

ก.พ.ค.
กรุงเทพมหานคร

ผู้พิทักษ์
ระบบคุณธรรม

ประจำปี
พ.ศ. 2565

กองพิทักษ์ระบบคุณธรรม
สำนักงานคณะกรรมการ
ข้าราชการกรุงเทพมหานคร

คำนำ

คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม
ข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากร
กรุงเทพมหานคร (ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร)
เป็นกลไกควบคุมตรวจสอบการปฏิบัติ
หน้าที่ของกรุงเทพมหานครต่อข้าราชการ
กรุงเทพมหานคร และกองพิทักษ์ระบบ
คุณธรรม สำนักงาน ก.ก. ในฐานะฝ่าย
สนับสนุนการปฏิบัติงานของ ก.พ.ค.
กรุงเทพมหานคร จึงได้จัดทำหนังสือ
อิเล็กทรอนิกส์ “ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร
ผู้พิทักษ์ระบบคุณธรรม” ประจำปี 2565
เพื่อเผยแพร่ผลการดำเนินงานที่สำคัญ
ของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ
อิเล็กทรอนิกส์ “ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร
ผู้พิทักษ์ระบบคุณธรรม” จะเป็นประโยชน์
ต่อผู้บริหารและข้าราชการกรุงเทพมหานคร
ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไป

กองพิทักษ์ระบบคุณธรรม
สำนักงาน ก.ก.

สารบัญ

แนะนำ
กรรมการวินิจัยร้องทุกข์
กรุงเทพมหานคร
(นางสาวปราณี สุขศรี)

1

บทความ
พิทักษ์คุณธรรม...ที่สุดของฝ่ายปกครอง
ประมวลจริยธรรมของกรุงเทพมหานคร

2

คำพิพากษาศาลปกครอง
คดีหมายเลขแดงที่ อบ.413/2564

13

คำวินิจฉัย ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร

39

แนะนำ กรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ กรุงเทพมหานคร

นางสาวปราณี สุขศรี

ประวัติ การศึกษา

ศิลปศาสตรบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารงานยุติธรรม) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ประกาศนียบัตรบัณฑิตทางกฎหมายมหาชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ประวัติ การอบรม

หลักสูตรวิชาว่าความ รุ่นที่ 8 สภานายความ
หลักสูตรประกาศนียบัตรกฎหมายมหาชน รุ่นที่ 11 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
หลักสูตรการบริหารงานสำหรับผู้บังคับบัญชา สำนักงานประกันสังคม
หลักสูตรนักบริหารสำนักงานศาลปกครองระดับกลาง รุ่นที่ 6 สำนักงานศาลปกครอง
หลักสูตรพนักงานคดีปกครองระดับต้น รุ่นที่ 10 สำนักงานศาลปกครอง
หลักสูตรพนักงานคดีปกครองระดับกลาง รุ่นที่ 8 สำนักงานศาลปกครอง
หลักสูตรพนักงานคดีปกครองระดับสูง รุ่นที่ 7 สำนักงานศาลปกครอง

ประวัติ การทำงาน

นักวิชาการสรรพากร ระดับ 3 กรมสรรพากร
นิติกร ระดับ 3 - 6ว สำนักงานประกันสังคม
เจ้าหน้าที่ศาลปกครอง ระดับ 6ว สำนักงานศาลปกครอง
พนักงานคดีปกครอง ระดับ 6ว - 7ว สำนักงานศาลปกครอง
พนักงานคดีปกครอง ระดับชำนาญการพิเศษ - เชี่ยวชาญ สำนักงานศาลปกครอง
ผู้อำนวยการกลุ่มเผยแพร่ข้อมูลทางวิชาการและวารสาร สำนักงานศาลปกครอง
ผู้เชี่ยวชาญด้านวิชาการคดีปกครอง (พนักงานคดีปกครอง) ระดับเชี่ยวชาญ สำนักงานศาลปกครอง
ที่ปรึกษาสำนักงานศาลปกครอง (พนักงานคดีปกครอง) ระดับทรงคุณวุฒิ สำนักงานศาลปกครอง
ผู้ชำนาญการประจำตัวสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติ (นายจีระรัตน์ นพวงศ์ ณ อยุธยา)
ผู้เชี่ยวชาญประจำตัวสมาชิกสภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ (นางนรรัตน์ พิมพ์เสน)
ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการกลั่นกรองเรื่องราวร้องทุกข์แรงงานและสวัสดิการสังคม วุฒิสภา
คณะอนุกรรมการกลั่นกรองเรื่องราวร้องทุกข์แรงงานและสวัสดิการสังคม วุฒิสภา
คณะอนุกรรมการอุทธรณ์ (ทั่วไป) ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 สำนักงานประกันสังคม
คณะอนุกรรมการอุทธรณ์ (วิชาการ) ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 สำนักงานประกันสังคม

พิทักษ์คุณธรรม ... ที่สุดของฝ่ายปกครอง

โดย นายผู้พิทักษ์

สวัสดีครับ ... ผม นายผู้พิทักษ์นะครับ ... นับแต่นี้ต่อไป

ผมจะนำสาระน่ารู้เกี่ยวกับการพิทักษ์ระบบคุณธรรมในราชการของกรุงเทพมหานครมาบอกเล่า เพื่อเติมเต็มความรู้ให้ท่านทั้งหลายได้มีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

กว่า 10 ปีแล้วนะครับ ... ที่การบริหารงานบุคคลในราชการของกรุงเทพมหานครมีคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร หรือเรียกโดยย่อว่า “ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร” ทำหน้าที่**คุ้มครองระบบคุณธรรม** รวมทั้งพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และเรื่องร้องทุกข์ของข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร อันเป็นการควบคุมตรวจสอบการใช้อำนาจของผู้มีอำนาจในฝ่ายบริหาร ให้ใช้อำนาจอย่างถูกต้องตามหลักนิติธรรมและหลักคุณธรรม โดยมีลักษณะเป็น “องค์กรกึ่งตุลาการ” มีอำนาจตรวจสอบทำนองเดียวกับองค์กรตุลาการ คือ (1) ตรวจสอบด้านรูปแบบ ขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนด และ (2) ตรวจสอบด้านเนื้อหาของคำสั่ง แต่คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เป็นการใช้ อำนาจในทางปกครองไม่ใช่การตัดสินคดี องค์กรตุลาการโดยศาลปกครองจึงมีอำนาจตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมาย ได้อีกชั้นหนึ่ง

คำว่า “พิทักษ์คุณธรรม” เป็นคำประสมที่มีความหมายต่างกันระหว่างคำว่า “พิทักษ์” กับ คำว่า “คุณธรรม”

ตามพจนานุกรม คำว่า “พิทักษ์” หมายความว่า ดูแลคุ้มครอง ปกป้องคุ้มครอง

ส่วนคำว่า “คุณธรรม” หมายความว่า ความดี คุณความดี คุณงามความดี ความดีงาม

“พิทักษ์คุณธรรม” จึงแปลความหมายตรงตัวได้ว่า การปกป้องคุ้มครองคุณงามความดี...ครับ

ดังนั้น การทำหน้าที่ของ “ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร” จึงมิใช่การปกป้องคุ้มครองใครคนใดคนหนึ่งตามอำเภอใจ แต่เป็นทั้งการสร้างและปกป้องคุ้มครองคุณงามความดีในการบริหารงานบุคคลของกรุงเทพมหานครให้มีประสิทธิภาพภายใต้ระบบคุณธรรม เป็นที่เชื่อถือและไว้วางใจของประชาชนทุกภาคส่วน

แน่นอนครับ ... สรรพสิ่งในโลกนี้ล้วนมี 2 ด้านเสมอ ขาว-ดำ ทุกข์-สุข มีด-สว่าง รัก-เกลียด ฯลฯ ขึ้นอยู่กับมุมมองของแต่ละคน

คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ก็เป็นเช่นเดียวกัน

หลายท่านอาจเห็นด้วย-ไม่เห็นด้วย พอใจ-ไม่พอใจ ฯลฯ แต่...ไม่ว่ามุมมองความเห็นจะเป็นไปในทางใดก็ตาม

ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เคารพในความเห็นของท่าน...ครับ และขอจงเชื่อมั่นว่า คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ทุกเรื่องล้วนตั้งอยู่บนพื้นฐานของการปกป้องคุ้มครองคุณงามความดีและเพื่อให้การบริหารงานบุคคลของข้าราชการกรุงเทพมหานครสัมฤทธิ์ผลสมตามเจตนารมณ์อย่างมีประสิทธิภาพทั้งสิ้น

ผม ... นายผู้พิทักษ์ ขอทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ในเรื่องร้องทุกข์ในมุมของฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยก่อนนะครับ... ว่า มีสิทธิโต้แย้งหรือคัดค้านคำวินิจฉัยได้หรือไม่เพียงใด?

โดยข้อ 56 วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555 บัญญัติว่า “เมื่อได้วินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์และดำเนินการตามมาตรา 54 วรรคสองแล้ว ให้แจ้งให้คู่กรณีทราบเป็นหนังสือโดยเร็ว คำวินิจฉัยนั้นให้เป็นที่สุด”

คำว่า “ให้เป็นที่สุด” มีความหมายอย่างไร?

คำตอบ คือ คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ถือเป็น “ด้านสุดท้ายของฝ่ายบริหารหรือเป็นที่สุดของฝ่ายปกครอง” โดยผู้ร้องทุกข์ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร “มีสิทธิ” โต้แย้งหรือฟ้องศาลปกครองขอให้มีการพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้อีกชั้นหนึ่ง ในขณะที่ฝ่ายปกครองซึ่งเป็นผู้ออกคำสั่งหรือกระทำการใด ๆ ในทางปกครองอันเป็นเหตุให้เกิดการร้องทุกข์ ไม่มีสิทธิฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ...ครับ

ปัญหาว่า เพราะเหตุใด? ฝ่ายปกครองจึงไม่มีสิทธิเช่นเดียวกับผู้ร้องทุกข์

มีคำตอบจากคำพิพากษาของศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขแดงที่ 1531/2556 ...ครับ

ข้อเท็จจริงคือ เมื่อ ปี พ.ศ. 2556 กรุงเทพมหานครโดยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้มีคำสั่งแต่งตั้งผู้อำนวยการเขตหลายตำแหน่ง แต่มีข้าราชการบางรายที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำสั่งดังกล่าว ยื่นคำร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าการเลื่อนข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง

ตามคำสั่ง มิได้คำนึงถึงความรู้ ความสามารถและผลงาน และได้พิจารณาตามลำดับอาวุโส อันเป็นการดำเนินการ โดยไม่คำนึงถึงระบบคุณธรรม ตามมาตรา 41 (1) และ (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554

ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จึงได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ และมีคำวินิจฉัย ... ให้ผู้ว่าราชการ กรุงเทพมหานครยกเลิกคำสั่ง โดยให้มีผลย้อนหลังถึงวันที่ออกคำสั่งและดำเนินการพิจารณาคัดเลือกใหม่ เนื่องจาก **ไม่ได้ดำเนินการตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนด ...** โดยให้ดำเนินการ ให้แล้วเสร็จภายใน 60 วัน นับแต่วันที่ได้รับความวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร

กรุงเทพมหานครและผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ไม่เห็นด้วย ... ครับ

จึงฟ้องศาลปกครองขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร

คดีนี้ยุติที่ศาลปกครองชั้นต้น โดยศาลปกครองกลางวินิจฉัยว่า กรุงเทพมหานครและผู้ว่าราชการ กรุงเทพมหานคร ไม่อยู่ในฐานะที่จะเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิ ฟ้องต่อศาลปกครองได้ตามมาตรา 42 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

โดยศาลปกครองกลางได้ให้เหตุผลสรุปได้ 3 ประการ ดังนี้

ประการแรก วัตถุประสงค์ของกฎหมายที่ได้สร้างระบบการควบคุมตรวจสอบภายในฝ่ายบริหารไว้ โดยกฎหมายกำหนดให้มี ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เป็นกลไกในการควบคุมตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของ กรุงเทพมหานครและผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครต่อผู้ใต้บังคับบัญชาอันเป็นระบบภายในของข้าราชการ กรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร ตามมาตรา 37 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร และบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ประกอบกับข้อ 7 ของ กฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555

ประการที่สอง บทบังคับของคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร โดยให้มีผลผูกพันคู่กรณีในการ ร้องทุกข์และผู้ที่เกี่ยวข้องโดยต้องปฏิบัติตามคำวินิจฉัยนั้น ตามข้อ 57 ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการ ร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555 แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการ ร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในคำวินิจฉัยหรือ ปฏิบัติตามคำวินิจฉัยในโอกาสแรกที่สามารถทำได้นับแต่ได้รับความวินิจฉัย

แต่เนื่องจากคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เป็น “คำสั่งทางปกครอง” ตามมาตรา 5 แห่ง พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ดังนั้น จึงมีผลชี้ยัน (ผลผูกพัน) คู่กรณีนับแต่ขณะที่ผู้ยื่น

ได้รับแจ้ง ตามมาตรา 42 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน หากคู่กรณีฝ่ายผู้ร้องทุกข์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จึงมีสิทธิที่จะฟ้องศาลปกครองขอให้มีการคำสั่งหรือคำพิพากษาเพิกถอนคำวินิจฉัยได้ ภายใน 90 วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัย ตามมาตรา 49 วรรคหนึ่ง และมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (1) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

ประการที่สาม ข้อ 56 วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555 กำหนดให้คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เป็นที่สุด

คำว่า “ให้เป็นที่สุด” นี้เอง ...ครับ มีความหมายว่า เป็นที่สุดของฝ่ายปกครอง โดยฝ่ายปกครองต้องปฏิบัติตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ไม่สามารถฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ แม้ว่าจะไม่เห็นด้วยในคำวินิจฉัยดังกล่าว

ทั้งนี้ เนื่องจากการวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์เป็นกลไกการควบคุมตรวจสอบหรือทบทวนการใช้อำนาจของฝ่ายปกครอง โดยองค์กรภายในฝ่ายปกครองด้วยกันเองที่มีอำนาจ (เหนือกว่า) ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่เกิดจากการใช้อำนาจบริหารในฝ่ายปกครองที่เป็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้มีอำนาจในฐานะผู้บังคับบัญชากับผู้ตกอยู่ภายใต้อำนาจหรือผู้ใต้บังคับบัญชา ประกอบกับตามข้อ 56 วรรคสอง ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555 กำหนดรับรอง “สิทธิ” การฟ้องคดีต่อศาลปกครองไว้เฉพาะผู้ร้องทุกข์เท่านั้น มิได้กำหนดให้ฝ่ายปกครองหรือผู้เกี่ยวข้องมีสิทธิดังกล่าวนั้นด้วยแต่อย่างใด

นอกจากคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าวมาแล้วนั้น ...

ศาลปกครองสูงสุดก็ได้มีคำวินิจฉัยวางหลักเกี่ยวกับการไม่มีสิทธิของฝ่ายปกครองปกครองที่จะฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ขอให้มีการคำสั่งหรือคำสั่งเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ไว้เช่นเดียวกันครับ... ว่า

เจ้าหน้าที่ชั้นต้นผู้ออกคำสั่งทางปกครองมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามคำวินิจฉัยและคำสั่งของผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ซึ่งเป็นกระบวนการพิจารณาตามที่กฎหมายกำหนดไว้ว่าเป็นการควบคุมตรวจสอบคำสั่งทางปกครองที่ออกโดยเจ้าหน้าที่ชั้นต้น และการพิจารณาอุทธรณ์เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการออกคำสั่งทางปกครองในเรื่องนี้ทั้งเรื่อง ดังนั้นเจ้าหน้าที่ชั้นต้นผู้ออกคำสั่งทางปกครองจึงไม่มีสิทธิฟ้องเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่กลับแก้หรือเพิกถอนคำสั่งของตน และโดยนิதியเจ้าหน้าที่ชั้นต้นผู้ออกคำสั่งทางปกครองไม่ใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้จากคำวินิจฉัยอุทธรณ์ จึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามมาตรา 42 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

(คำตอบชัดเจน... นะครับ หากสนใจศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมได้จากคำพิพากษาศาลปกครองกลางที่ 1531/2556 และคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 683/2558 ...ครับ)

และด้วยเหตุที่ กฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555 กำหนดผู้มีอำนาจวินิจฉัยคำร้องทุกข์ไว้ 2 ประเภท คือ

(1) **องค์กรเดี่ยว** (Monocratic Organ) หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่งใดตำแหน่ง คือ ผู้บังคับบัญชา ชั้นเหนือกว่าผู้บังคับบัญชาที่เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ เช่น ปลัดกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการเขต ฯลฯ (ข้อ 20) และ

(2) **องค์กรกลุ่ม** (Collective Organ) หมายถึง ผู้มีอำนาจที่กฎหมายกำหนดให้ใช้อำนาจกระทำการทางปกครองในรูปแบบของ “ คณะกรรมการ ” คือ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร (ข้อ 34)

โดยข้อ 25 วรรคสาม ของ กฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555 ได้กำหนดให้คำวินิจฉัยร้องทุกข์ของ “ องค์กรเดี่ยว ” ให้เป็นที่สุดเช่นเดียวกัน ...ครับ

จึงกล่าวโดยสรุปได้ว่า ถึงแม้ฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งทางปกครองหรือที่เป็นเหตุให้เกิดการร้องทุกข์ ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยร้องทุกข์ขององค์กรเดี่ยวและองค์กรกลุ่ม ...ก็ไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง เพื่อเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ได้ เพราะถือว่า **...เป็นที่สุดของฝ่ายปกครอง... ครับ!!!**

ประมวลจริยธรรมของกรุงเทพมหานคร

ดร. ชีรนนต์ ไกรนิธิสม

“ประมวลจริยธรรม” คำนี้เสมือนเป็นเรื่องใกล้ตัวของข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร แต่เมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2564 ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้ลงนามประกาศใช้ **“กฎ ก.ก. ว่าด้วยประมวลจริยธรรมสำหรับข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร และผู้ปฏิบัติงานอื่นในกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2564”**

กฎ ก.ก. ฉบับนี้จึงมีฐานะเป็นกฎหมาย เมื่อประกาศใช้ในพระราชกิจจานุเบกษาแล้วจึงมีผลใช้บังคับกับข้าราชการกรุงเทพมหานคร บุคลากรกรุงเทพมหานคร และผู้ปฏิบัติงานอื่นในกรุงเทพมหานครทุกคน ซึ่งกฎ ก.ก. กำหนดให้บุคลากรดังกล่าวพึงปฏิบัติตนเพื่อรักษาจริยธรรมตามที่กำหนดไว้ในข้อ 3 ของกฎ ก.ก. จึงสมควรอย่างยิ่งที่เราจะต้องทำความรู้จักกับกฎ ก.ก. ฉบับนี้กัน

ความหมาย เพื่อที่จะได้ทำความเข้าใจกับประมวลจริยธรรมจึงต้องควรรู้จักคำ ดังต่อไปนี้

วินัย (Discipline) หมายถึง หลักเกณฑ์ที่ใช้เป็นเครื่องควบคุมพฤติกรรมของคน มีทั้งวินัยส่วนบุคคล เรียกว่าวินัยในตนเอง กับวินัยหมู่คณะ ซึ่งแต่ละหมู่เหล่าผู้มีภารกิจในลักษณะใดลักษณะหนึ่งที่ต้องยึดถือปฏิบัติ เช่น วินัยข้าราชการ เป็นต้น สภาพบังคับคือ **“ต้อง”**

จรรยาบรรณวิชาชีพ หมายถึง มาตรฐานของคุณค่าความดีงามของการกระทำหนึ่ง ๆ หรือพฤติกรรมโดยรวมของผู้ประกอบวิชาชีพใดวิชาชีพหนึ่ง สภาพบังคับคือ **“พึง”**

จริยธรรม หมายถึง หลักแห่งความประพฤติหรือแนวทางของการประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้องดีงามอยู่ในคุณความดี สภาพบังคับคือ **“ควร”**

ทั้งวินัย จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพเป็นเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐทุกคน โดยเฉพาะข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานครมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามอยู่แล้ว โดยเรื่องวินัยนั้น กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ส่วนที่ 3 วินัยและการดำเนินการทางวินัย และกำหนดไว้ในมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ว่าให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับกับการบริการงานบุคคลของข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา มาใช้บังคับกับการบริการทรัพยากรบุคคลของข้าราชการครูและ

บุคลากรทางการศึกษากรุงเทพมหานคร และกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันศึกษามาใช้บังคับกับข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษามาใช้บังคับกับข้าราชการกรุงเทพมหานครในสถาบันอุดมศึกษา การฝ่าฝืนบทบัญญัติทางวินัยต้องรับโทษทางวินัย เช่น ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดขั้นเงินเดือน ปลดออก หรือไล่ออก ส่วนจรรยาบรรณวิชาชีพ ก็มีกฎหมายกำหนดให้องค์กรวิชาชีพมีอำนาจออกกฎเกณฑ์ที่เป็นจรรยาบรรณวิชาชีพสำหรับอาชีพของตน เช่น ครูสภา กำหนดจรรยาบรรณวิชาชีพครู แพทยสภา กำหนดจรรยาบรรณวิชาชีพแพทย์ สภานายความ กำหนดจรรยาบรรณของทนายความ บทลงโทษกรณีฝ่าฝืนจรรยาบรรณวิชาชีพ คือ องค์กรวิชาชีพนั้นเพิกถอนใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ หรือพักใช้ใบประกอบวิชาชีพของวิชาชีพนั้น และสำหรับประมวลจริยธรรมเป็นประมวลหลักเกณฑ์ที่เป็นข้อกำหนดให้ผู้มีหน้าที่พึงปฏิบัติดังกล่าวต่อไป

ที่มาของประมวลจริยธรรม มาตรา 74 วรรคสาม รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย กำหนดให้ “รัฐจัดให้มีมาตรฐานทางจริยธรรม เพื่อให้หน่วยงานของรัฐใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการกำหนดประมวลจริยธรรมสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานนั้น” รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้เป็นหลักการ รัฐจึงต้องออกกฎหมายกำหนดรายละเอียดต่อไป เนื่องจากมาตรฐานทางจริยธรรมจะต้องเป็นแม่บทในการจัดทำประมวลจริยธรรมสำหรับหน่วยงานต่าง ๆ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือข้าราชการแต่ละประเภทต่อไป ดังนั้น เพื่อให้มีกลไกและวางระบบให้ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐประเภทต่าง ๆ จัดทำประมวลจริยธรรมของแต่ละหน่วยงานให้สอดคล้องกับมาตรฐานกลางจึงได้มีการตราพระราชบัญญัติมาตรฐานทางจริยธรรม พ.ศ. 2562 ขึ้น มาตรา 5 ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ กำหนดว่า มาตรฐานทางจริยธรรม คือหลักเกณฑ์การประพฤติอย่างมีคุณธรรมของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งประกอบด้วยข้อย่อย 7 ข้อ โดยกำหนดให้นำมาตรฐานทางจริยธรรมนี้ไปใช้เป็นหลักการสำคัญในการจัดทำประมวลจริยธรรมของหน่วยงานของรัฐที่จะกำหนดเป็นหลักเกณฑ์ในการปฏิบัติตนของเจ้าหน้าที่ของรัฐเกี่ยวกับสภาพคุณงามความดีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องยึดถือสำหรับการปฏิบัติงานตัดสินใจความถูกต้อง การปฏิบัติหน้าที่ควรกระทำหรือไม่ควรกระทำตลอดจนการดำรงตนในการกระทำ ความดีและละเว้นความชั่ว และมาตรา 6 ของพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว กำหนดให้องค์กรกลางบริหารงานบุคคลของหน่วยงานของรัฐมีหน้าที่จัดทำประมวลจริยธรรมสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่อยู่ในความรับผิดชอบ กรุงเทพมหานคร ในฐานะหน่วยงานของรัฐโดย ก.ก. จึงจัดทำ “กฎ ก.ก. ว่าด้วยประมวลจริยธรรมสำหรับกรุงเทพมหานคร บุคลากร กรุงเทพมหานคร และบุคลากรอื่นในกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2564” นี้ขึ้น

เจตนารมณ์ของกฎหมาย กฎหมายทุกฉบับได้กำหนดหรือบัญญัติขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการใช้บังคับให้เกิดผลในทางปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง เรียกว่า เจตนารมณ์ของกฎหมาย คือ กฎหมายฉบับนี้มีขึ้นเพื่อการใดหรือมีวัตถุประสงค์ใด และมีสิ่งที่เรียกว่าคุณธรรมทางกฎหมายอยู่ในกฎหมายฉบับนั้น

ด้วยเสมอ ซึ่งเรื่องดังกล่าวนี้จะทราบได้ก็โดยพิจารณาจากกฎหมายทั้งฉบับ ตั้งแต่ที่มาของกฎหมายในชั้นร่างกฎหมาย เหตุผลในการประกาศใช้กฎหมาย ซึ่งจะมีหมายเหตุไว้ท้ายกฎหมายนั้น อารัมภบทหรือคำเกริ่นและจากเนื้อหาสาระของกฎหมายฉบับนั้น สำหรับกฎ ก.ก. ฉบับนี้ ให้เหตุผลในการออกกฎหมายโดยอ้างถึงมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติมาตรฐานทางจริยธรรม พ.ศ. 2562 มาใช้เป็นหลักสำคัญในการจัดทำประมวลจริยธรรมของหน่วยงานของรัฐที่จะกำหนดหลักเกณฑ์ในการปฏิบัติตนของเจ้าหน้าที่ของรัฐเกี่ยวกับสภาพคุณงามความดีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องยึดถือสำหรับปฏิบัติงาน การตัดสินใจความถูกต้อง การปฏิบัติที่ควรกระทำหรือไม่ควรกระทำตลอดจนการดำรงตนในการทำความดี และละเว้นความชั่ว

เมื่อพิจารณาประกอบเนื้อหาสาระของกฎหมายแล้วจะประกอบด้วย 2 ส่วนคือ

ส่วนที่เป็น**นามธรรม** เรียกว่า คุณธรรม เป็นสภาพความดีงามที่อยู่ในจิตใจเกิดขึ้นได้จากการฝึกรบมจิตใจให้พัฒนายกระดับให้สูงขึ้นเป็นคุณสมบัติที่ดีของจิตใจ กำหนดไว้ด้วยถ้อยคำ เช่น ความซื่อสัตย์สุจริต ความมีวินัย ความยุติธรรม ความอดุสาหะ ความเมตตากรุณา ความเสียสละ ความอดทน ความมีเหตุผล ความรับผิดชอบ ฯลฯ สภาพความดีงามที่อยู่ในจิตใจที่เรียกว่าคุณธรรมนี้ จะเป็นเหตุให้เกิดการกระทำทางกาย ทางวาจา ที่ถูกต้องเหมาะสม ก่อเกิดเป็นความดีและคนดีขึ้น ไม่ว่าสถานะของคนจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ไม่ว่าสภาพสังคมจะผันแปรไปอย่างไร ไม่ว่าการเมืองสิ่งแวดล้อมจะเสื่อมโทรมหรือถูกทำลายไปอย่างไร แต่คุณธรรมซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ดีของจิตใจเป็นความเห็นที่ถูกต้อง เป็นอุดมการณ์ คือ ความมุ่งมั่น ความเชื่อที่ถูกต้องและเป็นจิตสำนึกที่ดีนี้จะยังคงยืนหยัดอยู่ได้ โดยไม่เปลี่ยนแปลงคุณธรรมในจิตใจ ซึ่งควบคุมพฤติกรรมของคนได้ทั้งในที่ลับและที่แจ้งให้ละเว้นความชั่วกระทำแต่ความดีต่างจากกฎหมายที่ใช้ควบคุมคนพฤติกรรมของได้เฉพาะในที่แจ้งเท่านั้น

ส่วนที่เป็น**จริยธรรม** ซึ่งแยกออกเป็น จริย+ธรรม จริย หมายถึง การทำความประพฤติหรือกิริยา ธรรม หมายถึง คุณความดี หลักคำสอนในศาสนา หลักปฏิบัติ ดังนั้น จริยธรรม จึงมีความหมายตามตัวอักษรว่า “หลักแห่งความประพฤติ”

จริยธรรมซึ่งเป็นการนำคุณธรรมที่มีในจิตใจมาสู่การปฏิบัติว่าจะต้องทำอย่างไร อะไรทำได้ อะไรทำไม่ได้ และได้กำหนดไว้ในข้อ 3 ของกฎ ก.ก. ว่าด้วยประมวลจริยธรรมสำหรับข้าราชการกรุงเทพมหานคร บุคลากรกรุงเทพมหานคร และผู้ปฏิบัติงานอื่นในกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2564 ว่าให้ข้าราชการกรุงเทพมหานคร บุคลากรกรุงเทพมหานคร และผู้ปฏิบัติงานอื่นในกรุงเทพมหานคร พึงปฏิบัติตนดังต่อไปนี้ เช่น ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในกรอบศีลธรรมอันดี รับผิดชอบต่อหน้าที่ ปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมาตามกฎหมายและตามทำนองคลองธรรม ปฏิบัติงานด้วยความรอบคอบ ใส่ใจ ระมัดระวังถูกต้อง ต้องกล้ายืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้องชอบธรรม กล้าคัดค้านในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ไม่ชอบธรรม ไม่ยอมกระทำในสิ่งที่ไม่เหมาะสม เพื่อเอื้อรักษาประโยชน์หรือสภาพของตน อุทิศตนปฏิบัติหน้าที่

โดยคำนึงถึงความผาสุกและประโยชน์ส่วนรวมของประชาชน มุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน ปฏิบัติหน้าที่อย่างเป็นธรรมและไม่เลือกปฏิบัติทั้งทางตรงและทางอ้อม ดำรงตนเป็นแบบอย่างที่ดี และรักษาภาพลักษณ์ของทางราชการ ต้องปฏิบัติตนให้เป็นที่เชื่อถือศรัทธาแก่ประชาชน ปฏิบัติต่อประชาชนด้วยความสุภาพอ่อนน้อมถ่อมตน ไม่อ้างหรือใช้อำนาจโดยปราศจากเหตุผล ดำเนินชีวิตเรียบง่าย ปฏิบัติตนเป็นพลเมืองที่ดีด้วยความเคารพกฎหมายและมีวินัย ให้บริการแก่ประชาชนด้วยความรวดเร็ว ถูกต้อง มีอัธยาศัยดี มีความขยัน มีระเบียบ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป กรุงเทพมหานครซึ่งมีหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะบริการแก่ประชาชน ได้กำหนดให้บุคลากรทุกคนของกรุงเทพมหานครต้องปฏิบัติตาม กฎ ก.ก. ว่าด้วยประมวลจริยธรรมฯ ฉบับนี้ เพื่อให้งานบริการสาธารณะของกรุงเทพมหานครบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระสำคัญ ของกฎ ก.ก. ว่าด้วยประมวลจริยธรรมฯ กำหนดไว้ในข้อ 3 ของกฎ ก.ก. ฉบับดังกล่าวดังต่อไปนี้

ข้อ 3 ข้าราชการกรุงเทพมหานคร บุคลากรกรุงเทพมหานคร และผู้ปฏิบัติงานอื่นในกรุงเทพมหานครพึงปฏิบัติตนเพื่อรักษาจริยธรรม ดังต่อไปนี้

(1) ยึดมั่นในสถาบันหลักของประเทศ อันได้แก่ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข โดยต้องยึดถือผลประโยชน์ของประเทศชาติเป็นสำคัญ ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในกรอบศีลธรรมอันดี และเทิดทูนรักษาไว้ซึ่งสถาบันพระมหากษัตริย์

(2) ซื่อสัตย์สุจริต มีจิตสำนึกที่ดี และรับผิดชอบต่อหน้าที่ โดยปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมา ตามกฎหมายและตามทำนองคลองธรรม มีจิตสำนึกต่อการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของกรุงเทพมหานครและประชาชน ปฏิบัติงานด้วยความรอบคอบ ใส่ใจ ระมัดระวัง ถูกต้อง

(3) กล้าตัดสินใจและกระทำในสิ่งที่ถูกต้องชอบธรรม โดยต้องกล้ายืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้อง ชอบธรรม กล้าคัดค้านในสิ่งที่ไม่ถูกต้องไม่ชอบธรรม และไม่ยอมกระทำในสิ่งที่ไม่เหมาะสมเพียงเพื่อรักษาประโยชน์หรือสถานภาพของตนเอง

(4) คิดถึงประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว และมีจิตสาธารณะ มีจิตอาสา อุทิศตนปฏิบัติหน้าที่โดยคำนึงถึงความผาสุกและประโยชน์ส่วนรวมของประชาชน

(5) มุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน โดยมุ่งมั่นอุทิศตนปฏิบัติหน้าที่เพื่อให้บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และคำนึงถึงประโยชน์และความคุ้มค่าในการใช้ทรัพยากรของกรุงเทพมหานคร

(6) ปฏิบัติหน้าที่อย่างเป็นธรรมและไม่เลือกปฏิบัติทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยการใช้ความรู้สึกหรือความสัมพันธ์ส่วนตัวหรือเหตุผลของความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ศาสนา เพศ สภาพร่างกาย สถานะทาง

เศรษฐกิจสังคม และต้องรักษาความเป็นกลางทางการเมือง โดยไม่อาศัยตำแหน่งหน้าที่ซึ่งอาจมีลักษณะเป็นการให้คุณให้โทษแก่นักการเมืองและพรรคการเมือง

(7) ดำรงตนเป็นแบบอย่างที่ดีและรักษาภาพลักษณ์ของทางราชการ ต้องปฏิบัติตนให้เป็นที่เชื่อถือศรัทธาแก่ประชาชน ปฏิบัติต่อประชาชนด้วยความสุภาพ อ่อนน้อมถ่อมตน ไม่อ้างหรือใช้อำนาจโดยปราศจากเหตุผล ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย โดยน้อมนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง พระบรมราโชวาท หลักคำสอนทางศาสนามาใช้ และปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดีด้วยการเคารพกฎหมายและมีวินัย

(8) ให้บริการแก่ประชาชนด้วยความรวดเร็ว ถูกต้อง มีอัธยาศัยอันดี มีความขยันหมั่นเพียร และเปิดเผยข้อมูลให้ประชาชนสามารถตรวจสอบได้โดยไม่ต้องร้องขอ โดยคำนึงถึงประโยชน์สุขและคุณภาพชีวิตของประชาชนตามหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

(9) มีหน้าที่เสริมสร้างความเข้าใจอันดี รวมทั้งมีการบูรณาการการทำงานร่วมกันระหว่างกรุงเทพมหานคร ประชาชน ภาคประชาสังคม เอกชน และหน่วยงานอื่นของรัฐ

(10) มุ่งมั่น ตั้งใจ พัฒนานตนเอง รู้เท่าทันความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น และปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลและกรุงเทพมหานคร

และข้อ 4 ของ กฎ ก.ก. ฉบับดังกล่าว กำหนดไว้ว่า

ข้อ 4 ข้าราชการกรุงเทพมหานคร บุคลากรกรุงเทพมหานคร และผู้ปฏิบัติงานอื่นในกรุงเทพมหานคร จะต้องยึดถือหรือปฏิบัติตามจรรยาวิชาชีพตามกฎหมายหรือข้อบังคับอื่นใดที่กำหนดไว้โดยเฉพาะ นอกจากจะต้องรักษาจริยธรรมตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ก. นี้แล้ว จะต้องยึดมั่นในจรรยาวิชานั้นด้วย

ซึ่งหมายความว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครที่ปฏิบัติหน้าที่ในวิชาชีพใดที่มีจรรยาบรรณวิชาชีพนั้น ควบคุมอยู่ เช่น ทำหน้าที่เป็นแพทย์มีจรรยาบรรณแพทย์ควบคุมอยู่ ก็จะต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพของแพทย์นั้นด้วย หากฝ่าฝืนก็จะมีบทลงโทษของจรรยาบรรณแพทย์คือ ถูกเพิกถอนหรือพักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพแพทย์นั้น เป็นต้น

สภาพบังคับ ปกติแล้วกฎหมายจะกำหนดบทลงโทษ (Sanction) สำหรับผู้ที่ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมายนั้นไว้ด้วย เช่น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประพฤติผิดจริยธรรมอย่างร้ายแรง ก็จะต้องมีผลให้ต้องพ้นจากการเป็นสมาชิกภาพของการเป็น ส.ส. และถูกตัดสิทธิทางการเมืองบางประการ เป็นต้น ทั้งนี้ก็เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดทั้งในเรื่องโทษและกระบวนการในการดำเนินการ สำหรับกลไกและมาตรการที่ใช้บังคับ รวมทั้งวิธีดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในเรื่องนี้ ข้อ 5 ของกฎ ก.ก. ฉบับนี้ กำหนดไว้ว่า

ข้อ 5 กระบวนการรักษาจริยธรรม การกำกับดูแลการดำเนินกระบวนการรักษาจริยธรรม การประเมินผล การปฏิบัติตามประมวลจริยธรรม แนวทาง หลักเกณฑ์การนำพฤติกรรมทางจริยธรรมไปใช้ในกระบวนการบริหารงานบุคคล การกำหนดมาตรการจูงใจเพื่อพัฒนาและส่งเสริมให้มีพฤติกรรมทางจริยธรรมเป็นแบบอย่างที่ดี และมาตรการที่ใช้บังคับแก่ผู้ซึ่งมีพฤติกรรมที่เป็นการฝ่าฝืนมาตรฐานทางจริยธรรมหรือไม่ปฏิบัติตามประมวลจริยธรรม ให้เป็นไปตามที่ ก.ก. กำหนด

หมายความว่า เรื่องวิธีการปฏิบัติ กลไก และมาตรการในการใช้บังคับกำหนดให้ ก.ก. มีหน้าที่กำหนดในรายละเอียดต่อไป

ความหวัง

กฎ ก.ก. ฉบับนี้กำหนดขึ้นเพื่อให้บุคลากรของกรุงเทพมหานครใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติตนและปฏิบัติงานในหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะให้บรรลุผล อ่านดูแล้วถ้าบุคลากรของกรุงเทพมหานครปฏิบัติได้จริง จะทำให้ภารกิจของกรุงเทพมหานครบรรลุผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีผลงานยอดเยี่ยมโปร่งใสเดินทางไปสู่สังคมในอุดมคติอย่างมีพักต้องสงสัย ซึ่งหากพิจารณาให้ถ่องแท้แล้วจะเห็นได้ว่าทุกอย่างเริ่มต้นที่ใจ เหมือนที่พระท่านว่าไว้ว่า “ใจเป็นใหญ่ ใจเป็นประธาน ทุกสิ่งสำเร็จด้วยใจ” ถ้าใจของคนคนนั้นมีคุณธรรม คือ เป็นคนดี มีคุณธรรมอย่างแท้จริง ไม่ใช่เป็นเพียงวาทกรรมเป็น “คนดี” ที่จอมปลอม หรือดีแต่ปาก เรียกว่า คนมือถือสาปปากถือศีล แล้วบุคลากรคนนั้นเป็นคนดีมีคุณภาพ ภารกิจและสังคมของกรุงเทพมหานครจะสำเร็จ สวยงาม โปร่งใส ไม่มีบุคลากรคนใดถูกลงโทษทางวินัย ไม่มีการกลั่นแกล้ง ฉ้อฉล ไม่มีการเล่นพรรคเล่นพวก ประชาชนก็จะแช่ซึ้งสรรเสริญกรุงเทพมหานครอย่างแน่นอน

ความเป็นผู้มีคุณธรรมของคน โดยเฉพาะบุคลากรของกรุงเทพมหานคร จึงเป็นต้นทุนมนุษย์ที่แท้จริงของคน ไม่ใช่ตำแหน่ง ฐานะ ยศถาบรรดาศักดิ์แต่อย่างใด คนที่ขาดต้นทุนในข้อนี้ มีตัวอย่างให้เห็นว่าถูกลงโทษทางวินัย ถูกไล่ออกจากราชการ ต้องคดีอาญา ติดคุกติดตะราง ถูกยึดทรัพย์ เสื่อมเสียเกียรติยศชื่อเสียง เป็นจำนวนมากและมีอยู่ในทุกระดับ ดังนั้น หากบุคลากรของกรุงเทพมหานครทุกท่านตั้งตนเป็นคนดีมีคุณธรรมและร่วมมือร่วมใจกันทำหน้าที่ตามกฎ ก.ก. ฉบับนี้อย่างจริงจัง ภารกิจของกรุงเทพมหานครก็จะบรรลุผล สมตามเจตนารมณ์ที่ตั้งไว้อย่างแน่นอน.

26 ต.ค. 2564

(จ. ๒๒.๑)

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อบ.๓๐/๒๕๖๒
คดีหมายเลขแดงที่อบ.๔๖๓/๒๕๖๔

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๓ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๔

ผู้ฟ้องคดี

ระหว่าง

คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมข้าราชการกรุงเทพมหานคร
และบุคลากรกรุงเทพมหานคร ที่ ๑
ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ที่ ๒
คณะกรรมการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการ
กรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่ง
ประเภทบริหารระดับสูง/ที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำ
ที่ บ. ๔๖๓/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ บ. ๔๖๗/๒๕๖๑

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการ สำนัก
ผังเมือง กรุงเทพมหานคร (บริหารระดับต้น) ได้ยื่นคำร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
กรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่ง

/ผู้ตรวจ...

23 กย. 2564

ผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร ระดับสูง สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร จำนวน ๒ ราย และกรณีการให้บุคคลผู้ได้รับการแต่งตั้งดังกล่าว ได้รับเงินเดือน ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๐๕๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗ โดยผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การแต่งตั้งและการให้ ได้รับเงินเดือนดังกล่าวไม่เป็นไปตามระบบคุณธรรมหรือขัดต่อระบบคุณธรรมตามมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วได้มีคำวินิจฉัยยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี ปราบกฏตามคำวินิจฉัย เรื่องดำที่ ๒๔ (ร)/๒๕๕๗ เรื่องแดงที่ ๑๗ (ร)/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำวินิจฉัยดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีในการโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน อย่างเพียงพอ และไม่แจ้งวันสิ้นสุดการแสวงหาข้อเท็จจริงให้ผู้ฟ้องคดีทราบ การแต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อทำหน้าที่คัดเลือกดังกล่าวมิได้เปิดเผยให้ทราบโดยทั่วกัน ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถโต้แย้งคัดค้านตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ การให้คะแนนความประพฤติและพฤติกรรมทางจริยธรรมของผู้ฟ้องคดี โดยพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ที่อยู่ในระหว่างการตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ซึ่งไม่เป็นความจริง รวมถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้ให้เหตุผลประกอบในการคัดเลือก และการออกคำสั่ง จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๒ ที่มีคำสั่งแต่งตั้งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานครระดับสูงและการให้บุคคลผู้ได้รับการแต่งตั้ง ได้รับเงินเดือน และมีคำสั่งแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเพื่อดำรงตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร (บริหารระดับสูง) ย้อนไปตั้งแต่ออกคำสั่ง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีได้ร้องทุกข์และขอแก้ไขเพิ่มเติม คำร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กรณีการแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรง ตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร ประเภทบริหารระดับสูง สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร จำนวน ๒ ราย ได้แก่ _____ และ _____ ตามประกาศ สำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๗ เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการ กรุงเทพมหานครสามัญ และการให้บุคคลทั้งสองคนดังกล่าวได้รับเงินเดือน ตาม คำสั่ง กรุงเทพมหานคร ที่ ๓๐๕๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗ เรื่อง ให้ข้าราชการ กรุงเทพมหานครสามัญได้รับเงินเดือน โดยผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การแต่งตั้งข้าราชการและการให้

ได้รับเงินเดือนดังกล่าวไม่เป็นไปตามระบบคุณธรรมตามมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ และไม่เป็นไปตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการแต่งตั้งและเลื่อนตำแหน่งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ และมีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำวินิจฉัยให้ยกเลิกการแต่งตั้งและยกเลิกการให้ข้าราชการทั้งสองรายดังกล่าวได้รับเงินเดือน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวไว้พิจารณาและดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงถูกต้องครบถ้วนตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดไว้ และได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงและส่งเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์มากถึง ๗ ครั้ง อันเป็นการให้โอกาสอย่างเพียงพอแล้ว และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รวบรวมข้อเท็จจริงแล้ว จึงได้มีคำวินิจฉัยร้องทุกข์ เรื่องดำที่ ๒๔ (ร)/๒๕๕๗ เรื่องแดงที่ ๑๗ (ร)/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ให้ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี โดยเห็นว่า กรณีการพิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) และดำเนินการคัดเลือกเป็นกระบวนการบริหารภายในฝ่ายปกครองและมีใช้คำสั่งทางปกครอง จึงไม่จำเป็นต้องแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกและผลการคัดเลือกให้ผู้เข้ารับการคัดเลือกคัดค้านก่อน จึงเป็นอำนาจที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กระทำได้ ไม่ขัดต่อมาตรา ๓ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อีกทั้งเมื่อพิจารณาผลการประเมินของผู้ฟ้องคดีก็อยู่ในเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณาแต่งตั้งได้ และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงชัดว่าการประเมินให้คะแนนผู้ฟ้องคดีมีความผิดปกติหรือบกพร่องจนทำให้ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณาแต่งตั้งแต่อย่างใด รวมถึงการแต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อพิจารณาคัดเลือกผู้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยปลัดกรุงเทพมหานคร เป็นประธานกรรมการ รองปลัดกรุงเทพมหานคร จำนวน ๓ คน และอดีตรองเลขาธิการ ก.พ. ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านการบริหารงานบุคคล จำนวน ๑ คน เป็นกรรมการ ก็เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อ ๔ ของกฎ ก.ก. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารและประเภทอำนวยการระดับสูง พ.ศ. ๒๕๕๗ และผู้ฟ้องคดีได้เข้าสัมภาษณ์กับคณะกรรมการคัดเลือกดังกล่าว โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีได้ทำการคัดค้านด้วยวาจาต่อประธานกรรมการคัดเลือกตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่ประการใด ดังนั้น

ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่าได้คัดค้านกรรมการคัดเลือกต่อประธานกรรมการคัดเลือก จึงไม่ปรากฏข้อเท็จจริงในขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัย แต่เป็นข้อเท็จจริงที่กล่าวอ้างภายหลังในขณะฟ้องคดีนี้ และผู้ฟ้องคดีไม่มีข้อเท็จจริงอย่างอื่นแสดงให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอคติหรือไม่เป็นกลางแต่อย่างใด สำหรับประเด็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปฏิบัติไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี โดยพิจารณาให้คะแนนด้านความประพฤติและด้านพฤติกรรมทางจริยธรรม นั้น เห็นว่า กรรมการคัดเลือกแต่ละคนได้ประเมินให้คะแนนด้วยเกณฑ์การประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนที่ได้กำหนดข้างต้นในเอกสารหมายเลข ๕.๑ ท้ายกฎ ก.ก. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารและประเภทอำนวยการระดับสูง พ.ศ. ๒๕๕๗ และร่วมกันสรุปผลการประเมินให้คะแนนในเอกสารหมายเลข ๖ ท้ายกฎ ก.ก. เดียวกัน ซึ่งได้พิจารณาจากรายละเอียดเกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของ ตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานครที่กำหนด ประกอบข้อมูลบุคคล แบบแสดงผลงาน และแบบแสดงข้อเสนอ แนวคิด วิธีการเพื่อพัฒนางานหรือปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ที่ผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกแต่ละรายจัดส่งผ่านผู้บังคับบัญชาระดับหัวหน้าหน่วยงาน ร่วมกับการสัมภาษณ์เพื่อการประเมินให้คะแนน ในองค์ประกอบหลัก ๔ ประการ ได้แก่ (๑) ผลงาน (๒) ศักยภาพ (๓) ความประพฤติ และ (๔) พฤติกรรมทางจริยธรรม อันเป็นองค์ประกอบ ที่สอดคล้องกับมาตรา ๔๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งในองค์ประกอบด้านผลงานก็ได้กำหนดให้ พิจารณาผลงานที่ผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกชี้แจงหรือส่งมาตามแบบเอกสารหมายเลข ๓ แนบท้ายกฎ ก.ก. ดังกล่าวด้วย และในองค์ประกอบด้านศักยภาพในส่วนของประสบการณ์ ในการทำงานก็ได้กำหนดให้พิจารณาจากการดำรงตำแหน่งหรือประสบการณ์จากประวัติ การรับราชการตามข้อมูลบุคคลในเอกสารหมายเลข ๒ ที่ผู้ฟ้องคดีส่งมาให้ประกอบการ พิจารณาคัดเลือกเช่นกัน จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเป็นกรณีที่ได้มีการพิจารณาในเรื่องของ ผลงานที่ผ่านมากับประสบการณ์ในการทำงาน และเมื่อพิจารณาตามเกณฑ์การให้คะแนน ที่ได้กำหนดไว้ ผลการพิจารณาประเมินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปรากฏว่า ผู้ได้รับการคัดเลือก และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว จำนวน ๒ ราย และผู้ฟ้องคดีได้รับการประเมิน ให้คะแนนจากกรรมการคัดเลือกแต่ละคนในเอกสารหมายเลข ๕.๑ ตามกฎ ก.ก. ดังกล่าว และตามสรุปผลการประเมินให้คะแนนจากคณะกรรมการคัดเลือกทั้งคณะที่ร่วมกันพิจารณา

ในเอกสาร...

ในเอกสารหมายเลข ๖ ตามกฎ ก.ก. ดังกล่าวเช่นกัน โดยผู้ฟ้องคดีได้คะแนน ด้านผลงาน คะแนนเต็ม ๓๐ คะแนน ได้ ๒๗.๖๐ คะแนน ด้านศักยภาพ คะแนนเต็ม ๕๐ คะแนน ได้ ๔๖.๒๐ คะแนน ด้านความประพฤติ คะแนนเต็ม ๑๐ คะแนน ได้ ๘.๔๐ คะแนน และด้านพฤติกรรมทางจริยธรรม คะแนนเต็ม ๑๐ คะแนน ได้ ๘.๔๐ คะแนน รวมคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน ได้ ๙๐.๖๐ คะแนน โดยเฉพาะในองค์ประกอบส่วนของความประพฤติ เนื่องจากผู้ฟ้องคดี เคยถูกลงโทษทางวินัย โดยถูกลงโทษภาคทัณฑ์ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๐๓๔/๒๕๓๑ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๓๑ แม้ต่อมาจะได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทิน ในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงครองสิริราชสมบัติ ครบ ๕๐ ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งกรณีผู้ถูกลงโทษทางวินัยจะได้รับการล้างมลทินเฉพาะโทษเท่านั้น แต่มิได้ล้างการกระทำ ฉะนั้น พฤติการณ์แห่งการกระทำผิดวินัยของผู้ฟ้องคดีจึงยังคงมีอยู่ เมื่อหลักเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กำหนดไว้ได้กำหนดให้ ผู้มีสิทธิได้รับการพิจารณาแต่งตั้งจะต้องได้คะแนนรวมตั้งแต่ร้อยละ ๖๐ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับการประเมินเกินกว่าร้อยละ ๖๐ ที่มีสิทธิได้รับการพิจารณาแต่งตั้ง จึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่าการประเมินให้คะแนนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชัดหรือไม่ชอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ โดยในหลักการหากผู้มีอำนาจพิจารณาแต่งตั้งผู้ที่มีผลการประเมินสูงกว่า โดยมีได้มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ย่อมถือได้ว่าบุคคลทั้งสองมีความเหมาะสมกับตำแหน่งที่จะ แต่งตั้งมากกว่าผู้ฟ้องคดี โดยมีเหตุผลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ปรากฏอยู่ในแบบ เอกสาร หมายเลข ๕.๑ แบบเอกสารเกณฑ์การประเมินและคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการ กรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง ตำแหน่งผู้ตรวจราชการ กรุงเทพมหานคร ตำแหน่งเลขที่ สนป. ๘ และตำแหน่งเลขที่ สนป. ๑๗ และเอกสารหมายเลข ๖ แบบสรุปผลการประเมินและคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง ตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร ตำแหน่ง เลขที่ สนป. ๘ และตำแหน่งเลขที่ สนป. ๑๗ และผลคะแนนประเมินที่เป็นเหตุผลอธิบายในการ คัดเลือกซึ่งรายละเอียดดังกล่าวสามารถพิจารณาได้จากเอกสารหลักฐานทั้ง ๒ ฉบับ ดังกล่าวได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาคัดเลือกและเสนอรายชื่อ และ ให้นำยกรัฐมนตรีเพื่อนำความกราบบังคับทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร ลำดับที่ ๑ ถึงลำดับที่ ๒ ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒ ๕๕๗

เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ และคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๐๕๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗ เรื่อง ให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญได้รับเงินเดือน ที่ให้บุคคลทั้งสองได้รับเงินเดือนในตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง ลำดับที่ ๑ ถึงลำดับที่ ๒ ตามการแต่งตั้งดังกล่าว จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งบุคคลทั้งสอง โดยใช้ดุลพินิจที่มีเหตุผลอันสมควรหรือใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว และไม่ขัดกับ มาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่ประการใด สำหรับประเด็นว่า กฎ ก.ก. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้ง ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารและประเภทอำนวยการ ระดับสูง พ.ศ. ๒๕๕๗ ขัดกับมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร และบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยกฎ ก.ก. ดังกล่าวให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดไม่สามารถถ่วงดุลและคัดค้านอำนาจ นั้น เห็นว่า เป็นความคับข้องใจ ของผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับการออกกฎ ก.ก. มิใช่ความคับข้องใจจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อ ผู้ฟ้องคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้บังคับบัญชาตามข้อ ๗ ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ คำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่อาจรับไว้พิจารณาเป็นคำร้องทุกข์ได้ ตามข้อ ๔๒ (๒) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานครดังกล่าว องค์คณะวินิจฉัยได้พิจารณา กฎ ก.ก. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการ กรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารและประเภทอำนวยการระดับสูง พ.ศ. ๒๕๕๗ ในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแล้วเห็นว่า แม้ว่ากฎ ก.ก. ดังกล่าว จะกำหนดให้ดุลพินิจแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาต่างจากรายชื่อที่เสนอตามผลการ ให้คะแนนได้ก็ตาม แต่การใช้ดุลพินิจที่จะเลือกรายชื่ออื่นดังกล่าวก็ต้องมีเหตุผลสนับสนุน ข้อพิจารณาหรือดุลพินิจภายใต้หลักการตามมาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ และ พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กรณีจึงมิได้ให้อำนาจที่จะใช้ดุลพินิจ ตามอำเภอใจได้ จึงยังรับฟังไม่ได้ว่ากฎ ก.ก. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือก เพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหาร และประเภทอำนวยการระดับสูง พ.ศ. ๒๕๕๗ ขัดกับมาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔

/แต่ประการใด...

แต่ประการใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงไม่อาจรับฟังได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอถือเอาคำวินิจฉัยร้องทุกข์ เรื่องดำที่ ๒๔ (ร)/๒๕๕๗ เรื่องแดงที่ ๑๗ (ร)/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ และเอกสารที่ส่งมาด้วย เป็นคำให้การแก้คำฟ้องในคดีนี้ด้วย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า มูลคดีมาจากการที่มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๗ เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ซึ่งดำเนินการตามกฎหมาย ก.ก. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารและประเภทอำนวยการระดับสูง พ.ศ. ๒๕๕๗ ซึ่งตามข้อ ๔ ของกฎ ก.ก. ดังกล่าว ในการแต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือก กรุงเทพมหานคร ได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๑๓๐๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจหน้าที่ตามข้อ ๖ ของกฎ ก.ก. ดังกล่าว นอกจากนี้ได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกตามกฎหมาย ก.ก. ข้อ ๗ (๒) กรุงเทพมหานครจึงได้มีประกาศเรื่อง รับสมัครคัดเลือก เลื่อน และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหาร ระดับสูง ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๗ เพื่อดำเนินการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง จำนวน ๗ ตำแหน่ง สำหรับการคัดค้านการแต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นั้น เมื่อ ก.ก. ได้ออกกฎ ก.ก. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารและประเภทอำนวยการระดับสูง พ.ศ. ๒๕๕๗ โดยข้อ ๒ ของกฎ ก.ก. ดังกล่าวกำหนดให้การดำเนินการคัดเลือกข้าราชการเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารและประเภทอำนวยการระดับสูง ให้ดำเนินการตามหลักการในมาตรา ๔๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ และกฎ ก.ก. นี้ ดังนั้น การเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูงตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๗ จึงเป็นการดำเนินการคัดเลือกตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ก. ดังกล่าว ซึ่งเมื่อพิจารณาจาก ก.ก. ตั้งแต่ข้อ ๑ ถึงข้อ ๑๑ ก็ไม่ปรากฏว่ามีข้อใดที่กำหนดให้ต้องแจ้งคำสั่งแต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อให้ผู้สมัครคัดเลือกทำการคัดค้านการแต่งตั้ง ปรากฏเพียงการกำหนดให้ดำเนินการประกาศการคัดเลือก

/และกำหนด...

และกำหนดระยะเวลาให้หน่วยงานส่งรายชื่อผู้ขอรับการคัดเลือก และการประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิเข้ารับการคัดเลือก ทั้งนี้ ตามข้อ ๗ (๒) และ (๓) ของกฎ ก.ก. ดังกล่าว สำหรับประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นคู่ขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๑๓๐๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๗ มิใช่เป็นคู่กรณีในการร้องทุกข์หรือคู่ขัดแย้งแต่ประการใด แต่เป็นคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งตามกฎหมาย ก.ก. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารและประเภทอำนวยการ ระดับสูง พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๔ ทั้งนี้ เพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ตามข้อ ๖ ของกฎ ก.ก. เพื่อเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ความเห็นชอบก็ให้ดำเนินการตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ตามข้อ ๑๐ (๑) อย่างไรก็ตาม กรณีตามข้อ ๑๐ (๓) แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะเป็นผู้เสนอรายชื่อ แต่ผู้มีอำนาจสามารถใช้ดุลพินิจที่จะพิจารณาคัดเลือกผู้ที่เหมาะสมต่างจากรายชื่อที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เสนอก็ได้ ดังนั้น การพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเพียงขั้นตอนในการเตรียมการเพื่อออกคำสั่งทางปกครองเท่านั้น จึงไม่ใช่คำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๘ ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปฏิบัติไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี โดยพิจารณาให้คะแนนด้านความประพฤติและด้านพฤติกรรมทางจริยธรรม โดยพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้อยู่ในระหว่างการตั้งกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง นั้น เห็นว่าอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นไปตามข้อ ๖ สำหรับการประเมินด้านความประพฤติและพฤติกรรมทางจริยธรรมตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างถึง นั้น ข้อ (๒.๓) ความประพฤติ หมายถึง การประพฤติและการปฏิบัติที่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่และภารกิจของส่วนราชการหรือหน่วยงาน การปฏิบัติตนตามระเบียบ แบบแผนของทางราชการ และประพฤติตนเป็นตัวอย่างที่ดีในการเคารพกฎระเบียบต่างๆ คะแนนเต็ม ๑๐ คะแนน และข้อ (๒.๔) พฤติกรรมทางจริยธรรม หมายถึง การปฏิบัติตนเหมาะสมกับการเป็นข้าราชการ อยู่ในกรอบจรรยาบรรณและค่านิยมของข้าราชการหรือหน่วยงาน โดยพิจารณาจากคุณธรรม จริยธรรม การบริการที่ดี และการมุ่งผลสัมฤทธิ์ คะแนนเต็ม ๑๐ คะแนน อันเป็นการประเมินตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ตามข้อ ๖ ของกฎ ก.ก. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือก

/เพื่อเลื่อน...

เพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารและประเภทอำนวยการระดับสูง พ.ศ. ๒๕๕๗ โดยชอบแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ให้แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลา ๑๒๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำร้องทุกข์ คือภายในวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๘ เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังพิจารณาคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีไม่แล้วเสร็จ ผู้ฟ้องคดีต้องใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๘ โดยผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องคดีเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ภายในวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๘ เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อศาล ในวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๘ จึงเป็นการยื่นฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ สำหรับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีหน้าที่คัดเลือกบุคคลเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญไปดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง แล้วเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจในการพิจารณาคัดเลือกและแต่งตั้งตามที่กฎหมายกำหนด ดังนั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นขั้นตอนการพิจารณาทางปกครองอันเป็นกระบวนการภายในของฝ่ายปกครอง ก่อนจะมีคำสั่งทางปกครอง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อศาลตามมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน คดีจึงมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยเพียงประเด็นว่า คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่องดำที่ ๒๔ (ร)/๒๕๕๗ เรื่องแดงที่ ๑๗ (ร)/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ที่ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๑๓๐๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้จัดทำรายละเอียดเกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้งสำหรับตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร ฉบับลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๗ รวมทั้งได้กำหนดแนวทางการประเมิน องค์กรประกอบ หรือเกณฑ์การประเมิน ความสอดคล้องกับหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งที่กำหนดไว้ ตลอดจนมีการกำหนดเกณฑ์ชี้วัดการให้คะแนน มีระดับดีมาก ดี ปานกลาง น้อย น้อยมาก และมีเกณฑ์หรือกรอบ

การพิจารณาอย่างไร หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือสำนักปลัดกรุงเทพมหานคร
 ลับ ที่ กท ๐๔๐๔/๑๘๕๗ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เรื่อง การคัดเลือกเพื่อเลื่อน
 และแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง
 เสนอผลการคัดเลือกและรายชื่อผู้ที่เหมาะสมไว้ ตำแหน่งละไม่เกิน ๓ คน ตามผลการให้คะแนน
 และเรียงลำดับตามตัวอักษรต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยในตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร
 ประเภทบริหารระดับสูง จำนวน ๒ ตำแหน่ง มีผู้ผ่านการคัดเลือก ๖ ราย รวมผู้ฟ้องคดี
 พร้อมมีเหตุผลประกอบการพิจารณาคัดเลือกกว่าข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญทั้ง ๖ ราย
 เป็นผู้มีผลงาน ประสบการณ์ในการทำงาน ความรู้ ความสามารถ ในการบริหารจัดการ
 มีทักษะภาวะผู้นำและวิสัยทัศน์ที่ดี รวมทั้งแนวความคิดในการพัฒนางาน และมีศักยภาพ
 เหมาะสมในการดำรงตำแหน่งที่ขอเข้ารับการคัดเลือก เมื่อพิจารณาผลการพิจารณาประเมิน
 ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปรากฏว่า ผู้ได้รับการคัดเลือกและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว
 จำนวน ๓ ราย รวมทั้งผู้ฟ้องคดีได้รับการประเมินให้คะแนนจากกรรมการคัดเลือกแต่ละคน
 ในเอกสารหมายเลข ๕.๑ ตามกฎ ก.ก. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและ
 แต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารและประเภท
 อำนวยการระดับสูง พ.ศ. ๒๕๕๗ และตามสรุปผลการประเมินให้คะแนนจากคณะกรรมการ
 คัดเลือกทั้งคณะที่ร่วมกันพิจารณาในเอกสารหมายเลข ๖ ตามกฎ ก.ก. ดังกล่าว
 ซึ่งผลการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้คะแนนทั้งหมดสี่ด้าน ด้านผลงาน ด้านศักยภาพ
 ด้านความประพฤติ และด้านพฤติกรรมทางจริยธรรม รวมคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน
 (๑) ผู้ฟ้องคดี ได้ ๕๐.๖๐ คะแนน (๒) ได้ ๕๓.๐๐ คะแนน
 (๓) ได้ ๕๒.๘๐ คะแนน เมื่อปลัดกรุงเทพมหานครได้มีหนังสือ
 สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร ลับ ที่ กท ๐๔๐๔/๑๘๗๖ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗
 เรื่อง การคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรง
 ตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง เสนอรายชื่อผู้ผ่านการคัดเลือกในตำแหน่งผู้ตรวจราชการ
 กรุงเทพมหานคร ประเภทบริหารระดับสูง และตำแหน่งอื่นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พร้อมเหตุผล
 ประกอบการพิจารณาโดยเรียงรายชื่อตามลำดับตัวอักษรให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา
 โดยรองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครรักษาราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร
 ได้พิจารณาคัดเลือกเสนอชื่อ และ
 เพื่อโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร ประเภทบริหาร

ระดับสูง จำนวน ๒ ตำแหน่ง กรณีจึงเห็นว่าการดำเนินการคัดเลือกของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาคัดเลือกผู้สมัครคัดเลือกในตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานครและได้จัดทำแบบประเมินการให้คะแนนและแบบสรุปผลการประเมินให้คะแนน และเหตุผลประกอบการพิจารณา แล้วปลัดกรุงเทพมหานครในฐานะประธานกรรมการคัดเลือกได้เสนอชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณาและคัดเลือกเสนอชื่อเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง โดยได้คัดเลือก และ...

ซึ่งเป็นผู้ได้คะแนนในลำดับสูงสุดตามลำดับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เสนอ ประกอบเหตุผล การพิจารณาเปรียบเทียบข้อมูลบุคคล หลังจากนั้นได้มีคำสั่งแต่งตั้งเพื่อบรรจุตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๐๕๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗ แต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ได้รับเงินเดือน ในตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานครประเภทบริหารระดับสูง จึงเป็นกรณีการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการ อันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติแล้ว และข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่ามีข้อบกพร่องในการใช้อำนาจและดุลพินิจ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำวินิจฉัยคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี โดยเห็นว่า คำสั่งกรุงเทพมหานครที่ ๓๐๕๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗ แต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ได้รับเงินเดือนในตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานครประเภทบริหารระดับสูง ขอบด้วยกฎหมาย และยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี ตามคำวินิจฉัย เรื่องดำที่ ๒๔ (ง)/๒๕๕๗ เรื่องแดงที่ ๑๗ (ร)/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๗ จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ขอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น โดยขอถือเอาคำฟ้อง คำคัดค้านตั้งให้การ และบรรดาเอกสารที่อยู่ในสำนวนศาลปกครองชั้นต้น เป็นคำอุทธรณ์และคำขอต่อศาลปกครองสูงสุด นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการของการอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำวินิจฉัย ซึ่งผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีภายใน ๙๐ วัน นับแต่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัย แต่บางกรณี ศาลไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา เนื่องจากอยู่ระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์ ดังนั้น เพื่อให้เป็นมาตรฐานและเป็นการวางบรรทัดฐานว่าจะต้องฟ้องคดีต่อศาลปกครองเมื่อใด ผู้ฟ้องคดีจึงมีความจำเป็นต้องให้ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจสอบ พิจารณา และมีคำพิพากษาให้ถูกต้อง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะในการฟ้องคดีต่อไป

/ขอให้...

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้พิพากษาดำเนินการตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอดึงคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่องดำที่ ๒๔ (ร)/๒๕๕๗ เรื่องแดงที่ ๑๗ (ร)/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗ คำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำให้การเพิ่มเติมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตลอดจนเอกสารหลักฐานที่เคยยื่นในชั้นการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครองชั้นต้น และคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในคดีนี้เป็นคำแก้อุทธรณ์ในทุกประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น หรือยกฟ้องของผู้ฟ้องคดีต่อไป

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้อุทธรณ์ว่า การคัดเลือกตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร ระดับสูง ตำแหน่งปลัดกรุงเทพมหานคร ทั้ง ๒ ตำแหน่ง ได้ดำเนินการตามกฎหมาย ก.ก. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารและประเภทอำนวยการ ระดับสูง พ.ศ. ๒๕๕๗ โดยข้อ ๒ ของกฎ ก.ก. กำหนดให้การดำเนินการคัดเลือกข้าราชการเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารและประเภทอำนวยการระดับสูง ให้ดำเนินการตามหลักการในมาตรา ๔๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ และอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการคัดเลือกให้ดำเนินการตามข้อ ๖ ของกฎ ก.ก. นี้ ซึ่งการดำเนินการคัดเลือกของคณะกรรมการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ได้พิจารณาคัดเลือกผู้สมัครคัดเลือกในตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร และได้จัดทำแบบประเมินการให้คะแนนและแบบสรุปผลการประเมินให้คะแนน และเหตุผลประกอบการพิจารณาแล้ว ปลัดกรุงเทพมหานครจึงคณะกรรมการคัดเลือกได้เสนอชื่อผู้ที่ได้รับการคัดเลือกจากคณะกรรมการดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณาและคัดเลือกเสนอชื่อเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง โดยได้คัดเลือก และ

ซึ่งเป็นผู้ได้คะแนนในลำดับสูงสุดตามลำดับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เสนอ ประกอบเหตุผลการพิจารณาเปรียบเทียบข้อมูลบุคคล หลังจากนั้นได้มีคำสั่งแต่งตั้งเพื่อดำรงตำแหน่ง

/ผู้ตรวจราชการ...

ผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานครตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๐๕๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗ แต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ได้รับเงินเดือน ในตำแหน่ง ผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานครประเภทบริหารระดับสูง จึงเป็นการดำเนินการตามขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติแล้ว และข้อเท็จจริง ไม่ปรากฏว่ามีข้อบกพร่องในการใช้อำนาจและดุลยพินิจ และผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๑ ได้มีคำวินิจฉัยร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี โดยเห็นว่า คำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๐๕๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗ แต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ได้รับเงินเดือน ในตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานครประเภทบริหารระดับสูง ชอบด้วยกฎหมาย จึงให้ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่น คำแถลงเป็นหนังสือและไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของคดี และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบ คำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุด ได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำขอทบทวน และคำแก้ทบทวนแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการ สำนัก ผังเมือง กรุงเทพมหานคร ปลัดกรุงเทพมหานครได้มีประกาศกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๗ เรื่อง รับสมัครเพื่อคัดเลือก เลื่อน และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภท บริหาร ระดับสูง รวม ๗ ตำแหน่ง ผู้ฟ้องคดีได้สมัครเข้ารับการคัดเลือกในตำแหน่ง ผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานครสูง ซึ่งว่าง ๒ ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งเลขที่ สนป. ๘ และตำแหน่งเลขที่ สนป. ๑๗ จากนั้นรองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครรักษาราชการแทน ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๑๓๐๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการ กรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) เพื่อดำเนินการคัดเลือกตามกฎหมาย ก.ก. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและ แต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารและประเภท อำนวยการระดับสูง พ.ศ. ๒๕๕๗ โดยให้มีอำนาจหน้าที่พิจารณาหน้าที่ความรับผิดชอบและ

ความต้องการของตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง เพื่อการพิจารณาประเมินบุคคลที่เหมาะสม และพิจารณาประเมินบุคคลให้เหมาะสมกับตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง โดยคำนึงถึงผลงาน ศักยภาพ ความประพฤติ และพฤติกรรมทางจริยธรรม เป็นองค์ประกอบหลักในการประเมิน มีน้ำหนัก คะแนน ๑๐๐ คะแนน และต้องผ่านประเมินในแต่ละองค์ประกอบไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ การให้คะแนนให้พิจารณาว่าอยู่ในระดับดีมาก ดี ปานกลาง น้อย น้อยมาก แล้วให้บันทึก เหตุผลในการพิจารณาแต่ละรายอย่างชัดเจน ตามแบบเกณฑ์การประเมินและคัดเลือกฯ และแบบสรุปผลการประเมินและคัดเลือกฯ ที่แนบท้ายกฎ ก.ก. ดังกล่าว เพื่อเสนอรายชื่อต่อ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผลการประเมินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ บรรจุจำนวนผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร จำนวน ๒๓ ราย มีผู้ผ่านการคัดเลือก และได้รับโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจราชการ กรุงเทพมหานคร ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๗ เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ จำนวน ๒๓ ราย โดยได้คะแนนประเมินดังนี้

(๑) ได้ ๘๓.๐๐ คะแนน (๒) ได้ ๘๒.๘๐ คะแนน ส่วนผู้ฟ้องคดีได้ ๘๐.๖๐ คะแนน ไม่ได้รับการแต่งตั้ง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นชอบกับความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งแต่งตั้งข้าราชการและคำสั่งให้ข้าราชการได้รับเงินเดือน ในคดีพิพาทไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อให้ยกเลิกการแต่งตั้ง ข้าราชการตามคดีพิพาท ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วได้มีคำวินิจฉัย เรื่องดำ ที่ ๒๔ (ร)/๒๕๕๗ เรื่องแดงที่ ๑๗ (ร)/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ให้ยกคำร้องทุกข์ ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไปคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยจึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ของศาลปกครองชั้นต้นคือศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า คำวินิจฉัยของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่องดำที่ ๒๔ (ร)/๒๕๕๗ เรื่องแดงที่ ๑๗ (ร)/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ที่ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

โดยมีปัญหาที่จะต้องพิจารณาตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีก่อนว่า การที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามต่อศาล และมีคำขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๐๕๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗ เป็นการฟ้องที่ศาลปกครองจะรับไว้พิจารณาได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง หรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๘ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง และมาตรา ๔๘ บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ประกอบกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๑๒ กำหนดว่า คำร้องทุกข์ให้ยื่นต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ ในกรณีนี้ อาจยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนก็ได้ และให้ถือว่าวันที่ยื่นคำร้องทุกข์ต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์หรือวันที่ที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตรารับที่ของหนังสือร้องทุกข์ แล้วแต่กรณี เป็นวันยื่นคำร้องทุกข์ และข้อ ๒๔ กำหนดว่า ให้ผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์พิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวัน นับแต่วันได้รับคำร้องทุกข์ แต่ถ้ามีความจำเป็นไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในเวลาดังกล่าว ให้ขยายเวลาได้อีกไม่เกินสามสิบวัน และให้บันทึกแสดงเหตุผลความจำเป็นที่ต้องขยายเวลาไว้ด้วย และวรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีที่ขยายเวลาตามวรรคหนึ่งแล้วการพิจารณายังไม่แล้วเสร็จ ให้ผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ขยายเวลาพิจารณาได้อีกไม่เกินสามสิบวัน เมื่อคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๗ โดยที่ข้อ ๒๔ ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และ

/การพิจารณา...

การพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ ได้กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ให้แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลา ๑๒๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำร้องทุกข์ กล่าวคือ ต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๕ เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้วหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังพิจารณาคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีไม่แล้วเสร็จ ผู้ฟ้องคดีสามารถใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง โดยไม่จำเป็นต้องรอผลคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยถือว่าวันที่พ้นกำหนดระยะเวลาการพิจารณาคำร้องทุกข์ เป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้เหตุแห่งการฟ้องคดี คือ วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องยื่นฟ้องคดีเพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันดังกล่าว โดยจะต้องยื่นฟ้องคดีภายในวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๕ เมื่อปรากฏว่าผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อศาล ในวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕ จึงเป็นการยื่นฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้พิจารณาได้ อย่างไรก็ตาม การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้วนำคดีมาฟ้องต่อศาล โดยบรรยายฟ้องว่าคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และได้แย้งคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ยืนยันความถูกต้องของการดำเนินการและการออกคำสั่งให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูงได้รับเงินเดือนในคดีพิพาท และมีความประสงค์ขอให้ศาลยกเลิกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว เนื่องจากมีการดำเนินการคัดเลือก รวมถึงการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาคัดเลือกไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีประสงค์ให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ด้วย ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีหน้าที่คัดเลือกบุคคลเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญไปดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง แล้วเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจในการพิจารณาคัดเลือกและแต่งตั้งตามที่กฎหมายกำหนด ดังนั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นขั้นตอนการพิจารณาทางปกครองอันเป็นกระบวนการภายในของฝ่ายปกครองก่อนจะมีคำสั่งทางปกครอง ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อศาลตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณา

คดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น ศาลจึงไม่อาจรับฟ้องส่วนที่ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไว้พิจารณา

คดีมีปัญหาที่จะต้องพิจารณาต่อมาว่า การพิจารณาคัดเลือกและแต่งตั้ง ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานครระดับสูง เป็นไปตามขั้นตอนตามที่กฎหมายกำหนดไว้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร และบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๔๑ บัญญัติว่า การจัดระเบียบข้าราชการ กรุงเทพมหานครตามพระราชบัญญัตินี้ให้คำนึงถึงระบบคุณธรรม ดังต่อไปนี้ ... (๒) การบริหาร ทรัพยากรบุคคล ต้องคำนึงผลสัมฤทธิ์และประสิทธิภาพขององค์กรและลักษณะ ของงาน โดยไม่เลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม (๓) การพิจารณาความดีความชอบ การเลื่อน ตำแหน่ง และการให้ประโยชน์อื่นแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครต้องเป็นไปอย่างเป็นธรรม โดยพิจารณาจากผลงาน ศักยภาพ ความประพฤติและพฤติกรรมทางจริยธรรม ... และกฎ ก.ก. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารและประเภทอำนวยการระดับสูง พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๔ กำหนดว่า การคัดเลือกข้าราชการเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหาร ยกเว้นตำแหน่งปลัดกรุงเทพมหานคร ให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้งคณะกรรมการ คัดเลือก ประกอบด้วย (๑) ปลัดกรุงเทพมหานคร ประธานกรรมการ (๒) ผู้ดำรงตำแหน่ง ประเภทบริหารระดับสูง จำนวน ๓ คน กรรมการ (๓) ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการบริหารงานบุคคล ตามรายชื่อที่ ก.ก. กำหนด จำนวน ๑ คน กรรมการ (๔) ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร เลขานุการ และ (๕) เจ้าหน้าที่สังกัดกองการเจ้าหน้าที่ สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร ที่ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร มอบหมาย จำนวน ๒ คน ผู้ช่วยเลขานุการ ข้อ ๖ กำหนดว่า คณะกรรมการคัดเลือกตามข้อ ๔ และข้อ ๕ มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ (๑) พิจารณาคัดเลือกความรับผิดชอบและความต้องการ ของตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้งเพื่อการพิจารณาประเมินบุคคลที่เหมาะสม (๒) พิจารณา ประเมินบุคคลให้เหมาะสมกับตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง โดยคำนึงถึงผลงาน ศักยภาพ ความประพฤติ และพฤติกรรมทางจริยธรรม เป็นองค์ประกอบหลักในการประเมิน มีน้ำหนัก คะแนน ๑๐๐ คะแนน และต้องผ่านการประเมินในแต่ละองค์ประกอบไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ ดังต่อไปนี้ (๒.๑) ผลงาน หมายถึง ผลงานที่โดดเด่น เช่น ผลงานด้านบริหารจัดการ การวาง

/นโยบาย...

นโยบาย การวางแผน การจัดระบบงาน และอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะหน้าที่และความรับผิดชอบของตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง จำนวนไม่เกิน ๓ เรื่อง คะแนนเต็ม ๓๐ คะแนน (๒.๒) ศักยภาพ หมายถึง ความพร้อมที่จะรับงานที่ยากขึ้นในอนาคต คะแนนเต็ม ๕๐ คะแนน ประกอบด้วย (ก) ประสบการณ์ในการทำงาน พิจารณาจากประสบการณ์การดำรงตำแหน่ง หรือประสบการณ์ในการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง (ข) ความรู้ ความสามารถ และทักษะในการดำรงตำแหน่ง พิจารณาจากความรู้ความสามารถของผู้ขอรับการคัดเลือกว่ามีความรู้ความสามารถใดบ้างตามที่กำหนดไว้ (ค) ข้อเสนอแนวคิด วิธีการเพื่อพัฒนางานหรือปรับปรุงงานในตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้งให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น พิจารณาจากวิสัยทัศน์ เป้าหมาย แนวทางการดำเนินการและประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (ง) คุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่ง พิจารณาจากสมรรถนะหรือคุณลักษณะของผู้ขอรับการคัดเลือกว่ามีความเหมาะสมกับตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง (๒.๓) ความประพฤติ หมายถึง การประพฤติและการปฏิบัติที่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่และภารกิจของส่วนราชการหรือหน่วยงาน การปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการและประพฤติตนเป็นตัวอย่างที่ดีในการเคารพกฎระเบียบต่างๆ คะแนนเต็ม ๑๐ คะแนน (๒.๔) พฤติกรรมทางจริยธรรม หมายถึง การปฏิบัติตนเหมาะสมกับการเป็นข้าราชการอยู่ในกรอบจรรยาบรรณและค่านิยมของข้าราชการหรือหน่วยงาน โดยพิจารณาจากคุณธรรม จริยธรรม การบริการที่ดี และการมุ่งผลสัมฤทธิ์ คะแนนเต็ม ๑๐ คะแนน (๓) ประเมินและคัดเลือกผู้ที่มีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง โดยพิจารณาเทียบข้อมูลบุคคลตามข้อ ๖ (๒) และอาจใช้วิธีการสัมภาษณ์ด้วยก็ได้ แล้วคัดเลือกผู้ที่เหมาะสมไว้ตำแหน่งละไม่เกิน ๓ คน (๔) ในกรณีที่เป็นการศึกษาคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งคราวละหลายตำแหน่งในระดับและสายงานเดียวกัน และมีผู้เข้ารับการคัดเลือกเป็นจำนวนมาก คณะกรรมการอาจคัดเลือกผู้ที่เหมาะสมสำหรับตำแหน่งต่างๆ ได้ตามจำนวนที่เห็นสมควร แต่จำนวนผู้ที่สมควรได้รับคัดเลือกต้องมากกว่าจำนวนตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง (๕) ให้คะแนนโดยพิจารณาว่าอยู่ในระดับดีมาก ดี ปานกลาง น้อย น้อยมาก โดยคณะกรรมการบันทึกเหตุผลในการพิจารณาแต่ละรายอย่างชัดเจน ... (๖) ให้คณะกรรมการคัดเลือกเสนอรายชื่อผู้รับการพิจารณาต่อปลัดกรุงเทพมหานคร จำนวนไม่เกิน ๓ คน ต่อตำแหน่งว่าง ๑ ตำแหน่ง ตามผลการได้คะแนนพร้อมเหตุผลประกอบการพิจารณา โดยเรียงรายชื่อตามลำดับตัวอักษร ข้อ ๘ กำหนดว่า ผู้ขอรับการคัดเลือกที่มีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง จัดทำข้อมูลและ

รายละเอียดประกอบการพิจารณาให้ถูกต้องครบถ้วนสมบูรณ์ ส่งให้ส่วนราชการที่ปฏิบัติงานด้านการเจ้าหน้าที่ของหน่วยงาน ประกอบด้วย (๑) ประวัติส่วนตัว ประวัติการศึกษา ประวัติการทำงานและการรับราชการ การฝึกอบรมและดูงาน ประวัติทางวินัย พฤติกรรมทางจริยธรรม ความสามารถพิเศษ ความชำนาญพิเศษและทักษะที่ทำให้ประสบความสำเร็จ เหตุการณ์สำคัญๆ ในชีวิตราชการ ตลอดจนสุขภาพกายและจิตใจที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานตามหน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่ง ... (๒) ผลงานที่โดดเด่นที่เกี่ยวข้องกับลักษณะหน้าที่และความรับผิดชอบของตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง จำนวนไม่เกิน ๓ เรื่อง ... (๓) ข้อเสนอ แนวคิด วิธีการเพื่อพัฒนางานหรือปรับปรุงงานในตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้งให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น จำนวน ๑ เรื่อง ตามแบบเอกสารหมายเลข ๔ ท้ายกฎ ก.ก. นี้ และข้อ ๑๐ กำหนดว่า การพิจารณาของปลัดกรุงเทพมหานคร และผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร (๑) กรณีปลัดกรุงเทพมหานครเป็นประธานกรรมการคัดเลือกตามข้อ ๔ ให้ปลัดกรุงเทพมหานครเสนอรายชื่อตามผลการพิจารณาของคณะกรรมการคัดเลือกต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร หากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครให้ความเห็นชอบ ก็ให้ดำเนินการตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ... (๓) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครมีดุลยพินิจที่จะพิจารณาคัดเลือกผู้ที่เหมาะสมต่างจากรายชื่อที่คณะกรรมการคัดเลือกตามข้อ ๔ เสนอ และหรือรายชื่อที่ปลัดกรุงเทพมหานครเสนอก็ได้ กรณีที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเห็นสมควรให้เสนอรายชื่อผู้มีคุณสมบัติเหมาะสมเพิ่มเติม ให้ส่งเรื่องให้ปลัดกรุงเทพมหานครพิจารณาทบทวน โดยปรึกษากับประธานกรรมการหรือส่งให้คณะกรรมการพิจารณาใหม่ แล้วดำเนินการตามข้อ ๑๐ (๑) หรือ (๒) ต่อไป

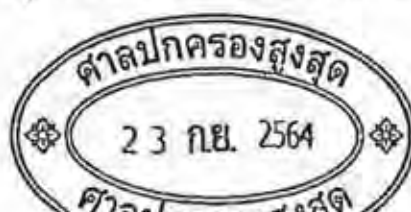
ในส่วนนี้ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ในการแต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการดังกล่าว เพื่อให้โอกาสผู้ฟ้องคดีโต้แย้งคัดค้านได้ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น เห็นว่า ในการดำเนินการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูงในคดีพิพาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานครที่ ๑๓๐๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๗ แต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งประกอบไปด้วยผู้บริหารระดับสูงของกรุงเทพมหานครตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๔ ของกฎ ก.ก. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารและประเภทอำนวยการระดับสูง พ.ศ. ๒๕๕๗ โดย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นผู้ดำเนินการพิจารณาหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานครสูง สนป. ๘ ความเหมาะสมในทุกด้านที่กำหนดไว้ในข้อ ๖ ของกฎ ก.ก. ดังกล่าว และกำหนดน้ำหนักคะแนนในแต่ละหัวข้อตามที่กำหนดไว้แล้วเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณามีคำสั่งต่อไปตามความในข้อ ๑๐ ของ กฎ ก.ก. ดังกล่าวข้างต้น ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิใช่ผู้มีอำนาจออกคำสั่งใดๆ จึงมิใช่ผู้กระทำความผิดตามความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๘ และมีใช้ผู้ออกคำสั่งทางปกครองที่จะมีสภาพร้ายแรงทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีหน้าที่ต้องแจ้งคำสั่งแต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแต่อย่างใด การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นเพียงการพิจารณาทางปกครองที่ยังไม่มีผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่จำเป็นต้องแจ้งคำสั่งแต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งหรือคัดค้านแต่อย่างใด การพิจารณาคัดเลือกและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานครระดับสูงจึงเป็นไปตามขั้นตอนตามที่กฎหมายกำหนดไว้แล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

ปัญหาที่จะต้องพิจารณาคือไปมีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปฏิบัติหน้าที่ตามข้อ ๖ ของกฎ ก.ก. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารและประเภทอำนวยการระดับสูง พ.ศ. ๒๕๕๗ โดยขัดต่อหลักคุณธรรมหรือไม่

พิเคราะห์ข้อมูลบุคคลเพื่อพิจารณาเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทผู้บริหารระดับสูง รายผู้ฟ้องคดี และ
ซึ่งแต่ละคนต้องเสนอข้อมูลเกี่ยวกับคุณสมบัติของตนตามความในข้อ ๕ ของกฎ ก.ก. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารและประเภทอำนวยการระดับสูง พ.ศ. ๒๕๕๗ ผ่านผู้บังคับบัญชาของแต่ละคน สำหรับผู้ฟ้องคดีมีประวัติการศึกษาด้านนิติศาสตร์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ประวัติการรับราชการ ปศุสัตว์อำเภอจัดว่าอำเภอขามสะแกแสง จังหวัดนครราชสีมา เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๗ หัวหน้าฝ่ายบริหารงานทั่วไป กองการเจ้าหน้าที่ สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๖ นิติกร ๔ ผู้อำนวยการกองกฎหมายและคดี สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ผู้ตรวจราชการ ๘ สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ผู้อำนวยการเขตบางนา

สำนักงานเขตบางนา เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๐ นักบริหารชั้น รองผู้อำนวยการสำนัก สำนักผังเมือง
 เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๕ การฝึกอบรมดูงาน หลักสูตรนักบริหารอาวุโส รุ่นที่ ๒๑ สถาบันพัฒนา
 ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ประวัติทางวินัย เคยถูกลงโทษภาคทัณฑ์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๑
 ความสามารถพิเศษและทักษะที่ทำให้ประสบความสำเร็จ สามารถดำเนินการทางคดีอาญา
 คดีแพ่ง คดีปกครอง เหตุการณ์สำคัญในชีวิตราชการ ประสานงานกองอำนวยการรักษา
 ความมั่นคงภายใน (กอ.รมน.) ช่วยราชการเลขาธิการนายกรัฐมนตรี คณะทำงาน
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ เสนอผลงาน จำนวน ๓ เรื่อง คือ การตรวจราชการ
 เกี่ยวกับการรายงานการใช้ประโยชน์ที่ดินในเขตผังเมืองรวมกรุงเทพมหานคร และอีก ๒ เรื่อง
 เกี่ยวกับการผังเมืองเช่นกัน และเสนอแนวคิดเพื่อพัฒนาหรือปรับปรุงงานให้มี
 ประสิทธิภาพมากขึ้น เรื่อง การตรวจราชการเพื่อหน่วยงานและเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานคร
 บรรลุเป้าหมาย ส่วน มีประวัติการศึกษา นิติศาสตรบัณฑิต
 การศึกษามหาบัณฑิต และรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ประวัติการรับราชการ ครุ ๓
 เขตพระนคร เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๙ นิตกร ๕ สำนักการคลัง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๙ เจ้าหน้าที่
 บริหารงานจัดเก็บรายได้ ๖ หัวหน้างานรายได้ เขตดุสิต เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๒ เจ้าหน้าที่
 บริหารงานทั่วไป ๘ ผู้อำนวยการกองกลาง สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒
 ผู้อำนวยการเขต เขตวัฒนา เขตปทุมวัน และเขตบางรัก เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๒
 และรองผู้อำนวยการสำนักป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๔ การฝึกอบรม
 ดูงาน หลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักร (วปอ.) ปลัดเทศบาลมืออาชีพ นักบริหารระดับอาวุโส
 รุ่นที่ ๑๔ กฎหมายปกครอง ผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต รุ่นที่ ๒ กฎหมายภาษีอากร ประวัติทางวินัย
 ไม่เคยถูกลงโทษทางวินัย ความสามารถพิเศษและทักษะที่ทำให้ประสบความสำเร็จ
 มีความสามารถในการประสานงานมวลชน ผู้ประกอบการ นักธุรกิจ และองค์กรสาธารณกุศล
 ต่างๆ เป็นอาจารย์พิเศษในสถาบันการศึกษาภาครัฐและเอกชน ทั้งในระดับปริญญาตรี
 และปริญญาโท เป็นคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในการประเมินความรู้ความสามารถของ
 ผู้ดำรงตำแหน่งนิตกรระดับปฏิบัติการที่ขอรับเงินเพิ่มสำหรับตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษ
 ของข้าราชการกรุงเทพมหานคร เหตุการณ์สำคัญในชีวิตราชการ ปฏิบัติงานประจำศูนย์
 เฉพาะกิจป้องกันและแก้ไขปัญหายุทกภัยกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ปฏิบัติหน้าที่ดูแล
 ช่วยเหลือประชาชนในพื้นที่เขตบางรักจากเหตุการณ์ชุมนุมทางการเมือง และการขอคืน
 พื้นที่ของรัฐบาลเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๓ เสนอผลงาน การบริหารจัดการศูนย์อำนวยการรักษา
 ความสงบเรียบร้อยในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครส่วนหน้า และเสนอแนวคิดเพื่อพัฒนาหรือ

ปรับปรุงงาน...

ปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เรื่อง การปรับปรุงงานตรวจราชการของผู้ตรวจ
 ราชการกรุงเทพมหานคร และ ประวัติการศึกษา รัฐศาสตรบัณฑิต
 รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ประวัติการรับราชการ เจ้าพนักงานปกครอง ๗
 หัวหน้างานทะเบียน สำนักงานเขตป้อมปราบศัตรูพ่าย เขตปทุมวัน และเขตคลองสาน
 เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๑ ผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตบางซื่อ เขตจอมทอง เมื่อปี
 พ.ศ. ๒๕๔๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๘ ผู้อำนวยการกอง กองกลาง
 สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ผู้อำนวยการเขตบางนา และเขตราชเทวี
 เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๑ และรองผู้อำนวยการสำนัก เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ประวัติการฝึกอบรมและดูงาน
 อบรมหลักสูตรผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต รุ่นที่ ๓ ประกาศนียบัตรกฎหมายมหาชน รุ่นที่ ๑๖
 อบรมหลักสูตรนักบริหารมหานครระดับสูง อบรมเจ้าหน้าที่เพื่อเพิ่มศักยภาพด้านการพัฒนา
 ชุมชนสู่การเป็นมหานครที่น่าอยู่ ประเทศญี่ปุ่น ฝึกอบรมหลักสูตรการบริหารงานพัฒนา
 ชุมชนสาธารณรัฐออสเตรเลีย - สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ประวัติทางวินัย ไม่เคยถูก
 ตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ความสามารถพิเศษและทักษะที่ทำให้ประสบความสำเร็จ
 มีศักยภาพของความเป็นผู้นำ ดำเนินกลยุทธ์ในการนำและกระตุ้นให้เกิดความ
 ร่วมมือในการปฏิบัติการ มีทักษะในการบริหารจัดการ เหตุการณ์สำคัญในชีวิตราชการ
 การบริหารจัดการในเรื่องการเลือกตั้งทุกประเภท ให้การดำเนินการสำเร็จไปด้วยดี ไม่มีเรื่องร้องเรียน
 หรือข้อผิดพลาด การปฏิบัติงานการป้องกันปัญหาเสพติด ลงพื้นที่เพื่อสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง
 สร้างเครือข่ายทั้งทหาร ตำรวจและชุมชน การปฏิบัติงานวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว
 โครงการจัดงานครบ ๑๐๐ ปี พระราชวังพญาไท โดยสามารถควบคุม ดูแล และจัดการภารกิจได้
 อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล การปฏิบัติงานความสงบเรียบร้อย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๓
 ในฐานะผู้อำนวยการเขตราชเทวี ซึ่งเป็นศูนย์กลางของการเกิดวิกฤตทางการเมือง โดยได้
 ประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ช่วยเหลือประชาชนที่อยู่ในวงล้อมของการปิดพื้นที่ เบียดงา
 ผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ความไม่สงบ เสนอผลงาน จำนวน ๒ เรื่อง คือ การใช้แนวคิด
 การมีส่วนร่วม การบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ และหลักธรรมาภิบาลในการพัฒนาพื้นที่
 กรุงเทพมหานคร และเรื่อง การตรวจประเมินมาตรฐานการให้บริการประชาชน ฝ่ายพัฒนาสังคม
 และสวัสดิการสังคม และเสนอแนวคิดเพื่อพัฒนาหรือปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
 เรื่อง การพัฒนามาตรฐานและจริยธรรมในการตรวจราชการของกรุงเทพมหานคร ประกอบกับ
 สรุปผลการประเมินและคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งในคดีพิพาททั้ง ๔ องค์ประกอบ
 ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งมีคะแนนผลงานและคะแนนศักยภาพน้อยกว่า

และ เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบศักยภาพของผู้ที่จะได้รับคัดเลือก ในคดีพิพาททั้งสามรายรวมถึงผู้ฟ้องคดี โดยพิจารณาความหมายของคำว่า ศักยภาพ ตามความในข้อ ๖ (๒.๒) ของกฎ ก.ก. ดังกล่าวข้างต้น หมายถึง ความพร้อมที่จะรับงาน ที่ยากขึ้นในอนาคต ซึ่งพิจารณาจากประสบการณ์ในการทำงาน ความรู้ ความสามารถ ข้อเสนอ แนวคิด วิธีการเพื่อพัฒนาหรือปรับปรุงงานในตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่ง มีคะแนนรวม ๕๐ คะแนน ซึ่งในส่วนของประสบการณ์ในการทำงานของผู้ฟ้องคดีที่สำคัญส่วนใหญ่จะเป็น การทำงานในสังกัดสำนักปลัดกรุงเทพมหานคร และเคยดำรงตำแหน่งนิติกร ๘ (ผู้อำนวยการกอง) เป็นเวลาเกือบ ๓ ปี ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจราชการ ๘ เป็นเวลา ๑ ปี ดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการเขตบางนา ๑ ปี และเป็นผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร ๙ เป็นเวลา ๑ ปี และได้รับการแต่งตั้งเป็นนักบริหารระดับต้น เป็นเวลา ๒ ปี ก่อนจะสมัครเข้ารับการคัดเลือก ในคดีพิพาท ส่วน

ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองกลาง สังกัดสำนักปลัดกรุงเทพมหานคร เป็นเวลา ๑ ปี ผู้อำนวยการเขตวัฒนา ๕ ปี ผู้อำนวยการ เขตปทุมวัน ๕ ปี ๔ เดือน ผู้อำนวยการเขตบางรัก ๒ ปี และตำแหน่งรองผู้อำนวยการสำนัก ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย เป็นเวลา ๓ ปี ก่อนจะสมัครเข้ารับการคัดเลือกในตำแหน่งพิพาท ส่วน

ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๘ เป็นผู้อำนวยการกองกลาง สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร ๑ ปี เป็นผู้อำนวยการกอง สำนัก พัฒนาสังคม กองวิชาการและแผนงาน ๑ ปี และกองส่งเสริมอาชีพ ๑ ปี เคยดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการเขตบางนา ๑ ปี ผู้อำนวยการเขตราชเทวี ๒ ปี รองผู้อำนวยการสำนัก (ผู้บริหาร ระดับต้น) สำนักงานวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว ๑ ปี และตำแหน่งรองผู้อำนวยการ สำนักพัฒนาสังคม ๒ ปี ก่อนจะสมัครเข้ารับการคัดเลือกในคดีพิพาท จึงเห็นได้ โดยชัดว่า

และมีประสบการณ์การทำงาน ที่สำคัญๆ ในการเป็นผู้ช่วยราชการเขตชั้นในและเป็นเขตเศรษฐกิจของกรุงเทพมหานคร หลายเขต และยังผ่านงานหลากหลายด้านมากกว่า รวมทั้งมีประสบการณ์ในการได้รับการอบรมศึกษาดูงานที่มากกว่าผู้ฟ้องคดี มีเครือข่ายทั้งภายในกรุงเทพมหานครและภายนอก จากการศึกษาอบรมดูงานเพื่อการประสานงานอย่างคล่องตัวจากการทำงานมากกว่าผู้ฟ้องคดี ส่วนการเสนอผลงาน แม้ผู้ฟ้องคดีเสนอผลงานที่มีจำนวนมากกว่าผู้อื่น แต่ผลงานที่เสนอ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการใช้ประโยชน์ที่ดินตามผังเมืองทั้งสามเรื่อง ส่วน

เสนอเรื่องการบริหารจัดการศูนย์อำนวยการรักษาความสงบเรียบร้อยในพื้นที่กรุงเทพมหานครส่วนหน้า

/ซึ่งเป็น...

ซึ่งเป็นปัญหาในการจัดการเกี่ยวกับการชุมนุมที่มีมากขึ้นทุกวันและจะยังคงเป็นปัญหาการบริหารจัดการที่จะมีมากขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากกรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวงของประเทศและเป็นศูนย์กลางการบริหารราชการแผ่นดิน การเสนอผลงานดังกล่าวจึงสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง และน่าจะเป็นประโยชน์กับการบริหารงานของกรุงเทพมหานคร ส่วนนางสรวัดณี ไชยนิรันทน์ เสนอผลงานการใช้แนวคิดการมีส่วนร่วม การบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ และหลักธรรมาภิบาลในการพัฒนาพื้นที่กรุงเทพมหานคร ผลงานที่ ๒ เรื่อง การตรวจประเมินมาตรฐานการให้บริการประชาชน ฝ่ายพัฒนาสังคมและสวัสดิการสังคม ซึ่งเมื่อพิจารณาที่หน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้งทั้งในส่วนงานในหน้าที่ ลักษณะงานที่ปฏิบัติ และคุณลักษณะของบุคคลที่จะดำรงตำแหน่ง แล้วเห็นว่า การให้คะแนนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่สรุปคะแนน ในส่วนผลงานผู้ฟ้องคดี

ได้คะแนน ๒๗.๖๐ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๓๐ คะแนน และส่วนศักยภาพ ได้ ๔๖.๒๐ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๕๐ คะแนน มีคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่าคะแนนของ

ที่ได้คะแนนผลงาน ๒๘.๘๐ คะแนน และศักยภาพ ได้ ๔๗.๕๐ คะแนน และ
ได้คะแนนผลงาน ๒๘.๘๐ คะแนน และศักยภาพ ได้ ๔๖.๕๐ คะแนน ซึ่งส่วนต่างของคะแนนดังกล่าว เป็นไปในแนวทางเดียวกันกับผลงานและศักยภาพตามที่ศาลได้วิเคราะห์ไว้ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ส่วนการพิจารณาด้านความประพฤติและพฤติกรรมทางจริยธรรม ซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีเหตุขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดี รวมทั้งนำเหตุที่ผู้ฟ้องคดีเคยถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงมาพิจารณานั้น ปรากฏว่า การให้คะแนนในทั้งสองส่วนดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้คะแนน ๘.๕๐ คะแนน เท่ากับ ส่วน

ได้คะแนน ๘.๘๐ คะแนน ซึ่งเป็นสัดส่วนคะแนนที่มีความต่างกันเพียง ๐.๔ คะแนน โดยคะแนนส่วนที่มีความต่างจะอยู่ในส่วนผลงานและศักยภาพ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีเหตุขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดี และนำเหตุที่ผู้ฟ้องคดีถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงมาใช้ในการพิจารณา จึงไม่อาจรับฟังได้ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาคัดเลือกผู้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร โดยขัดต่อหลักคุณธรรม จึงไม่อาจรับฟังได้

สำหรับการให้เหตุผลประกอบการพิจารณาก่อนเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณานั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ให้เหตุผลประกอบการคัดเลือกของผู้มีสิทธิได้รับการคัดเลือก รายผู้ฟ้องคดี และ ไว้เช่นเดียวกันว่าเป็นผู้มีผลงาน ประสิทธิภาพในการทำงาน ความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการ มีทักษะ ภาวะผู้นำ

/และวิสัยทัศน์...

และวิสัยทัศน์ที่ดี รวมทั้งแนวคิดในการพัฒนางาน และมีศักยภาพเหมาะสมในการดำรงตำแหน่งที่ขอเข้ารับการคัดเลือก แล้วเรียงรายชื่อตามลำดับคะแนนเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา จากนั้นรองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครรักษาราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ได้พิจารณาคัดเลือกเสนอชื่อ

และ ผู้ที่มีคะแนนสูงสุดตามลำดับเพื่อโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร ประเภทบริหารระดับสูง ที่ว่างจำนวน ๒ ตำแหน่ง กรณีจึงเห็นว่า การดำเนินการคัดเลือกของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาคัดเลือกผู้สมัครคัดเลือกในตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานครและได้จัดทำแบบประเมินการให้คะแนนและแบบสรุปผลการประเมินให้คะแนน พร้อมเหตุผลประกอบการพิจารณา และปลัดกรุงเทพมหานคร ในฐานะประธานกรรมการคัดเลือกได้เสนอชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกจากคณะกรรมการดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณาและคัดเลือกเสนอชื่อเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งโดยได้คัดเลือก และ ซึ่งเป็นผู้ได้คะแนน

ในลำดับสูงสุดตามลำดับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เสนอ ประกอบเหตุผลการพิจารณาเปรียบเทียบข้อมูลบุคคล หลังจากนั้นได้มีคำสั่งแต่งตั้งเพื่อดำรงตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานครสูงตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๐๕๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗ แต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ได้รับเงินเดือนในตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร ประเภทบริหารระดับสูง จึงเป็นการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำวินิจฉัยคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี โดยเห็นว่า ขั้นตอนการดำเนินการคัดเลือก และการใช้ดุลพินิจในการให้คะแนนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จนถึงการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๐๕๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗ แต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ได้รับเงินเดือนในตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานครประเภทบริหารระดับสูง เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย จึงมีคำวินิจฉัย เรื่องดำที่ ๒๕ (ร)/๒๕๕๗ เรื่องแดงที่ ๑๗ (ร)/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ให้ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

สำหรับกรณีผู้ฟ้องคดีได้แย้งกรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีในการโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานอย่างเพียงพอ และไม่แจ้งวันสิ้นสุดการแสวงหาข้อเท็จจริงให้ผู้ฟ้องคดีทราบ นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อได้รับเรื่องร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาแล้ว ได้ดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริง โดยผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสนในการโต้แย้งแสดงหลักฐานในทุกขั้นตอนตามหนังสือลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ ของผู้ฟ้องคดีที่คัดค้าน

คำแก้คำร้องทุกข์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และมีหนังสือลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๘ ขอแก้ไขเพิ่มเติมคำร้องทุกข์ มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ขอแก้ไขเพิ่มเติมคำคัดค้าน คำแก้คำร้องทุกข์ มีหนังสือลงวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๘ ขอแก้ไขเพิ่มเติมคำคัดค้าน คำร้องทุกข์ และมีหนังสือลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๘ ขอแก้ไขเพิ่มเติมคำร้องทุกข์ อันแสดงให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีในการโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานอย่างเพียงพอแล้ว รวมทั้งในการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีข้อกำหนดใด กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องกำหนดวันสิ้นสุดการแสวงหาข้อเท็จจริง ข้ออ้างส่วนนี้ ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นางสิริกาญจน์ พานพิทักษ์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

Signature

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายธีระเดช เดชะชาติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

Signature

นายสุรัตน์ พุ่มพวง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

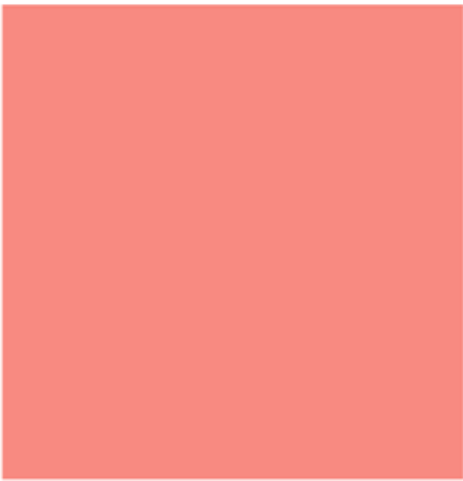
นายสมยศ วัฒนภิรมย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางดุชนีย์ ตยงคานนท์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

Signature

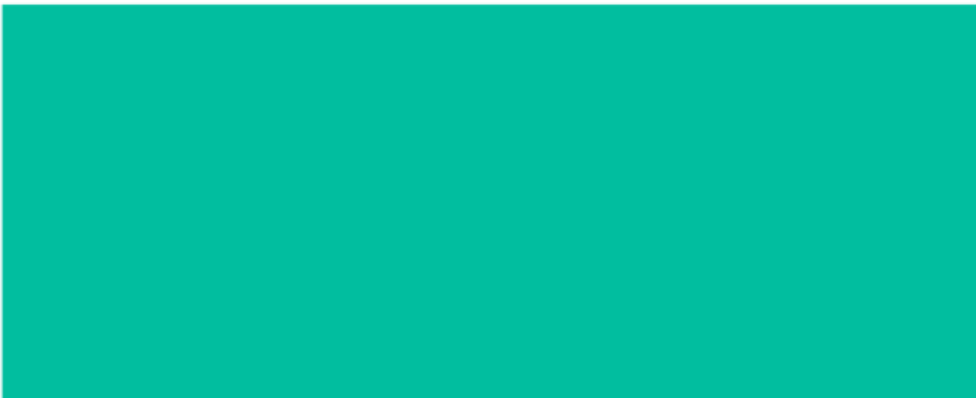
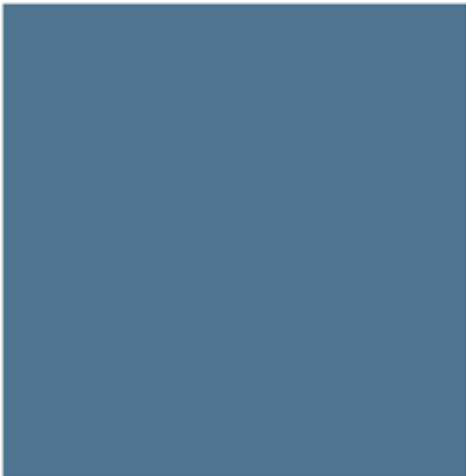
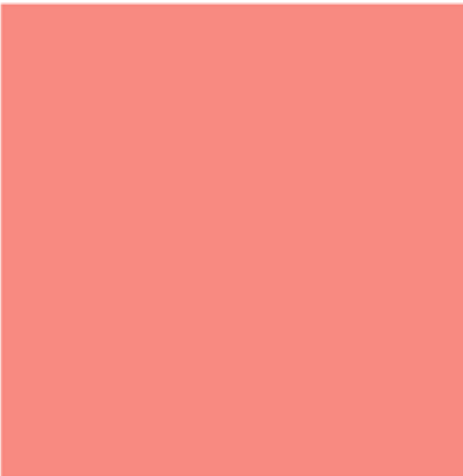
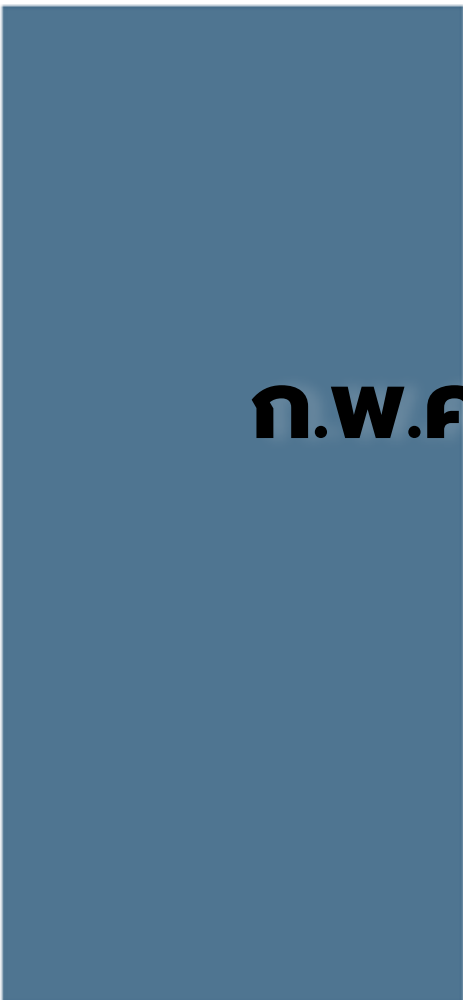
ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิโรจน์ ธิตา

คำวินิจฉัย

ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร

เรื่องแดงที่ 1 (อ)/2564

อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

คำอุทธรณ์และคำขอ

ผู้อุทธรณ์เป็นอดีตข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนักจัดการงานทั่วไปชำนาญการ สังกัดสำนัก ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริตและฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 (1) และ (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนหาผลประโยชน์ให้แก่ตนหรือผู้อื่น และกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง กรณีเรียกรับเงินจำนวน 50,000 บาท จากสถาบัน ด. ผู้อุทธรณ์มีคำขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการออกจากราชการ ให้งดโทษทางวินัยไล่ออกจากราชการหรือให้ลดเป็นโทษสถานเบากว่าเพื่อกลับเข้ารับราชการอีกครั้ง

คำวินิจฉัย

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า สถาบัน ด. ได้มีหนังสือ ลงวันที่ 7 พฤษภาคม 2561 ถึงปลัดกรุงเทพมหานคร เรื่อง ขอเชิญเป็นองค์กรร่วมสนับสนุนการจัดกิจกรรม ในวันอาทิตย์ที่ 3 มิถุนายน 2561 โดยมีองค์กรสื่อและหน่วยงาน องค์กรภาครัฐร่วมจัดงานหลายหน่วยงาน ได้แก่ กระทรวงคมนาคม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงสาธารณสุข กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น เป็นต้น ปลัดกรุงเทพมหานครได้มอบให้ผู้อำนวยการสำนัก ก. พิจารณาเสนอ ซึ่งผู้อำนวยการสำนัก ก. ได้มีหนังสือ ลงวันที่ 23 พฤษภาคม 2561 ถึงปลัดกรุงเทพมหานคร มีข้อเสนอเพื่อขอความเห็นชอบในการร่วมเป็นเจ้าของจัดกิจกรรม ดังนี้ (1) เป็นเจ้าภาพร่วมจัดกิจกรรม (2) อนุญาตให้ใช้ตราสัญลักษณ์กรุงเทพมหานครเพื่อประชาสัมพันธ์การจัดกิจกรรมดังกล่าว และห้ามมิให้นำสัญลักษณ์ไปใช้ในลักษณะการแสวงหาผลประโยชน์ในเชิงธุรกิจ (3) ให้การสนับสนุนสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก เห็นควรให้มอบหมายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ ดังนี้ 3.1 สำนัก ข. สนับสนุนการใช้สถานที่บริเวณลานคนเมือง ที่จอดรถ ห้องสุขา โต๊ะเก้าอี้ เครื่องเสียง พร้อมอุปกรณ์อื่น ๆ 3.2 สำนัก ค. สนับสนุนการติดตั้งเต็นท์ 3.3 สำนัก ง. สนับสนุนรถสุขาเคลื่อนที่ จากนั้นปลัดกรุงเทพมหานครได้นำเสนอผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้ให้ความเห็นชอบตามข้อ 1 และอนุญาตในข้อ 2 โดยมีเงื่อนไขมิให้นำตราสัญลักษณ์ของกรุงเทพมหานครไปแสวงหาประโยชน์ในทางธุรกิจตามที่สำนัก ก. และสำนัก ข. เสนอ เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2561 ปลัดกรุงเทพมหานครจึงได้สั่งการต่อท้ายบันทึกของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครว่าให้หน่วยงานและส่วนราชการที่เกี่ยวข้องในข้อ 3 ดำเนินการตามที่สำนัก ก. และสำนัก ข. เสนอ ในการดำเนินการตามคำสั่งของปลัดกรุงเทพมหานคร ในส่วนของสำนัก ข. ได้มีหนังสือ ลงวันที่ 31 พฤษภาคม 2561 เรื่อง ขออนุญาตใช้สถานที่ลานคนเมืองจัดกิจกรรม อ้างถึงหนังสือ ลงวันที่ 23 พฤษภาคม 2561 ที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้ให้ความเห็นชอบในการเป็นเจ้าภาพร่วมในการจัดกิจกรรมดังกล่าว โดยเสนอ

ข้อเท็จจริงว่า (1) ได้ประสานกับสถาบัน ด. มีความประสงค์ใช้สถานที่ลานคนเมืองสำหรับจัดกิจกรรม ในวันอาทิตย์ที่ 3 มิถุนายน 2561 ระหว่างเวลา 06.30 - 09.45 น. โดยเข้าพื้นที่เพื่อจัดเตรียมงาน ตั้งแต่วันที่ 2 มิถุนายน 2561 และดำเนินการคืนพื้นที่ภายในวันที่ 3 มิถุนายน 2561 (2) ขอติดตั้งเต็นท์ เพื่อตั้งโต๊ะลงทะเบียน วางอาหาร และรับรองแขก VIP และเก้าอี้รับแขก VIP (3) ขอติดตั้งซุ้มปล่อยตัว (4) ขอติดตั้งเวทีเล็กพร้อมเครื่องเสียง (5) ขอความอนุเคราะห์ที่จอดรถยนต์และจุดจอดรถสุขา (6) ขอใช้ห้องน้ำพร้อมเจ้าหน้าที่รักษาความสะอาด (7) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเห็นชอบข้อกำหนดการใช้ลานคนเมือง ตามหนังสือที่ กท 0403/1066 ลงวันที่ 3 มีนาคม 2554 ดังนี้ ข้อ 2 กรณีหน่วยงานภายนอกหรือเอกชนขอใช้ลานคนเมือง ให้ปลัดกรุงเทพมหานครเป็นผู้พิจารณาอนุญาต ข้อ 5 กรณีหน่วยงานภายนอกหรือเอกชน ซึ่งได้รับอนุญาตจากปลัดกรุงเทพมหานครให้จัดโครงการและกิจกรรม และกรณีหน่วยงานหรือส่วนราชการสังกัดกรุงเทพมหานครจ้างหน่วยงานภายนอกหรือเอกชนให้เป็นผู้จัดงาน ผู้จัดงานจะต้องจัดหากระแสไฟฟ้ามาใช้ในการจัดงานเอง รวมทั้งอุปกรณ์อื่น ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการจัดงาน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ ฯลฯ และรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการทำความสะอาดสถานที่ ห้องน้ำ ห้องสุขา กรณีมีการจัดงานนอกเหนือเวลาราชการปกติ... ข้อ 10 กรณีผู้ได้รับอนุญาตหรือผู้จัดงานต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายทุกประการที่เกิดขึ้นจากการจัดโครงการและการจัดกิจกรรมที่ลานคนเมืองโดยไม่มีข้อยกเว้น และต้องดำเนินการปรับปรุง ซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพดีให้แล้วเสร็จภายใน 3 วัน นับแต่วันที่ตรวจพบความชำรุด ปลัดกรุงเทพมหานครมีบันทึกทำหนังสือดังกล่าว เมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2561 ว่า (1) อนุญาต (2) ทั้งนี้ให้ ก.ก. ถือปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบและหนังสือสั่งการที่เกี่ยวข้อง โดยเคร่งครัด ผู้อำนวยการกอง สำนัก ข. ได้สั่งการให้ผู้อุทธรณ์อำนวยความสะดวกการใช้สถานที่ ผู้อุทธรณ์เห็นว่าผู้จัดงานไม่นำอุปกรณ์มาและขอคำแนะนำ และเห็นว่าผู้จัดงานวันวิสาขบูชายังไม่ได้จัดเก็บอุปกรณ์จึงช่วยประสานผู้รับจ้างเรื่องการเช่าเครื่องสำรองไฟฟ้าและอุปกรณ์ต่าง ๆ โดยให้ผู้จัดงานเป็นผู้จ่ายค่าเช่าเอง ซึ่งทางผู้จัดงานก็ตกลงตามที่ผู้อุทธรณ์ได้เจรจากับผู้รับจ้างให้ และในภายหลังได้เกิดการร้องเรียนกรณีผู้อุทธรณ์เรียกรับเงินและผู้อำนวยการสำนัก จ. มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ

ประเด็นที่ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่า การสอบสวนทางวินัยและการมีคำสั่งลงโทษไม่ชอบ เนื่องจากประเด็นที่สอบสวนตามคำร้องของนางสาว อ. ได้ยุติลงด้วยเอกสารการขอถอนเรื่องราวการร้องทุกข์ ลงวันที่ 24 เมษายน 2562 ซึ่งเอกสารดังกล่าวได้แสดงถึงเหตุแห่งการถอนคำร้องทุกข์ของนางสาว อ. ไว้ครบถ้วนแล้ว ทั้งการสอบสวนดังกล่าวเกินสิทธิที่จะกระทำได้ เพราะมีผู้เสียหายร้องทุกข์เข้าตามระบบ เมื่อคำร้องทุกข์นั้นได้ถอนเสียแล้ว คณะกรรมการย่อมสิ้นสิทธิที่จะสอบสวนและมีคำสั่งใด ๆ อันเนื่องมาจากการสอบสวนตามคำร้องที่ได้ถอนไปแล้ว การที่คณะกรรมการยังคงดำเนินการสอบสวนต่อไป และมีคำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และระเบียบข้อบังคับไม่เป็นธรรม ทำให้ต้องมีมลทินและได้รับความเสียหาย (ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจัดการเรื่องราวร้องทุกข์ พ.ศ. 2552 ข้อ 27)

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คำร้องทุกข์ของนางสาว อ. เป็นเรื่องร้องเรียนที่เกี่ยวกับการกระทำผิดวินัยของข้าราชการ ซึ่งกรณีเรื่องนี้มีพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ที่คุ้มครองในอุทธรณ์มีกฎหมายบัญญัติ

ให้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลม มาตรา 90 บัญญัติว่า “เมื่อมีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญ ผู้ใดกระทำความผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชาที่มีหน้าที่ต้องรายงานให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 ทราบ โดยเร็ว และให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้โดยเร็ว ด้วยความยุติธรรมและปราศจากอคติ” และมาตรา 91 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติว่า “เมื่อได้รับรายงานตาม มาตรา 90 หรือความดังกล่าวปรากฏต่อผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจ สั่งบรรจุตามมาตรา 57 รับผิดชอบหรือสั่งให้ดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีนี้มีมูลที่ควรกล่าวหาว่า ผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยก็ให้ยุติเรื่องได้...” กรณีเรื่องอุทธรณ์ ดังกล่าวนี้นี้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า นางสาว อ. ได้ยื่นคำร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาของผู้อุทธรณ์ว่าผู้อุทธรณ์ใช้อำนาจ ในตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนเรียกรับเงินจากผู้ร้องทุกข์อันเป็นการแสวงหาประโยชน์แก่ตนหรือผู้อื่นโดยมิชอบ ผู้บังคับบัญชาจึงต้องดำเนินการตามมาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กล่าวคือ เมื่อปรากฏว่ามีกรณีกล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัย ผู้บังคับบัญชาจึงมีหน้าที่รายงานให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจ สั่งบรรจุตามมาตรา 57 ทราบโดยเร็ว และผู้บังคับบัญชาดังกล่าวได้ใช้อำนาจตามมาตรา 91 แห่งพระราชบัญญัติ ฉบับเดียวกัน มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตาม มาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ได้มีคำสั่งแต่งตั้งนาย ก. เป็นผู้ดำเนินการสืบสวน ข้อเท็จจริง ผลการสืบสวนข้อเท็จจริงเห็นว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์มีมูลอันควรกล่าวหาว่า ผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัย อย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 จึงใช้อำนาจตามมาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติ ฉบับเดียวกัน มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง กรณีนี้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุจะมีคำสั่งให้ยุติเรื่องได้ ก็ต่อเมื่อผลการสืบสวนของคณะกรรมการสืบสวนเป็นกรณีที่ไม่มีความผิดอันควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย ตามมาตรา 91 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันเท่านั้น ดังนั้น แม้กรณีนี้ผู้ร้องทุกข์ คือ นางสาว อ. ได้ถอนเรื่องราวที่ยื่น คำร้องไว้ ก็ไม่มีผลให้คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงสิ้นผลไป และผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ไม่อาจมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน วินัยอย่างร้ายแรงได้ ทั้งนี้ เพราะการถอนคำร้องทุกข์หรือร้องเรียนไม่เป็นเหตุให้การดำเนินการทางวินัยยุติลง การที่ ผู้อุทธรณ์อ้างถึงการดำเนินการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการจัดการเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2552 ข้อ 27 เป็นกรณีที่เกิดจากการที่นางสาว อ. ผู้จัดการของสถาบัน ด. เกิดความสงสัยในการเรียกเก็บค่าใช้จ่ายในการจัดกิจกรรม ดังกล่าว เนื่องจากดำเนินการในครั้งนั้น กรุงเทพมหานครได้ตอบรับร่วมเป็นเจ้าภาพร่วมในการจัดกิจกรรม จึงได้จัดทำ หนังสือเพื่อขอคืนเงินดังกล่าว นั้น เป็นการใช้สิทธิร้องเรียนหรือร้องทุกข์ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าว จึงไม่อาจรับฟังได้ เนื่องจากเรื่องร้องเรียนดังกล่าวไม่อยู่ในบังคับที่จะต้องดำเนินการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจัดการเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2552 ประกอบกับเรื่องร้องเรียนเป็นมูลเหตุให้ผู้บังคับบัญชาต้องตรวจสอบว่า เป็นกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ซึ่งเป็นกรณีที่มิกฎหมายกำหนดให้ผู้บังคับบัญชา มีหน้าที่ต้องดำเนินการ เมื่อผู้บังคับบัญชาตรวจสอบแล้วเห็นว่า เป็นกรณีที่มีมูลกรณีอันควรกล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์กระทำความ ผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีคำสั่งให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยต่อไปและเป็นการเข้าสู่กระบวนการทางวินัยแล้ว

ทั้งกรณีดังกล่าวยังสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อ 27 วรรคหนึ่งและวรรคท้าย ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการจัดการเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2552 คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงของคู่กรณีในอุทธรณ์จึงชอบแล้ว อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ในประเด็นนี้ จึงฟังไม่ขึ้น

ในประเด็นที่ผู้อุทธรณ์อุทธรณ์ว่า คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนสืบสวนหาข้อเท็จจริงเพียงพยานที่คณะกรรมการเป็นฝ่ายจัดหาเอง ทั้งมิได้ดำเนินการสอบสวนสืบสวนข้อเท็จจริงจากผู้อุทธรณ์ให้สิ้นความสงสัยว่าสมควรได้รับโทษแต่อย่างใด จึงทำให้มีประเด็นที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงอีกหลายประเด็น อีกทั้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการที่ผู้อุทธรณ์ลงลายมือชื่อของบุคคลอื่น (นาง ร.) นั้น ก็เป็นข้อเท็จจริงที่ปรากฏจากคำร้องทุกข์ของนางสาว อ. เมื่อคำร้องทุกข์ของนางสาว อ. ได้ถูกถอน โดยเอกสารที่นางสาว อ. เป็นผู้ขอถอนคำร้องทุกข์เอง ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่ปรากฏสืบเนื่องมาจากคำร้องดังกล่าวในอันที่คณะกรรมการจะนำมาสอบสวนและวินิจฉัยลงโทษผู้อุทธรณ์จึงต้องสิ้นไป ไม่อาจนำมาเป็นข้อเท็จจริงที่นำมาลงโทษใด ๆ แก่ผู้อุทธรณ์ได้ ต่อมาผู้อุทธรณ์กับนาง ร. ได้ทำความเข้าใจกันและผู้อุทธรณ์ก็ได้ชดเชยให้แก่นาง ร. เป็นที่พอใจแล้ว จนต่างฝ่ายต่างไม่ติดใจใด ๆ ซึ่งกันและกัน ประกอบกับคณะกรรมการสอบสวนหาได้นำเอาพฤติการณ์ในวันที่เกิดเหตุตามคำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ที่มายื่นหนังสือขอจัดงานในเวลากระชั้นชิดกับเวลาราชการที่ใกล้หมดลงและเป็นวันสุดท้ายของการทำงาน (วันศุกร์) และงานที่ผู้ร้องทุกข์ขอใช้สถานที่จัดงานนั้นเป็นงานระดับโลกที่มีการเชิญแขกข้าราชการชั้นสูงระดับรัฐมนตรีมาร่วมงานและทำพิธีเปิด ซึ่งหากไม่ได้ความช่วยเหลือจากผู้อุทธรณ์ งานของผู้ร้องทุกข์ย่อมไม่สามารถสำเร็จเป็นผลตามที่ต้องการได้ ส่งผลเสื่อมเสียแก่ชื่อเสียงของประเทศและชื่อเสียงของผู้จัดงาน ทั้งการที่ผู้อุทธรณ์รับเงินที่ผู้ร้องทุกข์มอบไว้ให้เป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานเพื่อความสะดวกและคล่องตัวในการจัดการให้งานที่ถูกจัดขึ้นในช่วงวันหยุดราชการผ่านพ้นไปด้วยดี และเมื่อเสร็จงานผู้อุทธรณ์ก็ได้คืนเงินให้แก่นางสาว อ. ผู้ร้องทุกข์เต็มจำนวน โดยมีได้หักค่าใช้จ่ายใด ๆ ไร้เลย และนางสาว อ. ก็ได้รับเงินดังกล่าวจากผู้อุทธรณ์เรียบร้อยแล้ว นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การที่ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ตามมาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 เป็นเพียงการแสวงหาข้อเท็จจริงเพื่อตรวจสอบว่าผู้อุทธรณ์มีมูลอันควรถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ตามมาตรา 91 แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันหรือไม่ ซึ่งหากเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยก็ให้ยุติเรื่องได้ เมื่อข้อเท็จจริงในกรณีนี้รับฟังได้ว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์เป็นกรณีที่มีมูลอันควรกล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาจึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้อุทธรณ์ ตามมาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน ส่วนการต่อสู้โต้แย้งทั้งในประเด็นข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย รวมทั้งการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาเพื่อพิสูจน์ว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยหรือไม่ ผู้อุทธรณ์ต้องไปใช้สิทธิตามขั้นตอนของกฎหมายว่าด้วยการดำเนินการทางวินัยกับคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 ยังไม่อาจใช้ข้อเท็จจริงในชั้นคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงมารับฟังในการพิจารณาโทษของผู้อุทธรณ์ได้ แต่ผู้บังคับบัญชาสามารถนำข้อเท็จจริงที่แสวงหามาโดยชอบในชั้นการดำเนินการของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงไปประกอบการ

พิจารณาได้ และปรากฏข้อเท็จจริงว่าข้อเท็จจริงที่ใช้ในการพิจารณาความผิดและกำหนดโทษผู้อุทธรณ์เป็นข้อเท็จจริงที่ได้มาจากการดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงโดยชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับการถอนคำร้องทุกข์หรือร้องเรียนในเรื่องที่มีการกล่าวหาว่าข้าราชการกระทำผิดวินัยไม่เป็นเหตุให้การดำเนินการทางวินัยต้องสิ้นสุดลง อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ในประเด็นนี้ จึงฟังไม่ขึ้น

ในประเด็นที่ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่าเมื่อเสร็จงาน ผู้อุทธรณ์ได้คืนเงินที่ได้รับให้แก่นางสาว อ. ผู้ร้องทุกข์เต็มจำนวนไปแล้ว นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ในกรณีที่มีการกระทำอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยจนถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว การที่ผู้ถูกกล่าวหาคืนเงินที่คู่กรณีในอุทธรณ์กล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์ได้รับมาโดยมิชอบเต็มจำนวนให้แก่ผู้ร้องทุกข์หรือตัวแทนของผู้เสียหาย ไม่เป็นเหตุให้การดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนวินัยต้องระงับไป และหากการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเป็นผลเป็นความผิดวินัย การคืนเงินที่ได้มาโดยมิชอบจากผู้เสียหายไม่เป็นผลให้พ้นจากความรับผิดทางวินัย อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ในประเด็นนี้ จึงฟังไม่ขึ้น

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัย ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริตตามมาตรา 85 (1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ตามที่คู่กรณีในอุทธรณ์อ้างเป็นเหตุในการออกคำสั่งลงโทษ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การกระทำผิด ฐานทุจริตต่อหน้าที่ตามมาตราดังกล่าว มีองค์ประกอบความผิด คือ (1) ผู้กระทำจะต้องมีหน้าที่ราชการ (2) ได้กระทำการในหน้าที่นั้น โดยการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ (3) เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือเป็นเหตุให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ จึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในประการแรกว่า ผู้อุทธรณ์มีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติ โดยมีอำนาจหน้าที่ที่จะต้องกระทำในเรื่องดังกล่าวนี้ หรือไม่

เรื่องนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า สถาบัน ด. ได้มีหนังสือ ลงวันที่ 7 พฤษภาคม 2561 ถึงปลัดกรุงเทพมหานคร เรื่อง ขอเชิญเป็นองค์กรร่วมสนับสนุนการจัดกิจกรรม ในวันอาทิตย์ที่ 3 มิถุนายน 2561 โดยมีองค์กรสื่อและหน่วยงานองค์กรภาครัฐร่วมจัดงานหลายหน่วยงาน ได้แก่ กระทรวงคมนาคม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงสาธารณสุข กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น เป็นต้น ปลัดกรุงเทพมหานครได้มอบให้ผู้อำนวยการสำนัก ก. พิจารณาเสนอ ซึ่งผู้อำนวยการสำนัก ก. ได้มีหนังสือ ลงวันที่ 23 พฤษภาคม 2561 ถึงปลัดกรุงเทพมหานคร มีข้อเสนอเพื่อขอความเห็นชอบในการร่วมเป็นเจ้าภาพจัดกิจกรรม ดังนี้ (1) เป็นเจ้าภาพร่วมจัดกิจกรรม (2) อนุญาตให้ใช้ตราสัญลักษณ์กรุงเทพมหานครเพื่อประชาสัมพันธ์การจัดกิจกรรมดังกล่าว และห้ามมิให้นำสัญลักษณ์ไปใช้ในลักษณะการแสวงหาผลประโยชน์ในเชิงธุรกิจ (3) ให้การสนับสนุนสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก เห็นควรให้มอบหมายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ ดังนี้ 3.1 สำนัก ข. สนับสนุนการใช้สถานที่บริเวณลานคนเมือง ที่จอดรถ ห้องสุขา โต๊ะ

เก้าอี้ เครื่องเสียง พร้อมอุปกรณ์อื่น ๆ 3.2 สำนัก ค. สนับสนุนการติดตั้งเต็นท์ 3.3 สำนัก ง. สนับสนุนรถสุขาเคลื่อนที่ ปลัดกรุงเทพมหานครได้นำเสนอผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้ให้ความเห็นชอบตามข้อ 1 และอนุญาตในข้อ 2 โดยมีเงื่อนไขให้นำตราสัญลักษณ์ของกรุงเทพมหานครไปแสวงหาประโยชน์ในทางธุรกิจตามที่สำนัก ก. และสำนัก ข. เสนอ เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2561 ปลัดกรุงเทพมหานครจึงได้สั่งการต่อท้ายบันทึกของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครว่า ให้หน่วยงานและส่วนราชการที่เกี่ยวข้องในข้อ 3 ดำเนินการตามที่สำนัก ก. และสำนัก ข. เสนอ ในการดำเนินการตามคำสั่งของปลัดกรุงเทพมหานคร ในส่วนของสำนัก ข. ได้มีหนังสือ ลงวันที่ 31 พฤษภาคม 2561 เรื่อง ขออนุญาตใช้สถานที่ลานคนเมืองจัดกิจกรรม อ้างถึงหนังสือ ลงวันที่ 23 พฤษภาคม 2561 ที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้ให้ความเห็นชอบในการเป็นเจ้าภาพร่วมในการจัดกิจกรรมดังกล่าว โดยเสนอข้อเท็จจริงว่า (1) ได้ประสานกับสถาบัน ด. มีความประสงค์ใช้สถานที่ลานคนเมืองสำหรับจัดกิจกรรม ในวันอาทิตย์ที่ 3 มิถุนายน 2561 ระหว่างเวลา 06.30 - 09.45 น. โดยเข้าพื้นที่เพื่อจัดเตรียมงาน ตั้งแต่วันที่ 2 มิถุนายน 2561 และดำเนินการคืนพื้นที่ภายในวันที่ 3 มิถุนายน 2561 (2) ขอติดตั้งเต็นท์ เพื่อตั้งโต๊ะลงทะเบียน วางอาหาร และรับรองแขก VIP และเก้าอี้รับแขก VIP (3) ขอติดตั้งซุ้มปล่อยตัว (4) ขอติดตั้งเวทีเล็กพร้อมเครื่องเสียง (5) ขอความอนุเคราะห์ที่จอดรถยนต์และจุดจอดรถสุขา (6) ขอใช้ห้องน้ำพร้อมเจ้าหน้าที่รักษาความสะอาด (7) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเห็นชอบข้อกำหนดการใช้ลานคนเมือง ตามหนังสือที่ กท 0403/1066 ลงวันที่ 3 มีนาคม 2554 ดังนี้ ข้อ 2 กรณีหน่วยงานภายนอกหรือเอกชนขอใช้ลานคนเมืองให้ปลัดกรุงเทพมหานครเป็นผู้พิจารณาอนุญาต ข้อ 5 กรณีหน่วยงานภายนอกหรือเอกชน ซึ่งได้รับอนุญาตจากปลัดกรุงเทพมหานครให้จัดโครงการและกิจกรรมและกรณีหน่วยงานหรือส่วนราชการสังกัดกรุงเทพมหานครจ้างหน่วยงานภายนอกหรือเอกชนให้เป็นผู้จัดงาน ผู้จัดงานจะต้องจัดหากระแสไฟฟ้ามาใช้ในการจัดงานเอง รวมทั้งอุปกรณ์อื่น ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการจัดงาน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ ฯลฯ และรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการทำความสะอาดสถานที่ ห้องน้ำ ห้องสุขา กรณีมีการจัดงานนอกเหนือเวลาราชการปกติ... ข้อ 10 กรณีผู้ได้รับอนุญาตหรือผู้จัดงานต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายทุกประการที่เกิดขึ้นจากการจัดโครงการและการจัดกิจกรรมที่ลานคนเมืองโดยไม่มีข้อยกเว้น และต้องดำเนินการปรับปรุง ซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพดีให้แล้วเสร็จภายใน 3 วัน นับแต่วันที่ตรวจพบความชำรุด ปลัดกรุงเทพมหานครมีบันทึกท้ายหนังสือดังกล่าว เมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2561 ว่า (1) อนุญาต (2) ทั้งนี้ให้ ก.ก. ถือปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบและหนังสือสั่งการที่เกี่ยวข้อง โดยเคร่งครัด ดังนั้น สำนัก ข. จึงมีหน้าที่รับผิดชอบเฉพาะส่วนการสนับสนุนการใช้สถานที่บริเวณลานคนเมืองที่จอดรถ ห้องสุขา โต๊ะและเก้าอี้ พร้อมอุปกรณ์อื่น ๆ ในการจัดกิจกรรม ส่วนการดำเนินการตามคำขออื่นเป็นหน้าที่ของสถาบัน ด. ในฐานะผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สถานที่

จากการให้ถ้อยคำของนางสาว ส. ผู้อำนวยการกอง สำนัก ข. ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนว่า เนื่องจากเรื่องการจัดงานเป็นเรื่องเร่งด่วน ไกล้วงานจึงยังไม่มีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรส่งมาให้ แต่ได้มีการสั่งการด้วยวาจา ตนจึงได้เรียกผูุ้ทธรณ์มาสั่งด้วยวาจาว่าให้อำนวยความสะดวกการใช้สถานที่กับทางสถาบัน ด. ตนได้ทราบเรื่องจากผูุ้ทธรณ์ว่าผู้แทนสถาบัน ด. มาคนเดียวและขอคำแนะนำผูุ้ทธรณ์ในเรื่องการเช่าอุปกรณ์เครื่องสำรองไฟฟ้าและเต็นท์ ซึ่งก่อนหน้านั้นได้มีการจัดงานวันวิสาขบูชา และยังไม่มีการเก็บอุปกรณ์ ผูุ้ทธรณ์เห็นว่า

ผู้จัดงานไม่ได้นำอุปกรณ์มาและขอคำแนะนำ และเห็นว่าผู้จัดงานวันวิสาขบูชายังไม่ได้จัดเก็บอุปกรณ์จึงช่วยประสานผู้รับจ้างเรื่องการเช่าเครื่องสำรองไฟฟ้าและอุปกรณ์ต่าง ๆ โดยให้ผู้จัดงานเป็นผู้จ่ายค่าเช่าเอง ซึ่งทางผู้จัดงานก็ตกลงตามที่ผู้อุทธรณ์ได้เจรจากับผู้รับจ้างให้ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นได้ว่า หน้าที่ราชการเกิดขึ้นจากการที่มีกฎหมายกำหนดอำนาจหน้าที่ไว้หรือเกิดจากคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่สั่งในหน้าที่และสั่งโดยชอบด้วยกฎหมาย ในกรณีนี้ไม่มีกฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้อุทธรณ์ แต่ผู้อุทธรณ์มีหน้าที่ราชการที่เกิดจากคำสั่งของผู้บังคับบัญชา คือ นางสาว ส. ผู้อำนวยการกอง ที่สั่งการด้วยวาจา และอำนาจหน้าที่ราชการดังกล่าวเป็นไปตามที่กำหนดในคำสั่งเท่านั้น เมื่อผู้บังคับบัญชาสั่งการด้วยวาจาให้ผู้อุทธรณ์อำนวยความสะดวกในการใช้สถานที่กับทางสถาบัน ด. ผู้อุทธรณ์จึงมีหน้าที่อำนวยความสะดวกในการใช้สถานที่ลานคนเมือง ศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร ที่จอดรถ ห้องสุขา ในการจัดกิจกรรมของสถาบัน ด. ซึ่งข้อเท็จจริงจากการให้ถ้อยคำของนาย ย. หัวหน้าแม่บ้าน มีหน้าที่รับผิดชอบบริเวณลานคนเมืองและที่จอดรถใต้ดินลานคนเมือง ให้ถ้อยคำว่าตนได้รับแจ้งจากผู้อุทธรณ์ว่าจะมีการจัดกิจกรรม และให้ตนจัดเตรียมพนักงานรักษาความสะอาดและพนักงานดูแลห้องน้ำชั้นใต้ดิน นาย ส. ตำแหน่งผู้ช่วยช่างไฟฟ้า ให้ถ้อยคำว่าตนได้รับมอบหมายจากผู้อุทธรณ์ให้ดูแลจุดเชื่อมต่อไฟฟ้าที่ใช้ในการจัดงาน จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเห็นได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่นางสาว ส. ผู้อำนวยการกอง ในฐานะผู้บังคับบัญชามอบหมายด้วยวาจาให้ไปอำนวยความสะดวกในการใช้สถานที่ คือ อำนวยความสะดวกในการใช้ห้องน้ำและสถานที่จอดรถแล้ว

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้อุทธรณ์มีหน้าที่ดำเนินการอื่น ๆ นอกเหนือจากการอำนวยความสะดวกในการใช้สถานที่ลานคนเมืองให้แก่สถาบัน ด. หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามหนังสือ ลงวันที่ 31 พฤษภาคม 2561 เรื่อง ขออนุญาตใช้สถานที่ลานคนเมืองจัดกิจกรรม และปลัดกรุงเทพมหานครได้มีคำสั่งอนุญาตนั้น รายละเอียดเสนอว่า (1) ได้ประสานกับสถาบัน ด. มีความประสงค์จะใช้สถานที่ลานคนเมืองจัดกิจกรรม ในวันอาทิตย์ที่ 3 มิถุนายน 2561 โดยเข้าพื้นที่จัดเตรียมงานตั้งแต่วันที่ 2 มิถุนายน 2561 และดำเนินการคืนพื้นที่ภายในวันที่ 3 มิถุนายน 2561 (2) ขอติดตั้งเต็นท์เพื่อตั้งโต๊ะลงทะเบียนวางอาหาร และรับแขก VIP และตั้งเก้าอี้รับแขก VIP (3) ขอติดตั้งซุ้มปล่อยตัว (4) ขอติดตั้งเวทีเล็ก พร้อมเครื่องเสียง (5) ขอความอนุเคราะห์ที่จอดรถยนต์และจุดจอดรถสุขา (6) ขอใช้ห้องน้ำพร้อมเจ้าหน้าที่รักษาความสะอาด พร้อมทั้งมีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมว่า กรณีหน่วยงานภายนอกหรือเอกชนซึ่งได้รับอนุญาตจากปลัดกรุงเทพมหานครให้จัดโครงการและกิจกรรม และกรณีหน่วยงานหรือส่วนราชการสังกัดกรุงเทพมหานครจ้างหน่วยงานภายนอกหรือเอกชนให้เป็นผู้จัดงานผู้จัดงานจะต้องจัดหากระแสไฟฟ้ามาใช้ในการจัดงานเอง รวมทั้งอุปกรณ์อื่น ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการจัดงาน เช่น โต๊ะเก้าอี้ ฯลฯ และรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการทำความสะอาดสถานที่ ห้องน้ำ ห้องสุขา กรณีมีการจัดงานนอกเหนือจากเวลาราชการปกติ

จึงเห็นได้ว่า ในส่วนที่เป็นหน้าที่ของผู้อุทธรณ์ตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา คือ หน้าที่ตามคำขอข้อ 5 ที่จะต้องอำนวยความสะดวกในเรื่องสถานที่จอดรถยนต์และจุดจอดรถสุขา และหน้าที่ตามคำขอข้อ 6 คือ อำนวยความสะดวกในการใช้ห้องน้ำพร้อมเจ้าหน้าที่รักษาความสะอาด และผู้อุทธรณ์ได้ดำเนินการตามหน้าที่

ในส่วนนี้แล้ว ส่วนกิจกรรมและการดำเนินการตามคำขอในข้อ 2 คือ การติดตั้งเต็นท์ การจัดตั้งโต๊ะเพื่อลงทะเบียน วางอาหาร และรับรองแขก VIP และเก้าอี้รับแขก VIP คำขอตามข้อ 3 ขอติดตั้งซุ้มปล่อยตัว และคำขอตามข้อ 4 ขอติดตั้งซุ้มเวทีเล็ก เป็นกิจกรรมในส่วนที่สถาบัน ด. ในฐานะผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สถานที่ลานคนเมืองจะต้องเป็นผู้ดำเนินการเอง จึงไม่ใช่หน้าที่ของคู่กรณีในอุทธรณ์และไม่ใช่อำนาจหน้าที่ของผู้อุทธรณ์ตามที่ได้รับมอบหมาย

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นางสาว อ. ผู้จัดการสถาบัน ด. ได้มีการประสานงานกันทางโทรศัพท์กับผู้อุทธรณ์ และได้มาพบกันที่ลานคนเมือง ในวันศุกร์ที่ 1 มิถุนายน 2561 โดยนางสาว อ. มาเพียงคนเดียว

จากการไต่สวนนางสาว อ. และผู้อุทธรณ์ได้ความว่า งานติดตั้งซุ้มปล่อยตัว งานติดตั้งเวที สถาบัน ด. จ้างบุคคลภายนอกมาดำเนินการเอง พร้อมจัดโต๊ะลงทะเบียน รับแขกและวางอาหาร นั้น นางสาว อ. ผู้จัดการสถาบัน ด. ที่เข้ามาดูแลพื้นที่จัดกิจกรรมไม่ได้จัดเตรียมการในส่วนนี้มาก่อนเลย ซึ่งในการจัดกิจกรรมนี้จะต้องมีการจัดสถานที่ด้วยกัน 2 จุด คือ บริเวณลานคนเมืองและหน้าอาคารองค์การสหประชาชาติ (UN) นางสาว อ. ได้ประสานกับผู้อุทธรณ์ให้ช่วยแก้ปัญหา โดยผู้อุทธรณ์ได้อธิบายให้ทราบว่า กรุงเทพมหานครให้การสนับสนุนการใช้พื้นที่ โต๊ะ เก้าอี้ ห้องสุขา ทางสถาบัน ด. ในฐานะผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สถานที่และเป็นผู้จัดงานจะต้องจัดการเกี่ยวกับขยะ จัดหาแรงงานมาใช้ในการขนโต๊ะ เก้าอี้ จัดสถานที่ ค่าชี้แจงที่ผู้อุทธรณ์อธิบายให้นางสาว อ. ทราบ ซึ่งสอดคล้องกับหนังสือที่ ปลัดกรุงเทพมหานครอนุญาตให้ใช้สถานที่ โดยสั่งการให้ถือปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ และหนังสือสั่งการที่เกี่ยวข้อง โดยเคร่งครัด ระเบียบปฏิบัติดังกล่าว คือ ข้อกำหนดในการใช้ลานคนเมือง ตามหนังสือ ที่ กท 0403/1066 ลงวันที่ 3 มีนาคม 2554 โดยสถาบัน ด. จะต้องถือปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อ 5 ของข้อกำหนดดังกล่าว คือ ผู้ได้รับอนุญาตหรือผู้จัดงานจะต้องจัดหากระแสไฟฟ้ามาใช้ในการจัดงาน รวมทั้งอุปกรณ์อื่น ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการจัดงาน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ ฯลฯ และรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการทำความสะอาดสถานที่ ห้องน้ำ ห้องสุขา ในกรณีมีการจัดงานนอกเหนือจากเวลาราชการปกติ และผู้อุทธรณ์ได้ตกลงรับดำเนินการในเรื่องนี้ให้กับสถาบัน ด. ตามที่นางสาว อ. ขอให้ช่วยเหลือ โดยผู้อุทธรณ์ได้แจ้งว่ามีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ 50,000 บาท โดยขอให้แบ่งจ่ายเป็น 2 ครั้ง ครั้งละ 25,000 บาท

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การที่ผู้อุทธรณ์รับเข้าไปดำเนินการในส่วนที่ไม่ใช่อำนาจหน้าที่ของผู้อุทธรณ์ตามคำขอของนางสาว อ. ผู้แทนสถาบัน ด. โดยประสานงานกับเจ้าของเต็นท์ที่จัดงานวันวิสาขบูชาและยังไม่ได้รื้อถอนออกไปเพื่อขอเช่าและต่อรองราคาให้เหลือ 50,000 บาท จัดหาช่างไฟฟ้าซึ่งเป็นบุคคลภายนอกมาช่วยดำเนินการจัดหาอุปกรณ์ในการเก็บขยะ จัดหาแรงงานมาใช้ในการขนโต๊ะ เก้าอี้ และจัดสถานที่ตามคำขอข้อ 2 รวมทั้งจัดหาแรงงานในการทำความสะอาดและเก็บขยะ การดำเนินการดังกล่าวไม่ใช่หน้าที่ราชการ แต่เป็นกรณีที่ผู้อุทธรณ์เข้าไปปรับจัดทำกรงานนอกอำนาจหน้าที่ในฐานะเป็นเอกชน เมื่อผู้อุทธรณ์ได้ดำเนินการในส่วนนี้ให้สำเร็จลงด้วยดี เมื่อการดำเนินการดังกล่าวไม่ใช่อำนาจหน้าที่ของผู้อุทธรณ์ จึงมิใช่การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ การที่คู่กรณีในอุทธรณ์กล่าวอ้างถึงในเหตุผลในการลงโทษทางวินัยว่าผู้อุทธรณ์มีหน้าที่และปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ จึงไม่ถูกต้องและไม่ตรงตามความเป็นจริง

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไป ตามที่คู่กรณีในอุทธรณ์อ้างว่าผู้อุทธรณ์ไม่มีมูลที่จะอ้างในการเรียกเก็บเงินค่าใช้จ่ายเหล่านี้ โดยขอด้วยกฎหมายและระเบียบราชการเป็นการถูกต้องหรือไม่

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์ได้รับเงินจำนวน 50,000 บาท จากนางสาว ก. เจ้าหน้าที่การเงินของสถาบัน ด. จริง ตามการให้ถ้อยคำของผู้อุทธรณ์และนางสาว ก. เจ้าหน้าที่การเงินของสถาบัน ด. โดยแบ่งออกเป็น 2 งวด งวดแรกตามใบสำคัญรับเงิน ข้อตกลงลงวันที่ 2 มิถุนายน 2561 และงวดที่ 2 ตามใบสำคัญรับเงิน ข้อตกลงลงวันที่ 3 มิถุนายน 2561 จึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้อุทธรณ์เรียกเก็บเงินจำนวน 50,000 บาท จากสถาบัน ด. เป็นการเรียกค่าใช้จ่ายโดยชอบและเป็นกรณีที่มีมูลอันจะอ้างกฎหมายได้ หรือไม่

เห็นว่า เมื่อสถาบัน ด. ได้รับอนุญาตให้จัดงานและใช้สถานที่ลานคนเมือง ในวันศุกร์ที่ 1 มิถุนายน 2561 จึงมีเวลาจัดเตรียมการในการจัดงานในวันเสาร์ที่ 2 มิถุนายน 2561 เพียงวันเดียว และงานตามคำขอในข้อ 2 ที่เป็นการตั้งเต็นท์ จัดการขนโต๊ะเก้าอี้ จัดสถานที่ และจัดการเกี่ยวกับเรื่องความสะดวก เก็บขยะ นั้น เป็นหน้าที่ของสถาบัน ด. ที่ต้องดำเนินการเอง แต่สถาบัน ด. ไม่ได้เตรียมการในเรื่องนี้มาก่อน นางสาว อ. ผู้จัดการสถาบัน ด. ได้ขอให้ผู้อุทธรณ์ช่วยเหลือดำเนินการ ทำให้การดำเนินการของผู้อุทธรณ์ที่รับจัดการให้ มิใช่การดำเนินการที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ เนื่องจากเป็นเรื่องที่สถาบัน ด. ต้องดำเนินการเองตามข้อ 5 ของข้อกำหนดการใช้ลานคนเมือง ตามหนังสือที่ กท 0403/1066 ลงวันที่ 3 มีนาคม 2554 ผู้อุทธรณ์จึงมีฐานะเป็นเอกชนเข้าไปรับจัดทำกรงานนอกหน้าที่ให้ เมื่อการเตรียมการจัดงานในวันเสาร์ที่ 2 มิถุนายน 2561 และดำเนินการต่อเนื่องในการจัดกิจกรรมในวันอาทิตย์ที่ 3 มิถุนายน 2561 เห็นได้ว่าเป็นวันหยุดราชการ และเป็นกรณีการจัดกิจกรรมนอกเหนือเวลาราชการปกติ และการดำเนินการดังกล่าวมีค่าใช้จ่ายที่ต้องใช้ในการดำเนินการ เช่น ค่าแรงงานในการขนโต๊ะ เก้าอี้ ค่าแรงงานในการจัดเก็บขยะ ค่าอุปกรณ์ในการทำความสะดวกและเก็บขยะ เช่น ถังดำ จึงเห็นได้ว่ามีค่าใช้จ่ายที่ต้องใช้เพื่อการดังกล่าวอยู่จริง เมื่อปรากฏว่าผู้อุทธรณ์กับนางสาว อ. สมัคใจตกลงกัน โดยผู้อุทธรณ์รับดำเนินการให้ และนางสาว อ. ผู้จัดการสถาบัน ด. ตกลงยินยอมจ่ายค่าใช้จ่ายในการดำเนินการจำนวน 50,000 บาท แม้ไม่มีการทำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร แต่เมื่อข้อตกลงนี้เป็นไปโดยชอบระหว่างคู่สัญญาซึ่งมีฐานะเป็นเอกชนด้วยกัน ผู้อุทธรณ์จึงเรียกเก็บค่าใช้จ่ายดังกล่าวได้โดยชอบ และถือเป็นการกรณีที่มีมูลอันจะอ้างกฎหมายได้ ส่วนราคาค่าใช้จ่ายในการดำเนินการเป็นราคาที่เหมาะสมหรือไม่ นั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ดังนั้น ข้อกล่าวอ้างของคู่กรณีในอุทธรณ์ที่อ้างว่า การเรียกเก็บเงินของผู้อุทธรณ์เป็นไปโดยมิชอบ และเป็นกรณีที่ไม่มีมูลอันจะอ้างกฎหมายได้ จึงเป็นการไม่ถูกต้อง

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น การดำเนินการของผู้อุทธรณ์ตามคำขอในข้อ 2 จึงมิใช่การดำเนินการในส่วนที่เป็นอำนาจหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกในการใช้สถานที่ลานคนเมือง ห้องสุขา สถานที่จอดรถ และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์จึงมิใช่การดำเนินการที่เป็นอำนาจหน้าที่ ไม่เป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และไม่ใช่ว่าเป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงไม่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ตามมาตรา 85 (1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ในประเด็นนี้ จึงฟังขึ้น

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปตามที่คู่กรณีในอุทธรณ์อ้างว่า เงินจำนวน 50,000 บาท ที่ผู้อุทธรณ์ได้รับจากสถาบัน ด. ไม่ปรากฏว่ามีการนำฝากไว้กับเจ้าหน้าที่การเงินของสำนัก ข. ตามระเบียบของทางราชการ หรือแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบเรื่องแต่อย่างใด นั้น เป็นการถูกต้อง หรือไม่

เห็นว่าจากพยานหลักฐานและจากการไต่สวนผู้อุทธรณ์และนางสาว อ. ผู้จัดการสถาบัน ด. ได้ให้ข้อเท็จจริงว่า เป็นข้อตกลงที่เกิดขึ้นจากการที่นางสาว อ. ผู้จัดการสถาบัน ด. ขอให้ผู้อุทธรณ์ช่วยเหลือในส่วนที่เป็นหน้าที่ของสถาบัน ด. ผู้ขอใช้สถานที่ต้องดำเนินการเองตามคำขอตามหนังสือแจ้งของสถาบัน ด. และตามหนังสือสั่งการของปลัดกรุงเทพมหานครที่ให้ดำเนินการตามระเบียบและกฎหมายโดยเคร่งครัด ซึ่งได้แก่ การดำเนินการให้เป็นไปตามข้อกำหนดการใช้ลานคนเมือง ตามหนังสือที่ กท 0403/1066 ลงวันที่ 3 มีนาคม 2554 ข้อ 5 กำหนดว่า ให้หน่วยงานภายนอกหรือเอกชนที่เป็นผู้จัดงานต้องจัดหากระแสไฟฟ้ามาใช้ในการจัดงานเอง รวมทั้งอุปกรณ์อื่น ๆ ในการจัดงาน รวมทั้งรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการจัดงาน กรณีจัดงานนอกเหนือเวลาราชการตามปกติ จากข้อเท็จจริงกรณีนี้งานในส่วนที่เป็นคำขอตามข้อ 2 คือ ขอดัดตั้งเต็นท์ เพื่อตั้งโต๊ะลงทะเบียน วางอาหาร และรับรองแขก VIP และตั้งเก้าอี้รับแขก VIP คำขอตามข้อ 3 ขอดัดตั้งซุ้มปล่อยตัว และคำขอตามข้อ 4 คำขอดัดตั้งเวทีเล็กพร้อมเครื่องเสียง เห็นได้ว่าคำขอตามข้อ 2 - 4 เป็นกิจกรรมที่สถาบัน ด. ในฐานะเป็นหน่วยงานภายนอกหรือเอกชน ซึ่งได้รับอนุญาตจากปลัดกรุงเทพมหานครให้จัดโครงการและกิจกรรมจะต้องดำเนินการเอง รวมทั้งรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการดำเนินการดังกล่าวด้วย จึงไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานครที่จะเข้าไปดำเนินการและไม่ใช่อำนาจหน้าที่ราชการของผู้อุทธรณ์ด้วย การที่ผู้อุทธรณ์ตกลงกับนางสาว อ. ผู้จัดการสถาบัน ด. ในฐานะผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สถานที่ ตามคำขอให้ช่วยเหลือของนางสาว อ. เฉพาะในส่วนการดำเนินการตามคำขอในข้อ 2 คือ ค่าใช้จ่ายกรณีเป็นค่าแรงในการขนย้ายโต๊ะเก้าอี้ ซึ่งมีทั้งบริเวณลานคนเมืองกรุงเทพมหานครและที่บริเวณหน้าอาคารองค์การสหประชาชาติ (UN) ค่าแรงงานในการเก็บขยะและอุปกรณ์ในการเก็บขยะ เป็นต้น จึงเป็นข้อตกลงระหว่างนางสาว อ. ผู้จัดการสถาบัน ด. ในฐานะเอกชนกับผู้อุทธรณ์ในฐานะเอกชนด้วยกัน ไม่ใช่การดำเนินการในฐานะส่วนราชการหรือผู้แทนของส่วนราชการ จึงไม่มีระเบียบปฏิบัติให้ต้องดำเนินการตามระเบียบของทางราชการและไม่มีระเบียบราชการข้อใด รวมทั้งข้อกำหนดการใช้ลานคนเมือง ตามหนังสือ ที่ กท 0403/1066 ลงวันที่ 3 มีนาคม 2554 ให้ต้องปฏิบัติ เมื่อกรณีข้อตกลงที่ผู้อุทธรณ์รับดำเนินการดังกล่าวให้แก่สถาบัน ด. มีค่าใช้จ่ายจำนวน 50,000 บาท ตามที่ตกลงกัน จึงมิใช่เงินที่จ่ายให้แก่ทางราชการหรือเป็นค่าใช้จ่ายตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ ผู้อุทธรณ์จึงไม่ต้องนำฝากไว้กับเจ้าหน้าที่การเงินของสำนัก ข. ตามระเบียบของทางราชการหรือแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบเรื่อง ดังนั้น ข้อกล่าวอ้างของคู่กรณีในอุทธรณ์ที่ใช้เป็นเหตุผลในการลงโทษผู้อุทธรณ์ว่า “ไม่ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์มีการนำฝากเงินไว้กับเจ้าหน้าที่การเงินของสำนัก ข. ตามระเบียบราชการหรือแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบเรื่อง” จึงเป็นการกล่าวอ้างที่ไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยกฎหมายอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ในประเด็นนี้ จึงฟังขึ้น

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้อุทธรณ์เรียกเก็บเงินจำนวน 50,000 บาท จากผู้จัดการสถาบัน ด. เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า จากที่ได้วินิจฉัยในประเด็นข้างต้น ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อปลัดกรุงเทพมหานคร ได้สั่งการเมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2561 อนุญาตให้ใช้สถานที่ลานคนเมืองจัดกิจกรรม และให้สำนัก ข. ถือปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ และหนังสือสั่งการโดยเคร่งครัด โดยนางสาว ส. ผู้อำนวยการกอง สำนัก ข. ในฐานะผู้บังคับบัญชา ได้มอบหมายด้วยวาจาให้ผู้อุทธรณ์ ขณะดำรงตำแหน่งนักจัดการงานทั่วไปชำนาญการ สังกัดสำนัก ข. ให้อำนวยความสะดวกในการใช้สถานที่ลานคนเมืองกับสถาบัน ด. ในการจัดกิจกรรมในวันอาทิตย์ที่ 3 มิถุนายน 2561 จึงเห็นได้ว่าการที่ปลัดกรุงเทพมหานคร สั่งการเมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2561 โดยวันจัดกิจกรรมมีขึ้นในวันอาทิตย์ที่ 3 มิถุนายน 2561 ซึ่งเป็นการกระชั้นชิด ประกอบกับหนังสืออนุญาตดังกล่าว ผู้บังคับบัญชาได้สั่งการให้สำนัก ข. ถือปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบและหนังสือที่เกี่ยวข้องโดยเคร่งครัด ระเบียบที่ใช้ในเรื่องดังกล่าวนี้ คือ ข้อกำหนดการใช้สถานที่ลานคนเมือง ตามหนังสือ ที่ กท 0403/1066 ลงวันที่ 3 มีนาคม 2554 ซึ่งข้อ 5 ของข้อกำหนดดังกล่าว กำหนดให้หน่วยงานภายนอกหรือเอกชนที่เป็นผู้จัดงานต้องจัดหากระแสไฟฟ้ามาใช้ในการจัดงานเอง รวมทั้งอุปกรณ์อื่น ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการจัดงาน เช่น โตะ เก้าอี้ ฯลฯ รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการทำความสะอาดสถานที่ ห้องสุขา กรณีการจัดงานนอกเหนือเวลาราชการปกติ ซึ่งกรณีนี้การจัดกิจกรรมในวันอาทิตย์ที่ 3 มิถุนายน 2561 ซึ่งถือเป็นการจัดงานนอกเหนือเวลาราชการปกติ ดังนั้น คำขอของสถาบัน ด. ข้อ 2 ขอดิตตั้งเต็นท์ ข้อ 3 ขอดิตตั้งซุ้มปล่อยตัว ข้อ 4 ขอดิตตั้งเวทีเล็กพร้อมเครื่องเสียง เป็นเรื่องที่ผู้จัดงานสถาบัน ด. ต้องดำเนินการเอง ผู้จัดการสถาบัน ด. ได้ขอให้ผู้อุทธรณ์ช่วยประสานงานและดำเนินการให้ จึงเป็นข้อตกลงระหว่างสถาบัน ด. กับผู้อุทธรณ์ในฐานะเอกชนด้วยกัน ซึ่งไม่ใช่หน้าที่ราชการที่ผู้อุทธรณ์ต้องปฏิบัติ ค่าใช้จ่ายที่ผู้อุทธรณ์อ้างถึงและเรียกจากผู้แทนของสถาบัน ด. ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ เช่น ค่าแรงงานในการเก็บขยะ ค่าใช้จ่ายกรณีที่มีการจัดงานนอกเหนือเวลาราชการปกติที่ผู้อุทธรณ์อ้างถึง เช่น ค่าถุงขยะ ค่าอุปกรณ์การจัดเก็บขยะ ค่าจ้างงานคนเก็บขยะทั้ง 2 จุด ค่าจ้างคนมาจัดสถานที่และจัดเก็บอุปกรณ์ต่าง ๆ หลังจัดงานให้เรียบร้อย คือ ที่ลานคนเมืองและหน้าอาคารองค์การสหประชาชาติ (UN) ซึ่งเป็นงานนอกเหนือการสนับสนุนปกติของกรุงเทพมหานคร ตามข้อกำหนดการใช้สถานที่ลานคนเมือง ข้อ 5 จำนวน 2 งวด งวดละ 25,000 บาท รวมเป็นเงิน 50,000 บาท นั้น จึงเป็นกรณีที่ผู้อุทธรณ์กระทำได้โดยชอบ การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงไม่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551

มีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้อุทธรณ์ลงลายมือชื่อนาง ร. เป็นผู้รับเงินและนำสำเนาบัตรประชาชนของนาง ร. มาใช้เป็นหลักฐานในการรับเงิน โดยที่นาง ร. ไม่ได้ให้ความยินยอมหรือรู้เห็นด้วย เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 (4) หรือไม่

เห็นว่า การที่ผู้อุทธรณ์เรียกเก็บเงินค่าอุปกรณ์และค่าดำเนินการทั้งที่สถานคนเมืองและหน้าอาคารองค์การสหประชาชาติ (UN) โดยจ่ายเงินเป็น 2 งวด งวดแรก 25,000 บาท เรียกว่าเงินค่ามัดจำ งวดที่สอง จำนวน 25,000 บาท จ่ายเมื่อเสร็จงาน โดยมีการจัดทำเอกสารใบสำคัญรับเงิน 2 ฉบับ คือ (1) ข้อตกลง ลงวันที่ 2 มิถุนายน 2561 (2) ข้อตกลง ลงวันที่ 3 มิถุนายน 2561 ซึ่งข้อตกลงในใบสำคัญรับเงินทั้ง 2 ฉบับ จะต้องลงลายมือชื่อผู้อุทธรณ์เป็นผู้รับเงิน ในฐานะเป็นผู้รับเงินโดยตรงไปจากเจ้าหน้าที่การเงินของสถาบัน ด. แต่ผู้อุทธรณ์กลับลงลายมือชื่อเป็น “ร.” และนำสำเนาบัตรประชาชนของนาง ร. ซึ่งเป็นพนักงานประจำทำความสะอาดห้องน้ำศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับรองสำเนาไว้แล้ว 1 ฉบับ มาใช้ โดยที่นาง ร. ไม่ทราบและไม่ได้ให้ความยินยอมนำมาใช้แนบเป็นหลักฐานในการรับเงินทั้ง 2 ฉบับ เป็นการแสดงว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์มีเจตนาแอบอ้างชื่อของนาง ร. ว่าเป็นผู้รับเงิน อันเป็นเจตนาฉ้อฉลไม่ตรงไปตรงมา การกระทำดังกล่าวผู้อุทธรณ์ไม่เป็นความผิดในการปลอมเอกสารหรือใช้เอกสารปลอม กรณีแอบอ้างใช้สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือให้ความยินยอมหรือรู้เห็นด้วย ส่วนการที่ผู้อุทธรณ์ลงลายมือชื่อในใบสำคัญรับเงินทั้ง 2 ฉบับ เป็นชื่อนาง ร. ซึ่งไม่ใช่ชื่อของผู้อุทธรณ์ และผู้อุทธรณ์ให้ถ้อยคำยอมรับว่ากระทำการดังกล่าวจริง จึงเป็นการปลอมลายมือชื่อผู้อื่น ซึ่งต่อมานาง ร. ได้ยืนยันความบริสุทธิ์ของตนด้วยการไปแจ้งความลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานที่สถานีตำรวจ เมื่อวันที่ 6 กันยายน 2561 นั้น เห็นว่าการที่นาง ร. ไปแจ้งความเพื่อลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานนั้น ไม่ใช่การแจ้งความหรือร้องทุกข์กล่าวโทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อประสงค์จะให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนอันเป็นการให้ดำเนินคดีอาญาและลงโทษทางอาญา ฐานปลอมลายมือชื่อผู้อื่นแก่ผู้อุทธรณ์ แต่เป็นกรณีที่นาง ร. ดำเนินการแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานเพื่อยืนยันและแสดงความบริสุทธิ์ของตนเท่านั้น และการกระทำดังกล่าวยังไม่เกิดความเสียหายแก่นาง ร. การกระทำของผู้อุทธรณ์ไม่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 แต่พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมในฐานะที่เป็นข้าราชการ การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้บังเกิดผลดี หรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจอุตสาหะ เอาใจใส่และรักษาประโยชน์ของทางราชการ และฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา 82 (1) (3) และ (10) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 สมควรลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น

จึงมีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในอุทธรณ์ยกเลิกคำสั่งลงโทษไล่ข้าราชการออกจากราชการ และมีคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการ และมีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้อุทธรณ์ 1 ขั้น ตามฐานความผิดดังกล่าวต่อไป

เรื่องแดงที่ 2 (อ)/2564

อุทธรณ์คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน

คำอุทธรณ์และคำขอ

ผู้อุทธรณ์ดำรงตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการ มีความคับข้องใจจากการที่คุรุกรรมในอุทธรณ์ในฐานะผู้บังคับบัญชามีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้อุทธรณ์ 5% เป็นเวลา 1 เดือน กรณีที่ถูกกล่าวหาว่าร้องเรียนผู้บังคับบัญชาเป็นเท็จและแสดงพฤติกรรมต่อผู้บังคับบัญชาไม่เหมาะสม ซึ่งผู้อุทธรณ์เห็นว่าไม่เป็นธรรมและเลือกปฏิบัติเพราะเพียงผู้อุทธรณ์เป็นผู้ได้บังคับบัญชาเท่านั้น กล่าวคือ ข้อเท็จจริงที่ยกมาอ้างอิงจากการร้องเรียนไปยังศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์ของกรุงเทพมหานคร ที่นำมาใช้เป็นข้อพิจารณาตัดสินลงโทษผู้อุทธรณ์มีความคลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้ทักท้วงคณะกรรมการสอบสวนไปตั้งแต่อยู่ในขั้นตอนกระบวนการสอบสวนแล้ว การที่คณะกรรมการสอบสวนเรียกพยานมาให้ปากคำมีความเอนเอียงไม่เป็นธรรม ซึ่งตามข้อเท็จจริงที่ผู้อุทธรณ์ร้องเรียนในเรื่องพฤติกรรม การข่มขู่ของผู้อำนวยการโรงเรียนที่ได้แสดงต่อหน้าครูทั้งโรงเรียนในที่ประชุม โดยเรียกพยานมาให้ปากคำมีเพียงรองผู้อำนวยการโรงเรียนและครูที่เป็นพยานสองคนเท่านั้น อีกทั้งก่อนหน้านั้นพยานทั้งสองคนได้ถูกผู้อำนวยการโรงเรียนเรียกเข้าไปพบพูดคุยเป็นการส่วนตัว ซึ่งอาจทำให้พยานดังกล่าวเกิดความหวาดกลัวลังเล เนื่องจากเป็นผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชา และการตัดสินว่าผู้อุทธรณ์ร้องเรียนผู้บังคับบัญชาในเรื่องไม่เป็นความจริงแต่ฝ่ายเดียว ทั้ง ๆ ที่ผู้อุทธรณ์ก็ถูกผู้อำนวยการโรงเรียนร้องเรียนในเรื่องเป็นเท็จเช่นเดียวกัน จึงขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยยกเลิกคำสั่งดังกล่าว

คำวินิจฉัย

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์เป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษากรุงเทพมหานคร ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการ ถูกกล่าวหา ดังนี้ (1) มีพฤติกรรมกระด้างกระเดื่องต่อผู้บังคับบัญชา (ผู้อำนวยการโรงเรียน) โดยส่งข้อความทางไลน์กลุ่มโรงเรียนในลักษณะใช้ข้อความที่ไม่เหมาะสมในหลายข้อความ เป็นข้าราชการครูที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่ข้าราชการครู ไม่ยึดตามหลักในข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยแบบแผนพฤติกรรมตามจรรยาบรรณของวิชาชีพ พ.ศ. 2550 ส่วนที่ 4 จรรยาบรรณต่อผู้ร่วมประกอบวิชาชีพ ข้อ 8 ครูพึงช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและอย่างสร้างสรรค์ โดยยึดมั่นในระบบคุณธรรม สร้างความสามัคคีในหมู่คณะ โดยพึงประพฤติและละเว้นการประพฤติตามแบบแผนพฤติกรรม (ข) พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (5) วิพากษ์วิจารณ์ผู้ร่วมประกอบวิชาชีพในเรื่องที่ก่อให้เกิดความเสียหายหรือแตกความสามัคคี พฤติกรรมเข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงฐานไม่ประพฤติเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน ชุมชน สังคม มีความสุภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคี ช่วยเหลือเกื้อกูลต่อผู้เรียนและระหว่างข้าราชการด้วยกันหรือผู้ร่วมปฏิบัติราชการ ต้อนรับให้ความสะดวก ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้เรียน และประชาชนผู้มาติดต่อราชการ ตามมาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 และ (2) มีพฤติกรรมร้องเรียนผู้บังคับบัญชา ผู้อำนวยการสถานศึกษา โดยข้อมูลที่ปราศจากความจริง

ผ่านทางระบบรับเรื่องร้องทุกข์ของกรุงเทพมหานคร โดยกล่าวหาว่าพฤติกรรม ดังนี้ (2.1) เป็นผู้ไม่มีธรรมาภิบาล จริยธรรม คุณธรรม ปกครองบริหารงานลูกน้องลำเอียง โดยยกตัวอย่างพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในโรงเรียนของผู้อำนวยการ โรงเรียนว่าให้ความดีความชอบกับคนที่ไม่มีความดีความชอบเพียงแค่นิสัย และ (2.2) มีการใช้อำนาจข่มขู่ครูในที่ประชุมว่า ให้ผลสัมฤทธิ์ (เกรด) ไม่ดีกับนักเรียนจะไม่ได้ความดีความชอบ ต่อมาสำนักงานเขตได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ข้อเท็จจริงและได้ดำเนินการสอบสวนวินัยแล้วเห็นว่าเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ตามมาตรา 89 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 ฐานข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องไม่ก่อกวนก่อกอง กล่าวหาหรือร้องเรียนผู้อื่นโดยปราศจากความจริง แต่ผู้อุทธรณ์เห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม เนื่องจากข้อเท็จจริงที่ยกมาอ้างอิงจากการร้องเรียนไปยังศูนย์รับเรื่องร้องทุกข์ของกรุงเทพมหานคร ที่นำมาใช้เป็นข้อพิจารณาตัดสินลงโทษผู้อุทธรณ์มีความคลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง ทั้งการที่คณะกรรมการสอบสวนเรียกพยาน มาให้ปากคำมีความเอนเอียงไม่ชอบธรรมต่อผู้อุทธรณ์ และเป็นการตัดสินว่าผู้อุทธรณ์ร้องเรียนผู้บังคับบัญชา ในเรื่องไม่เป็นความจริงแต่ฝ่ายเดียว ทั้ง ๆ ที่ผู้อุทธรณ์ก็ถูกผู้อำนวยการโรงเรียนร้องเรียนในเรื่องเป็นเท็จเช่นเดียวกัน

เรื่องอุทธรณ์นี้ มีประเด็นจะต้องพิจารณาวินิจฉัย ดังนี้

การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้อุทธรณ์ 5% เป็นเวลา 1 เดือน ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่ามีประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยก่อนว่า ผู้อุทธรณ์มีพฤติกรรมกระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหา หรือไม่ ดังนี้

กรณีหนึ่ง การที่ผู้อุทธรณ์ได้ส่งข้อความทางไลน์กลุ่มโรงเรียนในลักษณะที่ใช้ข้อความที่ไม่เหมาะสมและมีพฤติกรรมร้องเรียนผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้บังคับบัญชา โดยปราศจากความจริง หรือไม่ พิจารณาแล้ว จากพยานหลักฐานและจากการให้ถ้อยคำของผู้อุทธรณ์ปรากฏชัดเจนว่าผู้อุทธรณ์ได้มีการโพสต์ข้อความว่า “เมื่อวานที่บอกผู้อุทธรณ์ว่าถ้าไม่พอใจอีต๊ดก็ให้ย้ายไปซะ คิดไปคิดมาทบทวนดูแล้วขอไม่ย้ายนะครับ โรงเรียนเป็นโรงเรียนหลวงไม่ใช่โรงเรียนที่คุณพ่อคุณแม่และท่าน ผอ. สร้างก่อตั้งขึ้นมา” ผ่านทางแอปพลิเคชันไลน์ในกลุ่มของโรงเรียน ตามที่ผู้อุทธรณ์ร้องเรียนพฤติกรรมผู้บังคับบัญชาโรงเรียนจริง ซึ่งมีข้าราชการครูของโรงเรียนหลายคนเป็นสมาชิกและข้าราชการครูที่เป็นสมาชิกดังกล่าวสามารถเข้ามาอ่านข้อความที่ผู้อุทธรณ์ได้โพสต์เป็นการทั่วไปในลักษณะสาธารณะ แม้ซึ่งข้อความที่ผู้อุทธรณ์ได้โพสต์จะเพียงแต่มีการระบุคำว่า ผอ. มิได้ระบุชื่อก็ตาม แต่ก็เข้าใจได้ว่าเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนนั่นเอง และข้อความที่โพสต์เห็นว่าแม้ไม่ใช่เป็นคำหยาบคาย แต่ก็ยังเป็นถ้อยคำที่ไม่เหมาะสมอันแสดงให้เห็นหรือเข้าใจได้ว่าเป็นกรณีที่ผู้อุทธรณ์ได้ตอบโต้ในลักษณะที่ไม่มีความเคารพต่อผู้บังคับบัญชา ทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงคำพูดของผู้อำนวยการโรงเรียนเพียงแค่พูดกับผู้อุทธรณ์กรณีนี้ประชุมครูแล้วผู้อุทธรณ์ยกหนังสือปิดหน้าตลอดเวลาการประชุมและนั่งอยู่ในแถวหน้าว่า “เธอหนักใจมากไหมที่จะอยู่กับพี่เธอย้ายไปก็ได้นะ” เท่านั้น ก็เป็นการพูดให้ผู้อุทธรณ์ได้คิดและถ้าผู้อุทธรณ์เห็นว่าการที่ผู้อำนวยการโรงเรียนได้มอบหมายหน้าที่ให้ผู้อุทธรณ์ไปเป็นผู้จัดการประจำหน่วย (ผจ.ปน.) เกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแล้ว ทำให้รู้สึกที่ไม่สบายใจหรืออีต๊ดใจที่จะปฏิบัติหน้าที่อยู่ในโรงเรียนนี้ต่อไปแล้ว ก็ให้ผู้อุทธรณ์ไปทำคำขอย้ายไปโรงเรียนอื่นได้ ก็มีได้มีลักษณะเป็นการใช้วาจาเป็นการขู่ขู่ขู่หรือขับไล่ให้ผู้อุทธรณ์ย้ายออกไปจากโรงเรียนนี้โดยมิชอบแต่อย่างใด เพราะการจะย้ายหรือไม่เป็นสิทธิของผู้อุทธรณ์

ในขณะที่เดียวกันก็เป็นสิทธิของผู้บังคับบัญชาที่จะสามารถชี้แจงอธิบายให้ผู้อุทธรณ์รู้และเข้าใจได้เช่นกัน การโพสต์ข้อความดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่ผู้อุทธรณ์ซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาได้โพสต์ข้อความที่ไม่เหมาะสมต่อผู้อำนวยการโรงเรียน ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและเมื่อการโพสต์ข้อความดังกล่าวผู้อุทธรณ์ย่อมทราบดีว่าข้าราชการครูคนอื่น ๆ สามารถเข้ามาอ่านโพสต์ของผู้อุทธรณ์ได้เป็นการทั่วไป และอาจจะนำไปปฏิบัติเป็นแบบอย่างในทางที่ไม่ดีได้ ส่วนกรณีที่ผู้อุทธรณ์ได้โพสต์ข้อความสอบถามโรคฮีทที่เรียกกับคนชื่อกุหลาบ ซึ่งแม้ผู้อุทธรณ์จะไม่ได้มีการระบุตัวบุคคลที่ชัดเจน แต่การกระทำของผู้อุทธรณ์สามารถทำให้ข้าราชการครูซึ่งอยู่ในกลุ่มไลน์เข้าใจได้ว่าหมายถึงใคร เพราะเป็นการโพสต์ข้อความต่อเนื่องจากการที่ผู้อุทธรณ์ได้โพสต์ข้อความไม่เหมาะสมต่อผู้อำนวยการโรงเรียนก่อนหน้านี้ ซึ่งการกระทำลักษณะดังกล่าวถือว่าเป็นพฤติกรรมกระทำที่ไม่เหมาะสม ไม่ควรนำข้อความว่า “โรคฮีทที่เรีย” ซึ่งเป็นอาการของคนเป็นโรคจิตเวชประเภทหนึ่งมาโพสต์ในลักษณะเป็นการล้อเสียด กระทบกระเทียด เปรียบเปรย แม้จะเป็นเรื่องไม่จริง แต่ก็ทำให้ผู้อำนวยการโรงเรียนรู้สึกว่าได้ได้รับความเสียหาย จึงได้ไปแจ้งความกับพนักงานสอบสวนเพื่อให้ดำเนินคดีอาญากับผู้อุทธรณ์ฐานหมิ่นประมาท การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงถือว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นแบบอย่างไม่ดีแก่ข้าราชการครู กรุงเทพมหานครและบุคคลทั่วไปในฐานะที่เป็นข้าราชการครู กรณีจึงเข้าข่ายเป็นกระทำความผิดวินัยอย่างไม่มีร้ายแรง ฐานไม่ประพฤติเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน ชุมชน สังคม มีความสุขภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคี ช่วยเหลือเกื้อกูลต่อผู้เรียนและระหว่างข้าราชการด้วยกันหรือผู้ร่วมปฏิบัติราชการ ต้อนรับให้ความสะดวก ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้เรียน และประชาชนผู้มาติดต่อราชการ ตามมาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547

กรณีที่สอง การที่ผู้อุทธรณ์ร้องเรียนกล่าวหาผู้อำนวยการโรงเรียนผ่านทางระบบรับเรื่องราวร้องทุกข์ของ กรุงเทพมหานคร โดยปราศจากความจริงหรือไม่ พิเคราะห์แล้วจากพยานหลักฐานและการให้ถ้อยคำของผู้อุทธรณ์ ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์ได้ร้องเรียนผ่านทางระบบรับเรื่องราวร้องทุกข์ของกรุงเทพมหานครจริง รวม 2 กรณี คือ (1) กรณีร้องเรียนผู้บังคับบัญชาว่าเป็นผู้ไม่มีธรรมาภิบาล จริยธรรม คุณธรรม ปกครองบริหารงานลูกน้องลำเอียง โดยยกตัวอย่างพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในโรงเรียนของผู้อำนวยการโรงเรียนว่า “ให้ความดีความชอบกับคนที่ไม่มีผลงาน เพียงแค่สนิทกัน” ซึ่งจากการสอบปากคำผู้อำนวยการโรงเรียนต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่มีร้ายแรง ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในการพิจารณาความดีความชอบ โรงเรียนจะมีคณะกรรมการจากหัวหน้าสายชั้นและหัวหน้ากลุ่มสาระ เป็นผู้พิจารณาในเบื้องต้นก่อนตามลำดับขั้นตอนการพิจารณาแล้วจึงเสนอผู้อำนวยการโรงเรียนเพื่อพิจารณาต่อไป การพิจารณาความดีความชอบจึงไม่ได้กระทำโดยผู้อำนวยการโรงเรียนแต่เพียงผู้เดียว ประกอบกับเมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่มีร้ายแรงได้แจ้งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน (แบบ สว.3) ให้กับผู้อุทธรณ์ทราบเพื่อให้ผู้อุทธรณ์ได้มีโอกาสชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา แต่ผู้อุทธรณ์ก็ไม่ได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแต่อย่างใด อันแสดงให้เห็นว่าเรื่องที่ผู้อุทธรณ์นำมากล่าวหาผู้อำนวยการโรงเรียนไม่มีข้อเท็จจริงที่จะทำให้ผู้อุทธรณ์สามารถชี้แจงให้เห็นได้ว่าเป็นความจริง การที่ผู้อุทธรณ์ร้องเรียนกล่าวหาผู้อำนวยการโรงเรียนจึงเป็นการร้องเรียนกล่าวหาผู้อำนวยการโรงเรียนอันเป็นเท็จปราศจากความจริง และ (2) กรณีร้องเรียนผู้บังคับบัญชาว่า “มีการใช้อำนาจข่มขู่ครูในที่ประชุมว่าให้ผลสัมฤทธิ์ (เกรด) ไม่ดีกับนักเรียนจะไม่ให้ความดีความชอบกับครู” จากการสอบปากคำนาง ม.

ซึ่งเป็นบุคคลที่ผู้อุทธรณ์อ้างเป็นพยานนั้นได้ให้การปฏิเสธว่าน่าจะเป็นการเข้าใจผิดของผู้อุทธรณ์ เนื่องจากไม่ได้พูดกับผู้อุทธรณ์ในลักษณะตามที่ผู้อุทธรณ์ร้องเรียน แต่พูดกับผู้อุทธรณ์ว่า “ผู้อำนวยการโรงเรียนมีนโยบายว่าครูที่สอนเวลาประเมินนักเรียน หากมีนักเรียนสอบไม่ผ่านได้คะแนนไม่ดีให้มีการสอนเสริมและให้ทดสอบใหม่อีกครั้ง” และเมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงได้แจ้งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน (แบบ สว.3) ให้กับผู้อุทธรณ์ทราบ เพื่อให้ผู้อุทธรณ์ได้มีโอกาสชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา แต่ผู้อุทธรณ์ก็ไม่ได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแต่อย่างใดอีก จึงฟังได้ว่าข้อร้องเรียนดังกล่าวของผู้อุทธรณ์เป็นเท็จปราศจากความจริงอีกเช่นกัน กรณีจึงเข้าข่ายเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องไม่ก่อกวนก่อกำลังกล่าวหาหรือร้องเรียนผู้อื่นโดยปราศจากความจริง ตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547

ส่วนกรณีที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าข้อความที่ถูกลบมาอ้างอิงจากการร้องเรียนไปยังศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์ของกรุงเทพมหานครที่นำมาใช้เป็นข้อพิจารณาตัดสินลงโทษผู้อุทธรณ์มีความคลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง นั้นจากการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์ได้ให้การยอมรับว่าผู้อุทธรณ์ได้เป็นผู้ร้องเรียนผู้อำนวยการโรงเรียนไปยังศูนย์จริง แต่ข้อความว่า “ให้ความดีความชอบกับคนที่ไม่มีความดีเพียงแค่นั้น” ผู้อุทธรณ์ปฏิเสธแต่เพียงว่าไม่ได้ใช้ข้อความนี้ในการร้องเรียน โดยผู้อุทธรณ์ก็ไม่ได้ระบุว่าข้อความที่ถูกต้องคืออะไร และเมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงได้แจ้งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน (แบบ สว.3) ให้กับผู้อุทธรณ์ทราบ เพื่อให้ผู้อุทธรณ์ได้มีโอกาสชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาในประเด็นดังกล่าว ผู้อุทธรณ์ก็ไม่ได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือนำพยานหลักฐานมาแสดงแต่อย่างใด จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น จึงเชื่อได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาจริง อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ จึงฟังไม่ขึ้น และการที่ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่ากรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเรียกพยานมาให้ปากคำ มีความเอนเอียงไม่เป็นธรรม ซึ่งตามข้อเท็จจริงที่ผู้อุทธรณ์ร้องเรียนในเรื่องพฤติกรรมการข่มขู่ของผู้ผู้อำนวยการโรงเรียนที่ได้แสดงต่อหน้าครูทั้งโรงเรียนในที่ประชุม โดยเรียกพยานมาให้ปากคำมีเพียงรองผู้อำนวยการโรงเรียนและครูที่ผู้อุทธรณ์อ้างเป็นพยานสองคนเท่านั้น อีกทั้งก่อนหน้านั้นพยานทั้งสองคนได้ถูกผู้อำนวยการโรงเรียนเรียกเข้าไปพบพูดคุยเป็นการส่วนตัว ซึ่งอาจทำให้พยานดังกล่าวเกิดความหวาดกลัวลงเนื่องจากเป็นผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชา นั้น จากข้อเท็จจริง ไม่ปรากฏพยานหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าผู้อำนวยการโรงเรียน มีการเรียกพยานบุคคลเข้าไปพบพูดคุยเป็นการส่วนตัว อันเป็นผลที่จะทำให้พยานบุคคลดังกล่าวเกิดความหวาดกลัวจนถึงขนาดที่ทำให้การดำเนินการทางวินัยไม่เป็นธรรมแต่อย่างใด และพยานบุคคลก็เป็นบุคคลซึ่งผู้อุทธรณ์ยกขึ้นมากล่าวอ้างด้วย และเมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงได้แจ้งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน (แบบ สว.3) ให้กับผู้อุทธรณ์ทราบ เพื่อให้ผู้อุทธรณ์ได้มีโอกาสชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ผู้อุทธรณ์ก็ไม่ได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแต่อย่างใด กรณีจึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้อุทธรณ์ไม่ได้มีพฤติกรรมกระทำความผิดตามที่ถูกลบหานอกจากนี้ข้ออ้างของผู้อุทธรณ์ที่ว่า การตัดสินว่าผู้อุทธรณ์ร้องเรียนผู้บังคับบัญชาในเรื่องไม่เป็นความจริงแต่ฝ่ายเดียว ทั้ง ๆ ที่ผู้อุทธรณ์ก็ถูกผู้อำนวยการโรงเรียนร้องเรียนในเรื่องเป็นเท็จเช่นเดียวกัน เห็นว่าการลงโทษตามคำสั่งดังกล่าวไม่เป็นธรรมและเลือกปฏิบัติ เพราะผู้อุทธรณ์เป็นเพียงผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาเท่านั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าการดำเนินการ

ทางวินัยดังกล่าว เป็นการดำเนินการทางวินัยกับผู้อุทธรณ์ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ได้ร้องเรียนผู้อำนวยการโรงเรียน ซึ่งบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดทางวินัยมีเพียงผู้อุทธรณ์เท่านั้น และก็ไม่ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์ได้กล่าวหาผู้อำนวยการโรงเรียนและผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยกับผู้อำนวยการโรงเรียน การที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างมาในชั้นอุทธรณ์ จึงไม่เป็นเหตุให้คู่กรณีในอุทธรณ์ดำเนินการทางวินัยกับผู้อำนวยการโรงเรียนได้ การที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่า การลงโทษผู้อุทธรณ์เป็นการลงโทษแต่เพียงฝ่ายเดียวเลือกปฏิบัติ จึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีจึงมีประเด็นจะต้องพิจารณาวินิจฉัยต่อไปว่า คู่กรณีในอุทธรณ์ลงโทษวินัยผู้อุทธรณ์เหมาะสมกับความผิดที่ได้กระทำไปแล้ว หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า แม้พฤติกรรมการกระทำของผู้อุทธรณ์ กรณีถูกกล่าวหาว่ามีพฤติกรรมกระด้างกระเดื่องต่อผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้บังคับบัญชา โดยส่งข้อความทางไลน์กลุ่มโรงเรียนในลักษณะใช้ข้อความที่ไม่เหมาะสมในหลายข้อความ จะเป็นเพียงการใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสม แต่การที่ผู้อุทธรณ์ได้โพสต์ข้อความว่า “โรคฮีทที่เรีย” ลงในกลุ่มไลน์ ซึ่งข้าราชการครูโรงเรียนเป็นสมาชิกทำให้ข้าราชการครูดังกล่าวเข้าใจได้ว่าผู้อุทธรณ์ประสงค์หรือมีเจตนาจะสื่อในกลุ่มไลน์ให้เห็นว่าเป็นผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้บังคับบัญชา ซึ่งก่อนหน้านี้มีปัญหาเกี่ยวกับการที่ผู้อุทธรณ์ได้โพสต์ข้อความว่า “เมื่อวานที่บอกผู้อุทธรณ์ว่าถ้าไม่พอใจอดีตก็ให้ย้ายไปชะ คิดไปคิดมา ทบทวนดูแล้วขอไม่ย้ายนะครับ โรงเรียนเป็นโรงเรียนหลวงไม่ใช่โรงเรียนที่คุณพ่อคุณแม่และท่าน ผอ. สร้างก่อตั้งขึ้นมา” กับผู้อุทธรณ์มาก่อนแล้ว ทั้งการที่ผู้อุทธรณ์ได้ร้องเรียนผ่านทางระบบรับเรื่องราวร้องทุกข์ของกรุงเทพมหานคร กล่าวหาผู้อำนวยการโรงเรียนว่าไม่มีธรรมาภิบาล จริยธรรม คุณธรรม ปกครองบริหารงานลูกน้องลำเอียง และมีการใช้อำนาจข่มขู่ครูในที่ประชุม ก็เป็นเรื่องที่ปราศจากความเป็นจริงทำให้ผู้อำนวยการโรงเรียนเสียหายต่อชื่อเสียงและได้มีการแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีอาญาฐานหมิ่นประมาทกับผู้อุทธรณ์ เห็นว่าพฤติการณ์การกระทำของผู้อุทธรณ์เป็นความผิดหลายกรณี ประกอบกับผู้อุทธรณ์เป็นข้าราชการครูกรุงเทพมหานคร ซึ่งควรประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ข้าราชการครู นักเรียน แต่กลับมาประพฤติปฏิบัติเช่นนี้ การที่ผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ประพฤติเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน ชุมชน สังคม มีความสุภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคีช่วยเหลือเกื้อกูลต่อผู้เรียนและระหว่างข้าราชการด้วยกันหรือผู้ร่วมปฏิบัติราชการ ต้อนรับให้ความสะดวก ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้เรียนและประชาชนผู้มาติดต่อราชการ และฐานข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ต้องไม่กลั่นแกล้งกล่าวหาหรือร้องเรียนผู้อื่นโดยปราศจากความจริง ตามมาตรา 88 และมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 และคู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้อุทธรณ์ 5% เป็นเวลา 1 เดือน จึงชอบด้วยกฎหมายและเหมาะสมกับความผิดที่ได้กระทำไปแล้ว อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น

จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์

เรื่องแดงที่ 6 (อ)/2564

อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

คำอุทธรณ์และคำขอ

ผู้อุทธรณ์เป็นอดีตข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยกระทำผิดวินัยในกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ในเรื่องศาลฎีกาได้มีคำพิพากษา ความว่า ระหว่างวันที่ 16 มีนาคม 2547 ถึงวันที่ 19 สิงหาคม 2547 ผู้อุทธรณ์เป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ร่วมกันทำเอกสาร รับเอกสาร และกรอกข้อความเอกสาร แสดงรายชื่อและจำนวนผู้ค้าหาบเร่แผงลอย ร่วมกันรับรองเป็นหลักฐานในการปฏิบัติหน้าที่ โดยผู้อุทธรณ์กับพวกทำหนังสือสำนักงานเขต ความว่า พื้นที่ถนน ก. ช่วงเวลา กลางวัน มีผู้หาบเร่แผงลอยซึ่งได้ทำการค้ามานานไม่น้อยกว่า 3 ปี จำนวน 166 ราย ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณาให้เป็นจุดผ่อนผันใหม่เต็มพื้นที่ช่วงเวลากลางวัน ซึ่งเป็นการรับรองหลักฐานเท็จ และเอกสารดังกล่าวทั้งหมดมุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นเท็จ ความจริงพื้นที่บริเวณดังกล่าวช่วงกลางวันมีผู้หาบเร่แผงลอยไม่เกิน 40 - 50 ราย นอกจากนี้ ผู้อุทธรณ์เป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ดูแลรักษาเอกสารบันทึกการจับกุมและใบเสร็จรับเงินค่าปรับ ได้อาศัยโอกาสที่ตนมีหน้าที่ดังกล่าวร่วมกันปลอมเอกสารราชการ โดยทำบันทึกการจับกุมผู้กระทำความผิดของเจ้าพนักงานปลอมทั้งฉบับ จำนวน 261 ฉบับ โดยผู้อุทธรณ์กับพวกได้ร่วมกันนำแบบพิมพ์บันทึกการจับกุมของสำนักงานเขตและได้ร่วมกันลงลายมือชื่อปลอมของนาย ช กับพวกรวม 101 คน ในช่องผู้ต้องหา ถือว่าผู้อุทธรณ์กับพวกได้ร่วมกันปลอมเอกสารสิทธิอันเป็นเอกสารราชการ และได้จัดทำใบเสร็จรับเงินค่าปรับผู้กระทำความผิดของเจ้าพนักงานปลอม ทั้ง 261 ฉบับ ทั้งนี้ ผู้อุทธรณ์กับพวกได้นำเอกสารสิทธิปลอมไปอ้างแสดงเป็นหลักฐานต่อนาย ก ผู้อำนวยการสำนักเทศกิจ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ นาย ช กับพวกรวม 101 คน นาย ก กรุงเทพมหานคร ผู้อื่น และประชาชน เพื่อให้ผู้หนึ่งผู้ใดที่พบเห็นเอกสารปลอมเหล่านั้นหลงเชื่อว่าเป็นเอกสารที่แท้จริงที่เจ้าพนักงานได้ทำขึ้น และ อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทน ก.ก. ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ 3/2563 เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2563 มีมติเป็นเอกฉันท์ว่าพฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกและมีใช้โทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ตามมาตรา 85 (6) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามข้อ 65 (2) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ตั้งแต่วันที่ 30 กันยายน 2560 ซึ่งเป็นวันสิ้นปีงบประมาณที่ผู้อุทธรณ์มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ตามข้อ 15 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2554

คำวินิจฉัย

ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่า ประเด็นข้อเท็จจริงอันเป็นพฤติการณ์แห่งคดีที่ศาลฎีกามีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกผู้อุทธรณ์ นั้น เป็นข้อเท็จจริงเดียวกันกับที่ปลัดกรุงเทพมหานครเคยมีคำสั่งลงโทษลดชั้นเงินเดือนผู้อุทธรณ์ 1 ชั้นแล้ว ซึ่งต่อมาได้รับการล้างมลทินโดยพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. 2550 การที่ปลัดกรุงเทพมหานครมีคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ด้วยเหตุพฤติการณ์แห่งคดีที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก นั้น ถือว่าเป็นการลงโทษทางวินัยกับผู้อุทธรณ์มากกว่า 1 ครั้ง สำหรับการกระทำความผิดที่ได้กระทำเพียงครั้งเดียว ย่อมเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้อุทธรณ์ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยรับรองไว้โดยชัดแจ้งหรือโดยปริยายเกินความจำเป็นแก่การรักษาไว้ซึ่งประโยชน์สาธารณะที่กฎหมายฉบับที่ให้อำนาจจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นมุ่งหมายจะให้ความคุ้มครองอันเป็นการขัดกับหลักกฎหมายทั่วไป และต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย อีกทั้งไม่มีบทบัญญัติกฎหมายใดให้สิทธิกรุงเทพมหานครในการที่จะดำเนินการทางวินัยและลงโทษทางวินัยจากความผิดที่ได้กระทำครั้งเดียวมากกว่า 1 ครั้งได้ และการที่ปลัดกรุงเทพมหานครลงโทษไล่ข้าราชการออกจากราชการ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 44 มาตรา 52 (3) และมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 มาตรา 100 และมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ข้อ 9 วรรคสอง ของระเบียบ ก.ก. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ประกอบกับระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวินัยออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2554 ข้อ 15 นั้น ผู้อุทธรณ์เห็นว่า การออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการดังกล่าวเป็นการออกคำสั่งโดยอาศัยอำนาจที่บัญญัติในกฎหมายใหม่ให้มีผลบังคับใช้ย้อนหลังเป็นโทษแก่ผู้อุทธรณ์ กล่าวคือ กรุงเทพมหานครไม่อาจอ้างเอาอำนาจตามความในมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ซึ่งเป็นกฎหมายที่แก้ไขเพิ่มเติมใหม่หลังจากผู้อุทธรณ์เกษียณอายุราชการแล้ว มาบังคับใช้ย้อนหลังในลักษณะที่เป็นโทษแก่ผู้อุทธรณ์ได้ เพราะจากบทบัญญัติตามความในมาตรา 2 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ซึ่งบัญญัติว่า “พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป” โดยไม่มีบทบัญญัติใดในกฎหมายฉบับแก้ไขดังกล่าวให้มีผลบังคับใช้ย้อนหลังได้ ดังนั้น เมื่อผู้อุทธรณ์เกษียณอายุราชการแล้ว ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2560 กฎหมายฉบับแก้ไขดังกล่าว ลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา วันที่ 5 เมษายน 2562 มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 6 เมษายน 2562 เป็นต้นไป การดำเนินการทางวินัยกับผู้อุทธรณ์จึงไม่อยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ประกอบกับผู้อุทธรณ์เกษียณอายุราชการมาแล้วมากกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบวันแล้ว ตามความในมาตรา 100 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 เดิม กรุงเทพมหานครจึงไม่มีอำนาจในการดำเนินการทางวินัยกับผู้อุทธรณ์อีกต่อไป การออกคำสั่งโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายฉบับแก้ไขดังกล่าว ย่อมไม่ชอบด้วยกฎหมาย ถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

กรณีจึงมีประเด็นวินิจฉัยตามลำดับ ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์ในเรื่องนี้ได้มีการดำเนินการโดยถูกต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และขั้นตอนอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนด หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 มาตรา 44 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การบริหารทรัพยากรบุคคลของกรุงเทพมหานคร ให้เป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้หรือตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา เว้นแต่กรณีที่มีได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้หรือมีได้กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับกับการบริหารทรัพยากรบุคคลของข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษามาใช้บังคับกับการบริหารทรัพยากรบุคคลของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษากรุงเทพมหานคร และกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษามาใช้บังคับกับการบริหารทรัพยากรบุคคลของข้าราชการกรุงเทพมหานครในสถาบันอุดมศึกษา โดยอนุโลม วรรคสอง ในการนำกฎหมายตามวรรคหนึ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม ให้อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ก.พ. ก.ค.ศ. และ ก.พ.อ. เป็นอำนาจหน้าที่ของ ก.ก. สำหรับผู้ใช้อำนาจหน้าที่อื่นให้เป็นไปตามที่ ก.ก. กำหนด โดยคำนึงถึงตำแหน่งผู้ใช้อำนาจหรือการปฏิบัติหน้าที่ที่กำหนดไว้ในกฎหมายนั้นด้วย มาตรา 58 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงหรือการสั่งให้ออกจากราชการให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุสั่งเรื่องให้ ก.ก. พิจารณา เมื่อ ก.ก. มีมติเป็นประการใด ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น เมื่อพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 มีได้บัญญัติเรื่องการรักษาวินัยและการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญไว้ กรณีจึงต้องนำหมวด 6 วินัยและการรักษาวินัย และหมวด 7 การดำเนินการทางวินัย แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มาใช้บังคับโดยอนุโลม ซึ่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ตามมาตรา 85 บัญญัติว่า การกระทำผิดวินัยในลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง (6) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าโทษจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ และมาตรา 97 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายใต้บังคับวรรคสอง ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ประกอบกับกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 ข้อ 65 กำหนดว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีดังต่อไปนี้ ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา 94 แล้วแต่กรณี จะดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้ ... (2) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

อุทธรณ์นี้ขอเท็จจริงรับฟังได้ว่า ฝ่ายเทคนิค สำนักงานเขต ได้มีหนังสือ ลงวันที่ 5 เมษายน 2562 เรียน ผู้อำนวยการเขต รายงานข้าราชการที่ไม่สามารถมาปฏิบัติราชการได้ความว่าเมื่อวันอังคารที่ 2 เมษายน 2562 ฝ่ายเทคนิคได้รับทราบข้อมูลว่าศาลอาญากรุงเทพใต้ได้อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาลงโทษจำคุกข้าราชการกรุงเทพมหานคร นาย ช ซึ่งกระทำความผิดครั้งดำรงตำแหน่งอยู่ฝ่ายเทคนิค สำนักงานเขต ลงโทษจำคุก 2 ปี 8 เดือน ทำให้ข้าราชการไม่สามารถมาปฏิบัติราชการได้ ผู้อำนวยการเขตในฐานะผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา 52 (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 เห็นว่ากรณีดังกล่าวเป็นความผิดปรากฏชัดแจ้ง จึงเป็นกรณีที่ไม่ต้องมีการสอบสวนก็ได้ จึงได้มีหนังสือ ลงวันที่ 12 มิถุนายน 2562 ส่งสำนวนการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงและมีความเห็นควรลงโทษไล่นาย ช ออกจากราชการ เสนอ ก.ก. พิจารณา อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทน ก.ก. ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ 7/2562 เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2562 มีมติให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งมีคำสั่งลงโทษไล่นาย ช ออกจากราชการ และให้ฝ่ายเลขานุการตรวจสอบว่า นาย ส และผู้อุทธรณ์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งที่จะพิจารณาดำเนินการทางวินัยต่อไปได้หรือไม่ หากเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาดังกล่าว ให้สำนักงาน ก.ก. แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งพิจารณาดำเนินการทางวินัยต่อไป สำนักงาน ก.ก. เห็นว่า ผู้อุทธรณ์เป็นอดีตข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญเกษียณอายุราชการในตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2560 จึงเสนอปลัดกรุงเทพมหานครเพื่อสั่งการให้สำนักงานการเจ้าหน้าที่ สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร พิจารณาดำเนินการตามมติ อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทน ก.ก. ในการประชุม ครั้งที่ 7/2562 เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2562 และปลัดกรุงเทพมหานครได้สั่งการตามหนังสือ ลงวันที่ 10 กันยายน 2562 ให้สำนักงานการเจ้าหน้าที่พิจารณาดำเนินการตามมติดังกล่าว

สำนักงานการเจ้าหน้าที่ได้มีหนังสือ ลงวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2563 รายงานปลัดกรุงเทพมหานคร โดยเสนอความเห็น ว่า กรณีพนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง ว่าที่ร้อยตรี หรือ นาย ส จำเลยที่ 1 ผู้อุทธรณ์ จำเลยที่ 2 กับพวกรวม 4 คน เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร และศาลฎีกาได้มีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157, 162 (4) ประกอบมาตรา 83 เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามมาตรา 157 ประกอบมาตรา 83 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้จำคุกจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 คนละ 4 ปี ทางนำสืบของจำเลยที่ 2 และที่ 3 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้คนละหนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 2 และที่ 3 คนละ 2 ปี 8 เดือน ข้อหาอื่นให้ยก และยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 4 คดีถึงที่สุด เมื่อวันที่ 5 เมษายน 2562 พฤติการณ์ดังกล่าว เข้าข่ายเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกและมีใช้โทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ตามมาตรา 85 (6) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามมาตรา 95 แห่ง

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบข้อ 65 (2) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 แต่ผู้อุทธรณ์พ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุราชการ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2560 ตามประกาศคณะอนุกรรมการสามัญข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ลงวันที่ 25 พฤษภาคม 2560 ซึ่งก่อนพ้นจากราชการมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาในเรื่องความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร แม้ต่อมาภายหลังผู้อุทธรณ์ได้พ้นจากราชการไปแล้ว และศาลได้มีคำพิพากษาให้จำคุกผู้อุทธรณ์ 2 ปี 8 เดือน ปลัดกรุงเทพมหานครในฐานะผู้มีอำนาจสั่งบรรจุมีอำนาจพิจารณาดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษต่อไปได้เสมือนว่ายังมีได้ออกจากราชการ และเป็นการลงโทษภายในสามปีนับแต่วันออกจากราชการต้องตามมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ดังนั้น ผู้อุทธรณ์สมควรได้รับโทษไล่ออกจากราชการ ทั้งนี้ ตามมาตรา 58 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 กำหนดว่า “การสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงหรือการสั่งให้ออกจากราชการให้ผู้ที่มีอำนาจสั่งบรรจุส่งเรื่องให้ ก.ก. พิจารณา เมื่อ ก.ก. มีมติเป็นประการใดให้ผู้มีอำนาจสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น” เห็นควรส่งเรื่องให้สำนักงาน ก.ก. นำเรียน ก.ก. พิจารณา ปลัดกรุงเทพมหานครพิจารณาแล้วเห็นชอบกรณีผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่สำนักงานการเจ้าหน้าที่เสนอและส่งเรื่องให้สำนักงาน ก.ก. นำเรียน ก.ก. เพื่อพิจารณาต่อไป สำนักงานการเจ้าหน้าที่ได้มีหนังสือ ลงวันที่ 4 มีนาคม 2563 ส่งสำนวนการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง ราย ว่าที่ร้อยตรี หรือ นาย ส และ ผู้อุทธรณ์ให้สำนักงาน ก.ก. นำเรียน ก.ก. เพื่อพิจารณาต่อไป

อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทน ก.ก. ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ 3/2563 เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2563 มีมติว่าพฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก และมีใช้โทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ตามมาตรา 85 (6) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามมาตรา 45 วรรคสอง แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบข้อ 65 (2) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการตามมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ตั้งแต่วันที่ 30 กันยายน 2560 ซึ่งเป็นวันสิ้นปีงบประมาณที่ผู้อุทธรณ์มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ตามข้อ 15 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2554 ให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งผู้อุทธรณ์มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ แล้วนำเสนอ ก.ก. ทราบ คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ จากข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายดังกล่าวข้างต้น การดำเนินการทางวินัยผู้อุทธรณ์จึงถูกต้องตามขั้นตอน หลักเกณฑ์ และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว

ประเด็นวินิจฉัยต่อไปมีว่า การที่ผู้อุทธรณ์อุทธรณ์ว่าประเด็นข้อเท็จจริงอันเป็นพฤติการณ์แห่งคดีที่ศาลฎีกามีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกผู้อุทธรณ์นั้น เป็นข้อเท็จจริงเดียวกันกับที่ปลัดกรุงเทพมหานครเคยมีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้อุทธรณ์ 1 ขั้นแล้ว ซึ่งต่อมาได้มีพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. 2550 การที่ปลัดกรุงเทพมหานคร

มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการด้วยเหตุพฤติการณ์แห่งคดีที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกนั้น ถือว่าเป็นการลงโทษทางวินัยกับผู้อุทธรณ์มากกว่า 1 ครั้งสำหรับการกระทำความผิดที่ได้กระทำเพียงครั้งเดียว ย่อมเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้อุทธรณ์ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยรับรองไว้โดยชัดแจ้งหรือโดยปริยาย เกินความจำเป็นแก่การรักษาไว้ซึ่งประโยชน์สาธารณะที่กฎหมายฉบับที่ให้อำนาจจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นมุ่งหมาย จะให้ความคุ้มครองอันเป็นการขัดกับหลักกฎหมายทั่วไป และต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย อีกทั้งไม่มีบทบัญญัติกฎหมายใดให้สิทธิกรุงเทพมหานครในการที่จะดำเนินการทางวินัยและลงโทษทางวินัยในจากความผิดที่ได้กระทำครั้งเดียวมากกว่า 1 ครั้งได้ รับฟังได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่กรณีเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยซ้ำหรือไม่ซ้ำนั้น มีแนวทางหนังสือสำนักงาน ก.พ. และคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดกำหนดหลักการไว้ กล่าวคือ หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ว 13 ลงวันที่ 23 มิถุนายน 2547 ซึ่งอนุโลมมาใช้บังคับ กำหนดสรุปว่า “ เมื่อข้าราชการกระทำผิดวินัยและถูกสั่งลงโทษ ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือว่ากล่าวตักเตือน หรือยุติเรื่อง และแม้จะมีกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทินออกมาใช้บังคับ ทำให้บุคคลดังกล่าวได้รับการล้างมลทินแล้วก็ตาม แต่เมื่อบุคคลดังกล่าวถูกศาลพิพากษาจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด ให้จำคุกในภายหลัง แม้จะเป็นเรื่องเดียวกันก็ตามก็สามารถลงโทษทางวินัย ฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกได้ ไม่เป็นการลงโทษทางวินัยซ้ำ เพราะเป็นความผิดคนละฐานกับความผิดที่ถูกดำเนินการทางวินัย...” ประกอบกับคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.31/2545 คดีหมายเลขแดงที่ อ.67/2547 ได้วางหลักกรณีการลงโทษทางวินัยที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญาว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการทางวินัย จนปรากฏผลแก่ผู้ฟ้องคดีไปแล้วนั้น หากภายหลังปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก และมีโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ในมูลกรณีเดียวกัน ผลของการได้รับโทษจำคุกดังกล่าวถือเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงซึ่งจะต้องดำเนินการทางวินัย ตามมาตรา 79 (4) และมาตรา 87 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547 ซึ่งกรณีนี้คือ กฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยกรณีความผิด ปรากฏชัดแจ้ง เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีลงโทษทางวินัย ผู้ฟ้องคดีในข้อหากระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกดังกล่าว ก็ไม่ถือว่าเป็นการดำเนินการทางวินัยซ้ำซ้อนกับผลการดำเนินการทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ดำเนินการไปแล้ว ถึงแม้มูลกรณีการกระทำความผิดเป็นเหตุเดียวกันก็ตาม

สำหรับอุทธรณ์นี้เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า กรุงเทพมหานครเคยมีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้อุทธรณ์ 1 ขั้น กรณีกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม ตามมาตรา 82 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว เมื่อวันที่ 22 มิถุนายน 2550 แต่ อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับกฎหมายระเบียบและการอุทธรณ์ ได้พิจารณาในการประชุม ครั้งที่ 8/2550 เมื่อวันที่ 22 สิงหาคม 2550 และครั้งที่ 9/2550 เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2550 มีมติไม่รับอุทธรณ์ และ

อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทน ก.ก. ในการประชุมครั้งที่ 12/2550 เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2550 มีมติรับทราบ เนื่องจากได้รับการล้างมลทินตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ. 2550 โดย ก.ก. รับทราบในการประชุมครั้งที่ 1/2551 เมื่อวันที่ 21 มกราคม 2551 กรณีถึงที่สุดแล้ว ซึ่งในมูลกรณีเดียวกันนั้นพนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด ก็ได้ยื่นฟ้อง ว่าที่ร้อยตรี หรือนาย ส เป็นจำเลยที่ 1 ผู้อุทธรณ์ จำเลยที่ 2 นาย ช จำเลยที่ 3 และนาย อ จำเลยที่ 4 ในเรื่องความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ต่อมาศาลฎีกาได้มีคำพิพากษา ที่ 8282/2561 ลงวันที่ 3 ธันวาคม 2561 พิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ ศาลอาญากรุงเทพใต้จึงได้มีหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุดที่ 456/2562 ลงวันที่ 2 เมษายน 2562 คดีหมายเลขดำที่ อ 5920/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ 819/2558 ให้จำคุกผู้อุทธรณ์ 2 ปี 8 เดือน ตั้งแต่วันที่ 2 เมษายน 2562 เป็นต้นไป คดีถึงที่สุดวันที่ 2 เมษายน 2562 สำนักงานการเจ้าหน้าที่ สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร ได้มีหนังสือ ลงวันที่ 4 มีนาคม 2563 ส่งสำนวนการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง รายว่าที่ร้อยตรี หรือนาย ส และผู้อุทธรณ์ ให้สำนักงาน ก.ก. นำเรียน ก.ก. เพื่อพิจารณาต่อไป อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทน ก.ก. ได้พิจารณาในการประชุม ครั้งที่ 3/2563 เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2563 มีมติเป็นเอกฉันท์ว่าพฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก และมีโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ตามมาตรา 85 (6) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามมาตรา 45 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบข้อ 65 (2) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัยพ.ศ. 2556 ให้ลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการตามมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ตั้งแต่วันที่ 30 กันยายน 2560 ซึ่งเป็นวันสิ้นปีงบประมาณที่ผู้อุทธรณ์มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ตามข้อ 15 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2554 คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ เนื่องจากกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก และมีโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ตามมาตรา 85 (6) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามมาตรา 45 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบข้อ 65 (2) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว แม้ผู้อุทธรณ์จะได้กระทำผิดวินัยและถูกลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้นไปแล้ว ต่อมาได้มีกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทินฯ ออกมาใช้บังคับ ทำให้บุคคลดังกล่าวได้รับการล้างมลทินซึ่งมีผลเป็นการล้างโทษแล้วก็ตาม แต่ก็เป็นที่กรณีการลงโทษฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเป็นธรรม ฉะนั้นเมื่อบุคคลดังกล่าวถูกศาลพิพากษาจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในภายหลัง แม้จะเป็นเรื่องเดียวกันก็ตาม แต่ก็เป็นคนละกรณีที่สามารถลงโทษทางวินัยฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกได้ ไม่เป็นการลงโทษทางวินัยซ้ำ เพราะเป็นความผิดคนละฐานกับความผิดที่ถูกดำเนินการทางวินัย และได้รับการล้างมลทิน

ดังกล่าว ตามนัยหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ว 13 ลงวันที่ 23 มิถุนายน 2547 และคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.31/2545 คดีหมายเลขแดงที่ อ.67/2547 ที่กล่าวข้างต้น ดังนั้น ผู้บังคับบัญชาจึงย่อมสามารถลงโทษทางวินัยฐานกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดได้ อุทธรณ์ข้อนี้ จึงฟังไม่ขึ้น

ประเด็นวินิจฉัยต่อไปมีว่า การที่ผู้อุทธรณ์อุทธรณ์ว่า การที่ปลัดกรุงเทพมหานครออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 44 มาตรา 52 (3) และมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 มาตรา 100 และมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ข้อ 9 วรรคสอง ของระเบียบ ก.ก. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ประกอบกับระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวินัยออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2554 ข้อ 15 นั้น ผู้อุทธรณ์เห็นว่า การออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการดังกล่าวเป็นการออกคำสั่งโดยอาศัยอำนาจที่บัญญัติในกฎหมายใหม่ให้มีผลบังคับใช้ย้อนหลังเป็นโทษแก่ผู้อุทธรณ์ กล่าวคือ กรุงเทพมหานครไม่อาจอ้างเอาอำนาจตามความในมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ซึ่งเป็นกฎหมายที่แก้ไขเพิ่มเติมใหม่ หลังจากที่ผู้อุทธรณ์เกษียณอายุราชการแล้วมาบังคับใช้ย้อนหลังในลักษณะที่เป็นโทษแก่ผู้อุทธรณ์ได้ เพราะจากบทบัญญัติตามความในมาตรา 2 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ซึ่งบัญญัติว่า “พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป” โดยไม่มีบทบัญญัติใดในกฎหมายฉบับแก้ไขดังกล่าวให้มีผลบังคับใช้ย้อนหลังได้ ดังนั้น เมื่อผู้อุทธรณ์เกษียณอายุราชการแล้ว ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2560 กฎหมายฉบับแก้ไขดังกล่าวลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา วันที่ 5 เมษายน 2562 มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 6 เมษายน 2562 เป็นต้นไป การดำเนินการทางวินัยกับผู้อุทธรณ์จึงไม่อยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ประกอบกับผู้อุทธรณ์เกษียณอายุราชการมาแล้วมากกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบวันแล้ว ตามความในมาตรา 100 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 เดิม กรุงเทพมหานครจึงไม่มีอำนาจในการดำเนินการทางวินัยกับผู้อุทธรณ์อีกต่อไป การออกคำสั่งโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายฉบับแก้ไขดังกล่าว ย่อมไม่ชอบด้วยกฎหมาย รับฟังได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 มาตรา 2 บัญญัติว่า “พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป” มาตรา 3 บัญญัติว่า ให้ยกเลิกความในมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “มาตรา 100 ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดซึ่งออกจากราชการอันมิใช่เพราะเหตุตาย มีกรณีถูกกล่าวหาเป็นหนังสือก่อนออกจากราชการว่า ขณะรับราชการได้กระทำหรือละเว้นกระทำการใดอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าเป็นการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นหรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการหรือเป็นการกล่าวหาของผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาคดีอาญาก่อนออกจากราชการว่าในขณะที่รับราชการได้กระทำความผิดอาญาอันมิใช่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท

ที่ไม่เกี่ยวกับราชการหรือความผิดลหุโทษ ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยมีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณา
ดำเนินการทางวินัย และสั่งลงโทษตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมิได้ออกจากราชการ แต่ต้องสั่ง
ลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการ” จากพระราชบัญญัติข้างต้น เมื่อมาตรา 2 บัญญัติให้
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป และมาตรา 3 ให้ยกเลิกความใน
มาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 มีความชัดเจนจึงมิได้มีการบัญญัติบทเฉพาะกาลไว้ ดังนั้น ในวันที่ 6 เมษายน พ.ศ. 2562
ซึ่งเป็นวันถัดจากวันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา มาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. 2551 จึงถูกยกเลิก โดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 กล่าวคือตั้งแต่วันที่
ดังกล่าว การบังคับใช้จึงต้องเป็นไปตามมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562

สำหรับอุทธรณ์นี้เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการ
แทน ก.ก. ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ 7/2562 เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2562 มีมติให้ฝ่ายเลขานุการตรวจสอบว่า
ผู้อุทธรณ์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง
ที่จะพิจารณาดำเนินการทางวินัยต่อไปได้หรือไม่ หากเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของ
ผู้บังคับบัญชาดังกล่าว ให้สำนักงาน ก.ก. แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งพิจารณาดำเนินการ
ทางวินัยต่อไป สำนักงาน ก.ก. เห็นว่า ผู้อุทธรณ์เป็นอดีตข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญเกษียณอายุราชการ
ในตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2560 จึงเสนอปลัดกรุงเทพมหานคร เพื่อสั่งการให้สำนักงาน
การเจ้าหน้าที่ สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร พิจารณาดำเนินการ ตามมติ อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจาก
ราชการ ทำการแทน ก.ก. ในการประชุมครั้งที่ 7/2562 เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2562 และปลัดกรุงเทพมหานคร
ได้สั่งการตามหนังสือ ลงวันที่ 10 กันยายน 2562 ให้สำนักงานการเจ้าหน้าที่พิจารณาดำเนินการตามมติดังกล่าว
สำนักงานการเจ้าหน้าที่ได้มีหนังสือ ลงวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2563 รายงานปลัดกรุงเทพมหานครโดยเสนอความเห็น
ว่าผู้อุทธรณ์พ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุราชการตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2560 ตามประกาศคณะกรรมการสามัญ
ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ลงวันที่ 25 พฤษภาคม 2560 ซึ่งก่อนพ้นจากราชการมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาในเรื่อง
ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร แม้ต่อมาภายหลังผู้อุทธรณ์ได้พ้นจากราชการไปแล้ว และ
ศาลได้มีคำพิพากษาให้จำคุกผู้อุทธรณ์ 2 ปี 8 เดือน ปลัดกรุงเทพมหานครในฐานะผู้มีอำนาจสั่งบรรจุมีอำนาจพิจารณา
ดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษต่อไปได้เสมือนว่ายังมีได้ออกจากราชการและเป็นการลงโทษภายในสามปีนับแต่
วันออกจากราชการ ต้องตามมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ดังนั้น ผู้อุทธรณ์สมควรได้รับโทษไล่ออกจาก
ราชการ ทั้งนี้ ตามมาตรา 58 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากร
กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 กำหนดว่า “การสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงหรือการสั่งให้ออกจากราชการให้
ผู้ที่มีอำนาจสั่งบรรจุส่งเรื่องให้ ก.ก. พิจารณา เมื่อ ก.ก. มีมติเป็นประการใดให้ผู้มีอำนาจสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไป
ตามนั้น” เห็นควรส่งเรื่องให้สำนักงาน ก.ก. นำเรียน ก.ก. พิจารณา ปลัดกรุงเทพมหานครพิจารณาแล้วเห็นชอบตามที่
สำนักงานการเจ้าหน้าที่เสนอและส่งเรื่องให้สำนักงาน ก.ก. นำเรียน ก.ก. เพื่อพิจารณาต่อไป อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับ

วินัยและการออกจากราชการ ทำการแทน ก.ก. ได้พิจารณาในการประชุม ครั้งที่ 3/2563 เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2563 มีมติเป็นเอกฉันท์ว่าพฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก และมีใช้โทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ตามมาตรา 85 (6) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามมาตรา 45 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบข้อ 65 (2) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 ให้ลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ ตามมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ตั้งแต่วันที่ 30 กันยายน 2560 ซึ่งเป็นวันสิ้นปีงบประมาณที่ผู้อุทธรณ์มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ตามข้อ 15 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2554 คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว กระบวนการดำเนินการทางวินัยผู้อุทธรณ์เกิดขึ้นภายหลังจากที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 มีผลใช้บังคับแล้ว ฉะนั้น ในการพิจารณาโทษผู้อุทธรณ์จึงต้องบังคับตามกฎหมายที่มีผลใช้บังคับอยู่ ก.ก. และคู่กรณีในอุทธรณ์ในฐานะผู้มีอำนาจสั่งบรรจุมีอำนาจพิจารณาดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษต่อไปได้เสมือนว่ายังมีได้ออกจากราชการและเป็นการลงโทษภายในสามปีนับแต่วันออกจากราชการ ต้องตามมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ดังนั้น การพิจารณาดำเนินการทางวินัยของ อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการและของ ก.ก. ในกรณีนี้จึงสอดคล้องกับบทบัญญัติของกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ในข้อนี้ จึงฟังไม่ขึ้น

ประเด็นต่อมามีว่า การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ เป็นระดับโทษที่เหมาะสมหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มาตรา 97 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก” ประกอบกับมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร. 0205/ ว. 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2536 ได้กำหนดโทษที่ควรไล่ออกจากราชการไว้ 2 กรณี คือ ข้อ 1.2 กำหนดว่า “การลงโทษผู้กระทำความผิดวินัย ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือละทิ้งหน้าที่ราชการตาม ข้อ 1.1 เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงซึ่งควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใดไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ” เท่านั้น

อุทธรณ์นี้เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า แม้ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาคดีหมายเลขแดง ที่ 8282/2561 ลงวันที่ 3 ธันวาคม 2561 ว่า จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 (ผู้อุทธรณ์) และจำเลยที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 157 มาตรา 162 (4) ประกอบมาตรา 83 เป็นการกระทำกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามมาตรา 157 ประกอบมาตรา 83 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักสุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้จำคุกจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 (ผู้อุทธรณ์) และจำเลยที่ 3 คนละ 4 ปี ทางนำสืบของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 3 (ผู้อุทธรณ์) เป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละหนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 2 (ผู้อุทธรณ์) ถึงที่ 3 คนละ 2 ปี 8 เดือน ข้อหาอื่นให้ยก และยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 4

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น แม้พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกและมีใช้โทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ตามมาตรา 85 (6) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และเป็นกรณีความผิดปรากฏชัดแจ้ง ตามข้อ 65 (2) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 แต่โดยที่ผู้อุทธรณ์ได้รับโทษทางอาญาจำคุกในความผิดที่กระทำแล้ว รวมทั้งได้รับราชการมานานโดยปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีและเป็นประโยชน์กับทางราชการตลอดมา อีกทั้งในพฤติการณ์กระทำผิดในครั้งเดียวกันผู้บังคับบัญชาหรือปลัดกรุงเทพมหานครก็ได้ดำเนินการทางวินัยจนลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้อุทธรณ์โดยเห็นว่าผู้อุทธรณ์ไม่มีเจตนากระทำการทุจริต แต่ได้กระทำความผิดเพราะปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาและได้เสนอบัญชีรายชื่อผู้ค้าเป็นไปตามขั้นตอนจนกระทั่งคณะกรรมการประสานงานรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยระดับเขตเห็นชอบให้บริเวณดังกล่าวเป็นจุดผ่อนผันไปแล้ว และต่อมาได้มีกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทินฯ ออกมาใช้บังคับทำให้โทษลดขั้นเงินเดือนดังกล่าวได้รับการล้างมลทินหรือล้างโทษไปแล้วด้วย จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงมีเหตุอันสมควรลดหย่อนโทษเป็นให้ปลดออกจากราชการได้ การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการจึงยังไม่เหมาะสม

จึงวินิจฉัยให้ลดโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ และให้คู่กรณีในอุทธรณ์พิจารณาดำเนินการปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการย้อนหลังไปในวันที่ถูกไล่ออกจากราชการให้เป็นการถูกต้องและเหมาะสมต่อไป โดยให้คู่กรณีในอุทธรณ์ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัย

ความเห็นแย้ง

กรรมการฝ่ายเสียงข้างน้อยยังไม่อาจเห็นพ้องกับความเห็นของกรรมการ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ฝ่ายเสียงข้างมาก ที่ให้ลดโทษผู้อุทธรณ์จากเดิมที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการเป็นให้ปลดออกจากราชการได้ เพราะเมื่อพิจารณาจากพฤติกรรมการกระทำผิดตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่พิพากษาให้จำคุกผู้อุทธรณ์ 2 ปี 8 เดือนแล้ว เห็นว่า พฤติการณ์การกระทำผิดของผู้อุทธรณ์เป็นกรณีที่ผู้อุทธรณ์เป็นตัวการร่วมกับพวก ซึ่งมีหน้าที่ร่วมกันทำเอกสาร รับเอกสาร และกรอกข้อความลงในเอกสารแสดงรายชื่อและจำนวนผู้ค้าหาบเร่-แผงลอย ร่วมกันรับรองเป็นหลักฐานในการปฏิบัติการตามหน้าที่ว่า พื้นที่ถนน ก ช่วงกลางวัน มีผู้ค้าหาบเร่-แผงลอย ซึ่งได้ทำการค้ามานานไม่น้อยกว่า 3 ปี จำนวน 166 ราย ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่ได้รับการพิจารณาให้เป็นจุดผ่อนผันใหม่

เติมพื้นที่ช่วงเวลากลางวัน อันเป็นการรับรองเป็นหลักฐานเท็จ เพราะความจริงพื้นที่บริเวณดังกล่าวช่วงกลางวัน มีผู้ค้าหาบเร่-แผงลอย ไม่เกิน 40 - 50 ราย และได้อาศัยโอกาสที่ผู้อุทธรณ์เป็นพนักงานมีหน้าที่ดูแลรักษาเอกสารบันทึก การจับกุมและใบเสร็จรับเงินค่าปรับ ร่วมกับพวกปลอมเอกสารราชการ โดยทำบันทึกการจับกุมผู้กระทำความผิดของ เจ้าพนักงานปลอมขึ้นทั้งฉบับ 261 ฉบับ แล้วยังร่วมกันนำแบบพิมพ์บันทึกการจับกุมของสำนักงานเขต 261 ฉบับ มากรอกข้อความว่า เจ้าพนักงานประจำสำนักงานเขตได้จับกุมผู้กระทำความผิด 1 ราย ฐานขายหรือจำหน่ายสินค้า ในที่สาธารณะ ตามพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 โดยบันทึกการจับกุม 261 ฉบับ มีชื่อผู้กระทำความผิด คือ นาย ช กับพวก 101 คน ทั้งผู้อุทธรณ์ก็ร่วมกันลงลายมือชื่อ ปลอมของนาย ช กับพวกในช่องผู้ต้องหา และร่วมกันปลอมเอกสารสิทธิอันเป็นเอกสารราชการ โดยทำใบเสร็จรับเงิน ค่าปรับผู้กระทำความผิดของเจ้าพนักงานปลอมขึ้นทั้งฉบับ 261 ฉบับ ด้วยการนำใบเสร็จรับเงินค่าปรับของ สำนักงานเขตมากกว่า กรุงเทพมหานครโดยสำนักงานเขตได้รับเงินค่าปรับ จำนวน 200 บาทจากผู้กระทำความผิด ผู้มีชื่อ 1 คน ความผิดฐานขายหรือจำหน่ายสินค้าในที่สาธารณะซึ่งใบเสร็จรับเงินค่าปรับ 261 ฉบับ มีชื่อนาย ช 101 คน เป็นผู้กระทำความผิด ทั้ง ๆ ที่รายชื่อที่อ้างว่าเป็นผู้ค้าจำนวน 166 ราย ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้ค้าแต่ถูกว่าจ้างให้นำสำเนา บัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้านมาใช้ เพื่อจะได้มีตัวเลขยอดผู้ค้าในจุดที่ขอผ่อนผันสูงขึ้น หากได้รับ อนุมัติเป็นจุดผ่อนผันก็จะมียอดผู้ค้าที่สามารถทำการค้าในจุดดังกล่าวเป็นจำนวนถึง 100 คน ที่สามารถติดต่อเสนอ บุคคลที่เป็นผู้ค้าจริง โดยได้รับค่าตอบแทนหลายพันบาทต่อเดือนหรือจะจ่ายคราวเดียวเป็นเงินกว่า 300,000 บาท ดังคำเบิกความของนาง ศ และนาง ก โดยนาง ก ก็ได้ขอคำยืนยันจากผู้อุทธรณ์ หากจ่ายเงินจำนวน 350,000 บาท ตามที่นาง อ ติดต่อกันมาจะขายได้หรือไม่ ผู้อุทธรณ์ยืนยันว่าขายได้ เมื่อนาง ก จ่ายเงินให้นาง อ แล้ว ต่อมา สำนักงานเขตได้ออกหลักฐานใบผู้ค้าในชื่อของนาง ก อันเป็นความผิดอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการ ปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสาร รับเอกสาร หรือกรอกข้อความลงในเอกสารรับรอง เป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้นมุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นเท็จ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 และ มาตรา 162 (4) ประกอบกับมาตรา 83 เป็นเหตุให้นาย ช กับพวกรวม 101 คน นาย ธ กรุงเทพมหานคร ผู้อื่น และ ประชาชน เกิดความเสียหาย ถือว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก และมีใช้โทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ตามมาตรา 85 (6) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และเป็นกรณีความผิดปรากฏชัดแจ้งตามข้อ 65 (2) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 โดยมีพฤติการณ์ร่วมกันปลอมแปลงเอกสารสิทธิอันเป็นเอกสาร ราชการทำหนังสือสำนักงานเขตว่ามีผู้หาบเร่-แผงลอย ซึ่งได้ทำการค้ามานานไม่น้อยกว่า 3 ปี จำนวน 166 ราย ซึ่งเป็นการรับรองหลักฐานเท็จ โดยอาศัยโอกาสที่ตนมีหน้าที่ดูแลรักษาเอกสารบันทึกการจับกุมและใบเสร็จรับเงิน ค่าปรับ ร่วมกันทำแบบพิมพ์บันทึกการจับกุมของสำนักงานเขตและลงลายมือชื่อปลอมของนาย ช กับพวกรวม 101 คน ในช่องผู้ต้องหาแล้ว ยังมีพฤติการณ์อันแสดงให้เห็นว่าผู้อุทธรณ์ใช้อำนาจหน้าที่ในตำแหน่งร่วมกันหาผลประโยชน์ โดยมีขอบอันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ จากการจัดทำรายชื่อผู้ค้าในบริเวณที่เกิดเหตุและบันทึกจับกุมและลงลายมือชื่อ ผู้ต้องหาปลอมจำนวนมากถึง 101 คน ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทุกคนรับรู้ได้ว่าจำนวนผู้ค้าที่ปรากฏชัดแจ้งกับ

สภาพความเป็นจริง โดยจงใจ หรือเจตนากระทำความผิดกฎหมายดังกล่าว เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายต่อกรุงเทพมหานครอย่างร้ายแรง แม้ผู้อุทธรณ์จะมีประวัติการรับราชการมานานและไม่เคยกระทำความผิดวินัยมาก่อน แต่เมื่อพิจารณาถึงพฤติกรรมการกระทำความผิดของผู้อุทธรณ์ในฐานะที่ตนเองมีหน้าที่จะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายและรักษาประโยชน์แก่ราชการแล้ว กลับประพฤติผิดเสียเองจนต้องโทษจำคุก ทั้งการจะพิจารณาว่ามีเหตุอันควรลดหย่อนนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษได้หรือไม่ เป็นอำนาจดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง ตามมาตรา 52 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ซึ่งคู่กรณีในอุทธรณ์ในฐานะผู้บังคับบัญชาก็ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควรนำมาเป็นเหตุลดหย่อนโทษของผู้อุทธรณ์ให้เบาลงเป็นปลดออกจากราชการได้ ตามมาตรา 97 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ดังนั้น การที่องค์คณะวินิจฉัยพิจารณาเห็นว่าพ้อมีเหตุอันสมควรลดหย่อนโทษ โดยนำเหตุที่ผู้อุทธรณ์ถูกศาลฎีกาพิพากษาให้จำคุกผู้อุทธรณ์ และกรณีที่ผู้อุทธรณ์เคยถูกลงโทษวินัยลดขั้นเงินเดือน ต่อมาได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินเนื่องในโอกาสพระบาทสมเด็จพระปรมิหรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ. 2550 (การล้างมลทินตามพระราชบัญญัตินี้ เป็นการลบล้างประวัติการถูกลงโทษหรือโทษทัณฑ์ทางวินัย โดยถือว่าไม่เคยถูกลงโทษเท่านั้นหาได้มีผลให้คำสั่งลดขั้นเงินเดือนเป็นคำสั่งไม่ชอบด้วยกฎหมาย และไม่อาจอ้างพระราชบัญญัติล้างมลทินเพื่อเรียกร้องสิทธิประโยชน์ที่เสียไปได้) มาเป็นเหตุลดหย่อนโทษให้ผู้อุทธรณ์ จากเดิมโทษไล่ออกเป็นปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการนอกจากจะเป็นการก้าวล่วงดุลพินิจของคู่กรณีในอุทธรณ์โดยไม่ชอบแล้ว เหตุที่นำมาลดหย่อนโทษดังกล่าวก็หาใช้เหตุตามที่กฎหมายกำหนดให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ลดโทษได้ และแม้กรณีนี้จะอ้างว่าผู้อุทธรณ์รับราชการมานาน โดยปฏิบัติราชการให้เกิดผลดีและเป็นประโยชน์แก่ราชการตลอดมา สมควรนำมาเป็นเหตุลดหย่อนโทษด้วย ก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงหรือหลักฐานใดแสดงให้เห็นว่าเป็นบุคคลที่มีคุณงามความดี หรือผลการปฏิบัติหน้าที่เป็นประโยชน์แก่ราชการอย่างใดอีกเช่นกัน ส่วนที่อ้างว่าการกระทำความผิดของผู้อุทธรณ์เป็นเพราะปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งก็เป็นผู้ถูกฟ้องคดีเป็นจำเลยในคดีเดียวกัน และศาลฎีกาก็ได้วินิจฉัยแล้วว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์ข้างต้นเป็นการกระทำความผิดในฐานะตัวการร่วมกับผู้บังคับบัญชา จำเลยที่ 1 และจำเลยคนอื่น ๆ ด้วย โดยได้มีคำพิพากษาคดีถึงที่สุดให้จำคุกผู้อุทธรณ์ 2 ปี 8 เดือน (ลดโทษ 1 ใน 3 จากเดิมให้จำคุก 4 ปี) จึงไม่อาจนำมาอ้างว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อเป็นเหตุลดโทษให้ผู้อุทธรณ์ได้ เพราะเมื่อคดีนี้ศาลฎีกาพิจารณาคดีถึงที่สุดว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดให้จำคุกผู้อุทธรณ์ 2 ปี 8 เดือนแล้ว จึงมิใช่เหตุตามที่กฎหมายที่จะนำมาลดหย่อนโทษให้กับผู้อุทธรณ์ การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้อุทธรณ์ออกจากราชการตามมติ อ.ก.ก. วิสามัญฯ ทำการแทน ก.ก. จึงชอบด้วยกฎหมาย และเหมาะสมกับความผิดที่ผู้อุทธรณ์ได้กระทำไปแล้ว ซึ่งเห็นว่าเรื่องนี้ ควรวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

เรื่องแดงที่ 7 (อ)/2564

อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

คำอุทธรณ์และคำขอ

ผู้อุทธรณ์เป็นอดีตข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ สังกัดสำนักงานการแพทย์ อุทธรณ์คำสั่งเพิ่มโทษจากภาคทัณฑ์เป็นไล่ออกจากราชการ เนื่องจากกองบังคับการปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ (ป.ป.ป) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีหนังสือ ลงวันที่ 26 มกราคม 2549 ส่งสำนวนการสอบสวน ให้ดำเนินคดีอาญากับเจ้าหน้าที่ของรัฐมายังสำนักงาน ป.ป.ช. เพื่อพิจารณาและดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ได้ตรวจสอบสืบสวนกรณีการดำเนินการจัดซื้อชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาแบบศูนย์รวมสำหรับ 7 เตียง จำนวน 2 ชุด ตามเอกสารประกวดราคาจัดซื้อเลขที่ 18/2547 และ 24/2547 ของสำนักงานการแพทย์ ผลการตรวจสอบสรุปได้ ดังนี้

คณะกรรมการพิจารณากำหนดรายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะ รวมทั้งได้ทำหน้าที่พิจารณาผลการประกวดราคาในคราวเดียวกัน ขณะปฏิบัติหน้าที่ได้กำหนดเงื่อนไขรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะของชุดตรวจและบันทึกสัญญาณ โดยได้นำรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะมาจากผลิตภัณฑ์ ยี่ห้อ G ของบริษัท พ เพียงรายเดียวมากำหนดรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะ ทำให้ผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์รายอื่นไม่สามารถเข้าเสนอราคาได้อย่างเป็นธรรม โดยเมื่อกำหนดเสร็จได้รายงานพร้อมทั้งรับรองว่ามีผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่สามารถเข้าเสนอราคาได้เพียง 2 ราย คือ บริษัท พ และห้างหุ้นส่วนจำกัด อ โดยมีผู้อำนวยการสำนักงานการแพทย์เป็นผู้ให้ความเห็นชอบ และ/หรืออนุมัติให้ใช้รายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะครุภัณฑ์ทางการแพทย์ข้างต้น จากการตรวจสอบพบว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ ได้นำรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะและแคตตาล็อกของผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ M มาใช้อ้างอิงเป็นหลักฐานประกอบการกำหนดรายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะของชุดตรวจและบันทึกสัญญาณ และเพื่อใช้เข้าเสนอราคางานจัดซื้อครุภัณฑ์ทางการแพทย์กับกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้ ห้างหุ้นส่วนจำกัดเอ็ม ตัวแทนจำหน่ายสินค้าผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ M ในประเทศไทย ผู้ได้รับการแต่งตั้งที่ถูกต้องได้มีหนังสือแจ้งยืนยันว่ารายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะของชุดตรวจและบันทึกสัญญาณตามที่คณะกรรมการได้กำหนดนั้นมีรายละเอียดไม่ถูกต้องตรงกับคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ มีจำหน่ายและไม่สามารถเข้าเสนอราคาได้ จึงถือได้ว่าผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ M ตามที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ นำเสนอมีรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะไม่ตรงกับรายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะของชุดตรวจและบันทึกสัญญาณตามที่คณะกรรมการได้กำหนดในส่วนที่เป็นสาระสำคัญมาตั้งแต่ต้น จึงมีผู้เสนอราคาเพียงรายเดียวที่มีคุณสมบัติถูกต้องตามเงื่อนไขที่กำหนดคือ บริษัท พ รวมทั้งขณะพิจารณาผลการประกวดราคา ปรากฏว่าห้างหุ้นส่วนจำกัด อ มีคุณสมบัติไม่ถูกต้องตามเงื่อนไขที่กำหนดของประกาศประกวดราคา คือ (1) ไม่ได้เป็นตัวแทนจำหน่ายของผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ M ประเทศสหรัฐอเมริกา (2) ไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าเครื่องมือทางการแพทย์จากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข (3) ผลิตภัณฑ์ที่เสนอมีรายละเอียดไม่ตรงกับรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะที่กำหนด จึงถือได้ว่าผิดเงื่อนไข ไม่สามารถ

เข้าเสนอราคาได้ แต่คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้ร่วมกันพิจารณาและจัดทำเอกสารพิจารณาผลการประกวดราคาโดยรับรองว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ และบริษัท พ เสนอรายละเอียดและเอกสารหลักฐานครบถ้วนถูกต้องตรงตามเงื่อนไขในเอกสารประกวดราคา ซึ่งจากผลการประกวดราคาปรากฏว่า บริษัท พ เป็นผู้ชนะการประกวดราคา และได้เข้าเป็นคู่สัญญากับกรุงเทพมหานครทั้งสองครั้ง

สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินพิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำของคณะกรรมการพิจารณากำหนดรายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะและผู้ให้ความเห็นชอบ และ/หรืออนุมัติให้ใช้รายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะครุภัณฑ์ทางการแพทย์ ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ 3073/2545 ลงวันที่ 23 สิงหาคม พ.ศ. 2545 เรื่อง ระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้าง รวมทั้งหนังสือสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ นร 1304/ว 3681 ลงวันที่ 17 เมษายน 2540 ที่ให้ส่วนราชการต่าง ๆ กำหนดรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะของสิ่งของที่จะซื้อหรืองานที่จะจ้างในลักษณะที่เป็นการเปิดกว้าง โปร่งใส ไม่กำหนดเกินความจำเป็น และหากฝ่าฝืนให้ถือว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงน่าเชื่อว่าเป็นเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐมีพฤติการณ์ส่อเจตนาโดยมุ่งหมายมิให้มีการแข่งขันในการเสนอราคาอย่างเป็นธรรมหรือเพื่อช่วยเหลือเอื้ออำนวยให้ผู้เสนอราคารายใดได้มีสิทธิเข้าทำสัญญากับหน่วยงานของรัฐโดยไม่เป็นธรรม พฤติกรรมน่าเชื่อว่าอาจเข้าข่ายเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2542 และเข้าข่ายเป็นความผิดฐานกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ รวมทั้งการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา เป็นการปฏิบัติที่ผิดเงื่อนไขตามประกาศประกวดราคา เลขที่ 18/2547 และ 24/2547 และไม่เป็นไปตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การพัสดุ พ.ศ. 2538 ข้อ 46 และมีพฤติการณ์เป็นการรับรองเป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้นมุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นเท็จ ผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินพิจารณาแล้วเห็นชอบกับผลการตรวจสอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ขอให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินคดีอาญากับผู้อุทธรณ์

คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงความอาญาและวินัยฉัยกรณีกระทำความผิด ฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการและกระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2542 โดยมีผู้ถูกกล่าวหา 16 ราย ผู้อุทธรณ์ (ผู้ถูกกล่าวหาที่ 7) ถูกกล่าวหาว่า สำนักการแพทย์ได้มีคำสั่ง ลงวันที่ 13 พฤศจิกายน พ.ศ. 2546 แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณากำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาแบบศูนย์รวม สำหรับ 7 เตียง จำนวน 1 ชุด เป็นเงิน 5,600,000 บาท ผู้อุทธรณ์เป็นกรรมการ และสำนักงานเลขานุการ สำนักการแพทย์ ได้มีขอความเห็นชอบดำเนินการประกวดราคาจัดซื้อชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาแบบศูนย์รวม สำหรับ 7 เตียง จำนวน 1 ชุด ตามเอกสารประกวดราคาจัดซื้อ เลขที่ 18/2547 วงเงิน 5,600,000 บาท โดยผู้อำนวยการสำนักการแพทย์ได้เห็นชอบอนุมัติให้แต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะดังกล่าว ทำหน้าที่คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาด้วย โดยคณะกรรมการพิจารณากำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะได้กำหนดเงื่อนไขครุภัณฑ์ทางการแพทย์โดยนำรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะมาจากผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ G ของบริษัท พ เพียงรายเดียวมากำหนดเป็นรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของสินค้า

ที่จะจัดซื้อ และเมื่อกำหนดเสร็จได้รับพร้อมทั้งรายงานว่ามีผู้แทนจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่สามารถเข้าเสนอราคาได้เพียงสองรายคือ บริษัท พ และห้างหุ้นส่วนจำกัด อ ทำให้ผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์รายอื่นไม่สามารถเข้าเสนอราคาได้อย่างเป็นธรรม เนื่องจากมีรายละเอียดคุณลักษณะไม่ตรงตามเงื่อนไข โดยผู้อำนวยการสำนักการแพทย์ในขณะนั้นได้ให้ความเห็นชอบอนุมัติให้ใช้รายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะครุภัณฑ์ทางการแพทย์ดังกล่าวและเป็นผู้อนุมัติให้จัดซื้อจากบริษัท พ ซึ่งเป็นราคาต่ำสุด

ต่อมาสำนักงานเลขาธิการ สำนักการแพทย์ ได้ขอความเห็นชอบดำเนินการประกวดราคาจัดซื้อชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาแบบศูนย์รวม สำหรับ 7 เตียง เพิ่มเติมอีกจำนวน 1 ชุด ตามเอกสารประกวดราคาจัดซื้อเลขที่ 24/2547 วงเงิน 5,600,000 บาท โดยใช้รายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะครุภัณฑ์ทางการแพทย์เดิม ซึ่งผู้อำนวยการสำนักการแพทย์ในขณะนั้นได้ให้ความเห็นชอบอนุมัติให้ใช้รายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะครุภัณฑ์ทางการแพทย์ดังกล่าว และรองผู้อำนวยการสำนักการแพทย์ รักษาราชการแทนผู้อำนวยการสำนักการแพทย์ ในขณะนั้นเป็นผู้อนุมัติให้จัดซื้อจากบริษัท พ ซึ่งเสนอราคาต่ำสุด แต่จากการตรวจสอบปรากฏว่าการที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ ได้นำรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะและแคตตาล็อกของผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ M มาใช้ในการเสนอราคาจัดซื้อทั้งสองครั้งนั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่า บริษัท I ได้ซื้อกิจการของบริษัท M ตั้งแต่ปี 2546 และบุคคลผู้ลงนามในหนังสือรับรองการขายไม่ได้ทำงานให้กับบริษัท I ประกอบกับสำนักงานของบริษัทที่ประเทศสิงคโปร์ซึ่งกำกับดูแลกิจการของบริษัทในประเทศไทยได้ตรวจสอบและแจ้งว่าไม่ปรากฏชื่อห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เป็นผู้แทนจำหน่ายของบริษัทในประเทศไทย นอกจากนี้ ห้างหุ้นส่วนจำกัดเอ็ม ตัวแทนจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ M ประเทศไทย ผู้ได้รับการแต่งตั้งที่ถูกต้อง ได้มีหนังสือแจ้งยืนยันว่ารายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาตามประกาศประกวดราคาดังกล่าว ผลิตภัณฑ์ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดเอ็ม จำหน่าย มีรายละเอียดไม่ถูกต้องตรงตามคุณสมบัติไม่สามารถเสนอราคาได้และไม่ปรากฏว่ามีชื่อห้างหุ้นส่วนจำกัด อ ได้ขออนุญาตการนำเข้าเครื่องมือแพทย์จากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข ข้อเท็จจริงจึงปรากฏว่า บริษัท พ เป็นผู้เสนอราคารายเดียวที่มีคุณสมบัติถูกต้องตามเงื่อนไขที่กำหนด ส่วนห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เป็นผู้เสนอราคาที่มีคุณสมบัติไม่ถูกต้องตามเงื่อนไขที่กำหนด เนื่องจากหนังสือรับรองการขายไม่ถูกต้องและไม่ได้เป็นเอกสารที่ออกให้โดยบริษัท M ประเทศสหรัฐอเมริกา ไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าเครื่องมือแพทย์จากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข ตามเงื่อนไขในเอกสารประกวดราคาข้อ 5.5 และผลิตภัณฑ์ที่เสนอมีรายละเอียดไม่ตรงกับรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะที่กำหนดในเอกสารประกวดราคา แต่คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้ร่วมกันพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้เสนอราคาทั้ง 2 ราย คือ บริษัท พ ซึ่งเสนอราคา 5,599,310 บาท และ 5,597,919 บาท และห้างหุ้นส่วนจำกัด อ ซึ่งเสนอราคา 5,800,000 บาท และ 5,599,000 บาท ตามลำดับ เสนอรายละเอียดเอกสารหลักฐานและหลักประกันของครบถ้วนถูกต้องตามเงื่อนไขในเอกสารประกวดราคา ซึ่งเลขานุการสำนักการแพทย์ ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ ในขณะนั้นได้ทราบข้อเท็จจริงแต่ไม่ได้ดำเนินการทักท้วงแก้ไขให้การประกวดราคาเป็นไปอย่างถูกต้อง ทั้งที่บริษัท ซ ได้มีบันทึกขอให้งดเลิกการประกวดราคาเนื่องจากไม่เป็นธรรมกับผู้เสนอราคารายอื่น แต่สำนักการแพทย์ได้ยืนยันความถูกต้องตามความเห็นของคณะกรรมการพิจารณากำหนดรายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะและไม่ได้ดำเนินการ

ระงับยับยั้งเพื่อตรวจสอบความถูกต้องในการประกวดราคาดังกล่าว ทำให้บริษัท พ เป็นผู้ชนะการประกวดราคาและได้เข้าเป็นคู่สัญญากับกรุงเทพมหานคร ตามสัญญา ลงวันที่ 10 พฤษภาคม 2547 โดยได้มีการเบิกจ่ายเงิน เมื่อวันที่ 29 กันยายน 2547 และสัญญา ลงวันที่ 21 พฤษภาคม 2547 โดยได้มีการเบิกจ่ายเงินเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2547 เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ดังนั้น การกระทำดังกล่าวของผูุ้ธรณ์ในฐานะกรรมการกำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะ และกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาจัดซื้อชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยา จึงมีมูลความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงาน มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ เทศบาล สุขาภิบาล หรือเจ้าของทรัพย์สินนั้น ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสารหรือกรอกข้อความลงในเอกสารรับรองเป็นหลักฐานว่าตนได้กระทำการอย่างใดขึ้นหรือว่าการกระทำอย่างใดได้กระทำต่อหน้าตน อันเป็นความเท็จและรับรองเป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้นมุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นเท็จ ตามประมวลกฎหมายอาญา และมีมูลความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานในหน่วยงานของรัฐผู้ใดหรือผู้ได้รับมอบหมายจากหน่วยงานของรัฐผู้ใด โดยทุจริตทำการออกแบบกำหนดราคา กำหนดเงื่อนไข หรือกำหนดผลประโยชน์ตอบแทน อันเป็นมาตรฐานในการเสนอราคาโดยมุ่งหมายมิให้มีการแข่งขันในการเสนอราคาอย่างเป็นธรรม หรือเพื่อช่วยเหลือให้ผู้เสนอราคารายใดได้มีสิทธิเข้าทำสัญญากับหน่วยงานของรัฐโดยไม่เป็นธรรม หรือเพื่อกีดกันผู้เสนอราคารายใดมิให้มีโอกาสเข้าแข่งขันในการเสนอราคาอย่างเป็นธรรม ฐานเป็นเจ้าพนักงานในหน่วยงานของรัฐผู้ใดซึ่งมีอำนาจหรือหน้าที่ในการอนุมัติการพิจารณาหรือการดำเนินการใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเสนอราคาครั้งใด รู้หรือมีพฤติการณ์ปรากฏแจ้งชัดว่าควรรู้ว่าการเสนอราคาในครั้งนั้น มีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ละเว้นไม่ดำเนินการเพื่อให้มีการยกเลิกการดำเนินการเกี่ยวกับการเสนอราคาในครั้งนั้น และฐานเป็นเจ้าพนักงานในหน่วยงานของรัฐผู้ใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกระทำการใด ๆ โดยมุ่งหมายมิให้มีการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรมเพื่อเอื้ออำนวยแก่ผู้เข้าทำการเสนอราคารายใดให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับหน่วยงานของรัฐ มีความผิดฐานกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2542 และมีมูลความผิดทางวินัย ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528

คณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงมีความเห็นว่า สำนักงานแพทย์ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณากำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาแบบศูนย์รวมสำหรับ 7 เตียง จำนวน 1 ชุด เป็นเงิน 5,600,000 บาท ประกอบด้วยผู้ถูกกล่าวหาที่ 6 ในฐานะเป็นประธานกรรมการผู้ถูกกล่าวหาที่ 7 (ผูุ้ธรณ์) และผู้ถูกกล่าวหาที่ 8 เป็นกรรมการ และสำนักงานเลขานุการ สำนักงานแพทย์ ได้ขอความเห็นชอบดำเนินการประกวดราคาจัดซื้อชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาแบบศูนย์รวม สำหรับ 7 เตียง

จำนวน 1 ชุด ตามเอกสารประกวดราคาจัดซื้อเลขที่ 18/2547 วงเงิน 5,600,000 บาท จากนั้นผู้อำนวยการสำนักงานการแพทย์ได้เห็นชอบให้คณะกรรมการกำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะดังกล่าว ทำหน้าที่คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาด้วย โดยในการกำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่จะดำเนินการจัดซื้อ คณะกรรมการได้กำหนดเงื่อนไขโดยนำรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะมาจากผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ G ของบริษัท พ เพียงรายเดียว มากำหนดเป็นรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่จะดำเนินการจัดซื้อ และเมื่อกำหนดเสร็จได้รับรองพร้อมทั้งรายงานว่ามีผู้แทนจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่สามารถเข้าเสนอราคาได้เพียงสองราย คือ บริษัท พ และห้างหุ้นส่วนจำกัด อ ทำให้ผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์รายอื่นไม่สามารถเข้าเสนอราคาได้เนื่องจากมีรายละเอียดและคุณลักษณะไม่ถูกต้องตามเงื่อนไข ผลการประกวดราคาปรากฏว่ามีผู้ยื่นซองประกวดราคาจำนวน 2 ราย คือ ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ และบริษัท พ คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้ร่วมกันพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้เสนอราคาทั้ง 2 ราย เสนอรายละเอียดเอกสารหลักฐานและหลักประกันของครบถ้วนถูกต้องตรงตามเงื่อนไขในประกาศประกวดราคา จึงผ่านการพิจารณาข้อเสนอด้านเทคนิคและข้อเสนออื่น ๆ คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา จึงได้เปิดซองเสนอราคา ปรากฏว่าห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เสนอราคา 5,800,000 บาท บริษัท พ เสนอราคา 5,599,310 บาท คณะกรรมการจึงพิจารณาให้บริษัท พ ผู้เสนอราคาต่ำสุดเป็นผู้ชนะการประกวดราคา และให้เข้าทำสัญญากับกรุงเทพมหานคร ตามสัญญา ลงวันที่ 10 พฤษภาคม 2547 ต่อมาสำนักงานเลขานุการ สำนักงานการแพทย์ กรุงเทพมหานคร ได้มีขอความเห็นชอบดำเนินการประกวดราคาจัดซื้อชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยา แบบศูนย์รวม สำหรับ 7 เตียง เพิ่มเติมอีกจำนวน 1 ชุด ตามเอกสารประกวดราคาจัดซื้อเลขที่ 24/2547 วงเงิน 5,600,000 บาท โดยใช้รายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะครุภัณฑ์ทางการแพทย์ที่กำหนดไว้เดิม ซึ่งผู้อำนวยการสำนักงานการแพทย์ในขณะนั้นได้เห็นชอบให้ใช้รายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะครุภัณฑ์ทางการแพทย์ตามที่เสนอผลการประกวดราคาในครั้งนี้ปรากฏว่ามีผู้เสนอราคารายเดิม คือ ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ และบริษัท พ มายื่นซองประกวดราคา และห้างหุ้นส่วนจำกัด อ ได้เสนอราคา 5,599,000 บาท บริษัท พ ได้เสนอราคา 5,597,919 บาท คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาจึงพิจารณาให้บริษัท พ เป็นผู้ชนะการประกวดราคาเนื่องจากเสนอราคาต่ำสุดและมีสิทธิเข้าทำสัญญากับกรุงเทพมหานคร ปรากฏตามสัญญา ลงวันที่ 21 พฤษภาคม 2547

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว การที่ผู้ถูกกล่าวหาที่ 6 ที่ 7 (ผู้อุทธรณ์) และที่ 8 ในฐานะคณะกรรมการพิจารณากำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะ ได้นำรายละเอียดและคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ G ของบริษัท พ เพียงรายเดียว มากำหนดเป็นรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่จะดำเนินการจัดซื้อ จนเป็นเหตุทำให้ผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์รายอื่นไม่สามารถเข้าเสนอราคาได้ เนื่องจากมีรายละเอียดและคุณลักษณะไม่ถูกต้องตามเงื่อนไขในประกาศประกวดราคา จึงเป็นการกำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะโดยมิชอบ เพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้เสนอราคารายหนึ่งรายใดได้มีสิทธิเข้าทำสัญญากับหน่วยงานของรัฐ หรือกีดกันผู้เสนอราคารายหนึ่งรายใดมิให้มีโอกาสเข้าแข่งขันในการเสนอราคาอย่างเป็นธรรม และนอกจากนั้นในทางใต้สวนยังปรากฏว่าในการประกวดราคาทั้งสองครั้ง ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ หนึ่งในผู้เสนอราคา ได้นำรายละเอียดและแคตตาล็อกของผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ M มาใช้ในการเสนอราคา ซึ่งตามข้อเท็จจริงบริษัท I ได้ซื้อกิจการของบริษัท M ตั้งแต่ปี 2546 และ

บุคคลผู้ลงนามในหนังสือรับรองการขายไม่ได้ทำงานให้กับบริษัท I ประกอบกับสำนักงานของบริษัทที่ประเทศสิงคโปร์ ซึ่งกำกับดูแลกิจการของบริษัทในประเทศไทยได้ตรวจสอบและแจ้งว่าไม่ปรากฏชื่อห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เป็นผู้แทนจำหน่ายของบริษัทในประเทศไทย นอกจากนั้น ห้างหุ้นส่วนจำกัดเอ็ม ตัวแทนจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ M ประเทศไทย ซึ่งเป็นผู้ได้รับการแต่งตั้งที่ถูกต้อง ได้มีหนังสือแจ้งยืนยันว่าครุภัณฑ์ชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาแบบ ศูนย์รวม สำหรับ 7 เตียง ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ จำหน่าย มีรายละเอียดและคุณลักษณะไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในประกาศประกวดราคา จึงไม่สามารถเสนอราคาได้ และไม่ปรากฏว่ามีชื่อห้างหุ้นส่วนจำกัด อ ได้ขออนุญาตนำเข้าเครื่องมือแพทย์จากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า บริษัท พ เป็นผู้เสนอราคารายเดียวที่มีคุณสมบัติถูกต้องตามเงื่อนไขที่กำหนด ส่วนห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เป็นผู้เสนอราคาที่มีคุณสมบัติไม่ถูกต้องตามเงื่อนไขที่กำหนด เนื่องจากหนังสือรับรองการขายไม่ถูกต้องโดยไม่ได้เป็นเอกสารที่ออกให้โดยบริษัท M ประเทศสหรัฐอเมริกา และไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าเครื่องมือแพทย์จากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข ตามเงื่อนไขในเอกสารประกวดราคาข้อ 5.5 และผลิตภัณฑ์ที่เสนอมีรายละเอียดไม่ตรงกับรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา ซึ่งตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การพัสดุ พ.ศ. 2538 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ 46 กำหนด เมื่อปรากฏว่ามีผู้เสนอราคารายเดียวหรือมีผู้เสนอราคาหลายราย แต่ถูกต้องตรงตามรายละเอียดและเงื่อนไขที่กำหนดในเอกสารประกวดราคาเพียงรายเดียว โดยปกติคณะกรรมการจะต้องเสนอให้ผู้สั่งซื้อหรือผู้ส่งจ้างยกเลิกการประกวดราคาครั้งนั้น เว้นแต่มีเหตุสมควรจะไม่ยกเลิกก็ได้ แต่ผู้ถูกกล่าวหาที่ 6 ที่ 7 (ผู้อุทธรณ์) และที่ 8 ในฐานะคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาซึ่งเป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับรายละเอียดและคุณสมบัติของครุภัณฑ์ที่ดำเนินการจัดซื้อเป็นอย่างดี เนื่องจากได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการกำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะด้วย กลับได้ร่วมกันพิจารณาให้ผู้เสนอราคาทั้ง 2 ราย คือ บริษัท พ และห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติถูกต้องครบถ้วนมากที่สุดตามเงื่อนไขในประกาศประกวดราคา การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาที่ 6 ที่ 7 (ผู้อุทธรณ์) และที่ 8 จึงถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครดังกล่าวเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ

กล่าวโดยสรุป การที่คณะกรรมการกำหนดรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะได้นำรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะจากผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ G ของบริษัท พ เพียงรายเดียวมาเป็นรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่จะดำเนินการจัดซื้อก็เพื่อประสงค์ให้บริษัท พ เป็นผู้เข้าทำสัญญากับสำนักงานแพทย์ และเมื่อผู้ถูกกล่าวหาที่ 6 ที่ 7 (ผู้อุทธรณ์) และที่ 8 ซึ่งทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาด้วย และได้คัดเลือกบริษัท พ ให้เป็นผู้ชนะการประกวดราคา จึงแสดงให้เห็นเจตนาว่าผู้ถูกกล่าวหาที่ 6 ที่ 7 (ผู้อุทธรณ์) และที่ 8 มีเจตนาให้บริษัท พ เป็นผู้ชนะการประกวดราคาแต่แรก โดยให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ ยื่นเสนอราคาเป็นคู่ประกบเท่านั้น จึงถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การพัสดุ พ.ศ. 2538 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และเป็นการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ 3073/2545 ลงวันที่ 23 สิงหาคม พ.ศ. 2545 เรื่อง วิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างที่กำหนดว่าในการกำหนดรายละเอียดหรือคุณลักษณะให้เปิดกว้างที่สุด โดยไม่มุ่งกีดกันหรือสนับสนุนครุภัณฑ์ชนิดหนึ่งชนิดใดของผู้ขายหรือผู้รับจ้างรายใดโดยเฉพาะ และหนังสือสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ นร 1304/ว 3681 ลงวันที่ 17

เมษายน 2540 ที่แจ้งกำชับให้ส่วนราชการต่าง ๆ กำหนดรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะของสิ่งของที่จะซื้อ ในลักษณะที่จะต้องเป็นการเปิดกว้างโปร่งใส ไม่กำหนดเกินความจำเป็น แม้ผู้ถูกกล่าวหาจะชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ในทำนองเดียวกันว่า คณะกรรมการได้นำตัวอย่างรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะและแคตตาล็อกของครุภัณฑ์มาจาก ตัวแทนจำหน่ายผลิตภัณฑ์ทั้งในและต่างประเทศจำนวนหลายบริษัท รวมทั้งได้ศึกษาจากครุภัณฑ์ที่สำนักงานแพทย์ กรุงเทพมหานคร เคยจัดซื้อเมื่อปี 2546 แล้วนำมากำหนดเป็นรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่จะ ดำเนินการจัดซื้อ โดยคำนึงถึงประสิทธิภาพการใช้งาน ความคุ้มค่า ความทันสมัยและเกิดประโยชน์ต่อทางราชการและ ผู้ใช้งานอย่างแท้จริง มิได้เป็นการนำเอารายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะมาจากผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ G ของบริษัท พ เพียงรายเดียว มากำหนดเป็นรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่จะดำเนินการจัดซื้อตามที่กล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาจึงมิได้กระทำการอันเป็นการกีดกันมิให้ผู้เสนอราคาขายหนึ่งรายใด เข้าเสนอราคาอย่างเป็นธรรม หรือ เอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้เสนอให้รายหนึ่งรายใดให้มีสิทธิเข้าทำสัญญากับหน่วยงานของรัฐแต่อย่างใด พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงที่ได้จากการไต่สวนประกอบรายงานการตรวจสอบสืบสวนของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ปรากฏว่า คณะกรรมการได้นำรายละเอียดและคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ G ของบริษัท พ เพียงรายเดียวมากำหนดเป็น รายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่จะดำเนินการจัดซื้อ จนเป็นเหตุทำให้ผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ ทางการแพทย์รายอื่นไม่สามารถเข้าเสนอราคาได้ ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การของนาย ส ซึ่งเป็นประธานคณะกรรมการ ได้ให้การว่าผู้อุทธรณ์จะเป็นผู้พิจารณากำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะ (Spec) ของครุภัณฑ์ทางการแพทย์ เนื่องจากเป็นผู้ใช้งานโดยตรง และผู้อุทธรณ์ก็ได้ให้การยอมรับว่า การกำหนด Spec ของชุดตรวจดังกล่าวได้พิจารณา จากชุดตรวจยี่ห้อ G เป็นหลัก เนื่องจากมีราคาเหมาะสมและมีคุณสมบัติตรงตามความต้องการของผู้ใช้ ส่วนสินค้า ชุดตรวจยี่ห้ออื่น ๆ ได้พิจารณาอย่างคร่าว ๆ ซึ่งการกำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะดังกล่าวเป็นเหตุทำให้ บริษัท ช และบริษัท อ ไม่สามารถยื่นซองประกวดราคาได้ เนื่องจากผลิตภัณฑ์ของบริษัทมีรายละเอียดคุณลักษณะ ไม่ถูกต้องตรงตามเงื่อนไขในประกาศประกวดราคา ดังนั้น ข้อกล่าวอ้างจึงไม่อาจรับฟังได้

ส่วนกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาในประเด็นการพิจารณาผลการประกวดราคาว่าเชื่อ โดยสุจริตใจว่าห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เป็นผู้มีคุณสมบัติถูกต้องครบถ้วนตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในประกาศประกวดราคา เนื่องจากห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เคยเข้าร่วมการยื่นซองเสนอราคาและเข้าทำสัญญากับสำนักงานแพทย์มาก่อนและ หลายครั้ง นั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคามีหน้าที่ต้องตรวจสอบคุณสมบัติของ ผู้เสนอราคา ใบเสนอราคา พัสตุตัวอย่าง แคตตาล็อก รวมทั้งแบบรูปและเอกสารหลักฐานต่าง ๆ แล้วคัดเลือกผู้เสนอ ราคาที่ถูกต้องตามเงื่อนไขในเอกสารประกวดราคา หากปรากฏว่ามีผู้เสนอราคาขายเดียวหรือมีผู้เสนอราคาหลายราย แต่ถูกต้องตรงตามรายการละเอียดและเงื่อนไขที่กำหนดในเอกสารประกวดราคาเพียงรายเดียว โดยปกติคณะกรรมการ จะต้องเสนอผู้สั่งซื้อหรือผู้ส่งจ้างยกเลิกการประกวดราคานั้น เว้นแต่จะมีเหตุผลสมควร ทั้งนี้ ตามข้อบัญญัติ กรุงเทพมหานคร เรื่อง การพัสดุ พ.ศ. 2538 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ 46 และข้อ 57 ดังนั้น การจะอ้างว่าเชื่อโดยสุจริต ว่าผู้เสนอราคามีคุณสมบัติถูกต้องครบถ้วนเพียงเพราะผู้เสนอราคาดังกล่าวเคยเข้าร่วมยื่นซองเสนอราคา หรือเข้าทำ สัญญากับหน่วยงานมาก่อนนั้น จึงไม่อาจรับฟังได้

เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ได้จากการไต่สวนเพิ่มเติมประกอบคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ถูกกล่าวหาแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาที่ 6 ผู้ถูกกล่าวหาที่ 7 (ผู้อุทธรณ์) และ ผู้ถูกกล่าวหาที่ 8 ในฐานะคณะกรรมการพิจารณากำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะและคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา จัดซื้อชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาแบบศูนย์รวม สำหรับ 7 เตียง จำนวน 2 ชุด มีมูลความผิดทางอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงาน มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ เทศบาล สุขาภิบาล หรือเจ้าของทรัพย์สินนั้น ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสาร หรือกรอกข้อความลงในเอกสาร รับรองเป็นหลักฐานว่าตนได้กระทำการอย่างใดขึ้นหรือว่าการกระทำอย่างใดได้กระทำต่อหน้าตนอันเป็นความเท็จ และรับรองเป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้นมุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นเท็จ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 151 มาตรา 157 และมาตรา 162 (1) (4) และมีมูลความผิดฐานเป็นเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐซึ่งมีอำนาจหรือหน้าที่ในการอนุมัติการพิจารณาหรือการดำเนินการใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเสนอราคาครั้งใด ฐหรือมีพฤติการณ์แจ้งชัดว่าควรรู้ว่าการเสนอราคาในครั้งนั้นมีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ละเว้นไม่ดำเนินการเพื่อให้มีการยกเลิกการที่เป็นการเกี่ยวกับการเสนอราคา ฐานเป็นเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐหรือผู้ได้รับมอบหมายจากหน่วยงานของรัฐ โดยทุจริตทำการออกแบบ กำหนดราคา กำหนดเงื่อนไข หรือกำหนดผลประโยชน์ตอบแทนอันเป็นมาตรฐานในการเสนอราคา โดยมุ่งหมายมิให้มีการแข่งขันในการเสนอราคาอย่างเป็นธรรม หรือเพื่อช่วยเหลือให้ผู้เสนอราคารายใดได้มีสิทธิเข้าทำสัญญากับหน่วยงานของรัฐโดยไม่เป็นธรรม หรือเพื่อกีดกันผู้เสนอราคารายใดมิให้มีโอกาส เข้าแข่งขันในการเสนอราคาอย่างเป็นธรรม และเป็นเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐกระทำการใด ๆ โดยมุ่งหมายมิให้มีการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรม เพื่อเอื้ออำนวยแก่ผู้เข้าทำการเสนอราคารายใดให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับหน่วยงานของรัฐ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2542 มาตรา 10 มาตรา 11 และมาตรา 12 แต่ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 162 (1) (4) ได้ขาดอายุความแล้วสิทธินำคดีอาญามาฟ้องจึงระงับไป ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (6) จึงเห็นควรยุติการดำเนินคดีอาญากับผู้ถูกกล่าวหาที่ 6 ที่ 7 (ผู้อุทธรณ์) และที่ 8 ในความผิดฐานดังกล่าว และมีมูลความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือ นโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528

คณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการประชุมครั้งที่ 3/2562 เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2562 มีมติเป็นเอกฉันท์เห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง ประธานกรรมการ ป.ป.ช. จึงได้มีหนังสือถึงผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร พร้อมทั้งส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อขอให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาที่ 6 ผู้อุทธรณ์ ผู้ถูกกล่าวหาที่ 7 และผู้ถูกกล่าวหาที่ 8

คู่กรณีในอุทธรณ์พิจารณาแล้วเห็นชอบกรณีผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงให้ส่งเรื่องให้สำนักงาน ก.ก. นำเรื่องเสนอ ก.ก. เพื่อพิจารณา ตามมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทน ก.ก. ในการประชุมครั้งที่ 4/2562 เมื่อวันที่ 11 เมษายน 2562 มีมติให้เสนอ ก.ก. พิจารณา ก.ก. ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ 9/2562 เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2562 มีมติเป็นเอกฉันท์ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ คู่กรณีในอุทธรณ์จึงได้มีคำสั่งเพิ่มโทษผู้อุทธรณ์จากภาคทัณฑ์เป็นไล่ออกจากราชการ

คำวินิจฉัย

เรื่องอุทธรณ์ดังกล่าวมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของคู่กรณีในอุทธรณ์เพิ่มโทษข้าราชการจากภาคทัณฑ์เป็นปลดออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

โดยที่ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่านอกจากตนมิได้กระทำผิดตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ และตามคำสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาแล้ว และยังได้อุทธรณ์ในปัญหาข้อกฎหมาย ดังนี้ 1. กรณีการดำเนินการตามสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินที่แจ้งว่าการดำเนินการจัดซื้อชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาแบบศูนย์รวม 7 เตียงตามเอกสารประกวดราคาที่ 18/2547 และ 24/2547 คณะกรรมการพิจารณากำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะและผู้ให้ความเห็นชอบและอนุมัติ มีพฤติการณ์น่าเชื่อว่าเข้าข่ายความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2542 กระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ รวมทั้งปฏิบัติผิดเงื่อนไขตามประกาศประกวดราคา ไม่เป็นไปตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การพัสดุ พ.ศ. 2538 ข้อ 46 และมีพฤติการณ์เป็นการรับรองข้อมูลอันเป็นเท็จ นั้นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้มีคำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์ ซึ่ง อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ในการประชุม ครั้งที่ 4/2553 เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2553 ได้มีมติรับทราบการลงโทษภาคทัณฑ์แล้ว และ ก.ก. ในการประชุมเมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2553 ได้มีมติรับทราบรายงานการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว เป็นการดำเนินการตามขั้นตอนในการดำเนินการทางวินัยครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนด มีการลงโทษในเหตุที่กระทำความผิดและรายงานการลงโทษไปยัง ก.ก. เรียบร้อยแล้ว แต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีคำสั่งแต่งตั้งองค์คณะพนักงานไต่สวนในเรื่องนี้ ซึ่งเป็นระยะเวลาหลังจากที่กระบวนการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงของกรุงเทพมหานครได้เสร็จสิ้นไปแล้วประมาณ 5 ปี ดังนั้น การที่ ก.ก. จะพิจารณาเห็นชอบให้ลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ชี้มูลความผิดมานั้น ถือเป็นการกระทำที่ขัดต่อหลักกฎหมายทั่วไปที่ “บุคคลไม่ควรถูกพิจารณาเพื่อลงโทษสองครั้งในการกระทำครั้งเดียว” (ne bis in idem) ซึ่งเป็นหลักการหนึ่งภายใต้หลักนิติธรรม/นิติรัฐ ซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานสำคัญของรัฐธรรมนูญ หลักการนี้ย่อมผูกพันการใช้อำนาจรัฐ ไม่ว่าจะเป็นการลงโทษทางอาญา โทษทางปกครองหรือโทษทางวินัย การที่ ก.ก. จะเห็นชอบให้ลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงซ้ำอีก สำหรับการกระทำผิดเรื่องเดียวกันที่ได้มีการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงและลงโทษทางวินัยไปจนเสร็จสิ้นกระบวนการแล้ว จึงเป็นการต้องห้ามตามหลักกฎหมายทั่วไปและไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่ง

ราชอาณาจักรไทย มาตรา 3 วรรคสอง ซึ่งบัญญัติว่า “รัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล องค์การอิสระ และหน่วยงานของรัฐ ต้องปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ กฎหมาย และหลักนิติธรรม เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติและความผาสุกของประชาชนโดยรวม” ดังนั้น การมีคำสั่งเพิ่มโทษข้าราชการโดยให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์และให้เพิ่มโทษผู้อุทธรณ์ เป็นไล่อุทธรณ์ออกจากราชการจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย 2. โดยที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มาตรา 48 บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีความเห็นและวินิจฉัยให้เสร็จภายในสองปีและในกรณีจำเป็นขยายระยะเวลาตามความจำเป็นได้แต่รวมกันแล้วต้องไม่เกินสามปี เมื่อกรณีที่อุทธรณ์นี้ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีคำสั่งแต่งตั้งอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง และคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติในการประชุม ครั้งที่ 3/2562 เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2562 ซึ่งมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงผู้อุทธรณ์ จึงเป็นการพิจารณาและวินิจฉัยการกระทำเกินสามปี คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงขัดต่อมาตรา 48 ดังกล่าว 3. การออกคำสั่งลงโทษเกินสามปีนับแต่วันที่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการโดยผู้อุทธรณ์เห็นว่า มาตรา 100 วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 5 เมษายน 2562 มีผลใช้บังคับถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา กล่าวคือ วันที่ 6 เมษายน 2562 ซึ่งกำหนดว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดซึ่งออกจากราชการอันมิใช่เพราะเหตุตาย มีกรณีถูกกล่าวหาเป็นหนังสือก่อนออกจากราชการว่า ขณะรับราชการได้กระทำความหรือละเว้นกระทำการใดอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าเป็นการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นหรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการหรือเป็นการกล่าวหาของผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาคดีอาญาก่อนออกจากราชการว่าในขณะที่รับราชการได้กระทำความผิดอาญาอันมิใช่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทที่ไม่เกี่ยวกับราชการหรือความผิดลหุโทษผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยมีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาดำเนินการทางวินัย และสั่งลงโทษตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการ แต่ต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการ” ทั้งนี้ ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการโดยเกษียณอายุราชการตั้งแต่วันที่ 30 กันยายน 2558 หากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเห็นว่าคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นกรณีที่มีการกล่าวหาต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ และดำเนินการทางวินัยเสมือนว่าผู้อุทธรณ์ยังมีได้ออกจากราชการแล้ว ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครต้องสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์ภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ดังนั้น เมื่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้ลงโทษผู้อุทธรณ์เป็นไล่ออกจากราชการ โดยผู้อุทธรณ์ได้รับทราบคำสั่งเมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2563 หากนับถัดจากวันที่ 30 กันยายน 2558 จนถึงวันที่ผู้อุทธรณ์รับทราบคำสั่งแล้วเป็นระยะเวลาว่าสี่ปีเศษ ดังนั้น การออกคำสั่งลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ จึงขัดต่อมาตรา 100 วรรคแรก ดังกล่าวข้างต้น และเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และหากต้องมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษหรือยกโทษ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครก็ต้องดำเนินการภายในระยะเวลาดังกล่าวตามที่กฎหมายกำหนดด้วย และ 4. คู่กรณีในอุทธรณ์ออกคำสั่งลงโทษเกินสามปีนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. กรณีจึงถือได้ว่าผู้บังคับบัญชาหรือ

ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 คำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

กรณีจึงต้องวินิจฉัยในประเด็นต่าง ๆ ดังกล่าวก่อน ก่อนอื่นมีประเด็นพิจารณาว่า การดำเนินการทางวินัยเรื่องที่ถูกอุทธรณ์นี้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการหรือตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2562 มาตรา 98 วรรคแรก บัญญัติว่าเมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา 91 แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น แล้วแต่กรณี ประกอบกับมาตรา 58 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 บัญญัติว่า การสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงหรือการสั่งให้ออกจากราชการให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุส่งเรื่องให้ ก.ก. พิจารณา เมื่อ ก.ก. มีมติเป็นประการใด ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุส่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น

เรื่องอุทธรณ์นี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า สำนักงาน ป.ป.ช. ได้มีหนังสือถึงผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ขอให้พิจารณาโทษทางวินัยผู้อุทธรณ์ คู่กรณีในอุทธรณ์ (ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร) เห็นชอบและให้สำนักงานการเจ้าหน้าที่ส่งเรื่องให้ ก.ก. พิจารณา ตามมาตรา 58 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 โดย ก.ก. ในการประชุมครั้งที่ 5/2562 เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2562 และครั้งที่ 9/2562 เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2562 มีมติเป็นเอกฉันท์ให้ลงโทษไล่ออกผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ สำหรับการออกคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ให้ดำเนินการตามความในมาตรา 105 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบกับ กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 หมวด 7 การมีคำสั่งใหม่กรณีมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์และให้เพิ่มโทษผู้อุทธรณ์เป็นไล่ออกจากราชการ ดังนั้น จากข้อเท็จจริงดังกล่าว เมื่อคู่กรณีในอุทธรณ์ได้รับแจ้งมติพร้อมรายงานการสอบสวนจาก ป.ป.ช. แล้วจึงนำเรื่องเข้าสู่กระบวนการดำเนินการทางวินัย ตามมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 กล่าวคือนำเรื่องเสนอ ก.ก. พิจารณา หลังจาก ก.ก. มีมติแล้ว คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งเพิ่มโทษผู้อุทธรณ์โดยให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์และให้เพิ่มโทษผู้อุทธรณ์เป็นไล่ออกจากราชการ ตามที่ ก.ก. มีมติ ดังนั้น จึงถือได้ว่าการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์ของคู่กรณีในอุทธรณ์ได้ดำเนินการเป็นไปโดยชอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการที่ทางราชการกำหนดหรือชอบด้วยกฎหมายแล้ว

สำหรับข้ออุทธรณ์ที่ว่า การที่ ก.ก. เห็นชอบให้ลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงซ้ำสำหรับการกระทำผิดเรื่องเดียวกันที่ได้มีการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงและลงโทษทางวินัยไปจนเสร็จสิ้นกระบวนการแล้ว เป็นการต้องห้ามตามหลักกฎหมายทั่วไปและไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 3 วรรคสอง ซึ่งบัญญัติว่า “รัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล องค์การอิสระ และหน่วยงานของรัฐต้องปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ กฎหมายและหลักนิติธรรม เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติและความผาสุกของประชาชนโดยรวม” ดังนั้น การมีคำสั่งกรุงเทพมหานครให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์และให้เพิ่มโทษผู้อุทธรณ์เป็นไล่ออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย รับฟังได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2562 มาตรา 91 บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนแล้วมีมติวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำ ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการ ยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ ... (2) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงาน สำนวนการไต่สวน เอกสารหลักฐาน และคำวินิจฉัยไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนภายใน สามสิบวัน เพื่อให้ดำเนินการทางวินัยต่อไป มาตรา 98 วรรคแรก บัญญัติว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้ง ถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา 91 แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือ ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถือว่าสำนวนการ ไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น แล้วแต่กรณี วรรคสาม บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณา สั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหา ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ผู้บังคับบัญชาหรือ ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนได้รับแจ้งมติที่ได้ขอให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาทบทวนตามมาตรา 99 วรรคสอง ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นจะพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐก่อนหรือหลังที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติวินิจฉัย มูลความผิด เว้นแต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา 48 แล้ว แต่ไม่เป็นการตัดอำนาจ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินการเพื่อดำเนินคดีอาญาต่อไป ประกอบกับแนวคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ 585/2556 ได้พิพากษาวางหลักไว้ว่า โดยที่หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ล 140 ลงวันที่ 1 มีนาคม 2548 ตอบหาหรือการดำเนินการทางวินัย กรณีการดำเนินการทางวินัย ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. 2535 ได้สิ้นสุดแล้ว ส่วนการดำเนินการทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมตินั้น เป็นการ ดำเนินการตามนัยมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ซึ่งแม้จะเป็นการดำเนินการตามกฎหมายคนละฉบับกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ก็ตาม แต่ ก.พ. ได้วางแนวทางปฏิบัติให้สอดคล้องกันไว้ว่า ในกรณีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เมื่อผู้บังคับบัญชา ผู้มีอำนาจของข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาได้รับแจ้งมติพร้อมรายงานการสอบสวนจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว

ผู้บังคับบัญชาจะต้องนำเรื่องเข้าสู่กระบวนการดำเนินการทางวินัย ตามนัยมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 คือ นำเรื่องเสนอ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาก่อน เมื่อ อ.ก.พ. ดังกล่าวมีมติเป็นประการใด ผู้บังคับบัญชาจึงส่งลงโทษไปตามนั้น ดังนั้น จึงต้องปรับใช้กฎหมายทั้งสองฉบับให้มีความสอดคล้องกันโดยถือว่าการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นการสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และการลงโทษใหม่ตามฐานความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นลักษณะของการเพิ่มโทษตามนัยมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งมีผลให้โทษเดิมเป็นอันยกเลิกไปและไม่เป็นการลงโทษสองครั้งในเรื่องเดียวกันแต่อย่างใด

เมื่อเรื่องอุทธรณ์นี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้มีหนังสือแจ้งว่าการดำเนินการจัดซื้อชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาแบบศูนย์รวม 7 เตียง ตามเอกสารประกวดราคาที่ 18/2547 และ 24/2547 คณะกรรมการพิจารณากำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะและผู้ให้ความเห็นชอบและอนุมัติ มีพฤติการณ์น่าเชื่อว่าเข้าข่ายความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2542 กระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ รวมทั้งปฏิบัติผิดเงื่อนไขตามประกาศประกวดราคา ไม่เป็นไปตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การพัสดุ พ.ศ. 2538 ข้อ 46 และมีพฤติการณ์เป็นการรับรองข้อมูลอันเป็นเท็จ นั้น ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้อุทธรณ์ ต่อมา ป.ป.ช. ได้มีคำสั่งแต่งตั้งองค์คณะพนักงานไต่สวนในเรื่องเดียวกัน หลังจากนั้นสำนักงาน ป.ป.ช. ได้มีหนังสือถึงผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ขอให้พิจารณาโทษทางวินัยผู้อุทธรณ์ คู่กรณีในอุทธรณ์เห็นชอบกรณีผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามสำนักงานการเจ้าหน้าที่เสนอ และให้สำนักงานการเจ้าหน้าที่ส่งเรื่องให้ ก.ก. พิจารณา ก.ก. ในการประชุมครั้งที่ 5/2562 เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2562 มีมติเป็นเอกฉันท์ให้ลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ ออกจากราชการ สำหรับการออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ให้ดำเนินการตามความในมาตรา 105 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบกับ กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 หมวด 7 การมีคำสั่งใหม่กรณีมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ หลังจากนั้น ก.ก. ในการประชุมครั้งที่ 9/2562 เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2562 ได้พิจารณาทบทวนในเรื่องของผู้อุทธรณ์และมีมติเป็นเอกฉันท์ตามเดิม ดังนี้ 1) การดำเนินการทางวินัยผู้อุทธรณ์เป็นการดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษทางวินัยในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิด จึงมีผลผูกพันต่อกรุงเทพมหานครที่จะต้องพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์ตามมาตรา 100/1 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 มาตรา 48 มาตรา 44 และมาตรา 192 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ประกอบมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 จึงให้ลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ตามที่ ก.ก. ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ 5/2562 เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2562 และครั้งที่ 9/2562 เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2562 คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์และให้เพิ่มโทษผู้อุทธรณ์เป็นไล่ออกจากราชการ ดังนั้น จากข้อเท็จจริงดังกล่าว เมื่อคู่กรณีในอุทธรณ์ได้รับแจ้งมติพร้อมรายงานการสอบสวนจาก ป.ป.ช. แล้ว จึงนำเรื่องเข้าสู่กระบวนการดำเนินการทางวินัย ตามมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร

พ.ศ. 2554 กล่าวคือ นำเรื่องเสนอ ก.ก. พิจารณา เมื่อ ก.ก. มีมติให้ลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ สำหรับการออกคำสั่งลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ ให้ดำเนินการตามความในมาตรา 105 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งเพิ่มโทษผู้อุทธรณ์ โดยให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์และให้เพิ่มโทษผู้อุทธรณ์เป็นไล่ออกจากราชการ ซึ่งการลงโทษใหม่ตามฐานความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นลักษณะการเพิ่มโทษตามนัยมาตรา 105 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ซึ่งมีผลให้โทษเดิมเป็นอันยกเลิกไป และไม่เป็นการลงโทษสองครั้งในเรื่องเดียวกันแต่อย่างใด ตามนัยคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ 585/2556 และหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ล.140 ลงวันที่ 1 มีนาคม 2548 ฉะนั้น อุทธรณ์ที่ว่า ก.ก. เห็นชอบให้ลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงสำหรับการกระทำผิดเรื่องเดียวกันที่ได้มีการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงและลงโทษทางวินัยไปจนเสร็จสิ้นกระบวนการแล้ว เป็นการต้องห้ามตามหลักกฎหมายทั่วไป การมีคำสั่งให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์และให้เพิ่มโทษผู้อุทธรณ์เป็นไล่อุทธรณ์ออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่อาจรับฟังได้ อุทธรณ์ข้อนี้จึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนข้ออุทธรณ์ที่ว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มาตรา 48 บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีความเห็นและวินิจฉัยให้เสร็จภายในสองปี และในกรณีจำเป็นขยายระยะเวลาตามความจำเป็นได้แต่รวมกันแล้วต้องไม่เกินสามปี เมื่อกรณีนี้ที่อุทธรณ์นี้ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีคำสั่งลงวันที่ 7 สิงหาคม 2548 แต่งตั้งอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง และคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ 3/2562 เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2562 ซึ่งมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงผู้อุทธรณ์ จึงเป็นการพิจารณาและวินิจฉัยการกระทำเกินสามปี คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงขัดต่อมาตรา 48 ดังกล่าว รับฟังได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มาตรา 48 บัญญัติว่า “เมื่อความปรากฏต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ว่าจะมีการกล่าวหาหรือไม่ว่า มีการกระทำความผิดที่อยู่ในหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจโดยพลัน โดยในกรณีที่จำเป็นต้องมีการไต่สวนต้องไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสองปีนับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวน” วรรคสาม กำหนดว่า “ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นอันไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จ ตามระยะเวลาตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง คณะกรรมการ ป.ป.ช. อาจขยายระยะเวลาออกไปตามที่จำเป็นได้แต่รวมแล้วต้องไม่เกินสามปี เว้นแต่เป็นเรื่องที่จำเป็นต้องเดินทางไปไต่สวนในต่างประเทศหรือขอให้หน่วยงานของต่างประเทศดำเนินการไต่สวนให้ หรือขอรับเอกสารหลักฐานจากต่างประเทศ จะขยายระยะเวลาออกเท่าที่จำเป็นก็ได้” วรรคสี่ กำหนดว่า “ภายใต้กำหนดอายุความเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญนี้แล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังคงมีหน้าที่และอำนาจที่จะดำเนินการไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัย หรือดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป แต่ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาสอบสวนและดำเนินการลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องตามควรแก่กรณีโดยเร็ว” มาตรา 192 บัญญัติว่า “ในการดำเนินการตรวจรับคำกล่าวหา แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยาน

หลักฐานไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัย และการดำเนินการให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเพราะร่ำรวยผิดปกติหรือ มีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ บรรดาที่ดำเนินการไปโดยชอบอยู่แล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ ให้เป็นอันใช้ได้และให้ดำเนินการต่อไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยถือว่าพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม รวมทั้งบรรดาระเบียบ ข้อกำหนด ข้อบังคับ และ คำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 และ ที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือมติของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติที่เกี่ยวข้องที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อน วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับยังมีผลใช้บังคับอยู่ต่อไป ทั้งนี้ เว้นแต่คณะกรรมการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริตแห่งชาติจะมีมติให้ดำเนินการต่อไป ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ วรรคสอง บัญญัติว่า “การดำเนินการตามวรรคหนึ่งต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จตามมาตรา 48 เว้นแต่ระยะเวลาดังกล่าวได้ล่วงพ้น ไปแล้วหรือเหลือน้อยกว่าที่กำหนดไว้ ให้นำระยะเวลาเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ ใช้บังคับ” จากข้อกฎหมายของบทบัญญัติมาตรา 48 และมาตรา 192 ดังกล่าว เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มีผลใช้บังคับ วันที่ 6 กรกฎาคม 2561 ดังนั้น ในการ แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยที่ดำเนินการไปโดยชอบอยู่แล้ว ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ใช้บังคับ ให้เป็นอันใช้ได้และให้ดำเนินการต่อไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการ ทุจริต พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยถือว่าพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม รวมทั้งบรรดาระเบียบ ข้อกำหนด ข้อบังคับ และคำสั่งที่ออกตาม พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือ มติของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติที่เกี่ยวข้องที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ยังมีผลใช้บังคับอยู่ต่อไป ทั้งนี้ ในการ แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัย จะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน สองปีหรือสามปี แล้วแต่กรณี ตามมาตรา 48 แต่หากระยะเวลาตามมาตรา 48 ได้ล่วงพ้นไปแล้วหรือเหลือน้อยกว่า ที่กำหนดไว้ ให้นำระยะเวลาเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่วันที่ 6 กรกฎาคม 2561 ซึ่งเป็นวันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มีผลใช้บังคับ

เมื่อเรื่องอุทธรณ์นี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีคำสั่งลงวันที่ 7 สิงหาคม 2558 แต่งตั้งอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงและได้ดำเนินกระบวนการไต่สวนข้อเท็จจริงตลอดมา ต่อมาวันที่ 6 กรกฎาคม 2561 พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มีผลใช้บังคับ จึงเป็นกรณี ที่ระยะเวลาตามมาตรา 48 เหลือน้อยกว่าที่กำหนดไว้ จึงต้องเริ่มนับระยะเวลาเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติ

ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มีผลใช้บังคับ ตามมาตรา 192 วรรคสอง ดังนั้น เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติในการประชุม ครั้งที่ 3/2562 เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2562 ซึ่งมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงผู้อุทธรณ์ จึงยังอยู่ในกำหนดเวลาตามมาตรา 48 ประกอบมาตรา 192 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ฉะนั้น การที่ ก.ก. ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์ โดยอาศัยกฎหมาย มาตรา 100/1 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 มาตรา 48 และมาตรา 192 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ประกอบกับมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 จึงสามารถกระทำได้ ดังนั้น ข้ออุทธรณ์ที่ว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีคำสั่งลงวันที่ 7 สิงหาคม 2558 แต่งตั้งอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง และคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติในการประชุม ครั้งที่ 3/2562 เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2562 ซึ่งมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงผู้อุทธรณ์ เป็นการพิจารณาและวินิจฉัยการกระทำเกินสามปี คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงขัดต่อมาตรา 48 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มาตรา 48 จึงฟังไม่ขึ้น

กรณีข้ออุทธรณ์ที่ว่า ตามมาตรา 100 วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดซึ่งออกจากราชการอันมิใช่เพราะเหตุตาย มีกรณีถูกกล่าวหาเป็นหนังสือก่อนออกจากราชการว่า ขณะรับราชการได้กระทำหรือละเว้นกระทำการใดอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าเป็นการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นหรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการหรือเป็นการกล่าวหาของผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาคดีอาญาก่อนออกจากราชการว่า ในขณะที่รับราชการได้กระทำความผิดอาญาอันมิใช่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทที่ไม่เกี่ยวกับราชการหรือความผิดลหุโทษ ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยมีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาดำเนินการทางวินัย และสั่งลงโทษตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมิได้ออกจากราชการ แต่ต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการ” ทั้งนี้ ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการโดยเกษียณอายุราชการตั้งแต่วันที่ 30 กันยายน 2558 หากคู่กรณีในอุทธรณ์เห็นว่าคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นกรณีที่มีการกล่าวหาต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ และดำเนินการทางวินัยเสมือนว่าผู้อุทธรณ์ยังมิได้ออกจากราชการแล้ว คู่กรณีในอุทธรณ์ต้องสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์ภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ดังนั้น เมื่อคู่กรณีในอุทธรณ์ได้ลงโทษผู้อุทธรณ์เป็นไล่ออกจากราชการ หากนับถดถอยจากวันที่ 30 กันยายน 2558 จนถึงวันที่ผู้อุทธรณ์รับทราบคำสั่งแล้วเป็นระยะเวลาที่สี่ปีเศษ ดังนั้น การออกคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงขัดต่อมาตรา 100 วรรคแรก ดังกล่าวข้างต้น และเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และหากต้องมีการเพิ่มโทษลดโทษ งดโทษหรือยกโทษ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครก็ต้องดำเนินการภายในระยะเวลาดังกล่าวตามที่กฎหมายกำหนดด้วย รับฟังได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา 100 วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดซึ่งออกจากราชการอันมิใช่เพราะเหตุตาย มีกรณีถูกกล่าวหาเป็นหนังสือก่อนออกจากราชการว่า ขณะรับราชการได้กระทำหรือละเว้นกระทำการใดอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าเป็นการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นหรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการหรือเป็นการกล่าวหาของผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาคดีอาญาก่อนออกจากราชการว่า ในขณะที่รับราชการได้กระทำความผิดอาญาอันมิใช่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทที่ไม่เกี่ยวกับราชการหรือความผิดลหุโทษ ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยมีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาดำเนินการทางวินัย และสั่งลงโทษตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้หนึ่งยังมิได้ออกจากราชการ แต่ต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้หนึ่งออกจากราชการ” และมาตรา มาตรา 100/1 วรรคแรก บัญญัติว่า “ในกรณีที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติหรือคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐมีมติชี้มูลความผิดข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดซึ่งออกจากราชการแล้ว การดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้หนึ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตหรือกฎหมายว่าด้วยมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแล้วแต่กรณี” จากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2562 ที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมใหม่ดังกล่าวนี้ ได้กำหนดเงื่อนไขในการดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการพลเรือนสามัญที่ออกจากราชการไปแล้วโดยแยกเป็นสองส่วน คือ ส่วนที่ 1 กรณีที่ต้นสังกัดเป็นผู้ดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการ การดำเนินการทางวินัยและการสั่งลงโทษต้องเป็นไปตามบทบัญญัติมาตรา 100 และส่วนที่ 2 กรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลและส่งเรื่องมาให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงโทษนั้น มาตรา 100/1 ได้บัญญัติให้การดำเนินการทางวินัยและการสั่งลงโทษให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายของทั้งสององค์กรดังกล่าว ซึ่งหมายความว่าไม่ต้องนำหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามมาตรา 100 ซึ่งเป็นกรณีที่ต้นสังกัดเป็นผู้ดำเนินการเองมาใช้บังคับกับกรณีที่เป็นกรณาดำเนินการทางวินัยและการสั่งลงโทษ ตามมติการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท.

เมื่อเรื่องอุทธรณ์นี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า สำนักงาน ป.ป.ช. ได้มีหนังสือถึงผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ขอให้พิจารณาโทษทางวินัยผู้อุทธรณ์ และเมื่อขณะกรุงเทพมหานครพิจารณาโทษผู้อุทธรณ์นั้น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 มีผลใช้บังคับแล้ว ดังนั้น เรื่องอุทธรณ์นี้เป็นกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูล การพิจารณาโทษผู้อุทธรณ์จึงต้องพิจารณาดำเนินการเป็นไปตามมาตรา 100/1 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 มิใช่ตามมาตรา 100 ซึ่งเป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยเองตามที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างแต่อย่างใด และเมื่อพิจารณาจากมาตรา 100/1 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ประกอบกับได้วินิจฉัยไปแล้วว่ามาตรา 48 มาตรา 98 วรรคหนึ่ง และมาตรา 192 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 กรณีการดำเนินการทางวินัยรายของผู้อุทธรณ์ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน เมื่อปี พ.ศ. 2558 และ

คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติเป็นเอกฉันท์ซึ่งมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้อุทธรณ์ ในการประชุมครั้งที่ 3/2562 เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2562 ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 42 วรรคสาม และมาตรา 85 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 โดยสำนักงาน ป.ป.ช. ได้มีหนังสือลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2562 แจ้งให้กรุงเทพมหานครพิจารณาโทษทางวินัย นั้น การไต่สวนสำนวน การดำเนินการทางวินัยรายของผู้อุทธรณ์ จึงเป็นกรณีที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา 48 ประกอบมาตรา 192 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ซึ่งมีผลผูกพันต่อกรุงเทพมหานครที่จะต้องพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์ ตามมาตรา 100/1 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 มาตรา 48 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ประกอบมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ดังนั้น แม้ว่าผู้อุทธรณ์พ้นจากราชการเนื่องจากครบเกษียณอายุราชการตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2558 ซึ่งเป็นเวลาเกินกว่า 3 ปีแล้ว แต่กรณีในอุทธรณ์ในฐานะผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งย่อมมีอำนาจสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการตามนัยข้อกฎหมายที่กล่าวข้างต้นได้ ฉะนั้น ข้ออุทธรณ์ที่ว่า กรณีในอุทธรณ์ได้ลงโทษผู้อุทธรณ์เป็นไล่ออกจากราชการ หากนับถัดจากวันที่ 30 กันยายน 2558 จนถึงวันที่ผู้อุทธรณ์รับทราบคำสั่งแล้ว เป็นระยะเวลาที่สั้นกว่าสี่ปีเศษ การออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการจึงขัดต่อมาตรา 100 วรรคแรก และเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และหากต้องมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษหรือยกโทษ กรณีในอุทธรณ์ก็ต้องดำเนินการภายในระยะเวลาดังกล่าวตามที่กฎหมายกำหนดด้วย จึงฟังไม่ขึ้น

สำหรับข้ออุทธรณ์ที่ว่า กรณีในอุทธรณ์ออกคำสั่งลงโทษเกินสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. กรณีจึงถือได้ว่าผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน มิได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 คำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย รับฟังได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2562 มาตรา 98 วรรคแรก บัญญัติว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวน การไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา 91 แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น แล้วแต่กรณี วรรคสาม บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยตามวรรคหนึ่ง

ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนได้รับแจ้งมติที่ได้ขอให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาทบทวนตามมาตรา 99 วรรคสอง ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ถูกกล่าวหาจะพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐก่อนหรือหลังที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติวินิจฉัยมูลความผิด เว้นแต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติเมื่อพ้นกำหนดเวลา ตามมาตรา 48 แล้ว แต่ไม่เป็นการตัดอำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินการเพื่อดำเนินคดีอาญาต่อไป ดังนั้น จากหลักกฎหมายดังกล่าวข้างต้น ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุจะต้องพิจารณาสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่อย่างไรก็ดี ระยะเวลาสามสิบวันที่กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาลงโทษผู้ถูกกล่าวหาเป็นระยะเวลาเร่งรัด กล่าวคือ เป็นระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดให้ผู้อยู่ใต้บังคับแห่งกฎหมายนั้น กระทำการหรืองดเว้นกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่มิได้กำหนดผลว่าถ้าหากไม่กระทำหรืองดเว้นกระทำการใดภายในระยะเวลาที่กำหนดจะส่งผลต่อความชอบด้วยกฎหมายอย่างไร กล่าวคือ ไม่มีสภาพบังคับของกฎหมายใด ๆ ว่าหากไม่กระทำหรืองดเว้นกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้แล้ว การกระทำนั้นจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย

เรื่องอุทธรณ์นี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ประธานกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีหนังสือถึงผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร พร้อมทั้งส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อขอให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์ คู่กรณีในอุทธรณ์พิจารณาแล้วเห็นชอบกรณีผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงให้ส่งเรื่องให้สำนักงาน ก.ก. นำเรื่องเสนอ ก.ก. เพื่อพิจารณา ตามมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ซึ่ง ก.ก. ในการประชุมครั้งที่ 5/2562 เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2562 และครั้งที่ 9/2562 เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2562 พิจารณาแล้วมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งเพิ่มโทษจากภาคทัณฑ์เป็นไล่ออกจากราชการ จากข้อเท็จจริงดังกล่าว แม้ว่าคู่กรณีในอุทธรณ์จะมีได้ลงโทษผู้อุทธรณ์ภายในระยะเวลาสามสิบวันซึ่งเป็นระยะเวลาเร่งรัด ตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ก็ตาม แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว มิได้กำหนดผลว่าถ้าหากไม่กระทำหรืองดเว้นกระทำการใดภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้จะส่งผลต่อความชอบด้วยกฎหมายอย่างไร ดังนั้น การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งเพิ่มโทษจากภาคทัณฑ์เป็นไล่ออกจากราชการ ซึ่งเป็นการมีคำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์เกินระยะเวลาสามสิบวันนับแต่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงมีผลบังคับได้ ข้ออุทธรณ์ที่ว่า คู่กรณีในอุทธรณ์ออกคำสั่งลงโทษเกินสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงถือได้ว่าผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 คำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงฟังไม่ขึ้น

ประเด็นวินิจฉัยต่อไปมีว่า คำสั่งกรุงเทพมหานครเพิ่มโทษจากภาคทัณฑ์เป็นไล่ออกจากราชการ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดหรือตามมติ ก.ก.

ในการประชุมครั้งที่ 5/2562 เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2562 และครั้งที่ 9/2562 เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2562 รวมทั้งข้ออุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ที่ว่าคำสั่งลงโทษของคู่กรณีในอุทธรณ์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้อุทธรณ์มิได้กระทำผิดตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ ชี้มูลความผิด และประเด็นอื่น ๆ ฟังขึ้นหรือไม่ อย่างไร ซึ่งมีประเด็นแยกพิจารณา ดังนี้

ประเด็นหลักที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยมีว่า การปฏิบัติหน้าที่ของผู้อุทธรณ์ในฐานะกรรมการพิจารณา กำหนดรายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะ และกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาการจัดซื้อชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาแบบศูนย์รวม สำหรับ 7 เตียง จำนวน 2 ชุด เป็นการกระทำความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 82 วรรคสาม และมาตรา 85 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 มาตรา 8 ตามที่ปรากฏในสำนวนการไต่สวนอันถือเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยหรือไม่ ซึ่งต้องวินิจฉัยรายละเอียดตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิด ดังนี้

ประเด็นแรก ผู้อุทธรณ์ในฐานะกรรมการในคณะกรรมการกำหนดรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ได้ร่วมกันกำหนดรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะได้นำรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะจากผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ G ของบริษัท พ เพียงรายเดียวมาเป็นรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่จะดำเนินการจัดซื้อ ตามข้อกล่าวหาหรือมีมูลความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลดังกล่าว หรือไม่ และข้ออุทธรณ์ที่ว่า ผู้อุทธรณ์ไม่ได้กำหนดคุณลักษณะเฉพาะจากผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ G ของบริษัท พ เพียงรายเดียวมาเป็นรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่จะจัดซื้อ รับฟังได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า จากสำนวนการไต่สวนทั้งของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินและคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ได้อ้างอิงพยานบุคคลหรือเอกสารหลักฐานฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า คณะกรรมการพิจารณากำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของชุดตรวจได้ขอเอกสารเฉพาะจากผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ G เพียงรายเดียวมา กำหนดรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่จะจัดซื้อและมีบริษัทเจ้าของผลิตภัณฑ์เข้าขายหรือมีคุณสมบัติเข้าประกวดราคาได้เพียงเจ้าเดียว แต่จากพยานบุคคลและเอกสารกลับปรากฏว่า คณะกรรมการพิจารณากำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของชุดตรวจกลับได้มีการติดต่อสอบถามไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ในโรงพยาบาลกลาง และโรงพยาบาลอื่น ๆ ของกรุงเทพมหานคร ที่เคยมีและใช้เครื่องมือชนิดนี้ รวมทั้งโรงพยาบาลใหญ่ ๆ ของรัฐ เช่น โรงพยาบาลรามารามธิบดี และโรงพยาบาลศิริราช เป็นต้น เพื่อหาข้อมูล ยี่ห้อ ผลิตภัณฑ์ และบริษัทตัวแทนจำหน่าย นอกจากนี้ คณะกรรมการยังได้ค้นหาข้อมูลความก้าวหน้าของผลิตภัณฑ์เหล่านี้ทางเว็บไซต์ของผลิตภัณฑ์นั้นในต่างประเทศ และได้ขอให้บริษัท ซึ่งเป็นตัวแทนจำหน่ายเสนอราคาพร้อมรายละเอียดผลิตภัณฑ์ ตามที่แพทย์และพยาบาลผู้ใช้งานต้องการ โดยรายละเอียดผลิตภัณฑ์ที่เพิ่มเติมขึ้น คำนี้ถึงประสิทธิภาพและความคุ้มค่าและแนวโน้มการใช้งานในอนาคต

ครบถ้วน มีความทันสมัยและเป็นประโยชน์ต่อทางราชการและผู้ใช้งานจริง ๆ เช่น มีการเชื่อมข้อมูลเป็นเครือข่าย เพื่อให้สามารถเรียกดูได้จากจุดอื่นๆ ในโรงพยาบาลกลาง ทำให้แพทย์เจ้าของไข้สามารถเฝ้าดูและติดตามสัญญาณชีพของคนไข้ของตนเองได้จากหอพักแพทย์หรือตึกตรวจผู้ป่วยอื่น ๆ ได้ และการให้เครื่องตัวลูกทุกตัวมีคุณสมบัติตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาที่สำคัญได้ครบถ้วนและใช้งานได้พร้อม ๆ กัน เป็นต้น ทั้งนี้ มีบริษัทตัวแทนจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่สนใจและนำเสนอราคาพร้อมแค็ตตาล็อก ทั้งหมด 4 ราย ได้แก่ 1) บริษัท ช นำเสนอผลิตภัณฑ์ชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาแบบศูนย์รวม 7 เตียง ยี่ห้อ P จากประเทศสหรัฐอเมริกา ราคารวมทั้งสิ้น 9,450,000 บาท คณะกรรมการได้ขอให้บริษัทพิจารณาราคาใหม่ เนื่องจากสูงเกินงบประมาณที่ได้รับมา บริษัทจึงลดราคาให้พิเศษ เหลือ 7,000,000 บาท 2) บริษัท อ จำกัด เสนอผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ N จากประเทศญี่ปุ่นราคา 6,500,000 บาท ลดพิเศษ เหลือ 5,600,000 บาท 3) บริษัท พ จำกัด เสนอยี่ห้อ G จากประเทศสหรัฐอเมริกา ราคา 5,600,000 บาท 4) ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ นำเสนอผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ M จากประเทศสหรัฐอเมริกา ราคา 6,000,000 บาท จากนั้นคณะกรรมการพิจารณากำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของชุดตรวจได้ร่วมกันกำหนดรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะของชุดตรวจ และประธานคณะกรรมการพิจารณากำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะ ได้มีหนังสือ เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานการแพทย์ เพื่อเสนอรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะครุภัณฑ์ทางการแพทย์ รายการชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาแบบศูนย์รวม 7 เตียง สำนักงานเลขานุการ สำนักงานการแพทย์ จึงมีหนังสือเรียน ผู้อำนวยการสำนักงานการแพทย์ ขอความเห็นชอบดำเนินการประกวดราคาจัดซื้อชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยา โดยผู้อำนวยการสำนักงานการแพทย์ได้เห็นชอบให้ใช้รายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาแบบศูนย์รวม สำหรับ 7 เตียง เห็นชอบให้ประกวดราคาจัดซื้อครุภัณฑ์ จำนวน 1 ชุด ราคา 5,600,000 บาท และได้ประกาศประกวดราคาจัดซื้อครุภัณฑ์ทางการแพทย์ เลขที่ 18/2547 ลงวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2547 กำหนดวันยื่นซองประกวดราคาและเปิดซองประกวดราคา ในวันที่ 15 มีนาคม 2547 โดยกำหนดการซื้อซองวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2547 ถึงวันที่ 2 มีนาคม 2547 มีผู้ยื่นซองซื้อซอง 4 ราย คือ 1) บริษัท ช จำกัด 2) บริษัท พ จำกัด 3) บริษัท อ จำกัด และ 4) ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เมื่อยื่นซองซื้อซองไปแล้ว บริษัท ช มีหนังสือถึงผู้อำนวยการสำนักงานการแพทย์ ขอให้เลื่อนการประกวดราคาและขอให้กำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะเช่นเดียวกับโรงพยาบาลตากสินและโรงพยาบาลเจริญกรุงประชารักษ์ ซึ่งได้ทำการประกวดราคาเมื่อปี พ.ศ. 2546 เมื่อพิจารณารายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะที่คณะกรรมการกำหนดเพิ่มเติมที่ต่างไปจากที่ได้ทำการประกวดราคาเมื่อปี พ.ศ. 2546 นั้น ปรากฏว่าคณะกรรมการได้กำหนดคุณลักษณะที่สำคัญเพิ่มเติม 5 ข้อ ดังนี้ 1. ตัวแม่สามารถรับสัญญาณทางสรีรวิทยาได้อย่างน้อยครั้งละ 16 เตียง ในจอภาพเดียวกัน 2. สามารถบันทึกสัญญาณชีพผู้ป่วยได้ไม่น้อยกว่า 72 ชั่วโมง 3. แสดงรูปคลื่นได้ไม่น้อยกว่า 9 รูปคลื่น 4. ตัวลูกทุกตัวภาคการวัดความดันโลหิตแบบภายในเส้นโลหิตและภาคการการวัดปริมาณเลือดที่ออกมาจากหัวใจ 5. มีระบบ WEB BROWSER เพื่อการเชื่อมต่อกับระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของโรงพยาบาลเพื่อสื่อสารข้อมูลทั้งจากภายในและภายนอกโรงพยาบาล ซึ่งรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะที่คณะกรรมการได้กำหนดเพิ่มเติมจากปี พ.ศ. 2546 เปรียบเทียบกับรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะจากผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ G ของบริษัท พ รายละเอียดของบริษัท อ และรายละเอียดของบริษัท ช เสนอมาแต่แรก ปรากฏว่ารายละเอียด

คุณลักษณะเฉพาะที่คณะกรรมการกำหนดเพิ่มเติมว่า สามารถบันทึกสัญญาณชีพผู้ป่วยได้ไม่น้อยกว่า 72 ชั่วโมง มีระบบ WEB BROWSER เพื่อการเชื่อมต่อกับระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของโรงพยาบาล เพื่อสื่อสารข้อมูลทั้งจากภายในและภายนอกโรงพยาบาล และตัวลูกทุกตัวมีภาคการวัดความดันโลหิตแบบภายในเส้นโลหิตและภาคการวัดปริมาณเลือดที่ออกมาจากหัวใจ ไม่ปรากฏว่ามีบริษัทใดเสนอมาแต่แรก และตัวแม่สามารถรับสัญญาณทางสรีรวิทยาได้อย่างน้อยครั้งละ 16 เทียง ในจอภาพเดียวกัน ก็ปรากฏว่า ทั้งของบริษัท พ และของบริษัท อ และของบริษัท ซ ก็สามารถปรับแต่งคุณสมบัติของอุปกรณ์เพื่อเข้าเสนอราคาได้ ดังนั้น เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลที่กล่าวข้างต้น ข้อเท็จจริงจึงมีน้ำหนักฟังได้ว่า คณะกรรมการกำหนดรายละเอียดได้นำข้อมูลผลิตภัณฑ์และรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้มาปรับปรุงเพิ่มเติมคุณสมบัติที่แพทย์และพยาบาลผู้ใช้งานต้องการโดยให้สามารถ 1) รับสัญญาณทางสรีรวิทยาได้อย่างน้อยครั้งละ 16 เทียง ในจอภาพเดียวกันเพื่อประโยชน์ในการติดตามสัญญาณชีพผู้ป่วยได้พร้อม ๆ กัน ทั้งที่ห้องบำบัดพิเศษศัลยกรรมประสาท 7 เทียง หอบำบัดศัลยกรรมประสาท 7 เทียง และยังสามารถติดตามผู้ป่วยที่ห้องผ่าตัดได้รวม 16 เทียง 2) บันทึกสัญญาณชีพผู้ป่วยได้ไม่น้อยกว่า 72 ชั่วโมง 3) แสดงรูปคลื่นได้ไม่น้อยกว่า 9 รูปคลื่น เพื่อให้แพทย์สามารถติดตามคลื่นหัวใจผู้ป่วยได้ละเอียดมากขึ้น กรณีที่คนไข้รับการผ่าตัดรักษาโรคปอด ทรวงอก และหัวใจ 4) มีภาคการวัดความดันโลหิตแบบภายในเส้นเลือดและภาคการวัดปริมาณเลือดที่ออกมาจากหัวใจ และ 5) มีระบบ WEB BROWSER เพื่อการเชื่อมต่อกับระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของโรงพยาบาล เพื่อการสื่อสารข้อมูลทั้งจากภายในและภายนอกโรงพยาบาล จึงเห็นได้ว่า รายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะ 5 ข้อ ที่คณะกรรมการกำหนดเพิ่มเติมสามารถใช้งานได้จริงและเป็นประโยชน์ต่อการรักษาพยาบาลผู้ป่วยโดยตัวแทนผลิตภัณฑ์ G และ M ยืนยันว่าผลิตภัณฑ์รุ่นใหม่ของตนสามารถเข้าได้ ส่วนผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ P ของบริษัท ซ ก็สามารถเข้าเสนอราคาได้ เพียงแต่ราคาของบริษัท ซ เสนอจำนวนสูงถึง 7 ล้านบาท ซึ่งเป็นราคาที่สูงกว่าวงเงินงบประมาณ บริษัท ซ จึงต้องการให้ใช้รายละเอียดเฉพาะของปี 2546 ซึ่งดีกว่ารายละเอียดและคุณสมบัติเฉพาะที่จะจัดทำขึ้นใหม่ คณะกรรมการจึงไม่อาจลดประสิทธิภาพของครุภัณฑ์ที่จะจัดซื้อเพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่บริษัท ซ ได้ ฉะนั้น ตามข้อเท็จจริงดังกล่าว ย่อมรับฟังได้ว่าในการพิจารณากำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่จะจัดซื้อได้มีการพิจารณาจากผลิตภัณฑ์ของบริษัทและห้างหุ้นส่วนจำกัดที่ขายผลิตภัณฑ์ดังกล่าวหลายบริษัทรวมทั้งได้กำหนดคุณสมบัติเพิ่มเติม 5 คุณลักษณะ เช่น (1) สามารถบันทึกสัญญาณชีพผู้ป่วยไม่น้อยกว่า 72 ชั่วโมง (2) มีระบบ WEB BROWSER เพื่อการเชื่อมต่อกับระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (3) ตัวลูกทุกตัวมีภาคการวัดความดันโลหิตแบบภายในเส้นโลหิต (4) ตัวแม่สามารถรับสัญญาณทางสรีรวิทยาได้อย่างน้อย 16 เทียง และ (5) แสดงรูปคลื่นได้ไม่น้อยกว่า 9 รูปคลื่น เป็นต้น ซึ่งคุณสมบัติเพิ่มเติมที่กำหนดใน (1) (2) และ (3) นั้น ในรายละเอียดหรือข้อเสนอเบื้องต้นของบริษัท พ รวมทั้งของบริษัท ซ และห้างหุ้นส่วนจำกัด อ ที่เสนอไม่มีบริษัทใดส่งรายละเอียดอุปกรณ์ของตนว่ามีคุณสมบัติตามที่กำหนด แต่ทุกบริษัทกลับยืนยันหรือชี้แจงว่าอุปกรณ์ของบริษัทของตนสามารถปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมโดยการใส่เป็นโมดูลหรือเพิ่มหน่วยความจำเพื่อให้มีคุณสมบัติตามรายละเอียดที่คณะกรรมการพิจารณากำหนดได้ ดังนั้น ด้วยเหตุผลข้างต้น การพิจารณากำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะของครุภัณฑ์ของคณะกรรมการจึงมิใช่กำหนดโดยอาศัยเพียงผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ G เพียงรายเดียวเท่านั้นแต่อย่างใด ส่วนการนำข้อมูลมาปรับปรุงเพิ่มเติมก็เพื่อประโยชน์ในการใช้งานของแพทย์และพยาบาลเพื่อให้มี

ประสิทธิภาพและประสิทธิผลเป็นไปตามความต้องการของการรักษาผู้ป่วย โดยคำนึงถึงเทคโนโลยีที่มีการเปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการจัดซื้อผลิตภัณฑ์ เพื่อนำมาใช้ในการจัดทำบริการสาธารณสุขให้สามารถใช้งานได้อย่างจริง มีประโยชน์ต่อการรักษาผู้ป่วย ซึ่งเป็นการดำเนินการเพื่อประโยชน์ส่วนรวมตามหลักการจัดซื้อเครื่องมือแพทย์

เมื่อข้อเท็จจริงดังกล่าวรับฟังได้ว่า การกำหนดรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะของคณะกรรมการพิจารณา กำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของชุดตรวจ มิได้กำหนดรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะโดยนำรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะจากผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ G ของบริษัท พ เพียงรายเดียวมาเป็นรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่จะดำเนินการจัดซื้อแต่อย่างใด แต่ได้กำหนดโดยพิจารณารายละเอียดเบื้องต้นจากผลิตภัณฑ์พื้นฐานที่ทุกบริษัทเสนอราคา และได้ติดต่อสอบถามไปยังหน่วยงานต่าง ๆ โดยคำนึงถึงประสิทธิภาพและความคุ้มค่า และแนวโน้มการใช้งานในอนาคต มีความทันสมัยและเป็นประโยชน์ต่อทางราชการและผู้ใช้งานจริง และทำการกำหนดรายละเอียดและคุณสมบัติเฉพาะตามความเหมาะสมเพิ่มเติมตามความจำเป็นแห่งกรณี พฤติการณ์จึงมิได้กระทำการอันมีลักษณะเป็นการกำหนด คุณสมบัติเพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่ผลิตภัณฑ์รายใดรายหนึ่ง และได้กระทำการในลักษณะกำหนดคุณลักษณะของครุภัณฑ์เพื่อกีดกันไม่ให้บริษัทอื่นเข้าแข่งขันประกวดราคาแต่อย่างใดด้วย อุทธรณ์ข้อนี้จึงฟังขึ้น

ประเด็นที่สอง การที่ผู้อุทธรณ์ในฐานะกรรมการในคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา ไม่ยกเลิกการประกวดราคาทั้งสองครั้ง เพราะบริษัท พ เป็นผู้เสนอราคารายเดียวที่มีคุณสมบัติถูกต้อง ส่วนห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เป็นผู้เสนอราคาที่มีคุณสมบัติไม่ถูกต้องตามเงื่อนไขที่กำหนด เนื่องจากหนังสือรับรองการขายไม่ถูกต้อง โดยไม่ได้เป็นเอกสารที่ออกให้โดยบริษัท M ประเทศสหรัฐอเมริกา และไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าเครื่องมือแพทย์จากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข ตามเงื่อนไขในเอกสารประกวดราคาข้อ 5.5 และผลิตภัณฑ์ที่เสนอมีรายละเอียดไม่ตรงกับรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา กลับได้ร่วมกันพิจารณาให้ผู้เสนอราคาทั้ง 2 ราย คือ บริษัท พ และห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติถูกต้องครบถ้วนมากตามเงื่อนไขในประกาศประกวดราคา การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลหรือไม่ และข้ออุทธรณ์ที่ว่า ผู้อุทธรณ์พิจารณาผลการประกวดราคาเป็นไปตามขั้นตอนตามที่กำหนดในข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครว่าด้วยการพัสดุ และถือประโยชน์ของราชการโดยต้องการให้ได้ครุภัณฑ์เพื่อให้บริการแก่ประชาชนที่มีคุณภาพมากที่สุด ไม่เคยแสวงหาประโยชน์สำหรับตนเองหรือให้ประโยชน์แก่บริษัทผู้ขายผู้หนึ่งผู้ใดแต่อย่างใด รับฟังได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การพัสดุ พ.ศ. 2538 และที่แก้ไขเพิ่มเติมข้อ 46 กำหนดว่า คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา มีหน้าที่ดังนี้ (1) ตรวจสอบคุณสมบัติของผู้เสนอราคา ใบเสนอราคา เอกสารหลักฐานต่าง ๆ พัสดุตัวอย่าง แคตตาล็อกหรือแบบรูปและรายการละเอียด แล้วคัดเลือกผู้เสนอราคาที่ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขในเอกสารประกวดราคา วรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีที่ผู้เสนอราคารายใด เสนอรายละเอียดแตกต่างไปจากเงื่อนไขที่กำหนดในเอกสารประกวดราคาในส่วนที่มีสาระสำคัญ และความแตกต่างนั้นไม่มีผลทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบต่อผู้เสนอราคารายอื่น หรือเป็นการผิดพลาดเล็กน้อย ให้พิจารณาผ่อนปรนให้ผู้เข้าประกวด

ราคา โดยไม่ตัดผู้เข้าประกวดราคาขายนั้นออก วรรคสาม กำหนดว่า ในการพิจารณาคณะกรรมการอาจสอบถามข้อเท็จจริงจากผู้เสนอราคาขายใดก็ได้แต่จะให้ผู้เสนอราคาขายใดเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญที่เสนอไว้แล้วมิได้ (2) พิจารณาคัดเลือกสิ่งของ หรืองานจ้าง หรือคุณสมบัติของผู้เสนอราคาที่ตรวจสอบแล้วตาม (1) ซึ่งมีคุณภาพและคุณสมบัติเป็นประโยชน์ต่อกรุงเทพมหานคร แล้วเสนอให้ซื้อหรือจ้างผู้เสนอราคาขายที่คัดเลือกไว้แล้ว ซึ่งเสนอราคาต่ำสุด ประกอบกับข้อกำหนดการยื่นซองประกวดราคาแนบท้ายประกาศประกวดราคา เลขที่ 18/2547 ข้อ 4 กำหนดให้ผู้เสนอราคาต้องแนบสำเนาหนังสือประกอบการนำเข้าเครื่องมือแพทย์ ออกโดยสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข และชื่อรายการเครื่องมือแพทย์ที่เสนอราคาซึ่งต้องนำเข้าจากต่างประเทศ โดยผู้เสนอราคาต้องรับรองสำเนาเอกสารและประทับตรา (ถ้ามี) จากข้อปฏิบัติและแนวทางปฏิบัติในการพิจารณาของคณะกรรมการต่าง ๆ จึงเป็นการพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏในเอกสารเสนอราคาบนพื้นฐานความเชื่อถือของเอกสารที่ผู้เสนอราคายื่นมาในช่วงเวลานั้น เนื่องจากหากเอกสารที่เสนอเป็นเท็จหรือมีข้อความที่ไม่ตรงกับความจริง บริษัทที่เสนอราคาจะต้องรับผิดชอบและถูกขึ้นบัญชีไม่ให้มีสิทธิเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐอีกต่อไป

สำหรับเรื่องอุทธรณ์นี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า สำนักงานการแพทย์ได้มีบันทึก ลงวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2547 ขอความเห็นชอบดำเนินการประกวดราคาจัดซื้อชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาแบบศูนย์รวม สำหรับ 7 เตียง จำนวน 1 ชุด ตามเอกสารประกวดราคาจัดซื้อเลขที่ 18/2547 ลงวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2547 วงเงิน 5,600,000 บาท จากนั้นผู้อำนวยการสำนักงานการแพทย์ได้เห็นชอบให้คณะกรรมการกำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะทำหน้าที่คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาด้วย เมื่อกรรมการกำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะได้กำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่จะดำเนินการจัดซื้อแล้ว จึงกำหนดวันที่ 15 มีนาคม 2547 เป็นวันยื่นซองประกวดราคา ต่อมาสำนักงานเลขานุการ สำนักงานการแพทย์ ได้มีบันทึกลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2547 ขอความเห็นชอบดำเนินการประกวดราคาจัดซื้อชุดตรวจและบันทึกสัญญาณทางสรีรวิทยาแบบศูนย์รวม สำหรับ 7 เตียง เพิ่มเติมอีกจำนวน 1 ชุด ตามเอกสารประกวดราคาจัดซื้อ เลขที่ 24/2547 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2547 วงเงิน 5,600,000 บาท โดยใช้รายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะครุภัณฑ์ทางการแพทย์ที่กำหนดไว้เดิม และกำหนดวันที่ 30 มีนาคม 2547 เป็นวันยื่นซองประกวดราคา โดยในการเปิดซองประกวดราคาทั้งสองครั้งมีผู้มายื่นซองประกวดราคา 2 ราย คือ 1) ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ 2) บริษัท พ คณะกรรมการรับและเปิดซองประกวดราคาได้รับซองประกวดราคาของผู้เสนอราคาทั้งสองรายแล้วเห็นว่ายื่นซองราคาถูกต้องตามเงื่อนไขตามเอกสารประกวดราคากำหนดไว้และมอบให้คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้เปิดซองข้อเสนอด้านเทคนิคและข้อเสนออื่น ๆ (ซองที่ 1) ของผู้เสนอราคาทั้งสองราย ปรากฏว่ารายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่ทั้งสองบริษัทยื่นประกวดราคานั้น มีคุณลักษณะตรงตามรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนดรายละเอียดได้กำหนด แต่ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ ยังไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าเครื่องมือทางการแพทย์ที่เข้าร่วมการประกวดราคาจากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข ตามข้อกำหนดการยื่นซองประกาศประกวดราคาแนบท้ายประกาศประกวดราคา เลขที่ 18/2547 และ 24/2547 ข้อ 4 ที่กำหนดให้ผู้เสนอราคาต้องแนบสำเนาหนังสือประกอบการนำเข้าเครื่องมือแพทย์ ออกโดยสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวง

สาธารณสุข และซื้อรายการเครื่องมือแพทย์ตามที่เสนอราคาซึ่งต้องนำเข้าจากต่างประเทศ โดยผู้เสนอราคาต้องรับรองสำเนาเอกสารและประทับตรา (ถ้ามี) แต่ตัวแทนห้างหุ้นส่วนจำกัด อ ได้แนบหนังสือลงวันที่ 15 มีนาคม 2547 ซึ่งแจ้งกรณีดังกล่าวว่าเหตุที่ยังไม่ได้จดทะเบียนเพื่อนำเข้าจากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข เนื่องจากสินค้านี้เป็นสินค้านำเข้าใหม่ ยังไม่เคยนำเข้ามาก่อนในประเทศไทยมาก่อน คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาเห็นว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เป็นผู้ที่มีอาชีพขายอุปกรณ์ทางการแพทย์ประกอบกับเข้าใจว่าเอกสารดังกล่าวเป็นเอกสารที่ผู้เสนอราคาสามารถยื่นเพิ่มเติมในภายหลังได้ ประกอบกับการขอใบรับรองการนำเข้าใช้เวลาการดำเนินการเพียงหนึ่งวัน กรรมการประกวดราคาจึงเห็นว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เสนอรายละเอียดแตกต่างไปจากเงื่อนไขที่กำหนดในเอกสารประกวดราคาในส่วนที่มีใช้สาระสำคัญ และความแตกต่างนั้นไม่มีผลทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบต่อผู้เสนอราคารายอื่น หรือเป็นการผิดพลาดเล็กน้อยให้พิจารณาผ่อนปรนให้ผู้เข้าประกวดราคา โดยไม่ตัดผู้เข้าประกวดราคารายนั้นออก ตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การพัสดุ พ.ศ. 2535 ข้อ 46 (1) วรรคสอง รวมทั้งรายละเอียดคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์ของห้างหุ้นส่วนจำกัด อ มีรายละเอียดที่ต้องตรงตามรายละเอียดที่กรรมการกำหนดรายละเอียดและคุณสมบัติเฉพาะกำหนด จึงผ่านการพิจารณาข้อเสนอด้านเทคนิคและข้อเสนออื่น ๆ ต่อมาเมื่อไม่มีข้อโต้แย้งหรือข้อคัดค้านจากบุคคลใดรวมทั้งบริษัทผู้ซื้อของเสนอราคา คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาจึงได้เปิดซองเสนอราคา ปรากฏว่า ครั้งแรกเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2547 ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เสนอราคา 5,800,000 บาท บริษัท พ เสนอราคา 5,599,310 บาท คณะกรรมการจึงพิจารณาให้บริษัท พ ผู้เสนอราคาต่ำสุดเป็นผู้ชนะการประกวดราคา ครั้งที่สอง เมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2547 ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เสนอราคา 5,599,000 บาท บริษัท พ เสนอราคา 5,597,919 บาท คณะกรรมการจึงพิจารณาให้บริษัท พ ผู้เสนอราคาต่ำสุดเป็นผู้ชนะการประกวดราคาและได้เข้าทำสัญญากับกรุงเทพมหานครทั้งสองครั้ง

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว เมื่อขณะมีการประกวดราคาทั้งสองครั้ง ไม่มีบริษัทหรือบุคคลใดโต้แย้งประกอบกับห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เป็นบริษัทที่ประกอบธุรกิจนำเข้าเครื่องมือหรืออุปกรณ์ทางการแพทย์ และเคยขายอุปกรณ์การแพทย์ให้กับโรงพยาบาลสังกัดกรุงเทพมหานคร และยังรับบริการซ่อมบำรุงอุปกรณ์เครื่องมือทางการแพทย์อยู่อีก พร้อมทั้งการเสนอราคามีเอกสารรายละเอียดคุณลักษณะ การที่คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา รับพิจารณาเสนอราคาดังกล่าว อีกทั้งการเสนอราคานั้น บริษัทผู้เสนอราคาจะต้องรับผิดชอบและหากมีการกระทำผิดเงื่อนไขที่สำคัญตามที่กฎหมายกำหนดกรณีก็จะต้องถูกลงโทษโดยถูกตัดสิทธิไม่ให้มีสิทธิเสนอราคาต่อทางราชการและหน่วยงานของรัฐอีกเลย ด้วยเหตุผลในข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงถือได้ว่ามีเหตุอันควรเชื่อและได้กระทำการตั้งเช่นวิญญูชนพึงกระทำแล้ว พฤติการณ์จึงยังขาดเจตนาทุจริตหรือปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ อีกทั้งอุปกรณ์ทางการแพทย์ที่จัดซื้อทั้ง 2 ครั้ง ดังกล่าว เป็นที่ยอมรับว่ามีคุณภาพและประสิทธิภาพในการใช้งานเพื่อรักษาผู้ป่วยเป็นอย่างดีเป็นประโยชน์ต่อประชาชน จึงเป็นประโยชน์มากกว่า โดยทางราชการไม่ได้รับความเสียหายแต่ประการใด ข้ออุทธรณ์ที่ว่า ผู้อุทธรณ์พิจารณาผลการประกวดราคาเป็นไปตามขั้นตอนตามที่กำหนดในข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครว่าด้วยการพัสดุ และถือประโยชน์ของราชการโดยต้องการให้ได้ครุภัณฑ์เพื่อให้บริการแก่ประชาชนที่มีคุณภาพมากที่สุด ไม่เคยแสวงหาประโยชน์สำหรับตนเองหรือให้ประโยชน์แก่บริษัทผู้ขายผู้หนึ่งผู้ใดแต่อย่างใด จึงฟังขึ้น

อย่างไรก็ดี ข้อเท็จจริงรับฟังได้เพียงว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ ยังไม่ได้ขออนุญาตนำเข้าเครื่องมือทางการแพทย์ที่เข้าร่วมการประกวดราคาจากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข ซึ่งตามประกาศประกวดราคากำหนดให้ผู้เสนอราคาจะต้องแนบสำเนาหนังสือประกอบการนำเข้าเครื่องมือแพทย์จากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข แต่คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้พิจารณาผ่อนปรนข้อกำหนดเงื่อนไขดังกล่าว จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ 46 (1) ของข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การพัสดุ พ.ศ. 2538 เป็นเหตุให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เป็นผู้เสนอราคาที่ถูกต้องตามเงื่อนไขการประกวดราคา สามารถเข้าร่วมประกวดราคาต่อไปได้ แต่ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่ามีเจตนาที่จะช่วยเหลือผู้เสนอราคาแต่อย่างใด นอกจากนี้มีเจตนาเพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งเครื่องมือแพทย์ที่มีประสิทธิภาพและสามารถนำมาใช้ประโยชน์ภายในเวลาอันรวดเร็ว และกรุงเทพมหานครไม่ได้รับความเสียหายแต่อย่างใด พฤติการณ์ดังกล่าวข้างต้นของผู้อุทธรณ์ เป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอดสุภาพ เอาใจใส่ระมัดระวังรักษา ประโยชน์ของทางราชการ และไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล ตามมาตรา 84 วรรคหนึ่ง และมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แม้ภายหลังจากการกำหนดรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์การประกวดราคา รวมทั้งการเข้าทำสัญญากับกรุงเทพมหานคร จะปรากฏข้อเท็จจริงว่าห้างหุ้นส่วนจำกัด อ ได้นำรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะและแคตตาล็อกของผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ M มาใช้ในการเสนอราคาจัดซื้อทั้งสองครั้งนั้น ปรากฏว่า บริษัท I ได้ซื้อกิจการของบริษัท M ตั้งแต่ปี 2546 และบุคคลผู้ลงนามในหนังสือรับรองการขายไม่ได้ทำงานให้กับบริษัท I และสำนักงานของบริษัทที่ประเทศสิงคโปร์ ซึ่งกำกับดูแลกิจการของบริษัทในประเทศไทยได้ตรวจสอบแล้วแจ้งว่า ไม่ปรากฏชื่อห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เป็นผู้แทนจำหน่ายของบริษัทในประเทศไทย ทั้งยังชี้แจงว่าผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ M ของบริษัท I มีคุณลักษณะเฉพาะและรายละเอียดที่ไม่ตรงกับคุณลักษณะตามรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนดก็ตาม แต่ล้วนเป็นข้อเท็จจริงที่ปรากฏขึ้นภายหลังจากกระบวนการในการจัดซื้อเสร็จสิ้นแล้ว และก็ไม่ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์ได้ทราบหรือมีเหตุที่ควรจะได้ทราบข้อเท็จจริงดังกล่าว ประกอบกับห้างหุ้นส่วนจำกัด อ เคยเป็นผู้ขายผลิตภัณฑ์เครื่องตรวจและบันทึกทางสรีรวิทยา ยี่ห้อ M ให้กับโรงพยาบาลสังกัดกรุงเทพมหานคร รวมทั้งเป็นผู้ซ่อมแซมอุปกรณ์ยี่ห้อดังกล่าวมาตลอด และในการประกวดราคาทั้งสองครั้ง ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ ได้รับรองความถูกต้องของเอกสารที่ใช้ยื่นเสนอราคามาครบถ้วน ทั้งยังได้เสนอรายละเอียดคุณลักษณะตรงตามรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนดรายละเอียดได้กำหนด กรณีจึงพ้นวิสัยที่คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา จะทราบได้ว่าหนังสือการเป็นผู้แทนจำหน่ายผลิตภัณฑ์ของห้างหุ้นส่วนจำกัด อ ไม่ถูกต้อง ดังนั้น จึงถือได้ว่า คณะกรรมการพิจารณาของคณะกรรมการกำหนดรายละเอียดและคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา ได้ใช้ความระมัดระวังพอสมควรซึ่งวิญญูชนพึงจะได้ใช้แล้ว ฉะนั้น ข้อเท็จจริงที่ว่าห้างหุ้นส่วนจำกัด อ ไม่ได้เป็นผู้แทนจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยี่ห้อ M เพราะบริษัท I ได้ซื้อกิจการของบริษัท M ตั้งแต่ปี 2546 และบุคคลผู้ลงนามในหนังสือรับรองการขายไม่ได้ทำงานให้กับบริษัท I และสำนักงานของบริษัทที่ประเทศสิงคโปร์ ซึ่งกำกับดูแลกิจการของบริษัทในประเทศไทย ได้ตรวจสอบแล้วแจ้งว่า ไม่ปรากฏชื่อห้างหุ้นส่วนจำกัด อ อุปกรณ์การแพทย์ เป็นผู้แทนจำหน่ายของบริษัทในประเทศไทย

ทั้งยังชี้แจงว่าผลิตภัณฑ์ ยี่ห้อ M ของบริษัท I มีคุณลักษณะเฉพาะและรายละเอียดที่ไม่ตรงกับคุณลักษณะตามรายละเอียดและคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนดไม่สามารถเข้าร่วมแข่งขันในการประกวดราคาได้ ซึ่งล้วนแต่เป็นข้อเท็จจริงที่ปรากฏขึ้นภายหลังนั้น ไม่อาจทำให้ความเชื่อโดยสุจริตของผู้อุทธรณ์ขณะปฏิบัติหน้าที่กลายเป็นไม่สุจริตได้ นอกจากนี้ พยานหลักฐานจากสำนวนการไต่สวนทั้งของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินและของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ก็ไม่มีข้อเท็จจริงสนับสนุนหรือชี้ได้ว่า ผู้อุทธรณ์ได้รับประโยชน์หรือสิทธิประโยชน์ใดจากการปฏิบัติหน้าที่ในครั้งนี้แต่ประการใด พฤติการณ์การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงไม่เป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่ไม่ควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 82 วรรคสาม และมาตรา 85 วรรคสอง ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล อุทธรณ์ข้อนี้ฟังขึ้น

จากข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และข้อวินิจฉัยดังกล่าวข้างต้น การกระทำของผู้อุทธรณ์ในฐานะคณะกรรมการกำหนดรายละเอียดและคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอดสุภาพ เอาใจใส่ระมัดระวังรักษา ประโยชน์ของทางราชการ ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ และฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล ตามมาตรา 84 วรรคหนึ่ง และมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบกับผู้อุทธรณ์ไม่เคยกระทำผิดวินัยมาก่อน และการกระทำในส่วนที่เป็นความผิดก็มุ่งประสงค์เพื่อให้ได้มาซึ่งเครื่องมือแพทย์ที่มีประสิทธิภาพและสามารถนำมาใช้ประโยชน์ภายในเวลาอันรวดเร็ว และกรุงเทพมหานครไม่ได้รับความเสียหายทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อการให้บริการประชาชนอันเป็นการจัดทำบริการสาธารณะ สมควรลงโทษภาคทัณฑ์ ตามที่กรุงเทพมหานครได้พิจารณาลงโทษไว้เดิม การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการจึงยังไม่เหมาะสมกับความผิด ข้ออุทธรณ์ที่ว่าผู้อุทธรณ์มิได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. และตามคำสั่งของคู่กรณีในอุทธรณ์ จึงฟังขึ้น

อย่างไรก็ดี พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มาตรา 98 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา 91 แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาที่นั้นพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาที่นั้น แล้วแต่กรณี และมาตรา 101 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ซึ่งถูกลงโทษตามมาตรา 98 ที่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง จะฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ถูกลงโทษโดยไม่ต้องอุทธรณ์ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกลงโทษนั้น หรือจะดำเนินการอุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษของ

ผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกลงโทษนั้นก่อนก็ได้ กรณีเรื่องนี้ ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร และ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้มีคำวินิจฉัยว่าผู้อุทธรณ์ในฐานะ คณะกรรมการกำหนดรายละเอียดและคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอุตสาหะ เอาใจใส่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ และฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล ตามมาตรา 84 วรรคหนึ่ง และมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ผู้อุทธรณ์ ไม่ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ผู้ถูกลงโทษ แต่เนื่องจากศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ 2/2546 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2546 ว่า การอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ใช้คำว่า “อุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษ” การอุทธรณ์จึงต้องอยู่ในขอบเขตที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ โดยผู้ถูกลงโทษมีสิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น กล่าวคือ อุทธรณ์ ได้เฉพาะระดับโทษตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ องค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามขั้นตอน ต่อจากกระบวนการที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการสมบูรณ์เสร็จสิ้นแล้วมีอำนาจพิจารณาเฉพาะเรื่องดุลพินิจ ในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยแล้วเป็นอันยุติ องค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยแล้ว ให้เป็นประการอื่นได้อีก แม้ปัจจุบันพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มาตรา 101 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ซึ่งถูกลงโทษตามมาตรา 98 ที่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองจะฟ้องคดี ต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ถูกลงโทษโดยไม่ต้องอุทธรณ์ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกลงโทษนั้น หรือจะดำเนินการอุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกลงโทษนั้นก่อนก็ได้ แต่หลังจากพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ใช้บังคับศาลรัฐธรรมนูญยังมีได้มีคำวินิจฉัย เป็นอย่างอื่น กรณีจึงต้องเป็นไปตามคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 2/2546 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2546 ดังนั้น เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้วินิจฉัยและมีมติว่า ผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของ รัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 มาตรา 8 ประกอบพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 82 วรรคสาม และมาตรา 85 วรรคสอง ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จึงไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัย และมีมติแล้วให้เป็นประการอื่นได้ จึงอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากร กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 มาตรา 60 วรรคสอง ประกอบกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. 2555 ข้อ 84 ก (3)

จึงมีคำวินิจฉัยให้ลดโทษผู้อุทธรณ์จากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ ให้มีผลย้อนหลังนับแต่วันที่มิคำสั่งเพิ่มโทษข้าราชการเป็นลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยให้คู่กรณีในอุทธรณ์ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัย

เรื่องแดงที่ 13 (อ)/2564

อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

คำอุทธรณ์และคำขอ

ผู้อุทธรณ์เป็นอดีตข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนักจัดการงานโยธาชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่ายโยธา สังกัดสำนักงานเขต ได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร กรณีถูกคู่กรณีในอุทธรณ์ โดยมีมติ ก.ก. เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2563 มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ กรณีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายช่างโยธา 6 ฝ่ายโยธา สังกัดสำนักงานเขต ได้ตรวจสอบเอกสารการยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคาร ราย นางสาว ว. และนาง ท. ปรากฏว่าเอกสารไม่ถูกต้องครบถ้วน ผู้อุทธรณ์ได้เขียนรายละเอียดและลงลายมือชื่อ นาย ฉ. ผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรม เพื่อให้หลักฐานการขออนุญาตก่อสร้างอาคารถูกต้องครบถ้วนเป็นประโยชน์แก่ผู้ขออนุญาตก่อสร้างอาคารและในฐานะหัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคารได้ร่วมกับนาย ช. นายตรวจอาคารประจำพื้นที่ และนาย อ. หัวหน้าฝ่ายโยธา จัดทำรายงานการตรวจสอบการก่อสร้างอาคารดังกล่าวทุก 15 วันย้อนหลัง โดยมีได้มีการตรวจสอบจริงว่าไม่มีส่วนใดก่อสร้างผิดจากแบบที่ได้รับอนุญาต แต่โดยข้อเท็จจริงมีการก่อสร้างอาคารผิดจากแบบที่ได้รับอนุญาต ทั้งในส่วนที่สามารถและไม่สามารถขออนุญาต หรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายได้ นำเสนอผู้บังคับบัญชาลงนามจนครบและใช้เป็นเอกสารประกอบการรายงานผู้ตรวจราชการของกรุงเทพมหานคร เป็นการสร้างหลักฐานเท็จและนำเสนอข้อความอันเป็นเท็จต่อผู้บังคับบัญชาและผู้มีหน้าที่ตรวจราชการของกรุงเทพมหานคร อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 82 วรรคสาม มาตรา 85 วรรคสอง และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ผู้อุทธรณ์เห็นว่าคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม และไม่เป็นธรรม การกระทำของผู้อุทธรณ์ไม่ถึงขนาดเป็นผลทำให้ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ขอให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษดังกล่าว

คำวินิจฉัย

เรื่องนี้ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติในเบื้องต้นว่า เมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2552 นาย ส. ผู้ตรวจราชการ 8 ผู้ตรวจราชการประจำพื้นที่เขต ได้ไปตรวจสอบความเป็นระเบียบเรียบร้อยในเขตพื้นที่ตามนโยบายของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร แล้วได้ตรวจพบว่าในซอย น. มีการก่อสร้างอาคารผิดแบบไม่เป็นไปตามใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ลงวันที่ 23 ธันวาคม 2551 ผู้อำนวยการเขตได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง และคำสั่งแก้ไขคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง (เฉพาะราย) ดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณีนาย ส. ผู้ตรวจราชการ 8 ตรวจพบว่าเป็นในซอย น. มีการก่อสร้างอาคารผิดจากแบบที่ได้รับอนุญาต ราย นางสาว ว. และนาง ท. คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้มีบันทึกข้อความรายงานผลการสอบสวนว่า นาย ช. นายช่างโยธา 6 ได้ตรวจสอบและปฏิบัติหน้าที่เป็นไปตามกฎหมายแล้ว แต่ผู้กระทำผิดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าหน้าที่แต่อย่างใด ซึ่งการตรวจสอบของนาย ช. อาจล่าช้าไม่ทั่วถึงเนื่องจากพื้นที่มีขนาดใหญ่ สำหรับผู้อุทธรณ์ นายช่างโยธา 6 หัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคาร และนาย อ. หัวหน้าฝ่ายโยธา ในฐานะผู้ควบคุม กำกับดูแล ได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นไปตามที่กำหนดไว้ตามระเบียบ กฎหมาย เห็นควรว่ากล่าวตักเตือนนาย ช. ให้หมั่นออกตรวจสอบอาคารในพื้นที่ที่รับผิดชอบอย่างสม่ำเสมอ และเห็นควรแจ้งผู้อุทธรณ์และนาย อ. ให้กำชับผู้ใต้บังคับบัญชาให้ตรวจสอบอาคารในพื้นที่ที่รับผิดชอบอย่างสม่ำเสมอ และรับรายงานเมื่อพบการกระทำผิดกฎหมายในส่วนที่รับผิดชอบให้ผู้บังคับบัญชาทราบโดยเร็ว

ต่อมา นาย ส. ผู้ตรวจราชการ 8 ได้มีหนังสือ ลงวันที่ 4 มีนาคม 2553 ถึงคู่กรณีในอุทธรณ์ รายงานเรื่องการกระทำทุจริต ประพฤติมิชอบของข้าราชการสำนักงานเขต กรณีการก่อสร้างอาคารตามใบอนุญาต ลงวันที่ 23 ธันวาคม 2551 ความว่า เมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2552 นาย ส. ได้ไปตรวจสอบความเป็นระเบียบเรียบร้อยตามนโยบายของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร พบอาคารกำลังก่อสร้างบริเวณริมถนนซอย น. มีกองวัสดุก่อสร้างสกปรก โดยเห็นว่าการก่อสร้างอาคารดังกล่าวเป็นการก่อสร้างตามใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ดัดแปลงอาคาร หรือรื้อถอนอาคาร ลงวันที่ 23 ธันวาคม 2551 ที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างขนาดกว้าง 6.50 เมตร ยาว 18 เมตร สูง 4 ชั้น (มีชั้นลอย) แต่ก่อสร้างจริงกว้าง 7.50 เมตร สูง 5 ชั้น ขนาดของพื้นที่ว่างไม่ถึง 30 เปอร์เซ็นต์ และแนวรั้วอาคารไม่ถูกต้อง การยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างดังกล่าว ผู้อุทธรณ์ยอมรับว่าเป็นผู้เขียนรายละเอียดและลายมือชื่อนาย ฉ. ในหนังสือรับรองของผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมหลัก ซึ่งเป็นเอกสารอย่างหนึ่งที่ต้องยื่นพร้อมคำขออนุญาตก่อสร้างอาคาร เมื่อผู้อุทธรณ์ในฐานะหัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคารมีหน้าที่ควบคุมกำกับดูแลการปฏิบัติงานของนาย ช. ซึ่งเป็นนายตรวจอาคารมีหน้าที่ตรวจสอบการก่อสร้างทุก 15 วัน โดยจัดทำรายงานไว้ แต่นาย ช. ไม่ได้ไปตรวจสอบพร้อมจัดทำรายงาน ภายหลังผู้อุทธรณ์ได้ร่วมกับนาย ช. และนาย อ. หัวหน้าฝ่ายโยธา จัดทำรายงานการตรวจสอบการก่อสร้างอาคารทุก 15 วันย้อนหลัง โดยมีได้มีการตรวจสอบการก่อสร้างจริงว่าการก่อสร้างที่ได้ดำเนินการก่อสร้างไปแล้วมีประการใดบ้าง ทั้งรายงานดังกล่าวทุกฉบับระบุว่าไม่มีส่วนที่ผิดไปจากแบบที่ได้รับอนุญาต เป็นการปลอมเอกสาร เห็นควรดำเนินการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงนาย อ. นาย ช. และผู้อุทธรณ์ ฐานกระทำผิดต่อหน้าที่ราชการ ไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามที่กฎหมายกำหนดและตามที่ได้รับมอบหมาย เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบทำให้ราชการและประชาชนได้รับความเสียหาย

รวมทั้งกระทำการทุจริตสร้างหลักฐานเท็จ จัดทำเอกสารย้อนหลัง ปลอมแปลงเอกสาร และส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินคดีอาญาแก่บุคคลทั้งสาม ฐานความผิดเป็นเจ้าพนักงานมีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลเข้าไปมีส่วนได้เสีย เพื่อประโยชน์สำหรับตนเองและผู้อื่น เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ราชการและผู้อื่น ปฏิบัติหน้าที่และละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 มาตรา 153 และมาตรา 157

คู่กรณีในอุทธรณ์ได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 8 มีนาคม 2554 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ข้อเท็จจริง กรณี นาย อ. นาย ข. และผู้อุทธรณ์ กระทำการอันเป็นความผิดตามที่นาย ส. รายงานข้างต้น ผลการสอบสวน ข้อเท็จจริง คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงมีหนังสือสำนักปลัดกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 26 กรกฎาคม 2554 รายงาน ผลการสอบสวนข้อเท็จจริงโดยมีความเห็นว่า (1) ให้ดำเนินการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ดังนี้ 1.1) นาง จ. ผู้ช่วย ปลัดกรุงเทพมหานคร ตำแหน่งเดิม คือ ผู้อำนวยการเขต 1.2) นาง ก. ผู้อำนวยการเขต 1.3) นาย อ. วิศวกรโยธา 6 และ (2) ให้ดำเนินการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ดังนี้ 2.1) นาย อ. หัวหน้าฝ่ายโยธา มีการกระทำเป็นความผิดต้องด้วย บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 162 (1) ฐานเจ้าพนักงานทำเอกสารเท็จ และกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 82 วรรคสาม ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา ตามมาตรา 90 วรรคสอง และกรณีเป็นผู้บังคับบัญชาละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ ตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 2.2) ผู้อุทธรณ์มีการกระทำเป็นความผิดต้องด้วยบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 ฐานปลอมแปลงเอกสาร มาตรา 162 (1) ฐานเจ้าพนักงานทำเอกสารเท็จ และกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 82 วรรคสาม และฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา ตามมาตรา 90 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 2.3) นาย ข. นายช่างโยธา 6 มีการกระทำเป็นความผิดต้องด้วยบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 162 (1) ฐานเจ้าพนักงานทำเอกสารเท็จ และกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 82 วรรคสาม ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีและนโยบายของรัฐบาล ตามมาตรา 85 วรรคแรก ฐานขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา ตามมาตรา 88 วรรคแรก และฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา ตามมาตรา 90 (น่าจะหมายถึงมาตรา 90 วรรคสอง) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

กองการเจ้าหน้าที่มีหนังสือ ลงวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2559 ถึงสำนักงานเขต ให้สอบสวนข้อเท็จจริงและ ส่งเอกสารเพิ่มเติม สำนักงานเขตมีหนังสือ ลงวันที่ 16 พฤษภาคม 2559 แจ้งข้อเท็จจริงและส่งเอกสารเพิ่มเติม หลังจากนั้นผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่มีหนังสือ ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2560 รายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริงต่อ คู่กรณีในอุทธรณ์ว่า นาย อ. มีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐาน กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 วรรคสอง และมาตรา 98 วรรคสอง แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่นาย อ. เกษียณอายุราชการตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2557

จึงไม่อาจดำเนินการทางวินัยต่อไปได้ เห็นควรยุติดำเนินการทางวินัย ตามมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ส่วนผู้อุทธรณ์และนาย ช. มีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 82 วรรคสาม มาตรา 85 วรรคสอง และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เห็นควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

คู่กรณีในอุทธรณ์เห็นชอบตามความเห็นของกองการเจ้าหน้าที่จึงได้ส่งยุติการดำเนินการทางวินัยนาย อ. และมีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 18 เมษายน 2561 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2561 เปลี่ยนแปลงกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ดำเนินการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้อุทธรณ์และนาย ช. ผลการสอบสวนคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า เมื่อครั้งผู้อุทธรณ์ดำรงตำแหน่งนายช่างโยธา 6 หัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคาร ฝ่ายโยธา สังกัดสำนักงานเขต ได้สร้างหลักฐานเท็จและรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา พฤติกรรมน่าจะเป็นการกระทำที่ไม่สุจริตเพื่อให้ผู้หนึ่งผู้ใดได้ประโยชน์ที่มีควรได้ จงใจหรือเจตนาไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อการปฏิบัติราชการของกรุงเทพมหานครอย่างยิ่ง ประเด็นผู้อุทธรณ์ลงลายมือชื่อผู้อื่นโดยไม่มีอำนาจเพื่อประกอบการขออนุญาตก่อสร้างอาคาร แม้ภายหลังนาย ฉ. เจ้าของลายมือชื่อมาลงชื่อด้วยตนเอง โดยไม่ทักท้วง แต่การลงลายมือชื่อเป็นเรื่องเฉพาะตัว พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม และฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา 82 วรรคหนึ่ง และมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และการที่ผู้อุทธรณ์ไม่ดำเนินการตามหนังสือกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2539 เรื่อง ปัญหาข้อบกพร่องและแนวทางดำเนินการเกี่ยวกับการสร้างอาคาร ซึ่งข้อ 3 กำหนดให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในเรื่องอาคาร (นายตรวจ) สำนักงานเขต ทำการตรวจสอบและรายงานผลทุก 15 วัน แม้ผู้อุทธรณ์จะไม่ใช่นายตรวจประจำพื้นที่แต่ก็เป็นหัวหน้าของนาย ช. นายตรวจประจำพื้นที่ได้ร่วมจัดทำเอกสารย้อนหลังทั้งที่ไม่ได้ไปตรวจจริง ถือเป็นการรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา เป็นความผิดวินัยตามมาตรา 90 และการที่ผู้อุทธรณ์ไม่กำกับ ดูแล เอาใจใส่การทำงาน ของนาย ช. ซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาเพื่อให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ถือว่าเป็นความผิดวินัยฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล โดยไม่ให้เสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา 90 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เห็นควรลงโทษตัดเงินเดือน 5 % เป็นเวลา 2 เดือน ส่วนนาย ช. ได้สร้างหลักฐานเท็จและรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา พฤติกรรมน่าจะเป็นการกระทำที่ไม่สุจริต เพื่อให้ผู้หนึ่งผู้ใดได้ประโยชน์ที่มีควรได้ จงใจหรือเจตนาไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อการปฏิบัติราชการของกรุงเทพมหานครอย่างยิ่ง นาย ช. ไม่ดำเนินการตามหนังสือกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2539 เรื่อง ปัญหาข้อบกพร่องและแนวทางดำเนินการเกี่ยวกับการสร้างอาคาร

ซึ่งข้อ 3 กำหนดให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในเรื่องอาคาร (นายตรวจ) สำนักงานเขตทำการตรวจสอบและรายงานผลทุก 15 วัน ไม่ได้ออกตรวจสอบพื้นที่ ปล่อยให้มีการก่อสร้างอาคาร รายงานสาว ว. และนาง ท. ผิดจากแบบที่ได้รับอนุญาตเกิดขึ้น พฤติการณ์เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความสุจริต เอาใจใส่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ และประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 84 วรรคหนึ่ง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล โดยไม่ให้เสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา 85 วรรคหนึ่ง และการทำรายงานย้อนหลังโดยไม่ได้ออกตรวจสอบจริง ย่อมถือว่าเป็นการทำรายงานเท็จ พฤติการณ์เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาตาม มาตรา 90 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เห็นควรลงโทษตัดเงินเดือน 5 % เป็นเวลา 2 เดือน สำนักงานการเจ้าหน้าที่ตรวจสอบพิจารณารายงานการสอบสวนแล้วเห็นว่า ในขณะที่ผู้อุทธรณ์ดำรงตำแหน่งนายช่างโยธา 6 ฝ่ายโยธา สำนักงานเขต ได้ตรวจสอบเอกสารการยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคาร รายงานสาว ว. และนาง ท. แต่เอกสารไม่ถูกต้องครบถ้วน คือ ใบประกอบวิชาชีพวิศวกรรมของนาย ฉ. ไม่ได้ลงลายละเอียดและลงลายมือชื่อ ผู้อุทธรณ์จึงเขียนรายละเอียดและลายมือชื่อนาย ฉ. เลขทะเบียน ทย XXXX ในหนังสือรับรองผู้ประกอบการวิชาชีพวิศวกรรมหลักตามที่ผู้ขออนุญาตก่อสร้างอาคารร้องขอเพื่อให้หลักฐานการขออนุญาตก่อสร้างอาคารถูกต้อง ครบถ้วนเป็นประโยชน์แก่นางสาว ว. และนาง ท. ผู้ยื่นคำขอสั่งก่อสร้างอาคาร นอกจากนี้ ผู้อุทธรณ์ในฐานะหัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคารมีหน้าที่ควบคุมกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของนาย ช. นายตรวจอาคาร ซึ่งต้องตรวจสอบการก่อสร้างทุก 15 วันตามระเบียบของทางราชการ แต่ไม่ได้มีการตรวจสอบและจัดทำรายงานไว้ โดยผู้อุทธรณ์กับนาย ช. และนาย อ. หัวหน้าฝ่ายโยธา จัดทำรายงานการตรวจสอบการก่อสร้างอาคารดังกล่าวทุก 15 วันย้อนหลังนำเสนอผู้บังคับบัญชา ลงนามจนครบและใช้รายงานการตรวจสอบการก่อสร้างอาคารดังกล่าว ประกอบหนังสือสำนักงานเขตลงวันที่ 11 ธันวาคม 2552 รายงาน นาย ส. ผู้ตรวจราชการ 8 โดยมีได้มีการตรวจสอบการก่อสร้างจริง รายละเอียดในรายงานการตรวจสอบการก่อสร้างอาคาร ไม่มีการก่อสร้างผิดจากแบบที่ได้รับอนุญาต แต่โดยข้อเท็จจริงมีการก่อสร้างอาคาร ผิดแบบจากที่ได้รับอนุญาต ทั้งในส่วนการก่อสร้างอาคารที่สามารถและไม่สามารถขออนุญาตหรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายได้ จึงเป็นการสร้างหลักฐานเท็จและนำเสนอข้อความอันเป็นเท็จต่อผู้บังคับบัญชาและผู้มีอำนาจตรวจราชการของกรุงเทพมหานคร การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 82 วรรคสาม มาตรา 85 วรรคสอง และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 คู่กรณีในอุทธรณ์เห็นชอบตามที่สำนักงานการเจ้าหน้าที่เสนอและให้นำเสนอ ก.ก. เพื่อพิจารณาตามมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ประกอบข้อ 56 ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556

อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทน ก.ก. ในการประชุม เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 2562 พิจารณาแล้วมีมติเป็นเอกฉันท์ให้นำเสนอ ก.ก. เพื่อพิจารณา ดังนี้ (1) พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 82 วรรคสาม มาตรา 85 วรรคสอง และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 (2) เห็นควรลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ (3) ให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ และแต่งตั้งผู้อุทธรณ์มีคำสั่งลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ ก.ก. ในการประชุม เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2563 มีมติเป็นเอกฉันท์เห็นชอบตามความเห็นของ อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ คู่กรณีในอุทธรณ์ ดำเนินการตามมติ ก.ก. จึงมีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 14 พฤษภาคม 2563 ลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่า คำสั่งลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม และไม่เป็นธรรม การกระทำของผู้อุทธรณ์ไม่ถึงขนาดเป็นผลทำให้ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ

อุทธรณ์มีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม และไม่เป็นธรรมหรือไม่ มีเหตุอันควรเพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ หรือเปลี่ยนแปลงโทษเป็นระดับโทษปลดออกจากราชการหรือไม่

อุทธรณ์ข้อแรกที่อุทธรณ์ว่า โดยข้อเท็จจริงแล้วนาย ป. ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรโยธา ระดับสามัญวิศวกร ตามใบอนุญาตเลขที่ สย XXXX เป็นผู้ออกแบบโครงสร้างอาคาร วิทยานางสาว ว. และนาง ท. ตามใบอนุญาตลงวันที่ 23 ธันวาคม 2551 ส่วนนาย ฉ. ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรโยธา ระดับภาควิศวกร ตามใบอนุญาตเลขที่ กย XXXX เป็นเพียงผู้ควบคุมงานก่อสร้างเท่านั้น ไม่มีอำนาจออกแบบโครงสร้างอาคารเกิน 4 ชั้นได้ (ทั้งนี้ ตามกฎกระทรวงกำหนดสาขาวิชาชีพวิศวกรรมและวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมที่ใช้บังคับในขณะเมื่อยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคารและพระราชบัญญัติวิศวกรรม พ.ศ. 2542) ซึ่งนาย ฉ. ได้ลงลายมือชื่อตัวเองไว้แล้วแต่แรกในขณะยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคาร แต่เนื่องจากนาย ส. ผู้ตรวจราชการ 8 ได้ข่มขู่ว่า ใบประกอบวิชาชีพสาขาวิศวกรรมโยธาเลขที่ กย XXXX เป็นการประกอบวิชาชีพเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ผู้อุทธรณ์จึงวิตกกังวลว่าจะมีความผิดในฐานะเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ตรวจทานเอกสารให้รอบคอบและถูกตำหนิจากผู้บังคับบัญชาจึงได้ให้การต่อนาย ส. ไปว่า “ผู้อุทธรณ์เป็นผู้ลงลายมือชื่อในสำเนาใบอนุญาตแทนนาย ฉ. วิศวกรผู้ออกแบบโครงสร้างอาคาร และแจ้งให้นาย ฉ. ทราบ และอนุญาต” เนื่องจากเข้าใจว่าน่าจะเป็นความผิดน้อยที่สุดหรือไม่ผิดเลย โดยความคิดเช่นนั้น จึงได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงทำนองเดียวกันว่า “เมื่อได้รับคำขอ ปรากฏว่าเอกสารไม่เรียบร้อยและไม่มีลายมือชื่อของนาย ฉ. เนื่องจากนาย ฉ. ไปตรวจงานต่างจังหวัด ข้าพเจ้าจึงกรอรายละเอียดและลงชื่อไปก่อน เมื่อนาย ฉ. กลับมาก็เอาฉบับที่นาย ฉ. ลงชื่อมาเปลี่ยน เมื่อใบอนุญาตออก นาย ฉ. จึงมาลงชื่อด้วยตนเองเป็นผู้ควบคุมงาน เมื่อมีการ

ก่อสร้างตามแบบนาย ฉ. ก็ถูกดำเนินคดีโดยไม่ได้ทักท้วงว่าไม่ใช่ลายมือชื่อของตัวเอง” ซึ่งเรื่องนี้คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้เชิญนาย ฉ. มาให้ถ้อยคำยืนยันว่าเป็นลายมือชื่อของตนเอง จึงเป็นกรณีที่ต้องถือว่า อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ และ ก.ก. ซึ่งได้รับรายงานการดำเนินการทางวินัยรับฟังข้อเท็จจริงไม่ครบถ้วน นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า กรณีเกี่ยวกับเรื่องการก่อสร้างอาคารผิดแบบครั้งนี้ ผู้อุทธรณ์ได้ให้ถ้อยคำ 3 ครั้ง ครั้งที่ 1 ให้ถ้อยคำต่อ นาย ส. ผู้ตรวจราชการ 8 ผู้ตรวจราชการประจำพื้นที่เขต เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2553 ว่าผู้อุทธรณ์เป็นผู้พิจารณาอนุญาตก่อสร้างอาคารที่เกิดเหตุโดยได้พิจารณารายละเอียดเอกสารทุกรายการ เมื่อเห็นว่าถูกต้องแล้วได้เสนอหัวหน้าฝ่ายโยธา ผู้อุทธรณ์ขอยอมรับว่าเป็นผู้เขียนรายละเอียดและลงชื่อวิศวกร คือ นาย ฉ. เอง ในสำเนาหนังสือรับรองผู้ประกอบการอาชีพวิศวกรรมหลักของ นาย ฉ. ซึ่งเป็นผู้ออกแบบโครงสร้างอาคารตามใบอนุญาต ลงวันที่ 23 ธันวาคม 2551 โดยได้แจ้งนาย ฉ. ทราบแล้ว และนาย ฉ. อนุญาต ครั้งที่ 2 ผู้อุทธรณ์ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ซึ่งมีนาย ส. เป็นประธานกรรมการ เมื่อวันที่ 8 เมษายน 2554 ว่า ผู้อุทธรณ์ขอยืนยันถ้อยคำที่ได้ให้ไว้เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2553 และให้ถ้อยคำเพิ่มเติมว่า กรณีสำเนาหนังสือรับรองผู้ประกอบการอาชีพวิศวกรรมหลักของนาย ฉ. ซึ่งเป็นผู้ออกแบบโครงสร้างอาคารตามใบอนุญาตลงวันที่ 23 ธันวาคม 2551 นั้น ผู้อุทธรณ์ได้ตรวจสอบเอกสารการยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคาร ปรากฏว่าเอกสารไม่ถูกต้องครบถ้วน คือใบประกอบวิชาชีพวิศวกรรมของนาย ฉ. ไม่ได้ลงรายละเอียดและลายมือชื่อ ผู้อุทธรณ์จึงได้แจ้งผู้ขออนุญาตก่อสร้างอาคารทราบว่าสำเนาหนังสือรับรองของผู้ประกอบอาชีพวิศวกรรมไม่ถูกต้อง ผู้ขออนุญาตก่อสร้างอาคารจึงขอรับรองและขอให้ผู้อุทธรณ์ช่วยแก้และลงลายมือชื่อรายละเอียดพร้อมกับยืนยันกับผู้อุทธรณ์ว่าเมื่อได้ใบรับรองผู้ประกอบการที่มีรายละเอียดและลงลายมือชื่อถูกต้องครบถ้วนจะนำมาแนบภายหลังได้รับใบอนุญาตแล้ว ครั้งที่ 3 ผู้อุทธรณ์ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยว่าเมื่อได้รับคำขออนุญาตก่อสร้างอาคารปรากฏว่าเอกสารไม่เรียบร้อยและไม่มีลายมือชื่อของนาย ฉ. เนื่องจากนาย ฉ. ไปตรวจงานต่างจังหวัด ผู้อุทธรณ์จึงกรอรายละเอียดและลงชื่อไปก่อน เมื่อนาย ฉ. กลับมาก็ได้เอาเอกสารที่นาย ฉ. ลงชื่อมาเปลี่ยน จากคำให้การของผู้อุทธรณ์ 3 ครั้งข้างต้น ผู้อุทธรณ์ให้ถ้อยคำแตกต่างกันโดยได้ให้ถ้อยคำต่อ นาย ส. สองครั้งว่าผู้อุทธรณ์ลงลายมือชื่อในสำเนาหนังสือรับรองของผู้ประกอบอาชีพวิศวกรรมหลักแทนนาย ฉ. แต่ต่อมาให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยว่า ผู้อุทธรณ์กรอรายละเอียดและลงชื่อในหนังสือรับรองของผู้ประกอบอาชีพวิศวกรรมหลักของนาย ฉ. ไปก่อน เมื่อนาย ฉ. กลับมาก็ได้เอาเอกสารที่นาย ฉ. ลงชื่อมาเปลี่ยน กรณีจึงยังมีปัญหาว่าผู้อุทธรณ์ปลอมลายมือชื่อของนาย ฉ. ในหนังสือรับรองของผู้ประกอบอาชีพวิศวกรรมหลัก หรือได้นำเอกสารฉบับที่นาย ฉ. ลงลายมือชื่อไว้จริงมาใช้ประกอบการคำขออนุญาตก่อสร้างอาคาร ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนวินัยควรที่จะสอบสวนนาย ฉ. เพื่อให้ได้ความจริงในเรื่องนี้ให้สิ้นกระแสความ แต่ปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ได้ทำการสอบสวนนาย ฉ. แต่อย่างใด เมื่อผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่าคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ได้เชิญนาย ฉ. มาให้ถ้อยคำยืนยันว่าเป็นลายมือชื่อของตนเอง เป็นการรับฟังข้อเท็จจริงไม่ครบถ้วน ดังนั้น เพื่อความเป็นธรรมแก่ผู้อุทธรณ์ ในชั้นอุทธรณ์จึงได้แสวงหาข้อเท็จจริง โดยการไต่สวนนาย ฉ. เพิ่มเติม นาย ฉ. ได้ให้การในชั้นอุทธรณ์ว่า ในการขออนุญาตก่อสร้างอาคาร วิทยานางสาว ว. และนาง ท. นั้น นาย ฉ. ลงลายมือชื่อด้วยตนเองในช่องลายมือชื่อของวิศวกรในหนังสือรับรองของผู้ประกอบอาชีพวิศวกรรมหลักโดยลงไว้เฉพาะลายมือชื่อเท่านั้น ส่วนรายละเอียดอื่น ๆ ไม่ได้กรอรายการไว้

เจ้าหน้าที่ของสำนักงานเขตจะเป็นผู้กรอกรายการตามข้อมูลที่มีการยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างแต่ละราย ซึ่งวิธีการลงลายมือชื่อไว้ก่อนนี้ได้ทำเป็นปกติในสำนักงานเขตอื่น ๆ ด้วย คำให้การของนาย ฉ. ดังกล่าว เป็นคำให้การที่กล่าวถึงวิธีการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้อง ไม่สมควรที่ผู้มีวิชาชีพวิศวกรรมพึงกระทำ หากได้ทราบถึงสภาวิศวกรย่อมไม่บังเกิดผลดีต่อวิชาชีพของตนเอง อันเป็นคำให้การที่เป็นผลร้ายแก่ตนเอง คำให้การของนาย ฉ. ดังกล่าวจึงมีน้ำหนักรับฟังได้ และฟังได้ว่าลายมือชื่อในหนังสือรับรองของผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมหลักที่ใช้ประกอบการยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างครั้งนี้เป็นลายมือชื่อของนาย ฉ. จริง ดังนั้น แม้ผู้อุทธรณ์จะให้ถ้อยคำต่อนาย ส. ว่าผู้อุทธรณ์เป็นผู้ปลอมลายมือชื่อของนาย ฉ. ในหนังสือรับรองของผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมหลักก็ตาม แต่ผู้อุทธรณ์ก็ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยว่าได้นำเอกสารฉบับที่นาย ฉ. ลงลายมือชื่อจริงมาเปลี่ยนแล้ว เมื่อรับฟังคำให้การของผู้อุทธรณ์ดังกล่าวประกอบกับคำให้การของนาย ฉ. ในชั้นอุทธรณ์ที่ได้ให้การรับรองว่าลายมือชื่อในหนังสือรับรองของผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมหลักเป็นลายมือชื่อของตน ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่าลายมือชื่อในหนังสือรับรองของผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมหลักที่ใช้ในการออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารรายนี้เป็นลายมือชื่อของนาย ฉ. จริง กรณีจึงไม่ถือว่าผู้อุทธรณ์ปลอมลายมือชื่อของนาย ฉ. ในหนังสือรับรองของผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมหลักเพื่อนำไปใช้ในการออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารครั้งนี้ อุทธรณ์ข้อนี้ฟังขึ้น

กรณีที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่า นาย ส. ได้ข่มขู่ว่าใบประกอบวิชาชีพสาขาวิศวกรรมโยธาเลขที่ ทย XXXX ของนาย ฉ. เป็นการใช้ประกอบวิชาชีพเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ผู้อุทธรณ์จึงวิตกกังวลว่าจะมีความผิด ฐานเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ตรวจทานเอกสารให้รอบคอบและถูกตำหนิจากผู้บังคับบัญชาจึงได้ให้การต่อนาย ส. ไปว่าผู้อุทธรณ์เป็นผู้ลงลายมือชื่อในสำเนาใบอนุญาตเลขที่ ทย XXXX แทนนาย ฉ. วิศวกรผู้ออกแบบโครงสร้างอาคาร และแจ้งให้นาย ฉ. ทราบและอนุญาต เนื่องจากเข้าใจว่าน่าจะเป็นความผิดน้อยที่สุดหรือไม่ผิดเลย นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 20 พฤศจิกายน 2550 เรื่อง กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของข้าราชการฝ่ายโยธา สำนักงานเขต ได้กำหนดว่า ผู้อุทธรณ์ นายช่างโยธา 6 เป็นหัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคาร มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการตรวจสอบและพิจารณาการขออนุญาตก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือการเคลื่อนย้ายอาคารต่าง ๆ และการขออนุญาตติดตั้งป้ายโฆษณาให้ถูกต้องตามข้อบัญญัติฯ พระราชบัญญัติควบคุมอาคารฯ และกฎกระทรวงฯ กรณีเรื่องนี้ปรากฏตามภาพถ่ายเอกสารหลักฐานหนังสือขออนุญาตก่อสร้างอาคาร ดัดแปลงอาคาร หรือรื้อถอนอาคาร (แบบ ข. 1) ลงวันที่ 18 พฤศจิกายน 2551 ว่า นางสาว ว. และนาง ท. ได้ยื่นขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารชนิด ค.ส.ล. 4 ชั้น (มีชั้นลอย) เพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัย ในหนังสือขออนุญาตก่อสร้างดังกล่าวระบุว่า นาย ป. และนาย พ. เป็นผู้ออกแบบและคำนวณ ส่วนผู้ควบคุมงานจะเสนอรายชื่อก่อนลงมือก่อสร้าง ทั้งระบุด้วยว่าได้แนบเอกสารมาพร้อมกับหนังสือขออนุญาตก่อสร้างด้วย คือ แผนผังบริเวณ แบบแปลน รายการประกอบแบบแปลน และรายการคำนวณ แต่จากการตรวจสอบเอกสารหลักฐานแผนผังบริเวณ แบบแปลน รายการประกอบแบบแปลน และรายการคำนวณที่แนบท้ายหนังสือขออนุญาตก่อสร้าง พบว่าในช่องลงลายมือชื่อผู้ที่เป็น STRUCTURAL ENGINEER หรือวิศวกรผู้ออกแบบและคำนวณรายละเอียดในการก่อสร้าง ไม่ได้ลงนามโดยนาย ป. ที่มีใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบ

วิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ระดับสามัญวิศวกร ตามที่ระบุไว้ในคำขอใบอนุญาตก่อสร้าง แต่ลงนามโดยนาย ฉ. ที่มีใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ระดับภาคีวิศวกร ซึ่งตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่ยื่นคำขอใบอนุญาตก่อสร้าง คือ กฎกระทรวง ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2508) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิศวกรรม พ.ศ. 2505 ประกอบกฎกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2508) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิศวกรรม พ.ศ. 2505 กำหนดว่า ผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ระดับภาคีวิศวกร สามารถออกแบบและคำนวณรายละเอียดในการก่อสร้างได้เฉพาะอาคาร 3 ชั้น เมื่อการขออนุญาตก่อสร้างอาคารรายนี้เป็นการขออนุญาตก่อสร้างอาคาร 4 ชั้น นาย ฉ. ที่มีใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ระดับภาคีวิศวกร จึงไม่มีอำนาจในการออกแบบและคำนวณรายละเอียดในการก่อสร้างอาคาร รายนี้ได้ การที่กฎกระทรวงดังกล่าวกำหนดให้บุคคลผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ระดับภาคีวิศวกร ออกแบบและคำนวณรายละเอียดในการก่อสร้างได้เฉพาะอาคาร 3 ชั้น ซึ่งหากบุคคลผู้นั้น มาออกแบบการก่อสร้างอาคาร 4 ชั้น อาจมีปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างอาคารที่ไม่ได้มาตรฐานเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายแก่ผู้อยู่อาศัยในอาคารก่อสร้างและเป็นอันตรายแก่ผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง ส่วนกรณีที่มีข้อบังคับสภาวิศวกร ว่าด้วยหลักเกณฑ์และคุณสมบัติของผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมแต่ละระดับ สาขาวิศวกรรมโยธา พ.ศ. 2551 ข้อ 6 (1) (ก) กำหนดว่า ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม สาขาวิศวกรรมโยธา ระดับภาคีวิศวกร ออกแบบและคำนวณอาคารที่มีความสูงไม่เกิน 4 ชั้น นั้น ข้อบังคับสภาวิศวกรฯ ดังกล่าว มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 22 พฤศจิกายน 2551 ซึ่งเป็นวันถัดจากวันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป แต่กรณีนี้ นางสาว ว. และนาง ท. ยื่นหนังสือขออนุญาตก่อสร้างอาคาร ดัดแปลงอาคาร หรือรื้อถอนอาคาร (แบบ ข. 1) ลงวันที่ 18 พฤศจิกายน 2551 โดยได้แนบเอกสารแผนผังบริเวณ แบบแปลน รายการประกอบแบบแปลน และรายการคำนวณอาคารสูง 4 ชั้นที่มียนาย ฉ. ลงลายมือชื่อในช่องวิศวกรผู้ออกแบบและคำนวณซึ่งเป็นการลงนามโดยไม่มีอำนาจ จึงถือว่าเอกสารแผนผังบริเวณแบบแปลน รายการประกอบแบบแปลนและรายการคำนวณอาคารสูง 4 ชั้นครั้งนี้เป็นเอกสารที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้น ที่นาย ส. กล่าวแก่ผู้อุทธรณ์ว่า ใบประกอบวิชาชีพ สาขาวิศวกรรมโยธา เลขที่ ทย XXXX ของนาย ฉ. เป็นการประกอบวิชาชีพเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดจึงเป็นการกล่าวความจริง กรณียอมมิใช่เป็นการข่มขู่ดังที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างแต่อย่างใด การที่ผู้อุทธรณ์ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการตรวจสอบและพิจารณาการขออนุญาตก่อสร้างไม่ใช้ความระมัดระวังในการตรวจสอบเอกสารแผนผังบริเวณแบบแปลน รายการประกอบแบบแปลน และรายการคำนวณซึ่งถือว่าเป็นเอกสารสำคัญที่ใช้ในการพิจารณาออกใบอนุญาตก่อสร้าง ถือได้ว่าผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่ราชการไม่รอบคอบระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ พฤติการณ์เป็นการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 84 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

ข้อที่ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่า การรายงานการตรวจการก่อสร้างอาคารทุก 15 วัน เป็นหน้าที่ของนาย ข. ซึ่งเป็นนายตรวจอาคาร เมื่อนาย ข. ไปตรวจสถานที่แล้วรายงานมายังผู้อุทธรณ์ซึ่งเป็นหัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคาร โดยจะรวบรวมรายงานมาเป็นครั้งคราว ผู้อุทธรณ์จะรายงานต่อไปให้ผู้บังคับบัญชาทราบ เมื่อนาย ส. ผู้ตรวจราชการ 8 ได้เข้ามาตรวจและแจ้งให้ทราบว่า การก่อสร้างอาคารมีการกระทำผิดกฎหมาย ผู้อุทธรณ์ได้สั่งให้นาย ข. ไปตรวจสอบและดำเนินการกับผู้กระทำผิดตามกฎหมายแล้ว หมายความว่าผู้อุทธรณ์ได้ควบคุม กำกับ ดูแลการปฏิบัติงานของนาย ข.

ตามที่กฎหมายกำหนดและตามระเบียบแบบแผนของทางราชการแล้ว มิได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการสร้างหลักฐานเท็จ นำเสนอข้อความอันเป็นเท็จต่อผู้บังคับบัญชาแต่อย่างใด นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550 เรื่อง กำหนดหน้าที่ ความรับผิดชอบของข้าราชการฝ่ายโยธา สำนักงานเขต ได้กำหนดว่า ผู้อุทธรณ์ นายช่างโยธา 6 เป็นหัวหน้ากลุ่มงาน ควบคุมอาคาร นาย ย. นายช่างโยธา 6 เป็นนายตรวจแขวง นาย ช. นายช่างโยธา 6 เป็นนายตรวจแขวง และนาย ช. นายช่างโยธา 6 เป็นนายตรวจแขวง ตามคำสั่งฉบับนี้กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของกลุ่มงานควบคุมอาคารว่า มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการตรวจสอบและพิจารณาการขออนุญาตก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือการเคลื่อนย้าย อาคารต่าง ๆ และการขออนุญาตติดตั้งป้ายโฆษณาให้ถูกต้องตามข้อบัญญัติฯ พระราชบัญญัติควบคุมอาคารฯ และ กฎกระทรวงฯ ควบคุมมิให้มีการก่อสร้างอาคาร ดัดแปลงอาคาร หรือติดตั้งป้ายโฆษณา โดยมีได้รับอนุญาต หรือก่อสร้าง อาคารดัดแปลงผิดจากแบบที่ได้รับอนุญาต พิจารณาออกคำสั่งให้ระงับการก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคาร การดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดจนคดีถึงที่สุด การบังคับการก่อสร้างอาคารให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุม อาคาร และการรายงานผลการก่อสร้างอาคารทุก 15 วันต่อผู้บังคับบัญชา ฯลฯ และตามหนังสือกรุงเทพมหานคร ที่ กท 8004/1761 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2539 เรื่อง ปัญหาข้อบกพร่องและแนวทางดำเนินการเกี่ยวกับการสร้างอาคาร ข้อ 3 กำหนดว่า ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในเรื่องอาคาร (นายตรวจ) สำนักงานเขตทำการตรวจสอบและรายงานผล ทุก 15 วัน กรณีเรื่องนี้ นาย ช. ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ 1 เมษายน 2554 ว่า นาย ช. เป็นผู้ตรวจสอบอาคาร ได้ไปตรวจสอบการก่อสร้างตามใบอนุญาต ลงวันที่ 23 ธันวาคม 2551 พบว่ามีการชิงผ้าใบ ป้องกันฝุ่นละอองและอยู่ระหว่างดำเนินการเจาะเสาเข็ม หลังจากนั้น ก็แวะไปตรวจเฉพาะฝุ่นละอองโดยยอมรับว่า ไม่ได้ตรวจดูการก่อสร้าง เรื่องการจัดทำรายงานการตรวจสอบการก่อสร้างอาคารทุก 15 วัน นั้น เมื่อนาย ส. ผู้ตรวจราชการ 8 มีหนังสือขอเอกสารจากสำนักงานเขต หัวหน้าฝ่ายโยธา และหัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคาร (ผู้อุทธรณ์) ได้ให้นาย ช. จัดทำเอกสารรายงานให้ครบ นาย ช. จึงได้จัดทำเอกสารรายงานการตรวจสอบการก่อสร้างอาคารทุก 15 วัน ทั้งหมดโดยมิได้ตรวจสอบการก่อสร้างตามความเป็นจริงเพราะหัวหน้าฝ่ายโยธาและหัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคาร (ผู้อุทธรณ์) ขอให้จัดทำรายงานย้อนหลังให้ครบตามที่นาย ส. ร้องขอมา ส่วนผู้อุทธรณ์ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ 8 เมษายน 2554 ว่า นาย ช. ไม่ได้ทำรายงานการตรวจสอบอาคารทุก 15 วัน ผู้อุทธรณ์ จึงขอให้นาย ช. จัดทำรายงานตามข้อเท็จจริงว่าเป็นอย่างไรแล้วเสนอผู้บังคับบัญชา โดยผู้อุทธรณ์มิได้ตรวจสอบรายงาน ดังกล่าวเพราะเชื่อว่าถูกต้องตามข้อเท็จจริง จากคำให้การของผู้อุทธรณ์ดังกล่าวเป็นการยอมรับว่าหลังจากมีการออก ใบอนุญาตก่อสร้างอาคารรายนี้แล้ว นาย ช. ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในเรื่องอาคาร (นายตรวจ) มีหน้าที่ตรวจสอบ การก่อสร้างไม่ได้รายงานการตรวจสอบการก่อสร้างอาคารทุก 15 วันเสนอผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์ได้ขอให้นาย ช. จัดทำ รายงานทุก 15 วันย้อนหลัง ดังนี้ แม้ว่าผู้อุทธรณ์จะไม่มีหน้าที่ตรวจสอบการก่อสร้างอาคารแต่ผู้อุทธรณ์ในฐานะที่เป็น หัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคาร มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการควบคุมมิให้มีการก่อสร้างอาคารดัดแปลงผิดจาก แบบที่ได้รับอนุญาต มีหน้าที่บังคับการก่อสร้างอาคารให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร และรายงาน ผลการก่อสร้างอาคารทุก 15 วัน ต่อผู้บังคับบัญชา เมื่อมีการอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารตามใบอนุญาต ลงวันที่ 23

ธันวาคม 2551 แล้ว ผู้อุทธรณ์จะต้องติดตามตรวจสอบการก่อสร้างอาคารเพื่อให้เป็นไปตามแบบที่ได้รับอนุญาต โดยมี นาย ช. เป็นนายตรวจทำหน้าที่ตรวจสอบการก่อสร้างอาคารรายนี้ และรายงานการตรวจสอบการก่อสร้างอาคาร ทุก 15 วัน เพื่อการรายงานผู้บังคับบัญชาต่อไป แต่ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์ไม่ได้ติดตามรายงานการตรวจสอบการก่อสร้างอาคารของผู้ใต้บังคับบัญชาทุก 15 วัน เป็นเหตุให้ไม่ทราบเรื่องการก่อสร้างอาคารเพิ่มเติมผิดจากแบบที่ได้รับอนุญาต อีกทั้งยังได้ให้นาย ช. จัดทำรายงานการตรวจสอบอาคารทุก 15 วันย้อนหลัง และเสนอเอกสารดังกล่าวต่อผู้บังคับบัญชา ก่อนนำไปยื่นต่อ นาย ส. ผู้ตรวจราชการ 8 เมื่อได้ปรากฏลายมือชื่อของผู้อุทธรณ์ในฐานะหัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคาร ในรายงานการตรวจสอบการก่อสร้างอาคารย้อนหลังทุกฉบับ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้ร่วมมือกับนาย ช. จัดทำเอกสารหลักฐานอันเป็นเท็จ ข้อที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าได้ควบคุม กำกับ ดูแลการปฏิบัติงานของนาย ช. ตามที่กฎหมาย กำหนดและตามระเบียบแบบแผนของทางราชการแล้ว และมีได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการสร้างหลักฐานเท็จนำเสนอข้อความ อันเป็นเท็จต่อผู้บังคับบัญชาแต่อย่างใด จึงไม่อาจรับฟังได้ พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และ รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 วรรคสอง และมาตรา 90 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

สำหรับข้ออุทธรณ์ว่า การพิจารณาออกคำสั่งลงโทษข้าราชการถือเป็นคำสั่งทางปกครองที่ผู้บังคับบัญชา ต้องพิจารณาโดยคำนึงถึงความเป็นธรรมตามหลักนิติธรรมเป็นสำคัญก่อนออกคำสั่งลงโทษ แม้ว่ามติคณะรัฐมนตรี ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2536 จะระบุว่า “การลงโทษ ผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการสมควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ” แต่กรณีดังกล่าวต้องมีพยาน หลักฐานได้ความชัดเจนเพียงพอว่าผู้อุทธรณ์มีเจตนากระทำการเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบ กรณีนี้ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีการทุจริตแต่อย่างใด โดยข้อเท็จจริงการกระทำของผู้อุทธรณ์ไม่ถึงขนาดต้องถูกไล่ออกจากราชการ นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า แม้ผู้อุทธรณ์มีหน้าที่ตรวจสอบพิจารณาเอกสารหนังสือขออนุญาตก่อสร้างอาคาร แต่ก็เป็น การตรวจสอบหนังสือขออนุญาตพร้อมเอกสารประกอบในเบื้องต้นว่าครบถ้วนถูกต้อง ตามที่กฎหมายกำหนด หรือไม่ แล้วจะต้องเสนอหนังสือขออนุญาตก่อสร้างอาคารพร้อมเอกสารประกอบคำขออนุญาตก่อสร้างอาคารผ่าน ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น คือ เสนอผ่านหัวหน้าฝ่ายโยธาซึ่งมีหน้าที่ควบคุมดูแลงานในฝ่ายโยธา รับผิดชอบเกี่ยวกับ การก่อสร้าง ควบคุมการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามกฎหมาย ทั้งนี้ ตามคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 20 พฤศจิกายน 2550 เรื่อง กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของข้าราชการฝ่ายโยธา สำนักงานเขต หลังจากนั้นจะต้องเสนอผู้อำนวยการเขต ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารตามลำดับ ผู้บังคับบัญชาแต่ละลำดับชั้นจะต้องตรวจสอบหนังสือขออนุญาต ก่อสร้างอาคารพร้อมเอกสารหลักฐานแนบท้ายว่ามีความถูกต้องหรือไม่ ก่อนการออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารแล้ว จึงจะออกใบอนุญาตก่อสร้าง กรณีนี้ปรากฏว่าเอกสารหลักฐานที่นำมาอ้างเพื่อการออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารครั้งนี้ ไม่ถูกต้อง เช่น การอ้างว่านาย ป. เป็นวิศวกรผู้ออกแบบและคำนวณรายละเอียดในการก่อสร้างอาคาร 4 ชั้นครั้งนี้

ได้ปรากฏว่าเอกสารใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ก XXXXXX เลขทะเบียน สย XXXX ออกโดยสภาวิศวกร ที่ระบุว่าอนุญาตให้นาย ป. ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ระดับสามัญวิศวกร สาขาวิศวกรรมโยธา ตั้งแต่วันที่ 11 กันยายน 2546 ถึงวันที่ 10 กันยายน 2551 กรณีจึงถือว่าใบอนุญาตของนาย ป. หหมดอายุไปแล้ว ก่อนการนำมายื่นประกอบหนังสือขออนุญาตก่อสร้างครั้งนี้ ไม่อาจนำมาเป็นหลักฐานการขออนุญาตก่อสร้างอาคารครั้งนี้ได้ นอกจากนี้เอกสารแผนผังบริเวณ แบบแปลน รายการประกอบแบบแปลน และรายการคำนวณอาคาร 4 ชั้น ครั้งนี้ลงนามโดยนาย ฉ. ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ระดับภาคีวิศวกร มีอำนาจออกแบบและคำนวณรายละเอียดในการก่อสร้างได้เฉพาะอาคาร 3 ชั้นเท่านั้น ย่อมไม่สามารถนำมาเป็นหลักฐานการขออนุญาตก่อสร้างอาคารได้เช่นกัน แต่หัวหน้าฝ่ายโยธาที่ตรวจผ่านเอกสารที่ไม่ถูกต้องนี้เสนอผู้อำนวยการเขต และผู้อำนวยการเขตก็ออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ลงวันที่ 23 ธันวาคม 2551 ให้แก่ผู้ขออนุญาตก่อสร้างอาคารรายนี้ไป ดังนั้น ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารทุกลำดับชั้นย่อมไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบได้ จากข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดำเนินการออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ลงวันที่ 23 ธันวาคม 2551 ดังได้กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการกรุงเทพมหานครที่รับผิดชอบงานโยธาในสำนักงานเขตที่มีความบกพร่องขาดการเอาใจใส่ระมัดระวังในการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการในทุกลำดับชั้น กรณียังไม่มี ความชัดเจนว่าการออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ลงวันที่ 23 ธันวาคม 2551 เกิดจากการกระทำของผู้อุทธรณ์ที่มีเจตนา เพื่อให้ผู้ยื่นขออนุญาตก่อสร้างรายนี้ได้ประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อุทธรณ์ข้อนี้ฟังขึ้น

ด้วยพยานหลักฐานและเหตุผลดังที่ได้วินิจฉัยข้างต้น ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์มิได้ปลอมลายมือชื่อของนาย ฉ. ในหนังสือรับรองผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมหลัก แต่การที่ผู้อุทธรณ์ซึ่งมีหน้าที่ตรวจสอบและพิจารณาการขออนุญาตก่อสร้างอาคารไม่ได้ใช้ความระมัดระวังในการตรวจสอบเอกสารแผนผังบริเวณ แบบแปลน รายการประกอบแบบแปลน และรายการคำนวณแนบท้ายหนังสือขออนุญาตก่อสร้างทำให้มีการเสนอเอกสารไม่ถูกต้อง จึงฟังได้ว่าหลังจากมีการออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารแล้ว ระหว่างการก่อสร้างอาคาร ผู้อุทธรณ์ไม่ได้ติดตามรายงานการตรวจสอบอาคารก่อสร้างทุก 15 วัน และรายงานการตรวจสอบอาคารก่อสร้างทุก 15 วัน ได้จัดทำขึ้นภายหลังและเป็นการจัดทำเอกสารย้อนหลัง การที่ผู้อุทธรณ์เป็นหัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคาร ไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมาย และการที่ผู้อุทธรณ์ได้ร่วมมือกับนาย ช. จัดทำเอกสารหลักฐานอันเป็นเท็จและรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 84 วรรคสอง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 วรรคสอง และฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 90 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 สมควรลงโทษปลดออกจากราชการ การที่คู่กรณีในอุทธรณ์เห็นว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการ

อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 82 วรรคสาม มาตรา 85 วรรคสอง และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ยังไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งการกระทำความผิด อุทธรณ์ฟังขึ้นบางส่วน อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 มาตรา 60 วรรคสอง ประกอบกับกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. 2555 ข้อ 84 ก. (3)

จึงมีคำวินิจฉัยให้ลดโทษผู้อุทธรณ์จากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ โดยให้คู่กรณีในอุทธรณ์ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัย

อนึ่ง ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีข้อสังเกตว่า การดำเนินการทางวินัยเรื่องนี้ล่าช้าเกินสมควร กล่าวคือ กรณีเรื่องนี้ นาย ส. เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งผู้ตรวจราชการ 8 มีหนังสือลงวันที่ 4 มีนาคม 2553 ถึงคู่กรณีในอุทธรณ์ รายงานเรื่องการกระทำทุจริตประพฤติมิชอบของข้าราชการสำนักงานเขต คู่กรณีในอุทธรณ์ได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 8 มีนาคม 2554 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง เมื่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้มีหนังสือ ลงวันที่ 26 กรกฎาคม 2554 รายงานการสอบสวนข้อเท็จจริงแล้ว คู่กรณีในอุทธรณ์ได้มีหนังสือ ลงวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2559 ถึงสำนักงานเขตให้สอบสวนข้อเท็จจริงและส่งเอกสารเพิ่มเติม กรณีเห็นได้ว่าหลังจากที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงรายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2554 แล้ว คู่กรณีในอุทธรณ์ (โดยกองการเจ้าหน้าที่) ได้แจ้งให้สำนักงานเขตสอบสวนข้อเท็จจริงและส่งเอกสารเพิ่มเติม เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2559 อันเป็นเวลาที่ยาวนานถึง 4 ปี 7 เดือน คู่กรณีในอุทธรณ์จึงได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 18 เมษายน 2561 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการที่มีมูลกรณีอันควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ความล่าช้าดังกล่าวเป็นเหตุให้ไม่สามารถดำเนินการทางวินัย นาย อ. หัวหน้าฝ่ายโยธาได้ เนื่องจากได้เกษียณอายุราชการ ไปเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2557 ทั้ง ๆ ที่ ควรดำเนินการทางวินัยข้าราชการรายนี้ได้ กรณีจึงไม่เป็นตามมาตรา 40 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ที่กำหนดไว้ประการหนึ่งว่าการจัดระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครต้องเป็นไปเพื่อผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของกรุงเทพมหานคร ความมีประสิทธิภาพ และความคุ้มค่า โดยให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครปฏิบัติราชการอย่างมีคุณภาพ และมีคุณภาพชีวิตที่ดี นอกจากนี้ โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 มาตรา 44 ประกอบพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มาตรา 90 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อมีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยให้ผู้บังคับบัญชาที่มีหน้าที่ต้องรายงานให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 ทราบโดยเร็ว และให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตาม มาตรา 57 ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้โดยเร็ว วรรคสอง บัญญัติว่า ผู้บังคับบัญชาหรือผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 ผู้ใดละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง หรือปฏิบัติหน้าที่โดยไม่สุจริตให้ถือว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัย ดังนั้น กรณีเรื่องนี้จึงถือว่าคุณกรณีในอุทธรณ์ไม่ดำเนินการทางวินัยโดยเร็วตามเจตนารมณ์ของบทบัญญัติแห่งกฎหมายข้างต้น ซึ่งกรณีการดำเนินการทางวินัยล่าช้าเช่นนี้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้เคยมีข้อสังเกตมายังกรุงเทพมหานคร

หลายครั้งแล้ว แต่กรุงเทพมหานครก็ยังไม่ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขในเรื่องนี้แต่อย่างใด ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จึงเสนอแนะต่อ ก.ก. เพื่อให้ ก.ก. ดำเนินการให้มีการปรับปรุงนโยบายการบริหารทรัพยากรบุคคลของกรุงเทพมหานคร ในส่วนที่เกี่ยวกับการพิทักษ์ระบบคุณธรรมในเรื่องการดำเนินการทางวินัยต่อไป

ความเห็นแย้ง

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์เป็นอดีตข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนักจัดการงานโยธาชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่ายโยธา สำนักงานเขต เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายช่างโยธา 6 หัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคารฝ่ายโยธา สำนักงานเขต มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการตรวจสอบและพิจารณาการขออนุญาตก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือการเคลื่อนย้ายอาคารต่าง ๆ และการขออนุญาตติดตั้งป้ายโฆษณาให้ถูกต้อง ตามข้อบัญญัติฯ พระราชบัญญัติควบคุมอาคารฯ และกฎกระทรวงฯ ตามคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 20 พฤศจิกายน 2550 ได้ตรวจสอบเอกสารการยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคาร ราย นางสาว ว. และนาง ท. ซึ่งยื่นขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารชนิด ค.ส.ล. 4 ชั้น (มีชั้นลอย) เพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัย ก่อสร้างบริเวณริมถนนซอย น. ตามภาพถ่ายเอกสารหลักฐานหนังสือขออนุญาตก่อสร้างอาคาร ดัดแปลงอาคาร หรือรื้อถอนอาคาร (แบบ ข.1) ลงวันที่ 18 พฤศจิกายน 2551 ระบุว่า นาย ป. และนาย พ. เป็นผู้ออกแบบและคำนวณ ส่วนผู้ควบคุมงานจะเสนอรายชื่อก่อนลงมือก่อสร้าง ทั้งระบุด้วยว่าได้แนบเอกสารมาพร้อมกับหนังสือขออนุญาตก่อสร้างด้วย คือ แผนผังบริเวณ แบบแปลน รายการประกอบแบบแปลน และรายการคำนวณ แต่จากการตรวจสอบเอกสารหลักฐานแผนผังบริเวณ แบบแปลน รายการประกอบแบบแปลน และรายการคำนวณที่แนบท้ายหนังสือขออนุญาตก่อสร้าง พบว่าในช่องลงลายมือชื่อผู้ที่เป็น STRUCTURAL ENGINEER หรือวิศวกรผู้ออกแบบและคำนวณรายละเอียดในการก่อสร้าง ไม่ได้ลงนามโดยนาย ป. ที่มีใบอนุญาต เลขที่ สย XXXX เป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ระดับสามัญวิศวกร ตามที่ระบุไว้ในคำขอใบอนุญาตก่อสร้าง แต่ลงนามโดยนาย ฉ. เลขทะเบียนที่ ทย XXXX ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ระดับภาคีวิศวกร ซึ่งตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่ยื่นคำขออนุญาตก่อสร้าง คือ กฎกระทรวง ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2508) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิศวกรรม พ.ศ. 2505 ประกอบกฎกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2508) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิศวกรรม พ.ศ. 2505 กำหนดว่า ผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ระดับภาคีวิศวกร สามารถออกแบบและคำนวณรายละเอียดในการก่อสร้างได้เฉพาะอาคาร 3 ชั้น เมื่อการขออนุญาตก่อสร้างอาคารรายนี้เป็นการขออนุญาตก่อสร้างอาคารชนิด ค.ส.ล. 4 ชั้น (มีชั้นลอย) นาย ฉ. ที่มีใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ระดับภาคีวิศวกร จึงไม่มีอำนาจในการออกแบบและคำนวณรายละเอียดในการก่อสร้างอาคารรายนี้ได้ เสี่ยงต่อการเกิดอันตรายแก่ผู้อยู่อาศัยในอาคารก่อสร้าง และเป็นอันตรายแก่ผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง อีกทั้งผู้อุทธรณ์ได้ให้ถ้อยคำในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงและชั้นสอบสวนวินัยยอมรับว่าเป็นผู้เขียนรายละเอียดและลงนามชื่อวิศวกร คือ นาย ฉ. ในสำเนาหนังสือรับรองผู้ประกอบอาชีพวิศวกรรมหลักของนาย ฉ. ซึ่งเป็นผู้ออกแบบโครงสร้างอาคารดังกล่าวแทนนาย ฉ. ผู้อุทธรณ์ ให้ถ้อยคำดังกล่าวในเวลาที่ไม่สอดคล้องกับเวลาที่เกิดเหตุ จึงมีน้ำหนักให้เชื่อว่าผู้อุทธรณ์ให้การไปตามความเป็นจริง ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์ลงชื่อ

นาย ฉ. ในสำเนาหนังสือรับรองผู้ประกอบการอาชีพวิศวกรรมหลักของนาย ฉ. โดยมีขอบ ผู้อุทธรณ์ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายช่างโยธา 6 หัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคาร ฝ่ายโยธา สำนักงานเขต ซึ่งเป็นตำแหน่งของผู้ที่มีประสบการณ์และความชำนาญงาน ผู้อุทธรณ์ย่อมมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมาย กฎกระทรวง ข้อบัญญัติ ข้อบังคับ ตลอดจนหลักเกณฑ์วิธีการในการพิจารณาออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารเป็นอย่างดี ผู้อุทธรณ์ย่อมตรวจสอบรู้ว่าเอกสารต่าง ๆ ที่ผู้ประกอบการแนบมาพร้อมกับหนังสือขออนุญาตก่อสร้างอาคารนั้นเป็นเอกสารที่ถูกต้องครบถ้วนหรือไม่ ลงนามโดยวิศวกรผู้มีอำนาจในการคำนวณและออกแบบโดยถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ แต่ผู้อุทธรณ์ก็ได้ช่วยแก้ไขรายละเอียดสำเนาหนังสือรับรองของผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมพร้อมทั้งลงลายมือชื่อ นาย ฉ. ซึ่งเป็นวิศวกรโดยมิชอบ เพื่อให้เห็นว่าเป็นเอกสารที่ถูกต้องครบถ้วนและได้เสนอเอกสารดังกล่าวพร้อมด้วยเอกสารประกอบการขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารที่ลงนามโดยวิศวกรซึ่งไม่มีอำนาจในการออกแบบและคำนวณรายละเอียดในการก่อสร้างอาคารรายนี้ตามที่กฎหมายกำหนดอันเป็นเอกสารที่ไม่ถูกต้องต่อผู้บังคับบัญชา และเสนอความเห็นให้อนุญาตตามคำขอดังกล่าว ทำให้ผู้ประกอบการได้ไปซึ่งใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ลงวันที่ 23 ธันวาคม 2551 ซึ่งมิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย

ข้อเท็จจริงยังปรากฏว่า ตามใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ลงวันที่ 23 ธันวาคม 2551 อนุญาตให้ก่อสร้างอาคารประเภทที่พักอาศัยขนาดกว้าง 6.50 เมตร ยาว 18 เมตร สูง 4 ชั้น (มีชั้นลอย) จำนวน 1 หลัง แต่ข้อเท็จจริงที่ได้จากการตรวจสอบอาคารประกอบกับแนวเขตของอาคาร โดยใช้ความรู้ทางด้านการโยธาของฝ่ายโยธา สำนักงานเขต โดยนาย อ. พบว่าอาคารดังกล่าวเป็นอาคาร ค.ส.ล. 5 ชั้น ดาดฟ้า 1 หลัง ใช้เป็นอาคารพักอาศัยรวม มีขนาดกว้างประมาณ 19.40 เมตร ลึกประมาณ 8.40 เมตร สูง 14.50 เมตร (พื้นดาดฟ้า) ซึ่งตามกฎหมายฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 หมวด 3 ว่าด้วยที่ว่างภายนอกอาคาร ข้อ 33 (1) กำหนดว่าอาคารอยู่อาศัยและอาคารอยู่อาศัยรวมต้องมีที่ว่างไม่น้อยกว่า 30 ใน 100 ส่วนของพื้นที่ชั้นใดชั้นหนึ่งที่สูงที่สุดของอาคาร และหมวด 4 ว่าด้วยแนวทางและระยะต่าง ๆ ของอาคาร ข้อ 41 กำหนดว่า อาคารที่ก่อสร้างหรือดัดแปลงใกล้ถนนสาธารณะที่มีความกว้างน้อยกว่า 6 เมตร ให้ร่นแนวอาคารห่างจากกึ่งกลางถนนสาธารณะอย่างน้อย 3 เมตร และข้อ 41 (2) กำหนดว่า ถ้าถนนสาธารณะนั้น มีความกว้างตั้งแต่ 10 เมตรขึ้นไป แต่ไม่เกิน 20 เมตร ให้ร่นแนวอาคารจากเขตถนนสาธารณะอย่างน้อย 1 ใน 10 ของความกว้างของถนนสาธารณะ ซึ่งจากการตรวจสอบอาคารของฝ่ายโยธา สำนักงานเขต พบว่ามีการก่อสร้างอาคารชิดแนวถนน น. โดยตามแบบแปลนถนน น. มีความกว้าง 12 เมตร อาคารดังกล่าวจึงมีที่ว่างภายนอกอาคารและแนวร่นด้านหน้าอาคารไม่เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

นอกจากนี้ เห็นว่าตามคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 20 พฤศจิกายน 2550 เรื่อง กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของข้าราชการฝ่ายโยธา สำนักงานเขต ได้กำหนดว่า ผู้อุทธรณ์ นายช่างโยธา 6 เป็นหัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคาร นาย ย. นายช่างโยธา 6 เป็นนายตรวจแขวง นาย ช. นายช่างโยธา 6 เป็นนายตรวจแขวง และนาย ซ. นายช่างโยธา 6 เป็นนายตรวจแขวง ตามคำสั่งฉบับนี้กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของกลุ่มงานควบคุมอาคารว่า มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการตรวจสอบและพิจารณาการขออนุญาตก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือการเคลื่อนย้ายอาคารต่าง ๆ และการขออนุญาตติดตั้งป้ายโฆษณาให้ถูกต้องตามข้อบัญญัติฯ พระราชบัญญัติควบคุมอาคารฯ และ

กฎกระทรวงฯ ควบคุมมิให้มีการก่อสร้างอาคาร ดัดแปลงอาคาร หรือติดตั้งป้ายโฆษณาโดยมิได้รับอนุญาต หรือก่อสร้างอาคารดัดแปลงผิดจากแบบที่ได้รับอนุญาต พิจารณาออกคำสั่งให้ระงับการก่อสร้าง ดัดแปลงหรือเคลื่อนย้ายอาคาร การดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดจนคดีถึงที่สุด การบังคับการก่อสร้างอาคารให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร และการรายงานการก่อสร้างอาคารทุก 15 วัน ต่อผู้บังคับบัญชา ฯลฯ และตามหนังสือกรุงเทพมหานคร ที่ กท 8004/1761 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2539 เรื่อง ปัญหาข้อบกพร่องและแนวทางดำเนินการเกี่ยวกับการสร้างอาคาร ข้อ 3 กำหนดว่า ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในเรื่องอาคาร (นายตรวจ) สำนักงานเขตทำการตรวจสอบและรายงานผลทุก 15 วัน แต่จากรายงานผลการตรวจสอบการก่อสร้างอาคารทุก 15 วัน ของฝ่ายโยธา สำนักงานเขต ลงวันที่ 17 มีนาคม 2552 ถึงวันที่ 10 กันยายน 2552 ปรากฏว่าไม่มีการรายงานว่าพบการก่อสร้างผิดไปจากแบบที่ได้รับอนุญาต แต่กลับปรากฏข้อเท็จจริงตามรายงานผลการตรวจสอบการก่อสร้างอาคารของวันที่ 18 พฤศจิกายน 2552 ว่า ฝ่ายโยธา สำนักงานเขต ตรวจสอบพบมีการก่อสร้างอาคารรายดังกล่าวผิดไปจากแบบที่ได้รับอนุญาต ได้แก่ (1) ต่อเติมชั้นลอยขนาด 4 x 12 เมตร (2) สร้างบันได ค.ส.ล. ขึ้นชั้นดาดฟ้า จำนวน 1 แห่ง (3) ชั้นล่างกั้นห้องเพิ่ม จำนวน 4 ห้อง (4) ชั้นลอยและชั้น 2 – 4 กั้นห้องเพิ่ม จำนวน 6 ห้อง (5) ทำการก่อสร้างอาคารโดยไม่แจ้งชื่อสถาปนิกควบคุมงาน โดยสำนักงานเขตได้ออกคำสั่งเพื่อบังคับตัวอาคารและบุคคลที่เกี่ยวข้องจำนวน 5 ฉบับ พร้อมกัน ในวันที่ 19 พฤศจิกายน 2552 ซึ่งพบว่าเป็นวันเดียวกับที่นาย ส. ผู้ตรวจราชการ 8 ผู้ตรวจราชการประจำพื้นที่เขตได้ตรวจสอบพื้นที่พบว่าอาคารดังกล่าวมีการก่อสร้างผิดไปจากแบบที่ได้รับอนุญาต ซึ่งหากสำนักงานเขตได้ดำเนินการตรวจสอบการก่อสร้างตามระยะเวลาที่กำหนดย่อมพบที่มีการกระทำอันเป็นการฝ่าฝืนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 40 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 จะต้องดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ซึ่งทางปกครองและทางอาญาเพื่อให้มีการแก้ไขในส่วนที่มีการก่อสร้างผิดแบบตั้งแต่ต้น แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าไม่มีการดำเนินการใด ๆ กับอาคารดังกล่าวมาก่อน ทั้งที่มีการก่อสร้างดัดแปลงอาคารไม่เป็นไปตามแบบที่ได้รับอนุญาตหลายรายการประกอบกับนาย ช. ตำแหน่งนายช่างโยธาชำนาญงาน ฝ่ายโยธา สำนักงานเขต เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายช่างโยธา 6 ซึ่งมีหน้าที่ตรวจสอบการก่อสร้างอาคารและจัดทำรายงานการตรวจสอบการก่อสร้างอาคารทุก 15 วัน ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ 1 เมษายน 2554 ว่านาย ช. เป็นผู้ตรวจสอบอาคารได้ไปตรวจสอบการก่อสร้างตามใบอนุญาต ลงวันที่ 23 ธันวาคม 2551 พบที่มีการชิงผ้าใบป้องกันฝุ่นละอองและอยู่ระหว่างดำเนินการเจาะเสาเข็ม หลังจากนั้นก็แวะไปตรวจเฉพาะฝุ่นละอองโดยยอมรับว่าไม่ได้ตรวจดูการก่อสร้าง เรื่องการจัดทำรายงานการตรวจสอบการก่อสร้างอาคารทุก 15 วัน นั้น เมื่อนาย ส. ผู้ตรวจราชการ 8 มีหนังสือขอเอกสารจากสำนักงานเขต หัวหน้าฝ่ายโยธาและหัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคาร (ผู้อุทธรณ์) ได้ให้นาย ช. จัดทำเอกสารรายงานให้ครบ นาย ช. จึงได้จัดทำเอกสารรายงานการตรวจสอบการก่อสร้างอาคารทุก 15 วันทั้งหมด โดยมีได้ตรวจสอบการก่อสร้างตามความเป็นจริงเพราะหัวหน้าฝ่ายโยธาและหัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคาร (ผู้อุทธรณ์) ขอให้จัดทำรายงานย้อนหลังให้ครบตามที่นาย ส. ร้องขอมา และผู้อุทธรณ์ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง เมื่อวันที่ 8 เมษายน 2554 ว่านาย ช. ไม่ได้ทำรายงานการตรวจสอบอาคารทุก 15 วัน ผู้อุทธรณ์จึงขอให้นาย ช. จัดทำรายงานตามข้อเท็จจริงว่าเป็นอย่างไรแล้วเสนอผู้บังคับบัญชา แม้ผู้อุทธรณ์จะอ้างว่ามีได้ตรวจสอบรายงานดังกล่าวเพราะเชื่อว่าถูกต้องตามข้อเท็จจริง แต่ก็ปรากฏ

ลายมือชื่อผู้อุทธรณ์ในรายงานการตรวจสอบอาคารทุก 15 วันทุกฉบับ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า นาย ช. ไม่ได้ตรวจสอบ การก่อสร้างอาคารทุก 15 วัน และผู้อุทธรณ์ในฐานะหัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคารไม่ได้ติดตามตรวจสอบการก่อสร้าง อาคารให้เป็นไปตามแบบที่ได้รับอนุญาต โดยผู้อุทธรณ์ได้ร่วมมือกับนาย ช. จัดทำเอกสารหลักฐานรายงานการ ตรวจสอบอาคารทุก 15 วันอันเป็นเท็จและเสนอเอกสารหลักฐานดังกล่าวต่อผู้บังคับบัญชา เพื่อนำไปยื่นต่อ นาย ส. ผู้ตรวจราชการ 8

ด้วยข้อเท็จจริงและเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้นเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 82 วรรคสาม มาตรา 85 วรรคสอง และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 สมควรถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ดังนั้น ตามที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ในกรณี กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของ ทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรง ตามมาตรา 82 วรรคสาม มาตรา 85 วรรคสอง และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงเป็นการถูกต้องเหมาะสมและชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น เห็นควร มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

เรื่องแดงที่ 16 (อ)/2564

อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

คำอุทธรณ์และคำขอ

เรื่องนี้ผู้อุทธรณ์ยื่นอุทธรณ์ สรุปได้ว่า ผู้อุทธรณ์อดีตข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่ง เจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน ถูกคู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ กรณีร่วมกับนาง น และนาย ก หลอกหลวงให้นาย พ หลงเชื่อว่าสามารถดำเนินการเปลี่ยนแปลงการใช้อาคารจากอาคารชุดให้เข้าพักรายเดือน เป็นโรงแรมและสามารถดำเนินการออกใบอนุญาตเปิดโรงแรมได้โดยอ้างว่าเป็นใบอนุญาตที่ถูกกฎหมายสามารถ ประกอบธุรกิจโรงแรมได้ และต่อมานาย พ ได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่กรมการปกครองว่าใบอนุญาตดังกล่าวเป็นใบอนุญาต ประกอบการปลอม จึงไม่สามารถดำเนินการกิจการโรงแรมได้ พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งผู้อุทธรณ์เห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม เนื่องจากในกระบวนการสอบสวนข้อเท็จจริงของสำนักงานเขตได้กล่าวหาผู้อุทธรณ์เป็นผู้รับเงินเพื่อไปดำเนินการออกใบอนุญาตเปิดโรงแรม ซึ่งเป็นส่วนที่นาย พ ต้องดำเนินคดีตามกฎหมายกับผู้อุทธรณ์ ประกอบกับมติของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงไม่มีมติให้ดำเนินการทางวินัยกับผู้อุทธรณ์แต่อย่างใด และการที่กรุงเทพมหานครแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหา (สว.2) ให้ผู้อุทธรณ์ทราบ ซึ่งในรายละเอียดของบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามข้อ 14 (สว.2) ไม่มีส่วนใดกล่าวถึงผู้อุทธรณ์ในฐานะผู้ถูกกล่าวหาแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้ผู้อุทธรณ์จึงไม่สามารถดำเนินการชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาดังกล่าวได้และประกอบกับข้อเท็จจริง ผู้อุทธรณ์เป็นเพียงแค่ผู้แนะนำให้นาย ว รู้จักกับนาง น เท่านั้น ซึ่งเห็นได้ว่าแม้แต่การอ้างข้อกฎหมายดังกล่าวยังไม่ถูกต้อง นอกจากนี้การดำเนินการสอบสวนทางวินัยดังกล่าวมิได้เปิดโอกาสให้ผู้อุทธรณ์ได้ต่อสู้ตามสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายตามมูลคดีที่ได้กล่าวหาทางวินัยแต่อย่างใด ซึ่งถือได้ว่าเป็นการดำเนินการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และจากรายงานการสอบสวน (สว. 6) การสอบสวนนาง น นาย ก และผู้อุทธรณ์ รวม 3 คน ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร้ายแรง ทำให้การของพยานได้อ้างว่าผู้อุทธรณ์ได้ออนเงินเข้าบัญชี 2 ครั้ง เป็นเงิน 750,000 บาท และนาย ก ได้นัดพยานเจ้าของอาคารและพี่ชายมาพบ ซึ่งหลังจากนั้นเจ้าของอาคารได้ติดต่อกับนาย ก โดยตรงและพยานไม่ได้รับการติดต่อจากเจ้าของอาคารอีก และจากการประชุมพิจารณาประเด็นสำคัญที่จะต้องพิจารณามูลความผิดระบุว่าจากพยานหลักฐานการให้ถ้อยคำของพยาน พฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหาที่ได้เคยกระทำมาก่อนหน้านี้และการให้ถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหาจึงเชื่อได้ว่านาง น นาย ก และผู้อุทธรณ์ ร่วมมือกันใช้ความเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหลอกลวงให้นาย พ หลงเชื่อว่าจะสามารถดำเนินการเปลี่ยนแปลงการใช้อาคารจากอาคารชุดให้เข้าพักรายเดือนเป็นโรงแรมโดยแบ่งหน้าที่กันทำเป็นเนื้องานตามสัญญาจ้าง จึงเป็นเหตุทำให้เชื่อได้ว่านาง น นาย ก และผู้อุทธรณ์ร่วมมือในการดำเนินการปลอมแปลงเอกสารใบอนุญาตเปิดโรงแรมซึ่งเป็นเอกสารราชการ อันมีลักษณะความผิดอาญาฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 อันถือได้ว่าเป็นการประพฤตชั่วอย่างร้ายแรง ซึ่งผู้อุทธรณ์เห็นว่าข้อสรุปของคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ถูกต้อง ข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวผู้อุทธรณ์เป็นเพียงผู้แนะนำให้ นาย ว ได้รู้จักกับนาง น ซึ่งจากการติดต่อประสานงานกับนาย ว แจ้งว่าสามารถดำเนินการเปลี่ยนแปลงการใช้อาคารนาง น ได้แนะนำให้นาย ว รู้จักกับเจ้าของอาคาร โดยไม่ได้แนะนำให้รู้จักกับนาย ก แต่อย่างใด และไม่ทราบว่ามีการร่วมมือกันทำงานระหว่างนาย ว และนาย ก ประกอบกับจากพยานหลักฐานการโอนเงินตามสัญญาว่าจ้างรวมเป็นจำนวนเงิน 1,991,000 บาท จะเห็นได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้ออนเงินให้แก่ นาย ว เพียงผู้เดียว และนาย ว ไม่ได้เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครแล้ว ตลอดจนผู้อุทธรณ์ไม่ได้รับเงินค่าจ้างหรือส่วนต่างจากเงินค่าจ้างที่นาย พ จ่ายมาแต่อย่างใด จึงขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัย ดังนี้ (1) มีคำสั่งว่าผู้อุทธรณ์ไม่มีความผิดทางวินัยกรณีใช้อุบายหลอกลวงนาย พ ให้หลงเชื่อว่าจะสามารถดำเนินการเปลี่ยนแปลงการใช้อาคารจากอาคารชุดให้เข้ารายเดือนเป็นโรงแรมและดำเนินการออกใบอนุญาตเปิดโรงแรมได้ (2) เพิกถอนคำสั่ง (3) มีคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์ได้รับเงินเดือนและบำเหน็จบำนาญตามสิทธิที่พึงได้รับตามกฎหมายต่อไป

คำวินิจฉัย

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าขณะที่ผู้อุทธรณ์รับราชการเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน ถูกคู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ กรณีร่วมกันหลอกลวงให้นาย พ หลงเชื่อว่าสามารถดำเนินการเปลี่ยนแปลงการใช้อาคารจากอาคารชุดให้เช่าพักรายเดือนเป็นโรงแรมและดำเนินการออกใบอนุญาตเปิดโรงแรมได้โดยชอบด้วยกฎหมาย แต่ท้ายสุดไม่สามารถดำเนินการดังกล่าวได้ ทั้งปรากฏว่าใบอนุญาตเปิดโรงแรมเป็นเอกสารปลอม พฤติการณ์เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่ผู้อุทธรณ์เห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม เนื่องจาก (1) มติของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงไม่ได้มีมติให้ดำเนินการทางวินัยกับผู้อุทธรณ์ (2) บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ 15 ไม่ได้มีการกล่าวหาผู้อุทธรณ์ จึงไม่สามารถดำเนินการชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ (3) การแจ้งข้อกล่าวหาโดยอังกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ไม่ถูกต้อง เนื่องจากในระหว่างที่มีการสอบสวนวินัยได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 แล้ว (4) ผู้อุทธรณ์ไม่ได้รับหนังสือหรือสรุปผลการสอบสวนวินัยร้ายแรง ซึ่งเป็นการขัดต่อสิทธิที่จะต้องได้รับทราบถึงสรุปข้อเท็จจริงและหลักฐานสนับสนุนข้อเท็จจริงเพื่อที่จะต่อสู้คดีวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 (5) กระบวนการดำเนินการทางวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากล่วงเลยเป็นระยะเวลามากกว่า 10 ปี และผู้อุทธรณ์ได้รับการพิจารณาขึ้นเงินเดือนตามปกติ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2554 (6) ผู้อุทธรณ์ไม่ได้รับการชี้แจงข้อกล่าวหาและสอบถามเกี่ยวกับการยื่นคำชี้แจง (7) คู่กรณีในอุทธรณ์ไม่ปฏิบัติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ล 368 ลงวันที่ 2 สิงหาคม 2553 ที่ให้ผู้บังคับบัญชาสมควรรอการสั่งการเด็ดขาดทางวินัยไว้ก่อนจนกว่าจะทราบผลคดีทางอาญา เมื่อผู้อุทธรณ์ไม่ได้มีความผิดทางอาญา การที่ผู้คู่กรณีในอุทธรณ์พิจารณาผลการสอบสวนและพิจารณาโทษผู้อุทธรณ์จึงเป็นกระบวนการดำเนินการทางวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และ (8) ผู้อุทธรณ์ไม่ได้ร่วมมือในการดำเนินการปลอมแปลงเอกสารใบอนุญาตเปิดโรงแรม จึงขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานครมีคำวินิจฉัย ดังนี้ (1) มีคำสั่งว่าผู้อุทธรณ์ไม่มีความผิดทางวินัย กรณีใช้อุบายหลอกลวงนาย พ ให้หลงเชื่อว่าสามารถดำเนินการเปลี่ยนแปลงการใช้อาคารจากอาคารชุดให้เช่ารายเดือนเป็นโรงแรมและดำเนินการออกใบอนุญาตเปิดโรงแรมได้ (2) เพิกถอนคำสั่ง (3) มีคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์ได้รับเงินเดือนและบำเหน็จบำนาญตามสิทธิที่พึงได้รับตามกฎหมายต่อไป

เรื่องอุทธรณ์นี้ มีประเด็นจะต้องพิจารณาวินิจฉัย ดังนี้

การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งไล่ออกจากราชการ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ การดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงชอบด้วยกระบวนการ ขั้นตอนตามที่กฎหมายหรือไม่ ดังนี้

กรณีทีหนึ่ง การที่มติของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงไม่ได้มีมติให้ดำเนินการทางวินัยกับผู้อุทธรณ์ นั้น เห็นว่า แม้ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงจะเสนอให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยกับนาง น กับนาย ก แต่ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงก็เป็นเพียงการรวบรวมรายละเอียดข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายต่าง ๆ เพื่อใช้ประกอบการพิจารณาของผู้บังคับบัญชาว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยหรือไม่เท่านั้น ซึ่งผู้บังคับบัญชาอาจมีความเห็นเหมือนหรือแตกต่างกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงหรือไม่ก็ได้ การพิจารณาว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยหรือไม่ จึงเป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 95 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เมื่อคู่กรณีในอุทธรณ์เห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง คู่กรณีในอุทธรณ์ในฐานะผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุจึงสามารถดำเนินการทางวินัยกับผู้อุทธรณ์ได้

กรณีที่สอง การที่บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ 15 ไม่ได้มีการกล่าวหาผู้อุทธรณ์ จึงไม่สามารถดำเนินการชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ นั้น เห็นว่า จากการตรวจสอบข้อกล่าวหาตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ 15 (สว.3) ลงวันที่ 28 มิถุนายน 2553 พบว่าคณะกรรมการสอบสวนได้มีการแจ้งข้อกล่าวหา สรุปได้ว่า นาง น นาย ก และผู้อุทธรณ์ร่วมมือกันโดยใช้ความเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหลอกลวงให้นาย พ ให้หลงเชื่อว่าจะสามารถดำเนินการเปลี่ยนแปลงการใช้อาคารจากอาคารชุดให้เช่าพักรายเดือนเป็นโรงแรม และมีใบอนุญาตเปิดโรงแรมและใบอนุญาตที่เกี่ยวข้องที่เป็นเอกสารฉบับจริงอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ต่อมาได้รับการตรวจสอบและยืนยันจากกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทยว่าเป็นเอกสารฉบับปลอม อันเป็นการกระทำโดยมิชอบเพื่อให้อาคารดังกล่าวเปิดประกอบกิจการโรงแรม อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติก่ออย่างร้ายแรง ตามมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงเห็นว่า คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหา โดยระบุชื่อผู้อุทธรณ์ไว้อย่างชัดเจนแล้ว

กรณีที่สาม การแจ้งข้อกล่าวหาโดยอังกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ไม่ถูกต้อง เนื่องจากในระหว่างที่มีการสอบสวนวินัยได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 นั้น เห็นว่า มาตรา 139 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 ซึ่งเป็นบทเฉพาะกาล กำหนดว่า ในกรณีที่กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการประเภทต่าง ๆ กำหนดให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้าราชการพลเรือนสามัญมาใช้บังคับหรือใช้บังคับโดยอนุโลม ให้ยังคงนำพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาใช้บังคับหรือใช้บังคับโดยอนุโลมต่อไป การดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้อุทธรณ์ จึงต้องเป็นไปตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา การแจ้งข้อกล่าวหาของคณะกรรมการสอบสวน จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

กรณีทีสี่ ผู้อุทธรณ์ไม่ได้รับหนังสือหรือสรุปผลการสอบสวนวินัยร้ายแรง ซึ่งเป็นการขัดต่อสิทธิที่จะต้องได้รับทราบถึงสรุปข้อเท็จจริงและหลักฐานสนับสนุนข้อเท็จจริง เพื่อที่จะโต้แย้งการดำเนินการทางวินัยตาม

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 นั้น เห็นว่า โดยที่การดำเนินการทางวินัยของผู้อุทธรณ์ เป็นไปตามมาตรา 139 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ซึ่งเป็นบทเฉพาะกาลดังที่ได้วินิจฉัยไว้ในกรณีที่ 3 แล้ว การดำเนินการทางวินัยในขณะนั้น จึงยังเป็นการดำเนินการทางวินัยตามพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ต่อไปและต้องนำกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาใช้บังคับด้วยจึงหาใช่เป็นการดำเนินการทางวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบกับ กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 ตามที่ผู้อุทธรณ์เข้าใจไม่ ซึ่งจากการตรวจสอบ กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ไม่มีข้อกำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนจะต้องมีหนังสือ หรือสรุปผลการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้อุทธรณ์ทราบ การที่ผู้อุทธรณ์ไม่ได้รับหนังสือหรือสรุปผลการสอบสวนวินัยร้ายแรง จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ไม่ทำให้การดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงเสียไปแต่อย่างใด

กรณีที่ห้า กระบวนการดำเนินการทางวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากล่วงเลยเป็นระยะเวลามากกว่า 10 ปี และผู้อุทธรณ์ได้รับการพิจารณาขึ้นเงินเดือนตามปกติตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2554 นั้น เห็นว่า การดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้อุทธรณ์ คณะกรรมการสอบสวนได้ใช้ระยะเวลาในการดำเนินการสอบสวนนับตั้งแต่วันที่ 15 กรกฎาคม 2553 จนถึงวันที่รายงานผลการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง คือวันที่ 3 กันยายน 2553 รวมเป็นเวลา 201 วัน อยู่ภายในระยะเวลาตามข้อ 12 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ที่กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายใน 270 วัน ซึ่งระยะเวลาดังกล่าว ถือเป็นระยะเวลาเร่งรัดเท่านั้นดังนั้น การดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้อุทธรณ์ แม้จะล่วงเลยเป็นระยะเวลา มากกว่า 10 ปี ดังที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้าง แต่ก็ไม่เป็นเหตุทำให้กระบวนการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้อุทธรณ์ ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด และการที่ผู้อุทธรณ์ได้รับการพิจารณาขึ้นเงินเดือนตามปกติตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2554 ก็ไม่ใช่เป็นเพราะว่าผู้อุทธรณ์ไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา แต่ที่ผู้อุทธรณ์ได้รับการเลื่อนขึ้นเงินเดือน ก็เพราะว่าเป็นการปฏิบัติตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน พ.ศ. 2552 ซึ่งกรุงเทพมหานครได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลม ตั้งแต่วันที่ 15 สิงหาคม 2554 ซึ่งก็ไม่มีข้อห้ามไม่ให้เลื่อนขึ้นเงินเดือนข้าราชการที่ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง เหมือนกับหลักเกณฑ์การเลื่อนขึ้นเงินเดือนที่กรุงเทพมหานครเคยใช้อยู่เดิมตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขึ้นเงินเดือน พ.ศ. 2544 ดังนั้น การที่ผู้อุทธรณ์ได้รับการเลื่อนขึ้นเงินเดือน ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2554 ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน พ.ศ. 2552 จึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย

กรณีที่หก การที่ผู้อุทธรณ์ไม่ได้รับการชี้แจงข้อกล่าวหาและสอบถามเกี่ยวกับการยื่นคำชี้แจง นั้น เห็นว่า คณะกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (สว.3) ลงวันที่ 28 มิถุนายน 2553 ให้ผู้อุทธรณ์ทราบ ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้รับทราบและชี้แจงนำสืบแก้ข้อกล่าวหาแล้วตามบันทึก

ถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา เมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 2553 ผู้อุทธรณ์จึงไม่อาจอ้างได้ว่าไม่ได้รับการชี้แจงข้อกล่าวหาและสอบถามเกี่ยวกับการยื่นคำชี้แจง

กรณีนี้เจ็ด การที่คู่กรณีในอุทธรณ์ไม่ปฏิบัติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ล 368 ลงวันที่ 2 สิงหาคม 2553 ที่ให้ผู้บังคับบัญชาสมควรออกคำสั่งการเด็ดขาดทางวินัยไว้ก่อนจนกว่าจะทราบผลคดีทางอาญา เนื่องจากผู้อุทธรณ์ไม่ได้มีความผิดทางอาญา แต่คู่กรณีในอุทธรณ์พิจารณาผลการสอบสวนและพิจารณาโทษผู้อุทธรณ์ จึงเป็นกระบวนการดำเนินการทางวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า การดำเนินคดีอาญากับการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการ เป็นกระบวนการที่แยกต่างหากจากกัน การดำเนินคดีอาญามุ่งประสงค์เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม ส่วนการดำเนินการทางวินัยมุ่งไปที่การรักษาความสงบเรียบร้อยของงานราชการ เพื่อให้ราชการดำเนินไปด้วยความราบรื่น เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล รักษาภาพลักษณ์ของทางราชการ ดังนั้น กรณีข้าราชการถูกดำเนินคดีอาญา แม้การดำเนินคดีอาญาจะยังไม่เสร็จสิ้น ผลคดีอาญาจะเป็นเช่นใด หรือคดีอาญาจะเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือไม่ ก็อาจถูกดำเนินการทางวินัยได้ หากปรากฏว่าการกระทำของข้าราชการดังกล่าว มีมูลว่าเป็นความผิดวินัย และก็อาจได้รับโทษ ถ้าการกระทำเป็นความผิดวินัยข้าราชการตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ซึ่งตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 7904/ว4 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2509 ได้กำหนดแนวทางว่า กรณีที่ข้อเท็จจริงในสำนวนการสอบสวนวินัยฟังได้ความชัดเจนอยู่แล้ว การกระทำนั้น ๆ ของข้าราชการเป็นการกระทำผิดวินัยข้าราชการ จึงให้ดำเนินการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยแก่ข้าราชการให้เสร็จสิ้นไปโดยไม่ชักช้า และไม่ต้องรอฟังผลในคดีอาญา อีกทั้งการดำเนินการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนได้กำหนดอำนาจหน้าที่และวิธีการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยไว้เป็นส่วนหนึ่งต่างหากจากการดำเนินคดีอาญาการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัย จึงไม่จำเป็นที่จะต้องรอฟังผลทางคดีอาญาแต่อย่างใด ส่วนหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 1011/ล 368 ลงวันที่ 2 สิงหาคม 2553 เป็นกรณีที่การสอบสวนทางวินัยยังฟังไม่ได้ว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัย และผู้นั้นก็ยังตกอยู่ในฐานะเป็นผู้ถูกฟ้องคดีอาญา หรือถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดอาญาอยู่ด้วย ในกรณีเช่นนี้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจดำเนินการทางวินัยสามารถออกคำสั่งการในทางวินัยไว้ก่อนได้ จนกว่าจะทราบผลทางคดีอาญา เมื่อกรณีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า การสอบสวนทางวินัยปรากฏว่าผู้อุทธรณ์มีการกระทำผิดวินัย และผู้อุทธรณ์ไม่ได้ตกอยู่ในฐานะเป็นผู้ถูกฟ้องคดีอาญาหรือถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดอาญา ดังนั้น จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่าขณะผู้อุทธรณ์ถูกดำเนินการทางวินัยผู้อุทธรณ์จะถูกฟ้องคดีตกเป็นจำเลยในคดีอาญาหรือถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดอาญาต้องรอฟังผลทางคดีอาญาก่อนหรือไม่แต่อย่างใด การที่คู่กรณีในอุทธรณ์ได้พิจารณาโทษผู้อุทธรณ์ จึงชอบด้วยกฎหมาย จึงเห็นว่าการดำเนินการสอบสวนวินัยผู้อุทธรณ์ของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงชอบด้วยกระบวนการขั้นตอนตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ดังกล่าวทั้งหมด จึงฟังไม่ขึ้น

กรณีจึงมีประเด็นจะต้องพิจารณาวินิจฉัยต่อไปว่า พฤติกรรมการกระทำของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ สำหรับกรณีนี้ เห็นว่า มูลกรณีที่เกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากนาย พ ผู้ว่าจ้าง กับ นาง น ข้าราชการฝ่ายสิ่งแวดลอม สำนักงานเขต ผู้รับจ้าง ตกกลงทำสัญญาจ้าง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นาง น ติดต่อกับฝ่าย

หรือเจ้าหน้าที่รัฐ หรือองค์กรของรัฐที่เกี่ยวข้อง ดำเนินการตามขั้นตอนเพื่อให้ได้มาซึ่ง “ใบอนุญาตเพื่อประกอบกิจการโรงแรม” สำหรับใช้เป็นใบอนุญาตกับอาคารตึกสูง 9 ชั้น จำนวน 1 หลัง มีห้องพัก 77 ห้อง จะเห็นว่าเป็นกรณีที่นาง น ทำข้อตกลงกับนาย พ กันเอง จึงมีผลผูกพันเฉพาะนางนกับนาย พ เท่านั้น ส่วนกรณีที่นาง น ได้ติดต่อให้ผู้อุทธรณ์หาผู้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงสภาพการใช้อาคารพิพาท ก็เห็นว่าเป็นเรื่องระหว่างนาง น กับผู้อุทธรณ์ มิได้เกี่ยวข้องกับนาย พ สำหรับผู้อุทธรณ์นั้นเมื่อกรณีข้อเท็จจริงปรากฏตามถ้อยคำของผู้อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงว่า ผู้อุทธรณ์ได้รับการติดต่อจากนาง น ในช่วงที่ผู้อุทธรณ์รับราชการอยู่ที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อม เกี่ยวกับการทำเรื่องขออนุญาตการเปลี่ยนแปลงการให้อาคารเป็นโรงแรม และนาย ว ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงว่า เมื่อประมาณเดือนธันวาคม 2550 ได้รับการติดต่อจากผู้อุทธรณ์ เจ้าหน้าที่สำนักงานเขต ขอคำปรึกษาเรื่องการขออนุญาตเปลี่ยนแปลงการให้อาคาร ทราบว่าจากเดิมเป็นอะพาร์ตเมนต์ต้องการเปลี่ยนแปลงการใช้เป็นโรงแรม ซึ่งนาย ว ตกกลงขอเข้าไปตรวจสอบอาคารมูลกรณีที่เกิดขึ้นก่อน เมื่อตรวจสอบแล้วเห็นว่า อาคารอยู่ในเกณฑ์ที่จะขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงเพื่อขออนุญาตได้ นาย ว ได้ทำแบบแปลนพิมพ์เขียว และแนะนำเจ้าของอาคารให้ทำการปรับปรุงรีโนเวทอาคารบางส่วนเพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมายโดยคิดค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 750,000 บาท ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้ตกลงให้นาย ว จัดทำแบบแปลนตามที่เสนอราคา โดยมีการโอนเงินเข้าบัญชีของนาย ว 2 ครั้ง เป็นเงิน 750,000 บาท เช่นนี้ ก็เห็นว่าเป็นเรื่องระหว่างผู้อุทธรณ์กับนาย ว ที่จะดำเนินการขอเปลี่ยนแปลงสภาพการใช้อาคารพิพาท โดยไม่ได้เกี่ยวข้องกับสัญญาจ้างดังกล่าวแต่อย่างใด และเมื่อพิจารณาพฤติกรรมการกระทำของผู้อุทธรณ์ดังกล่าวแล้ว ก็เห็นว่าไม่เพียงแต่เป็นผู้แนะนำติดต่อผู้ดำเนินการดังที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ตกลงจ้างให้นาย ว เป็นผู้ดำเนินการ และจากถ้อยคำของนาง น ที่ให้ต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้อุทธรณ์ก็ยังเป็นธุระคอยติดตามแจ้งผลความคืบหน้าในการทำงานให้นาง น ทราบอีกด้วย

กรณีจึงมีปัญหาพิจารณาวินิจฉัยว่า การกระทำของผู้อุทธรณ์เป็นการร่วมกับนาง น และนาย ก หลอกลวงนาย พ ให้หลงเชื่อว่าดำเนินการเปลี่ยนแปลงจากอาคารชุดให้เช่าพักเป็นรายเดือนเป็นโรงแรมได้หรือไม่ เมื่อได้วินิจฉัยตั้งแต่แรกแล้วว่าการทำข้อตกลงสัญญาจ้างฉบับลงวันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550 เป็นเรื่องระหว่างนาง น กับนาย พ และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าขณะทำสัญญาผู้อุทธรณ์ได้อยู่ร่วมในการทำสัญญาหรือผู้อุทธรณ์มีพฤติกรรมกระทำการเป็นการปกปิดข้อเท็จจริงหรือชักจูงโน้มน้าวให้นาย พ อันเป็นการหลอกลวงให้นาย พ หลงเชื่อยอมตกลงทำสัญญาจ้างโดยมิชอบด้วยกฎหมายอย่างใด การกล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์ร่วมกับนาง น หลอกลวงดังกล่าว จึงไม่เป็นธรรมต่อผู้อุทธรณ์ ทั้งกรณีนี้ภายหลังจากที่ผู้อุทธรณ์ได้รับการติดต่อจากนาง น ให้หาบุคคลมาดำเนินการ และผู้อุทธรณ์ก็ได้ติดต่อตกลงให้นาย ว เป็นผู้ดำเนินการขออนุญาตเปลี่ยนแปลงสภาพการใช้อาคารพิพาทเพื่อประกอบกิจการโรงแรม ก็มีเพียงระหว่างผู้อุทธรณ์กับนาย ว เท่านั้น โดยมีได้เกี่ยวข้องกับนาย ก และไม่มีพยานหลักฐานใดแสดงให้เห็นว่าผู้อุทธรณ์กับนาย ก จะสมคบคิดกันหลอกลวงนาย พ อีกเช่นกัน ประกอบกับพิจารณาถึงพฤติกรรมผู้อุทธรณ์แล้วก็เห็นว่าทั้งผู้อุทธรณ์และนาย ว ต่างก็มีเจตนาที่ต้องการดำเนินการขอเปลี่ยนแปลงสภาพการใช้อาคารพิพาท เพื่อประกอบกิจการโรงแรมให้ถูกต้องตามกฎหมาย โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้อุทธรณ์และนาย ว ได้สมคบคิดเพื่อการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใด ในลักษณะเป็นการปกปิดข้อเท็จจริงในการดำเนินการ หรือชักจูงใจบุคคลใดหรือแม้แต่ นาย พ โดยมีชอบ

ด้วยกฎหมาย แต่ในทางตรงกันข้าม กลับเห็นว่านาย ว ได้ใช้ความรู้ในฐานะที่เคยรับราชการในฝ่ายโยธามาก่อนเข้าตรวจสอบอาคารและแนะนำเจ้าของอาคารให้ทำการปรับปรุงรีโนเวทอาคารบางส่วน เพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมาย และเมื่อนาย ว เข้าตรวจสอบอาคารแล้ว พบว่ามีปัญหาเกี่ยวกับจำนวนเนื้อที่ดินของอาคารพิพาทที่จดทะเบียนเพิ่มเติมไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามที่กฎกระทรวง ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2517) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช 2479 กำหนดจะขออนุญาตได้ จึงแจ้งให้นาย พ เจ้าของอาคารจัดหาเอกสารโฉนดที่ดิน เพื่อใช้ทำเป็นที่จดทะเบียนเพิ่มเติม ในกรณีนี้นาย ว ก็ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยว่า ได้แจ้งให้นาย พ ทราบด้วยว่าหากไม่ได้เอกสารดังกล่าว ก็ไม่สามารถขออนุญาตเปลี่ยนแปลงการใช้อาคารอะพาร์ตเมนต์ (ที่พักอาศัย) เป็นโรงแรมได้ แต่นาย พ เจ้าของอาคาร ก็แจ้งว่ายังหาเอกสารโฉนดที่ดินไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่นาย ว ได้ตระเตรียมเอกสารจัดทำแบบแปลน (พิมพ์เขียว) เพื่อจะยื่นขออนุญาตไว้เรียบร้อยแล้ว จึงเห็นว่า การที่นาย ว ไม่อาจดำเนินการขออนุญาตเปลี่ยนแปลงสภาพการใช้อาคารพิพาทเพื่อประกอบกิจการโรงแรมได้ตามกฎหมาย มีสาเหตุมาจากมีปัญหาค่าที่ดินไม่เพียงพอจะทำเป็นที่จดทะเบียนสำหรับกิจการโรงแรม ซึ่งเป็นสถานที่บริการเพราะนาย พ เจ้าของอาคารไม่สามารถจัดหาที่ดินเพิ่มเติมเพื่อจัดทำเป็นที่จดทะเบียนได้ พฤติการณ์กระทำของผู้อุทธรณ์จึงเห็นได้ชัดว่าไม่ได้มีการกระทำใดเลยเป็นการร่วมกันกับนาง น และนาย ก หลอกลวงให้นาย พ หลงเชื่อที่สามารถดำเนินการเปลี่ยนแปลงอาคารพิพาทดังกล่าวได้ตามที่อุทธรณ์กล่าวหา การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงไม่เป็นความผิดตามที่อุทธรณ์กล่าวหา แม้นาง น จะให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงว่า นาง น เมื่อได้รับเงินค่าจ้างตามสัญญางวดที่ 1 เป็นเงินสดจำนวน 693,000 บาท และต่อมาได้โอนเงินจำนวนดังกล่าวให้ผู้อุทธรณ์ โดยวิธีการโอนเงินทางธนาคาร ซึ่งอยู่ในห้างสรรพสินค้า (จำชื่อไม่ได้) แถวบริเวณถนนเพชรเกษมจำนวนหลายครั้ง และได้โทรศัพท์นัดหมายผู้อุทธรณ์ให้มารับเงินสดส่วนหนึ่งในวันนั้นด้วย แต่จำนวนเงินทั้งหมดที่โอนให้ผู้อุทธรณ์ นาง น จำไม่ได้ และนาง น ยังโอนเงินที่เบิกงวดที่ 2 จำนวน 798,000 บาท ก่อนที่นาย ว จะเข้ามาดำเนินการดังกล่าวให้ผู้อุทธรณ์อีก และผู้อุทธรณ์ก็ให้ถ้อยคำยอมรับว่าได้รับเงินที่นาง น โอนให้จำนวน 3 งวด เป็นเงิน 1,991,000 บาท แต่ก็ได้โอนเงินดังกล่าวทั้งหมดให้นาย ว ส่วนจะเป็นเรื่องจริงตามที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างหรือไม่ก็ตาม ก็เป็นเรื่องระหว่างนาง น กับผู้อุทธรณ์เท่านั้น หากมีปัญหาจะต้องเป็นผู้ว่ากล่าวกันต่อไป

กรณีจึงมีปัญหาค่าที่ดินที่จะต้องพิจารณาอีกว่า ผู้อุทธรณ์มีพฤติกรรมการกระทำเกี่ยวกับการปลอมใบอนุญาตเพื่อประกอบกิจการโรงแรมของนาย พ หรือไม่ จากถ้อยคำที่นาย ว ให้ต่อคณะกรรมการวินัยอย่างร้ายแรงว่านาย ว มีความเกี่ยวข้องกับนาย ก เพราะนาย ว ได้เข้าไปสอบถามเกี่ยวกับเรื่องอาคารมูลกรณีนี้อย่างไรว่าสำนักงานเขตได้มีการดำเนินคดีอาคารรายนี้หรือไม่ เพื่อนำมาประกอบการยื่นขออนุญาตเปลี่ยนแปลงการใช้อาคารที่นาย ว รับจ้างออกแบบอาคารพิพาท ซึ่งนาย ก ได้แจ้งนาย ว ให้นำหมายเจ้าของอาคารมาเพื่อสอบถามรายละเอียด ต่อมานาย ว ได้นำนาย พ กับนาย ก ที่โรงแรมย่านสีลม (แต่จำชื่อโรงแรมไม่ได้) ซึ่งตั้งอยู่ตรงข้ามถนน โดยมีการรับประทานอาหารเย็นและร่วมดื่มสุราในการสนทนาด้วย และนาย ก ได้แจ้งว่าอาคารรายนี้ยังไม่มีมีการดำเนินคดีอาคารแต่อย่างใด และแจ้งว่าอาคารรายนี้สามารถขออนุญาตเป็นโรงแรมได้โดยไม่ต้องมีใบอนุญาตเปลี่ยนแปลงการใช้อาคารถ้าได้รับใบ ร.1 (ตามกฎหมายกระทรวงเกี่ยวกับการตรวจสอบความปลอดภัยของอาคาร) ก็สามารถขออนุญาตเป็นโรงแรมจากกรมการปกครองได้ ภายหลัง

เจ้าของอาคารได้ติดต่อกับนาย ก โดยตรง และนาย ว ก็ไม่ได้รับการติดต่อจากเจ้าของอาคารอีกเลย และถ้อยคำของนาย พ ที่ว่านาย ว ได้นัดหมายให้นาย พ ไปพบกับนาย ก เจ้าหน้าที่ผู้ซึ่งรับผิดชอบและดำเนินการเรื่องดังกล่าวโดยตรงที่โรงแรมซึ่งตั้งอยู่บริเวณสีลม โดยนาย ก ได้แจ้งกับนาย พ ว่าเหตุที่ใบอนุญาตทั้งสองฉบับมีความล่าช้า เนื่องจากเอกสารที่ไม่ครบถ้วน จึงให้นาย พ ลงลายมือชื่อในแบบแปลนอาคารและในสมุดตรวจสอบอาคาร โดยนาย ก แจ้งว่าจะได้รับใบอนุญาต 2 ใบ ภายใน 1 เดือน ต่อมาประมาณเดือนมิถุนายน 2551 นาย ก ได้นำใบอนุญาตมอบให้ที่เคาน์เตอร์โรงแรมและแจ้งให้นาย ก ทราบว่าเป็นใบอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายและสามารถใช้ประกอบธุรกิจโรงแรมได้ ซึ่งปรากฏต่อมาภายหลังว่าเป็นใบอนุญาตปลอม ทั้งนี้ นาย ก ได้ให้นาย พ ถ่ายเอกสารพร้อมลงชื่อรับรองสำเนาในใบอนุญาต เพื่อที่จะให้นาย ก นำไปประกอบการยื่นขออนุญาตที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สำนักงานเขต และนาง ส ที่ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงว่า เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สำนักงานเขต ประมาณวันที่ 10 กรกฎาคม 2551 ผู้ประกอบการได้นำเอกสารหลักฐานมายื่นขออนุญาตประกอบกิจการค้าประเภทโรงแรมมายื่นที่งานธุรการ ประกอบด้วยสำเนาทะเบียนบ้าน สำเนาบัตรประชาชน ใบอนุญาตเปิดโรงแรม ซึ่งออกโดยกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ใบอนุญาตการใช้อาคาร (ประเภทโรงแรม กองควบคุมอาคาร สำนักการโยธา) นาง ส ได้สั่งการให้นาง น ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในพื้นที่ ตรวจสอบอาคารที่ขออนุญาต ซึ่งต่อมานาง ส ตรวจสอบเอกสารตามที่รายงาน เห็นว่าใบอนุญาตซึ่งออกโดยกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ผิดรูปแบบเนื่องจากได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงใหม่ จึงได้ตรวจสอบกับหัวหน้าสิทธิ์ กองอนามัยสิ่งแวดล้อม สำนักงานฯ และประสานไปยังกรมการปกครองให้ตรวจสอบ จึงทราบว่าใบอนุญาตเปิดการใช้โรงแรมดังกล่าวเป็นใบอนุญาตปลอม ซึ่งเรื่องนี้ นาง น ก็ยังอ้างว่าได้ทราบเรื่องภายหลังที่ได้มีการยื่นขออนุญาต โดยผู้ที่มายื่นขออนุญาตคาดว่าป็นนาย ก เนื่องจากนาย บ ยื่นเคขอแบบฟอร์มคำร้อง เห็นว่า จากถ้อยคำของบุคคลทั้งสามให้การเชื่อมโยงสัมพันธ์สอดคล้องกันให้เห็นถึงพฤติกรรมการกระทำของนาย ก ตั้งแต่ได้มีการพบเจอกับนาย ว และนาย ก ได้ให้นาย ว นัดเจอ นาย พ เจ้าของอาคารเมื่อได้พบกันแล้วนาย ก ยังได้พูดกับนาย พ ว่าเหตุที่ใบอนุญาตทั้งสองฉบับมีความล่าช้าเพราะสาเหตุอะไร และบอกด้วยว่านาย พ จะได้รับใบอนุญาต 2 ใบ ภายใน 1 เดือน จากนั้นประมาณเดือนมิถุนายน 2551 นาย ก ก็ได้นำใบอนุญาตมอบให้นาย พ และบอกว่าเป็นใบอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายและสามารถใช้ประกอบธุรกิจโรงแรมได้ ต่อมาได้มีการยื่นเอกสารดังกล่าว เพื่อขออนุญาตประกอบกิจการค้าประเภทโรงแรมต่อฝ่ายสิ่งแวดล้อม สำนักงานเขต และได้มีการตรวจสอบเอกสารใบอนุญาตทั้ง 2 ฉบับ ที่นาย ก นำมาให้นาย พ จากกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย แล้วพบว่าใบอนุญาตเปิดโรงแรมดังกล่าว เป็นใบอนุญาตที่ทำปลอมขึ้นทั้งฉบับ เนื่องจากลายมือชื่อนายทะเบียนผู้อนุญาตที่ปรากฏได้เกษียณอายุราชการไปแล้ว ตั้งแต่วันที่ 30 กันยายน 2550 เลขที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมประจำปี 2551 ที่กรมการปกครองได้มีการออกใบอนุญาตไปแล้ว ปัจจุบันถึงเพียงลำดับที่ 2/2551 ยังไม่ถึงลำดับที่ 25 และรูปแบบของใบอนุญาตเป็นแบบใบอนุญาตที่ถูกยกเลิกไปแล้วก่อนปี 2551 รวมทั้งนาย พ ก็ได้ให้ถ้อยคำอีกว่า ตนเองได้ถูกเจ้าหน้าที่จากกรมการปกครองให้ไปให้ปากคำต่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ เมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม 2551 จึงเชื่อว่านาย ก น่าจะเป็นผู้ปลอมแปลงใบอนุญาตข้างต้นทั้ง 2 ฉบับ แม้ว่านาย ก จะให้ถ้อยคำปฏิเสธว่าไม่ได้เป็นผู้กระทำปลอมแปลงใบอนุญาต และอ้างว่านาย พ ประสงค์ให้ทำปลอมแปลงใบอนุญาตก็ตาม

ส่วนผู้อุทธรณ์จะมีส่วนรู้เห็นหรือเกี่ยวข้องกับกรทำปลอมแปลงใบอนุญาตกิจการโรงแรมของนาย พ หรือไม่ เห็นว่า แม้ผลการสอบสวนคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมีความเห็นว่า ผู้อุทธรณ์มีส่วนเกี่ยวข้องกับการปลอมแปลงใบอนุญาตประกอบกิจการโรงแรมทั้ง 2 ฉบับ กับนาย ก แต่จากข้อเท็จจริงและถ้อยคำของนาย ว นาย พ และนาง ส หรือบุคคลใดที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแสวงหาข้อเท็จจริงได้ ไม่มีบุคคลใดกล่าวพาดพิงถึงผู้อุทธรณ์ หรือแสดงให้เห็นว่าพฤติการณ์การกระทำของผู้อุทธรณ์เป็นการรู้เห็นในการทำปลอมแปลงใบอนุญาตแต่อย่างใด อีกทั้ง แม้นาย ก จะให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงว่า รู้จักกับผู้อุทธรณ์มาก่อน เพราะเคยปฏิบัติงานที่สำนักงานเขต แต่เรื่องนี้ นาย ก อ้างว่าไม่เคยพบกับผู้อุทธรณ์ จึงเท่ากับว่านาย ก ปฏิเสธว่าผู้อุทธรณ์ไม่ได้รู้เห็นหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการที่นาย ก ปลอมแปลงใบอนุญาต จึงเชื่อว่า การกระทำปลอมแปลงใบอนุญาตประกอบกิจการโรงแรมทั้ง 2 ฉบับ เป็นเรื่องที่นาย ก กระทำไปเพียงคนเดียว เช่นนี้แล้วผู้อุทธรณ์จึงไม่ได้กระทำความผิดตามที่ ถูกกล่าวหาอีกเช่นกัน ข้ออ้างของผู้อุทธรณ์ที่ว่าไม่ทราบและไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการปลอมแปลงใบอนุญาตดังกล่าว จึงฟังขึ้น

ส่วนที่ผู้อุทธรณ์กล่าวว่าหากการสอบสวนเป็นไปด้วยความรวดเร็ว ผู้อุทธรณ์ก็จะได้รับการล้างมลทิน ตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ. 2550 นั้น เห็นว่า กรณีของผู้อุทธรณ์เป็นกรณีที่ถูกล้างว่ากระทำผิดหลังจากที่มีพระราชบัญญัติ ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ. 2550 ได้ออกมาใช้บังคับ จึงไม่อยู่ในเกณฑ์ที่จะได้รับการล้างมลทินอยู่แล้ว และกรณีที่ผู้อุทธรณ์ถูกร้องเรียนร้ายแค้นก็เห็นว่าเป็นอีกกรณีหนึ่งไม่เกี่ยวข้องกับกรณีนี้ ประกอบกับขณะนี้อยู่ในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงเท่านั้น จึงไม่อาจนำมาประกอบ เพื่อให้เห็นว่าผู้อุทธรณ์เคยมีพฤติกรรมกระทำผิดมาก่อน ดังนั้น การที่คณะกรรมการสอบสวนนำกรณีร้องเรียนของ ผู้อุทธรณ์มาใช้ประกอบการพิจารณาลงโทษในกรณีนี้ จึงไม่ชอบ แต่ก็ไม่กระทบกระเทือนถึงการดำเนินการทางวินัยของ ผู้อุทธรณ์ เพราะเป็นเพียงความเห็นเบื้องต้นของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเท่านั้น เมื่อวินิจฉัยดังกล่าวว่า ผู้อุทธรณ์ ไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกล้างว่า ดังนั้น การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ จึงไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ฟังขึ้น

จึงมีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในอุทธรณ์ยกเลิกคำสั่งดังกล่าว

เรื่องแดงที่ 22 (อ)/2564

อุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ

คำอุทธรณ์และคำขอ

ผู้อุทธรณ์เป็นอดีตข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งวิศวกรโยธาชำนาญการพิเศษ ฝ่ายโยธา สังกัดสำนักงานเขต ได้ยื่นหนังสืออุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร กรณีถูกปลดกรุงเทพมหานคร มีคำสั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ กรณีได้รับแต่งตั้งจากผู้อำนวยการเขตให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นประธานกรรมการ ในคณะกรรมการประมาณราคากลางงานก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาตห้องคลอง) กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาล ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ และรักษา ประโยชน์ของทางราชการ และฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 82 (2) (3) มาตรา 83 (4) ประกอบ มาตรา 85 (7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ผู้อุทธรณ์มีคำขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร พิจารณาวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ

คำวินิจฉัย

เรื่องนี้ข้อเท็จจริงเบื้องต้นได้ความว่า มูลกรณีเรื่องนี้เกิดขึ้นเนื่องจากสำนักงานตรวจสอบภายใน ได้ตรวจสอบการดำเนินการก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาตห้องคลอง) แล้วพบว่า (1) การสำรวจเนื้องานก่อนการจัดทำ ข้อกำหนดเฉพาะงานมีความคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง จากการตรวจสอบรายละเอียดประกอบการประมาณ ราคากลางกับใบสรุปการประมาณราคากลางพบว่า รายการงานก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาตห้องคลอง) แสดงรายการ ปริมาณงานไม่สอดคล้องกันและคลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริงแต่ใช้ยอดเงินเดียวกัน ทำให้ราคาก่อสร้าง 3 รายการ คือ เสาค้ำคอนกรีตอัดแรงแผงกันดิน ค.ส.ล. และคานทับหลังเขื่อน ค.ส.ล. มีราคากลางสูงกว่าความเป็นจริงเป็นเงิน 1,364,000 บาท ทำให้ราคาที่ได้รับจ้างเสนอราคาและทำสัญญา มีราคาสูงกว่าความเป็นจริงและสูงกว่าปริมาณงาน ที่ทำได้จริงด้วย (2) การคำนวณราคากลางไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์การคำนวณราคากลางงานก่อสร้าง คือ การใช้ ค่า Factor F ไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์การคำนวณราคากลางงานก่อสร้างของกรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลัง (3) ใบแจ้งปริมาณงานประกอบสัญญาจ้างไม่แสดงรายละเอียดเนื้องานของแต่ละรายการ (4) คำนวนภาษีมูลค่าเพิ่ม ไม่ถูกต้อง ปลัดกรุงเทพมหานครได้สั่งการให้สำนักงานเขตดำเนินการ ดังนี้ (1) แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง พร้อมทั้งหาผู้รับผิดชอบชดใช้ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับกรุงเทพมหานคร กรณีการคำนวณราคากลางสูงกว่า ความเป็นจริง เป็นผลให้ราคาที่ได้ประมูลได้สูงกว่าราคากลางจำนวน 1,255,000 บาท (2) แจ้งผู้รับจ้างดำเนินการแก้ไข สภาพพื้นที่ดำเนินงานเก็บรายละเอียดเนื้องานไม่เรียบร้อยให้แล้วเสร็จโดยเร็ว (3) ตรวจสอบภาษีมูลค่าเพิ่มให้ถูกต้อง และแจ้งให้ผู้รับจ้างทราบภาษีมูลค่าเพิ่มที่ถูกต้อง (4) บันทึกรายการทรัพย์สินที่ได้จากการก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล.

(ดาตห้องคลอง) ในระบบงานบัญชีทรัพย์สิน (MIS 2) (5) กำชับผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการราคากลาง คณะกรรมการตรวจการจ้างและผู้ควบคุมงานปฏิบัติหน้าที่อย่างระมัดระวัง รอบคอบ ตระหนักถึงประโยชน์ของ กรุงเทพมหานครเป็นสำคัญ กรณีพบว่าเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องกระทำการโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ เป็นการให้เกิด ความเสียหายแก่กรุงเทพมหานครให้ดำเนินการตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การพัสดุ พ.ศ. 2538 และที่แก้ไข เพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2548 ข้อ 8 โดยเคร่งครัด สำนักงานเขตมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ผลการสอบสวนข้อเท็จจริง คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเห็นว่า คณะกรรมการประมาณราคากลาง คือ ๑. ผู้อุทธรณ์ วิศวกรโยธาชำนาญการ ๒. นาย ร. นายช่างโยธาชำนาญงาน และ ๓. นาย ส. นายช่างโยธาปฏิบัติงาน ได้มีการคำนวณ ปริมาณงานผิดพลาด และคำนวณ Factor F ผิดพลาด เป็นการประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้กรุงเทพมหานครเกิด ความเสียหาย เห็นควรดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดและแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนวินัยคณะกรรมการประมาณราคากลาง คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบทางละเมิด ผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดเห็นว่า ความเสียหายเกิดขึ้นจากปริมาณงาน ไม่สอดคล้องกันและคลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริง เป็นการจัดจ้างและจัดซื้อราคาแพงโดยคำนวณปริมาณงานผิดพลาด จึงให้คณะกรรมการกำหนดราคากลาง คือ ผู้อุทธรณ์ นาย ร. และนาย ส. รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่กรุงเทพมหานคร เป็นจำนวน 1,255,000 บาท โดยให้รับผิดชอบคนละส่วนเท่า ๆ กัน คนละ 418,333.34 บาท ตามมาตรา 8 และมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 โดยที่ผลการสอบสวนข้อเท็จจริงคณะกรรมการ สอบสวนข้อเท็จจริงเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ นาย ร. และนาย ส. มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าราชการ ด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ และ รักษาประโยชน์ของทางราชการ และประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 82 (3) มาตรา 83 (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 เห็นควรแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนวินัยบุคคลทั้งสาม แต่เนื่องจากนาย ร. พ้นจากราชการเพราะครบเกษียณอายุราชการตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2559 ไม่อาจดำเนินการทางวินัยต่อไปได้เห็นควรยุติการดำเนินการทางวินัยนาย ร. ส่วนผู้อุทธรณ์ได้รับการเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งวิศวกรโยธาชำนาญการพิเศษ คู่กรณีในอุทธรณ์ (ปลัดกรุงเทพมหานคร) เป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย อย่างร้ายแรงผู้อุทธรณ์ ผลการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า ผู้อุทธรณ์และนาย ส. ในฐานะ กรรมการประมาณราคากลางไม่ได้ประชุมหารือร่วมกันและไม่ได้ดำเนินการ ตามข้อ 9 ของระเบียบกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการจ้างเหมาก่อสร้างของกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2554 ทำให้คำนวณปริมาณงาน คลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง ไม่ได้คำนวณปริมาณงานตามแบบและสภาพงานที่ทำได้จริง ทำให้มีการประมาณราคา สูงกว่าความเป็นจริงเป็นจำนวนเงิน 1,255,000 บาท พฤติการณ์เป็นการละเว้นไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตาม กฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ ไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ และรักษาประโยชน์ของทางราชการ และประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการจนเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ อย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 82 (2) (3) มาตรา 83 (4) มาตรา 84 มาตรา 85 (7) แห่ง

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และพฤติการณ์ดังกล่าวเป็นเหตุให้กรุงเทพมหานครเสียหายอย่างร้ายแรง ผู้อุทธรณ์และนาย ส. มีความผิดตามมาตรา 8 (1) ของข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การพัสดุ พ.ศ. 2538 ประกอบข้อ 9 ของระเบียบกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการจ้างเหมาก่อสร้างของกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2554 เห็นควรลงโทษปลดออกจากราชการ คู่กรณีในอุทธรณ์ได้สั่งการเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2562 ให้ส่งเรื่องการดำเนินการทางวินัยผู้อุทธรณ์เสนอ ก.ก. เพื่อพิจารณา และให้สำนักงานเขตต้นสังกัด นาย ส. ขณะนั้นดำเนินการในส่วนของนาย ส. ตามอำนาจหน้าที่ต่อไป อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทน ก.ก. ในการประชุมครั้งที่ 1/2563 เมื่อวันที่ 21 มกราคม 2563 มีมติเป็นเอกฉันท์ให้นำเสนอ ก.ก. ว่า พิจารณามีมติว่า พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการ ให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี นโยบายรัฐบาล ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดผลดี หรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ และรักษาประโยชน์ของทางราชการ และฐานประมาท เลินเล่อในหน้าที่ราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามมาตรา 82 (2) (3) มาตรา 83 (4) มาตรา 85 (7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 เห็นควรลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ และให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งมีคำสั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ สำหรับวันออกจากราชการให้เป็นไปตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2554 และ ก.ก. ในการประชุม ครั้งที่ 2/2563 เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2563 มีมติเป็นเอกฉันท์เห็นชอบตามมติ อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับการออกจากราชการ คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ผู้อุทธรณ์จึงยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ขอให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ

มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า ผู้อุทธรณ์กระทำความผิดตามที่ถูกลงโทษหรือไม่ ควรยกเลิกคำสั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ หรือไม่

กรณีที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่า ผู้อุทธรณ์มีหน้าที่คำนวณประมาณราคาโครงการก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) โดยประมาณราคาตามรายละเอียดจากการสำรวจตรวจสอบพื้นที่ของเจ้าหน้าที่กลุ่มงานโครงการ ที่ได้รวบรวมข้อมูลส่งให้ผู้อุทธรณ์ เพื่อทำการคำนวณประมาณราคาก่อสร้างตามระเบียบ ใช้ราคามาตรฐานวัสดุงานก่อสร้างของกรมบัญชีกลาง กระทรวงพาณิชย์ และราคามาตรฐานของสำนักงานโยธา กรุงเทพมหานคร ในการคำนวณราคาก่อสร้าง และหรือใช้ราคาก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. ของงานก่อสร้างเดิมที่ดำเนินการมาแล้ว หรืออยู่ระหว่างดำเนินการเป็นราคาต่อหน่วยความยาว การคำนวณราคาก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) ครั้งนี้ ได้ใช้ราคาของงานก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) ที่อยู่ระหว่างดำเนินการยังไม่แล้วเสร็จ ซึ่งมีราคาใกล้เคียงกันแต่มีส่วนต่างจากค่าอุปสรรคและการขนส่งพัสดุในขณะนั้น ผู้อุทธรณ์ขอยืนยันว่าการประมาณราคากลางและการดำเนินการขั้นตอนอื่น ๆ ของงานโครงการก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) เป็นราคาที่ไม่สูงเกินจริง รวมทั้งระหว่างดำเนินการก่อสร้าง ผู้ควบคุมงานก่อสร้างได้ปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบเพื่อประกอบการตรวจรับและการเบิกจ่ายเงินตรงตามเนื้องานจริงที่ผู้รับจ้างได้ดำเนินการแล้วเสร็จอันไม่เกิดความเสียหายต่อกรุงเทพมหานคร นั้น

อีกครั้ง เนื่องจากงานก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) (ช่วงที่ 2) ใกล้เสร็จ ในการสำรวจพื้นที่วัดระยะความกว้างคลองได้เท่าเดิมคือ 4 – 7 เมตร วัดระยะความยาวคลองได้ 170 เมตร คิดเป็นความยาวเขื่อนได้ 340 เมตร ประมาณราคาค่าก่อสร้างเขื่อนราคาต่อหน่วยได้จำนวน 12,494,000 บาท สำนักงบประมาณได้ส่งเอกสารคืนและโทรศัพท์ประสานฝ่ายโยธาว่าเนื่องงานความยาวไม่ตรงกับประมาณราคา คือ ใบประมาณราคาเดิมเป็นงานก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. ยาว 422 เมตร ที่ยกเลิกไปแล้ว ส่วนการก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. ความยาว 340 เมตร ยังไม่มีการประมาณราคาละเอียดไว้ขอให้ฝ่ายโยธาแก้ไข เจ้าหน้าที่ฝ่ายโยธาได้แก้ไขตัวเลขในใบประมาณราคาจากความยาว 422 เมตร เป็นความยาว 340 เมตร สำนักงบประมาณอนุมัติให้งบประมาณก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) จากคำชี้แจงของผู้อุทธรณ์ดังกล่าวฟังได้ว่า เมื่อปีงบประมาณ 2553 มีการเสนอของบประมาณก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) วัดระยะความยาวคลองได้ 211 เมตร คิดเป็นความยาวเขื่อนได้ 422 เมตร ผู้อุทธรณ์ประมาณราคากลางงานก่อสร้างเป็นเงิน 12,494,000 บาท แต่สำนักงบประมาณไม่อนุมัติงบประมาณก่อสร้าง จึงไม่มีการก่อสร้าง ต่อมาในปี 2555 ฝ่ายโยธาสำนักงานเขตได้ของบประมาณโครงการก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) อีกครั้ง แต่ครั้งนี้เจ้าหน้าที่วัดระยะความยาวคลองได้ 170 เมตร คิดเป็นความยาวเขื่อนได้ 340 เมตร ดังนี้ เมื่อผู้อุทธรณ์ในฐานะคณะกรรมการประมาณราคากลางเป็นผู้คิดคำนวณประมาณราคาเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) เมื่อปี 2553 ว่าความยาว 422 เมตร คิดประมาณราคาตามหลักวิชาการงานก่อสร้าง เป็นเงิน 12,494,000 บาท แต่ไม่ได้มีการก่อสร้าง เมื่อต่อมาในปี 2555 มีการของบประมาณก่อสร้างอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ได้มีเจ้าหน้าที่ลงพื้นที่ตรวจสอบพื้นที่จริงวัดระยะความยาวคลองได้ 170 เมตร คิดเป็นความยาวเขื่อนได้ 340 เมตร ผู้อุทธรณ์ในฐานะคณะกรรมการประมาณราคากลางก็ควรที่จะตรวจสอบความถูกต้องของเขื่อนที่มีความยาวคลอง และประมาณราคากลางตามข้อมูลความยาวเขื่อน 340 เมตร โดยควรจะได้ประมาณได้ราคากลางที่มีจำนวนเงินลดลง แต่ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์ยังคงกำหนดราคา 12,494,000 บาท เช่นเดิม ซึ่งกรณีความยาวเขื่อนลดลงจากความยาว 422 เมตร เป็นความยาว 340 เมตรนี้ สำนักงบประมาณก็ได้หักทวงและให้แก้ไขแล้ว ผู้อุทธรณ์ควรที่จะทบทวนตรวจสอบเรื่องนี้อย่างรอบคอบ หากมีความจำเป็นที่จะต้องกำหนดราคา 12,494,000 บาท ในความยาวของเขื่อน 340 เมตร ตามราคาเดิมก็ควรที่จะบันทึกเหตุผลและความจำเป็นไว้ด้วย แต่ผู้อุทธรณ์ก็ได้ทบทวนตรวจสอบเรื่องความยาวเขื่อน ยังคงระบุในใบประมาณราคากลางเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) ว่าความยาว 340 เมตร ควรตั้งงบประมาณ 12,494,000 บาท โดยไม่ได้บันทึกเหตุผลความจำเป็นไว้แต่อย่างใด ที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าในระหว่างดำเนินการก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) ได้พบปัญหาและอุปสรรคในการทำงานตั้งแต่เริ่มต้นสัญญาจ้างคือ ปัญหาแนวเขตคลองไม่ชัดเจนเนื่องจากด้านที่ว่างเป็นที่ดินกรมธนารักษ์ไม่มีหมุดเขตที่ดิน ช่วงปลายคลองมีบ้านรูก้ำและเป็นที่ดินของเอกชนไม่สามารถกำหนดแนวคลองได้ ปัญหาในการลำเลียงเสาเข็มข้ามทางรถไฟที่ต้องใช้วิธียกข้ามทางรถไฟ ปัญหาการตอกเสาเข็มและการขุดลอกดินห้องคลองซึ่งมีแท่งคอนกรีต หมอนรถไฟ หินและทราย แต่ผู้รับจ้างก็ได้ของบประมาณเพิ่มเติมแต่อย่างใด นั้น เห็นว่าปัญหาและอุปสรรคในระหว่างการดำเนินการก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นภายหลังจากมีผู้ประมูลราคาได้และได้เป็นผู้รับจ้างก่อสร้างเขื่อนดังกล่าวแล้ว เป็นปัญหาและอุปสรรคที่ผู้รับจ้างจะต้องแก้ไขเอง ไม่เกี่ยวกับขั้นตอนการประมาณราคากลางแต่อย่างใด ข้ออ้างดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังได้

ส่วนข้อที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่า โดยหลักการประมาณราคาเป็นการประมาณพื้นที่ก่อสร้างโดยอาศัยแบบรูป รายการและพื้นที่ตามที่ได้รับอนุมัติจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปีและเทียบบัญญัติไตรยางค์หาปริมาณวัสดุ แล้วนำไปหาค่าวัสดุ ค่าแรงงาน ค่าภาษี กำไร ค่าอำนวยการ และค่าดำเนินการ ตามแนวทางของระเบียบกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการจ้างเหมาก่อสร้าง เมื่อมีการก่อสร้างจริงอาจมีรายละเอียดข้อจำกัดของพื้นที่และปัญหาอุปสรรคซึ่งต้องมีการ ปรับลดเนื้องานให้สอดคล้องกับเนื้องานที่ทำได้จริงภายหลัง และจ่ายเงินตามความเป็นจริงที่มีการก่อสร้าง การประมาณ ราคาจึงเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการแข่งขันราคาซึ่งไม่มีผลทำให้กรุงเทพมหานครต้องจ่ายเงินให้แก่ผู้รับจ้างเกินกว่า เนื้องานที่ทำได้จริงแต่อย่างใด นั้น เห็นว่า การประมาณราคากลางมีจุดประสงค์เพื่อใช้ในการกำหนดงบประมาณ การก่อสร้าง และเพื่อใช้ในการแข่งขันประกวดราคา โดยการประมาณราคากลางมีการแยกรายละเอียดเนื้องาน ปริมาณวัสดุ แล้วนำไปหาค่าวัสดุ ค่าแรงงาน ค่าภาษี กำไร ค่าอำนวยการ และค่าดำเนินการ อันเป็นการประมาณต้นทุนของการ ก่อสร้าง การประมาณราคากลางจึงต้องสมเหตุสมผลสอดคล้องกับรายละเอียดเนื้องานและวัสดุก่อสร้าง การประมาณ ราคากลางมีผลกระทบต่องบประมาณของกรุงเทพมหานคร คณะกรรมการประมาณราคากลางจึงต้องกระทำการ ประมาณราคากลางด้วยความระมัดระวังเป็นไปอย่างถูกต้องเหมาะสมเป็นประโยชน์ต่อกรุงเทพมหานครเพื่อให้ได้ ผลงานการก่อสร้างที่มีคุณภาพและคุ้มค่าต่องบประมาณของกรุงเทพมหานครที่ได้จ่ายไป การประมาณราคากลาง จะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จก่อนการประกวดราคา เมื่อมีการประกวดราคาแล้วผู้ชนะการประกวดราคาจะเข้า ทำสัญญาเป็นผู้รับจ้างก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) กับกรุงเทพมหานคร หลังจากนั้นประกวดราคา ผู้รับจ้าง จะต้องดำเนินการก่อสร้างให้เป็นไปตามสัญญาที่ได้ทำไว้ภายในวงเงินงบประมาณที่ประมูลราคาได้ หากมีปัญหาและ อุปสรรคระหว่างการก่อสร้างย่อมเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้รับจ้างยอมที่จะเป็นผู้แก้ไขปัญหา นั้น ปัญหาและ อุปสรรคระหว่างการก่อสร้างจึงไม่เกี่ยวข้องกับการประมาณราคาแต่อย่างใด ผู้อุทธรณ์จึงไม่อาจกล่าวอ้างเรื่องปัญหา และอุปสรรคระหว่างการก่อสร้างมาเป็นเหตุผลในการประมาณราคากลางครั้งนี้ได้ กรณีเรื่องนี้เป็นการพิจารณาปัญหา การประมาณราคากลางก่อสร้างเขื่อนระยะความยาว 340 เมตร ว่าควรประมาณราคากลางเป็นจำนวนเงินเท่าไร การที่ผู้อุทธรณ์ประมาณราคากลางเขื่อนความยาว 340 เมตร เป็นเงินจำนวน 12,494,000 บาท เป็นการประมาณ ราคากลางที่ถูกต้องสมควรหรือไม่ มิใช่เป็นการพิจารณาเรื่องการก่อสร้างจริงที่มีรายละเอียดข้อจำกัดของพื้นที่และปัญหา อุปสรรคทำให้ต้องมีการปรับลดเนื้องานในภายหลัง ดังนั้น ข้อที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าเมื่อมีการก่อสร้างจริงอาจมีรายละเอียด ข้อจำกัดของพื้นที่และปัญหาอุปสรรคซึ่งต้องมีการปรับลดเนื้องานให้สอดคล้องกับเนื้องานที่ทำได้จริงภายหลัง และ จ่ายเงินตามความเป็นจริงที่มีการก่อสร้าง ซึ่งไม่มีผลทำให้กรุงเทพมหานครต้องจ่ายเงินให้แก่ผู้รับจ้างเกินกว่าเนื้องาน ที่ทำได้จริงแต่อย่างใด จึงไม่อาจรับฟังได้

สำหรับกรณีที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเอาใจใส่ เสียสละ พุ่มเทให้กับทางราชการ ด้วยความวิริยะ อุตสาหะ ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการเป็นที่ไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชามาโดยตลอด และ ยืนยันว่าในการปฏิบัติหน้าที่ได้ใช้ความละเอียดรอบคอบตามมาตรฐานเช่นวิญญูชนทั่วไปพึงปฏิบัติ ไม่ได้บกพร่อง ขาดความละเอียดรอบคอบหรือกระทำการโดยประมาทเลินเล่อแต่อย่างใด นั้น เห็นว่า เมื่อปี 2553 ผู้อุทธรณ์ได้รับ มอบหมายจากผู้อำนวยการเขตให้เป็นผู้ประมาณราคากลางโครงการก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) ผู้อุทธรณ์

ดำเนินการประมาณราคากลางความยาวเขื่อน 422 เมตร เป็นเงิน 12,494,000 บาท เอกสารประมาณราคาประกอบด้วย 1) ใบประมาณราคาแบบแยกวัสดุโดยละเอียดและรายการ 2) ใบประมาณราคาแบบสรุปต่อหน่วยความยาว 3) เอกสารอื่น ๆ ตามที่สำนักงานงบประมาณกำหนด แต่สำนักงานงบประมาณไม่อนุมัติงบประมาณที่ขอไปเนื่องจากเห็นว่าสำนักงานเขตยังทำการก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) (ช่วงที่ 2) ยังไม่แล้วเสร็จ ต่อมาในปี 2555 ผู้อำนวยการเขตมีคำสั่งเมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2555 แต่งตั้งให้ผู้อุทธรณ์เป็นคณะกรรมการประมาณราคากลางงานก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) แม้จะเป็นการประมาณราคากลางโครงการก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) (ช่วงที่ 3) ซึ่งเป็นโครงการเดิมก็ตาม ผู้อุทธรณ์ในฐานะคณะกรรมการประมาณราคากลางก็ต้องดำเนินการตรวจสอบการประมาณราคากลางอย่างละเอียดรอบคอบ ผู้อุทธรณ์ชี้แจงว่าการประมาณราคากลางที่ใช้ประกอบการขอของงบประมาณปี 2556 ได้จัดทำเฉพาะใบประมาณราคาแบบสรุปปริมาณเนื่องจากต่อหน่วยความยาวเพียงอย่างเดียวโดยไม่ได้จัดทำใบประมาณราคาแบบแยกวัสดุโดยละเอียดแต่ละรายการ สำนักงานงบประมาณตรวจพบว่าขาดเอกสารใบประมาณราคาแบบแยกวัสดุโดยละเอียดแต่ละรายการจึงให้ฝ่ายโยธา สำนักงานเขตจัดทำเอกสารดังกล่าว เจ้าหน้าที่ธุรการเห็นว่า เป็นชื่อโครงการก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) (ช่วงที่ 3) ซึ่งเป็นโครงการเดียวกับที่เคยขอไว้ในปี 2553 ประกอบกับความเร่งด่วนในการขอเงินงวดจึงได้ใช้จำนวนเงินงบประมาณของปี 2553 คือจำนวนเงิน 12,494,000 บาท และส่งให้คณะกรรมการประมาณราคากลางลงนามโดยมิได้ตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง ซึ่งข้อเท็จจริงคือความยาวเขื่อนปีงบประมาณ 2553 คือ 422 เมตร แต่ความยาวเขื่อนปีงบประมาณ 2556 คือ 340 เมตร จึงทำให้รายละเอียดวัสดุไม่ถูกต้อง แต่การก่อสร้างดำเนินการตามรายละเอียดอย่างถูกต้อง จากคำชี้แจงดังกล่าวย่อมหมาความว่าผู้อุทธรณ์ยอมรับว่าในการจัดทำประมาณราคากลางโครงการก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) (ช่วงที่ 3) ในปีงบประมาณ 2556 ผู้อุทธรณ์ไม่ได้ดำเนินการประมาณราคากลางใหม่แต่ได้ใช้เอกสารประมาณราคากลางฉบับเดิมที่ได้จัดทำไว้เมื่อปีงบประมาณ 2553 โดยเมื่อเจ้าหน้าที่ธุรการได้ส่งเอกสารประมาณราคากลางเคยขอไว้ในปี 2553 คือจำนวนเงิน 12,494,000 บาท ให้คณะกรรมการประมาณราคากลางลงนาม ผู้อุทธรณ์ก็ได้ลงนามในเอกสารประมาณราคากลางโดยไม่ได้ทำการตรวจสอบรายละเอียดเนื่องจากแต่อย่างใด เมื่อผู้อุทธรณ์ในฐานะคณะกรรมการประมาณราคากลางมีหน้าที่ประมาณราคากลางได้ลงนามในเอกสารประมาณราคากลาง โดยมิได้ตรวจสอบรายละเอียดก่อนการลงนาม อันเป็นการกระทำที่ขาดความรอบคอบระมัดระวัง ผู้อุทธรณ์ย่อไม่อาจกล่าวอ้างความเร่งด่วนของการขอเงินงวด และการที่เจ้าหน้าที่ไม่ตรวจสอบเอกสารให้ถูกต้องก่อนเสนอให้ผู้อุทธรณ์ลงนามมาเป็นเหตุให้ผู้อุทธรณ์พ้นจากความรับผิดชอบได้ การที่ผู้อุทธรณ์ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ประธานกรรมการประมาณราคากลางงานก่อสร้างเขื่อน ค.ส.ล. (ดาดห้องคลอง) (ช่วงที่ 3) ดำเนินการประมาณราคากลางที่มีรายละเอียดการก่อสร้างเขื่อนแสดงปริมาณงานไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริง กล่าวคือ รายการคานทับเขื่อนมีความยาวจริง 340 เมตร ตรงตามใบสรุปประมาณราคากลาง แต่รายละเอียดประกอบการประมาณราคากลางมีความยาวที่ 422 เมตร ความยาวเขื่อนลดลง 82 เมตร ราคากลางที่ควรจะเป็นคือ 11,130,000 บาท แต่ผู้อุทธรณ์เสนอราคากลางจำนวน 12,494,000 บาท ทำให้ผู้รับจ้างเสนอราคาและทำสัญญาจ้างกับสำนักงานเขต 12,385,00 บาท อันเป็นราคาสูงกว่าความเป็นจริง แม้ว่าจะจ่ายเงินให้ผู้รับจ้างเป็นจำนวน 12,362,257.23 บาท ลดลงจากราคากลางก็เป็นการจ่ายตามเนื้องานที่ทำได้จริง แต่ก็ถือว่าเป็นจำนวนเงิน

ที่สูงกว่าราคากลางที่ควรจะเป็น กรณีถือได้แล้วว่าผู้อุทธรณ์ดำรงตำแหน่งวิศวกรประจำสำนักงานเขตได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ประธานกรรมการประมาณราคากลางซึ่งเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ความรับผิดชอบโดยตรงแล้วไม่ทำการประมาณราคากลางให้ถูกต้อง ทำให้กรุงเทพมหานครต้องจ่ายเงินค่าก่อสร้างสูงกว่าความเป็นจริงเป็นเงินจำนวน 1,232,257.23 บาท ส่งผลให้เกิดความเสียหายต่อกรุงเทพมหานคร ดังนั้นที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเอาใจใส่ เสียสละ ทุ่มเทให้กับทางราชการ ด้วยความวิริยะ อุตสาหะ ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการเป็นที่ไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชามาโดยตลอด และยืนยันว่าในการปฏิบัติหน้าที่ได้ใช้ความละเอียดรอบคอบ ตามมาตรฐานเช่นวิญญูชนทั่วไปพึงปฏิบัติ ไม่ได้บกพร่องขาดความละเอียดรอบคอบหรือกระทำการโดยประมาทเลินเล่อแต่อย่างใด จึงไม่อาจรับฟังได้

ด้วยพยานหลักฐานและเหตุผลดังที่ได้วินิจฉัยข้างต้นข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ มติของคณะรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาล ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจอุตสาหะเอาใจใส่และรักษาประโยชน์ของทางราชการ และฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 82 (2) (3) มาตรา 83 (4) ประกอบมาตรา 85 (7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการจึงถูกต้อง เหมาะสม และเป็นธรรมแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

เรื่องแดงที่ 28 (อ)/2564

อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

คำอุทธรณ์และคำขอ

ผู้อุทธรณ์เป็นอดีตข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการสุขาภิบาลชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สังกัดสำนักงานเขต ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ กรณีเรียกรับเงินจำนวน 40,000 บาท ในการขอออกใบอนุญาตประกอบกิจการ ประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรีสด (แบบ อภ.2) เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 (1) และ (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ตามคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการออกจากราชการ ผู้อุทธรณ์มีคำขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร พิจารณาเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวหรือพิจารณาทบทวนการลงโทษอีกครั้งหนึ่ง

คำวินิจฉัย

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า มูลกรณีเกิดขึ้นเนื่องจากสำนักงาน ป.ป.ท. ได้มีหนังสือถึงผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร แจ้งว่าคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ป.ป.ท.) ได้รับหนังสือร้องเรียนกรณีกล่าวหาผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สังกัดสำนักงานเขต ว่าเรียกรับเงินในการออกใบอนุญาตเปิดกิจการแสดงดนตรีสดในนามห้างหุ้นส่วนจำกัด ร รวมเป็นเงิน 40,000 บาท เหตุเกิดเมื่อวันที่ 29 เมษายน 2556 และวันที่ 1 พฤษภาคม 2556 ณ สำนักงานเขต คณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้พิจารณาในคราวประชุมครั้งที่ 41/2557 เมื่อวันที่ 22 สิงหาคม 2557 มีมติให้รับไว้ไต่สวนข้อเท็จจริง จึงแจ้งเรื่องมาเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามคำสั่งคณะกรรมการความสงบแห่งชาติ ที่ 69/2557 ลงวันที่ 18 มิถุนายน 2557 เรื่อง มาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทุจริตประพฤติมิชอบ คู่กรณีในอุทธรณ์ได้สั่งการให้สำนักงานเขตตรวจสอบข้อเท็จจริงและพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ สำนักงานเขตได้มีคำสั่งแต่งตั้งและเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง รายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริงว่า ผู้กล่าวหาเป็นตัวตนมีชื่อที่อยู่ชัดเจน และเห็นว่าเป็นกรณีที่เจ้าพนักงานเรียกรับสินบน ซึ่งเป็นการกระทำทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นความผิดอาญา และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์ที่มิควรได้ และกระทำการอันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน แต่หลักฐานที่มีไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าการเรียกรับเงินเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนในการออกใบอนุญาตเปิดกิจการแสดงดนตรีสดของร้าน ร และเรื่องนี้คณะกรรมการ ป.ป.ท. กำลังดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวอยู่ เห็นควรรอผลการพิจารณาของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ต่อไป ผู้อำนวยการเขตในฐานะผู้ออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงรายงานคู่กรณีในอุทธรณ์ว่าเห็นสมควรรอผลการสอบสวนของ ป.ป.ท. คู่กรณีในอุทธรณ์เห็นว่าข้อเท็จจริงยังไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะพิจารณาให้ถูกต้องและเป็นธรรม เพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานในเรื่องดังกล่าวโดยละเอียด จึงมีคำสั่งแต่งตั้งและเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงดำเนินการตามอำนาจหน้าที่แล้วรายงาน ผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สังกัดสำนักงานเขต ในขณะที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่าเรียกรับเงินในการออกใบอนุญาตเปิดกิจการแสดงดนตรีสดของร้าน ร จากนาย ส หุ้นส่วนร้าน ร นั้น ทำให้เชื่อได้ว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์มีมูลความผิด เห็นควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยต่อไป กองการเจ้าหน้าที่เห็นว่าผู้อุทธรณ์มีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 (1) และมาตรา 85 (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 สมควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง คู่กรณีในอุทธรณ์อาศัยอำนาจตามมาตรา 44 และมาตรา 52 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 มาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบกับข้อ 15 ของ กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2550 มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้อุทธรณ์ คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้ดำเนินการสอบสวนตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 และรายงานผลการสอบสวนทางวินัยว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามพยานหลักฐาน ประกอบคำให้การของพยานบุคคลมีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์ได้เรียกและรับเงินจำนวน

40,000 บาท ในการขออนุญาตใบอนุญาตในการขออนุญาตประกอบกิจการประเภทที่มีการจัดให้มีการแสดงดนตรีสด (แบบ อภ.2) ห้างหุ้นส่วนจำกัด ร จากนาย ส เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง คู่กรณีในอุทธรณ์เห็นว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 (1) และ (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 จึงนำเสนอ ก.ก. พิจารณา และคู่กรณีในอุทธรณ์ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 (1) และ (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ตามคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการหรือไม่

จึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในประการแรกว่า ผู้อุทธรณ์มีอำนาจหน้าที่ในการออกใบอนุญาตประกอบกิจการร้านอาหารประเภทจัดให้มีการแสดงดนตรีสด (แบบ อภ.2) หรือไม่ อย่างไร

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เรื่องนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าขณะถูกกล่าวหาผู้อุทธรณ์ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สังกัดสำนักเขต ได้มีคำสั่งสำนักงานเขต กำหนดอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ดังนี้ คือ คำสั่งกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล กำหนดให้ผู้อุทธรณ์ ตำแหน่งนักวิชาการสุขาภิบาลชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล มีหน้าที่กำกับ ควบคุม ดูแล ให้คำปรึกษา แนะนำ ช่วยแก้ปัญหาติดตามประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการและลูกจ้างฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ตลอดจนการปฏิบัติหน้าที่ตามที่มีผู้บังคับบัญชามอบหมาย โดยคำสั่งดังกล่าวแบ่งงานและมอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลออกเป็น 5 กลุ่ม คือ (1) กลุ่มงานสุขาภิบาลอาหาร (2) กลุ่มงานกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและชีวอนามัย (3) กลุ่มงานควบคุมโรคติดต่อ (4) กลุ่มงานสุขาภิบาลทั่วไปและ (5) กลุ่มงานธุรการ และมีคำสั่งกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล คำสั่งดังกล่าวกำหนดให้ผู้อุทธรณ์ ตำแหน่งนักวิชาการสุขาภิบาลชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล มีหน้าที่กำกับ ควบคุม ดูแล ตรวจสอบ ให้คำปรึกษา แนะนำ ช่วยแก้ปัญหาติดตามและประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการและลูกจ้างฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลทั้ง 5 กลุ่มงานและตรวจสอบทั้ง 4 พื้นที่ อำนาจในการตรวจสอบและออกใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร (แบบ สอ.3) ออกใบอนุญาตสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรี เต็นท์ รำ รองเงิ้ง ดิสโกเทค คาราโอเกะ หรือการแสดงอื่นๆ (แบบ อภ.2) อยู่ในอำนาจหน้าที่ของฝ่ายสิ่งแวดล้อม

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว ในขณะที่ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต จึงมีหน้าที่ควบคุม ดูแล ตรวจสอบ ให้คำปรึกษา ช่วยแก้ปัญหา ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการและลูกจ้างฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ทั้ง 5 กลุ่มงาน มีอำนาจตรวจสอบการออกใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่าย

อาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร (แบบ สอ.3) ออกใบอนุญาตสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภท ให้มีการแสดงดนตรี เต็มรั้ว รองเง็ง ดิสโกเทค คาราโอเกะ หรือการแสดงอื่น ๆ (แบบ อภ.2) สำหรับขั้นตอนการออก ใบอนุญาตสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทจัดให้มีการแสดงดนตรี เต็มรั้ว รองเง็ง ดิสโกเทค คาราโอเกะ หรือการแสดงอื่น ๆ (แบบ อภ.2) นั้น ตามหลักเกณฑ์การพิจารณาออกใบอนุญาตกิจการที่เป็นอันตรายต่อ สุขภาพหรือใบอนุญาตอื่น ๆ ที่ออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 กรณีสถานบันเทิง ประกอบการ ให้ถ้อยคำของผู้อุทธรณ์ และนาย ม. นักวิชาการสุขาภิบาลชำนาญการ ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต แสดงขั้นตอนในการพิจารณาอนุญาตการประกอบการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ของฝ่าย สิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล คือ เมื่อผู้ประกอบการมาปรึกษาขอรับใบอนุญาตประกอบการประเภทต่าง ๆ ธุรการจะส่ง ให้พบเจ้าหน้าที่พื้นที่เพื่อรับคำแนะนำและตรวจเอกสารที่ใช้ประกอบการอนุญาต โดยพิจารณาเรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ด้วยว่าสามารถยื่นเรื่องขอรับใบอนุญาตได้หรือไม่ และเอกสารครบถ้วนหรือไม่ ถ้าเอกสารไม่ครบก็จะแนะนำ และ เมื่อเอกสารครบถ้วนเจ้าหน้าที่พื้นที่จะส่งให้เจ้าหน้าที่ธุรการลงรับเรื่องพร้อมเสนอหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ลงนามมอบหมายเจ้าหน้าที่ และจ่ายค่าขอคืนให้กับเจ้าหน้าที่พื้นที่เพื่อให้เจ้าหน้าที่พื้นที่ตรวจแนะนำสัญลักษณ์ของ สถานประกอบการดังกล่าวต่อไป เมื่อเจ้าหน้าที่พื้นที่ตรวจแนะนำสัญลักษณ์แล้วไม่ขัดกับกฎหมายหรือพระราชบัญญัติ ที่เกี่ยวข้อง จะเขียนรายงานแผนผังตามแบบฟอร์มคำขอที่รับไปเสนอหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลพิจารณา อนุญาต ซึ่งหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลจะพิจารณาลงนามในคำขอพร้อมเสนอเจ้าพนักงานท้องถิ่น (ผู้อำนวยการเขต) พิจารณาอนุญาตต่อไป เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาอนุญาตแล้ว เจ้าหน้าที่ธุรการจะแจ้ง เจ้าหน้าที่พื้นที่ทราบเพื่อแจ้งผู้ประกอบการให้มาชำระค่าธรรมเนียม เมื่อผู้ประกอบการชำระค่าธรรมเนียมแล้ว ผู้ประกอบการจะคืนสำเนาใบเสร็จแก่เจ้าหน้าที่และนำใบเสร็จตัวจริงกลับไป จากนั้นเจ้าหน้าที่ธุรการจะนำสำเนา ใบเสร็จติดไว้กับแบบฟอร์มคำขอที่อนุญาตและจัดพิมพ์ใบอนุญาตโดยบันทึกเลขที่ใบเสร็จรับเงินในใบอนุญาตพร้อมใส่ เงื่อนไขในใบอนุญาต จากนั้นเสนอหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลลงนามก่อนเสนอให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นลงนาม ในใบอนุญาตอีกครั้ง ซึ่งขั้นตอนในการจัดพิมพ์ใบอนุญาต และลงนามจะต้องใช้เวลาอย่างน้อยที่สุด 1 วัน หรือมากกว่านั้น หากหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล หรือผู้อำนวยการเขตไม่อยู่ในสำนักงาน และเมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นลงนาม ในใบอนุญาตแล้ว เจ้าหน้าที่ธุรการจะนำใบอนุญาตที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นลงนามแล้วมาลงในสมุดลงรับเรื่องว่าอนุญาตแล้ว โดยพิมพ์ด้วยตราว่า “อนุญาต” พร้อมเก็บเข้าสารบัญใบอนุญาตให้เรียบร้อยพร้อมแจ้งเจ้าหน้าที่แจ้งผู้ประกอบการ มารับใบอนุญาต เมื่อผู้ประกอบการมารับใบอนุญาตก็จะนำใบเสร็จตัวจริงมารับใบอนุญาตพร้อมลงชื่อผู้รับใบอนุญาต ในการนี้เจ้าหน้าที่ผู้จ่ายใบอนุญาตก็จะลงวันที่ เดือน พ.ศ. ให้เรียบร้อย จึงเห็นได้ว่าผู้อุทธรณ์ในฐานะหัวหน้าฝ่าย สิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ไม่ได้มีอำนาจหน้าที่ในการออกใบอนุญาตประกอบกิจการดังกล่าวโดยตรง เพียงแต่มีหน้าที่ กำกับ ควบคุม ดูแล ให้คำปรึกษา แนะนำในการออกใบอนุญาต ซึ่งเป็นขั้นตอนหนึ่งของการดำเนินการออกใบอนุญาต ส่วนผู้มีอำนาจลงนามในใบอนุญาตดังกล่าว ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่น คือ ผู้อำนวยการเขต

ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้มีพยานเอกสาร ได้แก่ หนังสือรับรองการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนจำกัด ร ซึ่งมี นาย ส ผู้ร้องเรียนเป็นผู้จัดการร้านอาหาร ร ใบเสร็จรับเงินจากห้างหุ้นส่วนจำกัด ร จำนวนเงิน 2,000 บาท สำเนา

ใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร (แบบ สอ.3) ออกให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด ร อันเป็นการแสดงว่านาย ส. ได้มายื่นคำขอออกใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร (แบบ สอ.3) และมีการดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในหลักเกณฑ์การพิจารณาอนุญาตการประกอบการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ตามลำดับ จนกระทั่งมีการออกใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร หรือสถานที่เก็บสะสมอาหาร (แบบ สอ.3) ใบอนุญาตดังกล่าวจึงเป็นหนังสือที่ออกโดยชอบด้วยกฎหมาย แต่จากการตรวจสอบเอกสารหลักฐานและพยานบุคคลที่เกี่ยวข้อง ไม่ปรากฏว่านาย ส. ผู้ร้องเรียน ได้มีการยื่นแบบคำขอออกใบอนุญาตสถานประกอบการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรี เต็มรา ร่องแจ้ง ดิสโกเทค คาราโอเกะ หรือการแสดงอื่น ๆ (แบบ อภ.2) ทั้งนี้จากการตรวจสอบสมุดรับคำขอของฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต ไม่ปรากฏชื่อนาย ส. เป็นผู้ยื่นคำขอ และไม่ปรากฏเรื่องการยื่นคำขอให้ออกใบอนุญาตจัดตั้งสถานประกอบการอันเป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรี เต็มรา ร่องแจ้ง ดิสโกเทค คาราโอเกะ หรือการแสดงอื่น ๆ (แบบ อภ.2) ของห้างหุ้นส่วนจำกัด ร. ซึ่งมีนาย ส. เป็นผู้จัดการแต่อย่างใด เมื่อไม่ปรากฏว่ามีการยื่นคำขอออกใบอนุญาตจัดตั้งสถานประกอบการดังกล่าว จึงไม่มีการดำเนินการตามกระบวนการในการพิจารณาออกใบอนุญาตตามที่กำหนดขั้นตอนการดำเนินการไว้ตามหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอนุญาตการประกอบการ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ผู้อุทธรณ์จึงไม่มีการกระทำที่เป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ผู้อุทธรณ์จึงมิได้เป็นผู้กระทำการหรือมีการกระทำที่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 (1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ในประเด็นนี้จึงฟังขึ้น

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในข้อเท็จจริงต่อไปว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำการเรียกรับเงินจำนวน 40,000 บาท จากนาย ส. จริงหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มีพยานเอกสารและพยานบุคคลที่ให้ถ้อยคำไว้เกี่ยวกับเรื่องนี้ ดังนี้

(1) นาย ส. ผู้ร้องเรียนได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในฐานะผู้ร้องเรียน กล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์ขณะดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล เรียกรับเงินจำนวน 40,000 บาท โดยเรียกรับเงินจำนวน 2 ครั้ง ครั้งแรกเป็นเงิน 30,000 บาท ครั้งที่สองเป็นเงิน 10,000 บาท จากนาย ส. โดยอ้างว่าเป็นค่าออกใบประกอบการอนุญาตเปิดกิจการแสดงดนตรีสด นาย ส. เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการร้านอาหาร ร. โดยจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทห้างหุ้นส่วนจำกัดได้ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาล ให้ดำเนินคดีอาญากับผู้อุทธรณ์ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เนื่องจากมั่นใจว่าถูกผู้อุทธรณ์ซึ่งมีตำแหน่งเป็นหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล หลอกลวงแล้วเรียกทรัพย์สินเป็นเงิน 40,000 บาท โดยนาย ส. เคยพบกับผู้อุทธรณ์หลายครั้งแล้ว เนื่องจากนาย ส. มีธุรกิจหลายอย่าง เช่น โรงแรมและร้านอาหาร ซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่ เมื่อวันที่ 24 เมษายน 2556 นาย ส. พร้อมด้วยนาย ว. ได้ไปพบกับผู้อุทธรณ์เพื่อติดต่อขออนุญาตเปิดกิจการร้านอาหาร ในการติดต่อเพื่อดำเนินการดังกล่าว ผู้อุทธรณ์ได้แนะนำนาย ส. ว่าสามารถออกใบอนุญาตสถานประกอบการที่แสดงดนตรีสดได้ พร้อมกับให้นาย ส. ดูตัวอย่าง

ใบอนุญาตของร้านที่ได้รับอนุญาตซึ่งอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกัน เมื่อนาย ส. ได้อ่านใบอนุญาตแล้วเห็นว่ามีใจความว่า อนุญาตให้ประกอบกิจการแสดงดนตรีสดได้จริง ผู้อุทธรณ์จึงได้บอกกับนาย ส. ว่าจะต้องมีค่าใช้จ่ายเป็นเงินจำนวน 30,000 บาท และแนะนำนาย ส. ว่าต้องเตรียมเอกสารประกอบคำขออนุญาตอะไรบ้าง โดยให้เจ้าหน้าที่ช่วยจัดเตรียมแบบพิมพ์คำขอให้ด้วย ต่อมาในวันที่ 29 เมษายน 2556 ผู้อุทธรณ์ได้โทรศัพท์เข้ามายังโทรศัพท์มือถือของนาย ส. ด้วยตนเอง โดยบอกว่าให้นำเอกสารพร้อมด้วยเงินสดจำนวน 30,000 บาท มามอบให้ผู้อุทธรณ์ และบอกว่าจะเร่งออกใบอนุญาตดังกล่าวให้ภายใน 2 - 3 วัน นาย ส. จึงได้ให้นาย ธ. พี่ชายและเป็นหุ้นส่วนของห้างหุ้นส่วนจำกัด ร นำเอกสารคำขอพร้อมเงินสดจำนวน 30,000 บาท ไปมอบให้กับผู้อุทธรณ์ที่ห้องทำงานหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ กระทรวงเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2556 ผู้อุทธรณ์ได้โทรศัพท์มือถือนำนาย ส. อีกครั้ง โดยบอกว่าใบอนุญาตออกแล้ว ให้มารับในช่วงบ่าย นาย ส. จึงเดินทางไปพบผู้อุทธรณ์ด้วยตนเองเพื่อขอรับใบอนุญาตสถานประกอบกิจการแสดงดนตรีดังกล่าว เมื่อไปถึงที่ห้องทำงานของผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์ได้มอบเอกสารฉบับหนึ่งให้นาย ส. ไปชำระเงินที่ฝ่ายการคลัง สำนักงานเขต เป็นเงินจำนวน 2,000 บาท เมื่อนาย ส. ชำระเงินที่ฝ่ายคลังแล้ว จึงนำใบเสร็จรับเงินไปพบผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์จึงได้มอบใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่เสิร์ฟอาหาร (แบบ สอ.3) ให้กับนาย ส. ซึ่งเมื่อนาย ส. ดูแล้วเห็นว่าไม่ตรงกับใบอนุญาตสถานประกอบกิจการที่แสดงดนตรีสดได้เหมือนกับของร้านอื่น นาย ส. ได้สอบถามผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์กลับแจ้งว่าต้องใช้ประกอบกันสองใบ ขณะนี้ยังติดปัญหาบางประการจำเป็นต้องใช้เงินอีก 10,000 บาท จึงจะออกใบอนุญาตสถานประกอบกิจการแสดงดนตรีสดได้ ขณะนั้นนาย ส. ไม่มีเงินสดติดตัวมา จึงได้โทรศัพท์บอกให้นาย ว. นำเงินสดจำนวน 10,000 บาท มาให้นาย ส. ที่ห้องทำงานของผู้อุทธรณ์ เมื่อนาย ว. นำเงินจำนวน 10,000 บาท มามอบให้นาย ส. จากนั้นนาย ส. จึงได้มอบเงินจำนวนดังกล่าวให้กับผู้อุทธรณ์ นาย ส. ใช้เวลารอรับใบอนุญาตสถานประกอบกิจการแสดงดนตรีสดระยะหนึ่ง เห็นว่าเนิ่นนานไปแล้วก็ยังไม่ออกใบอนุญาตให้นาย ส. จึงได้ทวงถามกับผู้อุทธรณ์ แต่ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์ได้ขอผิดผ่อนโดยพูดจาหวานล่อมขอให้นาย ส. ใจเย็น ๆ นาย ส. จึงได้รอเรื่อยมา ในระหว่างนั้นประมาณเดือนมิถุนายน 2556 ผู้อุทธรณ์ได้โทรมายังโทรศัพท์มือถือของนาย ส. โดยพูดขอเปียร์ไฮเนกั้นชนิดกระป๋อง จำนวน 4 ถาด (แพ็ค) และชนิดขวดอีกจำนวน 4 ถัง โดยอ้างเหตุผลว่าเพื่อความสะดวกในการติดตามใบอนุญาต โดยให้ไปส่งที่ห้องทำงานของผู้อุทธรณ์ที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ นาย ส. จึงให้นาย ร. พนักงานของนาย ส. นำเปียร์จำนวนดังกล่าวไปมอบให้ผู้อุทธรณ์และประมาณปลายเดือนธันวาคม 2556 ผู้อุทธรณ์ได้โทรมาที่โทรศัพท์มือถือของนาย ส. บอกว่าขอสุรายี่ห้อ BLEND 285 จำนวน 3 ถัง และเปียร์ยี่ห้อไฮเนกั้นอีกจำนวน 4 ถาด (แพ็ค) และชนิดขวด อีกจำนวน 4 ถัง โดยให้เหตุผลเดียวกัน และยังอ้างอีกว่าจะพาลูกน้องไปสัมมนา ครั้งนี้ได้บอกให้นาย ส. นำไปส่งที่ห้องทำงานฝ่ายเทศกิจ ซึ่งนาย ส. ได้ให้นาย ร. นำสุราและเปียร์จำนวนดังกล่าวไปส่งให้กับฝ่ายเทศกิจ ต่อมาภายหลังจากเทศกาลปีใหม่ ประมาณต้นปี 2557 นาย ส. ได้ติดต่อสอบถามถึงใบอนุญาตสถานประกอบกิจการแสดงดนตรีสดกับผู้อุทธรณ์ตลอดมา แต่ผู้อุทธรณ์ได้ผิดผ่อนเรื่อยมาสุดท้ายผู้อุทธรณ์ไม่ยอมรับโทรศัพท์จากนาย ส. อีกเลย ซึ่งทำให้นาย ส. มั่นใจว่าผู้อุทธรณ์กำลังหลอกลวง นาย ส. ได้เดินทางไปพบกับผู้อุทธรณ์ที่ห้องทำงานประมาณเดือนมีนาคม 2557 เวลาประมาณ 10.15 น. ซึ่งนาย ส. จำวันที่ไม่ได้ เมื่อพบกับผู้อุทธรณ์ ขณะที่ยืนอยู่หน้าห้องทำงานและกำลังพูดคุยกับเจ้าหน้าที่ท่านอื่น ๆ เมื่อผู้อุทธรณ์เห็นนาย ส. จึงดึงมือ นาย ส. พร้อมชักชวน

ให้เข้าไปคุยในห้องพัก นาย ส. ซึ่งไม่พอใจพฤติกรรมของผู้อุทธรณ์อยู่แล้ว จึงได้ตอบไปว่าคุยกันตรงนี้ต่อหน้าเจ้าหน้าที่ท่านอื่น ๆ และบริเวณดังกล่าวมีนักศึกษาฝึกหัดงานอยู่ด้วยหลายคน จึงได้เกิดการโต้เถียงกันขึ้นเป็นเวลาประมาณ 30 นาที นาย ส. จึงมั่นใจว่าถูกผู้อุทธรณ์หลอกลวงเรียกรับทรัพย์สินอย่างแน่นอน ในวันเกิดเหตุจำได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้พูดทำทนาย ส. ดำเนินการร้องเรียนผู้อุทธรณ์โดยให้อัดเทปได้ ซึ่งขณะนั้นก็มีเจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมอยู่จำนวนหนึ่ง แต่ไม่ทราบว่าเจ้าหน้าที่เหล่านั้นได้อัดเทปไว้หรือไม่ หากมีหลักฐานเพิ่มเติมจะนำมายื่นภายหลัง ก่อนหน้าจะเกิดเหตุการณ์นี้นาย ส. ไม่มีเหตุโกรธเคืองผู้อุทธรณ์มาก่อน จนมาเจอเรื่องหลอกนาย ส. ว่าสถานประกอบการร้าน ร สามารถออกใบอนุญาตสถานประกอบการที่แสดงดนตรีสดได้และได้เรียกรับเงินเป็นเงินค่าดำเนินการ 2 ครั้ง เป็นจำนวนเงิน 40,000 บาท และจะขอให้การเพิ่มเติมเป็นลายลักษณ์อักษรและหลักฐานประกอบการชี้แจงอีกครั้งหนึ่ง แต่ก็ขอยืนยันว่านาย ส. กับผู้อุทธรณ์มีความคุ้นเคยกันจริง เพราะเวลามาติดต่อก็คงจะเชิญเข้าห้องพักของผู้อุทธรณ์เลยไม่ได้ผ่านเจ้าหน้าที่คนอื่น ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้ให้นามบัตรไว้ติดต่อกับและมอบองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชให้ไว้บูชา

นาย ส. ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงว่าตนเป็นเจ้าของร้าน ร ตนเคยประกอบกิจการร้าน บ โดยนาย ว. ไปขออนุญาตแทน ตนไม่เคยทราบว่าต้องขอใบอนุญาตสะสมอาหารและต้องขอใบอนุญาตสะสมอาหารและใบอนุญาตแสดงดนตรีสดทั้ง 2 ใบ เพิ่งทราบเมื่อผู้อุทธรณ์นำใบอนุญาตร้านอื่น มาให้ดูจึงตัดสินใจขออนุญาตทั้ง 2 ใบ และได้มอบเงินจำนวน 30,000 บาท ให้ผู้อุทธรณ์ดำเนินการตามที่ผู้อุทธรณ์เรียกรับ นาย ส. ขอใบอนุญาตก่อนมีเรื่องร้องเรียนเพราะขอใบอนุญาตก่อนเปิดร้านในเดือนมิถุนายน 2556 นาย ส. ทราบเรื่องร้องเรียนเพราะตำรวจสถานีตำรวจนครบาลโทรศัพท์มาหาเพื่อให้นาย ส. ไปรับทราบข้อกล่าวหา โดยนาย ส. พยายามแจ้งตำรวจว่ายังติดต่อกับหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมเพื่อดำเนินการขอใบอนุญาตและอยู่ระหว่างออกใบอนุญาต นาย ส. พยายามติดต่อกับผู้อุทธรณ์เพราะตกใจที่ถูกดำเนินคดี แต่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าติดเรียนอยู่และต่อมาติดต่อก็ไม่ได้อีกเลย ภายหลังจากที่นาย ส. รับทราบข้อกล่าวหา นาย ส. จึงเดินทางไปพบผู้อุทธรณ์ที่สำนักงานเขตในวันนั้นเองแต่ไม่พบ วันรุ่งขึ้นจึงเดินทางไปฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ นาย ส. ได้เข้าไปพูดคุยกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อม ผู้อุทธรณ์เห็นจึงพยายามเชิญเข้าไปในห้องพักหัวหน้าฝ่าย แต่นาย ส. ไม่เข้าและมีการโต้เถียงกันโดยมีเจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมบันทึกการโต้เถียงไว้ โดยเหตุที่มีการโต้เถียง เพราะนาย ส. โกรธผู้อุทธรณ์ที่ดำเนินคดีกับนาย ส. โดยไม่แจ้งให้ทราบก่อนเพราะก่อนมีการดำเนินคดี นาย ส. ได้ยื่นขอใบอนุญาตแสดงดนตรีสดโดยถูกต้องแล้ว ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้เรียกรับเงินไปแล้วสองครั้ง ครั้งหนึ่ง 30,000 บาท ครั้งที่สอง 10,000 บาท ตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2556 และผิดเงื่อนไขให้ใบอนุญาตเรื่อยมาเกือบหนึ่งปี ก็ยังไม่ได้รับใบอนุญาตดังกล่าว และเมื่อเกิดเรื่องขึ้นนาย ส. ก็ได้พยายามโทรศัพท์ถามผู้อุทธรณ์ แต่ติดต่อไม่ได้ นาย ส. รู้สึกว่าถูกผู้อุทธรณ์หลอกเนื่องจากร้านซึ่งมีการประกอบการคล้ายกับร้าน ร และตั้งอยู่ใกล้เคียงกันสามารถขอใบอนุญาตแสดงดนตรีสดได้ แต่ผู้อุทธรณ์ไม่ออกใบอนุญาตให้ อีกทั้งยังดำเนินคดีกับนาย ส. นาย ส. ยังให้ปากคำอีกว่าเคยได้ฟังจากผู้ประกอบการรายอื่นว่าผู้อุทธรณ์เรียกรับทรัพย์สินเช่นกัน แต่ผู้ประกอบการไม่ต้องการมีปัญหา จึงไม่ได้ร้องเรียนในเรื่องดังกล่าว นาย ส. เคยไปให้ปากคำกับคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ

(ป.ป.ท.) นาย ส. ไม่มีบันทึกการโทรศัพท์ที่อ้างว่าผูุ้ทธรณ์โทรเข้ามายังโทรศัพท์มือถือของนาย ส. นาย ส. ไม่มีข้อเท็จจริงและเอกสารอื่นใดเพิ่มเติมและขอยืนยันตามคำให้การเดิม ซึ่งให้การต่อคณะกรรมการสืบสวนชุดก่อน

(2) ผูุ้ทธรณ์ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงว่า ขณะนั้นตนรับราชการในตำแหน่ง นักวิชาการสุขาภิบาลชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล มีหน้าที่กำกับ ควบคุมดูแล ตรวจสอบ ให้คำปรึกษา แนะนำ ช่วยแก้ไขปัญหา และประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการและลูกจ้างฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ตลอดจนปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย ตนทราบกรณีถูกกล่าวหาว่าเรียกรับเงินในการออกใบอนุญาตเปิดกิจการแสดงดนตรีสดในนามห้างหุ้นส่วนจำกัด ร เมื่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้มีหนังสือเชิญมาให้ข้อเท็จจริงตนไม่รู้จักและไม่คุ้นเคยกับนาย ส. ผู้ร้องเรียนแต่อย่างใด แต่ถ้าจะรู้จักก็จะรู้จักในฐานะผู้ประกอบการกิจการในพื้นที่เหมือนกับผู้ประกอบการรายอื่น ๆ นาย ส. ซึ่งเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการร้าน ร ไม่เคยเข้ามาติดต่อขอยื่นคำขออนุญาตต่อเจ้าหน้าที่หรือกับตน เพื่อขอออกใบอนุญาตสถานประกอบการที่แสดงดนตรีสด และไม่สามารถทราบได้ว่านาย ส. มายื่นคำร้องกับใคร เพราะไม่เคยได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ ถ้าอนุญาตให้ร้าน ร ประกอบธุรกิจแสดงดนตรีสดได้ จะผิดด้วยกฎหมายหลักเกณฑ์ระเบียบ โดยการประกอบการของร้าน ร มีเรื่องร้องเรียนเป็นประจำ ซึ่งสาเหตุมาจากการประกอบการแสดงดนตรีเสียงดัง และจากการตรวจสอบร่วมกับ คสช. และเจ้าหน้าที่หลายครั้ง ไม่เคยเห็นสถานประกอบการรายนี้แก้ไข ตนจึงส่งแจ้งความดำเนินคดีกับนาย ส. และสถานประกอบการ ซึ่งปัจจุบันผู้ได้รับความเดือดร้อนเพิ่งเข้ามาพบผู้อำนวยการเขต เนื่องจากทนต่อการก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญทุกวันไม่ไหว ดังนั้นเมื่อไม่เคยได้รับเรื่องการยื่นขออนุญาต และการประกอบการมีเหตุร้องเรียนฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล จึงไม่สามารถดำเนินการพิจารณาเรื่องใบอนุญาตได้ ประกอบกับการประกอบการก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญไม่เคยได้รับการแก้ไขปัญหาให้หมดไป และยังอ้างว่าสถานประกอบการดังกล่าวเป็นของผู้กำกับสถานีตำรวจนครบาล ซึ่งในการนี้ผู้ได้รับความเดือดร้อนได้แจ้งไปยัง บชน. แล้ว ซึ่งตนทราบว่า บชน. ตอบผู้ได้รับความเดือดร้อนแล้วว่ากำลังดำเนินการอยู่ตนเคยเข้าไปตรวจร้าน ร ร่วมกับทาง คสช. ตอนที่ประชาชนแจ้งมาว่าได้รับความเดือดร้อนจากการประกอบการเสียงดัง การประกอบการทุกประเภทมีเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตที่สำคัญที่สุดคือการประกอบการจะต้องไม่ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง เมื่อร้าน ร ประกอบการก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญมาโดยตลอด ประกอบกับไม่เคยมายื่นเรื่องขอรับใบอนุญาตประกอบการแสดงดนตรี จึงไม่มีขั้นตอนการส่งคืนคำร้องหรือแจ้งให้นาย ส. ทราบว่าไม่สามารถออกใบอนุญาตดังกล่าวได้ ตนไม่เคยสัญญาว่าจะออกใบอนุญาตสถานประกอบการที่แสดงดนตรีสดกับนาย ส. เนื่องจากไม่เคยพบกันแม้แต่ไปตรวจสถานประกอบการกับทาง คสช. ในช่วงเวลากลางคืน สาเหตุที่นาย ส. กล่าวหาว่าตนสัญญาว่าจะออกใบอนุญาตสถานประกอบการที่แสดงดนตรีให้ เนื่องจากตนได้มีการส่งดำเนินคดีในฐานก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ เนื่องจากมีการร้องเรียนเป็นระยะ ๆ และไม่มี การดำเนินการแก้ไข และยังอ้างว่าสถานประกอบการดังกล่าวเป็นของผู้กำกับสถานีตำรวจนครบาล ตนไม่เคยเรียกรับเงินเพื่อเป็นค่าตอบแทนในการออกใบอนุญาตสถานประกอบการที่แสดงดนตรีสดได้จากนาย ส. ผู้ประกอบการร้าน ร รวมเป็นเงิน 40,000 บาท โดยครั้งแรกได้เรียกรับเงิน จำนวน 30,000 บาท ในวันที่ 29 เมษายน 2556 และครั้งที่สองอีกจำนวน 10,000 บาท ในวันที่ 1 พฤษภาคม 2556 ตามที่ถูกกล่าวหาตนไม่เคยโทรศัพท์ติดต่อ นาย ส. แต่เคยได้รับ

โทรศัพท์น่าจะจะเป็นในช่วงที่ตรวจร่วมกับฝ่ายเทคนิค ในการก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ เรื่องเสียงดังของร้าน บ ซึ่งมีการร้องเรียนจากประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงไม่เคยติดต่อกับนาย ส. เพื่อขอเครื่องตีม เช่น เบียร์ และเหล้ายี่ห้อต่าง ๆ โดยอ้างว่าเพื่อมาสนับสนุนในกิจกรรมของสำนักงานเขตหรือของฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ตามระเบียบหลักเกณฑ์การพิจารณาออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 นาย ส. ยังไม่เคยมายื่นเรื่องราวขอรับใบอนุญาตประกอบการแสดงดนตรี ประกอบกับมีการร้องเรียนเป็นระยะจากประชาชน แต่ทางนาย ส. ก็มีได้ดำเนินการแก้ไขแต่อย่างใด และยังอ้างว่าสถานประกอบการดังกล่าวเป็นของผู้กำกับสถานีตำรวจนครบาล ซึ่งในท้ายใบอนุญาตจะมีเงื่อนไขเสมอ ดังนั้น ขั้นตอนการพิจารณาจึงยังไม่สามารถเกิดขึ้นได้ ตนเคยมีเรื่องบาดหมางหรือเคยมีคดีความกับนาย ส. คือ ตนได้รับเรื่องร้องเรียนจากประชาชนหลายครั้ง และได้ออกตรวจสอบพร้อมเจ้าหน้าที่และ คสช. ได้แนะนำด้วยวาจาให้แก้ไขแต่ไม่ได้รับการแก้ไข ผลการตรวจวัดเสียงยังมีระดับเสียงที่เกินค่ามาตรฐานเสียงรบกวน ดังนั้น เพื่อให้การแก้ไขเหตุร้องเรียนเป็นไปอย่างยั่งยืนจึงส่งดำเนินคดี ตนเคยฟ้องร้องกล่าวหานาย ส. เพราะนาย ส. เข้ามาใช้วาจาไม่สุภาพกับตน ทั้งในห้องทำงานต่อหน้าประชาชนและในห้องประชุมผู้บริหาร ตนพร้อมหัวหน้าฝ่ายเทคนิคจึงได้แจ้งความลงบันทึกประจำวันข้อหาหมิ่นประมาททำให้เสียชื่อเสียงกับนาย ส. ที่สถานีตำรวจนครบาล มีพยานบุคคลหรือเอกสารที่จะแก้ข้อกล่าวหาของนาย ส. โดยมีพยานบุคคล คือ นาย ก. และอาจารย์ จ ผู้ได้รับความเดือดร้อนมายืนยันว่าสถานประกอบกิจการร้าน ร ไม่มีการแก้ไขเหตุเดือดร้อน และยังอ้างว่าสถานประกอบการดังกล่าวเป็นของผู้กำกับสถานีตำรวจนครบาล ซึ่งเหมือนกับไม่เกรงกลัวกฎหมาย ปัจจุบันได้มีการส่งดำเนินคดีสถานประกอบการในบริเวณดังกล่าว จำนวน 6 ราย ที่มีการตรวจวัดเสียงดังเกินมาตรฐาน ขณะนี้อยู่ในระหว่างการดำเนินงานของพนักงานสอบสวน โดยได้มีการสอบปากคำเจ้าหน้าที่แล้วจำนวน 1 ราย ซึ่งทางสถานีตำรวจนครบาลมิได้มีการลงบันทึกประจำวันไว้จนกว่าจะได้มีการสอบปากคำเจ้าหน้าที่ ขั้นตอนในการตรวจสถานประกอบการและออกใบอนุญาตประกอบการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพมีอย่างไร ตามรายละเอียดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ตนเคยให้ของขำร่วยแก่ผู้ประกอบการในช่วงเทศกาลอยู่เรื่อย ๆ แต่ไม่ได้เจาะจงใครเป็นพิเศษ

ในขั้นการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้อุทธรณ์ได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการสอบสวน โดยให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหาว่าตนไม่ได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหาไม่เคยรู้จักหรือพบเห็นนาย ส. ตามวันและเวลาที่นาย ส. อ้างว่านำเงินและสิ่งของมาให้ตนนั้น ตนไม่ได้อยู่ในที่ทำงาน ตนเพิ่งพบเห็นนาย ส. ครั้งแรกในวันที่มีเรื่องโต้เถียงกัน และขอให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเรียกผลการไต่สวนข้อเท็จจริงของป.ป.ท. มาประกอบการพิจารณาด้วย และผู้อุทธรณ์ได้ส่งคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือเพิ่มเติม จำนวน 3 ฉบับ ดังนี้

1. หนังสือฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สรุปได้ว่า กรณีการกล่าวหาว่า เมื่อวันที่ 24 เมษายน 2556 นาย ส. พร้อมทั้งหุ้นส่วนได้เดินทางไปพบตนที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สำนักงานเขต เพื่อขออนุญาตประกอบกิจการประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรีสดของห้างหุ้นส่วนจำกัด ร และตนได้เรียกรับเงินค่าใช้จ่ายจำนวน 30,000 บาท ในการออกใบอนุญาตประกอบกิจการแสดงดนตรีสดจากนาย ส. นั้น ตนให้การว่าในวันดังกล่าวไม่ได้ปฏิบัติงาน ในสำนักงานเขต โดยได้ออกตรวจพื้นที่ร่วมกับนาง ส. และนาง ว. เพื่อตรวจสอบเรื่องร้องเรียนจากประชาชน

โดยมีนาย ท. เป็นพนักงานชั่วคราว โดยมีสมุดการไต่สวนบันทึกไว้เป็นหลักฐาน แต่ไม่มีใบขออนุญาตไต่สวน เนื่องจากผ่านมาหลายปี ดังนั้น ในวันดังกล่าวตนจึงไม่ได้พบและไม่รู้จักกับนาย ส. และไม่เคยเรียกรับเงิน จำนวน 30,000 บาท ตามที่ได้ถูกกล่าวหา ส่วนกรณีการกล่าวหาว่า เมื่อวันที่ 29 เมษายน 2556 ผู้อุทธรณ์ได้โทรศัพท์หานาย ส.ให้นำเอกสารพร้อมด้วยเงินสดจำนวน 30,000 บาท มาให้ตน และตนจะเร่งออกใบอนุญาตให้ภายใน 2 - 3 วัน นาย ส. จึงให้นาย ธ. พี่ชาย นำเอกสารที่เตรียมไว้พร้อมเงินสดจำนวนดังกล่าวมามอบให้ที่ห้องทำงานของตน ต่อมาเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2556 ตนได้โทรศัพท์แจ้งให้นาย ส. มารับใบอนุญาตประกอบกิจการประเภทจัดให้มีการแสดงดนตรีสดที่ห้องทำงานของฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล แต่ตนได้มอบใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่เสวยอาหาร (แบบ สอ.3) ให้นาย ส. ซึ่งไม่ใช่ใบอนุญาตประกอบกิจการ ประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรีสด นาย ส. สอบถามตน ได้รับแจ้งว่าจะต้องใช้ใบอนุญาตประกอบกัน 2 ใบ ขณะนี้ติดปัญหาบางประการจำเป็นต้องใช้เงินอีกจำนวน 10,000 บาท นาย ส. จึงได้มอบเงินจำนวนดังกล่าวให้ตน ในระหว่างที่รอใบอนุญาตประมาณเดือนมิถุนายน 2556 ตนได้โทรศัพท์ขอเบียร์ไฮเนเก้น ชนิดกระป๋อง จำนวน 4 ถาด และชนิดขวดอีก 4 ถาด โดยอ้างเหตุผลว่าเพื่อความสะดวกในการติดตามใบอนุญาต นาย ส. จึงสั่งให้พนักงานนำไปส่งที่ห้องทำงานของตนที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ต่อมาเดือนธันวาคม 2556 ตนได้โทรศัพท์มาขอสุร่ายี่ห้อ BLEND จำนวน 3 ถัง เบียร์ยี่ห้อไฮเนเก้นอีก จำนวน 4 ถาด (แพ็ค) และชนิดขวดอีกจำนวน 4 ถัง โดยอ้างเหตุผลเดียวกันและอ้างว่าจะพาลูกน้องไปสัมมนา โดยครั้งนี้ให้นำสุราและเบียร์ไปไว้ที่ห้องทำงานฝ่ายเทศกิจ ต่อมาหลังเทศกาลปีใหม่ประมาณต้นปี 2557 นาย ส. ได้สอบถามถึงใบอนุญาตประกอบกิจการประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรีสดจากตน แต่ได้ขอผิดผ่อนเรื่อยมา จนสุดท้ายตนไม่ยอมรับโทรศัพท์อีก ต่อมาประมาณเดือนมีนาคม 2557 นาย ส. ได้ไปพบตนที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต เมื่อตนเห็นนาย ส. ได้ชักชวนให้เข้าไปพูดคุยในห้องทำงานของตน แต่นาย ส. ปฏิเสธและได้ต่อว่าตนเสียงดังต่อเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน นั้น ตนชี้แจงว่าในวันที่ 29 เมษายน 2556 ตนไม่ได้ปฏิบัติงานในสำนักงานเขต โดยช่วงเช้าได้ไปพบเจ้าอาวาสวัด พร้อมกับนาง อ. นาง ว. และนาย ท. พนักงานชั่วคราว เพื่อตรวจสอบเตาเผาศพของวัด เนื่องจากได้รับการประสานงานจากเจ้าอาวาสขอความอนุเคราะห์ให้ทางสำนักงานเขตพิจารณาของบประมาณ ในการปรับปรุงเตาเผาศพที่ชำรุดและไม่เพียงพอต่อการใช้งานให้เป็นเตาเผาศพปลอดมลพิษตามนโยบายของกรุงเทพมหานคร จนกระทั่งในช่วงบ่ายได้เดินทางไปยังบริษัท ท ตรวจสอบสถานที่และให้คำแนะนำเพื่อที่ทางโรงงานจะเข้าร่วมโครงการส่งเสริมศักยภาพโรงงานมุ่งสู่การพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อมและความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างยั่งยืนของสำนักส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน กรมโรงงานอุตสาหกรรม ในปี 2557 ดังนั้น ในวันที่ 29 เมษายน 2556 ตนจึงไม่ได้พบหรือโทรศัพท์ติดต่อกับนาย ส. หรือนาย ธ. พี่ชายของนาย ส. และไม่ได้รับเงินจำนวน 30,000 บาท แต่อย่างไร ส่วนวันที่ 1 พฤษภาคม 2556 ตนไม่ได้ปฏิบัติงาน ในสำนักงานเขต โดยตนพร้อมนาง ส. นาง ว. นางสาว น. และนาย ท. พนักงานชั่วคราว ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบเรื่องร้องเรียนเนื่องจากมีประชาชนได้รับความเดือดร้อนจากมลพิษทางอากาศจากการเผาถ่าน จากนั้นได้ตรวจสอบเรื่องร้องเรียนกรณีน้ำในคลองเน่าเสีย ดังนั้น ในวันดังกล่าวตนจึงไม่ได้พบหรือโทรศัพท์ติดต่อกับนาย ส. เพื่อให้มารับใบอนุญาตและเรียกรับเงินตามที่ถูกกล่าวหา ประกอบกับขั้นตอนในการพิจารณาอนุญาตการประกอบการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ของฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล คือเมื่อ

ผู้ประกอบการมาปรึกษาขอรับอนุญาตประกอบการประเภทต่าง ๆ ธุรการจะส่งให้พบเจ้าหน้าที่พื้นที่เพื่อรับคำแนะนำ และตรวจเอกสารที่ใช้ประกอบการขออนุญาตโดยพิจารณาเรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วยว่าสามารถยื่นเรื่องราวขอรับใบอนุญาตได้หรือไม่และเอกสารครบถ้วนหรือไม่ ถ้าเอกสารครบแล้วเจ้าหน้าที่พื้นที่ที่จะส่งให้เจ้าหน้าที่ธุรการลงรับเรื่อง พร้อมเสนอหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลลงนามมอบหมายเจ้าหน้าที่พื้นที่และส่งคืนธุรการจ่ายค่าขอคืนให้กับเจ้าหน้าที่พื้นที่ เพื่อให้เจ้าหน้าที่พื้นที่ตรวจแนะนำสัญลักษณ์ของสถานประกอบการดังกล่าวต่อไปเมื่อเจ้าหน้าที่พื้นที่ตรวจแนะนำสัญลักษณ์ แล้วไม่ขัดกับกฎหมายหรือพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องจะเขียนรายงาน แผนผังตามแบบฟอร์มคำขอที่รับไป เสนอหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลพิจารณาอนุญาต ซึ่งหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลจะพิจารณาลงนามในคำขอพร้อมเสนอเจ้าพนักงานท้องถิ่น (ผู้อำนวยการเขต) พิจารณาอนุญาตต่อไป เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาอนุญาตแล้ว เจ้าหน้าที่ธุรการจะแจ้งให้เจ้าหน้าที่พื้นที่ทราบ เพื่อแจ้งผู้ประกอบการให้มาชำระค่าธรรมเนียม เมื่อผู้ประกอบการชำระค่าธรรมเนียมแล้ว ผู้ประกอบการจะคืนสำเนาใบเสร็จแก่เจ้าหน้าที่และนำใบเสร็จตัวจริงกลับไป จากนั้นเจ้าหน้าที่ธุรการจะนำสำเนาใบเสร็จติดไว้กับแบบฟอร์มคำขอที่อนุญาตและจัดพิมพ์ใบอนุญาต โดยบันทึกเลขที่ใบเสร็จรับเงินลงในใบอนุญาตพร้อมใส่เงื่อนไขในใบอนุญาต จากนั้นเสนอให้หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลลงนามเสนอก่อนให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นลงนามในใบอนุญาตอีกครั้ง ซึ่งในขั้นตอนในการจัดพิมพ์ใบอนุญาตและลงนามจะต้องใช้เวลาอย่างน้อยที่สุด 1 วัน หรือมากกว่านั้น หากหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลหรือผู้อำนวยการเขตไม่อยู่ในสำนักงานเขต และเมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นลงนามในใบอนุญาตแล้ว เจ้าหน้าที่ธุรการจะนำใบอนุญาตที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นลงนามแล้วมาลงในสมุดลงรับเรื่องว่าอนุญาตแล้ว โดยพิมพ์ด้วยตราว่า “อนุญาต” และเก็บเข้าสารบัญใบอนุญาตให้ เรียบร้อยพร้อมแจ้งเจ้าหน้าที่พื้นที่ให้แจ้งผู้ประกอบการมารับใบอนุญาต เมื่อผู้ประกอบการมารับใบอนุญาตก็จะนำใบเสร็จตัวจริงมารับใบอนุญาต พร้อมลงชื่อผู้รับใบอนุญาต ในกรณีนี้เจ้าหน้าที่ผู้จ่ายใบอนุญาตก็จะลงวันที่ เดือน พ.ศ. ให้เรียบร้อย หากพิจารณาตามคำกล่าวหาของนาย ส. ว่าเข้ามาพบตนและไม่ได้ใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรี เต็นท์ รำวง ร้องเง็ง ดิสโกเทค คาราโอเกะหรือการแสดงอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน ได้แต่ใบอนุญาตประกอบการจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่เสิร์ฟอาหาร ตนขอให้การปฏิเสธตามที่ถูกกล่าวหา เพราะวันนั้นตนไม่ได้อยู่ในสำนักงานเขต และจากขั้นตอนในการพิจารณาอนุญาตการประกอบกิจการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ขอยืนยันว่า นาย ส. ไม่เคยเข้ามายื่นคำร้องขอให้ออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการจัดการแสดงดนตรีกับตน และไม่เคยได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ว่านาย ส. มายื่นคำขอประกอบกิจการจัดให้มีการแสดงดนตรี และตามหลักฐานสมุดลงรับคำขอก็ไม่พบว่านาย ส. มายื่นคำขอกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรี และมาติดตามขอทราบผลการพิจารณาอนุญาตกับตนหรือเจ้าหน้าที่คนใดเช่นกัน ส่วนการยื่นเอกสารคำขออนุญาตประกอบการจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่เสิร์ฟอาหารหรือรับใบอนุญาต จะต้องเป็นไปตามแนวทางการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุขอย่างเคร่งครัด เพราะการดำเนินการพิจารณาออกใบอนุญาตแต่ละประเภทมีเงื่อนไขเวลา ซึ่งจากเอกสารคำขอนาย ส. ลงลายมือชื่อเป็นผู้ยื่นคำขอ จึงเป็นไปได้ว่าจะไม่ทราบว่าตนเองยื่นคำขอประกอบกิจการประเภทอะไร เพราะคำขอเขียนอย่างชัดเจนว่า “คำขออนุญาตประกอบการจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร

หรือสถานที่สะสมอาหาร” และผู้ประกอบการจะต้องกรอกรายละเอียดของกิจการประเภทนั้น ๆ จากพยานหลักฐานข้างต้น ผู้อุทธรณ์ขอปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา สาเหตุการร้องเรียนกล่าวหาอาจเกิดจากความไม่พอใจกรณีที่ดินได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างถูกต้องตรงไปตรงมา ในกรณีที่ได้รับเรื่องร้องเรียนจากประชาชนว่าได้รับความเดือดร้อนเรื่องเสียงดังจากร้าน ร ตนจึงให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงตามหลักวิชาการและกฎหมายเกี่ยวข้อง และพบว่าร้าน ร นาย ส. เป็นเจ้าของสถานประกอบการดังกล่าว และประกอบการแสดงดนตรีจนก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญในเรื่องเสียงและไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น จึงได้ส่งดำเนินคดีฐานประกอบการโดยไม่ได้รับอนุญาตและก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 จำนวน 3 ครั้ง ซึ่งน่าจะสร้างความไม่พอใจให้กับนาย ส. และเมื่อวันที่ 20 มีนาคม 2557 นาย ส. ได้มายังสำนักงานเขต แสดงกริยาก้าวร้าวและใช้วาจาไม่สุภาพต่อตน ทั้งในท้องทำงานต่อหน้าประชาชนและในห้องประชุมผู้บริหารทำให้ตนเสื่อมเสียชื่อเสียงเกิดความอับอาย จึงได้แจ้งความข้อหาหมิ่นประมาททำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงกับนาย ส. ที่สถานีตำรวจนครบาลจรเข้ข้อย

2. ผู้อุทธรณ์ส่งเอกสารพร้อมชี้แจงเพิ่มเติม สรุปได้ว่าเป็นเอกสารเรื่องรายงานการตรวจสถานประกอบการรายใหม่ (จำหน่ายอาหาร ใบอนุญาต) ร้าน ร โดยนาย ส. ซึ่งนาง ป. และนาย ม. ลงพื้นที่ตรวจสอบพร้อมรายงานเสนอให้ตนอนุญาต และเสนอผู้อำนวยการเขตพิจารณาอนุญาตตามขั้นตอนของการออกใบอนุญาต โดยที่เอกสารคำขอรับใบอนุญาตการตรวจสถานประกอบการรายใหม่ (จำหน่ายอาหาร ใบอนุญาต) เป็นการยื่นคำร้องขอของนาย ส. โดยตรงต่อนางสาว ศ. ซึ่งเป็นผู้ควบคุมดูแลงานธุรการและงานใบอนุญาตทั้งหมดตามที่นาย ส. กล่าวหาว่า ได้มาพบตนเพื่อขอรับใบอนุญาตประกอบการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรี เต็นรำ รำวง ร้องเงิ้ง ดิสโกเทค คาราโอเกะ หรือการแสดงอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน ได้แก่ใบอนุญาตประกอบการจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร หรือสถานที่สะสมอาหาร นั้น ตนขอให้การปฏิเสธ เนื่องจากวันดังกล่าวไม่ได้อยู่ที่สำนักงานเขต และไม่เคย์รู้จักหรือพบนาย ส. แต่อย่างใด นาย ส. ไม่เคย์เข้ามายื่นคำร้องขอให้ออกใบอนุญาตเรื่องขออนุญาตกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรีกับตน และไม่เคย์ได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ที่ว่านาย ส. มายื่นคำขอประกอบการกิจการประเภทจัดให้มีการแสดงดนตรี ตามหลักฐานสมุดลงรับคำขอก็ไม่พบว่า นาย ส. มายื่นคำขอประกอบการกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรีฯ และนาย ส. ไม่เคย์ติดตามขอทราบผลการพิจารณาอนุญาตกับตนหรือเจ้าหน้าที่คนใดเช่นกัน สำหรับเอกสารหมายเลข 11 เป็นเอกสารแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 แสดงว่าเจ้าหน้าที่พื้นที่ (นาย ม.) แจ้งผู้ประกอบการ “ท่านประกอบการกิจการจำหน่ายอาหารโดยไม่มีใบอนุญาตกรุงเทพมหานครและมีประชาชนร้องเรียนการประกอบการของท่านเปิดเพลงเสียงดังรบกวนผู้พักอาศัยใกล้เคียง” ซึ่งแสดงให้เห็นชัดเจนว่าเจ้าหน้าที่พื้นที่แจ้งให้นาย ส. ทราบว่า มีความผิดอะไรและข้อแนะนำ คือ ให้หยุดประกอบการจนกว่าจะได้รับอนุญาต โดยตามระเบียบวิธีปฏิบัติผู้ประกอบการจะต้องหยุดประกอบการและให้มายื่นเรื่องขอรับใบอนุญาตประกอบการจำหน่ายอาหาร เมื่อหยุดประกอบการเหตุร้องเรียนก็จะหมดไป ดังนั้น จากเอกสารคำแนะนำขอเป็นไปไม่ได้ว่าผู้ร้องเรียนจะไม่ทราบว่าตนเองยื่นคำขอประกอบการประเภทอะไร เพราะคำขอเขียนอย่างชัดเจนว่า “คำขออนุญาตประกอบการจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร” และผู้ประกอบการจะต้องกรอกรายละเอียดของกิจการประเภทนั้น ๆ ผู้อุทธรณ์ขอยืนยันว่า นาย ส.

ไม่เคยเข้ามายื่นคำร้องขอให้ออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรี กับตน และไม่เคยได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ว่านาย ส. มายื่นคำขอประกอบกิจการประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรี แต่อย่างใด ประกอบกับสมุดลงรับคำขอก็ไม่พบว่า นาย ส. มายื่นคำขอประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรี และไม่เคยพบว่านาย ส. มาติดตามขอทราบผลการพิจารณาอนุญาตกับตนเองหรือเจ้าหน้าที่ คนใด และนาย ส. ก็ไม่เคยรับใบอนุญาตจำหน่ายอาหารเช่นกัน

3. ผู้อุทธรณ์ส่งเอกสารพร้อมชี้แจงเพิ่มเติม สรุปได้ว่า เอกสารหมายเลข 10 เป็นเอกสารเรื่องรายงาน การตรวจสถานประกอบการรายใหม่ (จำหน่ายอาหาร ใบอนุญาต) ร้าน ร โดยนาย ส. ซึ่งนาง ป. และนาย ม. เป็นเจ้าหน้าที่พื้นที่ที่ได้รับหมายจากผู้อำนวยการเขต เมื่อพิจารณาขั้นตอนการออกใบอนุญาตดังกล่าวประกอบกับ เอกสารหมายเลข 10 จะเห็นได้ว่าการยื่นเอกสารคำขอรับใบอนุญาต (จำหน่ายอาหาร ใบอนุญาต) ร้าน ร โดยนาย ส. ยื่นคำร้องด้วยตัวเองกับตุรการ ซึ่งเป็นผู้ควบคุมดูแลงานตุรการและงานใบอนุญาตทั้งหมด ตุรการจะส่งให้พบเจ้าหน้าที่ พื้นที่ (นาย ม.) ซึ่งเป็นหัวหน้าสายตรวจพื้นที่นั้น เพื่อให้คำแนะนำและตรวจเอกสารที่ใช้ประกอบการขออนุญาต โดยพิจารณาเรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วยว่าสามารถยื่นเรื่องราวขอรับใบอนุญาตได้หรือไม่ และเอกสารครบถ้วน หรือไม่ ถ้าเอกสารไม่ครบก็จะแนะนำและเมื่อเอกสารครบแล้ว เจ้าหน้าที่จะส่งให้เจ้าหน้าที่ตุรการลงรับเรื่องพร้อมเสนอ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมลงนามมอบหมายเจ้าหน้าที่ พื้นที่และส่งคืนตุรการจ่ายค่าขอคืนให้กับเจ้าหน้าที่พื้นที่ เพื่อให้ เจ้าหน้าที่พื้นที่ที่ตรวจแนะนำสัญลักษณ์ของสถานประกอบการดังกล่าวต่อไป เมื่อเจ้าหน้าที่พื้นที่ที่ตรวจแนะนำสัญลักษณ์ แล้วไม่ขัดกับกฎหมายหรือพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง จะเขียนรายงานแผนผังตามแบบฟอร์มคำขอที่รับไปเสนอหัวหน้า ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลพิจารณาอนุญาต ซึ่งหากพิจารณาเอกสารหมายเลข 10 เจ้าหน้าที่พื้นที่ (นาย ม. และ นาง ป.) เป็นเจ้าหน้าที่เสนอใบอนุญาต ร้าน ร ของนาย ส. ในวันที่ 30 เมษายน 2556 และตามเอกสารหมายเลข 11 เจ้าหน้าที่พื้นที่เป็นผู้ลงพื้นที่พิจารณาตรวจสอบและออกบันทึกการตรวจแนะนำร้าน ร ของนาย ส. โดยพบประเด็น ปัญหาว่าประกอบกิจการจำหน่ายอาหารโดยมิได้รับอนุญาตและเปิดเพลงเสียงดังรบกวนผู้พักอาศัยใกล้เคียง และแนะนำ แนวทางการแก้ไข โดยให้หยุดประกอบกิจการจนกว่าจะได้รับอนุญาต ถ้านาย ส. ได้เข้ามารับใบอนุญาตไปตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2556 แสดงว่าขณะนั้นวันที่ 14 พฤษภาคม 2556 ร้าน ร ของนาย ส. ยังไม่มีใบอนุญาตไปแสดงให้เจ้าหน้าที่ พื้นที่ และจากการตรวจสอบสมุดเซ็นรับใบอนุญาต พบว่า นาย ส. มารับไป วันที่ 25 มิถุนายน 2556 ซึ่งไม่ตรงกับ คำกล่าวอ้างว่า นาย ส. มาชำระค่าธรรมเนียมและรับใบอนุญาตไปในวันที่ 1 พฤษภาคม 2556 ส่วนเอกสาร หมายเลข 12 แสดงให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่พื้นที่เป็นผู้รับเอกสารตามขั้นตอนระเบียบวิธีปฏิบัติของฝ่ายสิ่งแวดล้อมและ สุขาภิบาล ตนจึงให้นาย ม. ชี้แจง แต่นาย ม. ไม่ชี้แจง ดังนั้น ตามที่นาย ส. อ้างว่าเข้ามาพบตนในวันที่ 24, 29 เมษายน 2556 และวันที่ 1 พฤษภาคม 2556 ไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภท การจัดให้มีการแสดงดนตรี เต็นรำ รำวง ร้องเงิ่ง ดิสโกเทค คาราโอเกะ หรือการแสดงอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน แต่ได้รับใบอนุญาตประกอบการจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร หรือสถานที่เสิร์ฟอาหาร จึงไม่เป็นความจริงเพราะ วันดังกล่าว ตนไม่ได้อยู่ในสำนักงานเขต และไม่เคยรู้จักและไม่เคยพบนาย ส. ตามที่ได้ชี้แจงมาแล้ว ประกอบกับ สมุดลงรับคำขอก็ไม่พบว่านาย ส. มายื่นคำขอประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการจัดให้มีการแสดง

ดนตรีสด และไม่เคยพบว่านาย ส. มาติดตาม ขอทราบผลการพิจารณาอนุญาตกับตนหรือเจ้าหน้าที่คนใดเช่นกัน และตามเอกสารแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงาน ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เอกสารหมายเลข 11 แสดงให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่พื้นที่เป็นผู้ลงพื้นที่และออกบันทึกการตรวจ แนะนำแจ้งผู้ประกอบการว่า “ท่านประกอบกิจการจำหน่ายอาหารโดยไม่มีใบอนุญาตจากกรุงเทพมหานคร” และมีประชาชนร้องเรียนการประกอบกิจการของท่าน เปิดเพลงเสียงดังรบกวนผู้พักอาศัยใกล้เคียง อันเป็นการแจ้งให้นาย ส. ทราบว่ามีความผิดฐานใด และขอแนะนำคือให้หยุดการประกอบกิจการจนกว่าจะได้รับอนุญาต ตามระเบียบวิธีปฏิบัติของฝ่ายสิ่งแวดล้อม ผู้ประกอบการจะต้องหยุดประกอบการและให้มายื่นเรื่องราวขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการจำหน่ายอาหารกับเจ้าหน้าที่พื้นที่ลงชื่อให้คำแนะนำไว้ ตามเอกสารขอรับอนุญาตนาย ส. เป็นผู้ลงลายมือชื่อยื่นคำขอ ซึ่งเป็นไปไม่ได้ว่าจะไม่ทราบว่าตนเองยื่นคำขอประกอบกิจการประเภทอะไร เพราะคำขอระบุชัดเจนว่า “คำขออนุญาตประกอบการจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสะสมอาหาร” และผู้ประกอบการจะต้องกรอกรายละเอียดของกิจการประเภทนั้น ๆ และเจ้าหน้าที่พื้นที่ต้องทราบว่านาย ส. มายื่นคำร้องขออนุญาตแล้ว แต่ยังไม่ได้รับใบอนุญาตเพราะเจ้าหน้าที่พื้นที่เป็นผู้ตรวจสอบและเสนอใบอนุญาตผู้อุทธรณ์ขอปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา สาเหตุที่ถูกละเลย นาย ส. ร้องเรียนเนื่องจากไม่พอใจที่ถูกตนปฏิบัติหน้าที่อย่างถูกต้องตรงไปตรงมา ในกรณีที่มีการร้องเรียนจากประชาชนที่พักอาศัยใกล้เคียงร้าน ร ว่าได้รับความเดือดร้อนเรื่องเสียงดังจากการตรวจสอบพบว่ามีกรณีตามที่ร้องเรียนจริง และเป็นการประกอบกิจการแสดงดนตรีโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น จึงได้ส่งดำเนินคดีฐานประกอบการโดยไม่ได้รับอนุญาตและก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 จำนวน 3 ครั้ง น่าจะสร้างความไม่พอใจให้กับนาย ส. และเมื่อวันที่ 20 มีนาคม 2557 นาย ส. ได้มายังสำนักงานเขต แสดงกริยาก้าวร้าวและใช้วาจาไม่สุภาพกับตนทั้งในห้องทำงานต่อหน้าประชาชนและในห้องประชุมผู้บริหาร (คณะอนุกรรมการจราจรขนส่งและการระบายน้ำชุดที่ 2 ในวันที่ 20 มีนาคม 2557 ห้องประชุมสำนักงานเขต) ทำให้ตนเสื่อมเสียชื่อเสียงเกิดความอับอาย จึงได้แจ้งความลงบันทึกประจำวันขอหาหมิ่นประมาททำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงกับนาย ส. ที่สถานีตำรวจนครบาลจรเข้หน้า นาย ส. ไม่เคยเข้ามายื่นคำร้องขอให้ออกใบอนุญาตเรื่องขออนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรีกับตน และไม่เคยได้รับจากเจ้าหน้าที่ว่า นาย ส. มายื่นคำขอประกอบกิจการจัดให้มีการแสดงดนตรี ประกอบกับสมุดลงรับคำขอก็ไม่พบว่า นาย ส. มายื่นคำขอกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการจัดการให้มีการแสดงดนตรีเลย และไม่เคยพบว่านาย ส. มาติดตามขอทราบผลการพิจารณาอนุญาตกับตนหรือเจ้าหน้าที่คนใด และนาย ส. ก็ไม่เคยรับใบอนุญาตจำหน่ายอาหารในวันที่ 1 พฤษภาคม 2556 ตามที่กล่าวหา

ผู้อุทธรณ์ขอให้กรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเรียกสรุปการดำเนินการสอบสวนและพิจารณาข้อกล่าวหาจากคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ป.ป.ท.) เพื่อประกอบการพิจารณา คณะกรรมการสอบสวนจึงได้มีหนังสือขอทราบผลการไต่สวนข้อเท็จจริงในกรณีนี้จากคณะกรรมการ ป.ป.ท. แต่ยังไม่ได้รับหนังสือตอบจากคณะกรรมการ ป.ป.ท.

(3) นางสาว น. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานธุรการปฏิบัติงาน ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สังกัดสำนักงานเขต ให้ถ้อยคำสรุปได้ว่าตนปฏิบัติหน้าที่หัวหน้ากลุ่มงานธุรการ มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับงานธุรการ งานสารบรรณ งานการเจ้าหน้าที่ งานงบประมาณ งานการเงินบัญชีและพัสดุ จัดซื้อจัดจ้างพิมพ์เอกสารรับใบคำร้อง ใบแจ้ง และตรวจสอบหลักฐานการออกใบนำส่งค่าธรรมเนียมและค่าปรับ การออกใบอนุญาต การออกหนังสือรับรองการแจ้ง การจัดทำทะเบียนคุมใบอนุญาตต่าง ๆ การออกหนังสือแจ้งเตือน เร่งรัดค่าธรรมเนียม การรับเรื่องการร้องทุกข์ การจัดทำทะเบียนเหตุเดือดร้อนรำคาญ จัดการประชุมสัมมนา และตามที่มีผู้บังคับบัญชามอบหมาย โดยเริ่มปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งตั้งแต่วันที่ 23 ธันวาคม 2556 จนถึงปัจจุบันตนไม่ทราบเรื่องนาย ส. หุ่นส่วนผู้ประกอบการร้าน ร ได้ร้องทุกข์กล่าวหาผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ เรียกรับเงินเพื่อออกใบอนุญาตเปิดกิจการแสดงดนตรีสด มาทราบเรื่องเมื่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้มีหนังสือเชิญมาให้ปากคำประมาณเดือนมีนาคม 2557 เวลาประมาณ 10.15 น. นาย ส. ได้เข้ามาพบผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ แล้วเกิดมีปากเสียงกัน นางสาว น. อยู่ในเหตุการณ์ กำลังปฏิบัติงานอยู่ที่โต๊ะทำงานปรากฏว่ามีผู้ชายแต่งตัวภูมิฐานเดินเข้ามาพูดคุยกับผู้อุทธรณ์หน้าห้องทำงานของผู้อุทธรณ์ ตอนแรกตนไม่ได้สนใจในการสนทนา สักพักเสียงเริ่มดังขึ้นเรื่อย ๆ เป็นลักษณะการพูดต่อว่าพอจับใจความได้ว่าจ่ายเงินไปแล้วไม่ได้ใบอนุญาต และโทรมาหลายครั้งแล้วไม่รับสาย ซึ่งตอนแรกตนไม่ทราบว่าผู้ชายคนนี้เป็นใคร มาทราบชื่อภายหลังว่าเป็นนาย ส. เจ้าของร้าน ร เนื่องจากสอบถามนาย ม. ขณะนั้นตนกำลังตกใจกับเหตุการณ์ จึงไม่ได้จดจำคำพูดที่พูดกันแต่พอสรุปคำพูดได้ข้างต้น ตนไม่รู้จักกับนาย ส. และไม่เคยเห็นหน้าเพราะตนเพิ่งมาปฏิบัติราชการที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ กรณีผู้ประกอบการมาติดต่อ เช่น ขอใบอนุญาตหรือมาขอต่อใบอนุญาต ถ้าเป็นการต่อใบอนุญาตประกอบการตนจะเป็นผู้ดำเนินการให้ ส่วนถ้าเป็นผู้ประกอบการรายใหม่ก็จะมีเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบประจำแขวงดำเนินการให้เพราะจะต้องไปดูสถานที่ตนจะปฏิบัติงานในสำนักงานเท่านั้น ไม่ได้ออกไปนอกสำนักงาน นอกจากตนและเจ้าหน้าที่เห็นมีประชาชนซึ่งเป็นผู้ประกอบการเข้ามาติดต่อกับหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพภายในห้องโดยเฉพาะผู้ประกอบการรายใหม่ ตนไม่ได้สนิทสนมกับหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพในเรื่องส่วนตัวแต่อย่างใด แต่จะถือปฏิบัติตามหน้าที่ทางราชการ

(4) นาง ส. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชำนาญงาน ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สังกัดสำนักงานเขต ให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า นาง ส. ปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้ากลุ่มงานกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและอาชีวอนามัยมีหน้าที่รับผิดชอบในการตรวจสอบควบคุม เฝ้าระวัง วางแผน พัฒนา ให้คำปรึกษา จัดทำโครงการเกี่ยวกับการสุขภาพโรงงาน และอาชีวอนามัยของสถานประกอบการ และปฏิบัติหน้าที่ตามที่มีผู้บังคับบัญชามอบหมาย นาง ส. ไม่ทราบเรื่องนาย ส. หุ่นส่วนผู้ประกอบการร้าน ร ได้ร้องทุกข์กล่าวหาผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ เรียกรับเงินเพื่อออกใบอนุญาตเปิดกิจการแสดงดนตรีสด มาทราบเมื่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้มีหนังสือเชิญมาให้ข้อเท็จจริง ตนไม่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการ ร้าน ร แต่อย่างใด เนื่องจากไม่ได้เป็นผู้ตรวจสอบในพื้นที่ในช่วงเวลานั้น น่าจะเป็นความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่รับผิดชอบ ขณะนั้นมีนาย ม. เป็นหัวหน้าพื้นที่ มีหน้าที่ควบคุมตรวจสอบให้คำปรึกษากับผู้ประกอบการ ตนรู้จักกับนาย ส.

ซึ่งขณะนั้นมาต่อใบอนุญาตของร้าน บ ซึ่งเป็นร้านของนาย ส. ปัจจุบันน่าจะเปลี่ยนเป็นชื่อร้านอื่น ตนเคยเห็นนาย ส. เข้ามาในฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ในปีนี้ประมาณ 2 ครั้ง โดยมาต่อใบอนุญาต 1 ครั้ง และมาติดต่อเจ้าหน้าที่ 1 ครั้ง แต่ไม่ทราบว่ามาทำอะไร ตนคิดว่าผู้อุทธรณ์น่าจะรู้จักกับนาย ส. ในฐานะเป็นผู้ประกอบการในพื้นที่ ประมาณเดือนมีนาคม 2557 เวลาประมาณ 10.15 น. นาย ส. ได้เข้ามาพบผู้อุทธรณ์แล้วเกิดมีปากเสียงกัน ตนไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ ในวันนั้นได้ออกไปตรวจพื้นที่จึงไม่เห็นเหตุการณ์ ผู้อุทธรณ์เป็นบุคคลที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เป็นคนใจดี พูดจาตรง ๆ เป็นบุคคลที่รู้จักการบริหารจัดการดี

(5) นาย ม. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการสุขภาพชำนาญการ ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สังกัดสำนักงานเขต สรุปลงได้ว่า นาย ม. ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานในฐานะผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์ในด้านให้คำปรึกษา แนะนำ ตอบปัญหา ชี้แจงเกี่ยวกับงานสุขภาพสิ่งแวดล้อม และปฏิบัติงานตามผู้บังคับบัญชา มอบหมาย นาย ม. ปฏิบัติงานที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ เป็นเวลา 15 ปี นาย ม. ไม่ทราบเรื่องนาย ส. หุ้นส่วนผู้ประกอบการร้าน ร ได้ร้องทุกข์กล่าวหาว่า ผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ เรียกรับเงินเพื่อออกใบอนุญาตเปิดกิจการแสดงดนตรีสด มาทราบเมื่อคณะกรรมการได้มีหนังสือเชิญมาให้ข้อเท็จจริง ในช่วงปี พ.ศ. 2556 ก่อนที่นาย ม. จะมีคำสั่งเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติหน้าที่ นาย ม. ได้รับคำสั่งให้รับผิดชอบปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้ากลุ่มงานสุขภาพอาหาร โดยให้มีหน้าที่ตรวจสอบ ควบคุมเฝ้าระวัง วางแผน ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการสุขภาพอาหาร สถานที่จำหน่ายอาหาร สถานที่สะสมอาหาร ตลาด และได้รับการแต่งตั้งเป็นหัวหน้าสายตรวจพื้นที่ 1 โดยรับผิดชอบในพื้นที่ โดยมีหน้าที่ตรวจสอบ ควบคุมเฝ้าระวัง ด้านสุขลักษณะสถานประกอบการ และระงับเหตุรำคาญตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 พิจารณาคำขออนุญาตคำขออนุญาตคำขอหนังสือรับรองการแจ้งของสถานประกอบการการค้าทุกประเภทที่ต้องควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข กรณีร้าน ร ก็อยู่ในพื้นที่ โดยอยู่ในความรับผิดชอบของนาย ม. ในขณะนั้น จากการตรวจสอบตามที่มีผู้ร้องเรียนพบว่า ร้าน ร เป็นร้านประกอบการจำหน่ายอาหารโดยมิได้รับอนุญาตจากกรุงเทพมหานคร และประกอบการประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรีสด โดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และก่อให้เกิดความรำคาญกับผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงในเรื่องเสียงดังรบกวน จนถูกร้องเรียนหลายครั้ง ซึ่งเข้าข่ายตามมาตรา 33 ประกอบมาตรา 71 และเข้าข่ายมาตรา 28 ประกอบกับมาตรา 74 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 โดยในเบื้องต้นนาย ม. ได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ คือ ผู้อุทธรณ์ และแจ้งฝ่ายเทศกิจขอให้ส่งเรื่องดำเนินคดีแก่นาย ส. โดยแจ้งสถานีตำรวจนครบาล และได้เสนอแนะผู้บังคับบัญชาว่าให้ระงับการประกอบการจนกว่าจะมีการแก้ไขและได้รับใบอนุญาตจากกรุงเทพมหานคร จากสภาพแวดล้อมลักษณะตัวอาคารของสถานประกอบการ ถ้าเป็นนาย ม. ไม่ออกใบอนุญาตให้เปิดกิจการแสดงดนตรีสดได้เพราะผิดผังเมืองเนื่องจากตัวอาคารเป็นแบบบ้านพักอาศัยไม่ใช่อาคารพาณิชย์ นาย ม. ไม่รู้จักและไม่คุ้นเคยกับนาย ส. ผู้ประกอบการร้าน ร มาเห็นในวันที่นาย ส. มาพบผู้อุทธรณ์แล้วเกิดมีปากเสียงกันในวันนั้น ขณะที่นาย ม. กำลังนั่งปฏิบัติงานอยู่ก็เห็นนาย ส. เดินเข้ามากลางห้องแล้วเดินตรงไปพบผู้อุทธรณ์ซึ่งยืนอยู่หน้าห้องของหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ จากการสนทนาดูเหมือนว่า นาย ส. ไม่พอใจผู้อุทธรณ์ โดยผู้อุทธรณ์ได้เชิญนาย ส. เข้าไปในห้องทำงาน แต่นาย ส. มีท่าทีปฏิเสธได้ยินนาย ส. พูดว่า “ผมไม่เข้าไปนั่งในห้องหรอก น้ำเปล่าที่นั่นแก้วละ 40,000 บาท แล้วพวกคุณทนอยู่กับ

หัวหน้าฝ่ายได้ยังไง” ส่วนการสนทนาอื่น นาย ม. ก็ไม่ได้สนใจฟัง เพราะดูเหมือนว่านาย ส. จะมาต่อว่าอะไรสักเรื่อง นาย ม. คิดว่าผู้อุทธรณ์สนิทสนมกับนาย ส. เพราะตอนที่นาย ม. ส่งดำเนินคดีร้าน ร แต่ผู้อุทธรณ์กลับให้ไปปรับปรุงแก้ไข ทั้ง ๆ ที่ไม่มีใบอนุญาต โดยให้นาย ม. ไปวัดเสียงแทนที่จะส่งไปดำเนินคดีในตอนแรก กรณีการเรียกรับเงินเพื่อแลกกับการออกใบอนุญาตเปิดกิจการแสดงดนตรีสด นาย ม. คิดว่ามีความเป็นไปได้ เพราะผู้ประกอบการรายใหม่ที่ขออนุญาตประมาณ 90% ก็จะมาพูดคุยกับหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลก่อนที่จะออกใบอนุญาต เท่าที่รู้จักผู้อุทธรณ์เป็นบุคคลไม่มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ ไม่มีความสามารถในการบริหารจัดการ เช่น เลือกที่รักมักที่ชังแบ่งฝักแบ่งฝ่าย แยกเป็นกลุ่มใช้อำนาจหน้าที่แทรกแซงการทำงานของเจ้าหน้าที่ มีนิสัยชอบพูดเพื่อจ้อ พูดส่อเสียด และมักใช้อารมณ์ในการทำงาน เหมือนคนไม่ปกติ นาย ม. ไม่มีเหตุโกรธเคืองกับผู้อุทธรณ์

ต่อมาเมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน 2559 นาย ม. ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงว่า ในกรณีผู้ประกอบการรายใหม่สามารถติดต่อยื่นเอกสารได้สองทางคือ ติดต่อผ่านเจ้าหน้าที่หรือยื่นเอกสารผ่านหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลโดยตรง และหัวหน้าฝ่ายมอบเอกสารทั้งหมดให้เจ้าหน้าที่เพื่อดำเนินการออกใบอนุญาตในกรณีนาย ส. นั้น เดิมเคยมาขอใบอนุญาตในนามร้าน บ พื้นที่บริเวณใกล้เคียงกับร้าน ร นาง ส. เจ้าหน้าที่ประจำแขวงขณะนั้นพิจารณาออกใบอนุญาตประกอบการตั้งตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่เสวยอาหารและแสดงดนตรีสดให้ แต่ในกรณีร้าน ร นาย ม. ไม่แน่ใจว่านาย ส. ได้ยื่นคำขออนุญาตทั้ง 2 ประเภท มาพร้อมกันหรือไม่ แต่หากยื่นคำขออนุญาตแสดงดนตรีสดมา ก็ไม่สามารถพิจารณาทำความเข้าใจขออนุญาตให้ออกใบอนุญาตได้เนื่องจากร้าน ร มีเรื่องร้องเรียนจำนวนมาก อีกทั้งตามผังเมืองไม่สามารถออกใบอนุญาตลักษณะดังกล่าวได้เพราะเป็นพื้นที่ห้ามแสดงดนตรีสด แต่เคยมีผู้ประกอบการซึ่งมาขออนุญาตกับนาย ม. โดยนาย ม. เห็นว่าไม่สามารถออกใบอนุญาตได้ จึงไม่ได้ทำความเข้าใจเสนอให้ออกใบอนุญาตให้ผู้ประกอบการรายดังกล่าว แต่ในภายหลังก็สามารถออกใบอนุญาตได้โดยไม่รู้สาเหตุใด กรณีร้าน ร มีการแสดงดนตรีสดในพื้นที่เปิดโล่ง จึงไม่สามารถออกใบอนุญาตแสดงดนตรีสดได้และเมื่อมีการร้องเรียนเข้ามานาย ม. ได้ดำเนินการตรวจสอบเรื่องร้องเรียนเสนอผู้อุทธรณ์ แต่ผู้อุทธรณ์มีความเห็นให้ทำการตรวจวัดเสียงก่อนจนสุดท้ายมีข้อร้องเรียนจำนวนมาก อีกทั้งยังประกอบการโดยไม่มีใบอนุญาตซึ่งเป็นความผิดและมีโทษสูงกว่าเรื่องร้องเรียน นาย ม. จึงส่งเรื่องดำเนินคดีกับร้าน ร ขณะผู้อุทธรณ์ลาพักผ่อนและนาย ม. รักษาราชการแทนหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล นาย ม. ไม่มีข้อเท็จจริงหรือเอกสารอื่นใดเพิ่มเติมและขอยืนยันตามคำให้การเดิม ซึ่งให้การต่อคณะกรรมการสืบสวนชุดก่อน

(6) นางสาว น. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการสุขาภิบาลปฏิบัติการฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สังกัดสำนักงานเขต ให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า ตนเป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในกลุ่มงานสุขาภิบาลทั่วไป มีหน้าที่ในการตรวจสอบ ควบคุมเฝ้าระวัง วางแผน ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม การป้องกันยาเสพติด การควบคุมมลพิษจากยานพาหนะ การคุ้มครองผู้บริโภคด้านอื่น ๆ และตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย โดยจะออกตรวจสถานประกอบการในพื้นที่แขวง โดยปฏิบัติงานในหน้าที่มาแล้วประมาณ 2 ปี ตนไม่ทราบกรณีนาย ส. หุ้นส่วนผู้ประกอบการร้าน ร ได้ร้องทุกข์กล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล เรียกรับเงินเพื่อ

ออกใบอนุญาตเปิดกิจการแสดงดนตรีสด นางสาว น. ไม่รู้จักกับนาย ส. และไม่ได้เกี่ยวข้องแต่อย่างใด เพราะเท่าที่ทราบร้าน ร ไม่ได้อยู่ในพื้นที่ที่นางสาว น. รับผิดชอบควบคุมดูแล ตนไม่เคยเห็นนาย ส. มาติดต่อราชการ อาจจะเป็นเพราะว่านางสาว น. จะต้องออกไปตรวจพื้นที่อยู่เป็นประจำ แต่มาเห็นตอนที่มีการร้องเรียนกับผู้อุทธรณ์ ตนจำวันที่ไม่ได้แต่น่าจะเป็นช่วงต้นปีประมาณเดือนมีนาคม 2557 เวลาประมาณ 10.00 น. – 10.30 น. วันนั้น ตนได้ยินเสียงผู้ชายพูดจาเสียงดังยืนคุยอยู่กับผู้อุทธรณ์หน้าห้องของหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล แต่จำไม่ได้ว่าทั้งสองฝ่ายพูดอะไรกันบ้าง แต่พอจับใจความได้ว่าผู้อุทธรณ์เชิญนาย ส. ให้เข้าไปในห้อง แต่นาย ส. ปฏิเสธแล้วพูดว่า “ผมไม่เข้าไปหรอกในห้องนั้น” ดูจากพฤติกรรมของคนทั้งสองแล้ว ดูเหมือนนาย ส. จะมาต่อว่าอะไรสักอย่างมากกว่า แต่ไม่ทราบว่าเรื่องอะไร จับใจความไม่ได้เหมือนพูดรู้กันแค่สองคน เวลาที่มีผู้ประกอบการรายใหม่มาติดต่อราชการขอทำใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตนก็จะดำเนินการรับเรื่องและตรวจสอบ โดยจะดำเนินการตามระเบียบตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ตั้งแต่ขั้นตอนการรับคำขอการตรวจสอบเอกสาร และตรวจสอบสถานที่ตรวจสอบลักษณะก่อนออกใบอนุญาต ส่วนใหญ่ผู้ประกอบการรายใหม่จะต้องเข้าพบหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลก่อน ตนเห็นว่าผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลเป็นคนดี มีมนุษยสัมพันธ์กับผู้ได้บังคับบัญชาและชอบให้ของขวัญกับลูกน้อง โดยไม่ได้หวังอะไรตอบแทน เคยเห็นให้ของขวัญกับผู้ประกอบการบ่อยครั้ง

(7) นาย ว. ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง สรุปได้ว่า นาย ว. ทำงานที่ร้าน บ ซึ่งมีนาย ส. เป็นเจ้าของ และมีนาย ว. ร่วมเป็นหุ้นส่วนด้วย นาย ว. ทำงานอยู่กับนาย ส. มาประมาณ 5 - 6 ปี ในวันที่ 24 เมษายน 2556 นาย ว. กับนาย ส. มาที่สำนักงานเขต แล้วขึ้นไปทำงานฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล (ชั้น 4) โดยนาย ส. บอกกับนาย ว. ว่าจะมาขอใบอนุญาตสถานที่จำหน่ายอาหารที่ร้าน ร โดยในวันนั้นนาย ส. เข้าไปในห้องฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล แต่นาย ว. ไม่ได้เข้าไปโดยนั่งคอยอยู่ด้านนอก ในวันนั้นสังเกตเห็นเจ้าหน้าที่ในฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล นั่งทำงานอยู่ประมาณ 7 - 8 คน แต่ไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดเพราะไม่รู้จัก นาย ส. เข้าไปในห้องหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ใช้เวลานานประมาณครึ่งชั่วโมงจึงเดินออกมา เมื่อนาย ส. ออกมาจากห้องฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลแล้ว นาย ว. ไม่ได้สอบถามอะไร และนาย ส. ก็ไม่ได้พูดอะไร วันที่ 1 พฤษภาคม 2556 ขณะนาย ว. กำลังทำงานอยู่ที่ร้าน นาย ส. ได้โทรเข้ามาถามว่ามีเงินสดติดตัวอยู่หรือไม่ ถ้ามีก็ให้นำเงินสดจำนวน 10,000 บาท ไปให้นาย ส. ที่ห้องทำงานของฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลที่เคยไปด้วยกัน นาย ว. จึงได้ขับรถนำเงินสดจำนวน 10,000 บาท ไปยื่นให้กับนาย ส. ที่ห้องหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ชั้น 4 เป็นธนบัตรชนิด 1,000 บาท จำนวน 10 ใบ เมื่อเสร็จธุระแล้ว นาย ว. ได้เดินออกจากห้องไป นาย ว. ไม่รู้จักผู้อุทธรณ์ว่าเป็นใคร และไม่ได้อยู่ดูเหตุการณ์ เนื่องจากเมื่อเสร็จธุระเอาเงินให้กับนาย ส. แล้วก็รีบเดินออกมาตอนที่นาย ส. โทรมาบอกให้นำเงินจำนวน 10,000 บาท ไปให้ผู้อุทธรณ์เพื่อเป็นค่าเอกสารอะไรประมาณนี้ นาย ส. เป็นคนใจดี นิสัยร่าเริง เป็นคนมีหลักการ ไม่เคยเห็นอารมณ์ไม่ดี และมีมนุษยสัมพันธ์ดีกับลูกน้องและเพื่อนร่วมงาน

(8) นาย ธ. ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง สรุปได้ว่า นาย ธ. ทำธุรกิจส่วนตัว ได้แก่ โรงแรม ส และเป็นหุ้นส่วนร้าน ร นาย ธ. เป็นพี่ชายของนาย ส. ปกติ นาย ส. จะอยู่ที่ออฟฟิศแถวถนนสุขุมวิท นาย ธ.

ทราบเรื่องนาย ส. ร้องทุกข์กล่าวหาผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล กรณีได้เรียกรับเงินในการออกใบอนุญาตเปิดกิจการแสดงดนตรีสดในนามห้างหุ้นส่วนจำกัด ร รวมเป็นเงินจำนวน 40,000 บาท จากนาย ส. ซึ่งเป็นน้องชายแล้วให้ฟัง โดยในวันที่ 29 เมษายน 2556 นาย ส. โทรศัพทมาบอกให้นาย ธ. นำเอกสารคำขอพร้อมเงินสดจำนวน 30,000 บาท ไปให้กับผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล นาย ธ. ได้ขั้บรถยนต์ส่วนตัวมาจอดแล้วขึ้นไปชั้น 4 เดินเข้าไปในห้องทำงานฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล นาย ธ. ได้บอกกับเจ้าหน้าที่ในห้องว่าจะมาขอพบผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล เพราะนาย ธ. ไม่รู้จักและไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน เจ้าหน้าที่จึงบอกให้นาย ธ. ยืนคอยที่หน้าห้องหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล โดยคอยประมาณสัก 5 นาที และก็มีเจ้าหน้าที่มาบอกว่าให้เข้าพบได้ในห้องหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล เมื่อเข้าไปก็พบผู้อุทธรณ์ยืนอยู่เหมือนว่าจะยืนรอ นาย ธ. ก็ทักทายว่า “สวัสดีครับ” ผู้อุทธรณ์ก็ตอบกลับมาว่า “สวัสดี” นาย ธ. จึงได้แนะนำตัวเองว่าเป็นพี่ชายของนาย ส. นาย ส. ให้ผมฝากมาให้ ซึ่งในขณะที่นาย ธ. พูดก็ได้ยื่นซองสีน้ำตาล ซึ่งภายในบรรจุธนบัตรจำนวน 30,000 บาท พร้อมเอกสาร ผู้อุทธรณ์ก็รับซองสีน้ำตาลจากมือนาย ธ. ไป แล้วก็ชวนพูดคุยทักทายกับนาย ธ. ว่า “ทำอะไรอยู่” นาย ธ. ก็ตอบว่า “ขณะนี้ทำธุรกิจโรงแรมอยู่” พอคุยไปสักพัก ผู้อุทธรณ์ก็ไปหยิบซองรูปเหมือนสมเด็จพระนเรศวรมหาราช จากวัดใหญ่ชัยมงคล จังหวัดอยุธยา ส่งให้นาย ธ. แล้วพูดว่า “ฝ่ายไปทอดผ้าป่า (หรือทอดกฐิน) แล้วเอาบุญมาฝาก” เสร็จแล้วนาย ธ. ก็กลับพร้อมของที่ระลึกจากผู้อุทธรณ์ เงินจำนวน 30,000 บาท เป็นธนบัตรชนิด 1,000 บาท จำนวน 30 ใบ เจ้าหน้าที่ที่มาเชิญเข้าห้องผู้อุทธรณ์เป็นผู้หญิง แต่นายธนวัชรจำไม่ได้ว่าเป็นใคร นายธนวัชรเป็นหุ้นส่วนของห้างหุ้นส่วนจำกัด ร และเป็นผู้ดูแลกิจการดังกล่าว กรณีร้านอาหาร ร ประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการแสดงดนตรีสด โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และการประกอบกิจการยังก่อให้เกิดความรำคาญกับผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงในเรื่องเสียงดังรบกวนจนถูกร้องเรียนหลายครั้ง นาย ธ. ทราบและได้ดำเนินการแก้ไขไปบ้างในบางส่วนแล้ว เช่น ทำบ่อดักไขมันเพิ่มเติม ส่วนกรณีเล่นดนตรีเสียงดัง ทางเจ้าหน้าที่ของฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล เจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ทหาร (คสช.) ได้เคยมาตรวจระดับเสียงแล้ว แต่ที่วัดได้ไม่เกินในระดับเสียงที่กำหนด ในหลักเกณฑ์ร้านระดับเสียงอยู่ในระดับ 70 เดซิเบล ก่อนหน้าจะเกิดเหตุการณ์นี้ นาย ธ. ไม่มีเหตุโกรธเคืองกับผู้อุทธรณ์แต่อย่างใด

(9) นางสาว ป. ลูกจ้างชั่วคราว ตำแหน่งนักวิทยาศาสตร์การแพทย์ ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สังกัดสำนักงานเขต ให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า ตนเป็นลูกจ้างชั่วคราวในโครงการตรวจสอบสารเคมีกำจัดศัตรูพืชในผักสด โดยได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานในกลุ่มงานสุขาภิบาลอาหาร มีหน้าที่ตรวจสอบ ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสุขาภิบาลอาหาร การคุ้มครองผู้บริโภคด้านอาหารและปฏิบัติงานตามที่อยู่บังคับบัญชามอบหมาย ปฏิบัติงานที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล มาประมาณ 3 ปี ตนทำงานในสำนักงาน ไม่ทราบเรื่องนาย ส. หุ้นส่วน ผู้ประกอบกิจการร้าน ร ได้ร้องทุกข์กล่าวหาว่า ผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล เรียกรับเงินเพื่อออกใบอนุญาตเปิดกิจการแสดงดนตรีสดของร้านดังกล่าวมาก่อน มาทราบเมื่อคณะกรรมการได้มีหนังสือเชิญมาให้ข้อเท็จจริง ตนไม่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการผู้ร้องหรือร้าน ร แต่อย่างใด ตนไม่รู้จักนาย ส. และไม่เคยเห็นนาย ส. มาก่อน แต่เมื่อประมาณเดือนมีนาคม 2557 เวลาประมาณ 10.15 น. ขณะที่ตนกำลังนั่งปฏิบัติงานอยู่ที่โต๊ะทำงานก็เหลือบไปเห็นผู้ชายเดินเข้ามาในห้องฝ่ายสิ่งแวดล้อม

และสุขาภิบาล แล้วเดินตรงไปพูดคุยกับผู้อุทธรณ์ เห็นผู้อุทธรณ์เชื้อเชิญให้เข้าไปในห้องของหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลเพื่อตีมน้ำ แต่ผู้ชายกลับปฏิเสธไม่ยอมเข้าห้อง แล้วได้ยินผู้ชายคนนั้นพูดว่า “น้ำแก้วละ 40,000 บาท ผมไม่เข้า” โดยยืนคุยอยู่ที่หน้าโต๊ะของนางสาว น. ซึ่งข้อความที่พูดคุยกัน ตนจับประเด็นไม่ได้ว่าคุยเรื่องอะไรกัน ลักษณะของผู้ชายที่พูดคุยกับผู้อุทธรณ์ในวันนั้นมีท่าทางแสดงอารมณ์เหมือนกำลังโมโห ดูจากพฤติกรรมน่ารู้จักกันมาก่อน เพราะเห็นผู้อุทธรณ์เชิญให้เข้าไปในห้องเลย แต่จะสนิทสนมหรือไม่ ไม่ทราบ มาทราบภายหลังว่าผู้ชายในวันนั้น คือนาย ส. หุ้นส่วนผู้ประกอบการร้าน ร สำหรับผู้ประกอบการรายใหม่ที่มาติดต่อเท่าที่ทราบส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ก็จะพาเข้าพบผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล เกือบทุกราย ผู้อุทธรณ์เป็นหัวหน้าที่มีมนุษยสัมพันธ์ดี ใจดีกับลูกน้องและกับคนที่มาติดต่อ เช่น ชอบให้ของเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นของขวัญติดไม้ติดมือ ซึ่งตนเห็นอยู่เป็นประจำ ตนไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้อุทธรณ์มาก่อน

(10) นาย อ. ลูกจ้างชั่วคราว ตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์ ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สังกัดสำนักงานเขต ให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า ตนได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ขับรถยนต์ส่วนกลาง และปฏิบัติงานตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย ตนไม่รู้จักและไม่เคยเห็นนาย ส. เข้ามาติดต่อราชการที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล และไม่ทราบว่าหน้าตาเป็นเช่นไร นาย อ. เคยไปร้าน ร เนื่องจากได้รับคำสั่งจากผู้อุทธรณ์ให้ไปถ่ายรูปร้านอาหาร ร แต่ไม่ทราบว่าให้ถ่ายรูปไปทำอะไร และเคยพาผู้อุทธรณ์ไปตรวจร้าน ร เป็นเวลาช่วงเย็น แต่จำวันและเดือนไม่ได้ โดยเข้าไปถ่ายภาพภายในร้าน ครั้งที่ 2 เป็นช่วงเวลากลางคืน แต่ตนไม่ได้จำว่าเป็นวันที่และเดือนอะไร โดยไปพร้อมกับทหารเพื่อไปตรวจสถานบันเทิงแต่ก็ไม่พบการกระทำผิดกฎหมาย นาย อ. ไม่ทราบว่าผู้อุทธรณ์รู้จักกับนาย ส. หุ้นส่วนร้าน ร หรือไม่ ประมาณเดือนมีนาคม 2557 เวลาประมาณ 10.15 น. นาย ส. ได้เข้ามาพบผู้อุทธรณ์แล้วเกิดมีปากเสียงกัน ตนไม่เห็นเหตุการณ์เพราะป่วยไม่ได้มาทำงาน กรณีที่นาย ส. กล่าวหาว่า ผู้อุทธรณ์เรียกรับเงินเพื่อให้ออกใบอนุญาตเปิดกิจการแสดงดนตรีสด ตนไม่ทราบว่ามีการเรียกรับเงินกันหรือไม่ แต่เท่าที่นาย อ. เป็นพนักงานขับรถของผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์ก็จะให้ตนขับรถพาไปพบผู้ประกอบการข้างนอกอยู่บ้าง และเคยเห็นใบอนุญาตของผู้ประกอบการอยู่ในรถจำนวนมาก แต่ไม่ทราบว่าใบอนุญาตผู้ประกอบการร้านใดบ้าง เคยเห็นผู้อุทธรณ์โทรหาผู้ประกอบการพูดคุยขอสิ่งของหลายครั้ง เท่าที่ฟังจากการสนทนาของผู้อุทธรณ์ ถ้ารายไหนให้สิ่งของโดยดีก็จะไม่พูดอะไรมาก แต่ถ้าทำท่าจะไม่ให้สิ่งของที่ขอไปก็จะใช้คำพูดที่จะต้องไปตรวจอะไรเพิ่มเติม หนึ่ง สอง สาม สี่ ของเช่น พวกเหล้า เบียร์ กระเช้าผลไม้ ยาสระผม ของที่ผู้ประกอบการให้มาส่วนใหญ่ ผู้อุทธรณ์จะให้ตนไปเก็บไว้ที่บ้านที่อยู่แถวถนนแจ้งวัฒนะ และยังเป็นช่วงเทศกาลก็จะวิ่งเอาไปส่งที่บ้านอยู่เรื่อย ๆ ตนเคยเห็นผู้อุทธรณ์ให้ของขวัญหรือของขวัญกับผู้ประกอบการบ่อย ๆ ผู้อุทธรณ์ชอบให้ของที่ระลึกกับผู้ประกอบการแทบทุกคน และมักจะให้ตนเอาของพวกกระเช้าไปฝากเจ้าหน้าที่ใน กทม. อยู่เป็นประจำ นอกจากของเช่นเหล้า กระเช้าผลไม้ ผู้อุทธรณ์เคยใช้นาย อ. ไปรับเงินจากผู้ประกอบการหลายที่ เช่น โรงแรมและตลาดนัด โดยผู้อุทธรณ์จะโทรศัพท์ไปก่อน แล้วจะใช้ตนไปรับแล้วมามอบให้ผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์มักชอบใช้อำนาจในการทำงานเกินไป เช่น สั่งการโดยไม่ชอบ ไม่มอบหมายงานให้ตรงกับบุคคล โดยเฉพาะในช่วงระยะหลังมานี้ บางครั้งไม่มอบหมายงานให้เจ้าหน้าที่ทำ ดูแล้วปฏิบัติกับผู้ใต้บังคับบัญชาไม่เสมอภาคกัน

(11) นาย ร ให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า นาย ร ทำงานเป็นลูกจ้างตำแหน่งช่างซ่อม โดยทำงานอยู่กับนาย ส. มาแล้ว 5 ปี ทำงานกับนาย ส. หลายที่ด้วยกัน เนื่องจากนาย ส. มีธุรกิจหลายที่ เช่น โรงแรม ร้านอาหาร ร และโรงพิมพ์ นาย ส. เป็นคนใจดีมาก เป็นคนสปอร์ต รักลูกน้อง ขี้สงสารคน ไม่เคยเห็นนาย ส. โหมหรือใช้อารมณ์ฉุนเฉียวกับลูกน้อง โดยเฉพาะกับคนระดับอย่างนาย ร เป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ดี เท่าที่ทราบนาย ส. ไม่มีศัตรู นาย ร เพิ่งทราบว่า นาย ส. ร้องทุกข์กล่าวโทษว่าผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล เรียกรับเงินในการออกใบอนุญาตเปิดกิจการแสดงดนตรีสดตอนที่นาย ส. เรียกตัวนาย ร. ให้มาหาคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเพื่อให้ข้อเท็จจริง กรณีดังกล่าวตนเชื่อที่นาย ส. ร้องกล่าวโทษผู้อุทธรณ์ว่าเรียกรับเงินในการออกใบอนุญาตเปิดกิจการแสดงดนตรีสด เนื่องจาก นาย ส. จะใช้ให้นาย ร. นำสิ่งของประเภทเหล้าและเบียร์จำนวนมากไปส่งให้กับผู้อุทธรณ์เป็นระยะ เพราะถ้าไม่ใช่ จะเอาของจำนวนมากไปให้ทำไม เพราะธุรกิจที่นาย ส. ทำก็ไม่ใช่ว่าผลผลิตสิ่งของเหล่านี้ ครั้งแรกนาย ส. สั่งให้นาย ร. นำเบียร์ไฮเนเก้นชนิดกระป๋องจำนวนประมาณ 4 แพ็ค และเป็นขวดอีก 4 ลัง ไปให้หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ที่ชั้น 4 สำนักงานเขต แต่นาย ร. ไม่รู้จักหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลจึงได้ฝากไว้กับเจ้าหน้าที่ที่อยู่ในห้องฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล บอกว่า “นาย ส. ให้นำเอามาให้หัวหน้าฝ่าย” เจ้าหน้าที่ผู้นั้นจึงได้บอกให้ตนเอาไปไว้ห้อง หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลทั้งหมด ซึ่งตนจำวันไม่ได้ แต่น่าจะเป็นเดือนมิถุนายน 2556 และก็ได้สอบถามชื่อเจ้าหน้าที่ที่รับเอาไว้ ครั้งที่สองเกือบสิ้นปี 2556 นาย ส. สั่งให้ตนนำสุร่ายี่ห้อ BLEND 285 จำนวน 3 ลัง และเบียร์ ยี่ห้อไฮเนเก้นอีกจำนวน 4 แพ็ค และเป็นขวดอีก 4 ลัง ให้นำไปส่งที่ห้องทำงาน หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล แต่หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลไม่อยู่ นาย ส. จึงสั่งให้ตนไปฝากไว้ที่ห้องทำงานของฝ่ายเทศกิจตรงแถวที่นั่ง โซฟารับแขก ซึ่งตนจำไม่ได้ว่าฝากไว้กับเจ้าหน้าที่ท่านใด แต่เจ้าหน้าที่ฝ่ายเทศกิจถามว่าของใคร ตนก็ตอบไปว่าของหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลให้มาฝากไว้ที่ห้องเทศกิจ หลังจากวันนั้นประมาณเดือนมีนาคม 2557 นาย ส. พาตนมาที่สำนักงานเขตเป็นเวลาช่วงเช้า นาย ส. กับตนได้เดินขึ้น ชั้น 4 ไปที่ห้องฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล โดยนาย ส. เข้าไปในห้อง ส่วนตนนั่งรออยู่นอกห้องฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล เห็นนาย ส. พูดคุยกับเจ้าหน้าที่ผู้หญิง แต่ไม่ได้สนใจอะไร รอสักพักได้ยินเสียงโต้เถียงกันจึงลุกขึ้นไปดูก็เห็นนาย ส. กับเจ้าหน้าที่ ซึ่งน่าจะเป็นหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล กำลังโต้เถียงกันด้วยเสียงอันทัด แต่ก็ไม่รู้ว่าโต้เถียงกันด้วยเรื่องอะไร แต่ก็จับใจความได้ว่าผิดคำพูดที่สัญญากันไม่เป็นไปตามที่ตกลงกันไว้ประมาณนั้น ตนมาทราบภายหลัง นาย ร. สอบถามนาย ส. ในวันรุ่งขึ้นนาย ส. จึงเล่าให้ฟังแล้วพูดว่า “มาเรียกเงินจากพี่และไม่ออกใบอนุญาตที่ได้ตกลงกันไว้ แล้วยังมาเรียกเหล้าเบียร์ อีกหลายครั้งพี่ก็ให้ แต่ก็ยังไม่ยอมออกใบอนุญาตให้” แต่นาย ส. ก็ไม่ได้แสดงอาการอาฆาตมาดร้ายต่อหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลแต่อย่างใด

(12) นางสาว ศ. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สังกัดสำนักงานเขต ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงสรุปได้ว่า นางสาว ศ. ปฏิบัติงานมาเป็นเวลา 15 ปี ในฐานะผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์ มีหน้าที่ประสานงานบริการข้อมูล ตอบปัญหา และชี้แจงเรื่องต่าง ๆ ตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย ตนไม่ทราบเรื่องนาย ส. หุ้นส่วนผู้ประกอบการร้าน ร ได้ร้องทุกข์กล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล เรียกรับเงินเพื่อออกใบอนุญาตเปิดกิจการแสดงดนตรีสด

ของร้านดังกล่าว ทราบเมื่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้มีหนังสือเชิญมาให้ข้อเท็จจริง ตนไม่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการผู้ร้องหรือร้าน ร ไม่รู้จักกับนาย ส. เคยเห็นนาย ส. เข้ามาในฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ แต่ไม่ทราบว่าชื่อนาย ส. ปกติตนจะทักทายกับประชาชนหรือผู้ประกอบการที่มาติดต่อราชการอยู่เป็นประจำไม่ได้เจาะจงใครเป็นพิเศษ แต่กรณีนาย ส. รู้สึกคุ้นหน้ามากจำได้ว่าเคยมาติดต่อราชการที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ประมาณเดือนมีนาคม 2557 เวลาประมาณ 10.15 น. ตนเห็นผู้ชายเดินเข้ามาทักทายผู้อุทธรณ์ มาทราบภายหลังว่าเป็นนาย ส. แล้วพูดว่า “สวัสดีครับฝ่าย ก. เมื่อไรจะเข้าไปตรวจวัดเสียง” ผู้อุทธรณ์ตอบว่า “ไม่ว่างเลย เดี่ยวจะมีประชุม” แล้วผู้อุทธรณ์ก็เชิญนาย ส. เข้าห้อง แล้วพูดว่า “ไปคุยกันข้างใน” นาย ส. ตอบว่า “ไม่เข้าหรอก ดื่มน้ำแก้วละ 40,000 บาท” ต่อจากนั้นก็เกิดการโต้เถียงรุนแรง ผู้อุทธรณ์ทำให้อัดเสียง ตนจึงได้อัดเสียงในช่วงเวลาต่อมา โดยใช้โทรศัพท์ที่ตนใช้อยู่เป็นประจำอัดเสียงการโต้เถียงทั้ง 2 ฝ่าย นาย ส. อ้างว่าตนเองเป็นลูกค้าที่คุ้นเคยสนิทสนมกับผู้อุทธรณ์ ถ้าดูจากการโต้เถียงในวันนั้นก็น่าจะเชื่อได้ว่าสนิทกัน แล้วเท่าที่ทราบภายหลังจากนาย ส. มีธุรกิจหลายอย่างในเขต เช่น ร้านอาหาร บ ซึ่งเปิดกิจการก่อนร้าน ร ผู้อุทธรณ์เป็นคนมีอัธยาศัยดี พูดเก่ง มีมนุษยสัมพันธ์ดีกับผู้ประกอบการ

(13) นาย น. ลูกจ้างประจำตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์ ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สังกัดสำนักงานเขต ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง สรุปได้ว่า นาย น. ไม่ทราบกรณีผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ถูกกล่าวหาว่าเรียกรับเงินในการออกใบอนุญาตของสถานประกอบการ นาย น. ไม่เคยเห็นผู้อุทธรณ์นำรถออกไปข้างนอกสำนักงานเขตกับคนขับรถยนต์สองต่อสอง นาย น. เคยไปตรวจร้าน ร โดยไปตรวจเกี่ยวกับการปิด - เปิด เกินเวลาและเสียงดัง

(14) นาย ท. ลูกจ้างประจำตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์ ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สังกัดสำนักงานเขต ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง สรุปได้ว่า นาย ท. ขับรถให้ผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2555 ถึงประมาณกลางปี พ.ศ. 2557 โดยจะขับรถให้ผู้อุทธรณ์เพียงคนเดียว เพื่อออกไปตรวจเหตุรำคาญ ตรวจพื้นที่ ตรวจสถานประกอบ การตรวจโรงงานจะมีเจ้าหน้าที่ในฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพออกไปด้วย เช่น นาง อ. นาย ณ. นาง ว. และนาง ส. สลับกันไป โดยออกไปถ่ายรูปสภาพแวดล้อมของสถานประกอบการ ส่วนกรณีออกไปกับหัวหน้าฝ่ายสองต่อสองจะเป็นกรณีออกไปประชุม อบรม ตนไม่ทราบว่ามีการเรียนผู้อุทธรณ์ และไม่ทราบว่ามีการเรียกรับเงินในการออกใบอนุญาต เนื่องจากเคยได้ยินเจ้าหน้าที่พูดคุยกัน นาย ท. เคยออกไปรับเอกสารทางราชการให้ ผู้อุทธรณ์บ้างเป็นบางครั้ง แต่ในเรื่องเงินไม่เคยออกไปรับ ส่วนนาย อ. เป็นพนักงานขับรถทั่วไปไม่ได้ขับรถประจำตัวหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ

(15) นาง อ. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชำนาญงาน ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สังกัดสำนักงานเขต ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง สรุปได้ว่า นาง อ. ทราบกรณีเจ้าของร้าน ร ร้องเรียน ผู้อุทธรณ์เรียกรับเงินในการออกใบอนุญาต เนื่องจากเคยได้ยินเจ้าหน้าที่พูดคุยกัน และเคยเห็นผู้ชายเดินเข้ามาในห้องฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพส่งเสียงดังมาก แต่จำไม่ได้ว่าเป็นเรื่องอะไร ในช่วงปี พ.ศ. 2556 นาย ม. เป็นผู้ดูแลรับผิดชอบพื้นที่ ในช่วงปี พ.ศ. 2557 ตนเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบพื้นที่ตามปกติ ผู้อุทธรณ์

เป็นคนมีน้ำใจใครขออะไรก็ให้หมด เป็นคนใจกว้าง ผู้อุทธรณ์จะออกตรวจเหตุรำคาญ พร้อมกับข้าราชการที่รับผิดชอบ ประมาณ 3 - 4 คน มีคนขับรถ 3 คน ผลัดเปลี่ยนกันปฏิบัติหน้าที่ ได้แก่ นาย น. นาย ท. และนาย อ. เคยมีคนร้องเรียน ร้าน ร ว่าเสียงดัง โดยผู้ร้องมีบ้านอยู่หลังร้าน นาง อ. ได้ออกไปตรวจพบว่ามีเสียงดัง จึงได้ออกหนังสือเตือน แต่ทางร้านไม่ปรับแก้ไขแต่อย่างใด โดยในวันที่ออกตรวจได้ออกไปตรวจกัน 5 คน และได้ส่งดำเนินคดีกับร้าน ร แล้ว 2 ครั้ง

(16) นาง ว. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชำนาญงาน ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สังกัดสำนักงานเขต ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง สรุปได้ว่า นาง ว. ทราบเรื่องร้องเรียนผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ เรียกรับเงินในการออกใบอนุญาตจากข้าราชการในฝ่ายสิ่งแวดล้อมพูดคุยกัน และทราบจากการที่คณะกรรมการสืบสวนมีหนังสือเรียกมาให้ปากคำ แต่ตนคิดว่าน่าจะเกิดจากการที่เจ้าหน้าที่ในฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ไม่ถูกกับผู้อุทธรณ์และร่วมมือกับบุคคลภายนอกทำเรื่องร้องเรียน เพราะเคยได้ยินในที่ประชุม นาย ม. พูดว่า “ผมจะร้องเรียนเอง จะทำให้คุณ (ผู้อุทธรณ์) ย้ายให้ได้ ถ้าคุณไม่ย้ายผมจะย้ายเอง” ตนไม่เห็นเหตุการณ์ที่มีผู้ชายเข้ามาทะเลาะ ในฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ แต่มาทราบจากเจ้าหน้าที่ในภายหลัง มีคนขับรถให้ผู้อุทธรณ์ 3 คน มีนาย อ. นาย น. และนาย ท. ในการออกตรวจการปฏิบัติงาน ผู้อุทธรณ์จะออกตรวจด้วย ปกติผู้อุทธรณ์เป็นคนมีน้ำใจ

(17) นาย พ. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการสุขภาพชำนาญการ ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สังกัด สำนักงานเขต ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง เมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน 2559 สรุปได้ว่า เมื่อครั้งนาย พ. ดำรงตำแหน่งนักวิชาการสุขภาพชำนาญการ ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ รับผิดชอบพื้นที่ร่วมกับนาง อ. ตนอยู่ในเหตุการณ์ที่นาย ส. โต้เถียงกับผู้อุทธรณ์ โดยนาย ส. เข้ามายังฝ่ายสิ่งแวดล้อมพร้อมผู้ติดตามอีกสองคน โดยนาย ส. เข้ามาคุยกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมทำนองว่าอย่าให้เจ้าหน้าที่เอาอย่างหัวหน้าฝ่าย โดยเนื้อหาส่อไปในทางว่าหัวหน้าฝ่ายเรียกรับเงิน แต่ไม่ได้รับจำนวนเงินชัดเจน ต่อมาผู้อุทธรณ์ออกมาจากห้องหัวหน้าฝ่าย แล้วได้เข้าพูดคุยกับนาย ส. โดยผู้อุทธรณ์พยายามพูดให้นาย ส. เข้าไปในห้อง แต่นาย ส. ไม่ยอมเข้า เมื่อทั้งสองฝ่ายโต้เถียงกันรุนแรงขึ้น ผู้อุทธรณ์จึงโทรศัพท์ไปหาหัวหน้าฝ่ายเทศกิจมาคุ้มครองแต่จำไม่ได้ว่าฝ่ายเทศกิจมาด้วยตนเองหรือส่งลูกน้องมา ต่อมาผู้อุทธรณ์ได้เข้าไปประชุมผู้บริหารเขต ณ ห้องที่ติดกัน นาย ส. ก็ได้เดินตามไปและได้ต่อว่าผู้อุทธรณ์ ณ ห้องประชุมดังกล่าวด้วย ภายหลังเหตุการณ์ในห้องประชุม ตนได้พบนาย ส. ขณะเข้าห้องน้ำและได้พูดคุยมีใจความว่า ผู้อุทธรณ์เรียกรับประโยชน์จากนาย ส. เป็นการตอบแทนที่จะออกใบอนุญาตแสดงดนตรีสด แต่นาย ส. ไม่ได้รับจำนวนที่เรียกรับ และนาย ส. ยังบอกอีกว่าจะนำเรื่องดังกล่าวไปร้อง ปปช. และผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยตนเห็นว่าเรื่องดังกล่าวน่าจะมีมูลความจริงเพราะหากไม่เป็นเช่นนั้นนาย ส. คงไม่กล้าที่จะเดินทางมายังสำนักงานเขตและแสดงกริยาเช่นนั้น ส่วนในกรณีร้าน ร นั้น ตนทราบว่าในบริเวณดังกล่าวมีการร้องเรียนเพราะมีสถานประกอบการหลายรายที่อยู่ใกล้เคียงกัน ซึ่งโดยหลักต้องดำเนินคดีทั้งหมด แต่หากไม่ดำเนินคดีเจ้าหน้าที่ก็ใช้สิทธิให้ผู้ประกอบการปรับปรุงแก้ไข และหากผู้ร้องเรียนยินยอมก็ไม่ต้องดำเนินคดีกับผู้ประกอบการ

นาย พ. เคยทำเรื่องร้องเรียนผู้อุทธรณ์เกี่ยวกับความประพฤติส่วนตัวและการปฏิบัติหน้าที่ แต่คณะกรรมการที่สำนักงานเขตตั้งขึ้นเห็นว่าไม่มีมูล โดยนาย พ. ได้รวบรวมเอกสารเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการของผู้อุทธรณ์ไว้บางส่วน ขณะที่มีการร้องเรียนเกี่ยวกับความประพฤติส่วนตัวและการปฏิบัติหน้าที่ของผู้อุทธรณ์ แต่เอกสารสูญหายไม่สามารถหาได้และไม่มีข้อเท็จจริงหรือเอกสารอื่นใดจะให้การเพิ่มเติม

(18) นาย ธ. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการ สุขาภิบาลชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สังกัดสำนักงานเขต ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง สรุปได้ว่า นาย ธ. มารับราชการที่สำนักงานเขต วันที่ 28 กรกฎาคม 2558 และทราบเรื่องร้องเรียนระหว่างนาย ส. กับผู้อุทธรณ์ ตั้งแต่รับราชการที่สำนักงานเขตบางนา ภายหลังจากที่ได้มารับราชการที่สำนักงานเขต นาย ส. ได้มาพบและเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้ฟังว่า ผู้อุทธรณ์เรียกรับเงินและสิ่งของเพื่อแลกกับการออกใบอนุญาตประกอบกิจการร้าน ร โดยตนไม่ทราบว่าข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร แต่ภายหลังจากที่ตนมารับราชการที่สำนักงานเขต นาย ธ. ได้สอบถามเจ้าหน้าที่แล้วพบว่า ก่อนผู้อุทธรณ์มารับราชการที่สำนักงานเขต ข้าราชการฝ่ายสิ่งแวดล้อมมีความรักใคร่กันดี แต่ภายหลังจากที่ผู้อุทธรณ์ย้ายมาคาดว่าจะมีปัญหาเรื่องผลประโยชน์ จึงได้ชวนเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบโดยไม่ได้มอบพื้นที่ให้รับผิดชอบ อีกทั้งยังสนับสนุนเจ้าหน้าที่อีกฝ่ายทำให้เกิดการแตกแยกในฝ่าย นอกจากนั้นผู้อุทธรณ์ยังใช้ถ้อยคำที่ไม่สุภาพกับเจ้าหน้าที่ที่ตนไม่ชอบ ตนจึงคาดว่าเหตุการณ์ของนาย ส. บางส่วนน่าจะเกิดจากเรื่องดังกล่าว ภายหลังจากได้แก้ไขเรื่องดังกล่าว โดยแนะนำให้ฝ่ายที่ขัดแย้งอันได้แก่ นาย ม. นาย พ. และนางสาว ศ. ย้ายไปรับราชการที่อื่น ภายหลังจากผู้อุทธรณ์ย้ายไปดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขตอื่น

(19) นางสาว จ. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการสุขาภิบาลปฏิบัติการ สังกัดสำนัก ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง สรุปได้ว่า เมื่อครั้งนางสาว จ. ดำรงตำแหน่งนักวิชาการสุขาภิบาลปฏิบัติการ ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต ผู้อุทธรณ์ย้ายมาปฏิบัติราชการที่สำนักงานเขต ประมาณปลายเดือนกรกฎาคม 2558 ผู้อุทธรณ์ได้เรียกประชุมและมอบหมายงานใหม่โดยไม่ระบุเหตุผลว่าเปลี่ยนแปลงด้วยเหตุใด จากเดิมตนเป็นเจ้าหน้าที่ในกลุ่มงานสุขาภิบาลทั่วไปไปเป็นหัวหน้ากลุ่มงานสุขาภิบาลอาหาร ซึ่งมีปริมาณงานมากไม่เหมาะสมกับจำนวนเจ้าหน้าที่ ตนได้นำเรียนหัวหน้าฝ่ายตลอดจนเวลาผ่านไปหนึ่งปี ผู้อุทธรณ์จึงได้มอบหมายด้วยวาจาให้เจ้าหน้าที่มาช่วยอีกหนึ่งคน นอกจากมอบหมายงานใหม่แล้ว ผู้อุทธรณ์ได้เปลี่ยนระบบงานจากเดิมที่ธุรการมีหน้าที่รับเรื่องทั้งหมด ต่อมาได้นำลูกจ้างกลุ่มงานอาหารไปช่วยงานธุรการและไม่ให้เจ้าหน้าที่ธุรการดำเนินการต่อไป ทำให้งานในกลุ่มงานอาหารที่มีอยู่มากอยู่แล้วสะดุด อีกทั้งผู้อุทธรณ์มีนโยบายที่จะพบกับผู้ประกอบการทั้งรายเก่าและรายใหม่ทุกคน โดยให้เจ้าหน้าที่ประจำแขวงเป็นผู้รับประชาชนแล้วพาเข้าพบผู้อุทธรณ์เป็นการส่วนตัวทุกราย โดยผู้อุทธรณ์จะคุยกับประชาชนตามลำพัง หากประชาชนมาแล้วไม่พบก็ต้องรอหรือต้องกลับมาใหม่ ทำให้บางครั้งมีเรื่องที่ประชาชนไม่พอใจและโต้เถียงกับผู้อุทธรณ์ ส่วนการรับเอกสารนั้นจากเดิมฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต เมื่อประชาชนมาติดต่อขอใบอนุญาต หากเอกสารไม่ครบก็จะมีใบรับให้พร้อมทั้งมีใบชี้แจงเอกสารเพิ่มเติมเพื่อให้ประชาชนเตรียมมาให้ครบ แต่ภายหลังจากที่ผู้อุทธรณ์มาเป็นหัวหน้าฝ่ายได้มีนโยบายไม่ให้

รับแบบหากเอกสารไม่ครบ บางรายนางสาว จ. เห็นว่าเอกสารครบถ้วนแล้ว แต่ผู้อุทธรณ์ได้ขอเอกสารเพิ่มเติม เช่น รายขอพาร์ทเมนท์ ผู้อุทธรณ์ได้ขอเอกสารอันได้แก่ พิมพ์เขียว ซึ่งไม่ใช่เอกสารที่ระบุไว้ในคู่มือปฏิบัติงาน ในการออกใบอนุญาตรายใหม่ นางสาว จ. เห็นว่าสัญลักษณ์ไม่ถูกต้อง อีกทั้งเอกสารไม่ครบถ้วน แต่ผู้อุทธรณ์ก็เร่งให้ออกใบอนุญาตโดยเร็ว และรายโรงแรมใหม่ ผู้อุทธรณ์ได้ขอเพียงเอกสารมาประกอบการพิจารณาเท่านั้นทั้งที่ได้ออกไปยังสถานที่จริง แต่ก็ไม่ได้ตรวจสอบสถานที่ว่าถูกต้องหรือไม่อย่างไร แล้วมาเร่งรัดให้ตนออกใบเสร็จให้กับโรงแรมดังกล่าว ซึ่งหากตนหรือเจ้าหน้าที่อื่นไม่ทำให้ก็จะมีผลกระทบเปรียบเปรยในที่สาธารณะทำให้ตนอึดอัดใจในการทำงาน นอกจากนี้ยังมีกรณีการใช้รถที่ผู้อุทธรณ์ใช้รถและคนขับรถทั้งสองคน จนบางครั้งไม่มีคนขับต้องให้ข้าราชการขับรถราชการไปตรวจงาน บางครั้งนางสาว จ. ต้องการไปตรวจงานก็ต้องวานให้เพื่อนข้าราชการด้วยกันขับรถให้ตนไปตรวจงานทำให้เป็นอุปสรรคในการทำงาน ตนได้ขอย้ายเนื่องจากปัญหาดังกล่าวข้างต้น นางสาว จ. มีไฟล์บันทึกเสียงมอบให้แก่คณะกรรมการเพื่อใช้เป็นพยานหลักฐานเพิ่มเติม

(20) นางสาว ส. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการสุขาภิบาลปฏิบัติการ สังกัดสำนัก ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง สรุปได้ว่า เมื่อครั้งนางสาว ส. รับราชการอยู่ที่สำนักงานเขต ผู้อุทธรณ์ย้ายมาเป็นหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต ผู้อุทธรณ์ได้เรียกตนไปพูดคุยเป็นการส่วนตัว และมีการประชุมเพื่อแจ้งว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงความรับผิดชอบ ซึ่งต่อมาตนได้รับมอบหมายงานใหม่จากหัวหน้ากลุ่มงานสุขาภิบาลอาหารไปเป็นลูกหมวดกลุ่มงานสุขาภิบาล กิจกรรมที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและสุขาภิบาลทั่วไป โดยผู้อุทธรณ์ไม่ได้ให้เหตุผล แต่ตนคาดว่าเกิดจากเรื่องส่วนตัวเพราะขณะที่ผู้อุทธรณ์เรียกตนไปพบเป็นการส่วนตัว ผู้อุทธรณ์ทราบว่าเป็นเพื่อนกับนาย พ. นักวิชาการสุขาภิบาลชำนาญการ ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต ซึ่งมีเรื่องทะเลาะกับผู้อุทธรณ์ขณะเป็นหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล โดยผู้อุทธรณ์อ้างว่าเป็นเพื่อนกันจึงไม่ดีเหมือนกัน (เลวเหมือนกัน) และยังอ้างว่าตนทุจริตในหน้าที่ราชการจึงทำงานร่วมกับผู้อุทธรณ์ไม่ได้ อีกทั้ง ยังพูดกระทบกระเทียบตนในเรื่องส่วนตัว เช่น ไปพักผ่อน ไปเที่ยว หรือมีรถใช้ นำเงินมาจากไหน ตนคาดว่า การที่ตนสนิทกับนาย พ. และเคยรับราชการอยู่สำนักงานเขต ผู้อุทธรณ์จึงเข้าใจว่าตนทราบข่าวคราวของผู้อุทธรณ์ขณะเป็นหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล แล้วนำเรื่องมาคุย ภายหลังจากนั้นตนจึงได้ทำเรื่องย้าย แต่เมื่อตนไม่ได้ย้าย ผู้อุทธรณ์ก็พูดลอย ๆ ว่านิสัยไม่ดีจึงไม่มีคนเอา นอกจากนั้นยังมีเหตุการณ์ที่ทำให้ตนตัดสินใจย้ายอีกครั้ง คือกรณีผู้ประกอบการมาขอใบอนุญาต (ซึ่งในกรณีนี้จริงแล้วมีเนื้อที่ไม่เกิน ๒๐๐ ตารางเมตร ไม่ต้องขออนุญาตแต่เป็นกรณีทำเป็นหนังสือรับรองการแจ้งก็พอ) ขณะนั้นผู้อุทธรณ์ไม่อยู่ที่ฝ่าย ซึ่งผู้อุทธรณ์มีนโยบายที่ให้ผู้ประกอบการทั้งรายใหม่และรายเก่าทั้งหมดต้องเข้าพบผู้อุทธรณ์ทุกราย ตนจึงไม่ได้รับเรื่องไว้และได้โทรศัพท์ไปหาผู้อุทธรณ์โดยผู้อุทธรณ์แจ้งว่าไม่ให้รับเรื่อง โดยให้ติดต่อผู้อุทธรณ์ก่อนตนจึงได้แจ้งให้ผู้ประกอบการทราบว่าให้มาพบใหม่ในวันหลัง ทำให้ผู้ประกอบการไม่พอใจเป็นอย่างมาก ตนจึงได้ให้เบอร์โทรศัพท์ผู้อุทธรณ์ไป เมื่อผู้ประกอบการโทรไปปลายสายที่รับกลับเป็นผู้ชายทำให้ผู้ประกอบการยังไม่พอใจและได้เข้าไปร้องเรียนยังห้องผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต ภายหลังผู้ประกอบการคุยกับผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตแล้วก็สงบลง แล้วกลับมาห้องฝ่ายสิ่งแวดล้อม ต่อมาผู้อุทธรณ์กลับมาก็ได้กล่าวว่า “ไหนรายไหนจะตรวจให้เข้มเลย” จึงเกิดเรื่องทะเลาะกับผู้ประกอบการโดยที่เพื่อนร่วมงานได้บันทึก

คลิปเสียงการสนทนาไว้บางส่วนและได้มอบให้กรรมการใช้เป็นพยานหลักฐาน ซึ่งจากกรณีดังกล่าวตนเห็นว่าขัดกับพระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๕๘ เพราะต้องรับเรื่องไว้พิจารณาไม่ใช่ให้ผู้ประกอบการต้องมาติดต่อใหม่ นอกจากนี้ยังมีเรื่องการใช้รถส่วนตัวซึ่งมีหลายครั้งที่ผู้อุทธรณ์ใช้ให้ตนขับรถราชการไปทำงานส่วนตัว เช่น ให้ไปซื้อของหนึ่งครั้ง และไปเยี่ยมผู้ป่วยที่โรงพยาบาลสองครั้ง และมีกรณีที่เกิดภายหลังตนย้ายแล้วมีผู้ประกอบการโทรศัพท์มาหาตน โดยระบุว่าไม่ได้รับใบอนุญาตอยากร้องเรียน แต่ผู้ประกอบการไม่ได้ร้องเรียนเพราะกลัวมีปัญหา และตนไม่ทราบว่าเป็นที่สุดได้รับใบอนุญาตหรือไม่ ตนมีไฟล์บันทึกเสียงการสนทนาของผู้อุทธรณ์มอบให้กรรมการเพื่อใช้ประกอบการพิจารณา

พิเคราะห์แล้วเห็นว่ามีความประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในข้อเท็จจริงให้ได้ความจริงตามลำดับวัน เวลา (time line) ว่ามีเหตุการณ์เกิดขึ้นตามที่ผู้ร้องเรียนกล่าวอ้างเป็นลำดับนั้นจริงหรือไม่ ดังนี้

1. ในวันที่ 24 เมษายน 2556 นาย ส. อ้างว่าได้เดินทางมาพบ ผู้อุทธรณ์ที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต เพื่อขออนุญาตเปิดกิจการร้านอาหารที่มีการแสดงดนตรีสด และผู้อุทธรณ์แนะนำว่าสามารถออกใบอนุญาตสถานประกอบการแสดงดนตรีสดได้ พร้อมกับให้ดูตัวอย่างใบอนุญาตของร้านโซนซึ่งตั้งอยู่บริเวณใกล้เคียงกัน นาย ส. อ่านใบอนุญาตแล้วมีข้อความว่า อนุญาตประกอบกิจการประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรีสดจริง และอ้างว่าผู้อุทธรณ์ได้แจ้งว่าต้องมีค่าใช้จ่ายเป็นเงินจำนวน 30,000 บาท และแนะนำเรื่องการจดทะเบียนเอกสาร นั้นเมื่อตรวจสอบพยานหลักฐานพบว่า ในวันที่ 24 เมษายน 2556 ไม่มีพยานบุคคลรายใดให้ถ้อยคำว่าได้เห็นนาย ส. มาปรากฏตัวที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต หรือพบเห็นนาย ส. มาพบผู้อุทธรณ์ที่ห้องทำงานของผู้อุทธรณ์ ส่วนพยานหลักฐานอื่น เช่น ภาพจากกล้องวงจรปิดก็ไม่มี ผู้อุทธรณ์ได้ให้ถ้อยคำต่อผู้ว่า ในวันที่ 24 เมษายน 2556 ผู้อุทธรณ์ไม่ได้อยู่ปฏิบัติงานที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต โดยผู้อุทธรณ์และเจ้าหน้าที่ในฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล 2 ราย คือ นาง ส. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชำนาญงาน ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล และนาง ว. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชำนาญงาน ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ได้ออกพื้นที่ตรวจสอบเรื่องร้องเรียนจากประชาชนในพื้นที่มีนาย ท. เป็นพนักงานขับรถยนต์ โดยมีหลักฐาน คือ สมุดควบคุมการใช้รถของเจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ตั้งแต่เดือน ตุลาคม 2555 - กันยายน 2556 ซึ่งได้บันทึกไว้ว่านาง ก. นาง ส. และนาง ว. เป็นผู้ขออนุญาต โดยมีนาย ท. เป็นพนักงานขับรถยนต์ ตรวจเหตุร้องเรียนน้ำเสีย เผาถ่าน เวลาไป 09.00 น. เวลากลับ 16.00 น. เห็นได้ว่าข้อกล่าวอ้างของนาย ส. ผู้ร้องเรียนเป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ ไม่มีหลักฐานสนับสนุน แต่ผู้อุทธรณ์มีพยานบุคคล 3 ราย และพยานเอกสาร คือ สมุดควบคุมการใช้รถของเจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2555 - กันยายน 2556 เป็นการแสดงว่าในวันที่ 24 เมษายน 2556 ผู้อุทธรณ์ไม่ได้อยู่ปฏิบัติงานที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต ข้อกล่าวอ้างของนาย ส. ที่อ้างว่าได้มาพบผู้อุทธรณ์ที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ในวันที่ 24 เมษายน 2556 จึงไม่น่าเชื่อถือและขัดกับพยานหลักฐาน การที่นาย ส. อ้างว่าได้เดินทางมาพบผู้อุทธรณ์ที่ห้องทำงานของผู้อุทธรณ์ จึงไม่อาจรับฟังได้

2. ในวันที่ 29 เมษายน 2556 นาย ส. ผู้ร้องเรียนได้กล่าวอ้างว่าผู้อุทธรณ์ได้โทรศัพท์มาที่โทรศัพท์เคลื่อนที่ของนาย ส. แจ้งให้นำเอกสารพร้อมเงินสดจำนวน 30,000 บาท (สามหมื่นบาทถ้วน) มาให้ผู้อุทธรณ์และแจ้งว่าจะเร่งออกใบอนุญาตให้ภายใน 2 - 3 วัน นาย ส. จึงได้ให้นาย ธ. พี่ชายของตนนำเอกสารพร้อมเงินสดมามอบให้ผู้อุทธรณ์ที่ห้องทำงานที่สำนักงานเขต พิศุระห์แล้วเห็นว่า ข้อกล่าวอ้างของนาย ส. เรื่องที่ผู้อุทธรณ์โทรศัพท์ไปถึงนาย ส. นั้น นาย ส. สามารถนำบันทึกการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ผู้อุทธรณ์มีโทรศัพท์ถึงตนมาใช้เป็นหลักฐานยืนยันข้อกล่าวอ้างได้ แต่ไม่มีพยานหลักฐานดังกล่าวมาแสดงยืนยันและไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาสนับสนุน ข้อกล่าวอ้างของนาย ส. จึงเป็นข้อกล่าวอ้างลอย ๆ ในประเด็นที่นาย ส. อ้างว่า ตนได้ให้นาย ธ. พี่ชายของตนนำเอกสารพร้อมเงินสดมามอบให้ผู้อุทธรณ์ที่ห้องทำงานของผู้อุทธรณ์ที่สำนักงานเขต นั้น เห็นว่าไม่มีพยานบุคคลใดให้ถ้อยคำว่าได้เห็นนาย ธ. มาพบผู้อุทธรณ์ที่ห้องทำงานของผู้อุทธรณ์ในวันที่ 29 เมษายน 2556 ประกอบกับนาย ธ. เป็นพี่น้องของนาย ส. ซึ่งเป็นพยานของฝ่ายกล่าวหา การให้ถ้อยคำของนาย ธ. จึงมีน้ำหนักน้อย เมื่อพิจารณาขั้นตอนในการดำเนินการเพื่อการออกใบอนุญาตประกอบกิจการประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรีสด (แบบ อภ.2) ซึ่งนาย ส. อ้างว่าได้ขอใบอนุญาตประเภทดังกล่าว และการขอใบอนุญาตประเภทอื่น ๆ ของผู้ประกอบการแล้ว เห็นว่าขั้นตอนในการพิจารณาออกใบอนุญาตประกอบการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ของฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต คือเมื่อผู้ประกอบการมีความประสงค์จะรับใบอนุญาตหรือมาปรึกษาขอรับอนุญาตประกอบการประเภทต่าง ๆ จะต้องมาพบเจ้าหน้าที่ธุรการ เจ้าหน้าที่ธุรการเมื่อทราบความประสงค์ จะส่งให้ไปพบเจ้าหน้าที่พื้นที่เพื่อรับคำแนะนำและตรวจสอบเอกสารที่ใช้ประกอบการขออนุญาต โดยพิจารณาเรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วยว่าสามารถยื่นเรื่องราวขอรับใบอนุญาตได้หรือไม่ และเอกสารครบถ้วนหรือไม่ ก็จะแนะนำและตรวจสอบเอกสาร เมื่อเอกสารครบแล้วเจ้าหน้าที่พื้นที่จะส่งให้เจ้าหน้าที่ธุรการลงรับเรื่องพร้อมเสนอหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลลงนามมอบหมายเจ้าหน้าที่พื้นที่และส่งคืนธุรการจ่ายค่าขอคืนให้กับเจ้าหน้าที่พื้นที่ เพื่อให้เจ้าหน้าที่พื้นที่ตรวจแนะนำสัญลักษณ์ของสถานประกอบการดังกล่าวต่อไป เมื่อเจ้าหน้าที่พื้นที่ตรวจแนะนำสัญลักษณ์แล้วไม่ขัดกับกฎหมายหรือพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง จะเขียนรายงานแผนผังตามแบบฟอร์มคำขอที่รับไปเสนอหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลพิจารณาอนุญาต ซึ่งหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลจะพิจารณาลงนามในคำขอพร้อมเสนอเจ้าพนักงานท้องถิ่น (ผู้อำนวยการเขต) พิจารณาอนุญาตต่อไป เมื่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นพิจารณาอนุญาตแล้ว เจ้าหน้าที่ธุรการจะแจ้งให้เจ้าหน้าที่พื้นที่ทราบ เพื่อแจ้งผู้ประกอบการให้มาชำระค่าธรรมเนียม เมื่อผู้ประกอบการชำระค่าธรรมเนียมแล้วผู้ประกอบการจะคืนสำเนาใบเสร็จแก่เจ้าหน้าที่และนำใบเสร็จตัวจริงกลับไป จากนั้นเจ้าหน้าที่ธุรการจะนำสำเนาใบเสร็จติดไว้กับแบบฟอร์มคำขอที่อนุญาตและจัดพิมพ์ใบอนุญาตโดยบันทึกเลขที่ใบเสร็จรับเงินลงในใบอนุญาตพร้อมใส่เงื่อนไขใบอนุญาต จากนั้นเสนอให้หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลลงนามก่อน แล้วจึงเสนอให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นลงนามในใบอนุญาตอีกครั้ง และเมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นลงนามในใบอนุญาตแล้ว เจ้าหน้าที่ธุรการจะนำใบอนุญาตที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นลงนามแล้ว มาลงในสมุดรับเรื่องว่า “อนุญาต” แล้ว โดยพิมพ์ด้วยตราว่า “อนุญาต” และเก็บเข้าสารบัญใบอนุญาตให้เรียบร้อย พร้อมแจ้งเจ้าหน้าที่พื้นที่ให้แจ้งผู้ประกอบการมารับใบอนุญาต

เมื่อผู้ประกอบการมารับใบอนุญาตก็จะนำไปเสร็จตัวจริงมารับใบอนุญาต พร้อมลงชื่อผู้รับใบอนุญาต ในการนี้เจ้าหน้าที่ผู้จ่ายใบอนุญาตก็จะลงวันที่ เดือน พ.ศ. ให้เรียบร้อย

เมื่อตรวจสอบเอกสารหลักฐานแล้วพบว่า ในใบคำขออนุญาตของผู้ประกอบการ นาย ส. เป็นผู้ลงลายมือชื่อในคำขออนุญาตประกอบการจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร (แบบ สอ.3) ไม่ปรากฏในสมุดบันทึกคำขอว่า นาย ส. ได้ยื่นคำขออนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทจัดให้มีการแสดงดนตรี เต็นรำ รำวง ร้องเงิ่ง ดิสโกเทค คาราโอเกะหรือกิจการแสดงอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน (แบบ อภ.2) ตามที่นาย ส. ร้องเรียนมาแต่อย่างใด และสำเนาใบเสร็จรับเงิน ลงวันที่ 1 พฤษภาคม 2556 ได้รับเงินจากห้างหุ้นส่วนจำกัด ร จำนวนเงิน 2,000 บาท เป็นสำเนาใบเสร็จตามระเบียบการออกใบอนุญาตประกอบการจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร (แบบ สอ.3) จากเอกสารดังกล่าวเป็นการแสดงว่านาย ส. ได้ยื่นคำขออนุญาตประกอบกิจการและได้รับใบอนุญาตประกอบการจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสะสมอาหาร (แบบ สอ.3) เท่านั้น และเป็นการแสดงว่านาย ส. ทราบถึงขั้นตอนในการที่ผู้ประกอบการขอมิใบอนุญาตประกอบการประเภทต่าง ๆ ขั้นตอนในการดำเนินการของเจ้าหน้าที่จากการอธิบายของเจ้าหน้าที่ จากการที่นาย ส. ได้ยื่นคำขอและได้รับใบอนุญาตประกอบการจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร (แบบ สอ.3) ได้แล้ว และทราบได้ว่าการดำเนินการออกใบอนุญาตต่าง ๆ มีขั้นตอนที่ต้องดำเนินการของฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สำนักงานเขต ตั้งแต่ผู้ประกอบการจะต้องมายื่นคำขอมิใบอนุญาตด้วยตนเอง และทราบได้ว่าผู้อุทธรณ์ซึ่งดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพเป็นผู้มีหน้าที่ตรวจสอบคำขอมิใบอนุญาตและนำความเห็นเสนอเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณา ไม่สามารถดำเนินการออกใบอนุญาตได้ด้วยตนเองทั้งหมด ข้ออ้างของนาย ส. ที่อ้างว่าเมื่อนำเงินและเอกสารคำขอมิมาให้แก่ผู้อุทธรณ์ ซึ่งดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ เพื่อดำเนินการออกใบอนุญาตให้ได้ ข้ออ้างดังกล่าวจึงไม่สมเหตุสมผลที่จะรับฟังได้

เมื่อพิจารณาข้อต่อสู้ของผู้อุทธรณ์ที่โต้แย้งว่า ในวันที่ 29 เมษายน 2556 ซึ่งนาย ส. อ้างว่าได้ให้นาย ธ. พี่ชายของตนนำเงินจำนวน 30,000 บาท พร้อมเอกสารมาให้ผู้อุทธรณ์ที่ห้องทำงานของผู้อุทธรณ์ นั้น ผู้อุทธรณ์ไม่ได้อยู่ปฏิบัติงานในสำนักงานเขต โดยในวันดังกล่าวช่วงเช้าผู้อุทธรณ์พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ประกอบด้วย นาง อ. และนาง ว. โดยมีนาย ท. เป็นพนักงานขับรถยนต์ ได้ออกพื้นที่โดยได้ไปพบเจ้าอาวาสวัดเพื่อตรวจสอบเตาเผาศพของทางวัดเนื่องจากได้รับการประสานงานจากเจ้าอาวาส ขอความอนุเคราะห์ให้ทางสำนักงานเขตพิจารณาขบประมาณในการปรับปรุงเตาเผาศพที่ชำรุดและไม่เพียงพอต่อการใช้งาน ให้เป็นเตาเผาศพปลอดมลพิษตามนโยบายของกรุงเทพมหานคร กระทั่งในช่วงบ่ายได้เดินทางไปยังบริษัท ท ตรวจสอบสถานที่และให้คำแนะนำ เพื่อที่ทางโรงงานจะเข้าร่วมส่งเสริมศักยภาพโรงงานมุ่งสู่การพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อมและความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างยั่งยืนของสำนักส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน กรมโรงงานอุตสาหกรรม ในปี 2557 ที่จะมาถึง เมื่อตรวจสอบจากพยานเอกสาร ได้แก่ สมุดบันทึกควบคุมการใช้รถของเจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ตั้งแต่ตุลาคม 2555 - กันยายน 2556 พบว่าในวันที่ 29 เมษายน 2556 มีบันทึกว่าผู้อุทธรณ์และเจ้าหน้าที่ประกอบด้วย นาง ว. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ

ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชำนาญงาน ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล และนาง อ. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชำนาญงาน ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล เป็นผู้ขออนุญาตใช้รถยนต์ มีนาย ท. เป็นพนักงานขับรถ สถานที่ไปตรวจ วัด เวลาไป 09.30 น. เวลากลับ 16.00 น. สอดคล้องกับคำให้การของนาย ท. ลูกจ้างประจำ ตำแหน่งพนักงานขับรถฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ที่ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงที่ตั้งโดยคู่กรณีในอุทธรณ์ เมื่อวันที่ 17 กันยายน 2558 สรุปได้ว่า นาย ท. ขับรถให้ผู้อุทธรณ์ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2555 ถึงประมาณกลางปี พ.ศ. 2557 โดยจะขับรถให้ผู้อุทธรณ์เพียงคนเดียวเพื่อออกไปตรวจเหตุรำคาญ ตรวจพื้นที่ ตรวจสถานประกอบการ การตรวจโรงงานจะมีเจ้าหน้าที่ในฝ่ายสิ่งแวดล้อมออกไปด้วย เช่น นาง อ. นาย ณ. นาง ว. และนาง ส. ผลัดกันไป โดยออกไปถ่ายรูปสภาพแวดล้อมของสถานประกอบการ ส่วนนาย อ. เป็นพนักงานขับรถทั่วไป มิได้ขับรถประจำตัวหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับหลักฐานจากสมุดบันทึกประจำวันของวัดที่บันทึกไว้ว่าฝ่ายสิ่งแวดล้อมมาตรวจเมรุและอาคารในวันดังกล่าว และพยานเอกสารสำเนาทะเบียนรถหน่วยงานเข้าพบและเยี่ยมชมบริษัท ท. ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้ขอคัดถ่ายสำเนาเอกสารตรวจเยี่ยมของวันที่ 29 เมษายน 2556 เวลา 13.30 น. โดยมีนาย จ. เจ้าหน้าที่ของบริษัท ท. มานำตรวจโรงงานเอกสารดังกล่าว มีนาย จ. และนาย ส. เป็นผู้ลงชื่อรับรองเอกสาร อันเป็นการแสดงว่า ในวันที่ 29 เมษายน 2556 ผู้อุทธรณ์ไม่ได้อยู่ปฏิบัติงานที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต แต่ได้ออกไปตรวจพื้นที่ตามบันทึกไว้ในสมุดลงนามการใช้รถของเจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2555 - กันยายน 2556 และเอกสารรับรองของสถานที่ที่ออกไปตรวจงาน พยานหลักฐานของผู้อุทธรณ์จึงมีน้ำหนักมั่นคง เมื่อเทียบกับคำกล่าวอ้างของนาย ส. ผู้ร้องเรียน และนาย ธ. พี่ชาย และเป็นหุ้นส่วนของห้างหุ้นส่วนจำกัด ร. และเป็นผู้ดูแลกิจการของร้านดังกล่าว ซึ่งเป็นพยานของฝ่ายกล่าวหาผู้อุทธรณ์มีลักษณะเป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ ไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุน มีน้ำหนักน้อยจึงฟังได้ว่าในวันที่ 29 เมษายน 2556 ผู้อุทธรณ์ไม่ได้ปฏิบัติงานที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ข้ออ้างของนาย ส. ที่อ้างว่าได้ให้นาย ธ. พี่ชายของตนนำเงินจำนวน 30,000 บาท พร้อมเอกสารไปให้ผู้อุทธรณ์ที่ห้องทำงานของผู้อุทธรณ์ ในวันที่ 29 เมษายน 2556 จึงไม่อาจรับฟังได้

3. ในวันที่ 1 พฤษภาคม 2556 นาย ส. ได้อ้างว่าผู้อุทธรณ์ได้โทรศัพท์มาที่โทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนอีก โดยแจ้งว่า ใบอนุญาตออกแล้วให้ไปรับในช่วงบ่าย นาย ส. ได้เดินทางมาพบผู้อุทธรณ์ที่ห้องทำงานฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต เพื่อขอรับใบอนุญาตดังกล่าวและอ้างว่าผู้อุทธรณ์ได้มอบใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่เสวยอาหาร (แบบ สอ.3) ให้ตนซึ่งไม่ใช่ใบอนุญาตประกอบกิจการประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรีสด นาย ส. กล่าวอ้างว่าได้สอบถามผู้อุทธรณ์ ได้รับแจ้งว่าจะต้องใช้ใบอนุญาตประกอบกัน 2 ใบ ขณะนี้เกิดปัญหาบางประการ จำเป็นต้องใช้เงินอีก 10,000 บาท ขณะนั้นนาย ส. ไม่มีเงินติดตัวจึงโทรศัพท์ให้หุ้นส่วนของตนนำเงินสดจำนวน 10,000 บาท มาให้นาย ส. ที่ห้องทำงานของผู้อุทธรณ์ และนาย ส. ได้มอบเงินดังกล่าวให้ผู้อุทธรณ์ นั้นพิเคราะห์แล้วเห็นว่า คำกล่าวอ้างของนาย ส. เป็นคำกล่าวอ้างลอย ๆ ไม่มีพยานหลักฐานอื่นเช่นพยานบุคคลหรือสำเนาทันทีการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่มีเบอร์โทรศัพท์ของผู้อุทธรณ์โทรเข้าโทรศัพท์เคลื่อนที่ของนาย ส. มาแสดงเป็นหลักฐาน เมื่อพิจารณาข้อต่อสู้ของผู้อุทธรณ์ที่ได้แย้งว่า ในวันที่ 1 พฤษภาคม 2556 ผู้อุทธรณ์มิได้อยู่ปฏิบัติงาน

ในสำนักงานเขต โดยในวันดังกล่าวผู้อุทธรณ์พร้อมเจ้าหน้าที่ประกอบด้วย นาง ส. นาง ว. และนางสาว น. โดยมีนาย ท. เป็นพนักงานชั้นรถยนต์ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบเรื่องร้องเรียนเนื่องจากประชาชนได้ร้องเรียน เนื่องจากมีประชาชนได้รับความเดือดร้อนจากมลพิษทางอากาศจากเตาเผาถ่าน ต่อจากนั้นได้ตรวจสอบเรื่องร้องเรียนกรณีน้ำในคลองเน่าเสีย และผู้อุทธรณ์ได้ปฏิเสธว่าไม่ได้พบหรือโทรศัพท์ติดต่อกับนาย ส. ให้มารับใบอนุญาตและเรียกร้องรับเงินตามที่ถูกกล่าวหาพิเคราะห์แล้วเห็นว่า เมื่อตรวจสอบเอกสารสมุดควบคุมการใช้รถยนต์ของเจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2555 - กันยายน 2556 พบว่าสมุดควบคุมการใช้รถยนต์ดังกล่าวได้บันทึกไว้ว่า ในวันที่ 1 พฤษภาคม 2556 มีผู้ขออนุญาตใช้รถยนต์ประกอบด้วย ผู้อุทธรณ์ นาง ส. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชำนาญงาน ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล นาง ว. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชำนาญงาน ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล และนางสาว น. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการสุขาภิบาลปฏิบัติการ ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล มีนาย ท. เป็นพนักงานขับรถใช้รถยนต์ไปตรวจเหตุร้องเรียนน้ำเสียและเผาถ่าน พยานหลักฐานของผู้อุทธรณ์ได้แก่พยานบุคคล 3 คน ตามที่ระบุไว้ในคำขออนุญาตใช้รถยนต์ประกอบด้วย นาง ส. นาง ว. และนางสาว น. ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ในฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล รวมทั้งนาย ท. พนักงานขับรถ และพยานเอกสาร ได้แก่ สมุดควบคุมการใช้รถของเจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2555 - กันยายน 2556 ที่ระบุหมายเลขทะเบียนรถ สถานที่ไป และเวลาที่ใช้รถยนต์เป็นหลักฐานยืนยันตรงกับคำให้การของผู้อุทธรณ์ว่าในวันที่ 1 พฤษภาคม 2556 ผู้อุทธรณ์ไม่ได้อยู่ปฏิบัติงานที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ข้อกล่าวอ้างของนาย ส. ผู้ร้องเรียนที่อ้างว่าได้มาพบผู้อุทธรณ์ที่ห้องทำงานของผู้อุทธรณ์และโทรศัพท์แจ้งให้หุ้นส่วนของนาย ส. นำเงินสดจำนวน 10,000 บาท มาให้ตนที่ห้องทำงานของผู้อุทธรณ์ และนาย ส. ได้มอบเงินจำนวนดังกล่าวให้ผู้อุทธรณ์ จึงเป็นคำกล่าวอ้างที่ลอย ๆ ไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุนและขัดแย้งกับพยานหลักฐานของผู้อุทธรณ์ ซึ่งมีความชัดเจนและมีหลักฐานสนับสนุนจึงมีน้ำหนักมาก การกล่าวอ้างของนาย ส. ว่า ได้มาพบผู้อุทธรณ์และมอบเงิน 10,000 บาท ให้ผู้อุทธรณ์ที่ห้องทำงานของผู้อุทธรณ์ ในวันที่ 1 พฤษภาคม 2556 จึงมีน้ำหนักน้อยและไม่อาจรับฟังได้

4. ในวันที่ 20 มีนาคม 2557 นาย ส. ได้กล่าวอ้างว่า ภายหลังจากเทศกาลปีใหม่ประมาณต้นปี 2557 ตนได้ติดต่อสอบถามถึงใบอนุญาตสถานประกอบกิจการแสดงดนตรีสดกับผู้อุทธรณ์ตลอดมา แต่ผู้อุทธรณ์ได้ผิดผ่อนเรื่อยมา สุดท้ายผู้อุทธรณ์ไม่ยอมรับโทรศัพท์อีกเลย เมื่อกลางเดือนมีนาคม 2557 เวลา 10.15 น. ตนได้เดินทางไปพบผู้อุทธรณ์ที่ห้องทำงานฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต พบผู้อุทธรณ์ยืนอยู่หน้าห้องทำงานพูดคุยกับเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ นาย ส. อ้างว่าเมื่อพบกับผู้อุทธรณ์ได้รับชวณนาย ส. เข้าไปคุยในห้องทำงาน นาย ส. ตอบว่า “คุยกันตรงนี้ต่อหน้าเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ” และบริเวณดังกล่าวมีนักศึกษาฝึกหัดงานอยู่หลายคน จึงได้เกิดการโต้เถียงกันขึ้นเป็นเวลาประมาณ 30 นาที ในเรื่องการออกใบอนุญาต สำหรับคำพูดและเหตุการณ์โต้เถียงกันระหว่างนาย ส. กับผู้อุทธรณ์นั้น ได้มีเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเขตคนหนึ่งซึ่งอยู่ในเหตุการณ์ขณะนั้นได้บันทึกเสียงไว้บางส่วนและได้จัดส่งให้กับนาย ส. ปรากฏตามแถบบันทึก (CD) และเอกสารถอดข้อความเสียงจากแถบบันทึกดังกล่าว สารสำคัญของ การโต้เถียง คือ นาย ส. อ้างว่าผู้อุทธรณ์รับเงินไปจากตน 40,000 บาท แล้วไม่ดำเนินการออกใบอนุญาตประกอบกิจการ

จัดให้มีการแสดงดนตรีสดให้ตน ผู้อุทธรณ์ได้ปฏิเสธว่าไม่เคยรับเงิน 40,000 บาท จากนาย ส. พยานที่อยู่และเห็นเหตุการณ์ในวันนั้น ได้แก่ นางสาว น. ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ตำแหน่งเจ้าพนักงานธุรการปฏิบัติงาน ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ให้ถ้อยคำว่า ผู้อุทธรณ์และนาย ส. ยืนอยู่หน้าห้องทำงานของผู้อุทธรณ์ สนทนากันสักพักเสียงดังขึ้นเรื่อย ๆ จับใจความได้ว่า “จ่ายเงินไปแล้วไม่ได้ใบอนุญาตและโทรมาหลายครั้งก็ไม่รับสาย” นาย ม. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการสุขภาพชำนาญการ ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ให้ถ้อยคำว่า เห็นนาย ส. มาพบผู้อุทธรณ์แล้วเกิดมีปากเสียงกันในวันนั้น ผู้อุทธรณ์ได้เชิญนาย ส. เข้าไปในห้องทำงาน แต่นาย ส. พูดว่า “ผมไม่เข้าไปนั่งในห้องหรอก น้ำเปล่าที่นั่นแก้วละ 40,000 บาท แล้วพวกคุณทนอยู่กับหัวหน้าฝ่ายไต่ยังง” นางสาว น. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการสุขภาพปฏิบัติการ ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ให้ถ้อยคำว่าได้ยินนาย ส. พูดว่า “ผมไม่เข้าไปหรอกในห้องนั้น จำไม่ได้ว่าทั้งสองพูดอะไรกัน” นางสาว ป. ลูกจ้างชั่วคราว ตำแหน่งนักวิทยาศาสตร์การแพทย์ ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ให้ถ้อยคำว่า “น้ำแก้วละ 40,000 บาท ผมไม่เข้าไป” นางสาว ศ. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ให้ถ้อยคำว่า ผู้อุทธรณ์พูดว่า “เข้าไปคุยกันข้างใน” นาย ส. พูดว่า “ไม่เข้าหรอกตีมน้ำแก้วละ 40,000 บาท” ตนได้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ใช้อยู่เป็นประจำอัดเสียงการโต้เถียงของทั้งสองฝ่าย นาย พ. ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ตำแหน่งนักวิชาการสุขภาพชำนาญการ ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ให้ถ้อยคำว่า ผู้อุทธรณ์ได้ออกมาจากห้องหัวหน้าฝ่าย ได้พูดคุยกับนาย ส. และพูดให้นาย ส. เข้าไปในห้องแต่นาย ส. ไม่ยอมเข้า ทั้งสองฝ่ายได้โต้เถียงกันรุนแรง ผู้อุทธรณ์ได้โทรศัพท์ไปหาหัวหน้าฝ่ายเทคนิคให้มาคุ้มครอง ต่อมาผู้อุทธรณ์ได้เข้าไปประชุมผู้บริหารเขต ณ ห้องติดกัน นาย ส. ก็เดินเข้าไปและได้ต่อว่าผู้อุทธรณ์ ณ ห้องประชุมดังกล่าวด้วย พิศเราะห์แล้วเห็นว่า ในวันที่ 20 มีนาคม 2557 นาย ส. ได้มาพบผู้อุทธรณ์ที่หน้าห้องหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สำนักงานเขต และมีการโต้เถียงกัน โดยมีพยานบุคคลหลายคนรู้เห็นเหตุการณ์ พยานบุคคลบางคนที่อยู่ในเหตุการณ์ มีผู้ที่มีเหตุโกรธเคืองกับผู้อุทธรณ์ ดังนี้ นาย ม. นางสาว ศ. และนางสาว ป. โดยผู้อุทธรณ์ให้ถ้อยคำว่า นาย ม. ได้พูดข่มขู่ผู้อุทธรณ์ในระหว่างมีการประชุมของฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพว่า จะย้ายผู้อุทธรณ์ให้ได้และถ้าย้ายไม่ได้ก็จะย้ายตัวเอง หลังจากนั้นนางสาว ศ. นาย อ. และนาย พ. ทำหนังสือร้องเรียนผู้อุทธรณ์ โดยมีการตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกับผู้อุทธรณ์ ซึ่งจากการสอบสวนข้อเท็จจริงสรุปว่าไม่มีมูล ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การของการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงนาย พ. ว่าเคยร้องเรียนผู้อุทธรณ์โดยมีการตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและกรรมการสอบสวนไม่มีมูล หลังจากนั้น ผู้อุทธรณ์จึงขอคำปรึกษากับผู้อำนวยการเขตเพื่อไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างกับคนอื่นต่อไป จึงไปแจ้งความดำเนินคดีข้อหาหมิ่นประมาทกับนางสาว ศ. และนาย พ. ส่วนนางสาว ป. ผู้อุทธรณ์เคยเรียกมาให้คำแนะนำและตักเตือนเรื่องการละเลยการปฏิบัติหน้าที่หลายครั้งเป็นเหตุให้เกิดความไม่พอใจผู้อุทธรณ์ สอดคล้องกับคำให้การของนาง ว. ที่ให้ถ้อยคำว่าการร้องเรียนครั้งนี้ น่าจะเกิดจากการที่เจ้าหน้าที่ในฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพไม่ถูกกับผู้อุทธรณ์ และร่วมมือกับบุคคลภายนอกทำเรื่องร้องเรียนเพราะเคยได้ยินในที่ประชุม นาย ม. พูดว่า “ผมจะร้องเรียนคุณเอง จะทำให้คุณ (ผู้อุทธรณ์) ย้ายให้ได้ ถ้าคุณไม่ยอมย้ายผมจะย้ายเอง” สอดคล้องกับคำให้การของนาย ธ. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการชำนาญการสุขภาพชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สำนักงานเขต ที่ให้ถ้อยคำว่า ภายหลัง

ที่ตนมารับราชการที่สำนักงานเขต ได้สอบถามเจ้าหน้าที่พบว่าเกิดความขัดแย้งกันระหว่างเจ้าหน้าที่กับผู้อุทธรณ์ ภายหลังจากที่ผู้อุทธรณ์ย้ายมา คาดว่ามีปัญหาเรื่องผลประโยชน์ นาย ม. เคยรักษาการตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ รวมทั้งการที่ผู้อุทธรณ์ให้ถ้อยคำว่านาย ม. ได้ร้องเรียนตนไปยังสำนักงานเขตกว่าห้าสิบเขต ถ้อยคำของพยานที่มีความขัดแย้งกัน จึงต้องรับฟังด้วยความระมัดระวัง ในส่วนของบันทึกการอัดเสียงการโต้เถียงกันระหว่างผู้อุทธรณ์กับนาย ส. ซึ่งนางสาว ศ. ใช้โทรศัพท์ที่ตนใช้อยู่ประจำบันทึกไว้และเอกสารการถอดข้อความที่บันทึกไว้ที่เป็นเพียงการบันทึกการโต้เถียงกันระหว่างผู้อุทธรณ์กับนาย ส. จึงสรุปได้ว่าในวันที่ 20 มีนาคม 2557 นาย ส. ได้มาพบผู้อุทธรณ์ที่หน้าห้องฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สำนักงานเขต และเกิดการโต้เถียงกันขึ้นจริง นาย ส. กล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์รับเงินไปจำนวน 40,000 บาท แล้วจะออกใบอนุญาตประกอบกิจการให้ผู้อุทธรณ์ได้ปฏิเสธ ผู้อุทธรณ์ได้โทรศัพท์ตามเจ้าหน้าที่ฝ่ายเทศกิจมาระงับเหตุการณ์และไปแจ้งความดำเนินคดีกับนาย ส. ในวันที่ 20 มีนาคม 2557 ที่สถานีตำรวจนครบาล โดยได้แจ้งความลงบันทึกประจำวันขอหาหมิ่นประมาททำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงเกิดความอับอาย และนาย ส. ก็ได้แจ้งความกล่าวโทษผู้อุทธรณ์ที่สถานีตำรวจนครบาลในวันเดียวกัน

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การที่นาย ส. มาพบผู้อุทธรณ์หน้าห้องหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สำนักงานเขต และเกิดการโต้เถียงกัน โดยมีพยานรู้เห็นหลายคนไม่อาจใช้เป็นหลักฐานยืนยันว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดได้ จึงยังไม่มีหลักฐานว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดวินัย นอกจากนี้ยังมีความขัดแย้งกันระหว่างผู้อุทธรณ์กับเจ้าหน้าที่ในฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ โดยพยานกลุ่มนี้ให้ถ้อยคำที่เป็นโทษแก่ผู้อุทธรณ์ ขัดแย้งกับพยานที่เป็นเจ้าหน้าที่ในฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอีกกลุ่มหนึ่ง ดังปรากฏตามที่นาย ม. ให้ถ้อยคำว่า ผู้อุทธรณ์เป็นบุคคลที่ไม่มีภาวะทางอารมณ์ ไม่มีความสามารถในการบริหารจัดการ เช่น เลือกรักแม่ที่ซัง แบ่งฝักแบ่งฝ่าย มีนิสัยชอบพูดเพื่อเจ้า พูดส่อเสียด และมักใช้อารมณ์ในการทำงาน เหมือนคนไม่ปกติ นางสาว ส. ให้ถ้อยคำว่า ผู้อุทธรณ์เป็นบุคคลที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เป็นคนใจดีพูดจาตรง ๆ เป็นบุคคลที่รู้จักการบริหารจัดการที่ดี นางสาว น. ให้ถ้อยคำว่า ผู้อุทธรณ์เป็นคนดี มีมนุษยสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาและชอบให้ของขวัญลูกน้องโดยไม่หวังผลตอบแทน นางสาว ป. ให้ถ้อยคำว่า ผู้อุทธรณ์เป็นหัวหน้าที่มีมนุษยสัมพันธ์ดี ใจดีกับลูกน้องและคนที่ติดต่อ ชอบให้ของเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นของขวัญติดไม้ติดมือ ซึ่งตนเห็นเป็นประจำ ขณะเดียวกันนาย ส. ผู้ร้องเรียนกับผู้อุทธรณ์มีเรื่องโกรธเคืองกัน เนื่องจากผู้อุทธรณ์ทำหน้าที่ร้องเรียนกล่าวโทษนาย ส. ในฐานะผู้จัดการร้าน ร ต่อสถานีตำรวจนครบาล เนื่องจากมีผู้ร้องเรียนหลายครั้งว่าร้าน ร เป็นร้านอาหารประกอบกิจการจำหน่ายอาหารโดยไม่ได้รับอนุญาตจากกรุงเทพมหานครและประกอบกรประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรีสดโดยไม่รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นและก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงในเรื่องเสียงดังรบกวนจนถูกร้องเรียนหลายครั้ง เช่น สำเนาคำร้องเรื่องราวต่าง ๆ ลงวันที่ 3 มิถุนายน 2556 สำเนาทะเบียนร้องเรียนกรณีได้รับความเดือดร้อนและผลกระทบจากมลภาวะทางเสียง ลงวันที่ 5 กรกฎาคม 2556 สำเนารายละเอียดข้อมูลการร้องทุกข์ศูนย์ กท. 1555 ลงวันที่ 7 กรกฎาคม 2556 ผู้อุทธรณ์และเจ้าหน้าที่ของ คสช. ก็เคยไปตรวจร้านดังกล่าวสำหรับเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในเขตพื้นที่นี้ คือ นาย ม. ให้ถ้อยคำว่า ได้รับคำสั่งให้รับผิดชอบปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้ากลุ่มงานสุขภาพอาหาร โดยมีหน้าที่ตรวจสอบ ควบคุม ฝึกระวัง วางแผน ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสุขภาพอาหาร สถานที่จำหน่ายอาหาร สถานที่สะสมอาหาร ตลาด และได้รับแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าสายตรวจพื้นที่ 1

โดยรับผิดชอบพื้นที่ โดยมีหน้าที่ตรวจสอบ ควบคุม เผื่อระวัง ด้านสุขลักษณะสถานประกอบการและระวังเหตุรำคาญ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 นาย ม. เห็นว่าอาคารสภาพแวดล้อมลักษณะตัวอาคารของสถานประกอบการอาหารเป็นอาคารแบบพักอาศัย ไม่ใช่อาคารพาณิชย์ ไม่สามารถออกใบอนุญาตให้ประกอบกิจการประเภทมีการแสดงดนตรีสดได้ แต่ได้ประกอบกิจการจำหน่ายอาหารโดยมิได้รับอนุญาตจากกรุงเทพมหานครและประกอบการประเภทจัดให้มีการแสดงดนตรีสด โดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และก่อให้เกิดความรำคาญกับผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง เข้าข่ายกระทำความผิดตามมาตรา 33 ประกอบมาตรา 71 และเข้าข่ายมาตรา 28 ประกอบมาตรา 74 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 โดยในเบื้องต้นนาย ม. ได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชา คือ ผู้อุทธรณ์ ทราบและแจ้งฝ่ายเทศกิจขอให้ส่งเรื่องดำเนินคดีแก่นาย ส. โดยแจ้งความที่สถานีตำรวจนครบาล และได้เสนอแนะผู้บังคับบัญชาว่าให้ระงับการประกอบกิจการจนกว่าจะมีการแก้ไขและได้รับอนุญาตจากกรุงเทพมหานคร ผู้อุทธรณ์เห็นว่านาย ส. เป็นเจ้าของสถานประกอบการแสดงดนตรีสดดังกล่าว จนก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญในเรื่องเสียงจากการประกอบการจริง และประกอบการแสดงดนตรีโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น จึงส่งเรื่องดำเนินคดีฐานประกอบการโดยมิได้รับอนุญาตและก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 จำนวน 3 ครั้ง ซึ่งน่าจะสร้างความไม่พอใจให้กับนาย ส. ผู้ร้องเรียน

สำหรับพยานหลักฐานอื่นที่คู่กรณีในอุทธรณ์อ้างถึง ได้แก่ ถ้อยคำที่ได้จากเอกสารข้อความคำพูดโต้เถียงระหว่างนาย ส. ผู้ร้องเรียนกับผู้อุทธรณ์ เมื่อประมาณกลางเดือนมีนาคม 2557 ถอดจากแถบบันทึกเสียง (CD) นั้น ไม่มีข้อความใดเกี่ยวข้องกับกรอ้างถึงการเรียกรับเงินในกรณีดังกล่าว และข้อกล่าวอ้างของนาย ส. มีความขัดแย้งกับข้อเท็จจริงในการดำเนินการเพื่อเตรียมการจัดทำใบอนุญาตประกอบกิจการของเจ้าหน้าที่ กล่าวคือ การที่นาย ส. ให้ถ้อยคำว่า เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2556 ตนได้มาพบผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์ได้มอบเอกสารฉบับหนึ่งให้ไปชำระเงินที่ฝ่ายคลัง สำนักงานเขต เป็นจำนวนเงิน 2,000 บาท และผู้อุทธรณ์ได้มอบใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร (แบบ สอ.3) ให้กับนาย ส. ทันที ซึ่งไม่ใช่ใบอนุญาตประกอบกิจการตามประเภทที่ตกลงกัน แต่ในความเป็นจริงนาย ส. ไม่อาจรับใบอนุญาตได้ทันที เนื่องจากขั้นตอนของกระบวนการในการออกใบอนุญาตมีขั้นตอนกำหนดไว้ กล่าวคือ เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาใบคำร้องขออนุญาตแล้ว เจ้าหน้าที่ธุรการจะแจ้งเจ้าหน้าที่พื้นที่ทราบ เพื่อแจ้งผู้ประกอบการให้มาชำระค่าธรรมเนียม เมื่อผู้ประกอบการชำระค่าธรรมเนียมแล้ว ผู้ประกอบการจะคืนสำเนาใบเสร็จแก่เจ้าหน้าที่และนำใบเสร็จตัวจริงกลับไป จากนั้นเจ้าหน้าที่ธุรการจะนำสำเนาใบเสร็จติดไว้กับแบบฟอร์มคำขอที่ขออนุญาตและจัดพิมพ์ใบอนุญาต โดยบันทึกเลขที่ใบเสร็จรับเงินพิมพ์ลงในใบอนุญาตพร้อมใส่เงื่อนไขในใบอนุญาต จากนั้นธุรการจะนำใส่แฟ้มเสนอหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลเพื่อตรวจสอบและลงนามในใบอนุญาต จากนั้นเจ้าหน้าที่ธุรการนำแฟ้มเสนอผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักงานเขตลงนามให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น (ผู้อำนวยการเขต) ลงนามในใบอนุญาตต่อไป ซึ่งขั้นตอนในการจัดพิมพ์ใบอนุญาตและลงนามจะต้องใช้เวลาอย่างน้อย 1 วัน หรือมากกว่านั้น หากหัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาลหรือผู้อำนวยการเขตไม่อยู่ในสำนักงาน เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นลงนามในใบอนุญาตแล้ว เจ้าหน้าที่ธุรการจะนำใบอนุญาตที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นลงนามแล้วมาลงสมุดรับเรื่องว่าอนุญาตแล้ว โดยพิมพ์ด้วยตราขานว่า “อนุญาต” พร้อมเก็บเข้าสารบัญใบอนุญาตให้เรียบร้อย พร้อมแจ้งเจ้าหน้าที่พื้นที่

ให้แจ้งผู้ประกอบการมารับใบอนุญาต เมื่อผู้ประกอบการมารับใบอนุญาตก็จะนำไปเสร็จตัวจริงมารับใบอนุญาต พร้อมลงชื่อผู้รับในใบอนุญาต ในการนี้เจ้าหน้าที่ผู้จ่ายใบอนุญาตก็จะลงวันที่ เดือน พ.ศ. ให้เรียบร้อย ข้อกล่าวอ้างของผู้ร้องเรียนจึงมีลักษณะเป็นพิรุธว่าไม่น่าจะเกิดเหตุการณ์ตามที่ร้องเรียนจริง

จากพยานหลักฐานทั้งหมดข้างต้น เห็นว่าข้อกล่าวอ้างของนาย ส. ที่อ้างว่าได้มอบเงินให้ผู้อุทธรณ์จำนวนรวม 40,000 บาท เพื่อให้ออกใบอนุญาตประกอบกิจการประเภทให้มีการแสดงดนตรีสด (แบบ อภ.2) เป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ ไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุนข้อหักล้างของผู้อุทธรณ์มีพยานบุคคลและพยานเอกสารสนับสนุน ในวันที่ 24 เมษายน 2556 วันที่ 29 เมษายน 2556 และวันที่ 1 พฤษภาคม 2556 การที่นาย ส. อ้างว่าพบผู้อุทธรณ์และมอบเงินให้ผู้อุทธรณ์ที่ห้องทำงานของผู้อุทธรณ์นั้น ตามวันเวลาดังกล่าว ผู้อุทธรณ์ไม่ได้อยู่ปฏิบัติงานที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สำนักงานเขต พยานหลักฐานของผู้อุทธรณ์จึงมีน้ำหนักมากกว่าข้อกล่าวอ้างของนาย ส. จึงไม่มีเหตุผลและขัดแย้งกับพยานหลักฐาน จึงรับฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์เรียกรับเงินจากนาย ส. จำนวน 40,000 บาท อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ในประเด็นนี้ฟังขึ้น

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในข้อเท็จจริงตามที่นาย ส. อ้างว่า ประมาณเดือนมิถุนายน 2556 ในระหว่างรอรับใบอนุญาตประกอบกิจการประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรีสด ผู้อุทธรณ์ได้โทรศัพท์ไปหานาย ส. ขอเปียร์ไฮเนกั้นชนิดกระป๋อง จำนวน 4 ถาด และชนิดขวด จำนวน 4 ลัง โดยอ้างว่าเพื่อความสะดวกในการติดตามใบอนุญาต นาย ส. จึงให้คนของตนนำเปียร์จำนวนดังกล่าวไปมอบให้ผู้อุทธรณ์ที่ห้องทำงานของผู้อุทธรณ์ ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ และประมาณปลายเดือนธันวาคม 2556 ผู้อุทธรณ์โทรศัพท์ขอสุรายี่ห้อ BLEND 285 จำนวน 3 ลัง ขอเปียร์ไฮเนกั้นชนิดกระป๋อง จำนวน 4 ถาด และชนิดขวด จำนวน 4 ลัง โดยอ้างเหตุผลเดียวกัน และอ้างว่าจะพาลูกน้องไปสัมมนา โดยให้ไปส่งที่ฝ่ายเทศกิจ ซึ่งมีนาย ร. เป็นพยานให้การว่านาย ส. ได้ใช้ให้นาย ร. ไปส่งสุราและเปียร์จำนวนดังกล่าวให้ผู้อุทธรณ์เป็นระยะ ครั้งแรกนำไปส่งที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ชั้น 4 ครั้งที่สองไปส่งที่ห้องฝ่ายเทศกิจแถวที่นั่งโซฟารับแขก ซึ่งนาย ร. จำไม่ได้ว่าฝากไว้กับเจ้าหน้าที่ท่านใด และพยานปากนาย อ. ให้การว่า เคยเห็นผู้อุทธรณ์โทรศัพท์หาผู้ประกอบการพูดคุยขอสิ่งของหลายครั้ง ถ้าผู้ประกอบการรายใดให้สิ่งของก็จะไม่พูดอะไรมาก แต่ถ้ารายไหนไม่ให้ก็จะใช้คำพูดว่าจะต้องไปตรวจหลักฐานเพิ่มเติม จากพยานหลักฐานเห็นว่า นาย ส. มีเพียงพยานของฝ่ายกล่าวหา คือ นาย ร. ข้อกล่าวอ้างของนาย ส. จึงมีเพียงพยาน 2 ราย คือ นาย ส. และนาย ร. พยานของฝ่ายกล่าวหาเท่านั้น ไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดสนับสนุนอีก จึงเป็นเพียงการกล่าวอ้างลอย ๆ ยังรับฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์เรียกรับสุราและเปียร์จากนาย ส. อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ในประเด็นนี้จึงฟังขึ้น

ทั้งนี้ คณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้มีหนังสือแจ้งผลการดำเนินการว่า คณะกรรมการ ป.ป.ท. พิจารณามีมติว่า ผู้อุทธรณ์ ผู้ถูกกล่าวหา ไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา เนื่องจากไม่ปรากฏพฤติการณ์ให้เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ทำการทุจริตในภาครัฐ โดยเฉพาะผู้กล่าวหาไม่ได้ยื่นคำขออนุญาตให้ประกอบกิจการแสดงดนตรีสด ผู้ถูกกล่าวหาจึงไม่มีหน้าที่ออกใบอนุญาตให้ได้ และไม่มี ความผิดทางวินัย โดยมีรายละเอียดปรากฏว่าถ้อยคำของพยานฝ่ายกล่าวหาและพยานฝ่ายถูกกล่าวหาให้การขัดแย้งกัน คณะกรรมการเห็นว่าวันเวลาและสถานที่ตามที่ได้กล่าวหา

ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีพยานบุคคลและพยานเอกสารยืนยันว่าในดังกล่าวผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้อยู่ปฏิบัติงานที่สำนักงานเขต และไม่ปรากฏพยานหลักฐานเพียงพอว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้เรียกรับเงินและรับเงินจากผู้กล่าวหาตามข้อกล่าวหาที่ได้แจ้งไว้ ซึ่งวันเวลาและสถานที่เป็นสาระสำคัญในเรื่องขององค์ประกอบความผิด จึงเห็นว่าไม่ปรากฏพยานหลักฐานเพียงพอที่จะพิสูจน์ความผิดอาญาและไม่เพียงพอที่จะวินิจฉัยความผิดวินัยอย่างร้ายแรงได้ จึงมีมติให้ข้อหาตกไป ซึ่งสอดคล้องกับที่ได้วินิจฉัยไปแล้วข้างต้น

ด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายดังที่วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น ผู้อุทธรณ์มิได้กระทำความผิดวินัยตามที่ถูกลกล่าวหา จึงไม่เป็นความผิดทางวินัย อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ฟังขึ้น การที่คู่กรณีในอุทธรณ์ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ ออกจากราชการ กรณีกระทำความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และ ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 85 (1) และ (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 นั้น เป็นคำสั่งที่ไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยกฎหมาย

จึงมีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในอุทธรณ์ยกเลิกคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

เรื่องแดงที่ 29 (อ)/2564

อุทธรณ์คำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน

คำอุทธรณ์และคำขอ

ผู้อุทธรณ์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่งานรักษาความสะอาดชำนาญาน ฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สังกัดสำนักงานเขต ได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งลงโทษกรณีถูกผู้อำนวยการเขต มีคำสั่งเพิ่มโทษข้าราชการจากภาคทัณฑ์เป็นลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น กรณีการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตน และไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา 82 (10) มาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 ประกอบกับมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2554 ผู้อุทธรณ์มีคำขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร พิจารณาวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่งเพิ่มโทษข้าราชการ โดยขอให้ลดโทษหรือยกโทษเป็นว่ากล่าวตักเตือน

คำวินิจฉัย

เรื่องนี้ข้อเท็จจริงเบื้องต้นได้ความว่า นางสาว พ. นักพัฒนาชุมชนชำนาญการ รักษาการในตำแหน่ง หัวหน้าฝ่ายพัฒนาชุมชนและสวัสดิการสังคม สังกัดสำนักงานเขต รายงานคู่กรณีในอุทธรณ์ (ผู้อำนวยการเขต) ว่า เมื่อวันที่ 30 มกราคม 2561 ผู้อุทธรณ์พาบุตรชายคือนาย ช. ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกที่ได้สมัครสอบคัดเลือกเป็นลูกจ้าง

ชั่วคราว ตำแหน่งพนักงานขับเครื่องจักรกลขนาดเบา (รถสูบล้างปฏิภูล) ส 1 เข้ามาที่ฝ่ายพัฒนาชุมชนและสวัสดิการสังคม โดยนาย ข. ได้ถือถังก้นำเข้ามาด้วย 1 ใบ (ทราบภายหลังว่าเป็นสิ่งปฏิภูล) และได้ต่อว่านางสาว พ. เรื่องการสอบสวนสัมภาษณ์ว่าทำไมสอบสวนเหมือนคนอื่น ๆ มีการพูดโต้ตอบไปมา หลังจากนั้นนาย ข. ได้สาदनํ้าสิ่งปฏิภูลที่เตรียมมาทำให้นางสาว พ. เปราะเปื้อนสิ่งปฏิภูล และเอกสารของทางราชการได้รับความเสียหาย แล้วผู้อุทธรณ์กับนาย ข. ก็ออกจากห้องไป คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง และมีหนังสือมอบอำนาจให้นางสาว พ. ร้องทุกข์กล่าวโทษผู้อุทธรณ์กับนาย ข. ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาล ผลการสืบสวนข้อเท็จจริงคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเสนอความเห็นว่ กรณีมีมูลว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดทางวินัย คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้อุทธรณ์ ผลการสอบสวนทางวินัยเห็นว่ ผู้อุทธรณ์กับนาย ข. ได้เข้าพบนางสาว พ. โดยนาย ข. ได้ถือภาชนะที่มีอุจจาระและได้สาदनํ้าอุจจาระใส่บนโต๊ะทำงานที่มีเอกสารของทางราชการ อีกทั้งมีการกระเช้นของอุจจาระไปถูกตัวบุคคลอื่น ๆ ด้วย และศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2562 ให้จำคุกผู้อุทธรณ์ 3 เดือน และปรับ 5,000 บาท โทษจำคุกให้รอไว้ 1 ปี แต่ให้คุมประพฤติไว้ คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเห็นว่ พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่มีร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตน และไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา 82 (10) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 สมควรลงโทษภาคทัณฑ์ คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้อุทธรณ์ และรายงานการลงโทษไปยัง ก.ก. ตามมาตรา 59 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554

อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทน ก.ก. ในการประชุมครั้งที่ 8/2563 เมื่อวันที่ 15 กันยายน 2563 พิจารณาแล้วเห็นว่ ผู้อุทธรณ์นำพบบุตรชายคือนาย ข. ไปพบนางสาว พ. โดยนาย ข. ได้เตรียมภาชนะบรรจุสิ่งปฏิภูล (อุจจาระ) มาด้วย นาย ข. ได้พูดคุยโต้เถียงกับนางสาว พ. และได้สาदनํ้าสิ่งปฏิภูลใส่นางสาว พ. จนนางสาว พ. และโต๊ะทำงาน เอกสารทางราชการได้รับความเสียหายเปราะเปื้อนไปด้วยสิ่งปฏิภูล โดยผู้อุทธรณ์กับนาย ข. เดินจากไปโดยไม่มีการขอโทษแต่อย่างใด ทั้งเรื่องนี้ศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำพิพากษาว่าผู้อุทธรณ์มีความผิดอาญาให้จำคุก 3 ปี และปรับ 5,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่มีร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตน และไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา 82 (10) มาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นในสถานที่ราชการและเวลาปฏิบัติราชการ โดยที่ผู้อุทธรณ์ไม่ได้ห้ามปรามบุตรชายมิให้กระทำการอันไม่บังควรในครั้งนี้ทั้งที่ทราบเรื่องมาก่อนและอยู่ในเหตุการณ์การสาदनํ้าสิ่งปฏิภูล กรณีมิใช่เป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อย การลงโทษภาคทัณฑ์จึงเป็นระดับโทษที่ไม่เหมาะสมกับกรณีกระทำความผิด สมควรได้รับโทษลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น ที่ประชุม อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ มีมติเป็นเอกฉันท์ให้นำเสนอ ก.ก. พิจารณา

ก.ก. ในการประชุมครั้งที่ 11/2563 เมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน 2563 พิจารณาแล้วมีมติเป็นเอกฉันท์ว่า พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตน และไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา 82 (10) มาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ให้ผู้อำนวยการเขตยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้อุทธรณ์ และให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้อุทธรณ์จำนวนหนึ่งขั้น โดยให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุมีคำสั่งเพิ่มโทษผู้อุทธรณ์จากภาคทัณฑ์เป็นลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งเพิ่มโทษผู้อุทธรณ์จากภาคทัณฑ์เป็นลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น ผู้อุทธรณ์จึงยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าคำสั่งเพิ่มโทษข้าราชการเป็นการลงโทษที่หนักเกินไป ขอให้ยกเลิกคำสั่งดังกล่าว โดยให้ยกโทษหรือลดโทษเป็นว่ากล่าวตักเตือน

มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยว่า การเพิ่มโทษผู้อุทธรณ์จากภาคทัณฑ์เป็นลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น เป็นการลงโทษที่หนักเกินไปหรือไม่ และมีเหตุอันควรยกโทษหรือลดโทษเป็นว่ากล่าวตักเตือนหรือไม่

ข้อที่ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่า ผู้อุทธรณ์ไม่ได้เป็นคนกระทำการสาดสิ่งปฏิกูล (อุจจาระ) และไม่เคยคิดจะกระทำการใด ๆ ให้เสื่อมเสียแก่ตนเองและทางราชการ เอกสารของทางราชการที่โดนน้ำสิ่งปฏิกูลเป็นเอกสารหนังสือราชการทั่วไป ไม่ได้สูญหาย นำไปทำความสะอาดก็สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้ ในวันเกิดเหตุผู้อุทธรณ์มาปฏิบัติหน้าที่ราชการตามปกติ แต่ด้วยความเป็นแม่และเกรงว่าจะเกิดเหตุการณ์ที่รุนแรงกับลูกและไม่คิดว่าเหตุการณ์จะเป็นเช่นนี้ ในระยะเวลาที่ผ่านมาผู้อุทธรณ์กับนางสาว พ. ไม่ได้มีเรื่องโกรธเคืองกันมาก่อน

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามทางสอบสวนวินัยผู้อุทธรณ์ได้ให้ถ้อยคำว่า ในเช้าของวันที่ 30 มกราคม 2561 นาย ช. โทรศัพทมาหาผู้อุทธรณ์บอกว่าเช้าวันนี้จะไปพบนางสาว พ. เพื่อจะพูดคุยและทำร้ายร่างกายด้วยการตบ เวลาประมาณ 13.30 นาฬิกา ผู้อุทธรณ์ได้พบกับนาย ช. พร้อมกับสังเกตเห็นว่านาย ช. ถือภาชนะมาจำนวน 1 ใบ ผู้อุทธรณ์ไม่ได้สอบถามว่าเป็นอะไร ต่อมาผู้อุทธรณ์พบนางสาว พ. หน้าห้องน้ำ ผู้อุทธรณ์จึงได้บอกว่าวันนี้ นาย ช. มีอะไรจะพูดด้วย แล้วผู้อุทธรณ์กับนาย ช. ได้เดินตามนางสาว พ. เข้ามาในห้องฝ่ายพัฒนาชุมชนและสวัสดิการสังคม นาย ช. ได้พูดคุยกับนางสาว พ. สักครู่หนึ่งก็มีการโต้เถียงกันจนเกิดเสียงดัง นาง น. ได้กล่าวห้ามปรามและให้ผู้อุทธรณ์นำนาย ช. ออกไป ผู้อุทธรณ์จึงบอกห้ามและให้กลับไป นาย ช. ได้เทสิ่งปฏิกูลใส่ตัวนางสาว พ. จนทำให้โต๊ะทำงานและนางสาว พ. เปราะเปื้อนสิ่งปฏิกูล แล้วผู้อุทธรณ์กับนาย ช. ได้เดินออกจากห้องไป นางสาว พ. ให้ถ้อยคำว่า เวลาประมาณ 13.30 นาฬิกา พบกับผู้อุทธรณ์กับนาย ช. ที่หน้าห้องทำงาน ผู้อุทธรณ์บอกว่าให้ไปที่โต๊ะทำงานเพราะนาย ช. มีเรื่องจะพูดคุยด้วย นางสาว พ. จึงกลับไปโต๊ะทำงาน โดยได้สังเกตเห็นว่าในมือขวาของนาย ช. ถือถังน้ำเข้ามาด้วย 1 ใบ นาย ช. ได้พูดจาต่อว่าเรื่องประเด็นคำถามการสอบสัมภาษณ์บรรจุเข้ารับการทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราว สังกัดสำนักงานเขต ทำให้มีการโต้เถียงกัน นาย ช. มีท่าทีสาดสิ่งของที่อยู่ในถังใส่ตน นางสาว พ. จึงลุกขึ้นยืน ทำให้ตัวเปราะเปื้อนสิ่งปฏิกูลและสิ่งปฏิกูลทำให้เอกสารของทางราชการ รวมทั้งทรัพย์สินอื่น ๆ เสียหาย จากคำให้การดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้อุทธรณ์กับนาย ช. ไปพบนางสาว พ. ภายหลังจากการสอบสัมภาษณ์บรรจุเข้ารับการทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราว สังกัด

สำนักงานเขต ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีการประกาศผลการสอบสัมภาษณ์แล้วหรือไม่ คงปรากฏเพียงว่านาย ข. ไม่พอใจนางสาว พ. เกี่ยวกับการสัมภาษณ์ จึงได้โทรศัพท์มาหาผู้อุทธรณ์บอกว่าจะไปพบนางสาว พ. เพื่อจะพูดคุยและทำร้ายร่างกายด้วยการตบ ซึ่งในชั้นอุทธรณ์ผู้อุทธรณ์ให้ถ้อยคำว่า นาย ข. ไม่ผ่านการสอบสัมภาษณ์ จึงเชื่อว่าผู้อุทธรณ์ได้รู้ตั้งแต่ต้นแล้วว่านาย ข. ประสงค์จะไปพบนางสาว พ. ด้วยเหตุไม่พอใจเรื่องการสัมภาษณ์ไม่ผ่าน โดยมีเจตนาจะไปทำร้ายร่างกายนางสาว พ. ซึ่งดำรงตำแหน่งรักษาการหัวหน้าฝ่ายพัฒนาชุมชนและสวัสดิการสังคม ผู้อุทธรณ์ในฐานะมารดาของนาย ข. ย่อมต้องรู้ว่าบุตรชายของตนกำลังจะไปกระทำในสิ่งที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง ควรที่จะห้ามปรามหรือกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าได้ห้ามปรามและระงับยับยั้งบุตรชายของตนไม่ให้กระทำการดังกล่าว แต่ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์ไม่ได้ห้ามปรามอีกทั้งนำนาย ข. ไปพบนางสาว พ. ถึงในห้องพักงาน นอกจากนี้ในวันที่ไปพบนางสาว พ. นั้น นาย ข. ถือถ้ำน้ำมาด้วย 1 ใบ อันเป็นสิ่งผิดปกติวิสัยว่าเหตุใดจึงต้องถือถ้ำน้ำในขณะที่จะเข้าไปพบนางสาว พ. ในห้องพักงาน จึงไม่น่าเชื่อว่าผู้อุทธรณ์จะไม่สอบถามเกี่ยวกับถ้ำน้ำที่นาย ข. ถือมา และไม่ทราบว่าเป็นถ้ำน้ำนั้นบรรจุสิ่งปฏิกูลไว้ แม้ผู้อุทธรณ์จะไม่ได้เป็นผู้สอดสิ่งปฏิกูลจนทำให้นางสาว พ. เปราะเปื้อนและทำให้เอกสารของทางราชการ รวมทั้งทรัพย์สินอื่น ๆ เสียหาย แต่การที่ผู้อุทธรณ์รู้อยู่แล้วว่านาย ข. มีเจตนาจะทำร้ายร่างกายนางสาว พ. แล้วได้พานาย ข. ไปพบนางสาว พ. จนเกิดเหตุ นาย ข. สอดสิ่งปฏิกูลใส่นางสาว พ. ซึ่งเป็นกรรมการสอบสัมภาษณ์ ถือได้ว่าผู้อุทธรณ์ร่วมรู้เห็นการกระทำของนาย ข. โดยได้ปรากฏตามภาพถ่ายในสำนวนการสอบสวนว่าสิ่งปฏิกูลกระจายเปราะเปื้อนเอกสารจำนวนมากบนโต๊ะทำงาน รวมทั้งอุปกรณ์เครื่องเขียนตลอดจนเก้าอี้ที่นั่งทำงานด้วย ประกอบกับในพฤติการณ์เดียวกันนี้ศาลจังหวัดมีนบุรีได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2562 พิพากษาว่า ผู้อุทธรณ์ (จำเลย) และนาย ข. ร่วมกันนำเอาถังบรรจุสิ่งปฏิกูลสิ่งโสโครกซึ่งเป็นของเหลวที่ร่วมกันจัดเตรียมไปสอดใส่ในนางสาว พ. (ผู้เสียหายที่ 2) ขณะนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานและมีเอกสารสำคัญต่าง ๆ ของทางราชการ (ผู้เสียหายที่ 1) จำนวนมากบนโต๊ะจนเปราะเปื้อนเสื้อผ้าและตามบริเวณร่างกายของนางสาว พ. และเป็นการรังแก ข่มเหง คุกคามและกระทำให้นางสาว พ. ได้รับความอับอาย เดือดร้อน ราคายูดหน้าเจ้าหน้าที่สำนักงานเขต ผู้อุทธรณ์ (จำเลย) ให้การรับสารภาพ มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งคงจำคุก 3 เดือน ปรับ 5,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษมีกำหนด 1 ปี แต่ให้คุ้มครองความประพฤติไว้ ดังนั้น ที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าผู้อุทธรณ์ไม่ได้เป็นคนกระทำการสอดสิ่งปฏิกูล (อุจจาระ) และไม่เคยคิดจะกระทำการใด ๆ ให้เสื่อมเสียแก่ตนเองและทางราชการ เอกสารของทางราชการที่โดนน้ำสิ่งปฏิกูลเป็นเอกสารหนังสือราชการทั่วไป ไม่ได้สูญหาย นำไปทำความสะอาดก็สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้ ในวันเกิดเหตุผู้อุทธรณ์มาปฏิบัติหน้าที่ราชการตามปกติ แต่ด้วยความเป็นแม่และเกรงว่าจะเกิดเหตุการณ์ที่รุนแรงกับลูกและไม่คิดว่าเหตุการณ์จะเป็นเช่นนี้ จึงเป็นข้ออ้างที่ไม่อาจรับฟังได้

ด้วยพยานหลักฐานและเหตุผลดังที่ได้อธิบายข้างต้นข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์ร่วมรู้เห็นกับนาย ข. ในการนำเอาถังบรรจุสิ่งปฏิกูลสิ่งโสโครกซึ่งเป็นของเหลวที่ร่วมกันจัดเตรียมไป และเมื่อนาย ข. โต้เถียงกับนางสาว พ. อันเป็นการกระทำที่ไม่บังควร ผู้อุทธรณ์ก็มีได้ห้ามปรามจนเกิดเหตุ นาย ข. สอดสิ่งปฏิกูลสิ่งโสโครกในถังใส่ในนางสาว พ. ขณะนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานจนทำให้นางสาว พ. และเอกสารสำคัญต่าง ๆ ของทางราชการจำนวนมากบนโต๊ะเปราะเปื้อน เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นในสถานที่ราชการและเวลาปฏิบัติราชการ พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำผิดวินัย

อย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตน และไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา 82 (10) มาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 การที่คู่กรณีในอุทธรณ์ มีคำสั่งเพิ่มโทษจากโทษภาคทัณฑ์เป็นลงโทษลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น จึงเหมาะสมแก่กรณีการกระทำความผิดแล้ว ไม่มีเหตุที่จะยกเลิกคำสั่งเพิ่มโทษข้าราชการแต่อย่างใด อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น

จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

เรื่องแดงที่ 30 (อ)/2564

อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

คำอุทธรณ์และคำขอ

ผู้อุทธรณ์เป็นอดีตข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษากรุงเทพมหานคร ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการกรณีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 84 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547

คำวินิจฉัย

เรื่องอุทธรณ์นี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าโรงเรียนมีการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการจัดทำบัญชีเงินเดือนของครูในโรงเรียนใหม่ และพบว่าผู้อุทธรณ์ซึ่งเคยเป็นผู้มีหน้าที่จัดทำบัญชีเงินเดือน ก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลงได้นำเงินเข้าบัญชีเงินเดือนไม่ถูกต้อง โรงเรียนจึงแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง รายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงให้คู่กรณีในอุทธรณ์พิจารณาโดยมีความเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 84 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 คู่กรณีในอุทธรณ์พิจารณาแล้วเห็นพ้องตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง คณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงจึงได้สอบสวนในกรณีดังกล่าวแล้ว มีความเห็นว่าพฤติกรรมของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 84 วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง คู่กรณีในอุทธรณ์จึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง

คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่าประเด็นที่จะต้องพิจารณา ดังนี้

ประเด็นที่ 1 การกระทำของผูุ้ทธรณ์เป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือไม่

ในประเด็นนี้คณะกรรมการมีความเห็นว่า ตามบันทึกถ้อยคำของผูุ้ทธรณ์ ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2561 ผูุ้ทธรณ์ได้ให้การว่า ผูุ้ทธรณ์ได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการโรงเรียนในฐานะผู้บังคับบัญชาให้ปฏิบัติหน้าที่ครูการเงินของโรงเรียน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 ตั้งแต่บรรจุเข้ารับราชการและโรงเรียนได้มีคำสั่งมอบหมายเป็นลายลักษณ์อักษร ตามคำสั่ง ลงวันที่ 2 มิถุนายน 2559 โดยได้มอบหมายให้ผูุ้ทธรณ์เป็นเจ้าหน้าที่บัญชีโรงเรียน มีหน้าที่จัดทำบัญชีที่รับผิดชอบให้ถูกต้องเป็นปัจจุบัน เอกสารครบถ้วนและสามารถตรวจสอบได้ และได้รับมอบหมายให้เป็นเจ้าหน้าที่การเงิน ดูแลเงินโครงการอาหารกลางวัน เงินโครงการอาหารเช้า เงินบำรุงการศึกษา เป็นต้น ซึ่งรวมระยะเวลาปฏิบัติหน้าที่ด้านการเงินของโรงเรียน เป็นเวลากว่า 13 ปี ประเด็นนี้คณะกรรมการจึงมีความเห็นว่า การจัดทำบัญชีรายชื่อรับเงินเดือนบุคลากรโรงเรียน และทำบัญชีเงินเดือนและค่าจ้างของโรงเรียนของผูุ้ทธรณ์นั้น เป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา แม้ผูุ้ทธรณ์จะแก้ข้อกล่าวหาว่า เงินที่หักไว้เพื่อชำระเงินกู้สวัสดิการธนาคารออมสินนั้น เป็นเงินของบุคลากรครูแต่ละท่านที่หักจากบัญชีเงินเดือนแล้วไม่ใช่เงินของทางราชการ จึงคิดว่าระหว่างรอนำส่งให้ธนาคารเจ้าหนี้ ผูุ้ทธรณ์สามารถนำเงินส่วนนี้มาพักไว้ที่บัญชีไหนก็ได้ คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่า จากการตรวจสอบบัญชีเงินเดือนและค่าจ้างของโรงเรียนเป็นจำนวนเงินที่ผูุ้ทธรณ์ได้หักไว้เพื่อนำไปจ่ายสินเชื่อสวัสดิการของธนาคารออมสินเป็นการหักเงินจากบัญชีเงินเดือนข้าราชการครูไว้ก่อนการจ่ายเป็นยอดเงินเดือนสุทธิของแต่ละบุคคล ดังนั้นจำนวนเงินที่หักไว้ก่อนการจ่ายเงินเดือนสุทธิให้กับข้าราชการครูแต่ละบุคคลจึงเห็นว่าเป็นเงินของทางราชการ ซึ่งผูุ้ทธรณ์มีหน้าที่ต้องนำจ่ายให้ถูกต้อง

ประเด็นที่ 2 การกระทำของผูุ้ทธรณ์เป็นการกระทำโดยมีเจตนาทุจริตหรือไม่

ในประเด็นนี้คณะกรรมการมีความเห็นว่า การที่ผูุ้ทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่การเงินย่อมทราบดีอยู่แล้วว่าหากมียอดที่จะต้องหักจากเงินเดือนสูงกว่าเงินเดือนที่ได้รับ (เงินเดือนติดลบ) ของบุคลากรโรงเรียนแม้เพียงคนเดียว จะทำให้ไม่สามารถจ่ายเงินเดือนของบุคลากรโรงเรียนได้ทั้งโรงเรียน ดังนั้นการที่ผูุ้ทธรณ์ได้ให้สหกรณ์ออมทรัพย์ กทม. หักเงินในจำนวนที่สูงมากและเมื่อรวมกับยอดหักอื่น ๆ แล้วเกินกว่าเงินเดือนที่ตนพึงจะได้รับย่อมทำให้เมื่อจัดทำบัญชีเงินเดือนแล้ว จะทำให้มีปัญหบัญชีเงินเดือนของตนติดลบ จึงได้แก้ปัญหาด้วยการปรับแต่งบัญชีเพื่อให้บัญชีของตนเองไม่ติดลบ และจากการตรวจสอบบัญชีแล้วพบว่าผูุ้ทธรณ์กล่าวหาไม่เพียงแต่ปรับแต่งบัญชีเพื่อให้บัญชีของตนเองไม่ติดลบเท่านั้น แต่กลับปรับแต่งบัญชีของตนเองให้มีตัวเลขเป็นบวกจำนวนมาก (มียอดเงินเข้าบัญชีตนเองสูง) โดยการโยกเงินจากบัญชีของโรงเรียนซึ่งเป็นบัญชีที่ไว้เก็บรักษาเงินที่จะต้องหักเป็นค่าอาหารกลางวันและค่าสวัสดิการ (เงินที่หักไว้เพื่อชำระเงินกู้สวัสดิการธนาคารออมสิน) จากบุคลากรของโรงเรียนมาเก็บไว้ในบัญชีตนเองบางส่วนและเก็บไว้ในบัญชีของนางสาว ณ. (ผู้ซึ่งไม่มีสิทธิรับเงินเดือนในบัญชีรายชื่อรับเงินเดือนบุคลากรโรงเรียน) บางส่วน แสดงให้เห็นถึงเจตนาทุจริตของผูุ้ทธรณ์ แม้ผูุ้ทธรณ์จะอ้างว่าที่โยกเงินมาเก็บรักษาไว้ในบัญชีของ

ตนเองก็เพื่อความสะดวกในการไปชำระเงินกู้สวัสดิการธนาคารออมสิน แต่จากการสอบสวนพบว่าผู้อุทธรณ์ได้นำเงินที่จะต้องชำระเงินกู้สวัสดิการธนาคารออมสิน มาเก็บไว้ในบัญชีของตนเพียงบางส่วนเท่านั้น ดังนั้น เมื่อจะต้องชำระเงินกู้สวัสดิการธนาคารออมสิน ผู้อุทธรณ์ก็ยังคงจะต้องเบิกเงินออกจากบัญชีของโรงเรียนอยู่ดี อีกทั้งการนำเงินไปเก็บไว้ในบัญชีของนางสาว ณ. ก็ยังทำให้สร้างความลำบากในการติดตามทวงถามเพื่อเอาเงินนั้นคืน ข้ออ้างดังกล่าวจึงฟังไม่ขึ้น และการที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าไม่ได้มีความรู้และระเบียบวิธีการปฏิบัติในเรื่องดังกล่าวมาก่อนและอ้างว่ากระทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ก็ไม่อาจรับฟังได้ เนื่องจากผู้อุทธรณ์ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่การเงินเป็นระยะเวลากว่า 13 ปี ย่อมต้องมีความรู้ความชำนาญ อีกทั้งเมื่อผู้อุทธรณ์เป็นผู้มีหน้าที่ราชการที่ต้องปฏิบัติในการปฏิบัติงานจัดทำบัญชีเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรโรงเรียนตามที่ได้รับมอบหมาย ผู้อุทธรณ์จึงต้องศึกษากฎหมายระเบียบ หลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับงานที่ได้รับมอบหมายให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ ประกอบกับจากคำให้การของนาง ส. ครูการเงินคนใหม่ ทำให้ทราบได้ว่าหากในเดือนใดมีบุคลากรคนใดมีเงินเดือนติดลบก็สามารถแก้ปัญหาได้ โดยที่ไม่จำเป็นต้องปรับแต่งบัญชี โดยนาง ส. ได้ให้ปากคำว่า ทางธนาคารแนะนำให้ให้นำเงินสดมาเข้าบัญชีเพื่อให้สมดุลกัน คือนำเช็คไปเข้าบัญชีพร้อมเงินสด ด้วยเหตุดังกล่าวมาแล้วนั้น คณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์ได้กระทำไปนั้น เป็นการกระทำโดยมีเจตนาทุจริต

ประเด็นที่ 3 การกระทำของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้หรือไม่

ในประเด็นนี้คณะกรรมการมีความเห็นว่า ตามบันทึกถ้อยคำของผู้อุทธรณ์ ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2561 ผู้อุทธรณ์ยอมรับว่าตนเองได้ทำการตกแต่งบัญชีของตนเองเพื่อประสงค์จะปรับแต่งยอดเงินในบัญชีธนาคารให้มียอดเงินสูง มีความน่าเชื่อถือ และสามารถทำธุรกรรมทางการเงินกับธนาคาร อีกทั้งได้นำชื่อของนางสาว ณ. ซึ่งไม่มีสิทธิรับเงินเดือนในบัญชีรายชื่อรับเงินเดือนบุคลากรโรงเรียนมาใส่ไว้ในบัญชีรายชื่อรับเงินเดือนบุคลากรโรงเรียน เพื่อให้มียอดเงินผ่านบัญชีของนางสาว ณ. เพื่อประโยชน์ในการทำธุรกรรมทางการเงินของนางสาว ณ. ตามที่นางสาว ณ. ร้องขอ จึงเป็นการกระทำเพื่อให้ตนเองและผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้

คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาลงมติแล้ว เห็นว่า ผู้อุทธรณ์เป็นผู้มีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติ โดยได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้ปฏิบัติหน้าที่เจ้าหน้าที่บัญชีโรงเรียนมีหน้าที่จัดทำบัญชีเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาของโรงเรียน แต่ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ โดยนำเงินที่หักจากบัญชีเงินเดือนข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาเพื่อนำส่งเงินซื้อสวัสดิการธนาคารออมสินมาใส่บัญชีตนเอง และบัญชีของนางสาว ณ. ลูกจ้างชั่วคราว เพื่อตกแต่งบัญชีธนาคาร จึงเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 มาตรา 84 วรรคสาม ความว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นความผิดวินัยร้ายแรง แม้ผู้อุทธรณ์จะอ้างว่าตนเองนั้นมีความดีความชอบมากมาย ขอให้คณะกรรมการโปรดเมตตาंनाเหตุผลความจำเป็นและคุณงามความดีของผู้อุทธรณ์มาพิจารณา

ลดหย่อนผ่อนโทษ ซึ่งคณะกรรมการได้พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้ว่าคณะกรรมการจะได้รับทราบถึงคุณงามความดีของผู้อุทธรณ์ตามที่กล่าวอ้างแล้วก็ตาม แต่คณะกรรมการก็มิอาจใช้ดุลพินิจพิจารณาเป็นอื่นได้ ต้องพิจารณาไปตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว.234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2536 ความว่า 1.2 การลงโทษผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือละทิ้งหน้าที่ราชการ ตามข้อ 1.1 เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรปราณีอื่นใดไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ ด้วยเหตุดังกล่าวมาแล้วนั้น คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 84 วรรคสาม เห็นควรลงโทษไล่ออกตามมาตรา 96 (5) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2547

คู่กรณีในอุทธรณ์เห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจึงเสนอเรื่องดังกล่าวให้ ก.ก. พิจารณา ก.ก. พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้อุทธรณ์ได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการโรงเรียน ให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่บัญชีโรงเรียน มีหน้าที่จัดทำบัญชีเงินเดือนข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษากรุงเทพมหานคร และเป็นเจ้าหน้าที่การเงินในโครงการอาหารกลางวัน โครงการอาหารเช้าและเงินบำรุงการศึกษา ตามคำสั่ง ลงวันที่ 2 มิถุนายน พ.ศ. 2559 ผู้อุทธรณ์จึงเป็นผู้มีหน้าที่ราชการในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว แต่ปรากฏว่า เมื่อผู้อุทธรณ์ได้ทำการหักเงินของผู้กู้เงินสินเชื่อ ประเภทสวัสดิการของธนาคารออมสิน รายนาย ว. นาง ช. นาย ป. นางสาว ว. นางสาว ภ. นาย พ. และ นางสาว ย. ตามบัญชีเงินเดือนและค่าจ้างของโรงเรียน ประจำเดือนมกราคม 2559 - สิงหาคม 2560 ซึ่งธนาคารออมสินกำหนดให้นำส่งชำระทุก ๆ สิ้นเดือนแล้ว ได้มีการนำเงินดังกล่าวส่งธนาคารออมสินล่าช้า รวมทั้งไม่ได้นำเงินที่หักในงวดประจำเดือนกรกฎาคม 2560 ของนาย ว. นาง ช. และ นางสาว ว. ส่งธนาคารออมสิน จนทำให้ธนาคารออมสิน ได้มีหนังสือลงวันที่ 25 สิงหาคม 2560 ติดตามทวงถามให้ผู้กู้ชำระหนี้ ผู้อุทธรณ์จึงนำเงินไปชำระหนี้เมื่อวันที่ 1 และ 4 กันยายน 2560 เป็นเหตุให้ผู้กู้ขาดสภาพคล่องทางการเงิน จนไม่สามารถทำธุรกรรมทางการเงินได้ ซึ่งจากการตรวจสอบเงินเดือนและค่าจ้างของโรงเรียน ประจำเดือนมกราคม 2559 - สิงหาคม 2560 พบว่า เงินเดือนของผู้อุทธรณ์ติดลบทุกเดือน จำนวนตั้งแต่ 2,390 บาท ถึง 23,906.75 บาท และ นางสาว ณ. ซึ่งเป็นลูกจ้างชั่วคราว ไม่มีรายชื่อในการรับเงินผ่านบัญชี แต่ตามบัญชีรายชื่อรับเงินเดือนบุคลากรโรงเรียน เดือนมกราคม 2559 - สิงหาคม 2560 และหนังสือธนาคารกรุงไทย ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2561 ที่นำส่งสำเนาบัญชีรายชื่อรับเงินเดือนโรงเรียน ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2559 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2560 เพื่อประกอบการพิจารณาการดำเนินการทางวินัย กลับพบว่าผู้อุทธรณ์ได้รับเงินจำนวนตั้งแต่ 11,704.50 บาท ถึง 36,138 บาท และปรากฏรายชื่อ นางสาว ณ. รับเงินเดือนผ่านบัญชีธนาคารจำนวนตั้งแต่ 11,500 บาทถึง 23,000 บาท โดยผู้อุทธรณ์ให้การยอมรับว่า ได้ทำการตกแต่งบัญชีและนำเงินที่หักจากบัญชีเงินเดือนข้าราชการครูนำส่งธนาคารออมสินล่าช้าจริง โดยการนำเงินส่วนหนึ่งพักไว้ในบัญชีของนางสาว ณ. เนื่องจากนางสาว ณ. ร้องขอ และส่วนหนึ่งได้พักไว้ในบัญชีของตนเอง เนื่องจากผู้อุทธรณ์มีปัญหาเกี่ยวกับสภาพคล่องทางการเงินและเพื่อประโยชน์ในการทำธุรกรรมทางการเงิน อีกทั้งผู้อุทธรณ์ยอมรับว่า ได้มีการถอนเงินในบัญชีออกมาใช้บ้าง ไม่ได้เก็บไว้ในบัญชีจนถึงวันที่จะนำเงินไปจ่ายให้ธนาคารออมสิน อีกทั้งเงินที่นำไปชำระหนี้ให้กับธนาคารออมสินภายหลังจากที่ธนาคารออมสินได้มีหนังสือติดตามทวงถามให้ผู้กู้ชำระหนี้ นั้น ก็เป็นเงินที่ได้มาจากการกู้ยืมสหกรณ์

ออมทรัพย์ครูกรุงเทพมหานครและพี่สาว ซึ่งเป็นการนำเงินจากที่อื่นมาใช้ในการแก้ไข้ปัญหาเพื่อให้สถานะทางการเงินในปัจจุบันเป็นปกติ พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ซึ่งมีหน้าที่ราชการตามการมอบหมายของผู้บังคับบัญชาและตามคำสั่งโรงเรียน แต่กลับปฏิบัติหน้าที่ราชการดังกล่าวเพื่อแสวงหาประโยชน์ให้ตนเองหรือผู้อื่นและเป็นประโยชน์ที่มีควรได้ โดยชอบด้วยกฎหมาย จึงเป็นการแสดงถึงการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยไม่ชอบ อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 84 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 ประกอบมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ซึ่งกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการ คณะรัฐมนตรีมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการการนำเงินทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรปราณีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษเป็นปลดออกจากราชการ ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2536 ดังนั้น ตามที่ผู้อำนวยการเขตมีความเห็นควรลงโทษไล่ออกจากราชการของผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ จึงเหมาะสมกับกรณีกระทำผิดแล้ว สำหรับวันออกจากราชการให้เป็นไปตามระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยวันออกจากราชการ ของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2554 ก.ก. มีข้อสังเกตเพิ่มเติมว่า หากได้มีการสั่งลงโทษทางวินัยกับผู้อุทธรณ์ตามมติ ก.ก. แล้ว ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งควรแจ้งผลการดำเนินการทางวินัยผู้อุทธรณ์ให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (สำนักงาน ป.ป.ท.) เพื่อพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อไปด้วย

มติที่ประชุม ก.ก. มีมติเป็นเอกฉันท์ ดังนี้ 1) พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 84 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 ประกอบมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากร พ.ศ. 2554 2) ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการสำหรับผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ สำหรับวันออกจากราชการ ให้เป็นไปตามระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2548 3) ให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งผู้อุทธรณ์ มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ 4) มีข้อสังเกตให้กรุงเทพมหานครดำเนินการ ดังนี้ 4.1) พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เข้าข่ายเป็นความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานปลอมเอกสารราชการโดยบันทึกบัญชีไม่ถูกต้องและไม่ตรงต่อความเป็นจริง เห็นควรให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับผู้อุทธรณ์ในกรณีนี้ด้วย 4.2) หากได้มีการสั่งลงโทษทางวินัยกับผู้อุทธรณ์ตามมติ ก.ก. แล้ว ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งควรแจ้งผลการดำเนินการทางวินัยให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (สำนักงาน ป.ป.ท.) เพื่อพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อไปด้วย

คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ไล่ออกจากราชการ

โดยที่เรื่องนี้ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่า กรณีที่ผู้อุทธรณ์ได้ทำการหักเงินของผู้กู้เงินสินเชื่อประเภทสวัสดิการของธนาคารออมสินนั้น เป็นการหักที่เกิดจากการสมยอมกันเองที่ให้ผู้อุทธรณ์หักเพื่อเอาไปชำระหนี้ให้แก่ธนาคารออมสินแทน ซึ่งมีใช่เป็นกรณีที่ต้องทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งตามคำสั่งโรงเรียน ลงวันที่ 2 มิถุนายน พ.ศ. 2559 ซึ่งแม้ปรากฏตามที่ผู้อุทธรณ์ยอมรับว่าได้นำเงินดังกล่าวส่งธนาคารออมสินล่าช้าจริงก็ตาม และผู้อุทธรณ์ได้ยอมรับว่าได้เบิกถอนเอาเงินไปใช้บ้างนั้น ก็ย่อมถือได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดต่อผู้เป็นเจ้าของเงินที่น่าจะเป็นผู้เสียหายในนามส่วนตัว ฐานที่ผู้อุทธรณ์เบียดบังยกเอาเงินไป หาใช่เป็นกรณีที่ผู้อุทธรณ์ต้องเป็นผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการไม่ เพราะคำสั่งโรงเรียนที่แต่งตั้งผู้อุทธรณ์ให้เป็นผู้จัดทำบัญชีเงินเดือนข้าราชการครูและบุคลากรโครงการอาหารกลางวัน โครงการอาหารเช้า และเงินบำรุงการศึกษา ถือเป็นคำสั่งที่ระบุไว้แจ้งชัดแล้ว ซึ่งไม่มีปรากฏคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์ทำหน้าที่หักเงินของผู้กู้เงินสินเชื่อ ประเภทสวัสดิการของธนาคารออมสิน ดังนั้น เมื่อผู้อุทธรณ์มีหน้าที่เฉพาะตามคำสั่งโรงเรียน แต่ไม่ได้มีคำสั่งให้ทำหน้าที่หักเงินของผู้กู้เงินสินเชื่อประเภทสวัสดิการของธนาคารออมสิน จึงถือไม่ได้ว่ามีหน้าที่ตามกฎหมาย การที่มิมีมติ ก.ก. กล่าวหาผู้อุทธรณ์ว่า “กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 84 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547” นั้น ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นพ้องด้วยเพราะตีความคำว่า “หน้าที่” ตามกฎหมายนั้นน่าจะเป็นการตีความเฉพาะกับหน้าที่ตามคำสั่งเท่านั้น แต่เมื่อไม่มีคำสั่งให้มีหน้าที่แล้ว ก็ย่อมไม่ผิดวินัยอย่างร้ายแรง เพราะการวินิจฉัยย่อมต้องตีความอย่างแคบและโดยเคร่งครัด และการกระทำตามที่กล่าวหาผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์เห็นว่าความเสียหายนั้นไม่เคยมีปรากฏต่อโรงเรียน แม้แต่การทำสรุปบัญชีรายชื่อรับเงินเดือนบุคลากรโรงเรียนทุกเดือน ทุกคน ตามที่ปรากฏในสำนวนตั้งแต่เดือนมกราคม 2559 จนถึงเดือนธันวาคม 2560 ก็สอดคล้องตรงกันกับหนังสือของธนาคารกรุงไทย ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2561 ที่ส่งสำเนาบัญชีรายชื่อรับเงินเดือนโรงเรียน ที่มีรายการตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2559 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2560 ซึ่งก็เกิดความเสียหายแต่เฉพาะกรณีที่ผู้อุทธรณ์นำเอาเงินไปชำระหนี้แก่ธนาคารออมสินแทนเท่านั้น หาใช่เป็นความเสียหายแก่โรงเรียนไม่ แต่ผู้เสียหายที่แท้จริงคือ นาย ว. นาง ช. นาย ป. นางสาว ว. นางสาว ภ. นาย พ. และ นางสาว ย. ซึ่งข้อกล่าวหาผู้อุทธรณ์ว่า “ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 84 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547” จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนกรณีที่ผู้อุทธรณ์ยอมรับว่าได้ตกแต่งบัญชีธนาคารของผู้อุทธรณ์และของนางสาว ณ. ตามคำแก้ข้อกล่าวหาของผู้อุทธรณ์นั้นก็เป็นการนำเอาเงินของครูผู้กู้เงินธนาคารออมสินเท่านั้น ซึ่งเป็นเงินที่ได้มาหลังจากที่ระบบบัญชีเงินเดือนของครูทุกคนได้โอนเข้าบัญชีธนาคารกรุงไทยแล้ว ซึ่งถือว่าเป็นเงินที่ผ่านขั้นตอนการทำหน้าที่ของผู้อุทธรณ์ตามคำสั่งโรงเรียน ลงวันที่ 2 มิถุนายน พ.ศ. 2559 ซึ่งจุดประสงค์ของการตกแต่งบัญชีเพื่อไว้ให้รายการเดินบัญชีของผู้อุทธรณ์นั้นให้ดูว่ามีเงินผ่านเข้าออก เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือเวลาทำธุรกรรมการกู้ยืมเท่านั้น แต่ก็ไม่ได้มีการดำเนินการใด ๆ ทั้งบัญชีของผู้อุทธรณ์และของนางสาว ณ. ดังนั้น จึงถือไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์กระทำการโดยทุจริต อีกทั้งไม่มีปรากฏว่าผู้อุทธรณ์ได้ไปชิงการแสวงเอาจากเงินเดือน

ของครูและบุคลากรของโรงเรียน ซึ่งก็มีเพียงเงินที่บรรดาครูผู้กู้เงินเพื่อสวัสดิการของธนาคารออมสินเท่านั้นที่ยินยอมให้ผู้อุทธรณ์นำเอาเงินไปชำระหนี้ให้แทน ซึ่งแม้ว่าเกิดความเสียหายขึ้นดังกล่าวก็เป็นความเสียหายเกิดกับครูผู้กู้เงินเพื่อสวัสดิการฯ ดังกล่าว ถือว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดฐานยกยอกทรัพย์มิใช่ผิดต่อหน้าที่ตามที่ถูกกล่าวหา สำหรับในประเด็นที่ว่าพฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เข้าข่ายเป็นความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานปลอมเอกสารราชการ โดยบันทึกบัญชีไม่ถูกต้องและไม่ตรงต่อความเป็นจริง เห็นควรให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับผู้อุทธรณ์ในกรณีนี้ด้วย นั้น ผู้อุทธรณ์ขออุทธรณ์คัดค้านและโต้แย้งว่า การกรอกตกแต่งบัญชีตามข้อกล่าวหาและตามที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงก็ดีและตามที่คุณอุทธรณ์ยอมรับเองก็ดี ก็เป็นการกระทำด้วยตัวเอง ผู้อุทธรณ์มีหน้าที่ทำบัญชีเงินเดือนของครู แม้ผู้อุทธรณ์จะจัดทำเอกสารเกี่ยวกับงานการเงินในหน้าที่รับผิดชอบของผู้อุทธรณ์ไม่ตรงกับความเป็นจริง ก็ถือไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์กระทำ ความผิดฐานปลอมเอกสาร ใช้เอกสารปลอม ฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน เพราะผู้อุทธรณ์เป็นผู้บันทึกข้อความลงในเอกสารต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยผู้อุทธรณ์มิได้เป็นผู้แจ้งข้อความดังกล่าวแก่เจ้าพนักงานอื่นแต่อย่างใดและไม่ได้นำไปทำการใด ๆ กรณีจึงมีประเด็นวินิจฉัยตามลำดับข้ออุทธรณ์ ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่งมีว่า ผู้อุทธรณ์มีหน้าที่จัดทำบัญชีเงินเดือนข้าราชการครูและลูกจ้างประจำของโรงเรียน และทำการนำเงินที่หักจากเงินเดือนครูเพื่อนำส่งเงินเพื่อธนาคารออมสินมาใส่บัญชีตนเองและบัญชีของนางสาว ณ. รวมทั้งนำเงินที่เหลือซึ่งเป็นเงินค่าอาหารกลางวันเข้าบัญชีตนเองก่อน ถือเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 84 วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 หรือไม่ และข้ออุทธรณ์ที่ว่า คำสั่งโรงเรียนลงวันที่ 2 มิถุนายน พ.ศ. 2559 ที่แต่งตั้งผู้อุทธรณ์ให้เป็นผู้จัดทำบัญชีเงินเดือนข้าราชการครูและบุคลากรโครงการอาหารกลางวัน โครงการอาหารเช้า และเงินบำรุงการศึกษา ถือเป็นคำสั่งที่ระบุไว้แจ้งชัดแล้ว ซึ่งไม่มีปรากฏคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์ทำหน้าที่หักเงินของผู้กู้เงินสินเชื่อ ประเภทสวัสดิการของธนาคารออมสิน แต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อผู้อุทธรณ์มีหน้าที่เฉพาะตามคำสั่งของโรงเรียน แต่ไม่ได้มีคำสั่งให้ทำหน้าที่หักเงินของผู้กู้เงินสินเชื่อประเภทสวัสดิการของธนาคารออมสิน จึงถือไม่ได้ว่ามีหน้าที่ตามกฎหมาย รับฟังได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า อุทธรณ์นี้มีประเด็นพิจารณาเบื้องต้นว่า ผู้อุทธรณ์มีหน้าที่ราชการในเรื่องนี้หรือไม่ เห็นว่า การพิจารณาว่าการกระทำใดเป็นการกระทำตามหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 84 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 หรือไม่นั้น มีข้อพิจารณา 4 ประการ ดังนี้ (1) กฎหมายหรือระเบียบในกรณีที่ราชการเรื่องใดมีกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการกำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งใดเป็นเจ้าพนักงานหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ในเรื่องใด ผู้ดำรงตำแหน่งนั้นก็ทำหน้าที่ราชการตามกฎหมายหรือระเบียบนั้น (2) มาตรฐานกำหนดตำแหน่งซึ่งได้จัดทำไว้เป็นบรรทัดฐานโดยกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของตำแหน่งตลอดจนลักษณะงานที่ปฏิบัติไว้เป็นกรอบกว้าง (3) การมอบหมายของผู้บังคับบัญชา อาจเป็นการมอบหมายงานอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ให้ปฏิบัติภายในกรอบหน้าที่และความรับผิดชอบของตำแหน่งตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง

หรือมอบหมายงานอื่นที่อยู่ภายในอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาก็ได้ และ (4) หน้าที่ราชการโดยพฤตินัย พิจารณาจากข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ที่ปรากฏเป็นเรื่อง ๆ ว่าตามพฤตินัยเพียงพอที่จะถือว่าผู้นั้นมีหน้าที่ราชการในเรื่องนั้นได้หรือไม่

อุทธรณ์นี้ข้อเท็จจริงปรากฏตามสำนวนการสอบสวนว่า ผู้อุทธรณ์ได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการโรงเรียนในฐานะผู้บังคับบัญชา ให้มีหน้าที่จัดทำบัญชีเงินเดือนข้าราชการครูและลูกจ้างประจำของโรงเรียน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 และโรงเรียนได้มีคำสั่งโรงเรียน ลงวันที่ 2 มิถุนายน พ.ศ. 2559 แต่งตั้งผู้อุทธรณ์เป็นเจ้าหน้าที่บัญชีโรงเรียน โดยให้เป็นผู้จัดทำบัญชีเงินเดือนข้าราชการครูและบุคลากร มีหน้าที่จัดทำบัญชีที่รับผิดชอบให้ถูกต้อง เป็นปัจจุบัน เอกสารครบถ้วนและสามารถตรวจสอบได้ และแต่งตั้งให้เป็นเจ้าหน้าที่การเงินโครงการอาหารกลางวัน โครงการอาหารเช้า และเงินบำรุงการศึกษา แต่ผู้อุทธรณ์นำจ่ายเงินให้ธนาคารออมสินล่าช้ากว่ากำหนด ตั้งแต่เดือนกันยายน 2559 ถึงเดือนกรกฎาคม 2560 และทำการตกแต่งบัญชีเงินเดือนครู โดยการหักจากบัญชีเงินเดือนครูเข้าบัญชีของนางสาว ณ. ตั้งแต่ก่อนเดือนมกราคม 2559 และนำเข้าบัญชีตนเองตั้งแต่เดือนตุลาคม 2559 ถึงเดือนสิงหาคม 2560 ดังนั้น ในระหว่างกระทำความผิด ผู้อุทธรณ์จึงมีหน้าที่ราชการในการจัดทำบัญชีเงินเดือนข้าราชการครูและบุคลากรและเกี่ยวกับการเงินโครงการอาหารกลางวัน โครงการอาหารเช้ากับเงินบำรุงการศึกษาของโรงเรียนตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา ส่วนการทำหน้าที่หักเงินของผู้กู้เงินสินเชื่อประเภทสวัสดิการของธนาคารออมสินนั้น เนื่องจากเป็นสวัสดิการของข้าราชการและหน่วยงาน จะต้องทำหน้าที่หักเงินเดือนของข้าราชการเพื่อส่งเป็นเงินกู้สินเชื่อที่ธนาคารตามที่ตกลงกับหน่วยงานกับข้าราชการ ฉะนั้น เมื่อผู้อุทธรณ์ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการจัดทำบัญชีเงินเดือนข้าราชการครูและบุคลากรของโรงเรียน และการหักเงินดังกล่าวจึงอยู่ในขอบข่ายของการจัดทำบัญชีเงินเดือนอันเป็นหน้าที่ราชการของผู้อุทธรณ์ตามที่ได้รับมอบหมาย อีกทั้ง ผู้อุทธรณ์ได้ผูกพันตนรับทำหน้าที่หักเงินของผู้กู้เงินสินเชื่อ ประเภทสวัสดิการของธนาคารออมสิน รายนาย ว. นาง ช. นาย ป. นางสาว ว. นางสาว ภ. นาย พ. และนางสาว ย. โดยทำบัญชีหักจากเงินเดือนของบุคคลดังกล่าวตลอดมา การกระทำดังกล่าวจึงเป็นที่ประจักษ์แก่บุคคลอื่นว่าผู้อุทธรณ์เป็นผู้มีหน้าที่ดังกล่าวโดยพฤตินัยอีกประการหนึ่งด้วย ดังนั้น ผู้อุทธรณ์จึงมีหน้าที่ราชการในการจัดทำบัญชีเงินเดือนข้าราชการครูและบุคลากรของโรงเรียน ซึ่งรวมตลอดถึงการนำเงินเข้าบัญชีและหักเงินของผู้กู้เงินสินเชื่อประเภทสวัสดิการของธนาคารออมสิน รายนาย ว. นาง ช. นาย ป. นางสาว ว. นางสาว ภ. นาย พ. และนางสาว ย. ด้วยอุทธรณ์ที่ว่าไม่ได้มีคำสั่งให้ทำหน้าที่หักเงินของผู้กู้เงินสินเชื่อประเภทสวัสดิการของธนาคารออมสินจึงถือไม่ได้ว่ามีหน้าที่ตามกฎหมาย จึงฟังไม่ขึ้น

ประเด็นที่สองมีว่า ผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 84 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เมื่อในทางสอบสวนปรากฏตามเอกสารหลักฐานเป็นสำเนารายละเอียดการจ่ายเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษากรุงเทพมหานครและลูกจ้างประจำโรงเรียน ตั้งแต่วันที่

1 มกราคม 2559 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2560 ประกอบกับสำเนาบัญชีรายชื่อรับเงินเดือนโรงเรียนตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2559 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2560 ที่ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ส่งมาให้ และคำรับของผู้อุทธรณ์ว่า เมื่อผู้อุทธรณ์ได้รับเช็คเงินเดือนของบุคลากรโรงเรียนจากสำนักงานเขตแล้ว ผู้อุทธรณ์ต้องนำเช็คเงินเดือนที่ส่งจ่ายธนาคารกรุงไทย สาขา ก. ไปเข้าบัญชีที่ธนาคารกรุงไทย สาขา ก. ก่อน จากนั้นเขียนใบถอนเงินตามจำนวนที่ระบุในเช็คเพื่อนำเงินเข้าธนาคารกรุงไทย สาขา ข. ตามบัญชีรายชื่อรับเงินเดือนบุคลากรโรงเรียน และกระจ่ายเงินเข้าบัญชีตามบัญชีรายชื่อรับเงินเดือนบุคลากรโรงเรียนที่ผู้อุทธรณ์ได้จัดทำขึ้นโดยบัญชีรายชื่อรับเงินเดือนบุคลากรโรงเรียนนั้น จะรวมถึงบัญชี “โรงเรียน...” ซึ่งเงินที่จะเข้าบัญชี “โรงเรียน...” คือเงินที่ผู้อุทธรณ์ ได้หักไว้เป็นค่าอาหารกลางวันและค่าสวัสดิการก่อนนำจ่ายให้บุคลากรของโรงเรียน แต่ปรากฏว่าบัญชีรายชื่อรับเงินเดือนบุคลากรโรงเรียนที่ต้องส่งให้ธนาคารเพื่อโอนให้บุคลากรโรงเรียนและโอนเข้าบัญชี “โรงเรียน...” ในคราวเดียวกันนั้น เป็นบัญชีที่ผู้อุทธรณ์ตกแต่งบัญชีเรียบร้อยแล้วโดยเพิ่มชื่อนางสาว ศ. อติษฐ์าราชการครูโรงเรียน ซึ่งได้โอนย้ายไปยังโรงเรียนในอื่นแล้ว และเพิ่มชื่อนางสาว ณ. ลูกจ้างชั่วคราว ซึ่งตามระเบียบต้องรับเงินค่าจ้างรายเดือนเป็นเงินสดจากสำนักงานเขตทุกเดือนเข้าในบัญชีรายชื่อรับเงินเดือนบุคลากรโรงเรียน เพื่อให้ธนาคารโอนเงินให้บุคคลที่ไม่มีสิทธิทั้งสอง และผู้อุทธรณ์ยังเปลี่ยนแปลงตัวเลขจำนวนเงินในบัญชีเพื่อให้ธนาคารโอนเงินให้ผู้อุทธรณ์เพิ่มขึ้น ซึ่งเงินจำนวนที่จะนำเข้าบัญชีนางสาว ศ. นางสาว ณ. และบัญชีผู้อุทธรณ์นั้นเป็นเงินที่ผู้อุทธรณ์ได้หักไว้เป็นค่าอาหารกลางวันและค่าสวัสดิการ ซึ่งต้องโอนเข้าบัญชี “โรงเรียน...” ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงรับฟังเป็นที่ยุติว่า ผู้อุทธรณ์ได้อาศัยอำนาจหน้าที่ราชการในการจัดทำบัญชีเงินเดือนครูและหักเงินสวัสดิการสินเชื่อและสินเชื่อจากเงินบัญชีโดยนำรายชื่อนางสาว ศ. นางสาว ณ. ซึ่งเป็นผู้ที่ไม่มีสิทธิได้รับเงินเดือนเพิ่มเข้าในบัญชีรายชื่อรับเงินเดือนบุคลากรโรงเรียนเพื่อให้ธนาคารโอนเงินให้บุคคลทั้งสอง และเปลี่ยนแปลงตัวเลขจำนวนเงินในบัญชีเพื่อให้ธนาคารโอนเงินให้ผู้อุทธรณ์เพิ่มขึ้น เพื่อให้บัญชีของบุคคลทั้งสองรวมทั้งผู้อุทธรณ์นั้นมีเงินผ่านเข้าออกเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือเวลาทำธุรกรรมการกู้ยืมเงิน อีกทั้ง ผู้อุทธรณ์ยอมรับว่าได้มีการถอนเงินในบัญชีออกมาใช้บ้างไม่ได้เก็บไว้ในบัญชีจนถึงวันที่นำเงินไปจ่ายให้ธนาคารออมสิน กรณีจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา 84 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547

ประเด็นที่สามมีว่า การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการเป็นระดับโทษที่เหมาะสมหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 มาตรา 99 บัญญัติว่า “เมื่อได้ดำเนินการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาตามมาตรา 98 แล้ว ถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหามิได้กระทำผิดวินัยให้สั่งยุติเรื่อง ถ้าฟังได้ว่ากระทำผิดวินัยให้ดำเนินการตามมาตรา 100 และในกรณีที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงต้องลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนผ่อนโทษห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก” และมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2536 มีมติว่า กรณี

ทุจริตต่อหน้าที่ราชการลงโทษไล่ออกจากราชการ การนำเงินทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรปราณีอื่นใดไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษเป็นปลดออกจากราชการ

อุทธรณ์นี้เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา 84 วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 ซึ่งต้องปลดออกหรือไล่ออก ตามนัยมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ประกอบกับกรณีทุจริตต่อหน้าที่นั้น มติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2536 กำหนดให้ต้องไล่ออกจากราชการ แม้จะนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนก็ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษเป็นปลดออกจากราชการ ดังนั้น การที่คู่กรณีในอุทธรณ์ลงโทษไล่ออกผู้อุทธรณ์ออกจากราชการจึงเหมาะสมแล้ว

ประเด็นที่สี่มีว่า ข้ออุทธรณ์ที่ว่า การที่ ก.ก. มีมติว่าพฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เข้าข่ายเป็นความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานปลอมเอกสารราชการ โดยบันทึกบัญชีไม่ถูกต้องและไม่ตรงต่อความเป็นจริง เห็นควรให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับผู้อุทธรณ์ในกรณีนี้ด้วย นั้น ผู้อุทธรณ์โต้แย้งว่า การกรอกตกแต่งบัญชีตามข้อกล่าวหาและตามที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงก็ดี และตามที่คุณอุทธรณ์ยอมรับเองก็ดี ก็เป็นการกระทำด้วยตนเอง ผู้อุทธรณ์มีหน้าที่ทำบัญชีเงินเดือนของครู แม้ผู้อุทธรณ์จะจัดทำเอกสารเกี่ยวกับงานการเงินในหน้าที่รับผิดชอบของผู้อุทธรณ์ไม่ตรงต่อความเป็นจริงก็ถือไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดฐานปลอมเอกสาร ใช้เอกสารปลอม ฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน เพราะผู้อุทธรณ์เป็นผู้บันทึกข้อความลงในเอกสารต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยผู้อุทธรณ์มิได้เป็นผู้แจ้งข้อความดังกล่าวแก่เจ้าพนักงานอื่นแต่อย่างใดและไม่ได้นำไปทำการใด ๆ รับฟังได้หรือไม่ อย่างไร

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 มาตรา 37 บัญญัติว่า “ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ (2) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ตามมาตรา 60” มาตรา 60 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ผู้ใดถูกสั่งลงโทษหรือสั่งให้ออกจากราชการตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง” จากหลักกฎหมายดังกล่าว ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร คงมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เฉพาะในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ถูกสั่งลงโทษหรือสั่งให้ออกจากราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 เท่านั้น ดังนั้น ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จึงไม่มีอำนาจวินิจฉัยว่าผู้อุทธรณ์จะมีความผิดอาญาฐานใดตามที่ ก.ก. มีมติหรือไม่ อย่างไร แต่เป็นเรื่องที่ต้องไปฟ้องร้องและอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม

ประเด็นที่หกข้ออุทธรณ์ที่ว่า การกระทำของผู้อุทธรณ์ไม่ได้เกิดความเสียหายแก่โรงเรียนแต่ความเสียหายเกิดแก่เฉพาะครูที่ให้ผู้อุทธรณ์นำเอาเงินไปชำระหนี้แก่ธนาคารออมสินแทนเท่านั้น หากใช่เป็นความเสียหายแก่โรงเรียนไม่

ซึ่งข้อกล่าวหาผู้อุทธรณ์ว่า “ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา 84 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547” จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย รับฟังได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยไปแล้วว่าพฤติการณ์แห่งการกระทำผิดของผู้อุทธรณ์เข้าข่ายองค์ประกอบความผิดตามบทบัญญัติมาตรา 84 วรรคสาม ดังกล่าว 3 ข้อ คือ (1) มีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติ (2) ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และ (3) เพื่อให้ตนเองและผู้อื่นได้ประโยชน์อันมิควรได้ กรณีจึงเข้าข่ายกระทำผิดวินัยตามที่คู่กรณีในอุทธรณ์กล่าวหาแล้ว ประกอบกับเงินที่ธนาคารโอนเข้าบัญชีผู้อุทธรณ์ นางสาว ศ. นางสาว ณ. นั้น เป็นเงินที่ผู้อุทธรณ์ตกแต่งบัญชีการรับเงินเดือนของครูโดยมีการเพิ่มบุคคลและแก้ไขตัวเลขบัญชีเงินเดือนของตนเอง จนเป็นผลให้ธนาคารโอนเงินจากบัญชีของโรงเรียนเข้าบัญชีของบุคคลทั้งสาม รวมทั้งธนาคารไม่โอนเงินเข้าบัญชีของโรงเรียนให้เป็นที่ถูกต้องตามระเบียบ ย่อมก่อให้เกิดความเสียหายต่อระบบงานของราชการ และทำให้หน่วยงานหรือส่วนราชการขาดความน่าเชื่อถือหรือความไว้วางใจของประชาชนแล้ว แม้ผู้อุทธรณ์จะอ้างว่าเงินที่โอนเข้าบัญชีผู้อุทธรณ์ นางสาว ศ. นางสาว ณ. เป็นเงินของครูทั้ง 7 คน ก็ตาม แต่ผู้อุทธรณ์มีหน้าที่ต้องนำเงินเข้าบัญชี “โรงเรียน...” เพื่อใช้ชำระหนี้ให้ครูทั้ง 7 คน หรือใช้จ่ายเป็นค่าอาหารกลางวัน ประกอบกับคำรับของผู้อุทธรณ์ในชั้นสอบสวนทางวินัยก็ได้รับว่ามีหน้าที่นำเงินชำระหนี้ให้กับครูทั้ง 7 คน ดังนั้น ไม่ว่าเงินดังกล่าวจะเป็นเงินส่วนตัวของครูทั้ง 7 คน หรือเงินของราชการ ก็ไม่อาจทำให้ผู้อุทธรณ์พ้นผิดได้ข้ออ้างในประเด็นนี้ของผู้อุทธรณ์จึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนข้ออุทธรณ์ทั้งหลายที่ยกประเด็นเรื่องการตีความกฎหมายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และแนวคำพิพากษาศาลฎีกาเป็นข้ออุทธรณ์ รับฟังได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การดำเนินคดีอาญาเป็นการดำเนินการเพื่อนำตัวผู้กระทำผิดอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญาและกฎหมายอื่นที่กำหนดโทษทางอาญาไว้มาลงโทษตามกฎหมาย การดำเนินคดีอาญามีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อรักษาความมั่นคงของประเทศในด้านต่าง ๆ ความสงบเรียบร้อยของสังคม และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ประมวลกฎหมายอาญา จึงกำหนดโทษทางอาญาไว้หลายระดับคือ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ ริบทรัพย์สิน ซึ่งโทษดังกล่าวเป็นมาตรการทางกฎหมายที่กระทบต่อสิทธิและเสรีภาพในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคลโดยตรงอย่างรุนแรง ดังนั้น โดยหลักการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและการพิจารณาคดีอาญาของศาลยุติธรรมจึงต้องเข้มงวดในการพิสูจน์ความผิดของจำเลย โจทก์จะต้องอ้างพยานหลักฐานและนำสืบพิสูจน์ความผิดของจำเลยต่อศาลให้ปรากฏอย่างชัดแจ้งจนปราศจากข้อสงสัย ศาลจึงจะพิพากษาลงโทษจำเลยได้ หากปรากฏข้อสงสัยว่าจำเลยได้กระทำผิดอาญาจริงหรือไม่แม้เพียงเล็กน้อย ศาลก็จะยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยตามนัย มาตรา 227 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ส่วนการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการเป็นมาตรการทางการปกครองและการบังคับบัญชาที่มีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อควบคุมความประพฤติของข้าราชการให้อยู่ในกรอบระเบียบวินัยของทางราชการเพื่อให้ข้าราชการปฏิบัติราชการอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล บรรลุเป้าหมาย

และภารกิจขององค์กร โทษทางวินัยเป็นเพียงมาตรการทางการปกครองซึ่งมีความรุนแรงน้อยกว่าโทษทางอาญา กระบวนการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการจึงมีความเข้มงวดน้อยกว่าการดำเนินคดีอาญา โดยกฎหมายกำหนดให้เป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาดำเนินการตามความเหมาะสม ตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง การดำเนินการทางวินัยและการดำเนินคดีอาญาจึงมีความมุ่งหมายและกระบวนการพิจารณาที่แตกต่างกัน เมื่อพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 มาตรา 98 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการสอบสวนให้ได้ความจริงและความยุติธรรมโดยมิชักช้า และในการสอบสวนจะต้องแจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มี ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยระบุหรือไม่ระบุข้อพยานก็ได้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหามีโอกาสชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา” ดังนั้น เมื่อมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการกระทำผิดวินัย กฎหมายกำหนดอำนาจหน้าที่ให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการสอบสวนให้ได้ความจริงและความยุติธรรมโดยมิชักช้า อันเป็นการกำหนดวิธีการดำเนินการทางวินัยไว้เป็นการเฉพาะต่างจากการดำเนินคดีอาญา ขั้นตอนการดำเนินการต่างกัน เขตอำนาจศาลต่างกัน ระบบในการพิจารณาต่างกัน การพิจารณาจึงไม่จำเป็นต้องถือตามกัน การที่ผู้อุทธรณ์นำเอาหลักเกณฑ์เรื่องอำนาจฟ้องคดีอาญา ตามประมวลวิธีพิจารณาคriminal มาตรา 28 ประกอบ มาตรา 2 (4) มาอุทธรณ์จึงเป็นความเข้าใจคลาดเคลื่อนของผู้อุทธรณ์ ข้ออุทธรณ์จึงฟังไม่ขึ้น

ด้วยเหตุผลในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่กล่าวข้างต้น พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์จึงเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 84 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 ซึ่งกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการนั้น มติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2536 กำหนดให้ต้องไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืน หรือเหตุอันควรปราณีใด ๆ ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นการปลดออกจาก ดังนั้น คำสั่งของคู่กรณีในอุทธรณ์ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงเหมาะสมกับความผิดและชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น

จึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

เรื่องแดงที่ 33 (อ)/2564

อุทธรณ์คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน

คำอุทธรณ์และคำขอ

ผู้อุทธรณ์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่งานรักษาความสะอาดชำนาญงาน ฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สังกัดสำนักงานเขต ได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร กรณีถูกผู้อำนวยการเขตมีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการ ร้อยละ 2 เป็นเวลาหนึ่งเดือน กรณีมาเซ็นชื่ออยู่เวรแต่ไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาความปลอดภัยตลอดระยะเวลาในวันที่ 15 มีนาคม 2561 ตามคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 และผนวกกรณีมาเซ็นชื่ออยู่เวรแต่ไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาความปลอดภัยตลอดระยะเวลาในวันที่ 25 เมษายน 2561 ตามคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2561 อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ โดยขัดขืนหรือหลีกเลี่ยง และฐานละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 82 (4) และ (5) มาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ผู้อุทธรณ์มีคำขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร พิจารณาวินิจฉัยเพิกถอนคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการ รวมทั้งทุกคำสั่งที่เกี่ยวข้อง

คำวินิจฉัย

ข้อเท็จจริงเบื้องต้นได้ความว่า ผู้อำนวยการเขตมีคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 เรื่อง ให้ข้าราชการและลูกจ้างอยู่เวรรักษาความปลอดภัยประจำสำนักงานเขต ประจำเดือนมีนาคม 2561 โดยกำหนดว่า วันที่ 15 มีนาคม 2561 ตั้งแต่เวลา 16.00 – 08.00 นาฬิกา ให้ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้าเวร และนาย ส. เป็นผู้อยู่เวรลำดับที่ 2 (ปฏิบัติหน้าที่แทนนาย ท.) ปรากฏว่านาย ส. ได้บันทึกรายงานในสมุดบันทึกเหตุการณ์ประจำวันว่า “ตามคำสั่งสำนักงานเขต เรื่อง ให้ข้าราชการและลูกจ้างอยู่เวรรักษาความปลอดภัย ประจำเดือนมีนาคม 2561 ตั้งแต่เวลา 16.00 – 08.00 นาฬิกา ของวันรุ่งขึ้น ผู้อุทธรณ์ผู้อยู่เวรลำดับที่ 1 ได้มาเซ็นชื่อเข้าเวรตั้งแต่เวลา 16.00 นาฬิกา แต่ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ ณ ห้องเวรอักษิณ้อย่างใด” และตามคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2561 เรื่อง ให้ข้าราชการและลูกจ้างอยู่เวรรักษาความปลอดภัยประจำสำนักงานเขต ประจำเดือนเมษายน 2561 โดยวันที่ 25 เมษายน 2561 ตั้งแต่เวลา 16.00 – 08.00 นาฬิกา กำหนดว่าให้ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้าเวร นาย อ. เป็นผู้อยู่เวรลำดับที่ 2 ปรากฏว่ามีการบันทึกรายงานในสมุดบันทึกเหตุการณ์ประจำวันข้อความไม่ตรงกัน มีการลบข้อความในสมุดลงเวลาสำหรับเวรป้องกันอักษิณ้อย่างกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการเขตมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแก่ผู้อุทธรณ์ในสองกรณีดังกล่าว คือ กรณีการอยู่เวรรักษาความปลอดภัยวันที่ 25 เมษายน 2561 และกรณีการอยู่เวรรักษาความปลอดภัยวันที่ 15 มีนาคม 2561 ผลการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงเห็นว่า ผู้อุทธรณ์

มีพฤติการณ์กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่อุทิสเวลาของตนให้แก่ราชการ ละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 82 (5) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 สมควรได้รับโทษภาคทัณฑ์ แต่เนื่องจากผู้อุทธรณ์ไม่เคยได้รับโทษทางวินัยในความผิดเช่นนี้และเป็นความผิดวินัยเล็กน้อย ทั้งยังไม่เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ มีเหตุอันควรงดโทษโดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ ตามมาตรา 96 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 ข้อ 59 และข้อ 71 คู่กรณีในอุทธรณ์เห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนจึงมีคำสั่งงดโทษข้าราชการ โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ และรายงานการดำเนินการทางวินัยไปยังสำนักงาน ก.ก. เพื่อเสนอ ก.ก.

อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทน ก.ก. ในการประชุมครั้งที่ 7/2563 เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2563 พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีการอยู่เวรวันที่ 15 มีนาคม 2561 ผู้อุทธรณ์มาเซ็นชื่อแต่ไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาความปลอดภัยตลอดระยะเวลาโดยอ้างว่าออกไปปฏิบัติภารกิจจิตอาสา ระหว่างเวลา 19.00 – 22.00 นาฬิกา กลับมาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาความปลอดภัยเวลา 01.00 – 07.00 นาฬิกา ของวันรุ่งขึ้น จากนั้นได้ออกไปเตรียมความพร้อมปฏิบัติหน้าที่ร่วมกับเจ้าหน้าที่ทหาร ก่อนเวลา 08.00 นาฬิกา นั้น เป็นการไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาความปลอดภัยให้เต็มเวลา แต่มีเหตุซึ่งเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการอื่นอันพอจะรับฟังได้ ส่วนกรณีการอยู่เวรวันที่ 25 เมษายน 2561 ผู้อุทธรณ์อ้างว่าได้ออกไปส่งอุปกรณ์การฝึกซ้อมกีฬาฟุตบอลและออกไปจัดการเรื่องเอกสารในการส่งชื่อนักกีฬาฟุตบอลเพื่อเข้าแข่งขัน ระหว่างเวลา 17.00 – 20.00 นาฬิกา ซึ่งมีใช้กรณีเหตุอันสมควรถึงขนาดทำให้ต้องออกจากปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาความปลอดภัยซึ่งมีความสำคัญกว่าการออกไปปฏิบัติกิจกรรมดังกล่าวสามารถทำให้เจ้าหน้าที่อื่นดำเนินการแทนได้ ดังนั้น การที่ผู้อุทธรณ์ละเลยต่อการปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าเวรรักษาความปลอดภัยในวันที่ 25 เมษายน 2561 โดยออกไปดำเนินกิจกรรมกีฬาดังกล่าว ซึ่งมีใช้งานในหน้าที่ราชการและไม่มีเหตุอันสมควร ระหว่างเวลา 17.00 – 20.00 นาฬิกา ประกอบกับช่วงเวลาดังกล่าวมีการเรียกติดต่อวิทยุสื่อสารแต่เจ้าหน้าที่ผู้อยู่เวรอีกคนหนึ่งไม่สามารถทำหน้าที่ได้เพราะไม่เคยปฏิบัติหน้าที่นี้มาก่อน การที่ผู้อุทธรณ์ไม่ปฏิบัติหน้าที่เวรยามรักษาความปลอดภัยมีผลกระทบต่อราชการกรณี จึงมิใช่เป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อย แต่เนื่องจากผู้อุทธรณ์ได้ออกไปทำกิจกรรมซึ่งมิใช่กิจกรรมส่วนตัวและกลับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาความปลอดภัยจนถึงเวลา 08.00 นาฬิกา ของวันรุ่งขึ้น อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการพิจารณามีมติว่า พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการโดยขัดขืนหรือหลีกเลี่ยง และฐานละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 82 (4) และ (5) มาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ให้คู่กรณีในอุทธรณ์ (ผู้อำนวยการเขต) ยกเลิกคำสั่งงดโทษข้าราชการ และหนังสือที่ให้งดโทษผู้อุทธรณ์โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ เป็นให้ลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละ 2 เป็นเวลาหนึ่งเดือน และให้เสนอ ก.ก. พิจารณา ก.ก. ในการประชุมครั้งที่ 10/2563 เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2563 พิจารณาแล้วมีมติเป็นเอกฉันท์เห็นชอบตามมติของ อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ คู่กรณี

ในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการ โดยให้ลงโทษตัดเงินเดือน ผู้อุทธรณ์ร้อยละ 2 เป็นเวลาหนึ่งเดือน ผู้อุทธรณ์จึงได้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าคำสั่งดังกล่าวไม่เหมาะสม ไม่เป็นธรรม ขอให้ยกเลิกคำสั่งดังกล่าว

มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยว่าคำสั่งที่ให้ลงโทษตัดเงินเดือนผู้อุทธรณ์ร้อยละ 2 เป็นเวลาหนึ่งเดือน ไม่เหมาะสม ไม่เป็นธรรม หรือไม่ มีเหตุอันควรยกเลิกคำสั่งดังกล่าวหรือไม่

กรณีที่ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่า การสอบข้อเท็จจริงกรณีการอยู่เวรครั้งแรกเป็นการเลือกปฏิบัติเพราะไม่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงก่อน อีกทั้งไม่เปิดโอกาสให้ผู้อุทธรณ์ได้ชี้แจงเหตุผลเป็นลายลักษณ์อักษร ไม่มีโอกาสแสดงข้อเท็จจริงเหตุผลความจำเป็น เป็นการฟังความข้างเดียว การกระทำดังกล่าวขาดความเป็นธรรม เลือกปฏิบัติ ทำให้ผู้อุทธรณ์มีมลทินต้องถูกสอบสวนและถูกลงโทษทางวินัย นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มาตรา 90 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อมีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชา มีหน้าที่ต้องรายงานให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 ทราบโดยเร็ว และให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้โดยเร็วด้วยความยุติธรรมและโดยปราศจากอคติ มาตรา 91 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อได้รับรายงานตามมาตรา 90 หรือความดังกล่าวปรากฏต่อผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 รับผิดชอบหรือสั่งให้ดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ใดกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยก็ให้ยุติเรื่องได้ วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่เห็นว่ามีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยโดยมีพยานหลักฐานเบื้องต้นอยู่แล้ว ให้ดำเนินการต่อไปตามมาตรา 92 หรือมาตรา 93 แล้วแต่กรณี กรณีเรื่องนี้ได้ปรากฏข้อเท็จจริงว่านาย ส. ผู้อยู่เวรลำดับที่ 2 ประจำวันที่ 15 มีนาคม 2561 ได้รายงานในสมุดบันทึกเหตุการณ์ประจำวันว่าผู้อุทธรณ์ ผู้อยู่เวรลำดับที่ 1 ได้มาเซ็นชื่อเข้าเวรตั้งแต่เวลา 16.00 นาฬิกา แต่ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ ณ ห้องเวรอัคคีภัยแต่อย่างใด และเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2561 ผู้อุทธรณ์เป็นผู้อยู่เวรอันดับที่ 1 เป็นหัวหน้าเวร นาย อ. ผู้อยู่เวรลำดับที่ 2 มีการรายงานในสมุดบันทึกเหตุการณ์ประจำวันข้อความไม่ตรงกัน และมีการลบข้อความในสมุดลงเวลาสำหรับเวรป้องกันอัคคีภัยกรุงเทพมหานคร กรณีดังกล่าวถือได้ว่าได้ปรากฏเหตุอันควรสงสัยว่าผู้อุทธรณ์ซึ่งเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญกระทำความผิดวินัย การที่คู่กรณีในอุทธรณ์ (ผู้อำนวยการเขต) เป็นผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุได้มอบหมายให้นาง ย. หัวหน้าฝ่ายปกครอง ดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัยหรือไม่ และเมื่อนาง ย. มีหนังสือลงวันที่ 15 กรกฎาคม 2562 รายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงต่อคู่กรณีในอุทธรณ์ว่า ในการสืบสวนข้อเท็จจริงจากพยานบุคคล พยานเอกสาร และผู้อุทธรณ์ให้ถ้อยคำว่าวันที่ 15 มีนาคม 2561 ได้มาลงลายมือชื่อปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าเวรในสมุดบันทึกเหตุการณ์ประจำวัน เมื่อเวลาประมาณ 16.00 นาฬิกา แล้วออกไปตรวจน้ำจนถึงเวลา 21.30 นาฬิกา จึงกลับไปที่พักเพื่อเตรียมมาเข้าเวรและมาเข้าเวรที่สำนักงานเขตเวลา 24.00 นาฬิกา ส่วนวันที่ 25 เมษายน 2561 ในช่วงเย็นผู้อุทธรณ์มีกิจธุระในการอันเป็นการปฏิบัติเกี่ยวกับกีฬาข้าราชการกรุงเทพมหานคร จึงได้แจ้งให้นาย อ. ผู้อยู่เวรด้วยกันทราบและขอตัวไปปฏิบัติภารกิจดังกล่าว

ผู้อุทธรณ์กลับมาอยู่เวรตามปกติเวลา 19.00 นาฬิกา จนถึงเวลา 08.00 นาฬิกา จึงได้ออกเวร คู่กรณีในอุทธรณ์ได้รับรายงานการสืบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้วพิจารณาเห็นว่า ในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงมีการสอบสวนพยานบุคคล และผู้อุทธรณ์ได้ชี้แจงยอมรับว่าผู้อุทธรณ์ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เวรป้องกันอัคคีภัยกรุงเทพมหานครที่สำนักงานเขต แต่ระหว่างเวลาอยู่เวรผู้อุทธรณ์ได้ออกไปปฏิบัติหน้าที่อื่นภายนอกสำนักงานเขตจริง พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์มีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงโดยมีพยานหลักฐานเบื้องต้นอยู่แล้ว คู่กรณีในอุทธรณ์จึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแก่ผู้อุทธรณ์ โดยไม่จำเป็นต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเพื่อสอบสวนข้อเท็จจริงเรื่องนี้แต่อย่างใด ถือได้ว่าคู่กรณีในอุทธรณ์ได้ดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 90 และมาตรา 91 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 โดยชอบแล้ว ข้อที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าคู่กรณีในอุทธรณ์เลือกปฏิบัติเพราะไม่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงก่อน อีกทั้งไม่เปิดโอกาสให้ผู้อุทธรณ์ได้ชี้แจงเหตุผลเป็นลายลักษณ์อักษร ไม่มีโอกาสแสดงข้อเท็จจริงเหตุผลความจำเป็น เป็นการฟังความข้างเดียว จึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าผู้อุทธรณ์ได้รับมอบหมายจากผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตและหัวหน้าฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ ในการปฏิบัติงานราชการกิจกรรมจิตอาสาพระราชทาน วันที่ 15 มีนาคม 2561 ผู้อุทธรณ์ได้ปฏิบัติหน้าที่อยู่เวรรักษาความปลอดภัยสถานที่ราชการอย่างถูกต้องตามระเบียบและคำสั่ง กล่าวคือ ในช่วงเข้าเวรเวลา 16.00 นาฬิกา ผู้อุทธรณ์มีความจำเป็นต้องปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ควบคุมและปฏิบัติหน้าที่ตามภารกิจจิตอาสาพระราชทาน ก่อให้เกิดผลดีต่อทางราชการจนหน่วยงานได้รับคำชมว่ามีความสะอาดเรียบร้อย เมื่อปฏิบัติภารกิจเสร็จสิ้นผู้อุทธรณ์รีบกลับมาอยู่เวรตามปกติจนถึงเวลา 08.00 นาฬิกา ของวันรุ่งขึ้น ไม่มีเหตุอันใดทำให้สำนักงานเขตและกรุงเทพมหานครต้องเสียหายแต่อย่างใด ถือได้ว่าผู้อุทธรณ์ยังคงปฏิบัติหน้าที่ราชการเต็มตามเวลาไม่มีการกระทำใดบ่งชี้ว่าไม่ได้อยู่เวรหรือละทิ้งและทอดทิ้งหน้าที่ราชการตามข้อกล่าวหา นั้น

พิเคราะห์แล้วกรณีนี้ปรากฏตามคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 เรื่อง ให้ข้าราชการและลูกจ้างอยู่เวรรักษาความปลอดภัยประจำสำนักงานเขต ประจำเดือนมีนาคม 2561 กำหนดว่า วันที่ 15 มีนาคม 2561 ตั้งแต่เวลา 16.00 – 08.00 นาฬิกา มอบหมายให้ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้าเวร นาย ท. (นาย ส. ปฏิบัติหน้าที่แทน) เป็นผู้อยู่เวรลำดับที่ 2 แต่ระหว่างเวลาอยู่เวรผู้อุทธรณ์ออกไปควบคุมดูแลแก้ไขงานส่วนที่ยังไม่เรียบร้อยในสวนความรับผิดชอบของสำนักงานเขต กรณีจึงมีปัญหาคงต้องพิจารณาว่าการที่ผู้อุทธรณ์ได้รับมอบหมายให้มีหน้าที่อยู่เวรแล้วผู้อุทธรณ์ออกไปควบคุมดูแลแก้ไขงานส่วนที่ยังไม่เรียบร้อย ถือว่าผู้อุทธรณ์ละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการหรือไม่ เห็นว่าตามทางสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ผู้อุทธรณ์ให้ถ้อยคำว่าได้มาลงลายมือชื่ออยู่เวรเมื่อเวลา 16.00 นาฬิกา และอยู่ในห้องเวรจนถึงเวลา 17.30 นาฬิกา ได้รับการประสานจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารว่าการปฏิบัติงานจิตอาสาในสวนความรับผิดชอบของสำนักงานเขตยังไม่เรียบร้อย ให้ไปดำเนินการให้เรียบร้อยเพื่อถ่ายรูปประกอบการรายงานผลการดำเนินงาน ผู้อุทธรณ์จึงจำเป็นต้องออกไปดูแลแก้ไขงานส่วนที่ยังไม่เรียบร้อย ผู้อุทธรณ์ได้รายงานแจ้งให้หัวหน้าฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะทราบด้วยวาจาทางโทรศัพท์ และแจ้งนาย ส. ให้อยู่เวรรับวิทยุ หลังจากนั้นได้ออกไปรวบรวมนำกำลังเจ้าหน้าที่รอบป่าของกลุ่มงานกวาดไปปฏิบัติหน้าที่ริมคลองคูน้ำถนนวิภาวดีรังสิตและตรวจจุด

ตั้งแต่วันที่จนกระทั่งงานเสร็จเรียบร้อย จากนั้นได้รับแจ้งจากผู้ใต้บังคับบัญชาว่ามีวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือ เช่น ไม้กวาด มีด หวด คราด ขำรูดและสูญหายจำนวนมากจำเป็นต้องซ่อมแซม ติดตามค้นหาอุปกรณ์ที่หายไปเพื่อจัดเตรียมให้พร้อม สำหรับใช้งานในวันรุ่งขึ้น หลังจากนั้นก็ได้กลับมาอยู่เวรที่สำนักงานเขต คำให้การของผู้อุทธรณ์ดังกล่าวมีพยานบุคคล หลายรายซึ่งเป็นลูกจ้างชั่วคราวตำแหน่งพนักงานทั่วไป (กวาด) อาทิเช่น นาย ว. นางสาว พ. นาง อ. นางสาว บ. นางสาว ล ฯลฯ ให้ถ้อยคำสอดคล้องกันว่า วันที่ 15 มีนาคม 2561 ได้ไปร่วมกิจกรรมจิตอาสา หลังจากเสร็จกิจกรรม แล้วได้รับคำสั่งจากหัวหน้าชุดว่างานจิตอาสาที่ทำในวันนี้มีจุดที่ยังไม่เรียบร้อยให้ออกไปช่วยกันทำ เมื่องานพัฒนาพื้นที่ เสร็จแล้ว ได้ตรวจเช็คเก็บวัสดุอุปกรณ์ในแต่ละจุด แต่มีวัสดุอุปกรณ์หายไปหลายชิ้นจึงค้นหานำกลับมารวมกันที่ คลังเก็บวัสดุอุปกรณ์ ทำการซ่อมแซมอุปกรณ์ที่ชำรุด ล้าง เช็ดทำความสะอาดเตรียมพร้อมสำหรับวันรุ่งขึ้น ในช่วงเวลา 19.00 – 21.00 นาฬิกา ที่คลังเก็บวัสดุอุปกรณ์ โดยมีผู้อุทธรณ์ และนางสาว ป. และนาย ค. เป็นผู้บังคับบัญชา อยู่ควบคุมงานและออกช่วยค้นหาอุปกรณ์ด้วย กรณีจึงเห็นได้ว่าโดยปกติแล้วผู้อุทธรณ์มีภารกิจด้านจิตอาสาพระราชทาน ที่ต้องปฏิบัติโดยไม่ปรากฏกำหนดวันเวลาทำงานจิตอาสาที่แน่นอนว่าจะต้องปฏิบัติในวันเวลาใด เมื่อปรากฏว่าระหว่าง ผู้อุทธรณ์ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้าเวรรักษาความปลอดภัย ในวันที่ 15 มีนาคม 2561 ตั้งแต่เวลา 16.00 – 08.00 นาฬิกา แล้วเมื่อเวลาประมาณ 17.30 นาฬิกา ได้รับการประสานจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารว่าการปฏิบัติงาน จิตอาสาในสวนความรับผิดชอบของสำนักงานเขตยังไม่เรียบร้อย ให้ไปดำเนินการให้เรียบร้อยเพื่อถ่ายรูปประกอบการ รายงานผลการดำเนินงาน ผู้อุทธรณ์จึงจำเป็นต้องออกไปดูแลแก้ไขงานส่วนที่ยังไม่เรียบร้อยดังกล่าวเนื่องจากเป็นหน้าที่ ที่จะต้องปฏิบัติ อีกทั้งผู้อุทธรณ์ก็ได้รายงานแจ้งให้หัวหน้าฝ่ายรักษาความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อมทราบด้วยวาจา ทางโทรศัพท์แล้ว ซึ่งไม่ปรากฏว่าหัวหน้าฝ่ายรักษาความปลอดภัยและสวนสาธารณะได้ปฏิเสธเรื่องการรายงานดังกล่าว ของผู้อุทธรณ์แต่อย่างใด จึงเชื่อว่าผู้อุทธรณ์ได้รายงานการออกไปปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวให้ผู้บังคับบัญชาทราบแล้ว หลังจากปฏิบัติงานจิตอาสาแล้ว ผู้อุทธรณ์ยังมีภารกิจต่อเนื่องเกี่ยวกับการควบคุมผู้ใต้บังคับบัญชาค้นหาและตรวจเช็ค เก็บวัสดุอุปกรณ์เครื่องมือรักษาความปลอดภัยและสวนสาธารณะที่หายไปตามที่ได้รับแจ้งจากผู้ใต้บังคับบัญชา เมื่อเสร็จ ภารกิจทั้งหมดแล้วผู้อุทธรณ์ได้กลับมาอยู่เวรที่สำนักงานเขตตามปกติ ดังนั้น แม้ผู้อุทธรณ์จะไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่เวรรักษา ความปลอดภัยตามที่ได้รับมอบหมายโดยได้ออกไปปฏิบัติภารกิจภายนอก แต่การปฏิบัติภารกิจภายนอกดังกล่าวถือได้ว่า มีความจำเป็นต้องออกไปปฏิบัติหน้าที่ราชการอื่น กรณีจึงยังรับฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์มีเจตนาที่จะละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ ราชการอยู่เวรรักษาความปลอดภัยในวันที่ 15 มีนาคม 2561 ด้วยพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงดังกล่าวการกระทำ ของผู้อุทธรณ์ไม่เป็นการละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการ อุทธรณ์ข้อนี้ฟังขึ้น

ส่วนกรณีที่ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่า ผู้อุทธรณ์ได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการเขตให้ผู้อุทธรณ์เป็นผู้ควบคุม ทีมนักกีฬา ซึ่งถือเป็นการปฏิบัติงานราชการตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาเช่นเดียวกัน ในวันที่อยู่เวรวันที่ 25 เมษายน 2561 ผู้อุทธรณ์มีความจำเป็นต้องส่งรายชื่อและเอกสารให้กับสำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว ภายใน กำหนด ผู้อุทธรณ์จึงไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ผู้อุทธรณ์ได้แจ้งและรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบแต่ผู้บังคับบัญชาเพิกเฉย ทั้งยังไม่แก้ปัญหาในเรื่องการกำหนดตัวบุคคลผู้อยู่เวรให้เหมาะสมกับการปฏิบัติเพื่อลดข้อผิดพลาดทำนองนี้ เป็นการ ส่งการซ้ำซ้อนกับการอยู่เวร เป็นเหตุให้ผู้อุทธรณ์ต้องถูกสอบสวนและถูกลงโทษทางวินัย นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 23 มีนาคม 2561 เรื่อง ให้ข้าราชการและลูกจ้าง อยู่เวรรักษาความปลอดภัยประจำสำนักงานเขต ประจำเดือนเมษายน 2561 กำหนดว่า วันที่ 25 เมษายน 2561 ตั้งแต่ เวลา 16.00 – 08.00 นาฬิกา ผู้อุทธรณ์ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้าเวร นาย อ. เป็นผู้อยู่เวรลำดับที่ 2 แต่ระหว่างเวลาอยู่เวรผู้อุทธรณ์ออกไปปฏิบัติหน้าที่ภายนอกโดยไปดำเนินการเกี่ยวกับกีฬา กรณีจึงมีปัญหาคงต้อง พิจารณาว่า การที่ผู้อุทธรณ์ได้รับมอบหมายให้มีหน้าที่อยู่เวรแล้วได้ออกไปปฏิบัติหน้าที่ภายนอกถือว่าผู้อุทธรณ์ละทิ้ง หรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการหรือไม่ ตามทางสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้อุทธรณ์ให้ถ้อยคำว่า วันที่ 25 เมษายน 2561 ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าเวรรักษาความปลอดภัยสำนักงานเขต โดยมีนาย อ. ปฏิบัติหน้าที่เวร ผู้อุทธรณ์มาลง ลายมือชื่ออยู่เวรเมื่อเวลา 16.00 นาฬิกา ขณะปฏิบัติหน้าที่เวรได้รับการประสานจากสมาชิกทีมกีฬาว่าจะนำเอกสาร มาให้ที่สนามกีฬา ขอให้ผู้อุทธรณ์มาส่งอุปกรณ์ฝึกซ้อมและประชุมเพื่อคัดตัวนักกีฬาให้เหลือ 15 คน ผู้อุทธรณ์แจ้งให้ นาย อ. ทราบว่ามีภารกิจต้องออกไปรับเอกสารเกี่ยวกับกีฬา ไม่สามารถมอบผู้ใดให้ไปดำเนินการแทนได้เนื่องจาก ผู้อุทธรณ์เป็นผู้ควบคุมทีมรู้จักสมาชิกในทีมครบทุกคน หากไม่ไปด้วยตนเองเกรงว่าจะรวบรวมเอกสารได้ไม่ครบ เพราะสมาชิกมีหลายหน่วยงานและต้องนำเอกสารไปส่งให้กองการกีฬาภายในกำหนดเวลา หากไปส่งไม่ทันจะถูก ตัดสิทธิทีมออกจากการแข่งขัน ทั้งจะนำอุปกรณ์กีฬาไปให้สมาชิกทีมฝึกซ้อม จึงออกจากสำนักงานเขตไปเวลาประมาณ 17.00 นาฬิกา เมื่อปฏิบัติภารกิจเสร็จก็กลับมาเวลา 19.00 นาฬิกา ปฏิบัติหน้าที่อยู่เวรรักษาความปลอดภัยร่วมกับ นาย อ. จนถึงเวลา 08.00 นาฬิกาของวันรุ่งขึ้น คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์ดังกล่าวสอดคล้องกับเอกสารหลักฐานรายงาน การประชุมข้าราชการและลูกจ้างประจำปี 2560 เมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2560 ที่ระบุว่า ที่ประชุมได้มีมติมอบให้สำนักงานเขต เป็นผู้จัดการทีม และมอบให้ผู้อุทธรณ์เป็นผู้คัดเลือกนักกีฬาเนื่องจากการแข่งขันกีฬาข้าราชการและลูกจ้างครั้งที่แล้ว ผู้อุทธรณ์สามารถนำทีมเข้าถึงรอบ 8 ทีมสุดท้าย ประกอบกับได้รวมทีมฝึกซ้อมมาระยะหนึ่งแล้ว ผู้อำนวยการเขต เห็นชอบตามมติดังกล่าว และได้ปรากฏตามหนังสือฝ่ายพัฒนาชุมชนและสวัสดิการสังคม ลงวันที่ 3 ตุลาคม 2561 ที่หัวหน้าฝ่ายพัฒนาชุมชนและสวัสดิการสังคมรายงานผลการประชุมหารือกีฬาข้าราชการและลูกจ้างกรุงเทพมหานคร ประจำปี 2562 ต่อผู้อำนวยการเขตว่า ในส่วนของสำนักงานเขตที่รับผิดชอบกีฬา เนื่องจากการแข่งขันในปีที่ผ่านมา สามารถคว้ารางวัลรองชนะเลิศโดยการนำทีมของผู้อุทธรณ์ เจ้าหน้าที่งานรักษาความสะอาดชำนาญงาน จึงเห็นควรมอบ ฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะเป็นผู้จัดการทีม ต่อมาผู้อุทธรณ์มีหนังสือฝ่ายรักษาความสะอาดและ สวนสาธารณะ ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2561 รายงานผลการประชุมหารือกีฬาข้าราชการและลูกจ้างกรุงเทพมหานคร ประจำปี 2562 ต่อผู้อำนวยการเขต (ผ่านหัวหน้าฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ) ว่าตามที่ผู้อุทธรณ์ได้รับ มอบหมายให้เป็นผู้รับผิดชอบกีฬาในฐานะผู้แทนหน่วยงานจากสำนักงานเขตนั้น ผู้อุทธรณ์ได้ดำเนินการฝึกซ้อมและ คัดเลือกนักกีฬาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว โดยมีนักกีฬาจำนวน 15 คนที่ผ่านการคัดเลือก ดังนี้ พิจารณาจากเอกสารหลักฐาน ชำรงต้นแสดงให้เห็นว่าผู้อุทธรณ์ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้รับผิดชอบกีฬาในฐานะผู้แทนหน่วยงานจากสำนักงานเขต ในปี 2560 และปี 2561 ซึ่งผู้อุทธรณ์ก็ได้ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวได้เข้มแข็งเป็นที่ยอมรับของผู้บังคับบัญชา การเป็น ผู้รับผิดชอบกีฬาในฐานะผู้แทนหน่วยงานจากสำนักงานเขต จึงเป็นหน้าที่ที่ผู้อุทธรณ์ต้องรับผิดชอบนอกเหนือไปจาก การปฏิบัติหน้าที่ราชการตามปกติ เมื่อระหว่างที่ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่อยู่เวรรักษาความปลอดภัยที่สำนักงานเขตแล้ว

ได้รับการประสานจากสมาชิกทีมว่าจะนำเอกสารมาให้ที่สนามกีฬา ขอให้ผู้อุทธรณ์มาส่งอุปกรณ์ฝึกซ้อมและประชุมเพื่อคัดตัวนักกีฬาให้เหลือ 15 คน ผู้อุทธรณ์ในฐานะผู้รับผิดชอบกีฬาของเขตจึงต้องไปดำเนินการในเรื่องดังกล่าว เพราะมิใช่เป็นเพียงการส่งอุปกรณ์กีฬาแต่ต้องมีการประชุมเพื่อคัดตัวนักกีฬาด้วย เป็นการออกไปปฏิบัติภารกิจตั้งแต่เวลาประมาณ 17.00 – 20.00 นาฬิกา เมื่อปฏิบัติภารกิจเสร็จก็กลับมาปฏิบัติหน้าที่อยู่เวรรักษาความปลอดภัยร่วมกับ นาย อ. จนถึงเวลา 08.00 นาฬิกาของวันรุ่งขึ้น ซึ่งเรื่องนี้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงไม่ได้สอบสวนให้สิ้นกระแสความว่า วันที่ 25 เมษายน 2561 ผู้อุทธรณ์ได้รับการประสานจากสมาชิกทีมขอให้ผู้อุทธรณ์มาส่งอุปกรณ์ฝึกซ้อมและประชุมเพื่อคัดตัวนักกีฬาให้เหลือ 15 คน จริงหรือไม่ อย่างไร กรณีจึงต้องรับฟังข้อเท็จจริงตามคำให้การของผู้อุทธรณ์ว่าขณะอยู่เวรรักษาความปลอดภัยผู้อุทธรณ์ได้ออกไปปฏิบัติภารกิจการประชุมเกี่ยวกับกีฬาเพื่อคัดตัวนักกีฬาให้เหลือ 15 คน และรวบรวมเอกสารส่งให้กองการกีฬาให้ทันภายในกำหนดเวลา ซึ่งเป็นภารกิจที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้อุทธรณ์ตามที่ได้รับมอบหมายจากสำนักงานเขต ซึ่งเป็นการมอบหมายภารกิจที่เข้าซ้อนกับหน้าที่ราชการอื่น ดังนั้น ผู้อุทธรณ์อ้างว่าการไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาความปลอดภัยระหว่างเวลา 17.00 – 20.00 นาฬิกา ผู้อุทธรณ์มีเหตุจำเป็นเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่อื่นจึงรับฟังได้

ส่วนที่คู่กรณีในอุทธรณ์อ้างว่า การที่ผู้อุทธรณ์ละเลยต่อหน้าที่หัวหน้าเวรรักษาความปลอดภัยในวันที่ 25 เมษายน 2561 โดยออกไปดำเนินกิจกรรมกีฬาดังกล่าวซึ่งมีช่างานในหน้าที่ราชการและไม่มีเหตุอันสมควรระหว่างเวลา 17.00 – 20.00 นาฬิกา ประกอบกับช่วงเวลาดังกล่าวมีการติดต่อเรียกวิทยุสื่อสาร แต่เจ้าหน้าที่เวรรักษาความปลอดภัยอีกคนหนึ่งไม่สามารถทำหน้าที่ได้เพราะไม่เคยปฏิบัติหน้าที่นี้มาก่อน พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ทำให้การปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาความปลอดภัยได้รับผลกระทบ นั้น เห็นว่า ตามคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2561 เรื่อง ให้ข้าราชการและลูกจ้างอยู่เวรรักษาความปลอดภัยประจำสำนักงานเขต ประจำเดือนเมษายน 2561 ระบุว่า ให้ข้าราชการและลูกจ้างผู้มีรายชื่อตามบัญชีแนบท้ายคำสั่งนี้เป็นเจ้าหน้าที่เวรรักษาความปลอดภัยประจำสำนักงานเขต มีหน้าที่ปฏิบัติดังนี้ ... 3. ให้ผู้อยู่เวรประจำวันมีหน้าที่เปิดเครื่องรับ – ส่งวิทยุสื่อสารประจำที่ ทันที่ที่เข้ารับเวร และคอยรับ – ส่งวิทยุ จนกระทั่งศูนย์วิทยุยุติการติดต่อสื่อสารในแต่ละวัน และหากได้รับแจ้งข้อความราชการด่วน เหตุด่วน หรือเหตุร้ายใด ๆ ในพื้นที่ ให้ผู้อยู่เวรประจำวันมีหน้าที่รับ – ส่งวิทยุ และรายงานหัวหน้าฝ่ายที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งผู้ช่วยอำนวยการเขตและผู้อำนวยการเขตโดยเร็ว ข้อความตามคำสั่งดังกล่าวย่อมหมายความว่า ผู้ที่ได้รับการจัดให้เข้าอยู่เวรจะต้องปฏิบัติหน้าที่เปิดเครื่องรับ – ส่งวิทยุสื่อสาร และรับ – ส่งวิทยุสื่อสารได้ โดยหากผู้อยู่เวรคนใดไม่อยู่ ผู้อยู่เวรอีกคนหนึ่งสามารถปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวได้ นาย อ. ผู้อยู่เวรรักษาความปลอดภัยไม่สามารถรับ – ส่งวิทยุสื่อสารได้โดยอ้างว่าไม่เคยผ่านการอบรมรับวิทยุสื่อสารมาก่อน จึงเป็นกรณีที่สำนักงานเขตขาดความรอบคอบระมัดระวังในการจัดข้าราชการและลูกจ้างเข้าอยู่เวรรักษาความปลอดภัยอันเป็นความบกพร่องของสำนักงานเขตเอง เมื่อระหว่างเวลาอยู่เวรรักษาความปลอดภัยผู้อุทธรณ์ได้รับการประสานจากสมาชิกทีมเกี่ยวกับกีฬาประจำปีของกรุงเทพมหานคร ขอให้ไปส่งอุปกรณ์ฝึกซ้อมกีฬาและประชุมเพื่อคัดตัวนักกีฬาให้เหลือ 15 คน อันเป็นการออกไปปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ได้รับมอบหมายจากสำนักงานเขต ทำให้ไม่มีผู้ตอบรับวิทยุสื่อสารเนื่องจากนาย อ. ผู้อยู่เวรอีกคนหนึ่ง ไม่สามารถรับ – ส่งวิทยุสื่อสารได้ การที่สำนักงานเขตจัดผู้อยู่เวรที่ไม่สามารถรับ – ส่งวิทยุได้

มาเข้าเวรรักษาความปลอดภัย เมื่อมีการติดต่อเรียกวิทยุสื่อสารแล้ว นาย อ. เจ้าหน้าที่เวรรักษาความปลอดภัยอีกคนหนึ่งไม่สามารถทำหน้าที่ได้ ทำให้ไม่มีผู้ตอบรับวิทยุสื่อสารมาเป็นเหตุลงโทษผู้อุทธรณ์ว่าผู้อุทธรณ์เป็นหัวหน้าเวรรักษาความปลอดภัยในวันที่ 25 เมษายน 2561 แล้วออกไปดำเนินกิจกรรมกีฬาซึ่งมีใช้งานในหน้าที่ราชการและไม่มีเหตุอันสมควร ระหว่างเวลา 17.00 – 20.00 นาฬิกา ช่วงเวลาดังกล่าว มีการติดต่อเรียกวิทยุสื่อสารแต่เจ้าหน้าที่เวรรักษาความปลอดภัยอีกคนหนึ่งไม่สามารถทำหน้าที่ได้เพราะไม่เคยปฏิบัติหน้าที่นี้มาก่อน พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ทำให้การปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาความปลอดภัยได้รับผลกระทบ กรณีจึงไม่เป็นธรรมแก่ผู้อุทธรณ์

อย่างไรก็ตาม ตามคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2561 เรื่อง ให้ข้าราชการและลูกจ้างอยู่เวรรักษาความปลอดภัยประจำสำนักงานเขต ประจำเดือนเมษายน 2561 กำหนดให้เจ้าหน้าที่เวรรักษาความปลอดภัยมีหน้าที่ปฏิบัติดังนี้ ... 6. กรณีมีงานเร่งด่วนหรือเหตุร้าย หรือเหตุการณ์สำคัญอื่น เช่น เกิดเพลิงไหม้ น้ำท่วม หรือมีราชการเร่งด่วนจากกรุงเทพมหานคร นอกเวลาราชการ ให้บันทึกเหตุการณ์ไว้ในสมุดเวรที่จัดเตรียมไว้แล้วรายงานให้ผู้อำนวยการทราบทันที ดังนั้น เมื่อขณะอยู่เวรรักษาความปลอดภัยผู้อุทธรณ์ได้รับการประสานจากสมาชิกทีมเกี่ยวกับกีฬาประจำปีของกรุงเทพมหานคร ขอให้ไปส่งอุปกรณ์ฝึกซ้อมกีฬาและประชุมเพื่อคัดตัวนักกีฬาให้เหลือ 15 คน อันเป็นการออกไปปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ได้รับมอบหมายจากสำนักงานเขต ผู้อุทธรณ์จะต้องบันทึกเหตุการณ์ดังกล่าวไว้ในสมุดเวรที่จัดเตรียมไว้แล้วรายงานให้ผู้อำนวยการทราบทันที ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์ไม่ได้บันทึกเรื่องนี้ไว้ในสมุดเวรที่จัดเตรียมไว้และไม่ได้รายงานให้ผู้อำนวยการเขตทราบ แต่ได้ปรากฏข้อความในบันทึกเหตุการณ์ประจำวันว่า “เหตุการณ์ระหว่างอยู่เวร คือ เวลาประมาณ 17.30 นาฬิกา ได้รับแจ้งเหตุผาระบายน้ำคอนกรีตแตกชำระดูเวลาประมาณ 17.45 นาฬิกา ได้แจ้งเหตุต่อหน่วย BEST ชุด 1 ทราบแล้ว งานที่ได้ปฏิบัติไปแล้ว คือ ได้รับแจ้งจากหน่วย BEST ชุด 1 ว่าได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาผาระบายน้ำแตกชำระดู เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ในเวลา 19.38 นาฬิกา เหตุการณ์ทั่วไปปกติ ได้ตรวจสอบแล้วปรากฏว่า รปภ. อยู่ครบ” ท้ายข้อความดังกล่าวลงลายมือชื่อผู้อุทธรณ์และลงลายมือชื่อนาย อ. ซึ่งหากผู้อุทธรณ์เห็นว่าการออกไปส่งอุปกรณ์ฝึกซ้อมกีฬาและประชุมเพื่อคัดตัวนักกีฬาให้เหลือ 15 คน อันเป็นการออกไปปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ได้รับมอบหมายจากสำนักงานเขตมีความสำคัญจริง ก็ควรที่จะบันทึกเหตุการณ์ดังกล่าวไว้แล้วรายงานผู้อำนวยการเขตทราบ การที่ผู้อุทธรณ์ไม่ได้บันทึกเรื่องการออกไปดำเนินการเกี่ยวกับกีฬา แต่ได้บันทึกเรื่องอื่นแทนจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2561 เรื่อง ให้ข้าราชการและลูกจ้างอยู่เวรรักษาความปลอดภัยประจำสำนักงานเขต ประจำเดือนเมษายน 2561 ข้อ 6 ที่กำหนดให้เจ้าหน้าที่เวรรักษาความปลอดภัยบันทึกเหตุการณ์ไว้ในสมุดเวรที่จัดเตรียมไว้แล้วรายงานให้ผู้อำนวยการทราบทันที กรณีมีงานเร่งด่วนนอกเวลาราชการ พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ โดยขัดขึ้นหรือหลีกเลี่ยง ตามมาตรา 82 (4) มาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554

ด้วยพยานหลักฐานและเหตุผลดังได้วินิจฉัยข้างต้นข้อเท็จจริงฟังได้ว่า กรณีการอยู่เวรรักษาความปลอดภัยในวันที่ 15 มีนาคม 2561 โดยขณะอยู่เวรรักษาความปลอดภัยผู้อุทธรณ์ได้ออกไปปฏิบัติภารกิจปฏิบัติงานจิตอาสาและปฏิบัติภารกิจต่อเนื่องเกี่ยวกับการควบคุมผู้ใต้บังคับบัญชาค้นหาและตรวจเช็คเก็บวัสดุอุปกรณ์เครื่องมือรักษาความปลอดภัยและสวนสาธารณะที่หายไปตามที่ได้รับแจ้งจากผู้ใต้บังคับบัญชา ถือได้ว่าผู้อุทธรณ์มีความจำเป็นต้องออกไปปฏิบัติหน้าที่ราชการอื่น การกระทำของผู้อุทธรณ์ไม่เป็นการละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการ ส่วนกรณีการอยู่เวรรักษาความปลอดภัยในวันที่ 25 เมษายน 2561 ขณะอยู่เวรรักษาความปลอดภัยผู้อุทธรณ์ได้ออกไปปฏิบัติภารกิจเกี่ยวกับกีฬา โดยไปส่งอุปกรณ์กีฬาและประชุมเพื่อคัดตัวนักกีฬาให้เหลือ 15 คน รวบรวมเอกสารส่งให้กองการกีฬาให้ทันภายในกำหนดเวลา ตามที่ได้รับทราบการประสานจากสมาชิกทีมเกี่ยวกับกีฬาประจำปีของกรุงเทพมหานคร ถือว่าเป็นการออกไปปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ได้รับมอบหมายจากสำนักงานเขตเช่นเดียวกัน อีกทั้งการออกไปปฏิบัติหน้าที่อื่นดังกล่าวเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น เมื่อปฏิบัติหน้าที่อื่นเสร็จแล้วก็ได้กลับมาปฏิบัติหน้าที่อยู่เวรรักษาความปลอดภัยต่อไปจนครบกำหนดระยะเวลาการอยู่เวร มิใช่ออกไปตลอดระยะเวลาการอยู่เวรแต่อย่างใด กรณียังรับฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์ละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการเช่นเดียวกัน แต่เนื่องจากการอยู่เวรรักษาความปลอดภัยเป็นการปฏิบัติหน้าที่สำคัญเกี่ยวข้องกับชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในพื้นที่เขต หากผู้อุทธรณ์เห็นว่าการออกไปประชุมหรือดำเนินการเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลเป็นเรื่องเร่งด่วนและเป็นการออกไปปฏิบัติหน้าที่อื่นระหว่างอยู่เวรรักษาความปลอดภัย ผู้อุทธรณ์ก็ควรต้องมีการบันทึกและรายงานผู้บังคับบัญชา การที่ผู้อุทธรณ์ออกไปปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวโดยไม่มีกรบันทึกและรายงานผู้บังคับบัญชาจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาตามคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2561 เรื่อง ให้ข้าราชการและลูกจ้างอยู่เวรรักษาความปลอดภัยประจำสำนักงานเขต ประจำเดือนเมษายน 2561 ข้อ 6 ที่กำหนดให้เจ้าหน้าที่เวรรักษาความปลอดภัยบันทึกเหตุการณ์ไว้ในสมุดเวรที่จัดเตรียมไว้แล้วรายงานให้ผู้อำนวยการทราบทันที กรณีมีงานเร่งด่วนนอกเวลาราชการ พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ โดยขัดขึ้นหรือหลีกเลี่ยง ตามมาตรา 82 (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 อุทธรณ์ฟังขึ้นบางส่วน

จึงวินิจฉัยให้ลดโทษจากตัดเงินเดือนร้อยละ 2 เป็นเวลาหนึ่งเดือน เป็นลงโทษภาคทัณฑ์ แต่เนื่องจากผู้อุทธรณ์ไม่เคยมีประวัติได้รับโทษทางวินัยมาก่อน จึงลดโทษภาคทัณฑ์ เป็นว่ากล่าวตักเตือน โดยให้คู่กรณีในอุทธรณ์ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัย

เรื่องแดงที่ 34 (อ)/2564

อุทธรณ์คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์

คำอุทธรณ์และคำขอ

ผู้อุทธรณ์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งยกเลิกคำสั่งงดโทษข้าราชการและให้ลงโทษภาคทัณฑ์ กรณีไม่ดำเนินการบังคับชำระหนี้กับผู้ค้างจ่ายภาษีโรงเรือนและที่ดิน จำนวน 2 ราย จนครบระยะเวลาการบังคับคดี 10 ปี นับแต่วันแจ้งการประเมินโดยชอบด้วยกฎหมาย เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้บังเกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ ตามมาตรา 83 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้บังเกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ และรักษาผลประโยชน์ของทางราชการ ตามมาตรา 82 (3) และมาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบมาตรา 44 และมาตรา 81 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ผู้อุทธรณ์มีคำขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร พิจารณาเพิกถอนคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์

คำวินิจฉัย

เรื่องนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนักวิชาการจัดเก็บรายได้ชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่ายรายได้ สังกัดสำนักงานเขต ได้ถูกกล่าวหาว่าไม่ดำเนินการบังคับชำระหนี้กับผู้ค้างจ่ายภาษีโรงเรือนและที่ดิน จำนวน 2 ราย จนครบระยะเวลาการบังคับคดี 10 ปี นับแต่วันแจ้งการประเมินโดยชอบด้วยกฎหมาย พฤติการณ์ถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้บังเกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ ตามมาตรา 83 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้บังเกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่และรักษาผลประโยชน์ของทางราชการ ตามมาตรา 82 (3) และมาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 สมควรได้รับโทษภาคทัณฑ์ แต่เนื่องจากผู้อุทธรณ์เป็นผู้มีความตั้งใจเอาใจใส่ในงานในหน้าที่ราชการมาโดยตลอดจนมีผลงานเป็นที่ปรากฏ และกรณีเป็นความผิดครั้งแรกถือเป็นเหตุอันควรงดโทษโดยให้ว่ากล่าวตักเตือน คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งงดโทษข้าราชการ โดยให้ว่ากล่าวตักเตือน

ต่อมา อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทน ก.ก. ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ 9/2563 เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2563 และ ก.ก. ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ 12/2536 เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 2563 มีมติเป็นเอกฉันท์ว่า พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติ

หน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ ตามมาตรา 83 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ และรักษาผลประโยชน์ของทางราชการ ตามมาตรา 82 (3) และมาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบมาตรา 44 และมาตรา 81 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ให้ยกเลิกคำสั่งงดโทษข้าราชการ และให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุ มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้อุทธรณ์ ตามมาตรา 44 มาตรา 52 มาตรา 59 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ประกอบมาตรา 96 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และข้อ 67 (1) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการทางวินัย พ.ศ. 2556 คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งงดโทษข้าราชการและให้ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว จึงอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร

มีประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า ผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามที่ถูกกล่าวหาว่าไม่ดำเนินการบังคับชำระหนี้กับผู้ค้างจ่ายภาษีโรงเรือนและที่ดิน จำนวน 2 ราย จนครบเวลาการบังคับ 10 ปี นับแต่วันแจ้งการประเมินโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า อุทธรณ์เรื่องนี้เมื่อมีข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนักวิชาการจัดเก็บรายได้ชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่ายรายได้ สังกัดสำนักงานเขต ตั้งแต่วันที่ 2 มีนาคม 2552 ถึงวันที่ 19 ธันวาคม 2555 มีอำนาจหน้าที่ตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ให้ปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2552 ลงวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2554 และลงวันที่ 8 มีนาคม พ.ศ. 2555 เรื่อง กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของข้าราชการและลูกจ้างฝ่ายรายได้ ซึ่งคำสั่งมอบหมายงานดังกล่าวกำหนดให้ผู้อุทธรณ์มีหน้าที่กำกับ ควบคุม ดูแล และแก้ไขปัญหาข้อขัดข้องในการปฏิบัติงานของฝ่ายรายได้และเจ้าหน้าที่ฝ่ายรายได้ให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบคำสั่งของทางราชการ รวมทั้งเป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดิน ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่และพนักงานเก็บภาษี กฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่ ในฐานะเจ้าพนักงานประเมินและเจ้าพนักงานสำรวจ กฎหมายว่าด้วยภาษีป้ายในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ และในฐานะอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ในระเบียบคำสั่ง กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการยึดอายัดและขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ค้างภาษี พ.ศ. 2546 กำหนดวิธีการเร่งรัดภาษี ดังนี้

ข้อ 7 เมื่อถึงกำหนดเวลาที่อาจใช้สิทธิยึดทรัพย์สินได้ตามกฎหมาย หากผู้ค้างภาษียังไม่นำเงินภาษีค้างชำระ ให้พนักงานเก็บภาษีตามกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดิน หรือเจ้าพนักงานประเมินตามกฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่ แล้วแต่กรณี ออกหนังสือเตือนตามแบบ ภ.กทม.1 โดยเร็ว ทั้งนี้ ต้องให้เวลาผู้ค้างภาษีนำเงินมาชำระหนี้ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือเตือน

ข้อ 8 เมื่อได้ดำเนินการตามข้อ 7 แล้วปรากฏว่า

8.1 ผู้ค้างภาษีมาพบตามกำหนดเวลา และมีความประสงค์จะขอชำระภาษีค้างเป็นงวดรายเดือน ให้ปฏิบัติตามระเบียบหรือคำสั่งที่กรุงเทพมหานครกำหนด

8.2 ผู้ค้างภาษีขอชำระภาษีค้างแต่เพียงบางส่วน ให้รับชำระภาษีนั้นไว้ก่อนแล้วบันทึกถ้อยคำและรายการทรัพย์สินไว้เป็นหลักฐาน ส่วนที่เหลือให้ปฏิบัติตาม 8.1

8.3 ผู้ค้างภาษีไม่มาพบตามวันและเวลาที่กำหนดไว้ หรือมาพบแต่ไม่ยินยอมชำระหรือผิดนัดไม่ชำระ ภายในกำหนดเวลาตาม 8.1 หรือ 8.2 ให้บันทึกเหตุผลไว้เป็นหลักฐานแล้ว ให้ผู้อำนวยการเขตหรือผู้อำนวยการกองรายได้ ออกหนังสือเตือนครั้งสุดท้ายตามแบบ ภ.กทม.2 ขึ้นโดยเร็ว ให้ผู้ค้างภาษีนำเงินมาชำระ โดยกำหนดให้นำเงินมาชำระ ภายใน 15 วัน นับแต่วันได้รับหนังสือเตือนครั้งสุดท้าย

เมื่อดำเนินการตามวรรคหนึ่งแล้ว หากผู้ค้างภาษียังไม่ได้ชำระเงินตามกำหนดให้ผู้อำนวยการเขตหรือผู้อำนวยการกองรายได้ แล้วแต่กรณี กำหนดตัวผู้รับผิดชอบออกไปทำการสืบสวนหาทรัพย์สินของผู้ค้างภาษี และเมื่อทำการสืบสวนหาทรัพย์สินแล้วให้ประมาณราคาทรัพย์สินนั้นตามข้อ 29 หรือข้อ 30 พร้อมทั้งทำรายงานการสืบสวนหาทรัพย์สินของผู้ค้างภาษีตามแบบ ภ.กทม.3 เสนอผู้อำนวยการเขตหรือผู้อำนวยการกองรายได้ แล้วแต่กรณี

ให้ผู้อำนวยการเขตหรือผู้อำนวยการกองรายได้ แล้วแต่กรณี เร่งรัดให้มีการสืบสวนหาทรัพย์สินโดยไม่ชักช้า

ข้อ 9 เมื่อทำการสืบสวนหาทรัพย์สินตามข้อ 8 วรรคสองแล้ว ให้ผู้อำนวยการเขตหรือผู้อำนวยการกองรายได้ แล้วแต่กรณี รายงานพร้อมเอกสารหลักฐานในการเร่งรัดภาษีค้าง รายงานการสืบสวนทรัพย์สินของผู้ค้างภาษี ตามแบบ ภ.กทม.3 พร้อมเสนอคำสั่งแต่งตั้งเจ้าพนักงานบังคับภาษี ตามแบบ ภ.กทม.4 คำสั่งให้ยึดทรัพย์สิน ตามแบบ ภ.กทม.5 ประกาศยึดทรัพย์สิน ตามแบบ ภ.กทม.6 หรือคำสั่งให้อายัดทรัพย์สิน ตามแบบ ภ.กทม.7 แล้วแต่กรณี เพื่อให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายลงนาม

จึงเห็นได้ว่า หน้าที่ของผู้อุทธรณ์ประการหนึ่ง คือ มีหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบในฐานะผู้บังคับบัญชาที่จะต้องกำกับและควบคุมการปฏิบัติงานของผู้ใต้บังคับบัญชา มีหน้าที่ติดตามเร่งรัดการจัดเก็บภาษีค้างชำระจากผู้ค้างชำระภาษีโรงเรือนและที่ดินให้เป็นไปตามระเบียบและกฎหมายและภายในระยะเวลาการบังคับคดี 10 ปี นับแต่วันแจ้งการประเมินโดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งข้อเท็จจริงของอุทธรณ์เรื่องนี้ มีมูลกรณีของเรื่องปรากฏขึ้นเนื่องจากสำนักงานเขต ได้มีหนังสือลงวันที่ 30 พฤษภาคม 2557 หนังสือลงวันที่ 19 ธันวาคม 2557 หนังสือลงวันที่ 24 มีนาคม 2558 และหนังสือลงวันที่ 15 พฤษภาคม 2558 เรื่อง ขออนุมัติจำหน่ายบัญชีลูกหนี้และภาษีโรงเรือนและที่ดินค้างชำระ ประจำปี ภาษี พ.ศ. 2526 - 2545 ราย นาง น. หรือ นาง ศ. เป็นเงินค่าภาษีและค่าเงินเพิ่มทั้งสิ้น จำนวน 5,079,970.44 บาท กรณีดังกล่าวสำนักการคลังได้ตรวจสอบเอกสารหลักฐานแล้วอนุญาตให้จำหน่ายบัญชีลูกหนี้ภาษีอากรรายนี้ ตั้งแต่ปีภาษี 2526 - 2539 รวมเป็นเงิน 3,012,284.76 บาท เนื่องจากเจ้าหน้าที่ได้เร่งรัดจัดเก็บถึงที่สุดแล้ว และหนี้ได้ขาด

อายุความการใช้สิทธิเรียกร้องและบังคับคดีแล้ว ส่วนหนี้ค่าภาษีและเงินเพิ่ม ตั้งแต่ปี 2540 - 2545 จำนวนเงินทั้งสิ้น 2,067,685.68 นั้น แจ้งว่า ขณะที่สำนักงานกฎหมายและคดีได้มีหนังสือให้สำนักงานเขตดำเนินการบังคับทางปกครอง โดยใช้ระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วย การยึด आयัดและขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ค้างภาษี พ.ศ. 2546 แต่สำนักงานเขตไม่ได้ดำเนินการตามระเบียบดังกล่าวทันที เป็นเหตุให้หนี้ดังกล่าวขาดอายุความใช้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย ซึ่งไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ ตามข้อ 5 แห่งระเบียบกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการจำหน่ายบัญชีลูกหนี้ภาษีอากร พ.ศ. 2533 โดยกรณีเรื่องนี้ ผู้อุทธรณ์ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายรายได้ สำนักงานเขต ตั้งแต่วันที่ 2 มีนาคม 2552 - พฤษภาคม 2554 ซึ่งครบระยะเวลาการบังคับคดี 10 ปี นับแต่วันแจ้งการประเมิน โดยขอด้วยกฎหมาย ในฐานะผู้บังคับบัญชามีได้กำกับและควบคุมดูแลการดำเนินการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน ค้างชำระ โดยจะต้องดำเนินการเพื่อบังคับชำระหนี้กับผู้ค้างภาษีโรงเรือนและที่ดิน 2 ราย ได้แก่

1. รายงาน น. หรือนาง ศ. เจ้าของอาคาร ลูกหนี้ค้างชำระภาษีโรงเรือนและที่ดินในปีภาษี 2526 - 2545 โดยภาษีในปี 2526 - 2539 อยู่ในเกณฑ์การขออนุญาตจำหน่ายบัญชีลูกหนี้ภาษีอากร ตามข้อ 5 (7) แห่งระเบียบกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการจำหน่ายบัญชีลูกหนี้ภาษีอากร พ.ศ. 2533 แต่กรณีภาษีในปี 2540 - 2545 นั้น หลังจากนาง น. ได้รับการปลดจากล้มละลายในวันที่ 6 มีนาคม 2551 ตามคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด นาง น. สำนักงานเขตยังคงมีหน้าที่ดำเนินการเพื่อจัดเก็บภาษีค้างชำระต่อไป แต่ก็ไม่ได้ดำเนินการเร่งรัดจัดเก็บให้เป็นไปตามระเบียบกฎหมาย กล่าวคือ ระเบียบกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการยึด आयัดและขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ค้างภาษี พ.ศ. 2546 หนังสือ ให้ดำเนินการเร่งรัดภาษีค้าง และหนังสือตรวจสอบภาษีค้างและเร่งรัดดำเนินการ

2. รายงานสาว อ. หรือ นางสาว ป. เจ้าของอาคาร ลูกหนี้ค้างชำระภาษีโรงเรือนและที่ดินในปีภาษี 2538 - 2544 โดยสำนักงานเขตได้แจ้งการประเมินในวันที่ 24 พฤษภาคม 2544 ให้นางสาว อ. ชำระภาษีแต่ก็ไม่ได้ชำระ จึงตกเป็นภาษีค้างชำระ ซึ่งในขณะนั้นได้มีคำสั่งเร่งรัดจัดเก็บภาษีค้างชำระ และหนังสือการเร่งรัดจัดเก็บภาษีค้างชำระ ก่อนปี พ.ศ. 2539 ซึ่งกำหนดวิธีการให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบถือปฏิบัติในการเร่งรัดจัดเก็บภาษีค้างจนถึงที่สุด และถ้าผู้ค้างภาษีไม่มาชำระให้รวบรวมเอกสารหลักฐานส่งไปยังกองรายได้ สำนักงานคลัง เพื่อดำเนินคดีกับผู้ค้างชำระภาษี ต่อมากรุงเทพมหานครได้ออกระเบียบกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการยึด आयัด และขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ค้างภาษี พ.ศ. 2546 ซึ่งมีผลใช้บังคับในวันที่ 12 กรกฎาคม 2556 สำนักงานเขตได้ดำเนินการตามระเบียบฉบับใหม่ โดยส่งหนังสือเตือนให้ชำระตามแบบ ภ.กท.1 และ ภ.กท.2 เป็นระยะ ๆ แต่ไม่ได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือขั้นตอนของระเบียบฉบับใหม่ เพื่อยึด आयัด หรือขายทอดตลาด ทรัพย์สินของนางสาว อ. ให้ครบถ้วนทุกขั้นตอน ประกอบกับกรุงเทพมหานครได้มีหนังสือกำชับให้ทุกสำนักงานเขตดำเนินการเร่งรัดภาษีค้าง ตามหนังสือให้ดำเนินการเร่งรัดภาษีค้าง และหนังสือให้ตรวจสอบภาษีค้างและเร่งรัดดำเนินการ ซึ่งกำหนดวิธีการให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบถือปฏิบัติในการเร่งรัดจัดเก็บภาษีค้างจนถึงที่สุด แต่ไม่ได้ดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบกฎหมาย

แม้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์จะได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายรายได้ สำนักงานเขต ในช่วงท้ายของการบังคับคดี คือตั้งแต่วันที่ 2 มีนาคม 2552 ถึงวันที่ 19 ธันวาคม 2555 ซึ่งใกล้ครบกำหนดอายุความ

และมีผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายรายได้ก่อนหน้านี้อายุน้อยกว่า แต่มิได้ดำเนินการติดตามเร่งรัดการ จัดเก็บภาษีค้างชำระทั้ง 2 รายดังกล่าว ผู้อุทธรณ์ก็ต้องรับผิดชอบในฐานะผู้บังคับบัญชามิได้กำกับและควบคุมดูแลการ ปฏิบัติงานของผู้ใต้บังคับบัญชาที่มีหน้าที่ติดตามเร่งรัดการ จัดเก็บภาษีค้างชำระรายดังกล่าว ในกรณีนี้ แม้ผู้อุทธรณ์ จะให้การว่าได้สั่งการเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบเร่งรัดติดตามตามที่ระเบียบกฎหมายแล้วก็ตาม แต่กรณีนี้เป็นกรณีที่ใกล้ครบ อายุความจึงควรต้องเร่งรัดติดตามงานอย่างใกล้ชิด เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าไม่ปรากฏหลักฐานว่าผู้อุทธรณ์ได้เร่งรัด ดำเนินการตามที่ระเบียบกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการยึดอายัดและขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ค้างภาษี พ.ศ. 2546 กำหนดวิธีการเร่งรัดภาษีอย่างถึงที่สุด และไม่สามารถดำเนินการบังคับจัดเก็บภาษีค้างชำระจากผู้ค้างชำระภาษีโรงเรือน และที่ดินทั้ง 2 ราย จนคดีขาดอายุความ ผู้อุทธรณ์ในฐานะผู้บังคับบัญชาก็ไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบได้ แม้ผู้อุทธรณ์ จะมาดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายรายได้ในช่วงท้ายของการบังคับภาษี ส่วนกรณีผู้อุทธรณ์อ้างว่ามีเหตุการณ์น้ำท่วม ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร จึงทำให้ได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ปฏิบัติมากขึ้น ส่งผลให้มีปริมาณงานเพิ่มมากขึ้นนอกเหนือ จากงานประจำนั้น กรณีเป็นเรื่องอันควรเห็นใจ แต่ก็ยังไม่สามารถรับฟังให้พ้นความรับผิดชอบได้ พฤติการณ์ถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่มีรายแรง ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดี หรือความก้าวหน้าแก่ราชการ ตาม มาตรา 83 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือ ความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะเอาใจใส่และรักษาประโยชน์ของทางราชการ ตามมาตรา 82 (3) และ มาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งยกเลิกคำสั่ง งดโทษข้าราชการและให้ลงโทษภาคทัณฑ์ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า มีเหตุสมควรลดโทษให้แก่ผู้อุทธรณ์ตามคำอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ ด้วยเหตุตามที่ปรากฏในคำอุทธรณ์หรือไม่ อย่างไร

ในประเด็นที่ผู้อุทธรณ์อุทธรณ์ว่า ผู้อุทธรณ์เข้ามารับตำแหน่งและใกล้จะขาดอายุความ หนี้ภาษีนี้ ผ่านความรับผิดชอบของหัวหน้าฝ่ายรายได้ในขณะนั้น ก่อนที่ผู้อุทธรณ์จะมาดำรงตำแหน่งถึง 3 คน ตั้งแต่เป็นลูกหนี้ เมื่อ 8 ปีที่แล้ว จะสามารถดำเนินการได้ทันเวลา ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีการดำเนินการเมื่อ 8 ปีที่แล้วมาก่อนแต่อย่างใด เมื่อผู้อุทธรณ์มาดำรงตำแหน่งก็มีได้นิ่งนอนใจ ได้กำชับหน้าที่ให้รับผิดชอบอยู่ตลอดเวลาหลายครั้งหลายคราด้วยกัน นั้น เห็นว่าการที่ผู้อุทธรณ์ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายรายได้ เป็นเหตุให้ผู้อุทธรณ์เกิดอำนาจหน้าที่จะต้องปฏิบัติ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับตำแหน่งนั้นตลอดระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งดังกล่าว แม้จะมีผู้อื่นได้รับ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนี้มาก่อน ก็เป็นเรื่องเฉพาะตัวของผู้ดำรงตำแหน่งที่จะต้องรับผิดชอบต่อหน้าที่ของบุคคลเหล่านั้น ผู้อุทธรณ์ไม่อาจอ้างเหตุนี้ให้พ้นความรับผิดชอบของตนได้ ตามหลักบุคคลต้องรับผิดชอบในผลแห่งการกระทำของตน และความรับผิดชอบดังกล่าวย่อมหมายถึงการกระทำที่สมบูรณ์ได้กระทำเต็มกำลังโดยตลอดจนสำเร็จผล การที่ผู้อุทธรณ์ มีหน้าที่ติดตามตรวจสอบเร่งรัดติดตามการปฏิบัติงานของผู้ใต้บังคับบัญชา แต่ได้อ้างว่าตนได้กำชับให้รับผิดชอบอยู่ หลายครั้งหลายคราด้วยกันหรือคอยกำชับอยู่เสมอมิได้ขาด นอกจากนี้ก็ไม่ได้มารายงานเหตุขัดข้องในการเร่งรัดติดตาม ให้ผู้อุทธรณ์ทราบ จึงเข้าใจว่าสามารถดำเนินการได้ นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่าผู้อุทธรณ์ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายรายได้ เมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2552 ปรากฏว่ามีลูกหนี้ผู้ค้างภาษีจำนวน 2 ราย ครบกำหนดระยะเวลาการบังคับคดี 10 ปี ในปี 2554 และปี 2555 ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้อุทธรณ์ที่ต้องดำเนินการตามระเบียบกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการยึดอายัดและขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ค้างภาษี พ.ศ. 2546 ที่กำหนดวิธีการเร่งรัดภาษีไว้ โดยผู้อุทธรณ์มีเวลาดำเนินการถึง 2 ปี นับจากวันเข้าดำรงตำแหน่งจนถึงวันครบกำหนดระยะเวลาการบังคับคดี ผู้อุทธรณ์ยอมรับว่าลูกหนี้ใกล้จะครบกำหนดระยะเวลาบังคับคดี ต้องเร่งรัดดำเนินการให้เร็วที่สุด แต่ปรากฏหลักฐานการดำเนินการเร่งรัดหนี้ภาษีเพียงเอกสารแบบ ภ.กทม.1 ลงวันที่ 30 มีนาคม 2554 เรื่อง เตือนให้นำเงินภาษีค้างไปชำระเท่านั้น ซึ่งมาดำเนินการเมื่อใกล้จะครบกำหนดระยะเวลาการบังคับคดีจนเกิดเหตุการณ์นี้ขาดอายุความขึ้น จึงเห็นได้ว่าการปฏิบัติหน้าที่โดยการสั่งการ การกำชับ ตามที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้าง ยังไม่เพียงพอที่จะรับฟังได้ว่าเป็นการตรวจสอบ กำกับ ติดตาม ให้ภารกิจสำเร็จโดยสมบูรณ์และจะรอเพียงรายงานไม่ได้ อีกทั้ง การกล่าวอ้างของผู้อุทธรณ์ไม่ปรากฏหลักฐานว่าได้ดำเนินการอย่างเต็มที่แล้วแต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้อุทธรณ์ออกคำสั่งโดยไม่ได้ลงมือปฏิบัติตรวจสอบ ติดตาม ในการบังคับชำระหนี้ของลูกหนี้ทั้ง 2 ราย จนพ้นระยะเวลาบังคับคดี ทำให้กรุงเทพมหานครได้รับความเสียหายไม่สามารถจัดเก็บภาษีได้จำนวนเงินทั้งสิ้น 2,067,685.68 บาท จึงเป็นการขาดความเอาใจใส่ต่อหน้าที่โดยไม่อาจปฏิเสธให้พ้นความรับผิดชอบได้ อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ในประเด็นดังนี้ จึงฟังไม่ขึ้น

ในประเด็นที่ผู้อุทธรณ์อุทธรณ์ว่า ผู้อุทธรณ์มีปริมาณงานที่ต้องรับผิดชอบมากมายหลายด้าน และมีภารกิจพิเศษโดยได้รับมอบนโยบายให้มาดูแลเรื่องน้ำท่วมตามที่ผู้บริหารเขตสั่งการ นั้น เห็นว่า ผู้อุทธรณ์มีอำนาจหน้าที่ต้องปฏิบัติงานตามกรอบภารกิจของตำแหน่งตามที่กฎหมายกำหนดและหรือตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา แม้มีภารกิจมากมายก็เป็นหน้าที่ผู้อุทธรณ์ที่ต้องจัดลำดับความสำคัญตามความเร่งด่วนของงานและได้แสดงให้เห็นว่าได้ปฏิบัติหน้าที่เต็มกำลังสติปัญญาความสามารถแล้ว แต่ข้อเท็จจริงที่รับฟังได้ยังไม่เพียงพอที่จะรับฟังได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้ปฏิบัติเช่นนั้นแล้ว อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ในประเด็นนี้ จึงฟังไม่ขึ้น

ในประเด็นที่ผู้อุทธรณ์อุทธรณ์ว่า ผู้อุทธรณ์ได้ปฏิบัติหน้าที่ให้บังเกิดผลดีและความก้าวหน้าแก่ราชการจนได้รับรางวัลหรือการชมเชยเป็นอันมาก นั้น เห็นว่าการปฏิบัติหน้าที่ราชการให้บังเกิดผลดี และการละเว้นหรือปฏิบัติหน้าที่ผิดพลาดบกพร่องเป็นคนละส่วนกัน เมื่อปฏิบัติดีก็ต้องได้รับรางวัลหรือชมเชย เมื่อปฏิบัติผิดพลาดหรือฝ่าฝืนวินัยก็ต้องได้รับโทษ ไม่อาจนำมาลบล้างกันได้ เมื่อผู้อุทธรณ์มิได้เร่งรัดติดตามบังคับชำระหนี้ดังกล่าวจนพ้นระยะเวลาบังคับคดีเป็นเหตุให้กรุงเทพมหานครได้รับความเสียหายจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ผิดพลาดบกพร่องที่ต้องด้วยบทบัญญัติทางวินัยผู้อุทธรณ์จึงต้องรับโทษทางวินัยตามเหตุแห่งการกระทำของตนนั้น ส่วนในเรื่องที่ผู้อุทธรณ์ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้บังเกิดผลดีด้วยความวิริยะอุตสาหะก็ส่งผลให้ผู้อุทธรณ์เจริญก้าวหน้าในราชการตามเหตุเช่นนั้นเช่นกัน อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ในประเด็นนี้ จึงฟังไม่ขึ้น

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตาม que ผู้อุทธรณ์มีคำขอให้อยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์และมีคำสั่งให้ยกโทษ นั้น เห็นว่า คู่กรณีในอุทธรณ์ได้ดำเนินการตามบทบัญญัติของกฎหมายหมวดวินัย การดำเนินการทางวินัยตามกฎหมาย

ว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนแล้ว โดยพิจารณาถึงพฤติการณ์แห่งการกระทำ ผลของการกระทำ ความเสียหายที่เกิดขึ้น เหตุแห่งการลงโทษหรือลดโทษตามที่กฎหมายกำหนด รวมทั้งเหตุผลในเชิงนโยบายเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ข้าราชการอื่น ๆ อีกเป็นอันมาก และเป็นการใช้ดุลพินิจโดยแท้เพื่อประโยชน์แก่การบริหารงานบุคคลของคูกรณี ในอุทธรณ์ การที่คูกรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งดังกล่าวเป็นการเหมาะสมแก่กรณีแล้ว

ด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายดังที่วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น คูกรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษข้าราชการและให้ลงโทษภาคทัณฑ์โดยชอบแล้ว

จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์และคำขอของผู้อุทธรณ์ทั้งหมด

เรื่องแดงที่ 3 (ร)/2564

ร้องทุกข์คำสั่งแต่งตั้งข้าราชการ

คำร้องทุกข์และคำขอ

ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนิติกรชำนาญการ สังกัดสำนัก ได้เคยมีหนังสือร้องทุกข์ ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่า คำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 เรื่อง เลื่อนข้าราชการของคูกรณีในการร้องทุกข์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงให้คูกรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งดังกล่าวแล้วให้คูกรณีในการร้องทุกข์ดำเนินการคัดเลือกผู้ที่เคยสมัครและมีสิทธิเข้ารับการคัดเลือกในตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษตามคำสั่งแต่งตั้งข้างต้นใหม่ แต่ปรากฏว่าเมื่อคูกรณีในการร้องทุกข์ดำเนินการคัดเลือกแล้วก็ยังคัดเลือกและมีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 แต่งตั้งผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งตามคำสั่งข้างต้น จำนวน 3 ราย ดังนี้ (1) นาย อ. (2) นาย ณ. และ (3) นาย ค. ตั้งแต่วันที่ 5 มีนาคม 2561 ต่อมาได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 ย้าย นาย ค. นิติกรชำนาญการพิเศษ ผู้อำนวยการส่วน สังกัดสำนัก ไปดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน สังกัดสำนัก ตั้งแต่วันที่ 29 ตุลาคม 2561 และมีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 ย้าย นาย อ. นิติกรชำนาญการพิเศษ สังกัดสำนัก ไปดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน สังกัดสำนัก และ นาย ท. นิติกรชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน สังกัดสำนัก ไปดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน สังกัดสำนัก จากนั้นกรุงเทพมหานครได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 แต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ประเภทตำแหน่ง สายงานและระดับตำแหน่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 และปรับปรุงตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 3/2561 เมื่อวันที่ 23 มีนาคม 2561 และมติ อ.ก.ก. สามัญข้าราชการสามัญ ครั้งที่ 4/2561 เมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2561 จำนวน 3 ราย ดังนี้ (1) นาย ค. ดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ ผู้อำนวยการส่วน สังกัดสำนัก (2) นาย ณ. ดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ สังกัดสำนัก และ (3) นาย อ. นิติกรชำนาญการพิเศษ สังกัดสำนัก เป็นการเฉพาะตัว

โดยมีเงื่อนไขไว้ว่าเมื่อผู้ดำรงตำแหน่งพ้นจากตำแหน่งเมื่อใด หรือเมื่อจะแต่งตั้งผู้มีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง และผ่านการคัดเลือกตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ก. กำหนด ให้กำหนดเป็นตำแหน่งผู้อำนวยการเฉพาะด้าน ประเภทผู้อำนวยการ ระดับต้น ผู้ร้องทุกข์เห็นว่าการแต่งตั้งผู้ได้รับการคัดเลือกกลับมาดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษตามเดิม โดยให้มีผลเป็นการย้อนหลังไปนับตั้งแต่วันที่ได้มีการแต่งตั้งตามคำสั่งเดิมที่ถูก ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้กรุงเทพมหานครยกเลิกคำสั่งนั้น เสมือนไม่เคยมีการยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งมาก่อนเป็นการใช้อำนาจตามอำเภอใจ แม้แต่ ก.พ. เองก็ไม่กล้าออกหลักเกณฑ์แนวทางเยียวยาดังกล่าวมาใช้กับระบบราชการ เพราะขัดกับหลักการ ความถูกต้อง ของระบบคุณธรรมเป็นอย่างมาก ประกอบกับผู้ร้องทุกข์เห็นว่าการแต่งตั้งข้าราชการดังกล่าวข้างต้นคู่กรณีในการร้องทุกข์จะต้องพิจารณาถึงคุณสมบัติ ความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ ให้สอดคล้องกับระบบคุณธรรม และถูกต้องตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร โดยเฉพาะการเลื่อนผู้ได้รับการคัดเลือกครั้งใหม่ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 มีผลให้ภายหลังกรุงเทพมหานครสามารถออกคำสั่งย้ายและแต่งตั้งข้าราชการดังกล่าวทั้ง ๆ ที่ตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษในสำนักงานไม่มีอยู่จริง ผู้ร้องทุกข์เข้าใจว่าคำสั่งทั้งสามคำสั่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับผู้ร้องทุกข์ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงไม่ได้เวียนให้ผู้ร้องทุกข์ทราบ ผู้ร้องทุกข์เพิ่งมาทราบเรื่องการแต่งตั้งใหม่ข้างต้น เมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2562 เนื่องจากคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนและมีเงินตกเบิกย้อนหลัง ตั้งแต่เดือนกันยายน 2562 จึงได้สอบถามกับฝ่ายบุคคลและฝ่ายจัดทำฎีกาเบิกเงินจึงได้ทราบว่า มีคำสั่งแต่งตั้งให้ผู้ถูกเพิกถอนได้กลับมาดำรงตำแหน่งที่ถูกเพิกถอนใหม่ จึงขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 ซึ่งเลื่อนผู้ได้รับการคัดเลือก จำนวน 3 ราย คำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 ย้ายข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ จำนวน 1 ราย คำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 ซึ่งย้ายข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ จำนวน 2 ราย และคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 ซึ่งแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ จำนวน 3 ราย แล้วให้คณะกรรมการคัดเลือกใหม่อีกครั้ง

คำวินิจฉัย

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ร้องทุกข์สมัครเข้ารับการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ และระดับชำนาญการพิเศษ ในตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ ไม่กำหนดเป็นทางการบริหาร สังกัดสำนัก แต่ผลการคัดเลือกปรากฏว่า ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับการคัดเลือกแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 เรื่อง เลื่อนข้าราชการ และคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 เรื่อง เลื่อนข้าราชการ จึงนำเรื่องมายื่นร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เพื่อขอให้มีความวินิจฉัยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกคำสั่งข้างต้น และ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้มีความวินิจฉัยว่าคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 เรื่อง เลื่อนข้าราชการ ของคู่กรณีในการร้องทุกข์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งดังกล่าวแล้วให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ดำเนินการคัดเลือกผู้ที่เคยสมัครและมีคุณสมบัติครบถ้วนอยู่เดิม

ซึ่งรวมทั้งผู้ร้องทุกข์ให้ถูกต้องและเป็นธรรมใหม่ ต่อมาคู่กรณีในการร้องทุกข์ดำเนินการคัดเลือกผู้เคยสมัครเข้ารับ การคัดเลือกและมีคุณสมบัติครบถ้วนอยู่เดิมใหม่ตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ปรากฏว่าผู้ร้องทุกข์ก็ได้ รับการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ สังกัดสำนัก ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 ซึ่งแต่งตั้งผู้ที่เคยได้รับการแต่งตั้งตามคำสั่งข้างต้น จำนวน 3 ราย

เรื่องร้องทุกข์นี้มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง คำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์นี้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จะมีอำนาจรับไว้พิจารณา ได้หรือไม่ เห็นว่าข้อ 7 วรรคสอง ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัย เรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555 กำหนดว่า การปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชาซึ่งทำให้เกิดความคับข้องใจ อันเป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์นั้น ต้องมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้ (1) ไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือปฏิบัติอื่นใด โดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือไม่ถูกต้องตาม รูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการ เลือปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างชั้นตอนโดยไม่จำเป็น หรือสร้างภาระให้เกิดขึ้นเกินสมควร หรือ เป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ (2) ไม่มอบหมายงานให้ปฏิบัติ (3) ประวิงเวลา หน่วงเหนี่ยวการดำเนินการบางอย่าง อันเป็นเหตุให้เสียสิทธิหรือไม่ได้รับสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้ในเวลาอันสมควร และ (4) ไม่เป็นไปตามหรือขัดกับระบบ คุณธรรม ตามมาตรา 41 และข้อ 8 วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เดียวกัน กำหนดว่า การร้องทุกข์ ให้ร้องทุกข์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะร้องทุกข์สำหรับผู้อื่นไม่ได้และให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อผู้มีอำนาจวินิจฉัย ร้องทุกข์ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบเหตุ แห่งการร้องทุกข์ตามข้อ 7 ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เดียวกัน

สำหรับกรณีนี้เห็นว่า ตามคำร้องทุกข์เป็นกรณีที่ผู้ร้องทุกข์กล่าวอ้างว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่ง กรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 ซึ่งเลื่อนข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญผู้ได้รับการคัดเลือก ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ สังกัดสำนัก จำนวน 3 ราย ไม่ชอบ ไม่เป็นธรรม เพราะมิได้คำนึงถึง ความเหมาะสม คุณสมบัติ ความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ และเป็นการคัดเลือกแต่งตั้ง (เลื่อน) ผู้เคยถูก ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 กลับมาดำรงตำแหน่งเดิมใหม่อีกครั้งและเป็นผลต่อมาให้กรุงเทพมหานครมีคำสั่งย้ายและแต่งตั้งให้ผู้ได้รับการแต่งตั้ง ดังกล่าวดำรงตำแหน่งอื่นต่อไปอีก 3 คำสั่ง เป็นเหตุให้ผู้ร้องทุกข์นำเรื่องนี้มายื่นร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เพื่อขอให้มีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกคำสั่งดังกล่าวทั้งสี่ฉบับ จึงมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยว่า ในบรรดา คำสั่งดังกล่าวจะถือว่าคำสั่งใดของผู้บังคับบัญชา (ปลัดกรุงเทพมหานคร) ทำให้เกิดความคับข้องใจอันเป็นเหตุแห่งการ ร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ ตามข้อ 7 ของ กฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ซึ่ง ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จะมีอำนาจรับไว้ พิจารณาได้ นั้น เห็นว่า จะต้องเป็นคำสั่งที่มีผลกระทบต่อสิทธิหรือประโยชน์ของผู้ร้องทุกข์โดยตรงหรือทำให้เกิด ความคับข้องใจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และจะร้องทุกข์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น ผู้ร้องทุกข์จึงมีสิทธิร้องทุกข์ได้ตาม

ข้อ 8 ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ข้างต้น เมื่อกรณีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ร้องทุกข์เคยร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เพราะคู่กรณีในการร้องทุกข์ไม่พิจารณาคัดเลือกเพื่อแต่งตั้ง (เลื่อน) ผู้ร้องทุกข์ให้ดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2562 และ ก.พ.ค.กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกคำสั่งดังกล่าวและให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ดำเนินการคัดเลือกผู้มีสิทธิเข้ารับการคัดเลือกเดิมรวมทั้งผู้ร้องทุกข์ใหม่ให้ถูกต้อง แต่ผู้ร้องทุกข์ก็มิได้รับการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้ง (เลื่อน) ให้ดำรงตำแหน่งข้างต้นตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 อีก จึงเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ปฏิเสธไม่แต่งตั้ง (เลื่อน) ผู้ร้องทุกข์ให้ดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษเป็นคำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อสภาพสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ร้องทุกข์ตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ส่วนคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 ซึ่งย้ายข้าราชการ และคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 ซึ่งแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานคร ประเภทตำแหน่ง สายงาน และระดับตำแหน่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 และปรับปรุงตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 3/2561 เมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2561 และมติ อ.ก.ก. สามัญข้าราชการสามัญ ครั้งที่ 4/2561 เมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2561 จำนวน 3 ราย เป็นการเฉพาะตัว โดยมีเงื่อนไขว่าเมื่อผู้ดำรงตำแหน่งพ้นจากตำแหน่งเมื่อใด หรือเมื่อจะแต่งตั้งผู้มีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง และผ่านการคัดเลือกตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ก. กำหนดให้กำหนดเป็นตำแหน่งผู้อำนวยการเฉพาะด้าน (นิติกร) ประเภทอำนาจการ ระดับต้น เห็นว่ามิได้เกี่ยวข้องกับผู้ร้องทุกข์ แต่เป็นกรณีที่ปลัดกรุงเทพมหานครใช้อำนาจตามกฎหมายแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งตามที่เห็นสมควรเพื่อประโยชน์ของทางราชการ ส่วนเมื่อปลัดกรุงเทพมหานครแต่งตั้งข้าราชการข้างต้นให้ดำรงตำแหน่งแล้ว จะมีผลให้คำสั่งที่ออกมาภายหลังจากที่คู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 แต่งตั้ง (เลื่อน) ผู้ได้รับการคัดเลือก จำนวน 3 ราย ชอบด้วยกฎหมายและต้องถูกยกเลิกด้วยหรือไม่ ตามที่ผู้ร้องทุกข์ขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 ก็เป็นอีกกรณีที่ปลัดกรุงเทพมหานครและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือ สำนักงาน ก.ก. จะเป็นผู้ดำเนินการตรวจสอบ โดยเทียบเคียงกับแนวทางคำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุด (คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 830/2550) ต่อไป ประกอบกับเป็นการร้องทุกข์มิใช่สำหรับตนเองตามข้อ 8 จึงเห็นว่า เรื่องร้องทุกข์เฉพาะคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 ซึ่งเลื่อนข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษเท่านั้นที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ในฐานะผู้บังคับบัญชาปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ ทำให้ผู้ร้องทุกข์เกิดความคับข้องใจอันเป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ตามข้อ 7 มีสิทธิจะนำเรื่องมายื่นร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้ โดยผู้ร้องทุกข์จะต้องยื่นร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์ตามข้อ 8 เมื่อกรณีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่ผู้ร้องทุกข์กล่าวอ้างว่า ผู้ร้องทุกข์เพิ่งรู้เหตุแห่งการร้องทุกข์จากการที่มีคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนและมีเงินตกเบิกย้อนหลังให้ผู้ได้รับการคัดเลือกทั้ง 3 ราย ตั้งแต่เดือนกันยายน 2562 เมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2562 โดยผู้ร้องทุกข์ได้สอบถามกับฝ่ายบุคคลและฝ่ายจัดทำฎีกาเบิกเงิน จึงได้ทราบว่าคู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งแต่งตั้งให้ผู้ถูกเพิกถอนคำสั่งได้กลับมารับตำแหน่งที่ถูกเพิกถอนใหม่ จึงถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันที่ผู้ร้องทุกข์ทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์

ซึ่งผู้ร้องทุกข์จะต้องยื่นคำร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์ คือ ภายในวันที่ 23 มกราคม 2563 เมื่อผู้ร้องทุกข์ได้นำเรื่องร้องทุกข์มายื่นต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 23 มกราคม 2563 จึงเป็นการยื่นคำร้องทุกข์ภายในกำหนดเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์ คำร้องทุกข์ เฉพาะคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 ซึ่งเลื่อนข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการ พิเศษ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จึงมีอำนาจรับไว้พิจารณาได้ตามข้อ 43 (2) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ดังกล่าว และไม่รับคำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ที่ขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกคำสั่ง กรุงเทพมหานครอื่น และให้จำหน่ายเรื่องร้องทุกข์ข้างต้นออกจากสารบบต่อไป

ประเด็นที่สอง การที่คู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 เลื่อนข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญผู้ได้รับการคัดเลือกขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ ไม่กำหนด เป็นทางการบริหาร สำนัก ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า การจะพิจารณาประเด็นดังกล่าวได้มีประเด็นที่จะต้อง วินิจฉัยก่อนว่า เกณฑ์การประเมินบุคคลเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภท วิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ประเภททั่วไป ระดับอาวุโส ซึ่งคู่กรณีในการร้องทุกข์นำมาใช้ในการประเมินเพื่อเลื่อน ข้าราชการดังกล่าว ให้ดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษขอบด้วยมติ ก.ก. ครั้งที่ 6/2554 เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2554 ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 และครั้งที่ 12/2560 ลงวันที่ 21 ธันวาคม 2560 หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การดำเนินการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ และประเภททั่วไป ระดับอาวุโส ในครั้งนี้ มติ ก.ก. ครั้งที่ 6/2554 เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2554 อนุมัติให้ใช้หลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กำหนดในหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708.1/ว 22 ลงวันที่ 30 กันยายน 2540 เป็นแนวทางการพิจารณาโดยอนุโลม ส่วนเกณฑ์การประเมินนั้นใช้เกณฑ์ การประเมินตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 ซึ่งมีมติให้มีการปรับปรุงและเพิ่มเติมการกำหนด แนวทางการบรรจุและแต่งตั้งตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 6/2554 เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2554 โดยกำหนดเกณฑ์การประเมิน บุคคลให้คำนึงถึงหลักการ ตามมาตรา 41 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากร กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 และในการพิจารณาคัดเลือกควรกำหนดน้ำหนักของคะแนน แต่ละองค์ประกอบ พร้อมองค์ประกอบย่อยที่ชัดเจน ซึ่งอาจเป็นคะแนนหรือระดับ หรืออื่น ๆ ก็ได้ โดยเกณฑ์การประเมินบุคคลเพื่อเลื่อน และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ และประเภททั่วไป ระดับอาวุโส ที่แนบท้าย มติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 กำหนดเกณฑ์การประเมินรวม 4 องค์ประกอบหลัก คะแนน รวมทั้งสิ้น 100 คะแนน ซึ่งแต่ละองค์ประกอบหลักมีการประเมิน 5 ระดับ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านผลงาน (คะแนนเต็ม 50 คะแนน) หมายถึง ผลงานที่โดดเด่น เช่น ผลงานด้านบริหาร จัดการ การวางนโยบาย การวางแผน การจัดระบบงานและอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะหน้าที่ความรับผิดชอบของ ตำแหน่งหน้าที่ที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง โดยพิจารณาจากคุณภาพ ความรู้ความสามารถ และประโยชน์ของทางราชการ รายละเอียดตามแบบแสดงผลงานประกอบการพิจารณาเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง เกณฑ์การให้คะแนน คือ

(ก) ระดับดีมาก 50 คะแนน (ข) ระดับดี 40 คะแนน (ค) ระดับปานกลาง 30 คะแนน (ง) ระดับน้อย 20 คะแนน
(จ) ระดับน้อยมาก 10 คะแนน

2. องค์ประกอบด้านศักยภาพ (คะแนนเต็ม 30 คะแนน) หมายถึง ความพร้อมที่จะรับงานที่ยากขึ้น
ในอนาคต มี 4 องค์ประกอบย่อย ได้แก่

2.1 ประสบการณ์ในการทำงาน (10 คะแนน) พิจารณาจากประสบการณ์การดำรงตำแหน่งหรือ
ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง ซึ่งพิจารณาจากประวัติการรับราชการ
ตามข้อมูลบุคคลเพื่อการพิจารณาการเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง เกณฑ์การให้คะแนน (ก) ระดับดีมาก 10 คะแนน
(ข) ระดับดี 8 คะแนน (ค) ระดับปานกลาง 6 คะแนน (ง) ระดับน้อย 4 คะแนน (จ) ระดับน้อยมาก 2 คะแนน

2.2 ความรู้ ความสามารถ และทักษะในการดำรงตำแหน่ง (10 คะแนน) พิจารณาจากความรู้
ความสามารถของผู้ขอรับการคัดเลือกว่ามีความรู้ความสามารถใดบ้างตามที่กำหนดไว้ ซึ่งพิจารณาจากข้อมูลบุคคล
เพื่อการพิจารณาการเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง เช่น (1) มีความรู้ที่จำเป็นพื้นฐานต่อการปฏิบัติงาน เช่น กฎ
ระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ (2) มีความรู้ ความเชี่ยวชาญเฉพาะทางที่จำเป็นสำหรับตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง
(3) มีความสามารถในการนำนโยบายการบริหารราชการของกรุงเทพมหานครมาประยุกต์ใช้ในการกำหนดกลยุทธ์ของ
หน่วยงาน (4) มีความสามารถในการวางแผน วิจัยและแก้ไขปัญหาในการบริหารงาน (5) มีความสามารถในการ
ปกครองบังคับบัญชา และแก้ไขปัญหาในการบริหารงานบุคคล เกณฑ์การให้คะแนน (ก) ระดับดีมาก 10 คะแนน
(ข) ระดับดี 8 คะแนน (ค) ระดับปานกลาง 6 คะแนน (ง) ระดับน้อย 4 คะแนน (จ) ระดับน้อยมาก 2 คะแนน

2.3 ข้อเสนอ แนวคิด วิธีการเพื่อพัฒนางานหรือปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพ มากขึ้น (5 คะแนน)
โดยพิจารณาจากแนวคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป้าหมาย และแนวทางการดำเนินการไปสู่เป้าหมาย รายละเอียดตาม
แบบแสดงข้อเสนอ แนวคิด วิธีการในการพัฒนางานฯ เกณฑ์การให้คะแนน (ก) ระดับดีมาก 5 คะแนน (ข) ระดับดี
4 คะแนน (ค) ระดับปานกลาง 3 คะแนน (ง) ระดับน้อย 2 คะแนน (จ) ระดับน้อยมาก 1 คะแนน

2.4 คุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่ง (5 คะแนน) พิจารณาจากสมรรถนะหรือคุณลักษณะของ
ผู้ขอรับการคัดเลือกว่ามีความเหมาะสมกับตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง เช่น (1) มีคุณสมบัติของผู้บริหารที่ดี เช่น ภาวะ
ผู้นำ การตัดสินใจ การควบคุมตนเอง การมีความคิดริเริ่มและมีความยืดหยุ่นในการบริหารงาน (2) มีสุขภาพกายและ
สุขภาพจิตที่ดี มีความอดทน และพร้อมที่จะปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้มีผลในทางปฏิบัติ โดยบรรลุวัตถุประสงค์
ตามที่หน่วยงานกำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (3) มีทัศนคติที่ดี มีความตั้งใจและสามารถอุทิศเวลา
ให้กับงานในความรับผิดชอบได้อย่างเต็มที่ (4) มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีความสามารถในการสื่อสาร โน้มน้าวใจผู้ร่วม
ปฏิบัติงานได้ เกณฑ์การให้คะแนน (ก) ระดับดีมาก 5 คะแนน (ข) ระดับดี 4 คะแนน (ค) ระดับปานกลาง 3 คะแนน
(ง) ระดับน้อย 2 คะแนน (จ) ระดับน้อยมาก 1 คะแนน

3. องค์ประกอบด้านความประพฤติ (คะแนนเต็ม 10 คะแนน) หมายถึง การประพฤติและการปฏิบัติที่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่และภารกิจของส่วนราชการหรือหน่วยงาน การปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ และประพฤติตนเป็นตัวอย่างที่ดี ในการเคารพกฎระเบียบต่าง ๆ เกณฑ์การให้คะแนน (ก) ระดับดีมาก 10 คะแนน (ข) ระดับดี 8 คะแนน (ค) ระดับปานกลาง 6 คะแนน (ง) ระดับน้อย 4 คะแนน (จ) ระดับน้อยมาก 2 คะแนน

4. องค์ประกอบด้านพฤติกรรมทางจริยธรรม (คะแนนเต็ม 10 คะแนน) หมายถึง การปฏิบัติตนเหมาะสมกับการเป็นข้าราชการอยู่ในกรอบจรรยาบรรณ และค่านิยมของข้าราชการหรือหน่วยงาน โดยพิจารณาจากคุณธรรม จริยธรรม การบริการที่ดี และการมุ่งผลสัมฤทธิ์ เกณฑ์การให้คะแนน (ก) ระดับดีมาก 10 คะแนน (ข) ระดับดี 8 คะแนน (ค) ระดับปานกลาง 6 คะแนน (ง) ระดับน้อย 4 คะแนน (จ) ระดับน้อยมาก 2 คะแนน

ต่อมา ก.ก. ในการประชุมครั้งที่ 12/2560 เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2560 ได้มีมติว่า เกณฑ์การประเมินบุคคลเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ และประเภททั่วไป ระดับอาวุโสแบบทำยมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 เหมาะสมถูกต้องแล้ว ทั้งนี้ ให้กรุงเทพมหานคร โดยคณะกรรมการคัดเลือกดำเนินการเพิ่มเติมในการกำหนดแนวทางรายละเอียดการประเมินแต่ละองค์ประกอบได้ โดยให้เป็นไปในแนวทางและมาตรฐานเดียวกันสอดคล้องกับองค์ประกอบตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 และเหมาะสมกับตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง

สำหรับเรื่องร้องทุกข์นี้ จากการตรวจสอบข้อเท็จจริงปรากฏตามเอกสารหลักฐานรายงานการประชุมคณะกรรมการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ชุดที่ 4 ครั้งที่ 1/2562 เมื่อวันที่ 26 มกราคม 2562 ครั้งที่ 2/2562 เมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2562 และครั้งที่ 3/2562 เมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2562 ประกอบกับเอกสารแบบเกณฑ์การประเมินบุคคลเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ/ประเภททั่วไป ระดับอาวุโสแบบทำยมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 ตลอดจนคำชี้แจงของคู่อริในการร้องทุกข์และคณะกรรมการคัดเลือก รวมทั้งจากการไต่สวนข้อเท็จจริง ข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการคัดเลือกได้กำหนดแนวทางการประเมินและกำหนดน้ำหนักคะแนนในองค์ประกอบต่าง ๆ ทั้ง 4 องค์ประกอบ ดังนี้ (1) ด้านผลงาน (50 คะแนน) พิจารณาจากองค์ประกอบด้านคุณภาพ ความรู้ ความสามารถ และประโยชน์ของทางราชการ ได้แก่ (1.1) คุณภาพพิจารณาจากความเกี่ยวข้องของตำแหน่ง ความชัดเจนของขั้นตอนการดำเนินการ ความยุ่งยากซับซ้อนของผลงาน รวมทั้งความโดดเด่นของผลงาน ดีมาก (20 คะแนน) ดี (16 คะแนน) ปานกลาง (12 คะแนน) น้อย (8 คะแนน) (1.2) ประโยชน์ของทางราชการ พิจารณาจากการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อทางราชการหรือประชาชนผู้รับบริการหรือหน่วยงานของกรุงเทพมหานคร ดีมาก (20 คะแนน) ดี (16 คะแนน) ปานกลาง (12 คะแนน) น้อย (8 คะแนน) (1.3) ความรู้ความสามารถ พิจารณาจากการนำเสนอความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงาน โดยสามารถนำความรู้ ทักษะประสบการณ์ มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนางาน การบริหารงาน การวางแผน และแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่และภารกิจของหน่วยงานได้ชัดเจน ดีมาก (10 คะแนน) ดี (8 คะแนน)

ปานกลาง (6 คะแนน) น้อย (4 คะแนน) (2) ด้านศักยภาพ พิจารณาจากองค์ประกอบ ดังนี้ (2.1) ประสบการณ์ในการทำงาน (10 คะแนน) พิจารณาจากอายุราชการ 20 ปีขึ้นไป (4 คะแนน) น้อยกว่า 20 ปี (2 คะแนน) พิจารณาจากการดำรงตำแหน่ง ระดับ 7ว หรือ ระดับ 6 สอ (4 คะแนน) ระดับ 6ว หรือ ระดับ 6 เลื่อนไหล (2 คะแนน) พิจารณาจากการปฏิบัติงานในสายงาน สายงานตรงครบ/เกิน 1 ปี (2 คะแนน) (2.2) ความรู้ (10 คะแนน) พิจารณาจากความรู้ความสามารถและทักษะในการดำรงตำแหน่ง มีมาก (4 คะแนน) มีน้อย (2 คะแนน) ไม่มี (0 คะแนน) พิจารณาจากการพัฒนาตนเองเพิ่มเติม มีมาก (4 คะแนน) มีน้อย (2 คะแนน) พิจารณาจากการรักษาการในตำแหน่ง มี (2 คะแนน) ไม่มี (0 คะแนน) (2.3) ข้อเสนอ แนวคิด วิธีการเพื่อพัฒนางานหรือปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น (5 คะแนน) พิจารณาจากวิสัยทัศน์ เป้าหมาย แนวทางการดำเนินการไปสู่เป้าหมาย แนวคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และประโยชน์ ดีมาก (5 คะแนน) ดี (4 คะแนน) ปานกลาง (3 คะแนน) น้อย (2 คะแนน) (2.4) คุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่ง 5 คะแนน พิจารณาจากสมรรถนะหรือคุณลักษณะของผู้เข้ารับการคัดเลือกความเหมาะสมพร้อมเข้าสู่ตำแหน่ง ภาวะผู้นำ สุขภาพ ทัศนคติ และมนุษยสัมพันธ์ ดีมาก (5 คะแนน) ดี (4 คะแนน) ปานกลาง (3 คะแนน) น้อย (2 คะแนน) (3) ด้านความประพฤติ (10 คะแนน) พิจารณาจากพฤติกรรมทางวินัย ไม่มี (10 คะแนน) ว่ากล่าวตักเตือน (8 คะแนน) ภาคทัณฑ์ (8 คะแนน) ลดขั้นเงินเดือนหรือตัดเงินเดือน (6 คะแนน) และ (4) ด้านพฤติกรรมทางจริยธรรม (10 คะแนน) พิจารณาจากองค์ประกอบพฤติกรรมที่ปรากฏ เป็นข้าราชการดีเด่น (10 คะแนน) ได้รับคำชมเชยจากหน่วยงาน (10 คะแนน) ทั่ว ๆ ไป (8 คะแนน)

ทั้งนี้ การกำหนดแนวทางการประเมินและเกณฑ์การประเมินย่อยในแต่ละองค์ประกอบดังกล่าว คณะกรรมการคัดเลือกได้กำหนดขึ้นเพิ่มเติมเพื่อเป็นตัวชี้วัดระดับการประเมินให้มีความเป็นรูปธรรมมากขึ้น ซึ่งสามารถกระทำได้ตามนัยมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 และ มติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560 เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2560 อีกทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าเกณฑ์การประเมินดังกล่าวก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมหรือขัดต่อระบบคุณธรรมหรือก่อให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบแต่ประการใด กรณีจึงถือได้ว่าการประเมินบุคคลเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ ในครั้งร้องทุกข์นี้ คณะกรรมการคัดเลือกได้ดำเนินการกำหนดเกณฑ์การประเมินเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ ก.ก. กำหนดแล้ว

โดยที่ผู้ร้องทุกข์ได้ร้องทุกข์ว่า การแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ 3 ตำแหน่ง คณะกรรมการคัดเลือกได้ประเมินให้คะแนนในองค์ประกอบต่าง ๆ อาทิ ผลงาน ศักยภาพ โดยมิได้พิจารณาถึงพื้นฐานหรือขอบเขตหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งที่จะเลื่อนขึ้นแต่งตั้งตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ก. กำหนด ประกอบกับหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708.1/ว 22 ลงวันที่ 30 กันยายน 2540 ข้อ 2. กำหนดให้ส่วนราชการ หน่วยงานที่ทำหน้าที่งานการเจ้าหน้าที่ของกรมหรือกระทรวง แล้วแต่กรณี ดำเนินการจัดเตรียมเอกสารและข้อมูลต่าง ๆ สำหรับใช้ประกอบการพิจารณา ได้แก่ 1) รายละเอียดหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่ง 2) ข้อมูลบุคคล ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการปฏิบัติราชการและผลงานที่เป็นที่ประจักษ์ในความสามารถของข้าราชการที่เป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาของคณะกรรมการ ข้อ ข. 5. การพิจารณาของคณะกรรมการให้ดำเนินการ

ตาม 6 ถึง 9 ดังที่กล่าวใน ข้อ ก. ซึ่งตาม ข้อ ก. 6. ให้หน่วยงานที่รับผิดชอบงานการเจ้าหน้าที่เสนอรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลต่าง ๆ ของตำแหน่งที่จะแต่งตั้งและของผู้ซึ่งได้รับการเสนอชื่อทุกคนตาม 5. ต่อคณะกรรมการโดยข้อมูลดังกล่าวจะต้องประกอบด้วยรายละเอียดดังนี้ 6.1 รายละเอียดเกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง เช่น ขอบเขตของงานในหน้าที่ของตำแหน่ง ลักษณะงาน เทคนิคและวิธีการทำงาน การควบคุมบังคับบัญชา ความสัมพันธ์กับตำแหน่งอื่น และข้อมูลอื่น ๆ เกี่ยวกับงานของตำแหน่งที่จะแต่งตั้งอันจะเป็นประโยชน์ต่อการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการ ตลอดจนคุณลักษณะของบุคคลที่จะสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือคุณลักษณะที่พึงประสงค์ และจำเป็นต่อการปฏิบัติงานในตำแหน่ง เป็นต้น 6.2 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับประวัติการรับราชการและประวัติส่วนตัวของผู้ซึ่งได้รับการเสนอชื่อเพื่อรับการพิจารณาความเหมาะสมทุกคน รวมทั้งประวัติการศึกษา การฝึกอบรม ดูงาน ประสบการณ์ ความสามารถ ความชำนาญ หรือ คุณลักษณะพิเศษ ผลงานสำคัญพิเศษหรือผลงานที่เป็นที่ประจักษ์ในความสามารถของข้าราชการ ประวัติทางวินัยในอดีตของข้าราชการผู้นั้น ซึ่งควรเป็นข้อมูลที่เก็บอย่างเป็นระบบและได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมให้สมบูรณ์และทันสมัยอยู่เสมอ 6.3 ข้อมูลย้อนหลัง 2 ปี เกี่ยวกับผลการปฏิบัติงานประจำปีของผู้ซึ่งได้รับการเสนอชื่อทุกคน และความเห็นของผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับความเหมาะสมและความพร้อมหรือไม่พร้อมที่จะเลื่อนขึ้นดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้น ซึ่งได้ให้ไว้ภายในระยะเวลาไม่เกิน 1 ปี ก่อนวันเสนอข้อมูลต่อคณะกรรมการ 7. ให้คณะกรรมการดำเนินการดังนี้ 7.1 กำหนดเกณฑ์การประเมินบุคคลให้เหมาะสมกับตำแหน่งที่จะแต่งตั้งโดยถือเกณฑ์ตามมาตรา 59 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กล่าวคือให้คำนึงถึงความรู้ความสามารถ ความประพฤติ และประวัติการรับราชการ ซึ่งจะต้องมีผลงานเป็นที่ประจักษ์ในความสามารถมาแล้วเป็นหลัก และให้พิจารณาถึงคุณลักษณะอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติงานในตำแหน่งและส่วนราชการนั้นด้วย 7.2 ประเมินและพิจารณาความเหมาะสมของผู้ซึ่งได้รับการเสนอชื่อทุกคนโดยพิจารณาเทียบข้อมูลบุคคล เช่น คุณสมบัติ ผลงาน ประวัติการรับราชการของแต่ละคนกับหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งแล้วคัดเลือกให้เหลือผู้ซึ่งเหมาะสมตำแหน่งละไม่เกิน 5 คน แต่ไม่ควรน้อยกว่า 2 คน ในกรณีที่เป็นการพิจารณาคราวละหลายตำแหน่งในระดับและสายงานเดียวกันและมีผู้เข้ารับการพิจารณาเป็นจำนวนมาก คณะกรรมการอาจคัดเลือกผู้ที่เหมาะสมสำหรับตำแหน่งต่าง ๆ ได้ตามจำนวนที่เห็นสมควรแต่จำนวนผู้ที่ได้รับคัดเลือกควรมากกว่าจำนวนตำแหน่งที่จะแต่งตั้งจากหลักเกณฑ์ดังกล่าวโดยเฉพาะข้อ 7.2 กำหนดไว้ชัดเจนว่าการประเมินและพิจารณาความเหมาะสมจะต้องพิจารณาเทียบข้อมูลบุคคล เช่น คุณสมบัติ ผลงาน และประวัติการรับราชการของแต่ละคนกับหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งที่ส่วนราชการหรือหน่วยงานเจ้าของตำแหน่งจัดทำแล้วส่งให้คณะกรรมการคัดเลือกใช้ประกอบการพิจารณาประเมินบุคคล หลักเกณฑ์นี้จึงถือเป็นหลักเกณฑ์อันเป็นสาระสำคัญ หากมีการประเมินบุคคลโดยฝ่าฝืนหรือขัดกับหลักเกณฑ์ดังกล่าว ย่อมมีผลให้การประเมินไม่ชอบด้วยกฎหมาย และหากนำผลการประเมินดังกล่าวไปประกอบการพิจารณาแต่งตั้งก็มีผลให้คำสั่งแต่งตั้งไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วย กรณีจึงมีประเด็นวินิจฉัยต่อไปว่า การพิจารณาดำเนินการประเมินบุคคลในตำแหน่งที่ร้องทุกข์นี้ได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร.0708.1/ว 22 ลงวันที่ 30 กันยายน 2540 หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า กรุงเทพมหานครได้มีประกาศรับสมัครคัดเลือก ลงวันที่ 20 พฤศจิกายน 2560 เรื่อง รับสมัครคัดเลือกและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ ไม่กำหนดเป็นทางการบริหาร สังกัดสำนัก 3 อัตราว่าง ให้ไปดำรงตำแหน่งที่กลุ่มงาน ค. กลุ่มงาน ป. และกลุ่มงาน บ. โดยในแต่ละกลุ่มงานมีรายละเอียดเกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่ง ดังนี้ 1. กลุ่มงาน ค. มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการดำเนินการฟ้องคดีแพ่ง และให้ความช่วยเหลือกรณีเจ้าหน้าที่ถูกดำเนินคดีอาญาพิจารณาดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การชดใช้ค่าเสียหายแก่บุคคลภายนอกในกรณีละเมิด พ.ศ. 2531 ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การชดใช้ค่าเสียหายอันเกิดจากการละเมิด พ.ศ. 2529 และระเบียบกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการชดใช้ค่าเสียหายอันเกิดจากการละเมิด พ.ศ. 2532 และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง พิจารณาดำเนินการให้เป็นไปตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การช่วยเหลือข้าราชการหรือลูกจ้างที่ต้องหาคดีอาญา พ.ศ. 2530 ดำเนินการต่อสู้คดีกรณีผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ข้าราชการและลูกจ้างกรุงเทพมหานครถูกฟ้องทางแพ่ง ทางอาญา เนื่องจากการปฏิบัติราชการ รับผิดชอบในการดำเนินการยื่นขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลาย คดีฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ล้มละลาย ดำเนินการและประสานงานกับสำนักงานอัยการสูงสุดและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการพิจารณาชี้แจงข้อกฎหมายคดีทั่วไปในการประชุมต่าง ๆ ศึกษา วิเคราะห์ข้อกฎหมาย ข้อหารือ เพื่อกำหนดแนวทางปฏิบัติ ให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการดำเนินคดีทั่วไปแก่หน่วยงานของกรุงเทพมหานคร และปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้อง

2. กลุ่มงาน ป. มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการพิจารณาดำเนินการต่อสู้คดี แก่ต่างคดีปกครองกรณีการออกคำสั่งทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายอื่น ดำเนินการตามข้อบังคับกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยการระงับข้อพิพาท และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปฏิบัติตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2544 เป็นหน่วยงานกลางในการพิจารณาการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองและการอุทธรณ์คำสั่งมาตรการบังคับทางปกครอง ดำเนินการและประสานงานกับสำนักงานอัยการสูงสุดเพื่อต่อสู้คดีกรณีผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ข้าราชการและลูกจ้างกรุงเทพมหานครถูกฟ้องคดีปกครอง ศึกษาวิเคราะห์ข้อกฎหมาย ข้อหารือ เพื่อกำหนดแนวทางปฏิบัติด้านคดีปกครอง ให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ การดำเนินคดีปกครองตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 และวิธีปฏิบัติตามคำพิพากษาศาลปกครองแก่หน่วยงาน

3. กลุ่มงาน บ. มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการดำเนินการบังคับคดีของกรุงเทพมหานคร การบังคับคดีแพ่ง การบังคับคดีภาษี การบังคับคดีตามวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 สืบสวน สอบสวนหาทรัพย์สินของลูกหนี้ การขอรับชำระหนี้ตามคำพิพากษา การขอรับเงินที่ลูกหนี้ตามคำพิพากษานำเงินไปวางศาล ดำเนินการฟ้องกรณีประสานงานกับสำนักงานอัยการสูงสุด กรมบังคับคดี และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ศึกษา วิเคราะห์ข้อกฎหมายหรือหารือเกี่ยวกับการบังคับคดีเพื่อกำหนดแนวทางปฏิบัติ ให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการดำเนินการบังคับคดีแก่หน่วยงาน และปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้อง

จากข้อเท็จจริงเกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งดังกล่าว กรณีจึงฟังเป็นที่ยุติได้ว่า ตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ ไม่กำหนดเป็นทางการบริหาร สังกัดสำนัก 3 อัตราว่าง ที่รับสมัครครั้งนี้ มีลักษณะงานและความต้องการของตำแหน่งในคุณลักษณะเรื่องความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ที่แตกต่างกัน ตามภารกิจของแต่ละกลุ่มงาน ฉะนั้น เมื่อหลักเกณฑ์ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708.1/ว 22 ลงวันที่ 30 กันยายน 2540 ข้อ 7.1 และข้อ 7.2 กำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาโดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถ ความประพฤติ และประวัติการรับราชการ ซึ่งจะต้องมีผลงานเป็นที่ประจักษ์ในความสามารถมาแล้วเป็นหลัก และให้พิจารณาถึงคุณลักษณะอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติงานในตำแหน่งแล้วยังต้องทำการประเมินและพิจารณาความเหมาะสม ผู้ซึ่งได้รับการเสนอชื่อทุกคนโดยพิจารณาเทียบข้อมูลบุคคล ในเรื่อง คุณสมบัติ ผลงาน ประวัติการรับราชการของแต่ละคนกับหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งด้วย ดังนั้น เพื่อความเป็นธรรมและเพื่อให้ได้บุคคลตรงตามความรู้ความสามารถหรือความต้องการของตำแหน่งอันจะเป็นประโยชน์แก่ราชการตามเจตนารมณ์ของหลักเกณฑ์ที่ทางราชการกำหนดการประเมินบุคคลของคณะกรรมการคัดเลือกจึงต้องนำคุณสมบัติ ผลงาน และประวัติการรับราชการของแต่ละคนไปเทียบกับคุณลักษณะเฉพาะ ลักษณะงานและรายละเอียด ความต้องการของตำแหน่งที่กำหนดไว้สำหรับทั้ง 3 ตำแหน่งข้างต้น

สำหรับเรื่องร้องทุกข์นี้ เมื่อนำข้อมูลเกี่ยวกับคุณสมบัติ ผลงาน และประวัติการรับราชการของผู้ร้องทุกข์ กับของผู้ได้รับการแต่งตั้งไปเทียบหรือพิจารณาบนพื้นฐานของหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งแต่ละกลุ่มงานปรากฏ ดังนี้

1. วิทยายน อ. เสนอผลงานเรื่อง การพิจารณาอายุความการฟ้องคดีกรณีทรัพย์สินของกรุงเทพมหานคร ถูกกระทำละเมิด กรณี นาย น. ลูกจ้างของบริษัท ได้ขั้บรถยนต์โดยสารประจำทางของบริษัทขนส่งสาธารณะไฟฟ้า ซึ่งเป็นทรัพย์สินของกรุงเทพมหานครชำรุดเสียหาย คิดเป็นเงิน 121,000 บาท จะต้องดำเนินการฟ้องต่อศาลเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายกับนาย น. ในฐานะผู้กระทำละเมิดและบริษัทในฐานะนายจ้าง ก็เห็นว่าการนับอายุความเพื่อจะฟ้องเรียกค่าเสียหายดังกล่าว มีข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การชดใช้ค่าเสียหายอันเกิดจากการละเมิด พ.ศ. 2529 ข้อ 9 กำหนดให้หัวหน้าหน่วยงานมีอำนาจเรียกร้องให้ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าเสียหายโดยพลันเต็มตามจำนวนความเสียหายของทรัพย์สินที่ถูกละเมิด หากผู้กระทำละเมิดไม่สามารถชดใช้ค่าเสียหายให้เป็นการเสร็จสิ้นในคราวเดียวกันได้ ให้หัวหน้าหน่วยงานมีอำนาจในการตกลงหรือประนีประนอมยอมความให้ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าเสียหายภายใต้เงื่อนไขและเงื่อนไขอื่น ๆ ดังนี้ (3) ปลัดกรุงเทพมหานคร ไม่เกินห้าแสนบาทและมีอำนาจให้ผู้กระทำละเมิดผ่อนชำระได้ไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะฟ้องชดใช้ค่าเสียหาย และคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ 8432/2552 วางแนวทางในเรื่องนี้ไว้ชัดเจนแล้วว่า กรณีนี้ให้ถือเอาวันที่หัวหน้าหน่วยงานตำแหน่งปลัดกรุงเทพมหานครซึ่งได้รับมอบหมายจากกรุงเทพมหานครได้รู้ตัวผู้กระทำละเมิด และรู้ตัวผู้จะฟ้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตั้งแต่วันที่ได้รับแจ้ง ปรากฏว่าคณะกรรมการคัดเลือกประเมินให้คะแนนผลงาน 40 คะแนน สำหรับใช้พิจารณาแต่งตั้งทั้ง 3 ตำแหน่ง

2. รายงานย. ณ. เสนอผลงานเรื่อง ร่างพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ... เป็นกรณีที่สำคัญ เลขาธิการคณะรัฐมนตรีมีหนังสือด่วนที่สุด ที่ นร 0503/ว (ล) 17947 ลงวันที่ 1 ตุลาคม 2552 ส่งร่างพระราชบัญญัติ การชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ... ที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นผู้เสนอให้กรุงเทพมหานครพิจารณาเสนอความเห็น เพื่อประกอบการพิจารณา ซึ่งปลัดกรุงเทพมหานครได้สั่งการให้สำนักเทศกิจพิจารณาดำเนินการ ซึ่งนาย ณ. เสนอว่า ควรมีการกำหนดค่านิยามว่าการชุมนุมสาธารณะคืออะไร และจะต้องมีการใช้บังคับกับสถานที่ชุมนุมให้ชัดเจน ซึ่งไม่มี ส่วนราชการได้เสนอเกี่ยวกับเรื่องนี้เหมือนกับนาย ณ. และต่อมาจะมีการกำหนดค่านิยาม ปรากฏว่าคณะกรรมการ คัดเลือกประเมินให้คะแนนผลงานดังกล่าว 40 คะแนน สำหรับใช้พิจารณาแต่งตั้งทั้ง 3 ตำแหน่ง

3. รายงานย. ค. เสนอเรื่องการดำเนินการรับมอบที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างเพื่อก่อสร้างโรงพยาบาล กรณี เจ้าอาวาสวัด ศ. มีหนังสือ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2556 ถึงผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร แจ้งว่า นาย ย. – นาง พ. และ นาง ป. มีหนังสือแสดงเจตนายกที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างให้แก่กรุงเทพมหานคร โดยศรัทธาไม่มีค่าตอบแทนใด ๆ เพื่อให้กรุงเทพมหานครใช้ประโยชน์เป็นสถานที่ก่อสร้างโรงพยาบาล โดยนาย ย. – นาง พ. ยกให้จำนวน 10 ไร่ และ นาง ป. ยกให้จำนวน 10 ไร่ จำเป็นจะต้องตรวจสอบความถูกต้องกับข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่องการทรัพย์สิน พ.ศ. 2538 ในเรื่องของกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ภาระข้อผูกพัน ผลดี ผลเสียและประโยชน์ที่ทางราชการจะพึงได้รับหรือ ความคุ้มค่าหรือไม่กับค่าใช้จ่ายที่กรุงเทพมหานครต้องเสียไปก่อนเพื่อมิให้เป็นปัญหา ปรากฏว่าคณะกรรมการคัดเลือก ประเมินผลงานโดยเทียบกับความต้องการของตำแหน่งทั้ง 3 ตำแหน่ง แล้วให้คะแนน 40 คะแนนเท่ากันสำหรับใช้ พิจารณาแต่งตั้งทั้ง 3 ตำแหน่ง และมีข้อพิรุธว่าผลงานของนาย ค. ดังกล่าวไม่ตรงกับหน้าที่ความรับผิดชอบและ ความต้องการของตำแหน่งของกลุ่มงาน บ. ที่ได้รับการคัดเลือกและแต่งตั้งที่กำหนดความต้องการในเรื่องความรู้ ความสามารถและลักษณะงานที่เกี่ยวกับการบังคับคดีภาษี การบังคับคดีตามกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง สืบสวน สอบสวน หารทรัพย์สินของลูกหนี้เพื่อนำมาบังคับคดี การขอรับชำระหนี้ตามคำพิพากษา ฯลฯ เป็นต้น

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวที่คณะกรรมการคัดเลือกประเมินให้คะแนนผลงานขึ้นเดียวของผู้ร้องทุกข์และ ผู้ได้รับการแต่งตั้งและให้คะแนนจำนวนเดียว คือ 40 คะแนนเท่ากัน สำหรับทุกตำแหน่ง ทั้ง ๆ ที่รายละเอียดหน้าที่ ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งแตกต่างกัน ย่อมแสดงให้เห็นว่าการพิจารณาประเมินองค์ประกอบ ด้านผลงานของผู้ที่ได้รับการคัดเลือกและแต่งตั้งนั้นเป็นการดำเนินการที่มีได้พิจารณาประเมินโดยยึดถือหลักเกณฑ์และ วิธีการภายใต้เงื่อนไขหรือข้อเท็จจริงตามรายละเอียดหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งแต่ละตำแหน่ง ที่จะแต่งตั้งตามเกณฑ์การพิจารณาประเมินตามที่ ก.ก. กำหนดในหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708.1/ว 22 ลงวันที่ 30 กันยายน 2540 ข้อ 7.1 และข้อ 7.2 และมีผลให้ผลการประเมินให้คะแนนของคณะกรรมการคัดเลือกไม่ชอบ ด้วยกฎหมายหรือไม่ มีข้อพิจารณาที่สมเหตุสมผลรองรับผลการประเมินที่ถูกต้อง ซึ่งหากนำผลการประเมินดังกล่าว ไปใช้พิจารณาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่รับสมัครคัดเลือกย่อมส่งผลให้กระบวนการสรรหาเพื่อแต่งตั้งได้บุคคลที่ไม่ถูกต้อง เหมาะสมตรงตามความรู้ความสามารถหรือตรงตามความต้องการของตำแหน่งตามระบบคุณธรรมตามนัยมาตรา 41 (3)

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 และเป็นการแต่งตั้งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

นอกจากนั้น เมื่อตรวจสอบการประเมินให้คะแนนในส่วนข้อเสนอแนวคิดของคณะกรรมการคัดเลือก ซึ่งผู้ร้องทุกข้อเสนองาน การปฏิบัติงานและการให้บริการด้านกฎหมายแก่ส่วนราชการและหน่วยงานของกรุงเทพมหานคร ผ่านระบบเครือข่ายภายในองค์กร Enterprise network นาย อ. เสนอเรื่อง การมอบหมายงานให้นิติกรเพื่อรับผิดชอบ ปฏิบัติงานทุกด้านของ สายงานนิติกร นาย ค. เสนอเรื่อง การดำเนินงานนิติกรสู่ความเป็นศูนย์กลางในการสนับสนุน งานด้านกฎหมาย นาย ณ. เสนอเรื่อง การปรับปรุงแนวทางการดำเนินงานของคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีในเขต กรุงเทพมหานครตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ให้เป็นไปตามเจตนารมณ์แห่งกฎหมาย และเมื่อนำ ข้อเสนอแนวคิดของผู้ร้องทุกข้อกับผู้ที่ได้รับการคัดเลือกและแต่งตั้งมาพิจารณาเทียบเคียงกันแล้ว ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ข้อเสนอแนวคิดของผู้ร้องทุกข้อมีเนื้อหาสาระที่มีความชัดเจนในเรื่องกระบวนการและวิธีการบริหารจัดการ และในการนำเสนอที่เป็นรูปธรรมไม่ด้อยกว่าหรือควรจะมีผลงานการประเมินที่น่าจะน้อยกว่าของผู้ที่ได้รับการคัดเลือกและแต่งตั้ง ทั้ง 3 ราย ด้วย

ส่วนประเด็นว่า คู่กรณีในการร้องทุกข้อได้ใช้ดุลพินิจออกคำสั่งเลื่อนข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ให้ดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ ไม่กำหนดเป็นทางการบริหาร สังกัดสำนัก ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ นั้น พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยไปแล้วว่า การประเมินผลงานไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อ 7.1 และข้อ 7.2 ของหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708.1/ว 22 ลงวันที่ 30 กันยายน 2540 มีผลให้การประเมินไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วย ฉะนั้น หากคู่กรณีในการ ร้องทุกข้อนำผลการประเมินที่ไม่ชอบดังกล่าวไปใช้ในการพิจารณาแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งที่มีการประเมิน ไม่ชอบแล้ว กรณีย่อมมีผลให้การแต่งตั้งดังกล่าวเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วย

ด้วยเหตุผลในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่ได้วินิจฉัยข้างต้น คำร้องทุกข้อของผู้ร้องทุกข้อที่ว่า การพิจารณา คัดเลือกแต่งตั้งในครั้งร้องทุกข้อนี้ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 ของคู่กรณีในการร้องทุก ข้อได้ดำเนินการเป็นไปโดยไม่ชอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ก. กำหนด จึงฟังขึ้น

จึงวินิจฉัยให้คู่กรณีในการร้องทุกข้อยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 ที่เลื่อนข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ ไม่กำหนดเป็นทางการ บริหาร สังกัดสำนัก ทั้ง 3 ตำแหน่ง โดยให้มีผลย้อนหลังไปนับแต่วันที่ได้รับการแต่งตั้งแล้วให้คู่กรณีในการร้องทุก ข้อพิจารณาดำเนินการประเมินคัดเลือกและแต่งตั้งเฉพาะข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญผู้ที่สมัครเข้ารับการคัดเลือก ในตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ ไม่กำหนดเป็นทางการบริหาร สังกัดสำนัก ทั้ง 3 ตำแหน่งดังกล่าวให้เป็นไปตาม หลักเกณฑ์ที่ถูกต้องและเป็นธรรมเสียใหม่ให้แล้วเสร็จภายใน 60 วันนับแต่วันที่รับคำวินิจฉัยนี้ และมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

(1) ในโอกาสต่อไปหากกรุงเทพมหานครจะดำเนินการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ให้ดำรงตำแหน่งในสายงานเดียวกันหลายตำแหน่งในคราวเดียวกัน ที่มีการกำหนดลักษณะหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งแตกต่างกัน ก็ควรที่คู่กรณีในการร้องทุกข์จะดำเนินการรับสมัครเป็นรายตำแหน่ง แยกออกจากกันให้ชัดเจน เพื่อที่จะได้สามารถคัดเลือกผู้มีความรู้ ศักยภาพ ความประพฤติ และพฤติกรรมทางจริยธรรม สอดคล้องกับหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งได้ถูกต้อง หรือหากยังมีความจำเป็นต้องดำเนินการรับสมัครในตำแหน่งในสายงานเดียวกันหลายตำแหน่งในลักษณะเช่นนี้อีกตามที่ได้เคยดำเนินการมาก็ควรที่คู่กรณีในการร้องทุกข์จะต้องชี้แจงให้คณะกรรมการคัดเลือกได้รับทราบเข้าใจถึงวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ในการคัดเลือกในตำแหน่งในสายงานเดียวกันหลายตำแหน่ง โดยให้ได้บุคคลที่มีความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์และคุณสมบัติเหมาะสม สอดคล้องกับหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งนั้น ๆ ที่จะแต่งตั้ง โดยเฉพาะคณะกรรมการคัดเลือกพิจารณาประเมินผู้มีสิทธิเข้ารับการคัดเลือกต้องพิจารณาการให้คะแนนแต่ละตำแหน่งตามหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งแต่ละตำแหน่งแยกออกจากกันให้ชัดเจนจะถูกต้องเหมาะสมกว่า มิใช่เป็นคะแนนเดียวกันทั้งหมด มิฉะนั้นจะทำให้การใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการคัดเลือกมีปัญหาในการประเมินได้เช่นกรณีนี้

(2) ตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 กำหนดเกณฑ์การประเมินองค์ประกอบย่อยและน้ำหนักคะแนนในแต่ละองค์ประกอบย่อยขององค์ประกอบหลักทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ผลงาน ศักยภาพ ความประพฤติ และพฤติกรรมทางจริยธรรม คู่กรณีในการร้องทุกข์ควรชี้แจงทำความเข้าใจให้คณะกรรมการคัดเลือกนำไปกำหนดไว้ในเกณฑ์ประเมินที่จะนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการประเมิน เพื่อให้เกณฑ์ประเมินมีเนื้อหารายละเอียดขององค์ประกอบย่อยและน้ำหนักคะแนนในแต่ละองค์ประกอบย่อยที่ต้องกำหนดให้เป็นรูปธรรมและสามารถอธิบายหรือชี้แจงที่มาของคะแนนในแต่ละองค์ประกอบย่อยได้อย่างชัดเจนครบถ้วนสมบูรณ์บรรลุตามเจตนารมณ์ที่กฎหมายประสงค์จะให้การคัดเลือกข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญเป็นไปด้วยความโปร่งใส เป็นธรรมยิ่งขึ้น และได้บุคคลที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ที่เหมาะสมมาดำรงตำแหน่งที่จะแต่งตั้งอย่างแท้จริงต่อไป

เรื่องแดงที่ 9 (ร)/2564

ร้องทุกข์คำสั่งผู้บังคับบัญชาระดับต่ำกว่าผู้อำนวยการสำนัก

คำร้องทุกข์และคำขอ

ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งพนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ชำนาญงาน ได้ยื่นคำร้องทุกต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร สรุปได้ว่า ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการที่สำนักกำหนดวันและเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ราชการที่กำหนดให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการตั้งแต่เวลา 08.00 น. จนถึงเวลา 08.00 น. ของวันรุ่งขึ้น ซึ่งไม่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ โดยระเบียบบริหารราชการแผ่นดินได้กำหนดให้ทุกหน่วยงาน

ปฏิบัติหน้าที่ราชการวันละ 8 ชั่วโมง กำหนดให้มีวันหยุดวันเสาร์ อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ แต่เนื่องจากสำนักเป็นหน่วยงานที่ต้องดูแลชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนจึงจำเป็นต้องปฏิบัติหน้าที่เป็นประจำทุกวันโดยไม่มีวันหยุดราชการ และผู้ร้องทุกข์มีคำขอให้มีการแก้ไขการกำหนดวันเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามระเบียบบริหารราชการแผ่นดินและเกิดความเป็นธรรม โดยแบ่งเวลาปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นวันละ 3 ผลัด ผลัดละ 8 ชั่วโมง ดังนี้ ผลัดที่ 1 เวลา 08.00 น. ถึงเวลา 16.00 น. ผลัดที่ 2 เวลา 16.00 น. ถึงเวลา 24.00 น. ผลัดที่ 3 เวลา 24.00 น. ถึงเวลา 08.00 น. โดยมีการหมุนเวียนกันไปในแต่ละวัน และในส่วนของวันหยุดควรกำหนดให้มีค่าล่วงเวลาตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินค่าล่วงเวลาของทางราชการด้วยความถูกต้องและเป็นธรรม

คำวินิจฉัย

เรื่องร้องทุกข์มีประเด็นที่ต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า เรื่องร้องทุกข์เป็นเรื่องร้องทุกข์ที่อยู่ในอำนาจของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร และเป็นเรื่องร้องทุกข์ที่ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จะรับไว้พิจารณาได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 มาตรา 63 บัญญัติว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้ใดมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชา และเป็นกรณีที่ไม่อาจอุทธรณ์ตามส่วนที่ 4 การอุทธรณ์ ได้ ผู้นั้นมีสิทธิร้องทุกข์ได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในส่วนนี้ มาตรา 64 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การร้องทุกข์ที่เกิดจากผู้บังคับบัญชาให้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปตามลำดับ วรรคสอง บัญญัติว่า การร้องทุกข์ที่เกิดจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปลัดกรุงเทพมหานคร หัวหน้าหน่วยงานระดับสำนัก หรือตำแหน่งอื่นที่ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร กำหนดให้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร วรรคสี่ บัญญัติว่าการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ตามวรรคหนึ่งและวรรคสองให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ประกอบกับกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ 7 วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้ใดมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชา และเป็นกรณีที่ไม่อาจอุทธรณ์ตามส่วนที่ 4 การอุทธรณ์ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ได้ ผู้นั้นมีสิทธิร้องทุกข์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ข้อ 20 กำหนดว่า การร้องทุกข์ที่เหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากผู้บังคับบัญชา และกฎหมายไม่ได้บัญญัติให้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร แต่ให้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปตามลำดับนั้น ให้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชา ดังนี้ (1) ในกรณีที่เหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากผู้บังคับบัญชาที่ต่ำกว่าผู้อำนวยการสำนักหรือหัวหน้าสำนักงาน ก.ก. ให้ร้องทุกข์ต่อผู้อำนวยการสำนักหรือหัวหน้าสำนักงาน ก.ก. แล้วแต่กรณี และให้ผู้อำนวยการสำนักหรือหัวหน้าสำนักงาน ก.ก. แล้วแต่กรณี เป็นผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ ... และข้อ 25 วรรคสาม กำหนดว่า คำวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ของผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ให้เป็นที่สุด ในกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยนั้น มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง ต่อไปได้

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากคำสั่งของหัวหน้าสถานีดับเพลิงและกู้ภัย กองปฏิบัติการดับเพลิงและกู้ภัย สังกัดสำนัก ตามคำสั่งสถานีดับเพลิงและกู้ภัย กองปฏิบัติการดับเพลิงและกู้ภัย เรื่อง มอบหมายการปฏิบัติหน้าที่ราชการ กำหนดให้ข้าราชการปฏิบัติหน้าที่ตามชุดปฏิบัติการ และผู้ร้องทุกข์ได้ให้ถ้อยคำว่า ผู้ร้องทุกข์มีความคับข้องใจคำสั่งของหัวหน้าสถานีดับเพลิงและกู้ภัย กองปฏิบัติการดับเพลิงและกู้ภัย สังกัดสำนัก ที่มีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่เข้าอยู่เวรวันเว้นวัน ตั้งแต่เวลา 08.00 น. ถึงเวลา 08.00 น. ของวันถัดไป โดยแบ่งเป็น 2 ผลัด แต่เป็นการลงชื่อปฏิบัติหน้าที่ 12 ชั่วโมง ส่วนอีก 12 ชั่วโมง ให้เตรียมความพร้อมตลอดเวลา อยู่ในที่พักบริเวณหน่วยงาน ทำให้ไม่มีเวลาพักผ่อนและเป็นการไม่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ โดยกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดินได้กำหนดให้ทุกหน่วยงานปฏิบัติหน้าที่ราชการวันละ 8 ชั่วโมง กำหนดให้มีวันหยุดวันเสาร์ อาทิตย์และวันหยุดนักขัตฤกษ์ จึงเป็นกรณีที่ผู้ร้องทุกข์มีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของหัวหน้าสถานีดับเพลิงและกู้ภัย กองปฏิบัติการดับเพลิงและกู้ภัย สังกัดสำนัก ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาไม่ใช่คำสั่งที่เกิดจากผู้อำนวยการสำนัก ต่ออย่างใด ผู้ร้องทุกข์จึงต้องร้องทุกข์ต่อผู้อำนวยการสำนักซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปตามข้อ 20 (1) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งเมื่อผู้อำนวยการสำนักได้พิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์เป็นประการใดแล้ว หากผู้ร้องทุกข์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัย ก็มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองต่อไปได้ ตามข้อ 25 วรรคสาม ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ฉบับเดียวกัน ผู้ร้องทุกข์จึงเป็นผู้ไม่มีสิทธิร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร และเป็นเรื่องร้องทุกข์ที่ไม่อยู่ในอำนาจการพิจารณาวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ตามมาตรา 37 (3) มาตรา 63 และมาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ประกอบกับข้อ 7 และข้อ 20 (1) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555 และที่แก้ไขเพิ่มเติม คำร้องทุกข์จึงต้องห้ามมิให้รับไว้พิจารณา ตามข้อ 42 (1) และ (2) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ฉบับดังกล่าว จึงมีคำวินิจฉัยไม่รับเรื่องร้องทุกข์ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายเรื่องร้องทุกข์ออกจากสารบบตามข้อ 43 (1) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ฉบับเดียวกัน

เรื่องแดงที่ 10 (ร)/2564

ร้องทุกข์คำสั่งผู้บังคับบัญชาระดับต่ำกว่าผู้อำนวยการสำนัก

คำร้องทุกข์และคำขอ

ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งพนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ชำนาญงาน ได้ยื่นคำร้องทุกต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร สรุปได้ว่า ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการที่สำนักบริหารงานโดยไม่ใส่ใจเรื่องสิทธิและสวัสดิการที่ข้าราชการพึงจะได้รับเกี่ยวกับค่าตอบแทนของการปฏิบัติหน้าที่นอกเวลาราชการในวันหยุดปกติและวันหยุดนักขัตฤกษ์ซึ่งเป็นสิทธิพึงจะได้ตามกฎหมายทำให้เจ้าหน้าที่ขาดขวัญ

กำลังใจในการปฏิบัติหน้าที่ และผู้ร้องทุกข์มีคำขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ช่วยเหลือให้เกิดความเป็นธรรมโดยให้มีค่าล่วงเวลาในวันหยุด ตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินค่าล่วงเวลา

คำวินิจฉัย

เรื่องร้องทุกข์มีประเด็นที่ต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า เรื่องร้องทุกข์เป็นเรื่องร้องทุกข์ที่อยู่ในอำนาจของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร และเป็นเรื่องร้องทุกข์ที่ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จะรับไว้พิจารณาได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 มาตรา 63 บัญญัติว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้ใดมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชา และเป็นกรณีไม่อาจอุทธรณ์ตามส่วนที่ 4 การอุทธรณ์ ได้ ผู้นั้นมีสิทธิร้องทุกข์ได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในส่วนนี้ มาตรา 64 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การร้องทุกข์ที่เหตุเกิดจากผู้บังคับบัญชาให้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปตามลำดับ วรรคสอง บัญญัติว่า การร้องทุกข์ที่เหตุเกิดจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปลัดกรุงเทพมหานคร หัวหน้าหน่วยงานระดับสำนัก หรือตำแหน่งอื่น ที่ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร กำหนดให้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร วรรคสี่ บัญญัติว่า การร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ตามวรรคหนึ่งและวรรคสองให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ประกอบกับกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ 7 วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้ใดมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชา และเป็นกรณีที่ไม่อาจอุทธรณ์ตามส่วนที่ 4 การอุทธรณ์ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ได้ ผู้นั้นมีสิทธิร้องทุกข์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ข้อ 20 กำหนดว่า การร้องทุกข์ที่เหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากผู้บังคับบัญชา และกฎหมายไม่ได้บัญญัติให้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร แต่ให้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปตามลำดับนั้น ให้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชา ดังนี้ (1) ในกรณีที่เกิดเหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากผู้บังคับบัญชาที่ต่ำกว่าผู้อำนวยการสำนักหรือหัวหน้าสำนักงาน ก.ก. ให้ร้องทุกข์ต่อผู้อำนวยการสำนักหรือหัวหน้าสำนักงาน ก.ก. แล้วแต่กรณี และให้ผู้อำนวยการสำนักหรือหัวหน้าสำนักงาน ก.ก. แล้วแต่กรณี เป็นผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ และข้อ 25 วรรคสาม กำหนดว่า คำวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ของผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ให้เป็นที่สุด ในกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยนั้น มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง ต่อไปได้

เมื่อพิจารณาคำร้องทุกข์ เอกสารประกอบคำร้องทุกข์และไต่สวนผู้ร้องทุกข์เพิ่มเติม สรุปได้ว่า ผู้ร้องทุกข์ร้องทุกข์ว่าตนมีความคับข้องใจจากการที่สำนักบริหารงานโดยไม่ใส่ใจเรื่องสิทธิและสวัสดิการที่ข้าราชการพึงจะได้รับเกี่ยวกับค่าตอบแทนของการปฏิบัติหน้าที่นอกเวลาราชการในวันหยุดปกติและวันหยุดนักขัตฤกษ์ซึ่งเป็นสิทธิพึงจะได้ตามกฎหมาย ทำให้เจ้าหน้าที่ขาดขวัญกำลังใจในการปฏิบัติหน้าที่ เห็นว่า เรื่องร้องทุกข์นี้เป็นกรณีที่ต้องถือปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องหลายฉบับ ได้แก่ ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินตอบแทนการปฏิบัติงาน

นอกเวลาราชการ พ.ศ. 2550 ข้อ 7.5 กำหนดว่า การเบิกเงินตอบแทนการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการที่มีสิทธิได้รับ ค่าตอบแทนอื่นของทางราชการสำหรับการปฏิบัติงานนั้น ให้เบิกได้ทางเดียว ประกอบกับข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การจ่ายเงินค่าอาหารทำการนอกเวลา พ.ศ. 2529 ข้อ 8.1 กำหนดความว่า การอนุมัติให้ข้าราชการหรือลูกจ้าง อยู่ปฏิบัติราชการนอกเวลาราชการปกติ และส่งจ่ายเงินค่าอาหารทำการนอกเวลา ให้เป็นอำนาจของผู้อำนวยการเขต ผู้อำนวยการกอง หัวหน้าสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร เลขานุการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เลขานุการสภากรุงเทพมหานคร เลขานุการสำนัก ผู้อำนวยการโรงพยาบาล หรือผู้ดำรงตำแหน่งที่เทียบไม่ต่ำกว่านี้ และ ผู้อำนวยการสำนักงานการพาณิชย์ มีอำนาจอนุมัติให้ข้าราชการหรือลูกจ้างอยู่ปฏิบัติงานนอกเวลาทำการปกติและ ส่งจ่ายค่าอาหารทำการนอกเวลาที่มีระยะเวลาจัดทำไม่เกิน 2 เดือน เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการ กรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งพนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยชำนาญงาน สถานีดับเพลิงและกู้ภัย กองปฏิบัติการดับเพลิงและกู้ภัย สังกัดสำนัก จึงเห็นได้ว่าอำนาจหน้าที่ในการอนุมัติให้ผู้ร้องทุกข์เบิกเงินตอบแทน การปฏิบัติงานนอกเวลาตามข้อร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ที่อ้างว่าหน่วยงานไม่ใส่ใจเรื่องสิทธิและสวัสดิการและช่วยเหลือ ให้ตนได้รับค่าตอบแทนในการทำงานนอกเวลาราชการในวันหยุดปกติและวันหยุดนักขัตฤกษ์ นั้น อยู่ในอำนาจหน้าที่ ของผู้อำนวยการกองปฏิบัติการดับเพลิงและกู้ภัย สังกัดสำนัก ซึ่งผู้ร้องทุกข์สังกัดอยู่ เหตุแห่งการร้องทุกข์มิได้เกิดจาก ผู้อำนวยการสำนักแต่อย่างใด ผู้ร้องทุกข์จึงต้องร้องทุกข์ต่อผู้อำนวยการสำนักซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไป ตามข้อ 20 (1) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งเมื่อผู้อำนวยการสำนักได้พิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์เป็นประการใดแล้ว หากผู้ร้องทุกข์ ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยก็มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณา คดีปกครองต่อไปได้ ตามข้อ 25 วรรคสาม ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ฉบับเดียวกัน ผู้ร้องทุกข์จึงเป็นผู้ไม่มีสิทธิ ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร และเป็นเรื่องร้องทุกข์ที่ไม่อยู่ในอำนาจการพิจารณาวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ตามมาตรา 37 (3) มาตรา 63 และมาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร และบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ประกอบกับข้อ 7 และข้อ 20 (1) ของกฎ ก.พ.ค.กรุงเทพมหานคร ว่าด้วย การร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555 และที่แก้ไขเพิ่มเติม คำร้องทุกข์จึงต้องห้ามมิให้รับไว้ พิจารณา ตามข้อ 42 (1) และ (2) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ฉบับดังกล่าว จึงมีคำวินิจฉัยไม่รับเรื่องร้องทุกข์ไว้ พิจารณาและให้จำหน่ายเรื่องร้องทุกข์ออกจากสารบบ ตามข้อ 43 (1) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ฉบับเดียวกัน

เรื่องแดงที่ 11 (ร)/2564

ร้องทุกข์คำสั่งแต่งตั้งข้าราชการ

คำร้องทุกข์และคำขอ

ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ สังกัดสำนัก ได้ร้องทุกข์กรณีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 10 มิถุนายน 2562 เรื่อง เลื่อนข้าราชการ โดยผู้ร้องทุกข์เห็นว่าผู้ได้รับการคัดเลือก นาย ป มีความเหมาะสมในตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษน้อยกว่าผู้ร้องทุกข์ เนื่องจากนาย ป ไม่มีวุฒิปริญญาโทและเงินเดือนน้อยกว่าผู้ร้องทุกข์ อีกทั้งผู้ร้องทุกข์อยู่ในสายงานนักวิเคราะห์นโยบายมาเป็นเวลา 21 ปี นับตั้งแต่บรรจุ ผู้ร้องทุกข์ขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 10 มิถุนายน 2562 เรื่อง เลื่อนข้าราชการ และให้ดำเนินการคัดเลือกใหม่เพื่อให้เป็นไปตามระบบคุณธรรมและให้เป็นธรรมกับผู้ร้องทุกข์

คำวินิจฉัย

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ สังกัดสำนัก ได้สมัครเข้ารับการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามประกาศกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 3 มกราคม 2562 เรื่อง รับสมัครคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ และประเภททั่วไป ระดับอาวุโส โดยสมัครเข้ารับการคัดเลือกในตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน สังกัดสำนัก ต่อมาปลดกรุงเทพมหานครมีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 15 มกราคม พ.ศ. 2562 แต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ และประเภททั่วไป ระดับอาวุโส ชุดที่ 4 คณะที่ 3 ประกอบด้วยรองปลัดกรุงเทพมหานคร ประธานกรรมการ รองผู้อำนวยการสำนัก และผู้ช่วยปลัดกรุงเทพมหานคร กรรมการ โดยกำหนดให้คณะกรรมการมีหน้าที่ดังนี้ (1) พิจารณากำหนดแนวทางการประเมินบุคคลให้เหมาะสมกับตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง โดยพิจารณาตามมาตรา 41 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 และคุณลักษณะอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติงานในตำแหน่งนั้นด้วย (2) ดำเนินการคัดเลือกและประเมินบุคคลโดยใช้หลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708.1/ว 22 ลงวันที่ 3 กันยายน 2540 เป็นแนวทางประกอบการพิจารณาโดยอนุโลม (3) ประเมินและพิจารณาความเหมาะสมของผู้ซึ่งมีคุณสมบัติครบถ้วนและอยู่ในเกณฑ์ที่จะเลื่อนขึ้นดำรงตำแหน่งที่จะแต่งตั้งทุกคนตามแนวทางการบรรจุและแต่งตั้งที่กำหนดในมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 โดยพิจารณาเทียบข้อมูลบุคคลกับหน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่ง (4) ให้คณะกรรมการคัดเลือกเสนอรายชื่อ

ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญที่ได้รับการคัดเลือกตามจำนวนที่กำหนดไว้ในหลักเกณฑ์ของหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708.1/ว 22 ลงวันที่ 30 กันยายน 2540 เสนอต่อผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งเพื่อพิจารณารายชื่อผู้ผ่านการคัดเลือกและดำเนินการขั้นตอนต่อไป

คณะกรรมการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ และประเภททั่วไป ระดับอาวุโส ชุดที่ 4 ได้มีมติเห็นชอบร่วมกันกำหนดเกณฑ์การประเมิน ดังนี้ องค์ประกอบด้านผลงาน 50 คะแนน พิจารณาจากองค์ประกอบด้านคุณภาพ ความรู้ ความสามารถ และประโยชน์ของทางราชการ ได้แก่ 1) คุณภาพ พิจารณาจากความเกี่ยวข้องของตำแหน่ง ความชัดเจนของขั้นตอนการดำเนินการ ความยุ่งยากซับซ้อนของผลงาน รวมทั้งความโดดเด่นของผลงาน ดีมาก (20 คะแนน) ดี (16 คะแนน) ปานกลาง (12 คะแนน) น้อย (2 คะแนน) 2) ความรู้ความสามารถ พิจารณาจากการนำเสนอความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงาน โดยสามารถนำความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนางาน การบริหารงาน การวางแผน และแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่และภารกิจของหน่วยงานได้ชัดเจน ดีมาก (10 คะแนน) ดี (8 คะแนน) ปานกลาง (6 คะแนน) น้อย (4 คะแนน) 3) ประโยชน์ของทางราชการ พิจารณาจากการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อทางราชการหรือประชาชนผู้รับบริการหรือหน่วยงานของกรุงเทพมหานคร ดีมาก (20 คะแนน) ดี (16 คะแนน) ปานกลาง (12 คะแนน) น้อย (2 คะแนน) องค์ประกอบด้านศักยภาพ พิจารณาจากองค์ประกอบ ดังนี้ 1) ประสบการณ์ในการทำงาน 10 คะแนน พิจารณาจากอายุราชการ 20 ปีขึ้นไป (4 คะแนน) น้อยกว่า 20 ปี (2 คะแนน) พิจารณาจากการดำรงตำแหน่ง ระดับ 7ว หรือ ระดับ 6 สอบ (4 คะแนน) ระดับ 6ว หรือ ระดับ 6 เลื่อนไหล (2 คะแนน) พิจารณาจากการปฏิบัติงานในสายงาน สายงานตรงครบ/เกิน 1 ปี (2 คะแนน) 2) ความรู้ 10 คะแนน พิจารณาจากความรู้ ความสามารถและทักษะในการดำรงตำแหน่ง มีมาก (4 คะแนน) มีน้อย (2 คะแนน) ไม่มี (0 คะแนน) พิจารณาจากการพัฒนาตนเองเพิ่มเติม มีมาก (4 คะแนน) มีน้อย (2 คะแนน) พิจารณาจากการรักษาการในตำแหน่ง มี (2 คะแนน) ไม่มี (0 คะแนน) 3) ข้อเสนอ แนวคิด วิธีการเพื่อพัฒนางานหรือปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น 5 คะแนน พิจารณาจากวิสัยทัศน์ เป้าหมาย แนวทางการดำเนินการไปสู่เป้าหมาย แนวคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และประโยชน์ ดีมาก (5 คะแนน) ดี (4 คะแนน) ปานกลาง (3 คะแนน) น้อย (2 คะแนน) 4) คุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่ง 5 คะแนน พิจารณาจากสมรรถนะหรือคุณลักษณะของผู้เข้ารับการคัดเลือกความเหมาะสมพร้อมเข้าสู่ตำแหน่ง ภาวะผู้นำ สุขภาพ ทักษะคติ และมนุษยสัมพันธ์ ดีมาก (5 คะแนน) ดี (4 คะแนน) ปานกลาง (3 คะแนน) น้อย (2 คะแนน) องค์ประกอบด้านความประพฤติ คะแนนเต็ม 10 คะแนน พิจารณาจากพฤติกรรมทางวินัย ไม่มี (10 คะแนน) ว่ากล่าวตักเตือน (8 คะแนน) ภาคทัณฑ์ (8 คะแนน) ลดขั้นเงินเดือนหรือตัดเงินเดือน (6 คะแนน) และองค์ประกอบด้านพฤติกรรมทางจริยธรรม คะแนนเต็ม 10 คะแนน พิจารณาจากองค์ประกอบพฤติกรรมที่ปรากฏเป็นข้าราชการดีเด่น (10 คะแนน) ได้รับคำชมเชยจากหน่วยงาน (10 คะแนน) ทั่ว ๆ ไป (8 คะแนน)

คณะกรรมการคัดเลือกได้ประเมินให้คะแนนผู้ได้รับการแต่งตั้งและผู้ร้องทุกข์ ในแต่ละองค์ประกอบ ได้แก่ ผลงาน 50 คะแนน ศักยภาพ 30 คะแนน ความประพฤติ 10 คะแนน และพฤติกรรมทางจริยธรรมของบุคคล 10 คะแนน ปรากฏผลการให้คะแนนของคณะกรรมการคัดเลือกในแต่ละองค์ประกอบ ดังนี้

รองปลัดกรุงเทพมหานคร ประธานกรรมการคัดเลือก ประเมินให้คะแนนผู้ได้รับการแต่งตั้งและผู้ร้องทุกข์ในแต่ละองค์ประกอบ ดังนี้

(1) นาย ก	40	30	(10	10	5	5)	10	8	รวม 88 คะแนน
(2) ว่าที่ร้อยตรี ก	40	28	(10	8	5	5)	10	8	รวม 86 คะแนน
(3) นาย ส	40	25	(8	8	4	5)	10	8	รวม 83 คะแนน
(4) นาย ป	40	25	(10	6	4	5)	10	10	รวม 85 คะแนน
(5) นาย ณ	40	25	(10	6	4	5)	10	8	รวม 83 คะแนน

รองผู้อำนวยการสำนัก กรรมการคัดเลือก ประเมินให้คะแนนผู้ได้รับการแต่งตั้งและผู้ร้องทุกข์ในแต่ละองค์ประกอบ ดังนี้

(1) นาย ก	40	30	(10	10	5	5)	10	8	รวม 88 คะแนน
(2) ว่าที่ร้อยตรี ก	40	28	(10	8	5	5)	10	8	รวม 86 คะแนน
(3) นาย ส	40	26	(8	8	5	5)	10	8	รวม 84 คะแนน
(4) นาย ป	40	26	(10	6	5	5)	10	10	รวม 86 คะแนน
(5) นาย ณ	40	28	(10	8	5	5)	10	8	รวม 86 คะแนน

ผู้ช่วยปลัดกรุงเทพมหานคร กรรมการคัดเลือก ประเมินให้คะแนนผู้ได้รับการแต่งตั้งและผู้ร้องทุกข์ในแต่ละองค์ประกอบ ดังนี้

(1) นาย ก	50	30	(10	10	5	5)	10	8	รวม 98 คะแนน
(2) ว่าที่ร้อยตรี ก	50	28	(10	8	5	5)	10	8	รวม 96 คะแนน
(3) นาย ส	50	26	(8	8	5	5)	10	8	รวม 94 คะแนน
(4) นาย ป	40	28	(10	8	5	5)	10	10	รวม 88 คะแนน
(5) นาย ณ	40	30	(10	10	5	5)	10	8	รวม 88 คะแนน

ผู้เข้ารับการคัดเลือกแต่ละคนได้คะแนนประเมินเฉลี่ยจากกรรมการทั้ง 3 คน ในแต่ละองค์ประกอบ ดังนี้

(1) นาย ก	43.33	30	10	8	รวม 91.33 คะแนน
(2) ว่าที่ร้อยตรี ก	43.33	28	10	8	รวม 89.33 คะแนน
(3) นาย ส	43.33	25.66	10	8	รวม 86.99 คะแนน
(4) นาย ป	40	26.33	10	10	รวม 86.33 คะแนน
(5) นาย ณ	40	27.66	10	8	รวม 85.66 คะแนน

คณะกรรมการคัดเลือกได้มีหนังสือ ลงวันที่ 4 มิถุนายน 2562 เสนอบัญชีรายชื่อผู้ผ่านการคัดเลือก เพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ดังนี้ ตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน สังกัดสำนัก จำนวน 4 อัตราว่าง จำนวน 12 ราย ตามผลการประเมินจากผู้มีคะแนนสูงไปหาผู้มีคะแนนน้อยลงหรือรองลงไปตามลำดับ ดังนี้ ลำดับที่ 1 นาย ก ลำดับที่ 2 ว่าที่ร้อยตรี ก ลำดับที่ 3 นาย ส ลำดับที่ 4 นาย ป ลำดับที่ 5 นาย ณ ลำดับที่ 6 นาง ธ ลำดับที่ 7 นาง น ลำดับที่ 8 นาง นพ ลำดับที่ 9 นาง ณ ลำดับที่ 10 นาย ป ลำดับที่ 11 นางสาว ย และลำดับที่ 12 นาง ข โดยบัญชีเสนอรายชื่อผู้ผ่านการคัดเลือกดังกล่าว ระบุเหตุผลประกอบการพิจารณาคัดเลือกไว้ว่า “ข้าราชการทั้ง 12 ราย เป็นผู้ที่มีผลงานในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ มีประสบการณ์ในการทำงาน ความรู้ ความสามารถ และทักษะที่ดี รวมทั้งมีแนวความคิดในการพัฒนางานมีศักยภาพเหมาะสมในการดำรงตำแหน่งที่ขอเข้ารับการคัดเลือก อันเป็นการเรียงลำดับผู้ที่มีความเหมาะสมตามลำดับคะแนน” ต่อมาปลัดกรุงเทพมหานครได้พิจารณารายชื่อและทำเครื่องหมายไว้สำหรับบุคคลที่สมควรเลื่อนและแต่งตั้งแล้ว และให้ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร จัดทำคำสั่งเสนอผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เพื่อให้ ความเห็นชอบ หลังจากนั้นปลัดกรุงเทพมหานครจึงได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2562 เลื่อนข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญผู้ได้รับการคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ โดยเลื่อนข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญผู้ผ่านการคัดเลือกในลำดับที่ 1 และลำดับที่ 4 ตามบัญชีเสนอรายชื่อผู้ผ่านการคัดเลือก ผู้ร้องทุกข์เห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำเรื่องนี้มายื่นร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว

กรณีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า คำสั่งของคู่กรณีในการร้องทุกข์ที่เลื่อนข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน สังกัดสำนัก ตามคำสั่ง กรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2562 ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ซึ่งการพิจารณาประเด็นดังกล่าวมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่า ในการประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ ที่ร้องทุกข์นี้ คณะกรรมการคัดเลือกได้พิจารณากำหนดเกณฑ์การประเมินบุคคลโดยชอบด้วยมติ ก.ก. หรือชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ หรือดำเนินการตามหลักเกณฑ์ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่ ก.ก. กำหนด หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การดำเนินการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ และประเภททั่วไป ระดับอาวุโส ในครั้งนี้ มติ ก.ก. ครั้งที่ 6/2554 เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2554 อนุมัติให้ใช้หลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กำหนดในหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708.1/ว 22 ลงวันที่ 30 กันยายน 2540 เป็นแนวทางการพิจารณา ส่วนเกณฑ์การประเมินนั้นใช้เกณฑ์การประเมิน ตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 ซึ่งมีมติให้มีการปรับปรุงและเพิ่มเติมการกำหนดแนวทางการบรรจุและแต่งตั้งตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 6/2554 เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2554 โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินบุคคล ให้คำนึงถึงหลักการตามมาตรา 41 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากร กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 และในการพิจารณาคัดเลือกควรกำหนดน้ำหนักของคะแนนแต่ละองค์ประกอบพร้อม องค์ประกอบย่อยที่ชัดเจน ซึ่งอาจเป็นคะแนนหรือระดับ หรืออื่น ๆ ก็ได้ โดยเกณฑ์การประเมินบุคคลเพื่อเลื่อนและ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ และประเภททั่วไป ระดับอาวุโส ที่แนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 กำหนดเกณฑ์การประเมินรวม 4 องค์ประกอบหลัก คะแนนรวมทั้งสิ้น 100 คะแนน ซึ่งแต่ละองค์ประกอบหลักก็มีการประเมิน 5 ระดับ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านผลงาน (คะแนนเต็ม 50 คะแนน) หมายถึง ผลงานที่โดดเด่น เช่น ผลงานด้านบริหาร จัดการ การวางนโยบาย การวางแผน การจัดระบบงานและอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะหน้าที่ความรับผิดชอบของ ตำแหน่งหน้าที่ที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง โดยพิจารณาจากคุณภาพ ความรู้ความสามารถ และประโยชน์ของทางราชการ รายละเอียดตามแบบแสดงผลงานประกอบการพิจารณาเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง เกณฑ์การให้คะแนน คือ (ก) ระดับดีมาก 50 คะแนน (ข) ระดับดี 40 คะแนน (ค) ระดับปานกลาง 30 คะแนน (ง) ระดับน้อย 20 คะแนน (จ) ระดับน้อยมาก 10 คะแนน

2. องค์ประกอบด้านศักยภาพ (คะแนนเต็ม 30 คะแนน) หมายถึง ความพร้อมที่จะรับงานที่ยากขึ้น ในอนาคต มี 4 องค์ประกอบย่อย ได้แก่

2.1 ประสบการณ์ในการทำงาน (10 คะแนน) พิจารณาจากประสบการณ์การดำรงตำแหน่งหรือ ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง ซึ่งพิจารณาจากประวัติการรับราชการ ตามข้อมูลบุคคลเพื่อการพิจารณาการเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง เกณฑ์การให้คะแนน (ก) ระดับดีมาก 10 คะแนน (ข) ระดับดี 8 คะแนน (ค) ระดับปานกลาง 6 คะแนน (ง) ระดับน้อย 4 คะแนน (จ) ระดับน้อยมาก 2 คะแนน

2.2 ความรู้ ความสามารถและทักษะในการดำรงตำแหน่ง (10 คะแนน) พิจารณาจากความรู้ ความสามารถของผู้ขอรับการคัดเลือกว่ามีความรู้ความสามารถใดบ้างตามที่กำหนดไว้ ซึ่งพิจารณาจากข้อมูลบุคคล เพื่อการพิจารณาการเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง เช่น (1) มีความรู้ที่จำเป็นพื้นฐานต่อการปฏิบัติงาน เช่น กฎ ระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ (2) มีความรู้ ความเชี่ยวชาญเฉพาะทางที่จำเป็นสำหรับตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง (3) มีความสามารถในการนำนโยบายการบริหารราชการของกรุงเทพมหานครมาประยุกต์ใช้ในการกำหนดกลยุทธ์ของ

หน่วยงาน (4) มีความสามารถในการวางแผน วิจัยและแก้ไขปัญหาในการบริหารงาน (5) มีความสามารถในการปกครองบังคับบัญชา และแก้ไขปัญหาในการบริหารงานบุคคล เกณฑ์การให้คะแนน (ก) ระดับดีมาก 10 คะแนน (ข) ระดับดี 8 คะแนน (ค) ระดับปานกลาง 6 คะแนน (ง) ระดับน้อย 4 คะแนน (จ) ระดับน้อยมาก 2 คะแนน

2.3 ข้อเสนอ แนวคิด วิธีการเพื่อพัฒนางานหรือปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพ มากขึ้น (5 คะแนน) โดยพิจารณาจากแนวคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป้าหมาย และแนวทางการดำเนินการไปสู่เป้าหมาย รายละเอียดตามแบบแสดงข้อเสนอ แนวคิด วิธีการในการพัฒนางานฯ เกณฑ์การให้คะแนน (ก) ระดับดีมาก 5 คะแนน (ข) ระดับดี 4 คะแนน (ค) ระดับปานกลาง 3 คะแนน (ง) ระดับน้อย 2 คะแนน (จ) ระดับน้อยมาก 1 คะแนน

2.4 คุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่ง (5 คะแนน) พิจารณาจากสมรรถนะ หรือคุณลักษณะของผู้ขอรับการคัดเลือกที่มีความเหมาะสมกับตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง เช่น (1) มีคุณสมบัติของผู้บริหารที่ดี เช่น ภาวะผู้นำ การตัดสินใจ การควบคุมตนเอง การมีความคิดริเริ่มและมีความยืดหยุ่นในการบริหารงาน (2) มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีความอดทน และพร้อมที่จะปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้มีผลในทางปฏิบัติ โดยบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่หน่วยงานกำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (3) มีทัศนคติที่ดี มีความตั้งใจและสามารถอุทิศเวลาให้กับงานในความรับผิดชอบได้อย่างเต็มที่ (4) มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีความสามารถในการสื่อสาร โน้มน้าวใจผู้ร่วมปฏิบัติงานได้ เกณฑ์การให้คะแนน (ก) ระดับดีมาก 5 คะแนน (ข) ระดับดี 4 คะแนน (ค) ระดับปานกลาง 3 คะแนน (ง) ระดับน้อย 2 คะแนน (จ) ระดับน้อยมาก 1 คะแนน

3. องค์ประกอบด้านความประพฤติ (คะแนนเต็ม 10 คะแนน) หมายถึง การประพฤติและการปฏิบัติที่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่และภารกิจของส่วนราชการหรือหน่วยงาน การปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ และประพฤติตนเป็นตัวอย่างที่ดีในการเคารพกฎระเบียบต่าง ๆ เกณฑ์การให้คะแนน (ก) ระดับดีมาก 10 คะแนน (ข) ระดับดี 8 คะแนน (ค) ระดับปานกลาง 6 คะแนน (ง) ระดับน้อย 4 คะแนน (จ) ระดับน้อยมาก 2 คะแนน

4. องค์ประกอบด้านพฤติกรรมทางจริยธรรม (คะแนนเต็ม 10 คะแนน) หมายถึง การปฏิบัติตนเหมาะสมกับการเป็นข้าราชการอยู่ในกรอบจรรยาบรรณ และค่านิยมของข้าราชการหรือหน่วยงาน โดยพิจารณาจากคุณธรรม จริยธรรม การบริการที่ดี และการมุ่งผลสัมฤทธิ์ เกณฑ์การให้คะแนน (ก) ระดับดีมาก 10 คะแนน (ข) ระดับดี 8 คะแนน (ค) ระดับปานกลาง 6 คะแนน (ง) ระดับน้อย 4 คะแนน (จ) ระดับน้อยมาก 2 คะแนน

เกณฑ์การประเมินบุคคลเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ และประเภททั่วไป ระดับอาวุโส แนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 เหมาะสมถูกต้องแล้ว ทั้งนี้ให้กรุงเทพมหานครโดยคณะกรรมการคัดเลือกดำเนินการเพิ่มเติมในการกำหนดแนวทางรายละเอียดการประเมินแต่ละองค์ประกอบได้ โดยให้เป็นไปในแนวทางและมาตรฐานเดียวกันสอดคล้องกับองค์ประกอบตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 และเหมาะสมกับตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง

สำหรับเรื่องร้องทุกข์นี้ จากการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามเอกสารหลักฐานรายงานการประชุม คณะกรรมการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ และประเภททั่วไป ระดับอาวุโส ชุดที่ 4 ครั้งที่ 1/2562 เมื่อวันที่ 24 มกราคม 2562 และครั้งที่ 2/2562 เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2562 ประกอบกับเอกสารแบบเกณฑ์การประเมินบุคคลเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการ กรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ/ประเภททั่วไป ระดับอาวุโส แบบท้าย มติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 ตลอดจนคำชี้แจงของคู่กรณีในการร้องทุกข์และคณะกรรมการคัดเลือก ข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการคัดเลือกได้กำหนดแนวทางการประเมินและกำหนดน้ำหนักคะแนน ในองค์ประกอบต่าง ๆ ทั้ง 4 องค์ประกอบ ดังนี้ องค์ประกอบด้านผลงาน 50 คะแนน พิจารณาจากองค์ประกอบด้าน คุณภาพ ความรู้ ความสามารถ และประโยชน์ของทางราชการ ได้แก่ 1) คุณภาพ พิจารณาจากความเกี่ยวข้องของ ตำแหน่ง ความชัดเจนของขั้นตอนการดำเนินการ ความยุ่งยากซับซ้อนของผลงาน รวมทั้งความโดดเด่นของผลงาน ดีมาก (20 คะแนน) ดี (16 คะแนน) ปานกลาง (12 คะแนน) น้อย (2 คะแนน) 2) ความรู้ความสามารถ พิจารณาจาก การนำเสนอความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงาน โดยสามารถนำความรู้ ทักษะ ประสบการณ์มาประยุกต์ใช้ในการ พัฒนางาน การบริหารงาน การวางแผน และแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่และภารกิจของหน่วยงานได้ชัดเจน ดีมาก (10 คะแนน) ดี (8 คะแนน) ปานกลาง (6 คะแนน) น้อย (4 คะแนน) 3) ประโยชน์ของทางราชการ พิจารณาจาก การแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อทางราชการหรือประชาชนผู้รับบริการหรือหน่วยงาน ของกรุงเทพมหานคร ดีมาก (20 คะแนน) ดี (16 คะแนน) ปานกลาง (12 คะแนน) น้อย (2 คะแนน) องค์ประกอบด้าน ศักยภาพ พิจารณาจากองค์ประกอบ ดังนี้ 1) ประสบการณ์ ในการทำงาน 10 คะแนน พิจารณาจากอายุราชการ 20 ปีขึ้นไป (4 คะแนน) น้อยกว่า 20 ปี (2 คะแนน) พิจารณาจากการดำรงตำแหน่ง ระดับ 7ว หรือ ระดับ 6 สอบ (4 คะแนน) ระดับ 6ว หรือ ระดับ 6 เลื่อนไหล (2 คะแนน) พิจารณาจากการปฏิบัติงานในสายงาน สายงานตรงครบ/ เกิน 1 ปี (2 คะแนน) 2) ความรู้ 10 คะแนน พิจารณาจากความรู้ ความสามารถและทักษะในการดำรงตำแหน่ง มีมาก (4 คะแนน) มีน้อย (2 คะแนน) ไม่มี (0 คะแนน) พิจารณาจากการพัฒนาตนเองเพิ่มเติม มีมาก (4 คะแนน) มีน้อย (2 คะแนน) พิจารณาจากการรักษาการในตำแหน่ง มี (2 คะแนน) ไม่มี (0 คะแนน) 3) ข้อเสนอ แนวคิด วิธีการ เพื่อพัฒนางานหรือปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น 5 คะแนน พิจารณาจากวิสัยทัศน์ เป้าหมาย แนวทาง การดำเนินการไปสู่เป้าหมาย แนวคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และประโยชน์ ดีมาก (5 คะแนน) ดี (4 คะแนน) ปานกลาง (3 คะแนน) น้อย (2 คะแนน) 4) คุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่ง 5 คะแนน พิจารณาจากสมรรถนะหรือคุณลักษณะ ของผู้เข้ารับการคัดเลือกความเหมาะสมพร้อมเข้าสู่ตำแหน่ง ภาวะผู้นำ สุขภาพ ทักษะคนดี และมนุษยสัมพันธ์ ดีมาก (5 คะแนน) ดี (4 คะแนน) ปานกลาง (3 คะแนน) น้อย (2 คะแนน) องค์ประกอบด้านความประพฤติ คะแนนเต็ม 10 คะแนน พิจารณาจากพฤติกรรมทางวินัย ไม่มี (10 คะแนน) ว่ากล่าวตักเตือน (8 คะแนน) ภาคทัณฑ์ (8 คะแนน) ลดขั้นเงินเดือนหรือตัดเงินเดือน (6 คะแนน) และองค์ประกอบด้านพฤติกรรมทางจริยธรรม คะแนนเต็ม 10 คะแนน พิจารณาจากองค์ประกอบพฤติกรรมที่ปรากฏ เป็นข้าราชการดีเด่น (10 คะแนน) ได้รับคำชมเชยจากหน่วยงาน (10 คะแนน) ทั่ว ๆ ไป (8 คะแนน) ทั้งนี้ การกำหนดแนวทางการประเมินและเกณฑ์การประเมินย่อยในแต่ละ

องค์ประกอบดังกล่าว คณะกรรมการคัดเลือกได้กำหนดขึ้นเพิ่มเติมเพื่อเป็นตัวชี้วัดระดับการประเมินให้มีความเป็นรูปธรรมมากขึ้น ซึ่งสามารถกระทำได้ตามนัยมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 และมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560 เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2560 อีกทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า เกณฑ์การประเมินดังกล่าวก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมหรือขัดต่อระบบคุณธรรมหรือก่อให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบแต่ประการใด กรณีจึงถือได้ว่าการประเมินบุคคลเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ ในครั้งร้องทุกข์นี้ คณะกรรมการคัดเลือกได้ดำเนินการกำหนดเกณฑ์การประเมินเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ ก.ก. กำหนด หรือดำเนินการตามหลักเกณฑ์ ขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่ ก.ก. กำหนด แล้ว

กรณีมีประเด็นพิจารณาต่อไปว่า คณะกรรมการคัดเลือกได้พิจารณาประเมินเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ ก.ก. กำหนด และเกณฑ์การประเมินที่คณะกรรมการคัดเลือกกำหนดข้างต้น และคณะกรรมการคัดเลือกใช้ดุลพินิจพิจารณาประเมินโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ รวมทั้งข้ออ้างของผู้ร้องทุกข์ที่อ้างว่า ที่มาของคะแนนในแต่ละองค์ประกอบที่ผู้ร้องทุกข์ได้รับ ไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริง กรรมการบางรายไม่ให้คะแนนผู้ร้องทุกข์ในส่วนของการรักษาการ บางรายให้คะแนนผู้ร้องทุกข์ในส่วนของการรักษาการ ข้าราชการรายที่มีวุฒิปริญญาโท จะได้คะแนน 8 คะแนนขึ้นไปแต่ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้ ผู้ร้องทุกข์เห็นว่าการให้คะแนนของคณะกรรมการคัดเลือกไม่ได้เป็นไปตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคล แนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560 เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2560 และผู้ได้รับการคัดเลือกราย นาย ป มีความเหมาะสมในตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษน้อยกว่าผู้ร้องทุกข์ เนื่องจากไม่มีวุฒิปริญญาโทและเงินเดือนน้อยกว่าผู้ร้องทุกข์ อีกทั้งผู้ร้องทุกข์อยู่ในสายงานนักวิเคราะห์นโยบายและแผนเป็นเวลา 21 ปี ฟังขึ้นหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า จากการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามใบสมัครของผู้ร้องทุกข์ และผู้ได้รับการคัดเลือก คำแก้คำร้องทุกข์และเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งคำชี้แจงของคณะกรรมการคัดเลือก เกณฑ์การประเมินบุคคลที่คณะกรรมการคัดเลือกกำหนด เทียบกับคะแนนประเมินที่ผู้ได้รับการคัดเลือกและผู้ร้องทุกข์ได้รับตามแบบเกณฑ์การประเมินแล้ว เห็นว่า ตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน สังกัดสำนักองค์ประกอบด้านผลงาน (50 คะแนน) ผู้ได้รับการคัดเลือกและผู้ร้องทุกข์เสนอผลงาน ดังนี้ นาย ก เสนอผลงานเรื่องการประชุมและจัดทำสรุปผลการประชุมคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายโอนภารกิจตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ว่าที่ร้อยตรี ก เสนอผลงานเรื่อง การพัฒนาฐานข้อมูลและระบบติดตามประเมินผลยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่สีเขียวของกรุงเทพมหานคร นาย ส เสนอผลงานเรื่อง โครงการบริหารจัดการดินร่วนซุยขนส่งมวลชนกรุงเทพมหานคร ส่วนต่อขยายสายสุขุมวิท นาย ป เสนอผลงานเรื่อง แผนปฏิบัติการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนช่วงเทศกาลของกรุงเทพมหานคร และนาย ณ (ผู้ร้องทุกข์) เสนอผลงานเรื่อง การนำระบบ Application Line ไปประยุกต์ใช้ในการแจ้งเหตุข้อมูลข่าวสารสาธารณภัย โดยคะแนนประเมินในองค์ประกอบด้านผลงาน ประธานกรรมการคัดเลือกและกรรมการ

คัดเลือก (รองผู้อำนวยการสำนัก) ได้ประเมินให้คะแนนผู้ได้รับการคัดเลือกรวมทั้งนาย ป และผู้ร้องทุกข์ได้คะแนน ประเมินเท่ากันคือ 40 คะแนน ส่วนกรรมการคัดเลือก (ผู้ช่วยปลัดกรุงเทพมหานคร) ประเมินให้คะแนน นาย ก ว่าที่ร้อยตรี ก และนาย ส ได้คะแนนประเมินเท่ากันคือ 50 คะแนน และประเมินให้คะแนน นาย ป และนาย ณ (ผู้ร้องทุกข์) ได้คะแนนประเมินเท่ากันคือ 40 คะแนน ในส่วนของนาย ก ว่าที่ร้อยตรี ก และนาย ส ที่ได้คะแนนประเมิน ด้านผลงาน 50 คะแนน นั้น กรรมการคัดเลือก (ผู้ช่วยปลัดกรุงเทพมหานคร) ได้ให้เหตุผลแสดงที่มาของคะแนนไว้แล้ว โดยองค์ประกอบด้านผลงานคณะกรรมการคัดเลือกได้ให้เหตุผลประกอบการให้คะแนนผู้ได้รับการคัดเลือกและผู้ร้องทุกข์ไว้แล้วตามคำชี้แจงที่ได้ยื่นไว้ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร และจากการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามใบสมัคร เปรียบเทียบกับเกณฑ์การประเมินและคะแนนประเมินตามแบบประเมิน เห็นว่า การประเมินให้คะแนนของ คณะกรรมการคัดเลือกในองค์ประกอบด้านผลงาน แม้ว่าคณะกรรมการคัดเลือกจะประเมินให้คะแนนแตกต่างกัน แต่ก็ได้มีการให้เหตุผลแสดงที่มาของคะแนนที่สมเหตุสมผลตามมุมมองของกรรมการแต่ละคน เป็นไปตามข้อเท็จจริง ของผลงานผู้สมัคร กรณีจึงถือได้ว่าการประเมินให้คะแนนในองค์ประกอบด้านผลงานสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ที่ คณะกรรมการคัดเลือกกำหนดหรือเป็นไปตามเกณฑ์ที่คณะกรรมการคัดเลือกกำหนดแล้ว

สำหรับองค์ประกอบด้านความประพฤติและด้านพฤติกรรมทางจริยธรรม นั้น จากการตรวจสอบ ข้อเท็จจริงในสำนวน การประเมินในองค์ประกอบทั้งสองด้านนี้เนื่องจากคณะกรรมการคัดเลือกได้กำหนดเกณฑ์ การให้คะแนนที่สามารถตรวจสอบที่มาของคะแนนได้ชัดเจนและได้มีการได้เปรียบเสียเปรียบแก่กัน จากการตรวจสอบ ผลการให้คะแนนของคณะกรรมการคัดเลือกก็ปรากฏว่าคะแนนประเมินที่ผู้ได้รับการแต่งตั้งและผู้ร้องทุกข์ได้รับ มีความสอดคล้องกับประวัติการรับราชการตามข้อมูลบุคคลในใบสมัครของแต่ละบุคคล โดยไม่มีการประเมินให้คะแนน คลาดเคลื่อนหรือไม่เป็นไปตามเกณฑ์การประเมินที่คณะกรรมการคัดเลือกกำหนดไว้แต่ประการใด ฉะนั้น คะแนน ประเมินในองค์ประกอบด้านความประพฤติและพฤติกรรมทางจริยธรรมของบุคคลดังกล่าวจึงถือได้ว่าถูกต้อง เป็นธรรม และเป็นไปตามเกณฑ์ที่คณะกรรมการคัดเลือกกำหนดแล้ว

ส่วนองค์ประกอบด้านศักยภาพ นั้น โดยที่หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708.1/ว 22 ลงวันที่ 30 กันยายน 2540 ที่นำมาใช้บังคับโดยอนุโลม มีวัตถุประสงค์เพื่อให้การเลือกสรรกลั่นกรองเพื่อเลื่อนข้าราชการ กรุงเทพมหานครสามัญขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเหมาะสม โดยคำนึงถึง ระบบราชการและประโยชน์ที่ทางราชการจะพึงได้รับกับหลักการบริหารงานบุคคลตามระบบคุณธรรมและหลักประกัน ความเป็นธรรมแก่ข้าราชการ และกำหนดให้หน่วยงานที่รับผิดชอบการเจ้าหน้าที่เสนอรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลต่าง ๆ ของตำแหน่งที่จะแต่งตั้งและของผู้ได้รับการเสนอชื่อทุกคนต่อคณะกรรมการ โดยข้อมูลดังกล่าวจะต้องประกอบด้วย รายละเอียดดังนี้ ... 6.2 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับประวัติการรับราชการและประวัติส่วนตัวของผู้ซึ่งได้รับการเสนอชื่อ เพื่อรับการพิจารณาความเหมาะสมทุกคน รวมทั้งประวัติการศึกษา การฝึกอบรม ดูงาน ประสบการณ์ ความสามารถ ความชำนาญ หรือคุณลักษณะพิเศษ ผลงานสำคัญพิเศษ หรือผลงานที่เป็นที่ประจักษ์ในความสามารถของข้าราชการ ประวัติทางวินัยในอดีตของข้าราชการผู้นั้น ซึ่งควรเป็นข้อมูลที่เก็บอย่างเป็นระบบ และได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมให้สมบูรณ์

และทันสมัยอยู่เสมอ โดยกำหนดให้คณะกรรมการดำเนินการกำหนดเกณฑ์การประเมินบุคคลให้เหมาะสมกับตำแหน่งที่จะแต่งตั้งโดยถือเกณฑ์ตามมาตรา 59 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กล่าวคือ ให้คำนึงถึงความรู้ ความสามารถ ความประพฤติ และประวัติการรับราชการ ซึ่งจะต้องมีผลงานเป็นที่ประจักษ์ในความสามารถมาแล้วเป็นหลัก และให้พิจารณาถึงคุณลักษณะอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติงานในตำแหน่งและส่วนราชการนั้นด้วย และให้คณะกรรมการคัดเลือกประเมินและพิจารณาความเหมาะสมผู้ซึ่งได้รับการเสนอชื่อทุกคนโดยพิจารณาเทียบข้อมูลบุคคล เช่น คุณสมบัติ ผลงาน ประวัติการรับราชการของแต่ละคนกับหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งประกอบกับในเรื่องร้องทุกข์นี้คณะกรรมการคัดเลือกได้ชี้แจงว่าได้กำหนดเกณฑ์การพิจารณาโดยให้พิจารณาจากองค์ประกอบ 4 ส่วน ดังนี้ (ส่วนที่ 1) ประสบการณ์ในการทำงาน 10 คะแนน พิจารณาจากอายุราชการ 20 ปีขึ้นไป (4 คะแนน) น้อยกว่า 20 ปี (2 คะแนน) พิจารณาจากการดำรงตำแหน่งระดับ 7ว หรือระดับ 6 สอบ (4 คะแนน) ระดับ 6ว หรือระดับ 6 เลื่อนไหล (2 คะแนน) พิจารณาจากการปฏิบัติงานในสายงาน สายงานตรงครบ/เกิน 1 ปี (2 คะแนน) (ส่วนที่ 2) ความรู้ 10 คะแนน พิจารณาจากความรู้ ความสามารถและทักษะในการดำรงตำแหน่ง มีมาก (4 คะแนน) มีน้อย (2 คะแนน) ไม่มี (0 คะแนน) พิจารณาจากการพัฒนาตนเองเพิ่มเติม มีมาก (4 คะแนน) มีน้อย (2 คะแนน) พิจารณาจากการรักษาการในตำแหน่ง มี (2 คะแนน) ไม่มี (0 คะแนน) (ส่วนที่ 3) ข้อเสนอ แนวคิด วิธีการเพื่อพัฒนางานหรือปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น 5 คะแนน พิจารณาจากวิสัยทัศน์ เป้าหมาย แนวทางการดำเนินการไปสู่เป้าหมาย แนวคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และประโยชน์ ดีมาก (5 คะแนน) ดี (4 คะแนน) ปานกลาง (3 คะแนน) น้อย (2 คะแนน) (ส่วนที่ 4) คุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่ง 5 คะแนน พิจารณาจากสมรรถนะหรือคุณลักษณะของผู้เข้ารับการคัดเลือกความเหมาะสมพร้อมเข้าสู่ตำแหน่ง ภาวะผู้นำ สุขภาพ ทักษะคนดี และมนุษยสัมพันธ์ ดีมาก (5 คะแนน) ดี (4 คะแนน) ปานกลาง (3 คะแนน) น้อย (2 คะแนน)

จากการตรวจสอบรายงานการประชุมของคณะกรรมการคัดเลือก และแบบเกณฑ์การประเมินบุคคลแบบสรุปผลการประเมิน แบบแสดงผลงานของผู้เข้ารับการคัดเลือก รวมทั้งคำชี้แจงและคำชี้แจงเพิ่มเติมของคณะกรรมการคัดเลือก อีกทั้งพยานเอกสารทั้งหมดในสำนวนแล้ว ข้อเท็จจริงปรากฏว่า องค์ประกอบด้านศักยภาพการประเมินในส่วนที่ 1 ประสบการณ์ในการทำงาน 10 คะแนน ที่คณะกรรมการคัดเลือกกำหนดให้พิจารณาจากอายุราชการ 20 ปีขึ้นไป (4 คะแนน) น้อยกว่า 20 ปี (2 คะแนน) พิจารณาจากการดำรงตำแหน่งระดับ 7ว หรือ ระดับ 6 สอบ (4 คะแนน) ระดับ 6ว หรือระดับ 6 เลื่อนไหล (2 คะแนน) พิจารณาจากการปฏิบัติงานในสายงาน สายงานตรงครบ/เกิน 1 ปี (2 คะแนน) จากการตรวจสอบพบว่า การประเมินให้คะแนนในส่วนนี้เป็นไปตามข้อเท็จจริงของผู้สมัครแต่ละคนและเป็นไปตามเกณฑ์ที่คณะกรรมการคัดเลือกกำหนดแล้ว สำหรับการประเมินในส่วนที่ 2 ความรู้ 10 คะแนน คณะกรรมการคัดเลือกกำหนดให้พิจารณาจากความรู้ ความสามารถและทักษะในการดำรงตำแหน่ง มีมาก (4 คะแนน) มีน้อย (2 คะแนน) ไม่มี (0 คะแนน) พิจารณาจากการพัฒนาตนเองเพิ่มเติม มีมาก (4 คะแนน) มีน้อย (2 คะแนน) พิจารณาจากการรักษาการในตำแหน่ง มี (2 คะแนน) ไม่มี (0 คะแนน) เมื่อตรวจสอบข้อเท็จจริงการประเมินให้คะแนนในส่วนนี้ปรากฏว่า คณะกรรมการคัดเลือกทั้งสามคนประเมินให้คะแนนนาย ก 10 คะแนน เท่ากัน และประเมินให้คะแนน ว่าที่ร้อยตรี ก และนาย ส 8 คะแนน เท่ากัน ประธานกรรมการคัดเลือกประเมินให้คะแนนนาย ป และ

นาย ณ (ผู้ร้องทุกข์) 6 คะแนน เท่ากัน กรรมการคัดเลือก (รองผู้อำนวยการสำนัก) ประเมินให้คะแนน นาย ป 6 คะแนน และประเมินให้คะแนนนาย ณ (ผู้ร้องทุกข์) 8 คะแนน กรรมการคัดเลือก (ผู้ช่วยปลัดกรุงเทพมหานคร) ประเมินให้คะแนน นาย ป 8 คะแนน และประเมินให้คะแนน นาย ณ (ผู้ร้องทุกข์) 10 คะแนน โดยประธานกรรมการคัดเลือก ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับที่มาของคะแนนในส่วนความรู้ 10 คะแนน ดังนี้ (1) นาย ก ความรู้ ให้ 10 คะแนน พิจารณาจากจบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขารัฐประศาสนศาสตร์และนิติศาสตร์บัณฑิต และมีความสนใจ ศึกษาดูงานจากสถาบันพัฒนาที่มีชื่อเสียง ให้ 4 คะแนน ในด้านความรู้ ความสามารถ ทักษะการดำรงตำแหน่งปฏิบัติงานตรงตามสายงาน ตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนงาน สามารถถ่ายทอดความรู้แก่เจ้าหน้าที่ระดับรองลงมา เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานตามมาตรฐาน สามารถประสานงานการทำงานเป็นทีม มีการร่วมมือกัน ก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามที่กำหนด มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้บังคับบัญชา ผู้อยู่ในระดับเดียวกัน และผู้ใต้บังคับบัญชา ให้ 4 คะแนน รักษาการในตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มงาน ลำดับที่ 9 ให้ 2 คะแนน (2) ว่าที่ร้อยตรี ก ความรู้ ให้คะแนน 8 คะแนน พิจารณาจากจบการศึกษาระดับปริญญาตรีวิทยาศาสตร์บัณฑิต ผ่านการอบรมในหลักสูตรที่เกี่ยวข้องหลายหลักสูตรที่เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพสามารถพัฒนางานและตนเองได้พอสมควรให้คะแนน 4 คะแนน ด้านความรู้ ความสามารถ ทักษะการดำรงตำแหน่งปฏิบัติงานตรงตามตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผน และมีการแสวงหาความรู้ที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้งให้ 2 คะแนน รักษาการในตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มงาน ให้คะแนน 2 คะแนน (3) นาย ส ความรู้ ให้ 8 คะแนนจบปริญญาโทรัฐศาสตรมหาบัณฑิต และผ่านการอบรมในสถาบันที่น่าเชื่อถือให้คะแนน 4 คะแนน ด้านความรู้ ความสามารถ ทักษะการดำรงตำแหน่ง สามารถแก้ไขปัญหาอุปสรรค มีการวางแผนบริหารจัดการ แม้จะดำรงตำแหน่งไม่ตรงตามสายงานแต่ได้มีการเพิ่มพูนความรู้ในตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผน โดยอบรมในหลักสูตรที่เกี่ยวข้อง เช่น การประยุกต์ใช้แบบจำลองเพื่อการวางแผนและการจัดการของศูนย์วิจัยและพัฒนาการจราจรและขนส่ง (TDRC) หลักสูตรผู้บริหารมหานครระดับต้น รุ่นที่ 6 ของสถาบันพัฒนาข้าราชการกรุงเทพมหานคร เป็นต้น จึงให้ 4 คะแนน การรักษาการ ไม่ปรากฏว่าเคยรักษาการ 0 คะแนน (4) นาย ป ความรู้ ให้คะแนน 6 คะแนน โดยพิจารณาจากจบการศึกษาระดับปริญญาโท (วิศวกรรมไฟฟ้า) และได้รับการฝึกอบรมดูงานอย่างสม่ำเสมอ จึงให้ 2 คะแนน ดำรงตำแหน่งตรงตามสายงาน สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี มีการสั่งสมความรู้และประสบการณ์ เนื่องจากได้เข้ารับการฝึกอบรมและดูงานในหลักสูตรซึ่งสอดคล้องกับการปฏิบัติงานด้านการวิเคราะห์นโยบายและแผนงาน อีกทั้งมีความรู้ด้านกฎหมายที่ข้าราชการกรุงเทพมหานครจำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติราชการ เช่น หลักสูตรนักบริหารมหานครระดับต้น รุ่นที่ 20 หลักสูตรกฎหมาย สัญญาและพัสดุที่ใช้ในการปฏิบัติงาน รุ่นที่ 1 และหลักสูตรกฎหมายสัญญาและพัสดุที่ใช้ในการปฏิบัติงานจากสถาบันพัฒนาข้าราชการกรุงเทพมหานคร เป็นต้น จึงแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์เหมาะสมกับตำแหน่ง จึงให้คะแนน 4 คะแนน การรักษาการ ไม่มีคำสั่งให้รักษาการ จึงไม่มีคะแนนในส่วนนี้ (5) นาย ณ ความรู้ ให้คะแนน 6 คะแนน พิจารณาจากจบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขารัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต และผ่านการฝึกอบรมและดูงานมาโดยตลอด จึงให้คะแนน 4 คะแนน สามารถประสานงานกับหน่วยงานทั้งภายในและภายนอก ดำรงตำแหน่งตรงตามสายงาน แต่การสั่งสมความรู้เพิ่มเติมเพื่อพัฒนางานที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานด้านการวิเคราะห์นโยบายและแผนงานมีน้อย โดยส่วนมากเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานทั่วไป

และการปฏิบัติงาน ด้านป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย จึงให้ 2 คะแนน ไม่มีการรักษาการ ให้ 0 คะแนน กรรมการคัดเลือก (ผู้ช่วยปลัดกรุงเทพมหานคร) ซึ่งแจ้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับที่มาของคะแนน ดังนี้ (1) นาย ก ความรู้ นาย ก จบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขารัฐประศาสนศาสตร์ มีความสนใจและรางวัลการศึกษาอบรมและดูงาน จากสถาบันพัฒนาข้าราชการกรุงเทพมหานครจากมหาวิทยาลัยของรัฐที่มีชื่อเสียง และได้รักษาการในตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มงาน ลำดับที่ 2 จึงได้รับคะแนนเต็ม 10 คะแนน มาจากการพัฒนาตนเองเพิ่มเติม 4 คะแนน ความรู้ 4 คะแนน และรักษาการ 2 คะแนน (2) ว่าที่ร้อยตรี ก ความรู้ให้คะแนน 8 คะแนน จบการศึกษาระดับปริญญาโท มีความสนใจเข้ารับการศึกษาอบรมและดูงานอย่างต่อเนื่องจากสถาบันที่น่าเชื่อถือและมีชื่อเสียง จึงให้คะแนนด้านการพัฒนาตนเอง 4 คะแนน แต่เห็นว่าวุฒิการศึกษาวิทยาศาสตรบัณฑิต ไม่ตรงกันกับทักษะในการดำรงตำแหน่งมากนัก จึงให้คะแนนด้านความรู้เพียง 2 คะแนน และจากข้อมูลบุคคลปรากฏว่า ว่าที่ร้อยตรี ก ได้รับคำสั่งให้รักษาการหัวหน้ากลุ่มงาน จึงให้คะแนนรักษาการอีก 2 คะแนน (3) นาย ส ความรู้ เนื่องจาก นาย ส จบปริญญาโทรัฐศาสตรมหาบัณฑิต อีกทั้งผ่านการอบรมในสถาบันที่น่าเชื่อถือ แต่เนื่องจากไม่เคยรักษาการ จึงให้คะแนน 8 คะแนน (4) นาย ป ความรู้ ให้คะแนน 8 คะแนน โดยพิจารณาจากการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ โดยเข้ารับการศึกษาอบรมและศึกษาดูงานจากสถาบันที่มีชื่อเสียงมาโดยตลอด สม่าเสมอ จึงให้คะแนน 4 คะแนน ความรู้จบการศึกษาระดับปริญญาโท (วิศวกรรมไฟฟ้า) ซึ่งเป็นสาขาวิชาที่การสอบเข้าศึกษายากเพราะมีคะแนนสูงและเรียนยากกว่าการศึกษาในสายสังคมศาสตร์ ตลอดจนได้เข้ารับการศึกษาอบรมและดูงานอย่างต่อเนื่องจากหลายสถาบันที่มีชื่อเสียง จึงเป็นเครื่องยืนยันถึงผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์มาก จึงให้คะแนน 4 คะแนน การรักษาการ ไม่มีคำสั่งให้รักษาการจึงไม่มีคะแนนในส่วนนี้ (5) นาย ณ ความรู้ ให้คะแนนเต็ม 10 คะแนน พิจารณาจากการผ่านการฝึกอบรมและดูงานจากสถาบันที่น่าเชื่อถือ จบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ส่วนกรรมการคัดเลือก (รองผู้อำนวยการสำนัก) ซึ่งแจ้งข้อเท็จจริงสรุปว่า การกำหนดเกณฑ์การประเมินของคณะกรรมการคัดเลือกมีการกำหนดเกณฑ์การประเมินในแต่ละองค์ประกอบและมีการกำหนดน้ำหนักคะแนนในแต่ละองค์ประกอบย่อยไว้ด้วย ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่กรรมการคัดเลือกทุกคนต้องนำมาใช้ในการประเมินให้คะแนนผู้เข้ารับการศึกษาคัดเลือก คะแนนประเมินที่คณะกรรมการคัดเลือกประเมินให้ผู้เข้ารับการศึกษาคัดเลือกแต่ละคนตามตารางสรุปคะแนนประเมินรายบุคคล คณะกรรมการคัดเลือกพิจารณาประเมินจากเกณฑ์การประเมินตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือก ประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560 โดยที่มาของคะแนนในแต่ละองค์ประกอบมาจากที่มาของผลงาน ศักยภาพ (ประสบการณ์ ความรู้ ข้อเสนอแนวคิด คุณลักษณะ) ความประพฤติ (พฤติกรรมทางวินัย) พฤติกรรมทางจริยธรรมตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ดังกล่าวข้างต้น คะแนนที่ผู้ได้รับการแต่งตั้งและผู้ร้องทุกข์ได้รับในแต่ละองค์ประกอบ ได้แก่ ประสบการณ์ ความรู้ ความประพฤติ และจริยธรรม ผู้ได้รับการแต่งตั้งและผู้ร้องทุกข์จะได้รับคะแนนแตกต่างกันไปตามหลักฐานที่ประจักษ์แจ้งของแต่ละบุคคลตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ส่วนคะแนนผลงาน แนวคิด คุณลักษณะ ผู้ได้รับการแต่งตั้งและผู้ร้องทุกข์จะได้รับคะแนนเท่าเทียมกัน เนื่องจากผลงานเป็นผลงานที่มีคุณภาพ ประโยชน์และความรู้ใกล้เคียงกัน ส่วนแนวคิดและคุณลักษณะของผู้ได้รับการแต่งตั้งและผู้ร้องทุกข์ก็ใกล้เคียงกันจึงได้รับคะแนนเท่ากัน การให้คะแนนด้านศักยภาพ (30 คะแนน) โดยกำหนดให้พิจารณาจากองค์ประกอบ

4 ส่วน ได้แก่ ประสพการณ์ 10 คะแนน ความรู้ 10 คะแนน ข้อเสนอ แนวคิด 5 คะแนน และคุณลักษณะ 5 คะแนน โดยการให้คะแนนในส่วนนี้ได้ให้คะแนนตามเกณฑ์ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือก ประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ/ประเภททั่วไป ระดับอาวุโส ตามเกณฑ์การประเมินบุคคล แนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560 เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2560 และข้อมูลเบื้องต้น ผู้สมัครคัดเลือกตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน สังกัดสำนัก จำนวน 4 อัตรา ที่สำนักงานการเจ้าหน้าที่จัดทำมาทุกประการ โดยที่ข้อมูลเบื้องต้นผู้สมัครคัดเลือกตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน สังกัดสำนัก จำนวน 4 อัตรา ที่สำนักงานการเจ้าหน้าที่จัดทำมา ปรากฏข้อเท็จจริงในส่วนความรู้ 10 คะแนน มีการกำหนดให้พิจารณาจากคุณวุฒิ ป.โท (2) ป.ตรี (1) อบรม มี (2) ไม่มี (0) ความรู้ มาก (4) น้อย (2) ไม่มี (0) รักษาการ มี (2) ไม่มี (0) ปรากฏข้อเท็จจริง ดังนี้ (1) นาย ก คุณวุฒิ ป.โท (2) อบรม มี (2) ความรู้ มาก (4) รักษาการ มี (2) รวม 10 คะแนน คะแนนประเมินตรงตามแบบเกณฑ์การประเมินบุคคล (2) ว่าที่ร้อยตรี ก คุณวุฒิ ป.ตรี (1) อบรม มี (2) ความรู้ มาก (4) รักษาการ มี (2) รวม 9 คะแนน แต่ตามแบบเกณฑ์การประเมินบุคคล กรรมการคัดเลือก (รองผู้อำนวยการสำนัก) ประเมินให้ 8 คะแนน (3) นาย ส คุณวุฒิ ป.โท (2) อบรม มี (2) ความรู้ มาก (4) รักษาการ ไม่มี (0) รวม 8 คะแนน คะแนนประเมินตรงตามแบบเกณฑ์การประเมินบุคคล (4) นาย ป คุณวุฒิ ป.ตรี (1) อบรม มี (2) ความรู้ มาก (4) รักษาการ ไม่มี (0) รวม 7 คะแนน แต่ตามแบบเกณฑ์การประเมินบุคคล กรรมการคัดเลือก (รองผู้อำนวยการสำนัก) ประเมินให้ 6 คะแนน (5) นาย ณ คุณวุฒิ ป.โท (2) อบรม มี (2) ความรู้ มาก (4) รักษาการ ไม่มี (0) รวม 8 คะแนน คะแนนประเมินตรงตามแบบเกณฑ์การประเมินบุคคล ส่วนคะแนนประเมินของผู้ร้องทุกข์ (นาย ณ) ที่ได้คะแนนในหัวข้อความรู้ 8 คะแนน นั้น เนื่องจากข้อมูลเบื้องต้นผู้สมัครคัดเลือกตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน สังกัดสำนัก จำนวน 4 อัตรา ที่สำนักงานการเจ้าหน้าที่จัดทำมาให้ประกอบการให้คะแนนของกรรมการคัดเลือก นั้น ไม่ปรากฏว่ามีคำสั่งรักษาการ หัวหน้ากลุ่มงานแต่อย่างใด

เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏในแบบเกณฑ์การประเมินบุคคล ประกอบข้อเท็จจริงตามคำชี้แจงของคณะกรรมการคัดเลือก และพยานหลักฐานตามข้อมูลเบื้องต้น ผู้สมัครคัดเลือก ตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน สังกัดสำนัก จำนวน 4 อัตรา ที่สำนักงานการเจ้าหน้าที่จัดทำมาให้คณะกรรมการคัดเลือก ดังกล่าวข้างต้นรับฟังได้ว่า องค์ประกอบด้านศักยภาพ 30 คะแนน คณะกรรมการคัดเลือก กำหนดให้พิจารณาจาก 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ประสพการณ์ในการทำงาน 10 คะแนน ความรู้ 10 คะแนน ข้อเสนอ แนวคิด วิธีการเพื่อพัฒนางานหรือปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น 5 คะแนน และคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่ง 5 คะแนน โดยในส่วนความรู้ 10 คะแนน นั้น กำหนดให้พิจารณาจากความรู้ ความสามารถและทักษะในการดำรงตำแหน่ง มีมาก (4 คะแนน) มีน้อย (2 คะแนน) ไม่มี (0 คะแนน) พิจารณาจากการพัฒนาตนเองเพิ่มเติม มีมาก (4 คะแนน) มีน้อย (2 คะแนน) และพิจารณาจากการรักษาการในตำแหน่ง มี (2 คะแนน) ไม่มี (0 คะแนน) ซึ่งเมื่อตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการประเมินองค์ประกอบด้านศักยภาพ โดยเฉพาะในส่วนของการประเมินในด้านการรักษาการในตำแหน่งนั้น ประธานกรรมการคัดเลือกและกรรมการคัดเลือก (รองผู้อำนวยการสำนัก) ชี้แจงว่า

การที่ไม่ประเมินให้คะแนนผู้ร้องทุกข้อในหัวข้อการรักษาการในตำแหน่ง จำนวน 2 คะแนน เนื่องจากไม่ปรากฏว่ามีคำสั่งรักษาการหัวหน้ากลุ่มงานแต่อย่างใด นั้น ข้อเท็จจริงกลับปรากฏว่ากรรมการคัดเลือก (ผู้ช่วยปลัดกรุงเทพมหานคร) ประเมินให้คะแนนผู้ร้องทุกข้อในด้านความรู้ 10 คะแนน ได้ 10 คะแนนเต็ม ซึ่งเมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ที่คณะกรรมการคัดเลือกกำหนด ย่อมหมายความว่ากรรมการคัดเลือก (ผู้ช่วยปลัดกรุงเทพมหานคร) ประเมินให้คะแนนผู้ร้องทุกข้อในหัวข้อการรักษาการตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มงานด้วย และเมื่อตรวจสอบข้อเท็จจริงตามทะเบียนประวัติการรับราชการ (ก.พ.7) ก็ปรากฏว่า ผู้ร้องทุกข้อมรักษาการในตำแหน่งหัวหน้าฝ่าย สอดคล้องกับผลการประเมินคะแนนในหัวข้อการรักษาการในตำแหน่งของกรรมการคัดเลือก (ผู้ช่วยปลัดกรุงเทพมหานคร) ฉะนั้น การที่กรรมการคัดเลือก 2 คน ไม่พิจารณาประเมินให้คะแนนผู้ร้องทุกข้อในหัวข้อการรักษาการในตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มงานดังกล่าว จึงเป็นการประเมินที่ขัดแย้งกับข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐาน และไม่ปฏิบัติตามเกณฑ์ที่คณะกรรมการคัดเลือกกำหนด ซึ่งไม่เป็นธรรมกับผู้ร้องทุกข้อ นอกจากนี้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการรักษาการในตำแหน่งปรากฏอยู่ในทะเบียนประวัติการรับราชการ (ก.พ.7) ซึ่งตามหนังสือเวียนสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708.1/ว 22 ลงวันที่ 30 กันยายน 2540 กำหนดให้หน่วยงานที่รับผิดชอบการเจ้าหน้าที่เสนอรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลต่าง ๆ ของตำแหน่งที่จะแต่งตั้งและของผู้ได้รับการเสนอชื่อทุกคนต่อคณะกรรมการ โดยข้อมูลดังกล่าวจะต้องประกอบด้วยรายละเอียดดังนี้ ... 6.2 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับประวัติการรับราชการและประวัติส่วนตัวของผู้ซึ่งได้รับการเสนอชื่อเพื่อรับการพิจารณาความเหมาะสมทุกคน รวมทั้งประวัติการศึกษา การฝึกอบรม ความรู้ ประสบการณ์ ความสามารถ ความชำนาญ หรือคุณลักษณะพิเศษ ผลงานสำคัญพิเศษ หรือผลงานที่เป็นที่ประจักษ์ในความสามารถของข้าราชการ ประวัติทางวินัยในอดีตของข้าราชการผู้นั้น ซึ่งควรเป็นข้อมูลที่เก็บอย่างเป็นระบบ และได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมให้สมบูรณ์และทันสมัยอยู่เสมอ ฉะนั้น ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการรักษาการในตำแหน่งของผู้เข้ารับการคัดเลือกจึงเป็นข้อมูลที่หน่วยงานการเจ้าหน้าที่จะต้องรวบรวมและตรวจสอบถึงความถูกต้องก่อนนำเสนอคณะกรรมการคัดเลือก กรณีจึงอยู่ในอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงานและคณะกรรมการคัดเลือกที่จะต้องตรวจสอบหาข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณาประเมิน ดังนั้น ข้ออ้างของคณะกรรมการคัดเลือกที่อ้างว่าไม่มีข้อมูลคำสั่งรักษาการในตำแหน่งของผู้ร้องทุกข้อ จึงฟังไม่ขึ้น และถือได้ว่าการประเมินในส่วนนี้คณะกรรมการคัดเลือกประเมินให้คะแนนคลาดเคลื่อนและไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่คณะกรรมการคัดเลือกกำหนดด้วย

นอกจากนั้น เมื่อพิจารณาจากการใช้ดุลพินิจแต่งตั้งของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุประกอบกับคำชี้แจงของคู่กรณีในการร้องทุกข้อชี้แจงว่าเป็นกรณีแต่งตั้งตามลำดับผลคะแนนการประเมินจากสูงไปหาต่ำ ปรากฏว่าผลจากการประเมินที่ไม่ถูกต้องข้างต้นมีผลกระทบต่อลำดับคะแนนที่มีผลกระทบกับการแต่งตั้งในครั้งที่ร้องทุกข้อนี้ด้วย กล่าวคือ หากประธานกรรมการคัดเลือกและกรรมการคัดเลือก (รองผู้อำนวยการสำนัก) ประเมินให้คะแนนผู้ร้องทุกข้อในส่วนการรักษาการในตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มงาน ตามที่มีคำสั่งให้ผู้ร้องทุกข้อมรักษาการในตำแหน่งหัวหน้าฝ่าย สอดคล้องกับกรรมการคัดเลือก (ผู้ช่วยปลัดกรุงเทพมหานคร) ที่ประเมินให้คะแนนผู้ร้องทุกข้อในหัวข้อการรักษาการในตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายไปตามข้อเท็จจริงแล้ว จะทำให้ผู้ร้องทุกข้อได้รับคะแนนประเมินในส่วนความรู้จากกรรมการคัดเลือก ทั้ง 2 คน เพิ่มอีกคนละ 2 คะแนน โดยจะทำให้ผู้ร้องทุกข้อได้คะแนนประเมินในส่วนความรู้จากประธานกรรมการคัดเลือก จาก 6 คะแนน เป็น 8 คะแนน และได้คะแนนประเมินในส่วนความรู้จากกรรมการคัดเลือก (รองผู้อำนวยการ

สำนัก) จาก 8 คะแนน เป็น 10 คะแนน และมีผลทำให้ผู้ร้องทุกข์ได้คะแนนประเมินเฉลี่ย จากกรรมการคัดเลือก ทั้งสามคน ในองค์ประกอบด้านศักยภาพ เพิ่มจาก 27.66 คะแนน (25+28+30 หารด้วย 3) เป็น 29 คะแนน (27+30+30 หารด้วย 3) และทำให้คะแนนรวมเพิ่มจาก 85.66 คะแนน เป็น 87 คะแนน มีผลทำให้ลำดับที่เปลี่ยนแปลงไป โดยทำให้ ลำดับที่ของผู้ร้องทุกข์ขยับขึ้นไปจากลำดับที่ 5 เป็นลำดับที่ 3 โดยทำให้ลำดับของนาย ส จากลำดับที่ 3 (86.99 คะแนน) กลายเป็นลำดับที่ 4 และลำดับของนาย ป จากลำดับที่ 4 (86.44 คะแนน) กลายเป็นลำดับที่ 5 แทนนาย ณ (ผู้ร้องทุกข์) ซึ่งหากเป็นไปตามหลักการใช้ดุลพินิจแต่งตั้งตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏในเรื่องร้องทุกข์นี้ ผู้ร้องทุกข์คือ นาย ณ จะได้รับการพิจารณาแต่งตั้งแทนนาย ป จากข้อเท็จจริงข้างต้น จึงมีผลให้การใช้ดุลพินิจประเมินให้คะแนนของคณะกรรมการ คัดเลือกไม่ถูกต้องกับข้อเท็จจริงและไม่เป็นธรรมกับผู้ร้องทุกข์ และเป็นผลให้การใช้ดุลพินิจของปลัดกรุงเทพมหานคร ในการแต่งตั้งนาย ป (ลำดับที่ 4 เดิม) ไม่ชอบด้วยเหตุผลหรือไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ด้วยเหตุผลและข้อเท็จจริงดังที่ได้วินิจฉัยข้างต้น กรณีที่ผู้ร้องทุกข์อ้างว่าคณะกรรมการคัดเลือก ไม่ได้ประเมินให้คะแนนการรักษาการในตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มงาน ทั้งที่ข้อเท็จจริงผู้ร้องทุกข์รักษาการในตำแหน่งหัวหน้า กลุ่มงาน และคณะกรรมการคัดเลือกประเมินให้คะแนนไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่คณะกรรมการคัดเลือกกำหนด จึงฟังขึ้น

ประเด็นพิจารณาต่อไปมีว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้ใช้ดุลพินิจออกคำสั่งเลื่อนข้าราชการกรุงเทพมหานคร สามีญให้ดำรงตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2562 โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่ข้อ 7.3 ของหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708.1/ว 22 ลงวันที่ 30 กันยายน 2540 ซึ่งนำมาใช้บังคับโดยอนุโลม กำหนดให้คณะกรรมการคัดเลือกเสนอรายชื่อผู้ได้รับคัดเลือก โดยเสนอ เรียงลำดับชื่อผู้ซึ่งเหมาะสมที่สุดไว้ในลำดับแรกและผู้ซึ่งเหมาะสมรองลงไปไว้ในลำดับหลังต่อ ๆ กันไป พร้อมทั้ง ความสมควรและเหตุผลไปประกอบการพิจารณาด้วย และข้อ 8 กำหนดให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุหรือผู้ซึ่งได้รับการ มอบหมายพิจารณารายชื่อผู้ที่คณะกรรมการเสนอว่า บุคคลใดเป็นผู้เหมาะสมที่จะเลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ในระดับที่สูงขึ้นก็ให้ดำเนินการตามขั้นตอนการออกคำสั่งแต่งตั้งต่อไป จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว แม้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ จะมีอำนาจหรือสามารถใช้ดุลพินิจในการพิจารณาเลือกผู้ที่เห็นว่าเหมาะสมที่สุดที่จะดำรงตำแหน่งได้ภายใต้หลักเกณฑ์ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708.1/ว 22 ลงวันที่ 30 กันยายน 2540 โดยไม่จำเป็นต้องแต่งตั้งตามลำดับที่ คณะกรรมการคัดเลือกเรียงลำดับมาก็ตาม เมื่อตามทางวินิจฉัยในประเด็นเกี่ยวกับการประเมินของคณะกรรมการ คัดเลือกข้างต้น ได้ความว่า การประเมินของคณะกรรมการคัดเลือกสำหรับผู้ร้องทุกข์ไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่ คณะกรรมการคัดเลือกกำหนด ทำให้บัญชีรายชื่อซึ่งเรียงลำดับตามความเหมาะสมที่เสนอคู่กรณีในการร้องทุกข์พิจารณา คัดเลือกไม่ถูกต้องด้วยและส่งผลให้การใช้ดุลพินิจไม่ชอบ เพราะเป็นการพิจารณาคัดเลือกจากผลการประเมินที่ไม่ ถูกต้อง และหากนำผลการประเมินที่ไม่ชอบดังกล่าวไปใช้ในการพิจารณาแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งที่มี การประเมินไม่ชอบนั้น ก็มีผลให้การแต่งตั้งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วย ประกอบกับข้อเท็จจริงปรากฏว่า กรณี เรื่องร้องทุกข์นี้คณะกรรมการคัดเลือกได้ดำเนินการประเมินและพิจารณาความเหมาะสมของผู้เข้ารับการคัดเลือก

ทุกคนแล้ว และได้เรียงลำดับชื่อผู้ที่เหมาะสมที่สุดไว้ในลำดับแรกและผู้ที่มีความเหมาะสมรองลงมาไว้ในลำดับหลังต่อ ๆ กันมา โดยเป็นการเรียงตามลำดับคะแนนจากมากไปหาน้อยเสนอต่อปลัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 3 คน ต่อ 1 ตำแหน่งว่าง ตามลำดับ ดังนี้ ลำดับที่ 1 นาย ก ลำดับที่ 2 ว่าที่ร้อยตรี ก ลำดับที่ 3 นาย ส ลำดับที่ 4 นาย ป ลำดับที่ 5 นาย ณ ลำดับที่ 6 นาง ธ ลำดับที่ 7 นาง น ลำดับที่ 8 นาง พ ลำดับที่ 9 นาง ณ ลำดับที่ 10 นาย ป ลำดับที่ 11 นางสาว ย ลำดับที่ 12 นาง ข อันเป็นผลการประเมินที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายต่อคู่กรณีในการร้องทุกข์และคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้รับบัญชีรายชื่อผู้ผ่านการคัดเลือกจากคณะกรรมการคัดเลือก แล้วได้พิจารณารายชื่อที่คณะกรรมการคัดเลือกเสนอและได้ทำเครื่องหมายไว้สำหรับบุคคลที่สมควรเลื่อนและแต่งตั้งแล้ว (ลำดับที่ 1-4) และปลัดกรุงเทพมหานครได้เสนอขอความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้ให้ความเห็นชอบปลัดกรุงเทพมหานครจึงได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2562 เลื่อนผู้ผ่านการคัดเลือกในลำดับที่ 1 ถึงลำดับที่ 4 ให้ดำรงตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน ฉะนั้น เมื่อการใช้ดุลพินิจของคู่กรณีในการร้องทุกข์ในการเลื่อนข้าราชการขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน ครั้งนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏตามพยานหลักฐานและคำชี้แจงของคู่กรณีในการร้องทุกข์ว่า ได้พิจารณาแต่งตั้งโดยยึดถือคะแนนตามผลการประเมินของคณะกรรมการคัดเลือกเป็นเหตุผลหลัก กล่าวคือ แต่งตั้งจากผู้มีคะแนนลำดับที่ 1 และผู้ที่มีคะแนนรองลงไปจนถึงลำดับที่ 4 จากบัญชีรายชื่อผู้ผ่านการคัดเลือกตามผลการประเมินของคณะกรรมการคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่งที่ร้องทุกข์ ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงที่ถูกต้องปรากฏว่า ผู้ร้องทุกข์เป็นผู้มีผลการประเมินความเหมาะสมอยู่ในลำดับที่ 3 ผู้ร้องทุกข์จึงเป็นผู้มีคุณสมบัติและความเหมาะสมที่จะได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ร้องทุกข์นี้โดยชอบก่อนนาย ส และนาย ป ตามเหตุผลหรือข้อพิจารณาของคู่กรณีในการร้องทุกข์สำหรับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในครั้งร้องทุกข์นี้ การที่คู่กรณีในการร้องทุกข์แต่งตั้งข้ามลำดับดังกล่าว กรณีย่อมเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ชอบและมีผลให้คำสั่งแต่งตั้ง โดยเฉพาะรายนาย ป ซึ่งตามผลการประเมินความเหมาะสมที่ถูกต้องตามข้อเท็จจริงจะต้องอยู่ในลำดับที่ 5 ไม่ชอบด้วยกฎหมายตามไปด้วย การเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2562 เฉพาะรายลำดับที่ 4 นาย ป จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ข้อร้องทุกข์ในประเด็นนี้ จึงรับฟังได้

สำหรับข้อร้องทุกข์ที่ว่า ผู้ได้รับการคัดเลือกราย นาย ป มีความเหมาะสมในตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษน้อยกว่าผู้ร้องทุกข์ เนื่องจากไม่มีวุฒิปริญญาโทและเงินเดือนน้อยกว่าผู้ร้องทุกข์ อีกทั้งผู้ร้องทุกข์อยู่ในสายงานนักวิเคราะห์นโยบายมาเป็นเวลา 21 ปี และประเด็นอื่น ๆ นั้น เมื่อพิจารณาได้ความว่าการประเมินของคณะกรรมการคัดเลือกไม่ชอบด้วยกฎหมายที่กล่าวข้างต้นแล้ว จึงไม่มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาแต่อย่างใด

ด้วยเหตุผลในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่ได้วินิจฉัยข้างต้น คำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ที่ว่า ผู้ได้รับการคัดเลือกและแต่งตั้งราย นาย ป ลำดับที่ 4 ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2562 มีความเหมาะสมในตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษน้อยกว่าผู้ร้องทุกข์ จึงฟังขึ้น

จึงวินิจฉัยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2562 ที่เลื่อนข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงานเฉพาะราย ลำดับที่ 4 นาย ป โดยให้มีผลย้อนหลังไปนับแต่วันที่ได้รับการแต่งตั้ง (18 มิถุนายน 2562) และให้เลื่อนลำดับของผู้ร้องทุกข์จากลำดับที่ 5 เป็นลำดับที่ 3 แล้วให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ดำเนินการแต่งตั้ง นาย ณ (ผู้ร้องทุกข์) ตามคำวินิจฉัยข้างต้น ซึ่งตามผลการประเมินที่ถูกต้องต้องอยู่ในลำดับที่ 3 ให้ดำรงตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน สังกัดสำนัก แทนให้เป็นที่ถูกต้องตรงตามการใช้ดุลพินิจของคู่กรณีในการร้องทุกข์ที่แต่งตั้งตามลำดับผลคะแนนประเมินที่คณะกรรมการคัดเลือกเสนอต่อไป โดยดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน 60 วัน นับแต่วันที่ได้รับความวินิจฉัยนี้

เรื่องแดงที่ 14 (ร)/2564

ร้องทุกข์กรณีผู้บังคับบัญชาไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามคำวินิจฉัย ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร

คำร้องทุกข์และคำขอ

ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร ตำแหน่งนายช่างโยธาชำนาญงาน ฝ่ายโยธา สังกัดสำนักงานเขต ได้สมัครคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ในตำแหน่งนักจัดการงานโยธาชำนาญการพิเศษ คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้มีคำสั่ง แต่งตั้งข้าราชการ ซึ่งผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับการแต่งตั้งในตำแหน่งดังกล่าว จึงมาร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร และ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้มีคำวินิจฉัยเป็นเรื่องร้องทุกข์ให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกคำสั่งดังกล่าว และให้ดำเนินการคัดเลือกจากผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือก รายเดิมทุกคน รวมทั้งผู้ได้รับการคัดเลือกและผู้ร้องทุกข์ใหม่ ต่อมาคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้มีคำสั่ง ลงวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2562 แต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ซึ่งผู้ร้องทุกข์ก็ไม่ได้รับการคัดเลือกอีก ผู้ร้องทุกข์จึงมาร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร และ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้มีคำวินิจฉัยเป็นให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกคำสั่งดังกล่าวเฉพาะรายที่แต่งตั้ง นาย ก. แล้วให้ดำเนินการแต่งตั้งใหม่ให้ถูกต้อง หลังจากนั้นคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้มีคำสั่ง กรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ. 2563 เลื่อน (แต่งตั้ง) นางสาว ข. ให้ดำรงตำแหน่งสถาปนิกชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่าย ฝ่ายโยธา สังกัดสำนักงานเขต ผู้ได้รับการคัดเลือก ลำดับที่ 16 ข้ามลำดับผู้ร้องทุกข์ ซึ่งได้รับการคัดเลือก ลำดับที่ 8 อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ผู้ร้องทุกข์เห็นว่า ผู้ร้องทุกข์ได้รับความเดือดร้อนและคับข้องใจจากการแต่งตั้งที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ออกคำสั่งเลื่อนข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ

ให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว ไม่ถูกต้อง ไม่เป็นธรรม และเลือกปฏิบัติ จึงนำเรื่องนี้มาร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เพื่อขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร วินิจฉัยดังนี้ (1) ให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ. 2563 เลื่อน นางสาว ข. ให้ดำรงตำแหน่งสถาปนิกชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่าย ฝ่ายโยธา สังกัดสำนักงานเขต (2) ให้คู่กรณีในการร้องทุกข์แต่งตั้งผู้ร้องทุกข์ซึ่งเป็นผู้ทรงสิทธิ์และผู้เสียหายจากการออกคำสั่งที่ไม่ถูกต้อง ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่เป็นธรรม และเลือกปฏิบัติ โดยมีการรวมคะแนนผิดและข้ามลำดับของผู้ร้องทุกข์ โดยแต่งตั้งให้ผู้ร้องทุกข์ซึ่งเป็นผู้ทรงสิทธิ์มาแต่แรกดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ตำแหน่งนักจัดการงานโยธาชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่าย ฝ่ายโยธา สังกัดสำนักงานเขต ตามคำวินิจฉัยร้องทุกข์ของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร แทน นาย ก. ตั้งแต่วันที่ 5 มีนาคม 2561 (3) ให้คู่กรณีในการร้องทุกข์คืนสิทธิประโยชน์ เงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง ตำแหน่งทางราชการ และสิทธิประโยชน์อื่น ๆ ในการรับราชการให้แก่ผู้ร้องทุกข์ ซึ่งเป็นผู้ทรงสิทธิ์และผู้เสียหาย โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ 5 มีนาคม 2561 เป็นต้นไป

คำวินิจฉัย

เรื่องร้องทุกข์นี้มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า คำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์นี้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จะมีอำนาจรับไว้พิจารณาได้หรือไม่

เห็นว่า ข้อ 7 วรรคสอง ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555 กำหนดว่า การปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชาซึ่งทำให้เกิดความคับข้องใจ อันเป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์นั้น ต้องมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้ (1) ไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือปฏิบัติอื่นใด โดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็น หรือสร้างภาระให้เกิดขึ้นเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ (2) ไม่มอบหมายงานให้ปฏิบัติ (3) ประวิงเวลา หน่วงเหนี่ยว การดำเนินการบางอย่าง อันเป็นเหตุให้เสียสิทธิ์หรือไม่ได้รับสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้ในเวลาอันสมควร และ (4) ไม่เป็นไปตามหรือขัดกับระบบคุณธรรมตามมาตรา 41 และข้อ 8 วรรคหนึ่งของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เดียวกัน กำหนดว่า การร้องทุกข์ให้ร้องทุกข์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะร้องทุกข์สำหรับผู้อื่นไม่ได้ และให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์ตามข้อ 7 ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานครเดียวกัน

สำหรับกรณีนี้ เห็นว่า ตามคำร้องทุกข์เป็นกรณีที่ผู้ร้องทุกข์กล่าวอ้างว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ. 2563 แต่งตั้ง (เลื่อน) นางสาว ข. ให้ดำรงตำแหน่งสถาปนิกชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่าย ฝ่ายโยธา สังกัดสำนักงานเขต โดยไม่เป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เพราะกรรมการคัดเลือกรวมคะแนนผิดเป็น 81.37 คะแนน เป็นเหตุให้ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับการแต่งตั้ง จึงนำเรื่องมายื่นร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค.

กรุงเทพมหานคร เพื่อขอให้มีความวินิจฉัยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกคำสั่งดังกล่าว และให้คู่กรณีในการร้องทุกข์แต่งตั้ง (เลื่อน) ผู้ร้องทุกข์ได้ให้ถูกต้องเสียใหม่เช่นนี้แล้ว ความคับข้องใจอันเป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์จึงไม่ได้เกิดจากการที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์โดยไม่ชอบ ตามข้อ 7 ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555 แต่เกิดจากการที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้ร้องทุกข์จะมีสิทธิร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้ประกอบกับข้อ 56 ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555 กำหนดให้คำวินิจฉัยนั้นเป็นที่สุด ดังนั้น หากผู้ร้องทุกข์เห็นว่าคู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งแต่งตั้ง (เลื่อน) นางสาว ข. อันเป็นการไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร แล้ว ก็ชอบที่จะดำเนินการฟ้องคดีต่อศาลปกครองต่อไป เมื่อกรณีนี้ผู้ร้องทุกข์ไม่มีสิทธิร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานครแล้ว เรื่องร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์นี้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จึงไม่มีอำนาจรับไว้พิจารณาได้ตามข้อ 42 (5) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เดียวกัน

จึงมีความวินิจฉัยไม่รับเรื่องร้องทุกข์นี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายเรื่องร้องทุกข์นี้ออกจากสารบบ

เรื่องแดงที่ 18 (ร)/2564

ร้องทุกข์คำสั่งย้ายข้าราชการ

คำร้องทุกข์และคำขอ

ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่งานรักษาความสะอาดชำนาญงาน ฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สังกัดสำนักงานเขต ผู้ร้องทุกข์ได้มีบันทึก ลงวันที่ 26 ตุลาคม 2563 เรื่อง ข้าราชการขอย้าย เสนอต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น โดยระบุความประสงค์ขอย้ายไปดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่งานรักษาความสะอาด ฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สังกัดสำนักงานเขต ซึ่งผู้ร้องทุกข์เห็นว่า เดิมขณะผู้ร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่งานรักษาความสะอาดชำนาญงาน ฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สังกัดสำนักงานเขต คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 19 ธันวาคม พ.ศ. 2561 ย้ายผู้ร้องทุกข์ไปดำรงตำแหน่งในสังกัดสำนักงานเขต โดยที่ผู้ร้องทุกข์ไม่เคยขอย้ายและมีได้กระทำผิดวินัยใด ๆ อีกทั้งเป็นการย้ายเฉพาะผู้ร้องทุกข์เพียงคนเดียวในฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ ประกอบกับผู้ร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งในสำนักงานเขตมีคุณสมบัติอยู่ในหลักเกณฑ์ที่สามารถขอย้ายหน่วยงานได้แล้ว และผู้อำนวยการเขตได้เห็นชอบและไม่ขัดข้อง จึงได้มีบันทึก ลงวันที่ 28 ตุลาคม 2563 แจ้งสำนักงานการเจ้าหน้าที่ เรื่อง ข้าราชการขอย้าย ต่อมา กรุงเทพมหานครโดยคู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2564 ให้ผู้ร้องทุกข์ย้ายไปดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่งานรักษาความสะอาดชำนาญงาน ฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สังกัด

สำนักงานเขต ตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2564 ต่อมาคุณกรณีในการร้องทุกข์ได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 26 มกราคม พ.ศ. 2564 ยกเลิกคำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์ เนื่องจากไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สำนักงานเขต และผู้ร้องทุกข์รักษาการในตำแหน่งหัวหน้าฝ่าย ลำดับที่ 1 หากย้ายผู้ร้องทุกข์ไปดำรงตำแหน่งที่หน่วยงานอื่น อาจส่งผลกระทบต่อการบริหารงานของฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สำนักงานเขต ผู้ร้องทุกข์เห็นว่า เหตุผลที่คุณกรณีในการร้องทุกข์กล่าวอ้างไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริง เป็นการที่คุณกรณีในการร้องทุกข์ใช้อำนาจตามอำเภอใจ ไม่ชอบด้วยระบบคุณธรรม และกลั่นแกล้งผู้ร้องทุกข์ จึงนำเรื่องนี้มายื่นร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เพื่อขอให้มีความวินิจฉัยยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 26 มกราคม พ.ศ. 2564 ซึ่งยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2564

คำวินิจฉัย

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ร้องทุกข์ได้มีบันทึก ลงวันที่ 26 ตุลาคม 2563 เรื่อง ข้าราชการขอย้าย เสนอต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น โดยระบุความประสงค์ขอย้ายไปดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่งานรักษาความสะอาด ฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สังกัดสำนักงานเขต ซึ่งผู้ร้องทุกข์เห็นว่าเดิมขณะผู้ร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่งานรักษาความสะอาดชำนาญงาน ฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สังกัดสำนักงานเขต คุณกรณีในการร้องทุกข์ได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 19 ธันวาคม พ.ศ. 2561 ย้ายผู้ร้องทุกข์ไปดำรงตำแหน่งในสังกัดสำนักงานเขต โดยที่ผู้ร้องทุกข์ไม่เคยขอย้ายและมีได้กระทำผิดวินัยใด ๆ อีกทั้งเป็นการย้ายเฉพาะผู้ร้องทุกข์เพียงคนเดียวในฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ ประกอบกับผู้ร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งในสำนักงานเขตมีคุณสมบัติอยู่ในหลักเกณฑ์ที่สามารถขอย้ายหน่วยงานได้แล้ว และผู้อำนวยการเขตได้เห็นชอบและไม่ขัดข้องจึงได้มีบันทึก ลงวันที่ 28 ตุลาคม 2563 แจ้งสำนักงานเจ้าหน้าที่ เรื่อง ข้าราชการขอย้าย ต่อมากรุงเทพมหานครโดยคุณกรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2564 ให้ผู้ร้องทุกข์ย้ายไปดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่งานรักษาความสะอาดชำนาญงาน ฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สังกัดสำนักงานเขต ตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2564 ต่อมาคุณกรณีในการร้องทุกข์ได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 26 มกราคม พ.ศ. 2564 ยกเลิกคำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์ เนื่องจากไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สำนักงานเขต และผู้ร้องทุกข์รักษาการในตำแหน่งหัวหน้าฝ่าย ลำดับที่ 1 หากย้ายผู้ร้องทุกข์ไปดำรงตำแหน่งที่หน่วยงานอื่น อาจส่งผลกระทบต่อการบริหารงานของฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สำนักงานเขต ผู้ร้องทุกข์เห็นว่าเหตุผลที่คุณกรณีในการร้องทุกข์กล่าวอ้างไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริง เป็นการที่คุณกรณีในการร้องทุกข์ใช้อำนาจตามอำเภอใจ ไม่ชอบด้วยระบบคุณธรรม และกลั่นแกล้งผู้ร้องทุกข์

เรื่องร้องทุกข์นี้มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า การที่คุณกรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 26 มกราคม พ.ศ. 2564 ยกเลิกคำสั่งของคุณกรณีในการร้องทุกข์ที่ย้ายผู้ร้องทุกข์ โดยอ้างว่า เนื่องจากไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สำนักงานเขต และผู้ร้องทุกข์รักษาการในตำแหน่ง

หัวหน้าฝ่าย ลำดับที่ 1 ดังนั้น หากย้ายผู้ร้องทุกข์ไปดำรงตำแหน่งที่หน่วยงานอื่น อาจส่งผลกระทบต่อการบริหารงานของฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สำนักงานเขต ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 49 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เจ้าหน้าที่หรือผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่อาจเพิกถอนคำสั่งทางปกครองได้ตามหลักเกณฑ์ใน มาตรา 51 มาตรา 52 และมาตรา 53 ไม่ว่าจะพ้นขั้นตอนการกำหนดให้อุทธรณ์หรือให้โต้แย้งตามกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นมาแล้วหรือไม่” ซึ่งจากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว แม้ว่าจะได้วางหลักการให้อำนาจเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจออกคำสั่งทางปกครองสามารถทบทวนคำสั่งที่ออกไปได้ก็ตาม แต่การที่เจ้าหน้าที่หรือผู้บังคับบัญชาผู้ออกคำสั่งจะพิจารณาทบทวนคำสั่งข้างต้นได้จะต้องมีเหตุผลขอบด้วยกฎหมาย เมื่อกรณีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า การย้ายผู้ร้องทุกข์ไปดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่งานรักษาความสะอาดชำนาญงาน ฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สังกัดสำนักงานเขต เป็นกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ได้ยื่นคำขอย้ายต่อคุณกรณีในการร้องทุกข์ตามหนังสือ ลงวันที่ 28 ตุลาคม 2563 ซึ่งผู้บังคับบัญชาต้นสังกัด คือ สำนักงานเขตได้พิจารณาแล้วก็เห็นชอบไม่ขัดข้อง และก่อนที่คูกรณีในการร้องทุกข์ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา 52 (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 จะพิจารณาย้ายผู้ร้องทุกข์ ก็ได้นำหลักเกณฑ์ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708/ว 9 ลงวันที่ 12 พฤษภาคม 2535 เรื่อง การย้ายข้าราชการพลเรือนสามัญไปให้แต่งตั้งดำรงตำแหน่งระดับเดียวกัน มาใช้บังคับกับกรณีนี้ โดยอนุโลม ดังนี้ (1) ให้ผู้มีอำนาจสั่งย้ายพิจารณาดำเนินการโดยยึดเหตุผลและความจำเป็น เพื่อประโยชน์ของทางราชการและการพัฒนาข้าราชการเป็นหลัก (2) การย้ายข้าราชการพลเรือนสามัญไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใด ให้ผู้มีอำนาจสั่งย้ายพิจารณาถึงคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น ตามที่ ก.พ. กำหนดไว้ในมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง และคุณสมบัติที่ ก.พ. ได้อนุมัติให้ยกเว้นไว้ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 รวมทั้งให้พิจารณาถึงคุณลักษณะความจำเป็นอื่น ๆ ที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงานในตำแหน่งนั้น ๆ ตามลักษณะงานของแต่ละส่วนราชการด้วย และ (3) ให้ผู้มีอำนาจสั่งย้ายพิจารณาถึงความรู้ ประสบการณ์ ความสามารถ ความรับผิดชอบ ความประพฤติและคุณลักษณะอื่น ๆ ของข้าราชการที่จะย้ายให้เหมาะสมกับความจำเป็นในการปฏิบัติงานในตำแหน่งที่จะย้ายไปแต่งตั้ง และให้พิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้เหมาะสมกับหน้าที่ความรับผิดชอบและลักษณะงานของตำแหน่งที่ ก.พ. กำหนดไว้ และให้เหมาะสมกับลักษณะการปฏิบัติงานของแต่ละส่วนราชการด้วย ทั้งนี้ จะให้มีคณะกรรมการช่วยพิจารณาเสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาแต่งตั้ง หรือจะหารือร่วมกับผู้บังคับบัญชาของข้าราชการที่จะย้าย หรือจะดำเนินการโดยวิธีอื่นตามที่เห็นสมควร เพื่อให้การย้ายไปอย่างเหมาะสมด้วยก็ได้ และพิจารณาถึงเหตุผลของผู้ร้องทุกข์แล้ว เห็นว่าผู้ร้องทุกข์ได้แจ้งความประสงค์ขอย้ายเพื่อเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ในการปฏิบัติราชการและเพื่อความสะดวกในการเดินทางไปปฏิบัติงาน ซึ่งหน่วยงานต้นสังกัดแจ้งว่าไม่ขัดข้องยอมแสดงว่าราชการในสังกัดไม่เสียหายรวมทั้งสำนักงานการเจ้าหน้าที่ได้เสนอความเห็นประกอบกับการพิจารณาของคูกรณีในการร้องทุกข์ ข้ออ้างว่าสมควรย้ายตามความประสงค์ของผู้ร้องทุกข์เพื่อความสะดวกในการเดินทางไปปฏิบัติราชการซึ่งหน่วยงานตามสังกัดไม่ขัดข้องประกอบกับมีตำแหน่งว่างสามารถดำเนินการย้ายได้ คูกรณีในการร้องทุกข์จึงมีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2564 ย้ายผู้ร้องทุกข์ไปดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่งานรักษาความสะอาดชำนาญงาน ฝ่ายรักษาความสะอาดและ

สวนสาธารณะ สังกัดสำนักงานเขต ตามคำขอ คำสั่งดังกล่าวจึงถือว่าชอบด้วยกฎหมายแล้ว แต่ต่อมาปรากฏว่าคูกรณีในการร้องทุกข์กลับมีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 26 มกราคม พ.ศ. 2564 ยกเลิกคำสั่งของคูกรณีในการร้องทุกข์ที่ย้ายผู้ร้องทุกข์ข้างต้น โดยอ้างว่า เนื่องจากขณะนี้ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สำนักงานเขต และผู้ร้องทุกข์รักษาการในตำแหน่งหัวหน้าฝ่าย ลำดับที่ 1 ดังนั้น หากย้ายผู้ร้องทุกข์ไปดำรงตำแหน่งที่หน่วยงานอื่น อาจส่งผลกระทบต่อการบริหารงานของฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สำนักงานเขต ทั้ง ๆ ที่ ข้อเท็จจริงกรุงเทพมหานครก็ได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 13 สิงหาคม พ.ศ. 2562 ให้ข้าราชการรักษาการในตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายไว้เป็นการล่วงหน้าเรียงลำดับตั้งแต่ผู้ร้องทุกข์ ลำดับที่ 1 จนถึงผู้รักษาการในตำแหน่งลำดับที่ 4 อีก 3 ราย เพื่อให้การบริหารงานต่อเนื่อง เมื่อข้าราชการรักษาการในตำแหน่งลำดับที่ 1 ไม่อยู่ หรือไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ก็จะมีข้าราชการลำดับถัดไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะแทนได้ เพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อการจัดบริการสาธารณะให้แก่ประชาชนอยู่แล้ว คูกรณีในการร้องทุกข์จึงไม่อาจอ้างได้ว่าตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายที่ว่างดังกล่าว มีเพียงผู้ร้องทุกข์ซึ่งรักษาการในตำแหน่งลำดับที่ 1 หากย้ายผู้ร้องทุกข์ไปดำรงตำแหน่งที่หน่วยงานอื่นแล้ว อาจส่งผลกระทบต่อการบริหารงานของฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ เพราะเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ มีประสบการณ์ในสายงานด้านการรักษาความสะอาดและเหมาะสมกับหน้าที่ ความรับผิดชอบและลักษณะงานในการรักษาการตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะที่ว่างได้ ก็ยังขัดกับข้อเท็จจริงว่าในจำนวน 3 ราย ที่เป็นผู้รักษาการในตำแหน่ง นางสาว ข. นักจัดการงานทั่วไปชำนาญการ ซึ่งเป็นผู้รักษาการในตำแหน่ง ลำดับที่ 2 คูกรณีในการร้องทุกข์ได้พิจารณาคัดเลือกและแต่งตั้ง (เลื่อน) ให้ดำรงตำแหน่งนักจัดการงานรักษาความสะอาดชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สังกัดสำนักงานเขต ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2564 อันแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์เหมาะสม ในขณะที่ผู้ร้องทุกข์ไม่มีคุณสมบัติที่จะสมัครเข้ารับการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวแต่อย่างใด ข้ออ้างของคูกรณีในการร้องทุกข์จึงฟังไม่ขึ้น ประกอบกับคำสั่งกรุงเทพมหานคร ซึ่งย้ายผู้ร้องทุกข์คูกรณีในการร้องทุกข์ก็ได้อาศัยอำนาจตามกฎหมายและดุลพินิจในการออกคำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์ชอบด้วยกฎหมาย โดยไม่ปรากฏว่ามีส่วนใดส่วนหนึ่งของคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งจะเป็นเหตุให้คูกรณีในการร้องทุกข์สามารถพิจารณาทบทวนยกเลิกคำสั่งข้างต้นได้ การที่คูกรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 26 มกราคม พ.ศ. 2564 ยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2564 ซึ่งย้ายผู้ร้องทุกข์โดยภายหลังคูกรณีในการร้องทุกข์อ้างว่าได้คำนึงถึงความเดือดร้อนของผู้ร้องทุกข์ หากไม่ได้รับการย้ายกับผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับราชการของกรุงเทพมหานคร รวมทั้งประโยชน์สาธารณะแล้ว เห็นว่าผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นแก่ราชการของกรุงเทพมหานครและประโยชน์สาธารณะมีมากกว่า จึงเป็นกรณีจำเป็นและคุ้มค่าแล้ว จึงไม่อาจรับฟังได้อีกเช่นกัน เป็นผลให้คำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ฟังขึ้น

จึงวินิจฉัยให้คูกรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 26 มกราคม พ.ศ. 2564 โดยให้มีผลย้อนหลังไปนับแต่วันที่สั่งยกเลิกคำสั่งดังกล่าวไว้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับคำวินิจฉัย

เรื่องแดงที่ 20 (ร)/2564

ร้องทุกข์คำสั่งย้ายข้าราชการ

คำร้องทุกข์และคำขอ

ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งวิศวกรโยธาชำนาญการพิเศษ สังกัดสำนักได้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมจากคำสั่งย้ายข้าราชการ สรุปได้ว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้มีคำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์ไปดำรงตำแหน่งวิศวกรโยธา (ด้านศึกษาโครงการและวางแผนงาน) ระดับชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงานวางแผนและออกแบบ และให้ย้ายสับเปลี่ยน นาย จ. ตำแหน่งวิศวกรโยธา (ด้านศึกษาโครงการและวางแผนงาน) ระดับชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงานวางแผนและออกแบบ ไปดำรงตำแหน่งแทนผู้ร้องทุกข์ โดยที่ผู้ร้องทุกข์ไม่มีความสมัครใจที่จะย้ายไปดำรงตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มงานวางแผนและออกแบบ และไม่เคยทำงานในหน้าที่ราชการตำแหน่งเดิมบกร่องเสียหายแต่ประการใด ผู้ร้องทุกข์เห็นว่าคำสั่งย้ายข้าราชการเป็นคำสั่งย้ายที่มีได้เกิดจากความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการและการพัฒนาข้าราชการเป็นการกระทำทางปกครองที่ใช้อำนาจจนเกินขอบเขตแห่งความจำเป็น ละเมิดสิทธิเสรีภาพของผู้ร้องทุกข์จนก่อให้เกิดความเสียหายและผลกระทบทางด้านจิตใจ ทำให้ผู้ร้องทุกข์รู้สึกที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากผู้บังคับบัญชา จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่มีชอบด้วยกฎหมาย ผู้ร้องทุกข์มีคำขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร วินิจฉัยยกเลิกคำสั่งย้ายข้าราชการ เฉพาะรายชื่อของผู้ร้องทุกข์และนาย จ. และให้มีคำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์ไปดำรงตำแหน่งตามเดิม และให้มีคำสั่งย้ายนาย จ. ไปดำรงตำแหน่งในส่วนราชการอื่นหรือหน่วยงานอื่นที่เหมาะสม

คำวินิจฉัย

เรื่องร้องทุกข์นี้มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดในการออกคำสั่งย้ายข้าราชการ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องการย้ายบุคลากรในสังกัดสำนัก คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้ใช้หลักเกณฑ์และวิธีการย้ายตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708/ว 9 ลงวันที่ 12 พฤษภาคม 2538 ซึ่งมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 กำหนดให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญโดยอนุโลม ทั้งนี้ ในการออกหลักเกณฑ์เพื่อนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวมาใช้ มติ ก.ก. ครั้งที่ 6/2554 เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2554 กำหนดว่ากรณีการย้ายในตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการ และชำนาญการพิเศษ ให้ใช้หลักเกณฑ์การประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสำหรับผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์ (ตำแหน่งประเภททั่วไป) และตำแหน่งประเภทวิชาชีพเฉพาะ สำหรับตำแหน่งระดับ 8 ลงมา ของสายงานที่เริ่มต้นจากระดับ 3 และระดับ 4 ตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 6/2551

เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติมตามที่กำหนด และหรือใช้หลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กำหนดในหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร.0708/ว9 ลงวันที่ 12 พฤษภาคม 2535 แล้วแต่กรณี ประกอบกับแนวทางปฏิบัติในการขอย้ายของข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตามหนังสือกรุงเทพมหานคร ด่วนมาก ที่ กท 0404/1291 ลงวันที่ 30 ธันวาคม 2558 ให้ถือปฏิบัติตามหนังสือกองการเจ้าหน้าที่ ที่ กท 0302/7463 ลงวันที่ 20 สิงหาคม 2529 หนังสือดังกล่าวแจ้งเวียนเรื่องแนวทางการปฏิบัติในการขอย้ายของข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญและการขอสงวนตำแหน่งว่างของปลัดกรุงเทพมหานคร ตามหนังสือกรุงเทพมหานคร ที่ กท 0404/1291 ลงวันที่ 30 ธันวาคม 2558 โดยหนังสือกองการเจ้าหน้าที่ ที่ กท 0302/7463 ลงวันที่ 20 สิงหาคม 2529 กำหนดแนวทางเกี่ยวกับการย้ายและแต่งตั้งข้าราชการ ความว่า

1. การแต่งตั้งย้ายข้าราชการ

1.1 ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ผู้ใดจะขอย้ายต้องปฏิบัติราชการในตำแหน่งเดิมติดต่อกันมาไม่น้อยกว่า 2 ปี และจะต้องเสนอเรื่องโดยผ่านต้นสังกัด

1.2 การแต่งตั้งย้ายข้าราชการให้ดำรงตำแหน่ง ถ้ามีตำแหน่งว่างที่หน่วยงานใด และมีผู้ยื่นความประสงค์ขอย้ายไปดำรงตำแหน่งนั้นตรงกันให้พิจารณาผู้ที่ดำรงตำแหน่งในสังกัดเดิมนานกว่า

1.3 การพิจารณาย้ายข้าราชการตามบันทึกที่ต้นสังกัดเสนอมานั้น หากพ้นกำหนด 1 ปีแล้ว ยังไม่มีตำแหน่งว่าง ถ้าข้าราชการผู้นั้นยังมีความประสงค์ขอย้ายให้เสนอเรื่องโดยผ่านต้นสังกัดมาใหม่

1.4 ในกรณีที่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการ ปลัดกรุงเทพมหานครอาจสั่งการเป็นอย่างอื่นแตกต่างจากที่กำหนดไว้ตามข้อ 1.1 - 1.3 ได้

ข้อเท็จจริงในกรณีนี้ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้ยื่นคำร้องขอย้าย จึงมิใช่กรณีที่ผู้ร้องทุกข์สมัครใจที่จะย้ายไปดำรงตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มงานวางแผนและออกแบบ ผู้ร้องทุกข์ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มงานไฟจราจร ตั้งแต่วันที่ 18 มิถุนายน 2562 และมีคำสั่งลงวันที่ 22 ธันวาคม 2563 ให้ย้ายผู้ร้องทุกข์ไปดำรงตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มงานวางแผนและออกแบบ ตั้งแต่วันที่ 4 มกราคม 2564 เป็นต้นไป รวมระยะเวลาที่ผู้ร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มงานไฟจราจร ตั้งแต่วันที่ 18 มิถุนายน 2562 ถึงวันที่ 4 มกราคม 2564 เป็นเวลา 1 ปี 6 เดือน (18 เดือน) แม้ว่าผู้ร้องทุกข์จะมีได้ปฏิบัติราชการในตำแหน่งเดิมคือตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มงานไฟจราจรติดต่อกันไม่น้อยกว่า 2 ปี และมีได้ยื่นความประสงค์ขอย้ายไปดำรงตำแหน่งใหม่ อันไม่เป็นไปตามเงื่อนไข ข้อ 1.1 และข้อ 1.3 ของหนังสือกองการเจ้าหน้าที่ ที่ กท 0302/7463 ลงวันที่ 20 สิงหาคม 2529 ก็ตาม แต่กรณีการออกคำสั่งย้ายในเรื่องนี้เป็นกรณีที่คู่กรณีในการร้องทุกข์อาศัยเหตุกรณีมีความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ทางราชการ ตามข้อ 1.4 ของหนังสือฉบับดังกล่าว ที่กำหนดว่าในกรณีที่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ทางราชการ ปลัดกรุงเทพมหานครอาจสั่งการเป็นอย่างอื่นแตกต่างจากที่กำหนดตามข้อ 1.1 - 1.3 ได้ การที่คู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งย้ายโดยอาศัยหลักเกณฑ์ตามข้อ 1.4 ของหนังสือกองการเจ้าหน้าที่ ที่ กท 0302/7463 ลงวันที่ 20 สิงหาคม 2529 จึงเป็นกรณีที่เป็นกรณาดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมาย

กำหนดแล้ว การที่ผู้ร้องทุกข์ได้ร้องทุกข์ว่าระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มงานไฟจราจรนั้นเป็นระยะเวลาที่สั้นเกินไป เป็นระยะเวลาที่ไม่มีความเหมาะสม ซึ่งโดยปกติกำหนดระยะเวลาการดำรงตำแหน่งของข้าราชการในหน่วยงานและส่วนราชการต่าง ๆ ของกรุงเทพมหานคร ซึ่งต้องกำหนดให้มีการย้ายผู้ดำรงตำแหน่งต้องปฏิบัติหน้าที่ติดต่อกัน ตั้งแต่ 3 - 5 ปี จึงเป็นการไม่ถูกต้องและไม่อาจรับฟังได้

สำหรับในประเด็นผู้มีอำนาจในการออกคำสั่งนั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่าคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้ใช้อำนาจตามมาตรา 44 มาตรา 52 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ประกอบมาตรา 62 และมาตรา 63 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มาตรา 14 แห่งพระราชกฤษฎีกา การจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. 2535 กรณีจึงเป็นคำสั่งที่ผู้ออกคำสั่งทางปกครองเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายและเป็นการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการที่กฎหมายกำหนดให้อำนาจแล้ว คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์ใช้อำนาจดุลพินิจในการมีคำสั่งดังกล่าวโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ร้องทุกข์เรื่องนี้คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้ดำเนินการย้ายและแต่งตั้งข้าราชการตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 6/2554 เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2554 ซึ่งกำหนดวิธีย้ายสำหรับตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ให้ใช้หลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กำหนดในหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708/ว 9 ลงวันที่ 12 พฤษภาคม 2535 เรื่อง การย้ายข้าราชการพลเรือนสามัญ ซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการย้ายข้าราชการพลเรือนสามัญไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับเดียวกันในกรณีปกติไว้ ดังนี้

1. ให้ผู้มีอำนาจสั่งย้ายพิจารณาดำเนินการโดยยึดเหตุผลและความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการและการพัฒนาข้าราชการเป็นหลัก
2. การย้ายข้าราชการพลเรือนสามัญไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใด ให้ผู้มีอำนาจสั่งย้ายพิจารณาถึงคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้นตามที่ ก.พ. กำหนดไว้ในมาตรฐานกำหนดตำแหน่งและคุณสมบัติที่ ก.พ. ได้อนุมัติให้ยกเว้นไว้ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 รวมทั้งให้พิจารณาถึงคุณลักษณะความจำเป็นอื่น ๆ ที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงานในตำแหน่งนั้น ๆ ตามลักษณะงานของแต่ละส่วนราชการด้วย
3. ให้ผู้มีอำนาจสั่งย้ายพิจารณาถึงความรู้ ประสบการณ์ ความสามารถ ความรับผิดชอบ ความประพฤติ และคุณลักษณะอื่น ๆ ของข้าราชการที่จะย้ายให้เหมาะสมกับความจำเป็นในการปฏิบัติงานในตำแหน่งที่จะย้ายไปแต่งตั้ง และให้พิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้เหมาะสมกับหน้าที่ความรับผิดชอบและลักษณะงานของตำแหน่งที่ ก.พ. กำหนดไว้ และให้เหมาะสมกับลักษณะการปฏิบัติงานของแต่ละส่วนราชการด้วย ทั้งนี้ จะให้มีคณะกรรมการช่วยพิจารณาเสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาแต่งตั้งหรือจะหารือร่วมกับผู้บังคับบัญชาของข้าราชการที่จะย้ายหรือจะดำเนินการโดยวิธีอื่นตามที่เห็นสมควรเพื่อให้การย้ายเป็นไปอย่างเหมาะสมด้วยก็ได้

4. เมื่อได้มีคำสั่งย้ายข้าราชการพลเรือนสามัญไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใดแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ดำรงตำแหน่งนั้นแจ้งหน้าที่และความรับผิดชอบของตำแหน่งดังกล่าวให้ข้าราชการผู้นั้นทราบในวันที่ไปรายงานตัว และรับมอบหน้าที่ด้วย ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานในตำแหน่งใหม่ต่อไป

คู่มือในการร้องทุกข์ได้ใช้เหตุการณ์ย้ายในกรณีที่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ทางราชการ ตามข้อ 1.4 ของหนังสือกองการเจ้าหน้าที่ ที่ กท 0302/7463 ลงวันที่ 20 สิงหาคม 2529 โดยผู้มีอำนาจสั่งย้ายในกรณีนี้คือคู่มือในการร้องทุกข์ได้ใช้วิธีหารือร่วมกับผู้บังคับบัญชาของข้าราชการที่จะย้ายหรือดำเนินการโดยวิธีอื่นตามที่เห็นสมควร เพื่อให้การย้ายเป็นไปอย่างเหมาะสม โดยปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้อำนวยการสำนักได้มีหนังสือขอความอนุเคราะห์ให้ย้ายข้าราชการถึงปลัดกรุงเทพมหานคร แจ้งว่าสำนักมีภารกิจในการทำงานเป็นจำนวนมาก ทั้งภารกิจจากงานประจำและงานนโยบาย เพื่อให้การทำงานและการบริหารงานบุคลากรของสำนักเป็นไปด้วยความเรียบร้อย จึงขอความอนุเคราะห์

1. แต่งตั้งนาย ม. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งวิศวกรโยธาชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน กลุ่มงานวางแผนและออกแบบ ไปดำรงตำแหน่งวิศวกรโยธาชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน กลุ่มงานระบบขนส่งทางบกและทางน้ำ

2. แต่งตั้งนาย ศ. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งวิศวกรโยธาชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน กลุ่มงานระบบขนส่งทางบกและทางน้ำ ไปดำรงตำแหน่งวิศวกรโยธาชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน กลุ่มงานวางแผนและออกแบบ

3. แต่งตั้งนาย จ. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งวิศวกรโยธาชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน กลุ่มงานวางแผนและออกแบบ ไปดำรงตำแหน่งวิศวกรโยธาชำนาญการ หัวหน้ากลุ่มงาน กลุ่มงานสัญญาณไฟจราจร

4. แต่งตั้งนาย อ. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งวิศวกรโยธาชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน กลุ่มงานสัญญาณไฟจราจร ไปดำรงตำแหน่งวิศวกรโยธาชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน กลุ่มงานวางแผนและออกแบบ

พิจารณาแล้วเห็นว่า จากข้อเท็จจริงข้างต้น คู่มือในการร้องทุกข์ในฐานะผู้มีอำนาจสั่งย้ายได้พิจารณาถึงคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งที่จะแต่งตั้งตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง รวมทั้งได้พิจารณาถึงคุณลักษณะความจำเป็นอื่น ๆ ที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงานในตำแหน่งนั้น ๆ ตามลักษณะงานของกลุ่มงานในสำนักและได้พิจารณาถึงความรู้ ประสบการณ์ ความสามารถ ความรับผิดชอบ ความประพฤติและคุณลักษณะอื่น ๆ ของข้าราชการที่จะย้าย ในกรณีนี้จำนวน 4 ราย รวมทั้งผู้ร้องทุกข์ ให้เหมาะสมกับความจำเป็นในการปฏิบัติงานในตำแหน่งที่จะย้ายไปแต่งตั้ง ตามข้อเสนอของผู้อำนวยการสำนักในฐานะผู้บังคับบัญชาของข้าราชการที่จะย้ายทั้ง 4 ราย ได้พิจารณาความเหมาะสมและความจำเป็นที่จะต้องย้ายสับเปลี่ยนข้าราชการทั้ง 4 ราย เพื่อให้การทำงานเป็นไปโดยเรียบร้อย

อันเป็นไปเพื่อประโยชน์ของทางราชการและการพัฒนาข้าราชการเป็นหลัก ซึ่งคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าเป็นการแต่งตั้งบุคคลให้เหมาะสมกับหน้าที่ความรับผิดชอบและลักษณะงานของตำแหน่งที่กำหนดเหมาะสมกับ ลักษณะการปฏิบัติงานของส่วนราชการ โดยในคำสั่งย้ายดังกล่าวนอกจากย้ายสับเปลี่ยนผู้ร้องทุกข์กับนาย จ. แล้ว ยังมีการย้ายสับเปลี่ยนข้าราชการลำดับที่ 8 นาย ม. สลับกับลำดับที่ 9 นาย ศ. ซึ่งเป็นผู้ได้รับการเลื่อนให้ดำรงตำแหน่ง ในระดับที่สูงขึ้นในตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ พร้อมกับผู้ร้องทุกข์และมีระยะเวลาปฏิบัติราชการ ตำแหน่งเดิมไม่ต่างจากผู้ร้องทุกข์ตามผลการพิจารณาและเสนอของผู้อำนวยการสำนัก กรณีดังกล่าวจึงเป็นการย้าย สับเปลี่ยนตำแหน่งของหัวหน้ากลุ่มงานต่าง ๆ ในสำนัก จำนวน 4 ตำแหน่ง ซึ่งเป็นการดำเนินการให้การทำงาน ในส่วนราชการดังกล่าวเป็นไปโดยเรียบร้อยและสัมพันธ์กัน กรณีจึงเป็นการย้ายด้วยความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของ ทางราชการและเป็นการพัฒนาข้าราชการเพื่อให้ข้าราชการที่ย้ายได้เรียนรู้งานในภารกิจของกลุ่มงานต่าง ๆ ในสำนัก เมื่อคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้พิจารณาเห็นพ้องกับผู้อำนวยการสำนัก และผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้พิจารณาให้ ความเห็นชอบ ปรากฏตามหนังสือสำนักงานการเจ้าหน้าที่ ที่ กท 0404/8162 ลงวันที่ 21 ธันวาคม 2562 การที่คู่กรณี ในการร้องทุกข์ในฐานะผู้มีอำนาจสั่งย้ายโดยความเห็นชอบของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร มีคำสั่งย้ายข้าราชการ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิเหตุผล คำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ผู้ร้องทุกข์ร้องทุกข์ว่าคู่กรณี ในการร้องทุกข์ออกคำสั่งย้ายโดยมิใช่เป็นไปเพื่อประโยชน์ของทางราชการและการพัฒนาข้าราชการ มีเหตุจงใจ ที่ไม่สุจริต เป็นการกระทำทางปกครองที่ใช้อำนาจเกินขอบเขตแห่งความจำเป็น เป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย จึงไม่อาจรับฟังได้

สำหรับในประเด็นที่ผู้ร้องทุกข์ร้องทุกข์ว่า การกระทำของคู่กรณีในการร้องทุกข์ละเมิดต่อเสรีภาพของ ผู้ร้องทุกข์จนก่อให้เกิดความเสียหายและผลกระทบด้านจิตใจทำให้ผู้ร้องทุกข์รู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรม ผู้ร้องทุกข์ ไม่เคยทำงานในหน้าที่ราชการเดิมบกร่องเสียหายแต่ประการใด และผู้ร้องทุกข์ได้ตั้งใจทำหน้าที่ด้วยความมุ่งมั่น ตั้งใจ อุทิศตนและเวลาในการทำงานให้แก่ทางราชการ นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการมีกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ รวมทั้งมีอำนาจ หน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานกำหนดตำแหน่งให้ต้องปฏิบัติ สิทธิเสรีภาพของข้าราชการย่อมถูกจำกัดตามกฎหมาย และระเบียบดังกล่าว ซึ่งผู้ร้องทุกข์ได้รับแต่งตั้งให้เข้ารับราชการ โดยความสมัครใจที่ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบ ของทางราชการดังกล่าวอยู่แล้ว ทั้งการปฏิบัติหน้าที่ราชการก็มีวัตถุประสงค์ให้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของทางราชการ การแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการซึ่งผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด และเป็นการ ใช้ดุลพินิจโดยชอบ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ข้าราชการจึงต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่สั่งในหน้าที่ และสั่งโดยชอบด้วยกฎหมาย มิใช่ต้องปฏิบัติตามที่ตนพอใจเท่านั้น ส่วนการตั้งใจอุทิศตนให้แก่ทางราชการ การขวนขวายศึกษาพัฒนาตนโดยการศึกษาต่อ นั้น ก็เป็นหน้าที่ที่ข้าราชการจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วย การบริหารงานบุคคลของข้าราชการอยู่แล้ว เมื่อผู้ร้องทุกข์ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการก็ย่อมเป็นผลดีแก่ราชการและ เป็นผลงานให้ผู้ร้องทุกข์เจริญก้าวหน้าในราชการต่อไป แต่เมื่อวัตถุประสงค์ของการบริหารราชการเป็นไปเพื่อประโยชน์

ของทางราชการเป็นหลัก อีกทั้งการย้ายดังกล่าวเป็นการย้ายในระดับเดียวกันจึงไม่กระทบต่อสิทธิของผู้ร้องทุกข์แต่อย่างใด ผู้ร้องทุกข์จึงไม่อาจอ้างเหตุการณ์ละเมิดต่อเสรีภาพของผู้ร้องทุกข์จนก่อให้เกิดความเสียหายและผลกระทบด้านจิตใจ ทำให้ผู้ร้องทุกข์รู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรมขึ้นต่อผู้เพื่อไม่ต้องย้ายได้ ข้อร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ในประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้น

จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกคำร้องทุกข์และคำขอของผู้ร้องทุกข์ในทุกประเด็น

เรื่องแดงที่ 21 (ร)/2564

ร้องทุกข์คำสั่งให้ข้าราชการได้รับเงินค่าตอบแทนพิเศษ

คำร้องทุกข์และคำขอ

ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน ฝ่ายบริหารงานทั่วไป สังกัดสำนัก ได้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร กรณีผู้อำนวยการสำนักในฐานะคู่กรณีในการร้องทุกข์ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เนื่องจากคู่กรณีในการร้องทุกข์ไม่จ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานคร ให้กับผู้ร้องทุกข์ กล่าวคือ ผู้ร้องทุกข์เคยถูกคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ต่อมา ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่งดังกล่าว โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ออกคำสั่ง ต่อมาในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2564 กรุงเทพมหานครได้จ่ายเงิน “เงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)” ให้กับข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา และข้าราชการกรุงเทพมหานครในสถาบันอุดมศึกษา ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร โดยอาศัยอำนาจตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2562 ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับเงินค่าตอบแทนพิเศษดังกล่าวจากคู่กรณีในการร้องทุกข์ และผู้ร้องทุกข์ทราบว่าคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้มีหนังสือหรือกรณีการจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) เรียง ผู้อำนวยการสำนักการคลัง และสำนักการคลังได้มีหนังสือ แจ้งว่า “การจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) เป็นการจ่ายตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2562 ซึ่งเป็นการจ่ายค่าตอบแทนเป็นกรณีพิเศษอันมีลักษณะเป็นขวัญกำลังใจแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานครในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานคร มิใช่เงินซึ่งต้องได้ตามสิทธิที่เกิดจากความเป็นข้าราชการ (ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา กรุงเทพมหานคร) หรือบุคลากรกรุงเทพมหานคร ดังนั้น ผู้มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนพิเศษจึงต้องเป็นข้าราชการ (ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษากรุงเทพมหานคร) หรือบุคลากรกรุงเทพมหานคร ในช่วงเวลาที่หลักเกณฑ์กำหนด โดยครองตำแหน่งในช่วงเวลาดังกล่าวจริง” ผู้ร้องทุกข์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัย

ตอบข้อหารือของผู้อำนวยการสำนักการคลัง และเห็นว่าคู่มือในการร้องทุกข์ไม่ต้องถือปฏิบัติตาม เนื่องจากคำวินิจฉัยดังกล่าวคลาดเคลื่อน และไม่ใช้หน้าที่ของผู้อำนวยการสำนักการคลังที่จะมาตอบข้อหารือ ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

(1) ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2562 กำหนดว่า

ข้อ 4 ในข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้

“ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา และข้าราชการกรุงเทพมหานครในสถาบันอุดมศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร และบุคลากรกรุงเทพมหานคร

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานคร

“เงินค่าตอบแทนพิเศษ” หมายความว่า เงินที่กรุงเทพมหานครเบิกจ่ายให้เป็นค่าตอบแทนพิเศษ อันมีลักษณะเป็นขวัญกำลังใจให้แก่ข้าราชการและบุคลากรกรุงเทพมหานคร ในกรณีที่เกิดสาธารณภัย ในเขตกรุงเทพมหานคร

ข้อ 5 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานคร” ประกอบด้วย ปลัดกรุงเทพมหานครหรือรองปลัดกรุงเทพมหานครซึ่งปลัดกรุงเทพมหานครมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ ผู้อำนวยการสำนักการคลัง ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ กรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนักป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ผู้อำนวยการสำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล ผู้อำนวยการสำนักงานกฎหมายและคดี เป็นกรรมการ ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลังเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลังแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ในสังกัดจำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

ข้อ 6 ให้คณะกรรมการตามข้อ 5 มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(1) เสนอความเห็น พร้อมหลักเกณฑ์ เงื่อนไข วิธีการ และอัตราการจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานครต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงฐานะการเงินการคลังของกรุงเทพมหานคร

ข้อ 7 ผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนพิเศษตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้จะต้องเป็นข้าราชการและบุคลากรกรุงเทพมหานคร ซึ่งครองตำแหน่งเป็นข้าราชการหรือมีสภาพการจ้างในระหว่างช่วงเวลาที่เกิดสาธารณภัย โดยให้หน่วยงานถือปฏิบัติตามระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงิน การนำส่งเงิน และการตรวจเงิน

ข้อ 9 ให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครรักษาการตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้ และให้มีอำนาจออกข้อบังคับ ระเบียบ คำสั่ง เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้

ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ตำแหน่งเจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน ฝ่ายบริหารงานทั่วไป สังกัดสำนักซึ่งสอดคล้องกับนิยามคำว่า “ข้าราชการ” และเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครตามนิยามคำว่า “เงินค่าตอบแทนพิเศษ” ตามข้อ 4 ของข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2562 และเป็นผู้ที่มิสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนพิเศษ ตามข้อ 7 ของข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครฉบับเดียวกัน อีกทั้งได้รับเงินเดือนเสมือนค่าจ้างตลอดมาต่อเนื่องผ่านช่วงเวลา (วันที่ 18 มีนาคม 2563 ถึงวันที่ 31 สิงหาคม 2563) ตามที่คณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานครกำหนด จนถึงปัจจุบันผู้ร้องทุกข์จึงควรจะได้รับเงินจำนวน 12,000 บาท (หนึ่งหมื่นสองพันบาทถ้วน) ด้วย และผู้ร้องทุกข์ยืนยันว่า ผู้ร้องทุกข์เป็นผู้ครองตำแหน่งในช่วงเวลาดังกล่าว (วันที่ 18 มีนาคม 2563 ถึงวันที่ 31 สิงหาคม 2563) ตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานครกำหนด และสอดคล้องกับข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2562 ผู้ร้องทุกข์มีคำขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์จ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานครให้กับผู้ร้องทุกข์ พร้อมดอกเบี้ยตามอัตราเงินฝากของธนาคารออมสินหรือธนาคารกรุงไทยให้กับผู้ร้องทุกข์นับแต่วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2564 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทุกข์

คำวินิจฉัย

เรื่องร้องทุกข์นี้มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งสำนัก เรื่อง ให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญได้รับเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องร้องทุกข์เรื่องนี้เป็นกรณีที่คู่กรณีในการร้องทุกข์จ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษให้กับข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษากรุงเทพมหานคร หรือบุคลากรกรุงเทพมหานคร และข้าราชการกรุงเทพมหานครในสถาบันอุดมศึกษา ตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2562 ข้อ 5 กำหนดว่า ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยมีปลัดกรุงเทพมหานครหรือรองปลัดกรุงเทพมหานครซึ่งปลัดกรุงเทพมหานครมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ ข้อ 7 กำหนดว่า กำหนดให้คณะกรรมการตามข้อ 5 มีอำนาจ (1) เสนอความเห็น พร้อมหลักเกณฑ์ เงื่อนไข วิธีการ และอัตราการจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษ ในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานครต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงฐานะการเงินการคลังของกรุงเทพมหานคร และ ข้อ 9 กำหนดว่า

กำหนดให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครรักษาราชการตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้ และให้มีอำนาจออกข้อบังคับระเบียบ คำสั่ง เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้ กรุงเทพมหานครจึงได้ใช้อำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวข้างต้น กำหนดหลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ขึ้น หลักเกณฑ์และวิธีการออกหลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ขั้นตอนและวิธีการออกคำสั่งให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครได้รับเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) เป็นไปโดยถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้ดำเนินการออกประกาศสำนัก ลงวันที่ 26 มีนาคม พ.ศ. 2563 เรื่อง แนวทางการให้ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของสำนักปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งเพื่อรองรับสถานการณ์การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับแนวทางให้ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ในสังกัดปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งตามความจำเป็นและเหมาะสมกับลักษณะของงาน เช่น ลักษณะงาน ตำแหน่ง และคุณลักษณะของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ที่สามารถปฏิบัติงานนอกสถานที่ของหน่วยงานได้ แนวทางการปฏิบัติราชการนอกสถานที่ รูปแบบวันเวลาปฏิบัติงาน และสถานที่ปฏิบัติงานนอกสถานที่ทำงาน การลงเวลาปฏิบัติราชการ แนวทางการกำกับติดตามงานสำหรับผู้ปฏิบัติงานนอกสถานที่ทำงาน และกำหนดช่วงระยะเวลาของการกำหนดให้ปฏิบัติงานนอกสถานที่ทำงาน ตั้งแต่วันที่ 30 มีนาคม 2563 ถึงวันที่ 30 เมษายน 2563 และได้มีประกาศสำนัก ลงวันที่ 28 มีนาคม 2563 เรื่อง แนวทางการให้ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของสำนักปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งเพื่อรองรับสถานการณ์การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) เพิ่มเติม ขยายช่วงระยะเวลาของการปฏิบัติงานนอกสถานที่ทำงานของสำนักออกไปจากที่กำหนดไว้เดิม ไปจนถึงวันที่ 31 พฤษภาคม 2563 ต่อมาได้มีประกาศสำนัก ลงวันที่ 27 พฤษภาคม 2563 เรื่อง แนวทางการให้ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของสำนักปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งเพื่อรองรับสถานการณ์การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) เพิ่มเติม ขยายช่วงระยะเวลาของการปฏิบัติงานนอกสถานที่ทำงานออกไปจากที่กำหนดไว้เดิม ไปจนถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2563 และได้มีประกาศสำนัก ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2563 เรื่อง แนวทางการให้ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของสำนักปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งเพื่อรองรับสถานการณ์การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ฉบับที่ 4 ขยายช่วงระยะเวลาของการปฏิบัติงานนอกสถานที่ทำงานออกไปจากที่กำหนดไว้เดิม ไปจนถึงวันที่ 31 กรกฎาคม 2563 ประกาศของสำนักทั้งสี่ฉบับดังกล่าว ประกาศโดยคู่กรณีในการร้องทุกข์ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 66 และมาตรา 67 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 จึงกำหนดแนวทางการให้ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของสำนักปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งเพื่อรองรับสถานการณ์การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ในช่วงระยะเวลาตามประกาศทั้งสี่ฉบับ โดยได้มีการบันทึกการลงเวลาปฏิบัติงาน การติดตามประเมินผล และการรายงานผลการปฏิบัติงานให้ผู้อำนวยการสำนักตามที่ประกาศกำหนด ทั้งนี้ การปฏิบัติหน้าที่ตามประกาศดังกล่าว ข้าราชการที่อยู่ปฏิบัติหน้าที่

มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2562 ซึ่งกรุงเทพมหานครโดยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้ใช้อำนาจตามข้อบัญญัตินี้ กำหนดหลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ปรากฏตามหนังสือสำนักการคลัง ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2564 เรื่อง หลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) และได้แจ้งการอนุมัติเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) จากงบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ. 2564 งบกลาง รายการเงินช่วยเหลือข้าราชการและลูกจ้าง (รหัส 21) โดยเบิกจ่ายในลักษณะหมวดค่าตอบแทนใช้สอยและวัสดุ (ค่าตอบแทน) และกำหนดขั้นตอนและวิธีการดำเนินการให้ปฏิบัติได้ คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้ดำเนินการสำรวจจำนวนข้าราชการและบุคลากรกรุงเทพมหานครที่ปฏิบัติงานนอกสถานที่ทำงาน ระหว่างวันที่ 18 มีนาคม 2563 ถึงวันที่ 31 สิงหาคม 2563 เพื่อจัดทำคำสั่งให้ข้าราชการและบุคลากรกรุงเทพมหานครในสังกัดได้รับเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ซึ่งจะจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษดังกล่าวให้แก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนัก ซึ่งครองตำแหน่งเป็นข้าราชการตลอดช่วงระหว่างวันที่ 18 มีนาคม 2563 ถึงวันที่ 31 สิงหาคม 2563 ในอัตราเดียวกัน คนละ 12,000 บาท (หนึ่งหมื่นสองพันบาทถ้วน) จำนวน 173 ราย ตามบัญชีรายละเอียดการให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญได้รับเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) แนบท้ายคำสั่งสำนัก ลงวันที่ 24 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564 การดำเนินการดังกล่าวเป็นไปตามหนังสือสำนักการคลัง ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2564 เรื่อง หลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) คำสั่งดังกล่าวของคู่กรณีในการร้องทุกข์จึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปอีกว่า ผู้ร้องทุกข์มีสิทธิที่จะได้รับเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ตามหลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า สิทธิที่จะได้รับเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ของผู้ร้องทุกข์ในเรื่องดังกล่าวนี้ ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2562 ข้อ 7 กำหนดความว่า ผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนพิเศษตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้ จะต้องเป็นข้าราชการและบุคลากรกรุงเทพมหานครซึ่งครองตำแหน่งเป็นข้าราชการหรือมีสภาพการจ้างในระหว่างช่วงเวลาที่เกิดสาธารณภัย โดยให้หน่วยงานถือปฏิบัติตามระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงิน การนำส่งเงิน และการตรวจเงิน ประกอบกับหนังสือสำนักการคลัง ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2564 เรื่อง หลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ซึ่งหลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษดังกล่าวกำหนดว่า โดยกรุงเทพมหานครได้ออกประกาศปิดสถานที่เป็นการชั่วคราวและกำหนดมาตรการควบคุมโรค

จำนวน 13 ฉบับ ตั้งแต่วันที่ 18 มีนาคม 2563 ถึงวันที่ 31 สิงหาคม 2563 ซึ่งกรุงเทพมหานครในฐานะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ต้องระดมบุคลากรเพื่อปฏิบัติงานดูแลแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน ทั้งในด้านการแพทย์และการรักษาพยาบาล การจัดทำบริการสาธารณะ และด้านอื่น ๆ ด้วยความวิริยะอุตสาหะ ในขณะที่ข้าราชการและบุคลากรกรุงเทพมหานครก็ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ดังนั้นเพื่อเป็นขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการและบุคลากรกรุงเทพมหานครจึงสมควรจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) โดยมีหลักเกณฑ์ ดังนี้

1. จ่ายค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ในอัตราเดียวกัน คนละ 12,000 บาท (หนึ่งหมื่นสองพันบาทถ้วน)

2. ผู้มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนพิเศษ จะต้องเป็น

2.1 ข้าราชการ (ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา กรุงเทพมหานคร) หรือบุคลากรกรุงเทพมหานคร

2.2 ครองตำแหน่งเป็นข้าราชการหรือมีสภาพการจ้างตลอดช่วงเวลาระหว่างวันที่ 18 มีนาคม 2563 ถึงวันที่ 31 สิงหาคม 2563

ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้รับฟังได้ว่า ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ตำแหน่งเจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน ฝ่ายบริหารงานทั่วไป สังกัดสำนัก ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามคำสั่งสำนัก ลงวันที่ 2 ตุลาคม พ.ศ. 2562 เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการออกจากราชการ ผู้ร้องทุกข์ได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ซึ่ง ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้มีคำวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่งสำนัก ลงวันที่ 2 ตุลาคม พ.ศ. 2562 เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยให้มีผลย้อนหลังไปนับตั้งแต่วันที่ที่มีคำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์เป็นต้นไป กำหนดให้ดำเนินการแล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่รับคำวินิจฉัย และให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ดำเนินการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงให้ถูกต้องใหม่อีกครั้งหนึ่ง ผู้ร้องทุกข์ได้รายงานตัวกลับเข้าปฏิบัติงานในตำแหน่งเลขที่และส่วนราชการเดิม เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2563 ดังนั้น ในช่วงระยะเวลาตั้งแต่วันที่ 18 มีนาคม 2563 ถึงวันที่ 31 สิงหาคม 2563 ผู้ร้องทุกข์ยังไม่มีสถานะเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ เนื่องจากผลของคำสั่งไล่ออกจากราชการ แต่เนื่องจากคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ดังกล่าวข้างต้น ได้กำหนดให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการโดยให้มีผลย้อนหลังไปนับตั้งแต่วันที่ที่มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการเป็นต้นไป และคู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งให้ผู้ร้องทุกข์กลับเข้ารับราชการตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีผลให้ผู้ร้องทุกข์มีสถานะเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ เลขที่ตำแหน่งและสังกัดส่วนราชการเดิม ตั้งแต่วันที่ 2 ตุลาคม 2562 เป็นต้นไป ทำให้ผู้ร้องทุกข์มีสถานะเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญในระหว่างวันที่ 18 มีนาคม 2563 ถึงวันที่ 31 สิงหาคม 2563 และได้ครองตำแหน่งเป็นข้าราชการในช่วงระยะเวลาดังกล่าวจึงเป็นไปตามที่ผู้ร้องทุกข์กล่าวอ้าง แต่เมื่อพิจารณาถึง

เจตนาารมณ์ของหลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ซึ่งได้กำหนดไว้ความว่า “กรุงเทพมหานครในฐานะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ต้องระดมบุคลากรเพื่อปฏิบัติงานดูแลแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน ทั้งในด้านการแพทย์ และการรักษาพยาบาล การจัดทำบริการสาธารณสุข และด้านอื่น ๆ ด้วยความวิริยะอุตสาหะ ในขณะที่ข้าราชการและบุคลากรกรุงเทพมหานครก็ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ดังนั้น เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการและบุคลากรกรุงเทพมหานครจึงสมควรจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)” ผู้มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนพิเศษดังกล่าว จึงต้องเป็นข้าราชการ (ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษากรุงเทพมหานคร) หรือบุคลากรกรุงเทพมหานคร เป็นผู้ครองตำแหน่งเป็นข้าราชการหรือมีสภาพการจ้างตลอดช่วงเวลาระหว่างวันที่ 18 มีนาคม 2563 ถึงวันที่ 31 สิงหาคม 2563 และได้ปฏิบัติงานในช่วงระยะเวลาดังกล่าวด้วย แต่เมื่อผู้ร้องทุกข์มิได้มีการปฏิบัติงานในช่วงระยะเวลาดังกล่าว ปรากฏตามบันทึกรายชื่อของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานนอกสถานที่ทำงานในสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ของสำนักฉบับต่าง ๆ ที่คู่กรณีในการร้องทุกข์จัดทำขึ้นเพื่อประกอบการออกคำสั่งให้ข้าราชการได้รับเงินค่าตอบแทนพิเศษ ตามคำสั่งสำนัก ลงวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2564 เรื่อง ให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญได้รับเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) และปรากฏตามหลักฐานการรายงานตัวกลับเข้าปฏิบัติงานในตำแหน่งเลขที่และส่วนราชการเดิม เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2563 ผู้ร้องทุกข์จึงไม่อยู่ในเงื่อนไขที่จะได้รับค่าตอบแทนพิเศษ ตามหลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) การปฏิบัติของคู่กรณีในการร้องทุกข์จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ผู้ร้องทุกข์ร้องทุกข์ว่าคู่กรณีในการร้องทุกข์ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เนื่องจากคู่กรณีในการร้องทุกข์ไม่จ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษในกรณีที่เกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ให้กับผู้ร้องทุกข์ จึงฟังไม่ขึ้น

สำหรับคำร้องทุกข์ในประเด็นอื่น ๆ ของผู้ร้องทุกข์ ไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงผลของคำวินิจฉัยนี้ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย

ด้วยหลักเหตุผลตามข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายดังที่ได้วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น คำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ ฟังไม่ขึ้นในทุกข้อประเด็น

จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกคำร้องทุกข์และคำขอของผู้ร้องทุกข์ในทุกประเด็น ตามข้อ 53 ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. 2555 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

เรื่องแดงที่ 23 (ร)/2564

ร้องทุกข์คำสั่งแต่งตั้งข้าราชการ

คำร้องทุกข์และคำขอ

ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ชำนาญการพิเศษ ได้ร้องทุกข์การคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต ไม่เป็นไปตามระบบคุณธรรมตามมาตรา 41 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร และบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ขอให้ยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลง วันที่ 20 กรกฎาคม 2563 เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการ และให้กรุงเทพมหานครดำเนินการคัดเลือกใหม่ให้เป็นไปตามระบบคุณธรรม

คำวินิจฉัย

เรื่องนี้ข้อเท็จจริงเบื้องต้นได้ความว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์มีประกาศกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 21 พฤษภาคม 2563 เรื่อง รับสมัครคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภท อำนวยการ ระดับต้น จำนวน 35 ตำแหน่ง รวม 72 อัตราว่าง ตามประกาศดังกล่าวระบุว่า การคัดเลือกให้ดำเนินการ ตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 6/2554 เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2554 ซึ่งให้ใช้หลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กำหนดในหนังสือ สำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708/ว 9 เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2535 และมติ อ.ก.ก. สามัญข้าราชการสามัญ ครั้งที่ 4/2561 เมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2561 ซึ่งได้มีมติรับทราบวิธีการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรง ตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ตามอำนาจของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 9/2562 เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2562 ซึ่งได้กำหนดแนวทางการเทียบระยะเวลาการดำรงตำแหน่งในตำแหน่งตามคำสั่ง ที่ถูกยกเลิกโดยคำวินิจฉัย ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร วิธีการคัดเลือกให้พิจารณาคัดเลือกโดยกำหนดองค์ประกอบในการ ให้คะแนน 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ผลงาน ศักยภาพ ความประพฤติ และพฤติกรรมทางจริยธรรม ด้วยวิธีการสัมภาษณ์ ในเรื่องผลงานโดดเด่น จำนวน 1 เรื่อง ประกอบข้อมูลบุคคลในใบสมัครที่ได้รับการรับรองจากหน่วยงานต้นสังกัด ต่อมาคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้มีประกาศกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 18 มิถุนายน 2563 เรื่อง รายชื่อผู้มีสิทธิเข้ารับการ คัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ปรากฏว่าตำแหน่ง ผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต ซึ่งมีจำนวน 18 อัตราว่าง มีผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกจำนวน 214 ราย ผู้ร้องทุกข์เป็นผู้มีสิทธิ เข้ารับการคัดเลือกในลำดับที่ XXX หลังจากนั้น ได้มีประกาศกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 18 มิถุนายน 2563 เรื่อง กำหนด วัน เวลา และสถานที่สัมภาษณ์ผู้มีสิทธิเข้ารับการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่ง ประเภทอำนวยการ ระดับต้น กำหนดให้มีการสัมภาษณ์ผู้มีสิทธิเข้ารับการคัดเลือกตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต ในวันที่ 22, 23, 26 และ 27 มิถุนายน 2563 คู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 18 มิถุนายน 2563 แต่งตั้งคณะกรรมการประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ

ระดับต้น ประกอบด้วย (1) รองปลัดกรุงเทพมหานคร เป็นประธานกรรมการ (2) ผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร เป็นกรรมการ (3) ผู้ช่วยหัวหน้าสำนักงาน ก.ก. เป็นกรรมการ (4) ผู้อำนวยการสำนักงานการเจ้าหน้าที่หรือผู้ที่ผู้อำนวยการสำนักงานการเจ้าหน้าที่มอบหมาย เป็นเลขานุการ (5) เจ้าหน้าที่สังกัดสำนักงานการเจ้าหน้าที่ที่ผู้อำนวยการสำนักงานการเจ้าหน้าที่มอบหมาย เป็นผู้ช่วยเลขานุการ หลังจากคณะกรรมการประเมินบุคคลได้ดำเนินการคัดเลือกแล้ว คณะกรรมการประเมินบุคคลได้มีหนังสือ ลงวันที่ 13 กรกฎาคม 2563 เรื่อง การคัดเลือกถึงคู่กรณีในการร้องทุกข์ เสนอบัญชีรายชื่อข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญผู้ผ่านการประเมินจำนวน 2 คน ต่อ 1 ตำแหน่ง เรียงตามลำดับคะแนน เพื่อให้คู่กรณีในการร้องทุกข์พิจารณาคัดเลือกผู้สมควรได้รับการแต่งตั้งจากรายชื่อที่เสนอ ต่อมาคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 20 กรกฎาคม 2563 แต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ จำนวน 18 ราย ให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับการแต่งตั้งครั้งนี้ จึงได้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 20 กรกฎาคม 2563 เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการ ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นไปตามระบบคุณธรรม ตามมาตรา 41 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ขอให้ยกเลิกคำสั่งดังกล่าว และให้กรุงเทพมหานครดำเนินการคัดเลือกใหม่ให้เป็นไปตามระบบคุณธรรม

มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 20 กรกฎาคม 2563 เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการ ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นไปตามระบบคุณธรรม ตามมาตรา 41 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 หรือไม่ และมีเหตุอันควรยกเลิกคำสั่งดังกล่าวหรือไม่

กรณีที่ผู้ร้องทุกข์ได้ร้องทุกข์ว่า กรุงเทพมหานครมีการรับสมัครคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ ซึ่งได้กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะสมัครเข้ารับการคัดเลือกส่งใบสมัครระบุถึงผลงานที่โดดเด่นเป็นที่ประจักษ์ เป็นผลงานที่มีคุณภาพเป็นประโยชน์ต่อทางราชการ เนื้อความไม่เกิน 3 บรรทัด และเมื่อเข้าสัมภาษณ์จะมีเวลา 3 นาที เพื่ออธิบายเนื้อหาผลงาน รวมทั้งอธิบายถึงวิสัยทัศน์ที่จะนำมาใช้ในตำแหน่งที่สมัครโดยกำหนดน้ำหนักคะแนนในส่วนนี้ 50 คะแนน ผู้ร้องทุกข์เห็นว่าเป็นเกณฑ์ที่อาจไม่ได้รับความเป็นธรรมในการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการคัดเลือก เนื่องจากผู้สมัครแต่ละรายมีหน้าที่และผลงานที่แตกต่างกันย่อมใช้ชั่งน้ำหนักคะแนนในมิติที่ต่างกัน อีกทั้งมีผู้ที่ได้รับแต่งตั้งหลายรายเป็นผู้ที่เพิ่งได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับชำนาญการพิเศษภายหลังผู้ร้องทุกข์หลายปี นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 มาตรา 14 บัญญัติว่า ก.ก. มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ ... (3) ออกกฎ ก.ก. ข้อบังคับ หรือระเบียบ เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรฐานเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรบุคคล เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้หรือตามกฎหมายอื่นที่พระราชบัญญัตินี้ให้นำมาใช้บังคับ กฎ ก.ก. เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้ ในการนี้ได้มีมติ ก.ก. ครั้งที่ 6/2554 เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2554 กำหนดแนวทางการบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญตามบทเฉพาะกาลแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร

และบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 โดยในส่วนของกาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น หากเป็นการแต่งตั้งจากผู้ดำรงตำแหน่งประเภททั่วไป ระดับอาวุโส หรือตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการ พิเศษ ให้ใช้หลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กำหนดในหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708/ว 9 เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2535 สำนักงาน ก.ก. จึงได้มีหนังสือสำนักงาน ก.ก. ลับ ด่วนที่สุด ที่ กท 0702/84 ลงวันที่ 22 พฤษภาคม 2561 เสนอกำหนดวิธีการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภท อำนวยการ ระดับต้น สำหรับใช้ประกอบการดำเนินการตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ฉบับดังกล่าว คู่กรณีในการร้องทุกข์ เห็นชอบตามที่สำนักงาน ก.ก. เสนอ และได้มีหนังสือกรุงเทพมหานคร ด่วนที่สุด ลงวันที่ 1 มิถุนายน 2561 เรื่อง กำหนด วิธีการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น แจ้งไปยัง ผู้อำนวยการสำนัก หัวหน้าสำนักงาน ก.ก. เลขาธิการสภากรุงเทพมหานคร เลขาธิการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการเขต และหัวหน้าส่วนราชการในสังกัดสำนักปลัดกรุงเทพมหานครเพื่อทราบทั่วกัน ซึ่งวิธีการคัดเลือก เพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ได้กำหนดเกี่ยวกับวิธีการ รับสมัคร วิธีการคัดเลือก ว่าให้ปลัดกรุงเทพมหานครแต่งตั้งคณะกรรมการประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งข้าราชการ กรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น และให้คณะกรรมการประเมินบุคคลพิจารณา คัดเลือกด้วยวิธีการสัมภาษณ์ โดยกำหนดองค์ประกอบย่อยที่ชัดเจนในการให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบตาม ความเหมาะสมของแต่ละตำแหน่ง คะแนนเต็ม 100 คะแนน ผู้ผ่านการประเมินจะต้องได้คะแนนรวมไม่น้อยกว่า ร้อยละ 60 ในแต่ละองค์ประกอบหลัก 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ผลงาน (30 คะแนน) หมายถึง ผลงานที่โดดเด่น ซึ่งต้องนำเสนอด้วยวาจาต่อคณะกรรมการประเมิน บุคคลจำนวน 1 เรื่อง เช่น ผลงานด้านบริหารจัดการ การวางนโยบาย การวางแผน การจัดระบบงาน เป็นต้น โดยพิจารณาจากคุณภาพ ความรู้ความสามารถ และประโยชน์ของทางราชการ

เกณฑ์การให้คะแนน คือ ดีมาก 30 คะแนน ดี 24 คะแนน ปานกลาง 18 คะแนน น้อย 12 คะแนน น้อยมาก 6 คะแนน

2. ศักยภาพ (50 คะแนน) หมายถึง ความพร้อมที่จะรับงานที่ยากขึ้นในอนาคต โดยพิจารณาจากข้อมูล บุคคลตามใบสมัครประกอบการสัมภาษณ์ ประกอบด้วย

(ก) ประสบการณ์ในการทำงาน (10 คะแนน) พิจารณาจากประสบการณ์การดำรงตำแหน่ง หรือ ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน

เกณฑ์การให้คะแนน คือ ดีมาก 10 คะแนน ดี 8 คะแนน ปานกลาง 6 คะแนน น้อย 4 คะแนน น้อยมาก 2 คะแนน

(ข) ความรู้ความสามารถ และทักษะในการปฏิบัติงาน (10 คะแนน) พิจารณาจากความรู้ ความสามารถ และทักษะในการปฏิบัติงานที่เหมาะสมกับตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง เช่น ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ต่าง ๆ ความสามารถในการวางแผน การปกครองบังคับบัญชา และการแก้ไขปัญหาในการบริหารงานบุคคล

เกณฑ์การให้คะแนน คือ ดีมาก 10 คะแนน ดี 8 คะแนน ปานกลาง 6 คะแนน น้อย 4 คะแนน น้อยมาก 2 คะแนน

(ค) วิสัยทัศน์ (20 คะแนน) พิจารณาจากข้อเสนอ แนวคิดและวิธีการเพื่อพัฒนางานหรือปรับปรุงงาน ในตำแหน่งที่จะแต่งตั้งให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งต้องนำเสนอด้วยวาจาต่อคณะกรรมการประเมินบุคคลจำนวน 1 เรื่อง โดยพิจารณาจากแนวคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป้าหมาย และแนวทางการดำเนินการสู่เป้าหมาย

เกณฑ์การให้คะแนน คือ ดีมาก 20 คะแนน ดี 16 คะแนน ปานกลาง 12 คะแนน น้อย 8 คะแนน น้อยมาก 4 คะแนน

(ง) คุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่ง (10 คะแนน) พิจารณาจากสมรรถนะหรือคุณสมบัติที่เหมาะสมกับตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง เช่น มีคุณสมบัติของผู้บริหารที่ดี มีภาวะผู้นำการบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์ มีความสามารถในการมองภาพรวมขององค์กรได้

เกณฑ์การให้คะแนน คือ ดีมาก 10 คะแนน ดี 8 คะแนน ปานกลาง 6 คะแนน น้อย 4 คะแนน น้อยมาก 2 คะแนน

3. ความประพฤติ (10 คะแนน) หมายถึง การปฏิบัติที่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่และภารกิจของ ส่วนราชการหรือหน่วยงาน การปฏิบัติตนตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ และประพฤติตนเป็นตัวอย่างที่ดี ในการเคารพกฎ ระเบียบต่าง ๆ โดยพิจารณาจากข้อมูลบุคคลตามใบสมัครประกอบการสัมภาษณ์

เกณฑ์การให้คะแนน คือ ดีมาก 10 คะแนน ดี 8 คะแนน ปานกลาง 6 คะแนน น้อย 4 คะแนน น้อยมาก 2 คะแนน

4. พฤติกรรมทางจริยธรรม (10 คะแนน) หมายถึง การปฏิบัติที่เหมาะสมกับการเป็นข้าราชการ อยู่ใน กรอบจรรยาบรรณ และค่านิยมของข้าราชการหรือหน่วยงานโดยพิจารณาจากคุณธรรม จริยธรรม การบริการที่ดี การมุ่งผลสัมฤทธิ์ และพิจารณาจากข้อมูลบุคคลตามใบสมัครประกอบการสัมภาษณ์

เกณฑ์การให้คะแนน คือ ดีมาก 10 คะแนน ดี 8 คะแนน ปานกลาง 6 คะแนน น้อย 4 คะแนน น้อยมาก 2 คะแนน

ดังนั้น เมื่อการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภท อำนวยการ ระดับต้น ได้ใช้วิธีการคัดเลือกตามกำหนดแนวทางการบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ

ตามบทเฉพาะกาลแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 6/2554 เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2554 ที่ให้ใช้หลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กำหนดในหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708/ว 9 เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2555 และคู่มือในการร้องทุกข์ได้มีหนังสือกรุงเทพมหานคร ด่วนที่สุด ที่ กท 0404/503 ลงวันที่ 1 มิถุนายน 2561 เรื่อง กำหนดวิธีการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น สำหรับใช้ประกอบการดำเนินการตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ฉบับดังกล่าว กรณีจึงถือได้ว่าคู่มือในการร้องทุกข์ได้ใช้หลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ในการคัดเลือกครั้งนี้โดยชอบแล้ว

มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่าคณะกรรมการประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ใช้ดุลพินิจพิจารณาคัดเลือกเป็นธรรม เป็นไปตามระบบคุณธรรม ตาม มาตรา 41 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 หรือไม่

กรณีนี้ผู้ร้องทุกข์ได้ร้องทุกข์ว่า องค์ประกอบด้านผลงาน (30 คะแนน) ผู้ร้องทุกข์นำเสนอผลงานเรื่อง “ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ประจำพื้นที่ปฏิบัติการที่ X โรงเรียน ว. เพื่อถวายความปลอดภัย (ด้านสาธารณสุข) พระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพรัชกาลที่ 9 ในห้วงเวลาเดือนกันยายน - ตุลาคม 2560 ซึ่งได้ร่วมกำหนดแผนเผชิญเหตุจำลองสถานการณ์และซักซ้อมแผนฯ 11 สมมุติฐาน” เป็นผลงานที่สอดคล้องกับนโยบายของผู้ว่าราชการ กรุงเทพมหานครที่ว่า การบริหารจัดการมณฑลพิธีท้องสนามหลวง ถือเป็นภารกิจพิเศษเพื่อแสดงความจงรักภักดี ด้วยความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณหาที่สุดมิได้ โดยอำนวยความสะดวกให้กับประชาชนผู้มาถวายบังคมพระบรมศพ ในการนี้ผู้ร้องทุกข์ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ประจำพื้นที่ปฏิบัติการที่ 6 โรงเรียน ว. เพื่อถวายความปลอดภัย (ด้านสาธารณสุข) พระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพรัชกาลที่ 9 ในห้วงเวลาเดือนกันยายนถึงเดือนตุลาคม 2560 รับผิดชอบประจำตลอด 24 ชั่วโมง ร่วมกับทหาร ตำรวจและหน่วยงานอื่น ๆ มีการสนธิกำลังกำหนดแผนเผชิญเหตุจำลองสถานการณ์และซักซ้อมแผนฯ 11 สมมุติฐาน ได้แก่ กรณีต้นไม้ล้มหรือสิ่งกีดขวางเส้นทางเสด็จ กรณีตรวจพบบุคคลวิกลจริต กรณีไฟฟ้าลัดวงจรในอาคารหรือหม้อแปลงไฟฟ้าระเบิด กรณีมีกลุ่มบุคคลก่อเหตุร้ายวุ่นวาย กรณีตรวจพบอากาศยานไร้คนขับ (DRONE) ต้องสงสัย กรณีมีเหตุเพลิงไหม้หรือวางเพลิง กรณีมีเหตุยิงปืน กรณีพบวัตถุต้องสงสัย กรณีมีเหตุระเบิด กรณีก่อวินาศกรรม กรณีมีเหตุระเบิดพร้อมกันหลายแห่งรอบสนามหลวง ปรากฏว่ากรรมการคนที่ 1 ให้คะแนนผลงานผู้ร้องทุกข์ระดับปานกลางเพียง 18 คะแนน แต่ให้คะแนนผู้ได้รับคัดเลือกลำดับที่ 12, 13, 15 และ 17 ระดับดีมาก 30 คะแนน ลำดับที่ 12. นางสาว ก. ให้ 30 คะแนน 13. นาย ก. ให้ 30 คะแนน 14. นาง ร. ให้ 24 คะแนน 15. นางสาว ท. ให้ 30 คะแนน และ 17. นาย ฉ. ได้ 30 คะแนน กรรมการคนที่ 2 ในการให้คะแนนประเมินผลงานผู้ร้องทุกข์ 18 คะแนน ให้คะแนนผู้ได้รับคัดเลือกทั้งห้ารายดังกล่าว 24 คะแนน และกรรมการคนที่ 3 ในการให้คะแนนผู้ร้องทุกข์และผู้ได้รับคัดเลือกทุกคน 24 คะแนนเท่ากัน นั้น

พิจารณาแล้วเห็นว่า คณะกรรมการประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ในการประชุมเมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2563 ได้กำหนดแนวทางการประเมินและการให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบโดยให้คณะกรรมการประเมินบุคคล พิจารณาจากการสัมภาษณ์ประกอบกับข้อมูลบุคคลตามใบสมัครในองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

1. ผลงาน (30 คะแนน) กำหนดให้ผู้เข้ารับการคัดเลือกเสนอผลงานต่อคณะกรรมการประเมินด้วยวาจา และให้พิจารณาจากคุณภาพ ความรู้ความสามารถ และประโยชน์ของทางราชการ

2. ศักยภาพ (50 คะแนน) พิจารณาจากข้อมูลบุคคลตามใบสมัครประกอบการสัมภาษณ์ ประกอบด้วย
 2.1 ประสบการณ์ในการทำงาน (10 คะแนน) พิจารณาจากประสบการณ์ในการดำรงตำแหน่งหรือประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน (อายุราชการ 6 คะแนน, การดำรงตำแหน่ง 4 คะแนน) 2.2 ความรู้ความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงาน (10 คะแนน) พิจารณาจากความรู้ความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงานที่เหมาะสมกับตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง (คุณวุฒิ 4 คะแนน, ความรู้ความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงาน 6 คะแนน) 2.3 วิสัยทัศน์ (20 คะแนน) ให้ผู้เข้ารับการคัดเลือกเสนอวิสัยทัศน์ต่อคณะกรรมการประเมินบุคคลด้วยวาจา โดยพิจารณาจากแนวคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป้าหมาย และแนวทางการดำเนินการไปสู่เป้าหมาย 2.4 คุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่ง (10 คะแนน) พิจารณาจากสมรรถนะหรือคุณลักษณะที่เหมาะสมกับตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง โดยอาจนำข้อมูลการดำรงตำแหน่งทางการบริหาร (หัวหน้าฝ่าย) มาพิจารณาประกอบด้วย

3. ความประพฤติ (10 คะแนน) พิจารณาจากข้อมูลบุคคลตามใบสมัครประกอบการสัมภาษณ์ (พฤติกรรมทางวินัย แบ่งเป็น ไม่มีพฤติกรรมทางวินัย/ล้างมลทินให้ 10 คะแนน, ว่ากล่าวตักเตือน/ภาคทัณฑ์ให้ 8 คะแนน, ตัดเงินเดือน/ลดขั้นเงินเดือนให้ 6 คะแนน)

4. พฤติกรรมทางจริยธรรม (10 คะแนน) พิจารณาจากคุณธรรม จริยธรรมการบริการที่ดี และมุ่งผลสัมฤทธิ์ โดยพิจารณาจากข้อมูลบุคคลตามใบสมัครประกอบการสัมภาษณ์ (ข้าราชการดีเด่นระดับหน่วยงาน/BMA Excellence/ได้รับรางวัลยกย่องชมเชยจากหน่วยงานภายนอก ให้ 10 คะแนน, ทั่วไปให้ 8 คะแนน)

ทั้งนี้ คณะกรรมการประเมินบุคคลได้กำหนดเวลาในการสัมภาษณ์ผู้มีสิทธิเข้ารับการคัดเลือกรายละเอียด 5 นาที เท่ากันทุกตำแหน่ง และให้เสนอรายชื่อผู้ผ่านการประเมินคัดเลือกต่อคุณกรณีในการร้องทุกข์ จำนวน 2 คน ต่อ 1 ตำแหน่ง เรียงตามลำดับคะแนน

ปรากฏตามเอกสารหลักฐานว่า คณะกรรมการประเมินบุคคลได้ให้คะแนนประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ดังนี้

กรรมการคนที่ 1 ให้คะแนนดังนี้

รายชื่อ	ผลงาน (30) ศักยภาพ	ศักยภาพ (50)				ความ ประพฤติ (10)	จริยธรรม (10)	คะแนนรวม (100)
		ประสบการณ์ (10)	ความรู้ (10)	วิสัยทัศน์ (20)	คุณลักษณะ (10)			
1. นาย ก.	24	10	8	16	8	10	8	84
2. นาย ข.	30	6	8	12	8	10	10	84
3. น.ส. ค.	24	10	8	16	8	10	10	86
4. นาย ช.	30	10	8	12	8	10	8	86
5. น.ส. ง.	30	8	8	12	8	10	8	84
6. นาง จ.	30	6	8	12	10	10	10	86
7. น.ส. ฉ.	24	6	10	16	10	10	8	84
8. นาย ช.	24	10	8	16	10	10	8	86
9. นาย ซ.	24	10	10	16	8	10	10	88
10. น.ส. ฅ.	30	10	8	12	10	10	8	88
11. น.ส. ฎ.	30	6	8	16	8	10	8	86
12. น.ส. ฏ.	30	4	10	12	10	10	10	86
13. นาย ฐ.	30	10	6	12	8	10	10	86
14. นาง ฑ.	24	10	8	12	8	10	10	82
15. น.ส. ท.	30	10	8	12	10	10	8	88
16. นาง ธ.	30	10	6	12	8	10	10	86
17. นาย ฒ.	30	10	8	12	8	10	10	88
18. นาง ด.	24	10	10	16	10	10	8	88
ผู้ร้องทุกข์	18	8	8	12	8	10	8	72

กรรมการคนที่ 2 ให้คะแนนดังนี้

รายชื่อ	ผลงาน (30)	ศักยภาพ (50)				ความ ประพฤติ (10)	จริยธรรม (10)	คะแนนรวม (100)
		ประสบการณ์ (10)	ความรู้ (10)	วิสัยทัศน์ (20)	คุณลักษณะ (10)			
1. นาย ก.	24	10	10	12	8	10	8	82
2. นาย ข.	24	6	10	16	8	10	10	84
3. น.ส. ค.	24	10	10	16	8	10	10	88
4. นาย ช.	24	10	10	12	8	10	8	82
5. น.ส. ง.	24	8	8	16	10	10	8	84
6. นาง จ.	24	6	8	16	10	10	10	84
7. น.ส. ฉ.	24	6	10	16	8	10	8	82
8. นาย ช.	24	10	8	12	8	10	8	80
9. นาย ซ.	24	10	10	16	8	10	10	88
10. น.ส. ฌ.	24	10	10	16	8	10	8	86
11. น.ส. ฎ.	24	6	8	16	10	10	8	82
12. น.ส. ฏ.	24	4	10	16	10	10	10	84
13. นาย ฐ.	24	10	8	12	10	10	10	84
14. นาง ฑ.	24	10	10	12	8	10	10	84
15. น.ส. ท.	24	10	10	16	8	10	8	86
16. นาง ธ.	24	10	8	16	8	10	10	86
17. นาย ฒ.	24	10	8	12	8	10	10	82
18. นาง ด.	24	10	10	16	8	10	8	86
ผู้ร้องทุกข์	18	8	10	12	6	10	8	72

กรรมการคนที่ 3 ให้คะแนน ดังนี้

รายชื่อ	ผลงาน (30)	ศักยภาพ (50)				ความ ประพฤติ (10)	จริยธรรม (10)	คะแนนรวม (100)
		ประสบการณ์ (10)	ความรู้ (10)	วิสัยทัศน์ (20)	คุณลักษณะ (10)			
1. นาย ก.	24	10	10	16	10	10	8	88
2. นาย ข.	24	6	10	16	8	10	10	84
3. น.ส. ค.	24	10	10	16	10	10	10	90
4. นาย ช.	24	10	10	16	10	10	8	88
5. น.ส. ง.	24	8	8	16	10	10	8	84
6. นาง จ.	24	6	8	16	8	10	10	82
7. น.ส. ฉ.	24	6	10	16	10	10	8	84
8. นาย ช.	24	10	8	16	8	10	8	84
9. นาย ซ.	24	10	10	16	8	10	10	88
10. น.ส. ฌ.	24	10	10	16	10	10	8	88
11. น.ส. ญ.	24	6	8	16	10	10	8	82
12. น.ส. ฎ.	24	4	10	16	8	10	10	82
13. นาย ฏ.	24	10	8	16	10	10	10	88
14. นาง ฐ.	24	10	10	16	10	10	10	90
15. น.ส. ท.	24	10	10	16	10	10	8	88
16. นาง ฒ.	24	10	8	16	8	10	10	86
17. นาย ณ.	24	10	8	16	10	10	10	88
18. นาง ด.	24	10	10	16	10	10	8	88
ผู้ร้องทุกข์	24	8	10	16	6	10	8	82

สรุปผลการประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภท
 อำนวยการ ระดับต้น (ตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต) ดังนี้

รายชื่อ	ผลงาน (90)	ศักยภาพ (150)	ความประพฤติ (30)	พฤติกรรม ทางจริยธรรม (30)	รวม (300)	ลำดับ ที่ผ่านคัดเลือก
นาย ช.	72	132	30	30	264	1
น.ส. ค.	72	132	30	30	264	1
นาง ด.	72	136	30	24	262	3
น.ส. ฉ.	78	130	30	24	262	4
น.ส. ช.	78	130	30	24	262	4
นาย ฉ.	78	120	30	30	258	6
นาง ค.	78	120	30	30	258	6
นาย ก.	78	120	30	30	258	6
นาย ข.	78	124	30	24	256	9
นาง จ.	72	124	30	30	256	10
นาย ก.	72	128	30	24	254	11
น.ส. ง.	78	120	30	24	252	12
นาย ข.	78	114	30	30	252	13
นาง จ.	78	114	30	30	252	13
น.ส. ก.	78	114	30	30	252	15
น.ส. ฉ.	72	124	30	24	250	16
นาย ช.	72	124	30	24	250	16
น.ส. ญ.	78	118	30	24	250	18
ผู้ร้องทุกข์	60	112	30	24	226	ไม่ปรากฏ

จากการไต่สวนคณะกรรมการประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรง
 ตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น (ตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต) กรรมการคนที่ 1 ให้ถ้อยคำว่า องค์ประกอบ
 ด้านผลงาน (30 คะแนน) การให้คะแนนพิจารณาจากคุณภาพ ความรู้ความสามารถและประโยชน์ของทางราชการ
 ไม่มีการแบ่งคะแนนชัดเจนเนื่องจากผู้สมัครเขียนเฉพาะชื่อเรื่องผลงานไม่เกินสามบรรทัด เมื่อสัมภาษณ์จึงจะให้สรุป
 เรื่องผลงานดังกล่าว ในการสัมภาษณ์จะให้ผู้สมัครจะพูดเรื่องผลงานที่เสนอในใบสมัคร ส่วนวิสัยทัศน์ให้ผู้สมัครนำเสนอเอง

ไม่มีคำถามเฉพาะ กำหนดเวลาสัมภาษณ์ คือ 5 นาที โดยให้พูดเรื่องผลงานและวิสัยทัศน์ 4 นาที คณะกรรมการซักถาม 1 นาที ผู้สมัครจะต้องบริหารเวลาเอง ผลงานที่ได้คะแนนระดับดีมาก คือ ผลงานที่มีการพัฒนางาน เป็นงานที่ทำสำเร็จ และนำไปใช้แล้ว หรือกรรมการประเมินจะถามว่าเมื่อเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตแล้วจะทำอะไรบ้าง หรือถามว่ากฎหมายที่ใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ในสำนักงานเขตมีกฎหมายอะไรบ้าง โดยให้ผู้สมัครระบุกฎหมาย 3 – 5 ฉบับ กรณีวิสัยทัศน์ จะพิจารณาให้คะแนนจากการนำเสนอด้วยวาจาที่ชัดเจน ซึ่งความเห็นของกรรมการแต่ละคนอาจจะไม่ตรงกัน ไม่ได้พิจารณาข้อมูลบุคคลตามใบสมัครประกอบการให้คะแนนสัมภาษณ์เพราะผลงานและวิสัยทัศน์ต้องนำเสนอด้วยวาจาเท่านั้น ข้อมูลบุคคลจะใช้ในการให้คะแนนองค์ประกอบด้านความประพฤติ และองค์ประกอบด้านพฤติกรรมทางจริยธรรม กรรมการคนที่ 2 ให้ถ้อยคำว่า องค์ประกอบด้านผลงาน (30 คะแนน) การให้คะแนนผลงานพิจารณาจากคุณภาพ ความรู้ความสามารถ และประโยชน์ของทางราชการ โดยทำการสัมภาษณ์ 5 นาที ให้ผู้สมัครพูดเรื่องผลงานและวิสัยทัศน์ 4 นาที คณะกรรมการซักถาม 1 นาที ผู้สมัครจะต้องบริหารเวลาเอง การนำเสนอผลงานให้เสนอว่าผลงานนั้นมีความโดดเด่น ความยุ่งยาก ความซับซ้อนของผลงานอย่างไร และคุณภาพของผลงานว่าเป็นอย่างไร พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ที่ได้รับการคัดเลือกทั้ง 18 คนและผลงานของผู้ร้องทุกข์เป็นผลงานอยู่ในระดับดี จึงให้คะแนนผลงานทุกคนเท่ากันคือ 24 คะแนน ส่วนองค์ประกอบด้านวิสัยทัศน์จะให้ผู้สมัครนำเสนอเองไม่มีคำถามเฉพาะ การให้คะแนนพิจารณาจากการเสนอวิสัยทัศน์ว่าวิสัยทัศน์นั้นมีความเป็นไปได้ มีความครบถ้วน มีความเชื่อมโยงกับงานผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตหรือไม่ ผู้สมัครมาจากหลายสาขา ถ้าเสนอวิสัยทัศน์เกี่ยวกับงานของตนด้านเดียวไม่มีความเชื่อมโยงในภาพรวมของสำนักงานเขตจะได้คะแนนน้อย กรรมการประเมินจะให้คะแนนโดยไม่ได้นำคะแนนที่แต่ละคนให้มาพิจารณาร่วมกันเนื่องจากผู้สมัครมีจำนวนมาก ประกอบกับไม่ได้กำหนดแนวทางการพิจารณาให้คะแนนว่าคณะกรรมการประเมินจะต้องนำคะแนนของกรรมการประเมินแต่ละคนมาพิจารณาร่วมกัน กรรมการคนที่ 3 ให้ถ้อยคำว่า องค์ประกอบด้านผลงาน (30 คะแนน) การให้คะแนนพิจารณาจากคุณภาพ ความรู้ความสามารถ และประโยชน์ของทางราชการ กำหนดเวลาสัมภาษณ์ 5 นาที โดยให้ผู้สมัคร พูดเรื่องผลงานและวิสัยทัศน์ 4 นาที คณะกรรมการซักถาม 1 นาที ผู้สมัครจะต้องบริหารเวลาเอง การให้คะแนนเป็นดุลพินิจของคณะกรรมการประเมิน ผลงานเรื่องเดียวกันจะให้คะแนนต่างกัน ตามมุมมองและเหตุผลของกรรมการประเมินแต่ละคน คะแนนระดับดีมากพิจารณาจากผลงานที่เสนอให้เห็นความโดดเด่น ชัดเจน มีความแตกต่างจากงานปกติ และได้นำไปเป็นต้นแบบ ในการปฏิบัติ ถ้าเป็นผลงานทั่ว ๆ ไป ในลักษณะที่เป็นงานตามแนวทางของกรุงเทพมหานคร หรือเป็นงานที่ทำเองหรือจ้างผู้อื่นทำเป็นคณะทำงานถือว่าใช้ได้จะให้คะแนนระดับดี ซึ่งเมื่อพิจารณาผลงานของผู้ที่ได้รับการคัดเลือกทั้ง 18 คนและผลงานของผู้ร้องทุกข์แล้วเห็นว่าผลงานทุกคนอยู่ในระดับดี จึงให้ 24 คะแนนเท่ากันทุกคน ส่วนองค์ประกอบด้านวิสัยทัศน์ พิจารณาว่าผู้สมัครมีความสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องการขึ้นสู่ตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตอย่างไร ซึ่งเห็นว่าผู้ได้รับการคัดเลือกทั้ง 18 คนและผู้ร้องทุกข์แสดงวิสัยทัศน์อยู่ในระดับดี จึงให้ 16 คะแนนเท่ากันทุกคน

ดังนี้ เมื่อพิจารณาว่า องค์ประกอบด้านผลงานมีการกำหนดองค์ประกอบย่อย คือ คุณภาพ ความรู้ ความสามารถ และประโยชน์ของทางราชการ การให้คะแนนพิจารณาจากการสัมภาษณ์และประเมินให้คะแนน คือ ระดับดีมาก 30 คะแนน ระดับดี 24 คะแนน ระดับปานกลาง 18 คะแนน ระดับน้อย 12 คะแนน และระดับน้อยมาก

6 คะแนน ซึ่งตามคำนิยามนั้น ผลงานระดับ “ดีมาก” คือ ผลงานที่แสดงถึงขอบเขตของผลงาน คุณภาพของผลงาน ความยุ่งยากซับซ้อนของผลงาน ตลอดจนประโยชน์ของผลงาน และความรู้ ความสามารถ ความชำนาญ ประสบการณ์ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการบริหารจัดการที่เป็นรูปธรรมสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง โดยสามารถปรับเปลี่ยนแนวทางการดำเนินการของหน่วยงานได้ ผลงานระดับ “ดี” คือ ผลงานที่แสดงถึงขอบเขตของผลงาน คุณภาพของผลงาน ความยุ่งยากซับซ้อนของผลงาน ตลอดจนประโยชน์ของผลงาน และความรู้ ความสามารถ ความชำนาญ ประสบการณ์ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการบริหารจัดการที่เป็นรูปธรรมสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง โดยสามารถปฏิบัติงานให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายที่กำหนด ส่วนผลงานระดับปานกลาง น้อย และน้อยมาก ก็มีคำนิยามเช่นเดียวกัน คำนิยามข้างต้นเป็นเพียงแนวทางการพิจารณาประเมินผลงานอย่างกว้าง ๆ ไม่ได้กำหนดเป็นหลักเกณฑ์ชัดเจนว่าคุณภาพอย่างไรจึงจะอยู่ในระดับดีมาก ความรู้ความสามารถอย่างไรจึงจะได้คะแนนระดับดีมาก และประโยชน์ของทางราชการอย่างไรจึงจะได้ระดับดีมาก คะแนนองค์ประกอบด้านผลงาน แต่ละระดับมีคะแนนต่างกันถึง 6 คะแนน การประเมินให้คะแนนแต่ละระดับจึงมีความสำคัญและมีผลต่อคะแนนโดยรวมของผู้สมัครแต่ละคน คณะกรรมการประเมินควรมีหลักเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจนสามารถแสดงเหตุผลได้สอดคล้องกับคำนิยามขององค์ประกอบ จากการไต่สวน คณะกรรมการประเมินได้เห็นว่า คณะกรรมการประเมินกำหนดให้ผู้สมัครเสนอผลงานด้วยวาจาเป็นเวลา 2 นาที ไม่มีการกำหนดเกณฑ์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับคุณภาพ ความรู้ความสามารถ และประโยชน์ของทางราชการ การให้คะแนนประเมินผลงานเป็นไป ตามดุลพินิจของกรรมการประเมินแต่ละคน โดยกรรมการคนที่ 1 มีแนวทางพิจารณาว่าเป็นผลงานที่มีการพัฒนางาน เป็นงานที่ทำสำเร็จและนำไปใช้แล้ว กรรมการคนที่ 2 มีแนวทางพิจารณาว่า ผลงานนั้นมีความโดดเด่น ความยุ่งยาก ความซับซ้อนของผลงานอย่างไร กรรมการคนที่ 3 มีแนวทางพิจารณาว่า คะแนนระดับดีมากพิจารณาจากผลงานที่เสนอให้เห็นความโดดเด่นชัดเจน มีความแตกต่างจากงานปกติ และได้นำไปเป็นต้นแบบในการปฏิบัติ ถ้าเป็นผลงานทั่ว ๆ ไป ในลักษณะที่เป็นงานตามแนวทางของกรุงเทพมหานคร หรือเป็นงานที่ทำเองหรือจ้างผู้อื่นทำเป็นคณะทำงานถือว่าใช้ได้จะให้คะแนนระดับดี จึงเห็นได้ว่าคณะกรรมการประเมินต่างใช้ดุลพินิจตามความเห็นของตนพิจารณาให้คะแนนโดยไม่ได้แสดงเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจนว่าการให้คะแนนระดับดีมากหรือระดับดีนั้นมีที่มาจากเกณฑ์การให้คะแนนอย่างไร เมื่อพิจารณาว่าผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกครั้งนี้มาจากการทำงานหลากหลายสาขา ทุกคนดำรงตำแหน่งระดับชำนาญการพิเศษที่มีประสบการณ์การทำงานในหน้าที่ของตน แต่ละคนย่อมเสนอผลงานที่เป็นงานในหน้าที่ของตน การเสนอผลงานครั้งนี้ผู้ได้รับการคัดเลือกลำดับที่ 12. นางสาว ฎ. เสนอเรื่องได้รับการคัดเลือกเข้าร่วมโครงการ MBA Excellence ปี 2554 2) การบริหารจัดการให้บริการสุขาเคลื่อนที่ในช่วงเหตุการณ์วิกฤติทางการเมือง 3) การขับเคลื่อนนโยบายการคัดแยกขยะทำให้เขตลดขยะได้เป็นอันดับ 1 และเขตลดลงได้ร้อยละ 40 4) เป็นผู้สอบได้คะแนนสูงสุดของการอบรมหลักสูตร บก. รุ่นที่ XX 5) ได้รับการคัดเลือกเป็นข้าราชการดีเด่นระดับเขต ลำดับที่ 13. นาย ฎ. เสนอเรื่อง การจัดทำโครงการ Drive Thru คัดเอกสารทะเบียนราษฎรโดยไม่ต้องลงจากรถแห่งแรกของกรุงเทพมหานครและแห่งเดียวในประเทศไทยทำให้ได้รับรางวัล Best Service ตั้งกลุ่มเครือข่ายโรงพยาบาลเขต 11 สถานพยาบาล จัดทำฐานข้อมูลสูติบัตรก่อน พ.ศ. 2538 ในพื้นที่เขตด้วยโปรแกรม Access เพื่ออำนวยความสะดวก ลำดับที่ 15. นางสาว ท. เสนอเรื่อง ปี 2558 ปฏิบัติงานโดยยึดกฎ ระเบียบของทางราชการเป็นสำคัญ ทำให้รักษา

ประโยชน์ของทางราชการไว้ได้ คือ ผู้รับจ้างต้องรับผิดชอบกรุงเทพมหานครตามคำพิพากษา ทำให้หน่วยงานต่าง ๆ นำไปใช้เป็นแนวทางปฏิบัติได้และให้แนวคิดในการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของโครงการและให้คำแนะนำในการจัดทำร่าง TOR ให้ 30 คะแนน ลำดับที่ 17. นาย ณ. เสนอเรื่องการบูรณาการกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชนในการยกเลิกผู้ค้าจุดผ่อนผันบริเวณถนน อ. จำนวน 9 จุด และผลักดันผู้ค้านอกจุดผ่อนผันจำนวน 2 จุด ได้สำเร็จตามนโยบายของกรุงเทพมหานคร ผู้ร้องทุกข์เสนอเรื่องได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ประจำพื้นที่ปฏิบัติการที่ X โรงเรียน ว. เพื่อถวายความปลอดภัย (ด้านสาธารณสุข) พระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพรัชกาลที่ 9 ในห้วงเวลาเดือนกันยายน - ตุลาคม 2560 ซึ่งได้ร่วมกำหนดแผนเผชิญเหตุจำลองสถานการณ์ และซักซ้อมแผนฯ 11 สมมุติฐานปรากฏว่าในการประเมินให้คะแนนผลงาน กรรมการคนที่ 1 ให้ผู้ได้รับคัดเลือกทั้งสี่รายดังกล่าว 30 คะแนน ให้ผู้ร้องทุกข์ 18 คะแนน กรรมการคนที่ 2 ให้ผู้ได้รับคัดเลือกทั้งสี่ราย 24 คะแนน ให้ผู้ร้องทุกข์ 18 คะแนน กรรมการคนที่ 3 ให้ผู้ได้รับคัดเลือกทั้งสี่ราย 24 คะแนน ให้ผู้ร้องทุกข์ 24 คะแนน เมื่อปรากฏว่าการเสนอผลงานมาจากการปฏิบัติงานราชการหลายประเภท เพื่อความเป็นธรรมแก่ผู้สมัครทุกคนคณะกรรมการประเมินควรกำหนดหลักเกณฑ์การให้คะแนนผลงานในด้านคุณภาพ ความรู้ความสามารถ และประโยชน์ของทางราชการที่ชัดเจนสามารถแสดงเหตุผลได้ว่าคะแนนประเมินที่ให้ระดับดีมาก (30 คะแนน) หรือระดับดี (24 คะแนน) หรือระดับปานกลาง (18 คะแนน) นั้นมาจากหลักเกณฑ์ใด มีเหตุผลใดในการให้คะแนน แม้คณะกรรมการประเมินจะมีอำนาจใช้ดุลพินิจในการให้คะแนนก็ตาม แต่การให้คะแนนที่ประเมินจากการสัมภาษณ์โดยให้ผู้สมัครเสนอผลงานและวิสัยทัศน์ด้วยวาจาเป็นเวลา 4 นาที อันหมายความว่าให้ผู้สมัครเสนอผลงานด้วยวาจา 2 นาที เสนอวิสัยทัศน์ด้วยวาจา 2 นาที แล้วคณะกรรมการประเมินให้คะแนนคุณภาพ ความรู้ความสามารถ และประโยชน์ของทางราชการในระดับดีมาก ระดับดี หรือระดับปานกลางตามดุลพินิจ ตามมุมมองและเหตุผลของกรรมการประเมินแต่ละคนโดยไม่มีหลักเกณฑ์ใดอ้างอิงสนับสนุนการให้คะแนนที่เป็นรูปธรรมย่อมเกิดการได้เปรียบเสียเปรียบก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกข้อที่ร้องทุกข์โต้แย้งการให้คะแนนประเมินผลงานของคณะกรรมการคัดเลือกที่ไม่เป็นธรรม จึงรับฟังได้

กรณีที่ร้องทุกข์ว่าองค์ประกอบด้านศักยภาพ (50 คะแนน) ในส่วนองค์ประกอบย่อยวิสัยทัศน์ (20 คะแนน) ประธานกรรมการ และกรรมการหนึ่งคน ได้ให้คะแนนวิสัยทัศน์ ผู้ร้องทุกข์เพียง 12 คะแนน และกรรมการหนึ่งคนให้ 16 คะแนน ถือได้ว่ามีความลักลั่นอย่างชัดเจน นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามคำอธิบายประกอบการให้คะแนนประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ว่า ศักยภาพ หมายถึง ความพร้อมที่จะรับงานที่ยากขึ้นในอนาคต โดยพิจารณาจากข้อมูลบุคคลตามใบสมัครประกอบการสัมภาษณ์ กรณีนี้คณะกรรมการประเมินแบ่งองค์ประกอบด้านศักยภาพเป็น 4 องค์ประกอบย่อย คือ 2.1 ประสบการณ์ในการทำงาน (10 คะแนน) 2.2 ความรู้ความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงาน (10 คะแนน) 2.3 วิสัยทัศน์ (20 คะแนน) 2.4 คุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่ง (10 คะแนน) ดังนั้น ในการประเมินให้คะแนนองค์ประกอบย่อย 2.3 วิสัยทัศน์ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของศักยภาพ จึงต้องนำข้อมูลบุคคลมาพิจารณาประกอบการให้คะแนนด้วย องค์ประกอบวิสัยทัศน์ (20 คะแนน)

กำหนดว่า การให้คะแนนพิจารณาจากข้อเสนอ แนวคิดและวิธีการเพื่อพัฒนางานหรือปรับปรุงงานในตำแหน่งที่จะแต่งตั้งให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งต้องนำเสนอด้วยวาจาต่อคณะกรรมการประเมินบุคคลจำนวน 1 เรื่อง โดยพิจารณาจากแนวคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป้าหมาย และแนวทางการดำเนินการสู่เป้าหมาย เกณฑ์การให้คะแนน คือ ดีมาก 20 คะแนน ดี 16 คะแนน ปานกลาง 12 คะแนน น้อย 8 คะแนน น้อยมาก 4 คะแนน จากการไต่สวนคณะกรรมการประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น กรรมการคนที่ 1 ให้ถ้อยคำว่าการสัมภาษณ์ไม่ได้กำหนดว่าจะต้องแสดงวิสัยทัศน์เรื่องใด ผู้สมัครมีอิสระในการนำเสนอวิสัยทัศน์เอง หากผู้สมัครล้มแสดงวิสัยทัศน์กรรมการจะถามว่าถ้าได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตจะดำเนินการอะไรบ้าง การให้คะแนนจะพิจารณาว่าวิสัยทัศน์ของผู้สมัครสอดคล้องกับบทบาทหน้าที่ของผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตมากน้อยเพียงไร อาจแสดงวิสัยทัศน์ในงานเฉพาะด้านก็ได้แต่ต้องแสดงให้เห็นเป้าหมายและวิธีการในการพัฒนางานให้เกิดผลสำเร็จอย่างไร ผู้ที่มีองค์ความรู้ในงานของสำนักงานเขตจะสามารถตอบคำถามได้ถูกต้องครบถ้วน ความเห็นของกรรมการอาจจะไม่ตรงกัน ไม่ได้พิจารณาข้อมูลบุคคลตามใบสมัครประกอบการให้คะแนนเพราะวิสัยทัศน์ต้องนำเสนอด้วยวาจาเท่านั้น กรรมการคนที่ 2 ให้ถ้อยคำว่าจะให้ผู้สมัครเสนอวิสัยทัศน์เอง กรอบในการพิจารณาถือเป็นวิสัยทัศน์ของการดำรงตำแหน่ง ผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตในภาพรวม เรื่องที่เสนอมีความเป็นไปได้ มีความครบถ้วน มีความเชื่อมโยงกับงาน ผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต ผู้สมัครมาจากงานหลายสาขาถ้าเสนอวิสัยทัศน์งานของตนด้านเดียวไม่มีความเชื่อมโยงในภาพรวมของสำนักงานเขตถือว่าวิสัยทัศน์แคบจะได้คะแนนน้อย ถ้าเสนอในทางการบริหารเกี่ยวกับการบริหารสำนักงานเขตในภาพรวมก็จะได้คะแนนมากกว่า กรรมการคนที่ 3 ให้ถ้อยคำว่า ด้านวิสัยทัศน์ พิจารณาจากวิธีคิด แนวคิด เป้าหมาย และการดำเนินการ ความสามารถของผู้สมัครในการตอบคำถามเกี่ยวกับการขึ้นสู่ตำแหน่ง ผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต วิธีคิดของผู้สมัครแต่ละคนไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน ผู้ที่เสนอวิสัยทัศน์แสดงแนวคิดและความเข้าใจในบริบทต่าง ๆ ไม่ได้ก็จะให้เพียง 12 คะแนน จากคำให้การของคณะกรรมการประเมินทั้งสามเห็นได้ว่า คณะกรรมการประเมินไม่ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินให้คะแนนวิสัยทัศน์ที่ชัดเจน การประเมินให้คะแนนเป็นไปโดยรวมตามความเห็นและดุลพินิจของตน จึงไม่มีที่มาของคะแนนว่าการให้คะแนนระดับดี 16 คะแนน หรือระดับปานกลาง 12 คะแนนนั้นมาจากเกณฑ์อะไร ผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกครั้งนี้มาจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งต่าง ๆ เมื่อคณะกรรมการประเมินไม่ได้กำหนดว่าให้ผู้สมัครแสดงวิสัยทัศน์ในเรื่องใด ผู้สมัครมีอิสระในการนำเสนอวิสัยทัศน์เอง ผู้สมัครย่อมจะแสดงวิสัยทัศน์เกี่ยวกับงานในหน้าที่ของตนเพื่อความเป็นธรรมแก่ผู้สมัครคณะกรรมการประเมินฯ ควรกำหนดหลักเกณฑ์การประเมินให้คะแนนวิสัยทัศน์ให้ชัดเจนว่าข้อเสนอ แนวคิดและวิธีการเพื่อพัฒนางานนั้นกำหนดเกณฑ์การประเมินให้คะแนนไว้อย่างไร สามารถแสดงเหตุผลได้ว่าคะแนนประเมินนั้นมาจากเหตุผลตามหลักเกณฑ์ใด การให้เวลาเสนอวิสัยทัศน์เพียง 2 นาที เป็นการยากที่ผู้สมัครจะเสนอแนวคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป้าหมาย และแนวทางการดำเนินการไปสู่เป้าหมายได้อย่างครบถ้วน ตามความคิดเห็นของคณะกรรมการประเมิน การให้คะแนนประเมินของกรรมการประเมินแต่ละคนต่างกันโดยไม่มีเกณฑ์ชัดเจนมาสนับสนุนที่มาของคะแนน ดังที่ปรากฏว่าการให้คะแนนวิสัยทัศน์ผู้ร้องทุกข์ กรรมการคนที่ 1 ให้ 12 คะแนน กรรมการคนที่ 2 ให้ 12 คะแนน กรรมการคนที่ 3 ให้ 16 คะแนน แม้คณะกรรมการประเมินจะมีอำนาจใช้ดุลพินิจในการให้คะแนนก็ตาม เมื่อพิจารณาว่าองค์ประกอบด้านวิสัยทัศน์ (20 คะแนน) แต่ละระดับ

คะแนนต่างกันถึง 4 คะแนน การประเมิน ให้คะแนนแต่ละระดับจึงมีความสำคัญและมีผลต่อคะแนนโดยรวมของผู้สมัคร การให้คะแนนที่ประเมินจากการสัมภาษณ์โดยให้ผู้สมัครเสนอวิสัยทัศน์ด้วยวาจาเพียง 2 นาที แล้วคณะกรรมการ ประเมินให้คะแนนตามดุลพินิจ ตามมุมมองและเหตุผลของกรรมการประเมินฯ แต่ละคนโดยไม่มีหลักเกณฑ์ใดอ้างอิง สนับสนุนการให้คะแนนที่เป็นรูปธรรม จึงเป็นการประเมินให้คะแนนที่ไม่โปร่งใส ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้สมัคร เข้ารับการคัดเลือก ขอร้องทุกซ์โต้แย้งการประเมินให้คะแนนองค์ประกอบด้านวิสัยทัศน์ว่าไม่เป็นธรรม จึงรับฟังได้

ส่วนกรณีที่ร้องทุกข์ว่าในส่วนองค์ประกอบย่อยด้านความรู้ ความสามารถ และทักษะในการปฏิบัติงาน (10 คะแนน) และองค์ประกอบย่อยคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่ง (10 คะแนน) ผู้ร้องทุกข์ผ่านการอบรมหลักสูตร นักบริหารมหานครระดับต้น หลักสูตรนักบริหารมหานครระดับกลาง และหลักสูตรการพัฒนาสมรรถนะทางการบริหาร แต่ผู้ร้องทุกข์ได้รับคะแนนต่ำกว่าผู้ได้รับการคัดเลือกลำดับที่ 12 - 17 ที่เพิ่งครองตำแหน่งระดับชำนาญการพิเศษ ภายหลังผู้ร้องทุกข์ ไม่เคยผ่านการอบรมหลักสูตรทางการบริหาร และนาง จ. กับนางสาว ฉ. ได้กรอกข้อมูลที่ใช้ การรักษาการในตำแหน่งระดับอำนวยการต้น แต่ทั้งสองคนได้รับคัดเลือกลำดับที่ 14 และ 16 นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่าองค์ประกอบด้านศักยภาพ (50 คะแนน) ตามคำอธิบายประกอบการให้คะแนน ประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ว่า ศักยภาพ หมายถึง ความพร้อมที่จะรับงานที่ยากขึ้นในอนาคต โดยพิจารณาจากข้อมูลบุคคลตามใบสมัครประกอบการสัมภาษณ์ องค์ประกอบด้านศักยภาพ แบ่งเป็นองค์ประกอบย่อย ดังนี้ 2.1 ประสบการณ์ในการทำงาน (10 คะแนน) 2.2 ความรู้ ความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงาน (10 คะแนน) 2.3 วิสัยทัศน์ (20 คะแนน) 2.4 คุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับ ตำแหน่ง (10 คะแนน)

ปรากฏข้อมูลบุคคลตามใบสมัคร ดังนี้

รายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือก	เงินเดือน	อายุราชการ	ระดับ 6, 6ว, 7, 7ว, 7วช, ข้าราชการ หรือชำนาญการ	ระดับ 8ว หรือ ข้าราชการพิเศษ	วุฒิการศึกษา
1. นาย ก.	54,680	30 ปี	ระดับ 6 (2 ก.พ. 41) ระดับ 7ว (5 มิ.ย. 49)	4 ม.ค. 56	ปริญญาโท
2. นาย ข.	55,610	29 ปี 3 เดือน	ระดับ 6ว (13 ต.ค. 46) ระดับ 7วช (24 พ.ย. 47)	27 เม.ย. 59	ปริญญาโท
3. น.ส. ค.	58,390	31 ปี	ระดับ 6 (23 ส.ค. 42) ระดับ 7ว (11 ม.ค. 50)	4 ม.ค. 56	ปริญญาโท
4. นาย ฉ.	57,480	34 ปี 6 เดือน	ระดับ 6ว (2 ต.ค. 39) ระดับ 7ว (25 ม.ค. 51)	1 เม.ย. 56	ปริญญาโท
5. น.ส. ง.	57,480	28 ปี	ระดับ 6ว (24 ม.ค. 44) ระดับ 7ว (26 ม.ค. 50)	4 ม.ค. 56	ปริญญาตรี

6. นาง จ.	49,830	24 ปี 11 เดือน	ระดับ 6 (20 เม.ย. 50) ระดับ 7 (23 ส.ค. 51)	27 เม.ย. 59	ปริญญาตรี
7. น.ส. ฉ.	38,500	25 ปี 3 เดือน	ระดับ 6 (25 พ.ค. 54) ชำนาญการ 15 ส.ค. 54	27 มี.ค. 60	ปริญญาโท
8. นาย ช.	47,380	35 ปี 4 เดือน	ระดับ 6 (21 ม.ค. 45) ระดับ 7ว (28 เม.ย. 53)	4 ม.ค. 56	ปริญญาตรี
9. นาย ซ.	52,820	31 ปี 2 เดือน	ระดับ 6 (15 ม.ค. 44) ระดับ 7ว (30 ก.ค. 50)	4 ม.ค. 56	ปริญญาโท
10. น.ส. ฌ.	64,780	30 ปี 4 เดือน	ระดับ 6 (29 ธ.ค. 40) ระดับ 7ว (2 มิ.ย. 49)	ระดับ 8ว (6 ก.ค. 54)	ปริญญาโท
11. น.ส. ญ.	53,750	27 ปี 2 เดือน	ระดับ 6ว (26 ก.ย. 48) ระดับ 7ว (14 ก.พ. 51)	27 เม.ย. 59	ปริญญาตรี
12. น.ส. ฎ.	37,830	19 ปี 9 เดือน	ระดับ 6ว (15 ก.ย. 49) ระดับ 7ว (16 พ.ย. 52)	27 เม.ย. 59	ปริญญาโท
13. นาย ฏ.	60,520	38 ปี 3 เดือน	ระดับ 7 (28 เม.ย. 53)	4 ม.ค. 56	ปริญญาตรี
14. นาง ฐ.	49,830	39 ปี 6 เดือน	ระดับ 6 (1 พ.ค. 46) ชำนาญงาน 15 ส.ค. 54	4 ม.ค. 56	ปริญญาโท
15. น.ส. ท.	60,520	33 ปี 3 เดือน	ระดับ 6 (2 พ.ย. 41) ระดับ 7ว (20 ก.ค. 50)	14 พ.ค. 55	ปริญญาโท
16. นาง ฒ.	54,680	38 ปี 3 เดือน	ระดับ 6 (21 พ.ค. 41) ระดับ 7 (23 ก.พ. 54)	4 ม.ค. 56	ปริญญาตรี
17. นาย ณ.	56,540	30 ปี	ระดับ 6 (2 ก.พ. 41) ระดับ 7ว (11 ธ.ค. 49)	4 ม.ค. 56	ปริญญาตรี
18. นาง ด.	61,580	33 ปี 8 เดือน	ระดับ 6 (18 มี.ค. 39) ระดับ 7ว (1 เม.ย. 49)	ระดับ 8ว (27 ม.ค. 53)	ปริญญาโท
ผู้ร้องทุกข์	44,130	29 ปี 9 เดือน	ระดับ 6 (21 ก.ย. 49) ระดับ 7ว (25 ธ.ค. 53)	4 ม.ค. 56	ปริญญาโท

ตามคำอธิบายประกอบการให้คะแนนประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น กำหนดว่า 2.4 คุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่ง (10 คะแนน) พิจารณา จากสมรรถนะหรือคุณลักษณะที่เหมาะสมกับตำแหน่ง เช่น (1) มีคุณสมบัติของผู้บริหารที่ดี เช่น ภาวะผู้นำ การตัดสินใจ การควบคุมตนเอง การมีความคิดริเริ่มและมีความยืดหยุ่นในการบริหารงาน (2) มีความสามารถในการมองภาพรวมขององค์กรได้ (3) มีสมรรถนะที่จำเป็น ได้แก่ การบริหารอย่างมืออาชีพ การบริหารทรัพยากรบุคคล การบริหารแบบ

มุ่งผลสัมฤทธิ์ (4) มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีความอดสาหัส และพร้อมที่จะปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้มีผลในทางปฏิบัติ โดยบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่หน่วยงานกำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (5) มีทัศนคติที่ดี มีความตั้งใจและสามารถอุทิศเวลาให้กับงานในความรับผิดชอบได้อย่างเต็มที่ (6) มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีมีความสามารถในการสื่อสารโน้มน้าวใจผู้ร่วมปฏิบัติงานได้ ซึ่งสมรรถนะนั้นหมายถึงพฤติกรรมในการทำงานของแต่ละบุคคลประกอบกับความรู้และทักษะการทำงาน ข้อมูลบุคคลจึงถือเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องนำมาประกอบการพิจารณาในการประเมินให้คะแนนผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต

จากการไต่สวนคณะกรรมการประเมิน กรรมการคนที่ 1 ให้ถ้อยคำว่าการประเมินให้คะแนนคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่งพิจารณาจากข้อมูลบุคคลว่าผู้สมัครเคยปฏิบัติงานอะไรมาบ้าง อีกส่วนหนึ่งพิจารณาจากบุคลิกลักษณะ ท่วงทีวาจา การแสดงออกที่เหมาะสมกับตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตซึ่งเห็นได้จากการแสดงวิสัยทัศน์ที่แสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจในลักษณะงานสำนักงานเขตและการนำวิสัยทัศน์ไปปฏิบัติให้บังเกิดผล ผู้สมัครที่คิดคาดการณ์โดยไม่คำนึงถึงสภาพการปฏิบัติจริงของสำนักงานเขตยังขาดประสบการณ์ในงานก็จะได้คะแนนน้อย กรรมการคนที่ 2 ให้ถ้อยคำว่าการประเมินให้คะแนนคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่งพิจารณาจากบุคลิกภาพตั้งแต่เริ่มแรกที่เข้ามาสัมภาษณ์ กริยาท่าทาง การนำเสนอตนเองว่ามีความเหมาะสมกับตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต ประกอบกับข้อมูลบุคคลในใบสมัคร โดยให้คะแนนในภาพรวมไม่มีการแยกเกณฑ์การให้คะแนน กรรมการคนที่ 3 ให้ถ้อยคำว่าการประเมินให้คะแนนคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่งพิจารณาในภาพรวมประกอบข้อมูลบุคคลในใบสมัคร เริ่มตั้งแต่ผู้สมัครเข้ามาในห้องสัมภาษณ์ บุคลิกลักษณะเป็นอย่างไร ผู้สมัครมองภาพรวมตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตอย่างไร เช่น สำนักงานเขตมีกี่ฝ่าย แต่ละฝ่ายทำหน้าที่อย่างไร ผู้ที่เคยทำงานสำนักงานเขตจะตอบได้ ถ้าไม่เคยทำงานสำนักงานเขตและไม่สามารถตอบได้จะให้คะแนนน้อย ผู้ที่ทำงานส่วนกลางหรือสำนักถ้าตอบได้ก็สามารถแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตได้ จากการให้ถ้อยคำของคณะกรรมการประเมิน กรณีเห็นได้ว่าคณะกรรมการประเมินไม่ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่งที่ชัดเจน แต่ให้ความสำคัญกับบุคลิกภาพของผู้สมัครเป็นสำคัญแล้วให้คะแนนในภาพรวมตามดุลพินิจ ตามมุมมองและเหตุผลของกรรมการประเมินโดยไม่มีหลักเกณฑ์ใดอ้างอิงสนับสนุนการให้คะแนนที่เป็นรูปธรรม อีกทั้งไม่ได้นำข้อมูลบุคคลที่แสดงให้เห็นความรู้ความสามารถและทักษะที่ทำให้ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติหน้าที่ราชการมาพิจารณาประกอบการประเมิน ผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกครั้งนี้มาจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งต่าง ๆ แต่ละคนต่างมีสมรรถนะในการทำงานในหน้าที่ของตน เพื่อความเป็นธรรมแก่ผู้สมัครคณะกรรมการประเมินฯ จึงควรกำหนดหลักเกณฑ์การประเมินให้คะแนนสมรรถนะให้ชัดเจน เมื่อพิจารณาจากข้อมูลบุคคลตามตารางข้างต้นผู้ร้องทุกข์มีอายุราชการ 29 ปี 9 เดือน ดำรงตำแหน่งระดับ 7 ว เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2553 ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับชำนาญการพิเศษเมื่อวันที่ 4 มกราคม 2556 และได้รับแต่งตั้งเป็นหัวหน้าสถานีดับเพลิง ได้รับเงินเดือน 44,130 บาท ได้รับการอบรมหลักสูตรนักบริหารมหานครระดับต้น ปี 2555 อบรมหลักสูตรนักบริหารมหานครระดับกลางปี 2558 นาง จ. มีอายุราชการ 24 ปี 11 เดือน ดำรงตำแหน่งระดับ 7 เมื่อวันที่ 23 สิงหาคม 2551 ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับชำนาญการพิเศษ เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2559 ได้รับเงินเดือน 49,830 บาท ได้รับการอบรมหลักสูตรนักบริหารมหานครระดับต้นปี 2555

ไม่ปรากฏว่าได้รับการอบรมหลักสูตรนักบริหารมหานครระดับกลาง รักษาการในตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายพัฒนาชุมชนและสวัสดิการสังคม เมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2562 ส่วนนางสาว ฉ. มีอายุราชการ 25 ปี 3 เดือน ดำรงตำแหน่งระดับ 6 เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2554 ปรับเป็นระดับชำนาญการเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2554 ไม่เคยดำรงตำแหน่งระดับ 7 ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับชำนาญการพิเศษ เมื่อวันที่ 27 มีนาคม 2560 ได้รับเงินเดือน 38,500 บาท ไม่เคยได้รับการอบรมหลักสูตรนักบริหารระดับต้นและไม่เคยได้รับการอบรมหลักสูตรนักบริหารระดับกลาง เป็นหัวหน้าฝ่ายการคลัง สังกัดสำนัก เมื่อ 27 มีนาคม 2560 พิจารณาประสบการณ์การทำงานของผู้ร้องทุกข์กับนาง จ. และนางสาว ฉ. ทั้งระยะเวลาการดำรงตำแหน่งและประสบการณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการแล้วเห็นได้ชัดว่าผู้ร้องทุกข์มีประสบการณ์และทักษะในการปฏิบัติหน้าที่ราชการตลอดจนมีความพร้อมที่จะรับงานที่สูงขึ้นในระดับผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตไม่น้อยกว่านาง จ. และนางสาว ฉ. แม้ผู้ร้องทุกข์จะไม่เคยรักษาการหัวหน้าฝ่ายและไม่เคยได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่าย แต่ผู้ร้องทุกข์ก็ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าสถานีดับเพลิงตั้งแต่ปี 2556 อันเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งผู้บังคับบัญชาหลายปี ส่วนนาง จ. เพิ่งรักษาการในตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายเมื่อปี 2562 นางสาว ฉ. เพิ่งเป็นหัวหน้าฝ่ายเมื่อปี 2560

เมื่อพิจารณาว่าตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตเป็นตำแหน่งทางการบริหาร การประเมินให้คะแนนความรู้ความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงานจะต้องให้ความสำคัญต่อผู้ที่มีประสบการณ์และทักษะในการปฏิบัติหน้าที่ราชการอย่างแท้จริง การให้ประเมินให้คะแนนควรต้องสมเหตุสมผลตามความเป็นจริงเพื่อความเป็นธรรมและเป็นขวัญและกำลังใจแก่ข้าราชการผู้ซึ่งปฏิบัติราชการด้วยความอดุสาหะมานานและไม่มีประวัติการรับราชการที่เสียหายใด ๆ การที่คณะกรรมการประเมินให้คะแนนคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่ง (10 คะแนน) ผู้ร้องทุกข์น้อยกว่า นาง จ. และนางสาว ฉ. จึงเป็นการประเมินให้คะแนนที่ไม่สมเหตุสมผลและไม่เป็นธรรม ถือได้ว่าเป็นการประเมินให้คะแนนที่ไม่ชอบ สำหรับกรณีที่ร้องทุกข์ว่าองค์ประกอบด้านพฤติกรรมทางจริยธรรม (10 คะแนน) คณะกรรมการประเมินทั้งสามคนให้ผู้ร้องทุกข์ 8 คะแนน เป็นข้อบ่งชี้ว่าผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับความเป็นธรรมในการใช้ดุลพินิจให้คะแนนของกรรมการประเมิน ผู้ร้องทุกข์ไม่มีประวัติถูกดำเนินการทางวินัย ปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมา คำนึงถึงประโยชน์ของประชาชนตลอดมา นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คณะกรรมการประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ในการประชุม เมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2563 ได้กำหนดแนวทางพิจารณาองค์ประกอบด้านพฤติกรรมทางจริยธรรม (10 คะแนน) ว่า พิจารณาจากคุณธรรม จริยธรรม การบริการที่ดี และมุ่งผลสัมฤทธิ์ โดยพิจารณาจากข้อมูลบุคคลตามใบสมัครประกอบการสัมภาษณ์ (ข้าราชการดีเด่นระดับหน่วยงาน/BMA Excellence/ได้รับรางวัลยกย่องชมเชยจากหน่วยงานภายนอก ให้ 10 คะแนน, ทั่วไปให้ 8 คะแนน) ซึ่งจากการไต่สวนกรรมการคนที่ 1 ได้ให้ถ้อยคำว่าการประเมินให้คะแนนองค์ประกอบด้านพฤติกรรมทางจริยธรรมจะถือตามเอกสารใบสมัครเป็นหลัก แม้กรรมการประเมินจะทราบว่าผู้สมัครเคยได้รับการยกย่องเชิดชูเกียรติในการปฏิบัติงาน แต่เมื่อไม่ระบุในใบสมัครก็ไม่อาจนำข้อเท็จจริงดังกล่าวมาพิจารณาประกอบการให้คะแนนได้ กรณีนี้ปรากฏตามใบสมัครว่า

ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้ระบุในใบสมัครว่าผู้ร้องทุกข์เคยได้รับคัดเลือกเป็นข้าราชการดีเด่นระดับหน่วยงาน หรือได้รับรางวัลยกย่องชมเชยจากหน่วยงานภายนอก ดังนั้น การที่คณะกรรมการประเมินทั้งสามคนประเมินให้คะแนนองค์ประกอบด้านพฤติกรรมทางจริยธรรมแก่ผู้ร้องทุกข์ 8 คะแนน จึงเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดโดยชอบแล้ว

นอกจากนี้ในส่วนของกรให้คะแนนองค์ประกอบด้านความประพฤติ (10 คะแนน) คณะกรรมการประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ในการประชุมเมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2563 ได้กำหนดว่า องค์ประกอบด้านความประพฤติ (10 คะแนน) กรณีไม่มีพฤติการณ์ทางวินัย/ล้างมลทิน ให้ 10 คะแนน กรณีว่ากล่าวตักเตือน/ภาคทัณฑ์ ให้ 8 คะแนน กรณีตัดเงินเดือน/ลดขั้นเงินเดือน ให้ 6 คะแนน กรณีเรื่องนี้ได้ปรากฏข้อเท็จจริงว่า นาย ช. ได้เคยถูกดำเนินการทางวินัยและถูกลงโทษภาคทัณฑ์ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 10 พฤษภาคม 2561 นาย ช. ได้ยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร และ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ลงวันที่ 29 สิงหาคม 2562 ให้งดโทษภาคทัณฑ์เป็นว่ากล่าวตักเตือนเป็นหนังสือ กรณีจึงถือว่านาย ช. เคยถูกดำเนินการทางวินัยและถูกว่ากล่าวตักเตือนเป็นหนังสือ จึงต้องได้คะแนนองค์ประกอบด้านความประพฤติ 8 คะแนน แม้คณะกรรมการประเมินจะให้คะแนนองค์ประกอบด้านความประพฤตินาย ช. 10 คะแนน เนื่องจากไม่ทราบข้อมูลประวัติทางวินัยที่แท้จริงของข้าราชการผู้นี้ แต่เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่านาย ช. เคยถูกดำเนินการทางวินัยและถูกลงโทษภาคทัณฑ์แต่ให้งดโทษเป็นว่ากล่าวตักเตือน ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่านาย ช. จะต้องได้คะแนนองค์ประกอบด้านความประพฤติ 8 คะแนน การได้ 10 คะแนนจึงไม่ถูกต้อง

ด้วยเหตุผลดังได้วินิจฉัยข้างต้น ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าคณะกรรมการประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น (ตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต) ไม่ได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามหนังสือกรุงเทพมหานคร ด่วนที่สุด ที่ กท 0404/503 ลงวันที่ 1 มิถุนายน 2561 เรื่อง กำหนดวิธีการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ที่กำหนดให้คณะกรรมการประเมินบุคคลพิจารณาคัดเลือกด้วยวิธีการสัมภาษณ์ โดยกำหนดองค์ประกอบย่อยที่ชัดเจนในการให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบตามความเหมาะสมของแต่ละตำแหน่ง โดยคณะกรรมการประเมินไม่ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบย่อยให้ชัดเจนไปในแนวทางเดียวกัน การประเมินให้คะแนนเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ตนเห็นชอบขึ้นอยู่กับดุลพินิจของกรรมการแต่ละคน ไม่สามารถแสดงที่มาของคะแนนได้อย่างเป็นรูปธรรม การให้คะแนนไม่สมเหตุผลไม่สอดคล้องกับข้อมูลบุคคลในใบสมัคร อีกทั้งมีการให้คะแนนผิดพลาดในรายนาย ช. กระบวนการพิจารณาประเมินให้คะแนนในการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น (ตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต) ครั้งนี้ จึงเป็นการประเมินให้คะแนนที่ไม่เป็นธรรมไม่เป็นไปตามระบบคุณธรรม ตามมาตรา 41 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554

จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 20 กรกฎาคม 2563 เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการและให้ดำเนินการคัดเลือกข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น

(ตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต) ใหม่ ให้เป็นไปตามระบบคุณธรรมตามมาตรา 41 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ให้แล้วเสร็จภายใน 60 วันนับแต่วันที่รับคำวินิจฉัย

เรื่องแดงที่ 31 (ร)/2564

ร้องทุกข์คำสั่งงดโทษภาคทัณฑ์เป็นว่ากล่าวตักเตือน

คำร้องทุกข์และคำขอ

ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่งานรักษาความสะอาดชำนาญงานฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สังกัดสำนักงานเขต ได้ร้องทุกข์มีสาระสำคัญว่า คำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 25 มกราคม 2564 เรื่อง งดโทษข้าราชการ ให้งดโทษผู้ร้องทุกข์จากโทษภาคทัณฑ์เป็นว่ากล่าวตักเตือน เป็นคำสั่งที่ไม่เหมาะสม ไม่เป็นธรรม ขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้ยุติเรื่อง เนื่องจากผู้ร้องทุกข์ไม่ได้กระทำความผิดวินัยตามที่ถูกล่าวหาและถูกสั่งลงโทษหรืองดโทษแต่อย่างใด

คำวินิจฉัย

ข้อเท็จจริงเบื้องต้นได้ความว่า เรื่องนี้สืบเนื่องจากนาย ส. ลูกจ้างประจำ ตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์เก็บขยะมูลฝอย สังกัดสำนักงานเขต ขณะออกปฏิบัติหน้าที่เก็บขนมูลฝอยได้เกิดอุบัติเหตุเฉี่ยวชนรถคันอื่น ๆ จำนวน 8 คัน กรุงเทพมหานครตรวจสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดแล้วได้มีหนังสือ ลงวันที่ 18 ธันวาคม 2552 รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยว่า นาย ส. ไม่ได้กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เนื่องจากเบรกชำรุดกระทันหันไม่อาจหยุดรถยนต์ได้เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถคันอื่น ๆ เสียหายจำนวน 8 คัน สันนิษฐานสาเหตุอาจมาจากรถยนต์มีอายุการใช้งานมากกว่า 10 ปี กรุงเทพมหานครต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายเฉพาะที่มีสิทธิจำนวน 5 ราย เป็นเงินทั้งสิ้น 473,658.44 บาท และไม่อาจใช้สิทธิไล่เบี้ยให้นาย ส. ได้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามรายงานไม่ปรากฏข้อเท็จจริงเพียงพอว่าอุบัติเหตุครั้งนี้เกิดจากเบรกชำรุดกระทันหันอย่างไร โดยไม่พบรายละเอียดการซ่อมบำรุงรักษาระบบเบรกของรถทั้งก่อนและหลังเกิดเหตุ จึงให้กรุงเทพมหานครตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมแล้วรายงานผลให้ทราบเพื่อประกอบการพิจารณาให้ความเห็นชอบ กรุงเทพมหานครตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมแล้วได้มีหนังสือ ลงวันที่ 16 สิงหาคม 2553 รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยมีหนังสือประทับตรา ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2553 ถึงกรุงเทพมหานคร แจ้งว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณารายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมแล้วเห็นชอบ ตามความเห็นของกรุงเทพมหานครว่า นาย ส. ไม่ได้กระทำ

โดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง แต่ให้กรุงเทพมหานครพิจารณาว่าการกระทำของนาย ส. เข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยหรือไม่ด้วย สำนักงานเขตได้รับหนังสือประทับตราของสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวเมื่อวันที่ 4 มกราคม 2554 ผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตปฏิบัติราชการแทนผู้อำนวยการเขตมอบหมายให้ฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะดำเนินการ และวันที่ 5 มกราคม 2554 นาง ส. หัวหน้าฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ มอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์ดำเนินการต่อไป

ต่อมาสำนักงานกฎหมายและคดีมีหนังสือ ลงวันที่ 18 กันยายน 2555 รายงานต่อปลัดกรุงเทพมหานครตามหนังสือประทับตราสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2553 ว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเห็นชอบด้วยกับกรุงเทพมหานคร กรณีนาย ส. ลูกจ้างกรุงเทพมหานคร ไม่ได้กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงในการปฏิบัติหน้าที่ กรุงเทพมหานครต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายจำนวน 5 ราย ในผลแห่งละเมิดที่นาย ส. ได้กระทำไปเป็นเงินทั้งสิ้น 473,658.44 บาท และไม่อาจใช้สิทธิไล่เบี้ยให้นาย ส. ชดใช้แก่กรุงเทพมหานครได้ ตามนัยมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 สำนักงานเขตได้รับเรื่องจากสำนักปลัดกรุงเทพมหานครเมื่อวันที่ 5 มกราคม 2554 แต่มิได้รายงานให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครทราบ พร้อมทั้งขออนุมัติจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายตามที่ปลัดกรุงเทพมหานครได้สั่งการไว้ในหนังสือสำนักงานกฎหมายและคดี ลงวันที่ 3 มิถุนายน 2553 และหนังสือสำนักงานกฎหมายและคดี ลงวันที่ 9 สิงหาคม 2553 เป็นเหตุให้กรุงเทพมหานครได้รับความเสียหายต้องมีภาระจ่ายค่าดอกเบี้ยเพิ่มขึ้น เห็นควรอนุมัติเบิกจ่ายเงินชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสียหาย 5 ราย และให้สำนักงานเขตตรวจสอบและชี้แจงข้อเท็จจริงกรณีเหตุใดจึงไม่รับรายงานผลการตรวจสอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครทราบนับแต่วันที่สำนักงานเขตได้รับเรื่องจนเป็นเหตุให้กรุงเทพมหานครต้องรับภาระจ่ายค่าดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นระหว่างวันที่ 5 มกราคม 2554 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2555 ปลัดกรุงเทพมหานครเห็นชอบให้สำนักงานเขตสอบสวนข้อเท็จจริงตามความเห็นของสำนักงานกฎหมายและคดี ผู้อำนวยการเขตมีคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 4 ตุลาคม 2555 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าว และผู้อำนวยการเขตมีหนังสือ ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2556 รายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริงต่อผู้อำนวยการสำนักงานกฎหมายและคดีสรุปความว่า ฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ สำนักงานเขต ได้ดำเนินการเรื่องความรับผิดทางละเมิดรายนาย ส. ต่อเนื่องมาโดยตลอด แต่เนื่องจากช่วงระยะเวลาเดือนตุลาคม 2554 เกิดอุทกภัยในพื้นที่เขต เจ้าหน้าที่ต้องไปช่วยเหลือประชาชนทำให้มีภารกิจมากจึงไม่สามารถติดตามเรื่องนี้ ได้อย่างใกล้ชิดเป็นเหตุให้เรื่องนาย ส. ล่าช้า เจ้าหน้าที่ฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะมิได้ละเลยหรือละทิ้งหน้าที่แต่อย่างใด สำนักงานกฎหมายและคดีมีหนังสือ ลงวันที่ 27 กันยายน 2556 รายงานปลัดกรุงเทพมหานครว่าเห็นควรดำเนินการทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง รองปลัดกรุงเทพมหานครปฏิบัติราชการแทนปลัดกรุงเทพมหานครเห็นชอบให้สำนักงานเขตมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงตามความเห็นของสำนักงานกฎหมายและคดี ผลการสอบสวนข้อเท็จจริงเห็นว่ามิได้อยู่ในข่ายที่จะต้องถูกสอบสวนทางวินัยจำนวน 3 ราย คือ นาง ส. นาย ว. และผู้ร้องทุกข์ แต่นาย ว. พ้นจากราชการเนื่องจากเกษียณอายุราชการตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2554 จึงไม่อาจดำเนินการทางวินัยได้ ควรยุติการดำเนินการทางวินัยนาย ว.

รองปลัดกรุงเทพมหานครปฏิบัติราชการแทนปลัดกรุงเทพมหานครมีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 26 มีนาคม 2562 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงนาง ส. และผู้ร้องทุกข์ กรณีมีมูลอันควรกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงในเรื่องลูกจ้างประจำตำแหน่งพนักงานขับเครื่องจักรกลขนาดเบา ฝ่ายรักษาความสะอาด และสวนสาธารณะ สำนักงานเขต ได้ขับรถเก็บมูลฝอยอุบัติเหตุเฉี่ยวชนรถคันอื่น ๆ จำนวน 8 คัน กรุงเทพมหานคร ได้รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยว่า กรุงเทพมหานคร ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายจำนวน 5 ราย เป็นเงินทั้งสิ้น 473,658.44 บาท และไม่อาจใช้สิทธิไล่เบียด ให้ลูกจ้างประจำชดใช้ค่าสินไหมทดแทนคืนแก่กรุงเทพมหานครได้ ตามมาตรา 5 มาตรา 8 และมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 เมื่อกระทรวงมหาดไทยมีหนังสือ ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2553 แจ้งว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเห็นชอบกับรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดที่กรุงเทพมหานครเสนอ สำนักงานเขตรับทราบหนังสือดังกล่าว เมื่อวันที่ 4 มกราคม 2554 แต่รายงานผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครทราบพร้อมทั้งขออนุมัติจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายเมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 2555 กรณีดังกล่าวถือได้ว่าเป็นความล่าช้าของนาง ส. และผู้ร้องทุกข์จนเป็นเหตุให้กรุงเทพมหานครต้องรับภาระจ่าย ค่าดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นระหว่างวันที่ 5 มกราคม 2554 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2555 ผลการดำเนินการทางวินัยเห็นว่า นาง ส. ในฐานะผู้บังคับบัญชาที่มีหน้าที่ในการติดตามงานจากเจ้าหน้าที่ผู้ได้รับมอบหมายงานจนกว่าจะเสร็จสิ้น กระบวนการ แต่ไม่ใช้ความรอบคอบตามวิสัยและพฤติการณ์ในการติดตามสอบถามความก้าวหน้าและความสำเร็จของ ผลงาน จนทำให้กรุงเทพมหานครได้รับความเสียหายในการต้องรับภาระดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นในช่วงระยะเวลาที่ไม่มีการ ดำเนินงาน พฤติการณ์ถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือ ความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่และรักษาประโยชน์ของทางราชการ ตามมาตรา 82 (3) และมาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 สมควรได้รับโทษภาคทัณฑ์ แต่นาง ส. ได้ติดตามงานด้วยวาจาอยู่เป็นครั้งคราวจึงไม่ใช่กรณีที่เพิกเฉย หรือละทิ้งงานดังกล่าว อีกทั้งยอมรับว่าตนบกพร่อง ในการดำเนินการเรื่องนี้และจะใช้ความระมัดระวังและความรอบคอบให้มากขึ้น จึงให้งดโทษเป็นว่ากล่าวตักเตือน และ ผลการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง เห็นว่า ผู้ร้องทุกข์ได้รับมอบหมายให้ดูแลเรื่องละเมิด แต่ไม่ดำเนินการรายงาน ผลการตรวจสอบพร้อมความเห็นของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครทราบ โดยไม่ชักช้า จึงเป็นกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ไม่ดำเนินการจนครบกระบวนการละเมิดซึ่งเป็นขั้นตอนที่จำเป็นต้องดำเนินการ ให้เสร็จก่อนจึงจะเริ่มทำการเบิกจ่ายเงินใช้ค่าเสียหายให้แก่บุคคลภายนอกได้ อีกทั้งไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนาง ส. ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่ได้ติดตามความคืบหน้าของงานด้วยวาจา ทำให้กรุงเทพมหานครได้รับความเสียหายในการ ต้องรับภาระดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นในช่วงระยะเวลาที่ไม่มีการดำเนินงาน พฤติการณ์ถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่และรักษา ประโยชน์ของทางราชการ ตามมาตรา 82 (3) และมาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 สมควรได้รับโทษภาคทัณฑ์ แต่เป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อยมีเหตุอันควรงดโทษโดยให้ว่ากล่าวตักเตือน ผู้อำนวยการเขตจึงมีคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 25 มกราคม 2564 ให้งดโทษเป็นว่ากล่าวตักเตือน ผู้ร้องทุกข์

จึงร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าคำสั่งดังกล่าวไม่เหมาะสม ไม่เป็นธรรม ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้กระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหาตั้งแต่วัน

เรื่องร้องทุกข์นี้มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยว่าคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 25 มกราคม 2564 ให้งดโทษ เป็นว่ากล่าวตักเตือนผู้ร้องทุกข์ เป็นคำสั่งที่เหมาะสม เป็นธรรมต่อผู้ร้องทุกข์หรือไม่

กรณีที่ผู้ร้องทุกข์อ้างว่า การดำเนินการกรณีละเมิดของทางราชการมีหลายขั้นตอน แต่ละขั้นตอนจะต้องมีคำสั่ง คำวินิจฉัยจากผู้บังคับบัญชาที่สั่งโดยชอบด้วยกฎหมาย กฎ และระเบียบวิธีปฏิบัติ การสั่งการรวมทั้งการมอบหมายงานในแต่ละขั้นตอนของเรื่องละเมิดโดยเฉพาะขั้นตอนการรายงานผู้บริหารระดับสูงขึ้นไป กระบวนการเบิกจ่ายเงินเพื่อชดเชยเยียวยาค่าเสียหายให้กับประชาชนผู้ถูกละเมิดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐต้องสั่งการเป็นลายลักษณ์อักษรหรือหนังสือเท่านั้น การที่นาง ส. หัวหน้าฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ อ้างว่าสั่งการด้วยวาจา จึงไม่อาจเชื่อถือและรับฟังได้ นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 25 พฤษภาคม 2553 เรื่อง มอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบแก่ข้าราชการ ฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ กำหนดว่า กลุ่มงานกวาด รับผิดชอบดูแลด้านการกวาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของพื้นที่สำนักงานเขตทั้งหมด เจ้าหน้าที่กลุ่มงาน ประกอบด้วย 1. นาง ส. เจ้าหน้าที่งานรักษาความสะอาด 6 ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้ากลุ่มงาน... 2. ผู้ร้องทุกข์ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่งานรักษาความสะอาด 5 ปฏิบัติหน้าที่ผู้ช่วยหัวหน้ากลุ่มงาน มีหน้าที่ปฏิบัติงานและรับผิดชอบ ดังนี้ - ปฏิบัติหน้าที่แทนหัวหน้ากลุ่มงาน ในกรณีที่หัวหน้ากลุ่มงานไม่อยู่หรืออยู่แต่ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้, - ควบคุม กำกับ ดูแลยานพาหนะและการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ด้านการกวาด ในพื้นที่ตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ, - ตรวจสอบ แก้ไขปัญหาข้อขัดข้องและข้อร้องเรียนที่เกี่ยวกับงานในหน้าที่ รวมทั้งวางแผนการรักษาความสะอาดให้เป็นไปตามนโยบายของคณะผู้บริหารอย่างมีประสิทธิภาพ, - เป็นเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการในเรื่องละเมิดของฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ... ฯลฯ กรณีการดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องนาย ส. ลูกจ้างประจำตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์เก็บขนมูลฝอยสังกัดสำนักงานเขต ขณะออกปฏิบัติหน้าที่เก็บขนมูลฝอยได้เกิดอุบัติเหตุเฉี่ยวชนรถคันอื่น ๆ จำนวน 8 คันนี้ สำนักงานเขตได้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด และกรุงเทพมหานครได้รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ได้มีหนังสือประทับตรา ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2553 ถึงกรุงเทพมหานครแจ้งว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นชอบตามความเห็นของกรุงเทพมหานครว่านาย ส. มิได้จงใจและประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง แต่ให้กรุงเทพมหานครพิจารณาว่าการกระทำของนาย ส. เข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยหรือไม่ด้วย สำนักงานเขตได้รับหนังสือประทับตราของสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว เมื่อวันที่ 4 มกราคม 2554 ผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตปฏิบัติราชการแทนผู้อำนวยการเขตบันทึกสั่งการมอบหมายให้ฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะดำเนินการนาง ส. หัวหน้าฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ บันทึกสั่งการวันที่ 5 มกราคม 2554 มอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์ดำเนินการต่อไป กรณีจึงถือว่างาน ส. ผู้บังคับบัญชาของผู้ร้องทุกข์ได้สั่งการเป็นลายลักษณ์อักษรมอบหมายให้

ผู้ร้องทุกข์ดำเนินการในเรื่องละเมิด วิทยานาย ส. โดยชอบแล้ว ผู้ร้องทุกข์จึงต้องปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย ที่ผู้ร้องทุกข์อ้างว่านาง ส. สั่งการด้วยวาจาไม่อาจเชื่อถือและรับฟังได้นั้น นาง ส. ให้ถ้อยคำว่าเมื่อมอบหมายงานให้ ผู้ร้องทุกข์แล้วได้ติดตามทวงถามด้วยวาจาถึงความคืบหน้าการดำเนินการเรื่องงานที่มอบหมายมาโดยตลอด การติดตาม ทวงถามด้วยวาจา จึงมิใช่กรณีที่นาง ส. สั่งการด้วยวาจาแต่อย่างใด ข้อที่ผู้ร้องทุกข์อ้างว่านาง ส. สั่งการด้วยวาจา ไม่อาจเชื่อถือและรับฟังได้ จึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีที่ผู้ร้องทุกข์ได้ร้องทุกข์ว่าเมื่อนาง ส. มอบหมายงานเรื่องละเมิดให้หัวหน้ากลุ่มงานธุรการ เอกสาร เกี่ยวกับเรื่องละเมิดกรณีนี้อยู่ในความครอบครองเก็บรักษาและดำเนินการของกลุ่มงานธุรการโดยการมอบหมายของ นาง ส. จึงไม่อาจกล่าวได้ว่าเอกสารหรืองานกรณีละเมิดดังกล่าวอยู่ในครอบครอง หรือความรับผิดชอบของผู้ร้องทุกข์ และเป็นไปไม่ได้ที่ผู้ร้องทุกข์จะต้องไปติดตามงานดังกล่าว นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามหนังสือสำนักกฎหมายและคดี ลงวันที่ 3 มิถุนายน 2553 ได้ระบุข้อความว่า ปลัดกรุงเทพมหานครได้มีข้อสั่งการว่า เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยแจ้งผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบ ทางละเมิดวิทยานาย ส. แล้ว ให้สำนักงานเขตรายงานผลการตรวจสอบพร้อมความเห็นให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ทราบพร้อมทั้งขออนุมัติจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหาย สำนักงานเขตรับทราบหนังสือสำนักกฎหมายและคดี ที่มีข้อสั่งการของปลัดกรุงเทพมหานครดังกล่าวแล้ว กรณีนี้ตามทางสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ร้องทุกข์ได้ชี้แจงว่า ในขณะที่ได้รับมอบหมายจากนาง ส. ให้ดำเนินการตามหนังสือประทับตราสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2553 ที่แจ้งผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดวิทยานาย ส. ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวง มหาดไทยว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเห็นชอบด้วยกับกรุงเทพมหานครให้ดำเนินการเบิกจ่ายค่าสินไหมทดแทน ให้แก่ผู้เสียหาย ผู้ร้องทุกข์เห็นว่าเป็นการขออนุมัติเบิกจ่ายค่าเสียหายซึ่งเป็นขั้นตอนในการคำนวณยอดเงิน ดอกเบี้ย และดำเนินการเบิกจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหาย เป็นขั้นตอนที่พ้นจากความรับผิดชอบของผู้ร้องทุกข์แล้ว อีกทั้งการดำเนินการเรื่องละเมิดวิทยานาย ส. นั้น ผู้ร้องทุกข์ได้ดำเนินการตามที่ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบทางละเมิด มีการรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวง มหาดไทยแล้ว ถือว่าการดำเนินการเรื่องละเมิดนี้ผู้ร้องทุกข์ได้ดำเนินการตามหน้าที่เสร็จทุกขั้นตอน การดำเนินการเบิก จ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายเป็นเพียงการดำเนินการต่อในขั้นตอนการคำนวณดอกเบี้ยและทำเรื่องเบิกจ่ายเงิน ให้กับผู้ถูกละเมิดต่อไปซึ่งต้องมอบหมายให้กลุ่มงานธุรการ ทั้งนี้ เมื่อวันที่ 6 มกราคม 2554 ซึ่งเป็นวันถัดจากวันที่ ผู้ร้องทุกข์ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการ ตามหนังสือประทับตราของสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยฉบับดังกล่าว ผู้ร้องทุกข์ได้เข้าพบนาง ส. หัวหน้าฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะเพื่อแจ้งเหตุผลและคืนเรื่องโดยส่งมอบ ให้หัวหน้ากลุ่มงานธุรการในห้องทำงานของนาง ส. หลังจากวันดังกล่าวผู้ร้องทุกข์ก็ไม่เคยได้รับการสั่งการใด ๆ อีก คำให้การของผู้ร้องทุกข์ดังกล่าวสอดคล้องกับคำชี้แจงของนาง ส. ว่าหลังจากที่มอบหมายงานให้ผู้ร้องทุกข์แล้ว ต่อมา ผู้ร้องทุกข์ได้เข้าพบนาง ส. พร้อมกับนาย ว. หัวหน้ากลุ่มงานธุรการ เพื่อแจ้งว่าผู้ร้องทุกข์จะมอบหมายให้นาย ว. ดำเนินการเรื่องนี้ต่อไป และก่อนที่ผู้ร้องทุกข์จะย้ายไปดำรงตำแหน่งต่างสำนักงานเขตได้แจ้งด้วยวาจาให้นาง ส.

ทราบว่าได้มอบหมายงานดังกล่าวให้นาย ว. ดำเนินการ แต่ไม่ได้ทำบันทึกส่งมอบงานเป็นลายลักษณ์อักษร หลังจากผู้ร้องทุกข์ย้ายไปแล้วก็ไม่ได้มอบหมายให้เจ้าหน้าที่รายอื่นรับผิดชอบงานนี้แทนผู้ร้องทุกข์ เมื่อพิจารณาคำให้การของผู้ร้องทุกข์และนาง ส. ข้างต้นประกอบกับหนังสือสำนักงานกฎหมายและคดี ลงวันที่ 3 มิถุนายน 2553 ที่ได้มีข้อสั่งการของปลัดกรุงเทพมหานครว่า เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยแจ้งผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด รายงานนาย ส. แล้วให้สำนักงานเขต รายงานผลการตรวจสอบพร้อมความเห็นให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครทราบ พร้อมทั้งขออนุมัติจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหาย จึงย่อมมีเหตุผลที่ผู้ร้องทุกข์จะเข้าใจว่าตามหนังสือประทับตราสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2553 ที่แจ้งว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเห็นชอบด้วยกับกรุงเทพมหานครให้ดำเนินการเบิกจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายนั้น เป็นขั้นตอนในการคำนวณยอดเงินดอกเบี้ย และดำเนินการเบิกจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้ถูกละเมิดต้องมอบหมายให้กลุ่มงานธุรการเป็นผู้ดำเนินการ ผู้ร้องทุกข์จึงได้คืนเรื่องให้นาง ส. เพื่อส่งมอบให้หัวหน้ากลุ่มงานธุรการ แม้ไม่ปรากฏหลักฐานชัดเจนว่าผู้ร้องทุกข์ส่งคืนหนังสือประทับตราสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2553 พร้อมเอกสารกรณีละเมิดรายงานนาย ส. ให้หัวหน้ากลุ่มงานธุรการ ในห้องทำงานของนาง ส. เมื่อไร แต่เมื่อพิจารณาว่าหลังจากที่ผู้ร้องทุกข์ได้ส่งคืนเอกสารกรณีละเมิดรายงานนาย ส. แล้ว หลังจากนั้นสำนักงานเขตได้มีหนังสือ ลงวันที่ 15 มีนาคม 2554 ถึงผู้อำนวยการสำนักงบประมาณกรุงเทพมหานครแจ้งว่า ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเห็นชอบรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดรายงานนาย ส. ต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายจำนวน 5 ราย เป็นเงิน 422,885 บาท สำนักงานเขตเห็นควรขออนุมัติเบิกจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวเพื่อจ่ายเป็นเงินชำระหนี้ละเมิด ไม่ปรากฏว่าใครเป็นผู้ดำเนินการจัดทำหนังสือสำนักงานเขตขออนุมัติเบิกจ่ายเงินชำระหนี้ละเมิดฉบับนี้ แต่ตามคำชี้แจงของนาง ส. ว่าหนังสือสำนักงานเขต ขออนุมัติเบิกจ่ายเงินชำระหนี้ละเมิดฉบับนี้น่าจะดำเนินการ โดยนาย ว. คำชี้แจงของนาง ส. ดังกล่าวเป็นข้อยืนยันว่าผู้ร้องทุกข์ได้ส่งคืนหนังสือประทับตราสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2553 พร้อมเอกสารกรณีละเมิดรายงานนาย ส. ให้นาง ส. จริง และนาง ส. มอบให้นาย ว. ดำเนินการต่อไป ทำให้นาย ว. เป็นผู้ดำเนินการจัดทำหนังสือสำนักงานเขต ลงวันที่ 15 มีนาคม 2554 ถึงผู้อำนวยการสำนักงบประมาณกรุงเทพมหานคร ขออนุมัติเบิกจ่ายเงินชำระหนี้ละเมิดซึ่งการขออนุมัติเบิกจ่ายเงินเพื่อการชำระหนี้ละเมิดครั้งนี้ไม่ได้แนบหนังสือประทับตราสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2553 พร้อมไปด้วยแต่อย่างใด เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าเอกสารกรณีละเมิดรายงานนาย ส. และหนังสือประทับตราสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2553 ไม่ได้อยู่ในความครอบครองของผู้ร้องทุกข์ การที่สำนักงานเขตมีหนังสือขออนุมัติเบิกจ่ายเงินชำระหนี้ละเมิดโดยไม่ได้ส่งหนังสือประทับตราสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2553 พร้อมไปกับหนังสือขออนุมัติเบิกจ่ายเงินชำระหนี้ละเมิด จึงเป็นความบกพร่องของผู้ดำเนินการจัดทำหนังสือขออนุมัติเบิกจ่ายเงินชำระหนี้ละเมิด ครั้งนี้ กรณีไม่อาจกล่าวโทษว่าหนังสือประทับตราสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2553 อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ร้องทุกข์และผู้ร้องทุกข์ไม่ดำเนินการจนครบกระบวนการละเมิดซึ่งเป็นขั้นตอนที่จำเป็นต้องดำเนินการให้เสร็จก่อนจึงจะเริ่มทำการเบิกจ่ายเงินชดเชยค่าเสียหายให้แก่บุคคลภายนอก ดังนั้น ที่ผู้ร้องทุกข์อ้างว่าเอกสารเกี่ยวกับเรื่องละเมิดกรณีนี้อยู่ในความครอบครองเก็บรักษาและดำเนินการของกลุ่มงานธุรการไม่อาจกล่าวได้ว่า

เอกสารหรืองานกรณีละเมิดนี้อยู่ในครอบครองหรือความรับผิดชอบของผู้ร้องทุกข์ที่จะต้องติดตามงานดังกล่าว จึงเป็นข้ออ้างที่รับฟังได้

สำหรับข้อที่ร้องทุกข์ว่า กรณีเรื่องนี้เกิดจากความบกพร่องของนาง ส. หัวหน้าฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ นาย ว. หัวหน้ากลุ่มงานธุรการ และนางสาว อ. เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป 5 และอาจารย์ถึงเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีขณะนั้น ในการไม่ช่วยกันปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีแก่ราชการ ปฏิบัติงานล่าช้า ทำให้กรุงเทพมหานครต้องจ่ายดอกเบี้ยเพิ่มขึ้น นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การชดใช้ค่าเสียหายแก่บุคคลภายนอกในกรณีละเมิด พ.ศ. 2531 ข้อ 7 วรรคสอง กำหนดว่า ให้ปลัดกรุงเทพมหานครเป็นผู้พิจารณาอนุมัติจ่ายเงินชดใช้ค่าเสียหายตามความเหมาะสมได้ภายในวงเงินไม่เกิน 50,000 บาท ในกรณีที่วงเงินเกิน 50,000 บาท ให้ขออนุมัติผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร และตามหนังสือสำนักกฎหมายและคดี ลงวันที่ 3 มิถุนายน 2553 ที่ผู้อำนวยการสำนักกฎหมายและคดี ได้รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดรายนาย ส. ต่อปลัดกรุงเทพมหานคร โดยได้เสนอความเห็นว่าเป็นที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยแจ้งผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดแล้วให้สำนักงานเขตรายงานผลการตรวจสอบพร้อมความเห็นให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครทราบพร้อมทั้งขออนุมัติจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหาย ปลัดกรุงเทพมหานครเห็นชอบและได้แจ้งให้สำนักงานเขตทราบแล้ว ดังนั้นเมื่อหนังสือประทับตราสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2553 แจ้งว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณารายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดแล้วเห็นชอบตามความเห็นของกรุงเทพมหานคร ว่านาย ส. ไม่ได้กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง แต่ให้กรุงเทพมหานครพิจารณาว่าการกระทำของนาย ส. เข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยหรือไม่ด้วย สำนักงานเขตได้รับหนังสือประทับตราของสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว เมื่อวันที่ 4 มกราคม 2554 แล้วจะต้องรายงานผลการตรวจสอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครทราบพร้อมทั้งขออนุมัติจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหาย และจะต้องพิจารณาดำเนินการทางวินัยนาย ส. ด้วย กรณีนี้ปรากฏว่า สำนักงานเขตได้รับหนังสือประทับตราของสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว เมื่อวันที่ 4 มกราคม 2554 แล้ว ผู้อำนวยการเขตมีหนังสือสำนักงานเขต ลงวันที่ 15 มีนาคม 2554 ถึงผู้อำนวยการสำนักงบประมาณกรุงเทพมหานคร ขออนุมัติเบิกจ่ายเงินจำนวน 422,885 บาท เพื่อจ่ายชำระหนี้ละเมิดแก่ผู้เสียหาย แต่มิได้รายงานผลการตรวจสอบและความเห็นของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยตามหนังสือประทับตราสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2553 พร้อมไปด้วย แต่สำนักงบประมาณกรุงเทพมหานครมีหนังสือ ลงวันที่ 7 เมษายน 2554 ส่งเรื่องคืนโดยทักท้วงว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้ให้กรุงเทพมหานครพิจารณาว่าการกระทำของนาย ส. เข้าข่ายมีความผิดทางวินัยหรือไม่ สำนักงบประมาณกรุงเทพมหานครจึงขอทราบผลการพิจารณาทางวินัยเพื่อประกอบการพิจารณาเบิกจ่ายเงิน การส่งเรื่องคืนสำนักงานเขตดังกล่าว ได้เกิดขึ้นภายหลังจากที่ผู้ร้องทุกข์ได้ย้ายไปดำรงตำแหน่งที่ต่างสำนักงานเขตแล้ว เมื่อสำนักงานเขตได้รับเรื่องคืนมาแล้วควรจะต้องดำเนินการตามข้อทักท้วงของสำนักงบประมาณกรุงเทพมหานครโดยเร็ว แต่ไม่ปรากฏว่าฝ่ายรักษา

ความสะอาดและสวนสาธารณะ สำนักงานเขตได้ดำเนินการเรื่องนี้ต่อไปอย่างไร โดยนาง ส. ได้ชี้แจงว่า เนื่องจากสำนักงบประมาณกรุงเทพมหานครแจ้งว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยให้กรุงเทพมหานครพิจารณาว่าการกระทำของ นาย ส. เข้าข่ายมีความผิดทางวินัยหรือไม่ เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาขออนุมัติจัดสรรเงินงบประมาณจำนวน 422,885 บาท ชำระหนี้ละเมิด ทำให้เข้าใจมาโดยตลอดว่าจะต้องดำเนินการทางวินัยนาย ส. ให้เสร็จสิ้นก่อนแล้วนำผลการพิจารณาทางวินัยมาประกอบหลักฐานขออนุมัติจัดสรรงบประมาณได้ ประกอบกับช่วงระยะเวลานั้นนาย ว. เจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเรื่องการขออนุมัติจัดสรรงบประมาณเรื่องนี้จะเกษียณอายุราชการในวันที่ 30 กันยายน 2554 มีภาระงานรับผิดชอบจำนวนมากก่อนเกษียณทำให้ไม่สามารถติดตามเรื่องนี้อย่างใกล้ชิด อีกทั้งเกิดอุทกภัยในพื้นที่เขต เมื่อปลายเดือนตุลาคม – ธันวาคม 2554 อันเป็นเรื่องสำคัญเร่งด่วนเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่แต่ละคนไม่สามารถปฏิบัติงานประจำของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพส่งผลให้การดำเนินการคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนไม่คืบหน้าตามไปด้วย ต่อมาประมาณปี 2555 ผู้เสียหายรายหนึ่งมาสอบถามความคืบหน้าการเบิกจ่ายเงินคดีใช้ค่าเสียหาย ตนจึงมอบหมายให้กลุ่มงานธุรการดำเนินการ ต่อมาผู้อำนวยการเขตได้มีหนังสือสำนักงานเขต ลงวันที่ 25 มิถุนายน 2555 ถึงผู้อำนวยการสำนักงบประมาณกรุงเทพมหานคร ขออนุมัติจัดสรรเงินงบประมาณจ่ายเป็นค่าเสียหายกรณีละเมิดรายนี้เป็นครั้งที่สอง ดังนี้ เมื่อพิจารณาว่าสำนักงบประมาณกรุงเทพมหานครมีหนังสือลงวันที่ 7 เมษายน 2554 ส่งเรื่องละเมิดราย นาย ส. คืนสำนักงานเขต พร้อมกับคำทักท้วงแล้ว สำนักงานเขตเพิ่งจะมีหนังสือลงวันที่ 25 มิถุนายน 2555 ขออนุมัติเบิกจ่ายเงินเพื่อชำระหนี้ละเมิดแก่ผู้เสียหาย อันล่วงเลยเวลานับแต่วันที่สำนักงบประมาณกรุงเทพมหานครส่งเรื่องละเมิดคืนถึง 1 ปีกว่า ยิ่งกว่านั้นหนังสือสำนักงานเขต ลงวันที่ 25 มิถุนายน 2555 ขออนุมัติเบิกจ่ายเงินเพื่อชำระหนี้ละเมิดแก่ผู้เสียหายครั้งที่สองนี้ ก็ยังไม่มีผลการพิจารณาของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยตามหนังสือประทับตราสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2553 ให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครทราบอีกด้วย ทำให้สำนักงบประมาณกรุงเทพมหานครต้องมีหนังสือขอผลการพิจารณาของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เพื่อประกอบการพิจารณา นอกจากนี้ยังเกิดความล่าช้าในขั้นตอนการดำเนินการเรื่องนี้อีกหลายขั้นตอน จนในท้ายที่สุดสำนักงานเขตจึงได้มีหนังสือฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ ลงวันที่ 2 ตุลาคม 2555 ถึงหัวหน้าฝ่ายการคลัง ขอจัดสรรเงินคดีใช้ให้ผู้เสียหาย ดังนั้น ความล่าช้าของเรื่องการขออนุมัติเบิกจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสียหายกรณีละเมิด ราย นาย ส. จึงมิได้มีสาเหตุมาจากผู้ร้องทุกขมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของนาง ส. ผู้บังคับบัญชา และมีได้มีสาเหตุจากผู้ร้องทุกขมิได้ดำเนินการรายงานผลการตรวจสอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครทราบแต่อย่างใด แต่เป็นความล่าช้าจากการดำเนินการของฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะและสำนักงานเขตเอง ดังนั้น ที่ผู้ร้องทุกขอ้างว่ากรณีเรื่องนี้เกิดจากความบกพร่องของนาง ส. หัวหน้าฝ่ายรักษาความสะอาดและสวนสาธารณะ นาย ว. หัวหน้ากลุ่มงานธุรการ และนางสาว อ. เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป 5 และอาจรวมถึงเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีขณะนั้น ในการไม่ช่วยกันปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีแก่ราชการ ปฏิบัติงานล่าช้าทำให้กรุงเทพมหานครต้องจ่ายดอกเบี้ยเพิ่มขึ้น จึงรับฟังได้

โดยสรุป ด้วยพยานหลักฐานและเหตุผลดังที่ได้วินิจฉัยข้างต้นข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้ร้องทุกขปฏิบัติหน้าที่โดยชอบแล้ว มิได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวตักเตือน การที่คู่กรณีในการร้องทุกขมีหนังสือว่ากล่าวตักเตือน

โดยฟังว่าผู้ร้องทุกข์มิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของนาง ส. ผู้บังคับบัญชา และมีได้ดำเนินการรายงานผลการตรวจสอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครทราบจนเป็นเหตุให้กรุงเทพมหานครต้องรับภาระจ่ายค่าดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นระหว่างวันที่ 5 มกราคม 2554 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2555 จึงเป็นการรับฟังข้อเท็จจริงที่ไม่ถูกต้อง ไม่เป็นธรรมแก่ผู้ร้องทุกข์ ร้องทุกข์ฟังขึ้น

จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 25 มกราคม 2564 เรื่อง งดโทษข้าราชการที่ให้งดโทษภาคทัณฑ์เป็นว่ากล่าวตักเตือนผู้ร้องทุกข์ โดยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับคำวินิจฉัย

เรื่องแดงที่ 32 (ร)/2564

ร้องทุกข์กรณีผู้ร้องมิใช่ผู้มีสิทธิร้องทุกข์

คำร้องทุกข์และคำขอ

ผู้ร้องมีอาชีพพนักงานนิติบุคคลหมู่บ้านเศรษฐสิริ วงแหวน – สุขาภิบาล 2 ได้มีหนังสือเรียนร้องเรียนผลการดำเนินการทางวินัย นาย ท. ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งพนักงานเทคนิคปฏิบัติงาน ฝ่ายเทคนิคสังกัดสำนักงานเขต โดยผู้ร้องได้ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครและปลัดกรุงเทพมหานคร กรณีข้าราชการประพฤติชั่ว ความว่า “เมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม 2561 ผู้ร้องได้คบหาเป็นแฟนกับนาย ท. โดยเข้าใจผิดว่านาย ท. ไม่มีภรรยาที่อยู่กินฉันท์สามีภรรยา ต่อมาผู้ร้องได้สืบทราบว่าคุณนาย ท. มีภรรยาที่อยู่กินด้วยกัน 2 คน และมีบุตร 2 คน ผู้ร้องจึงได้ขอเลิกยุ่งเกี่ยวกับนาย ท. แต่นาย ท. ไม่ยินยอมมีการข่มขู่ว่าจะนำคลิปวิดีโอที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยกันไปเผยแพร่ให้อับอาย ทำร้ายร่างกาย กักขังหน่วงเหนี่ยว ข่มขู่ด้วยอาวุธปืน ตลอดจนทำลายทรัพย์สินของผู้ร้อง ผู้ร้องได้มีการแจ้งความดำเนินคดีกับนาย ท. ไว้หลายครั้ง ในท้องที่สถานีตำรวจนครบาล เนื่องจากเกรงว่าจะไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ผู้ร้องเห็นว่านาย ท. เป็นข้าราชการแต่ประพฤติตัวไม่เหมาะสมกับตำแหน่ง จึงขอให้มีการสอบสวนและลงโทษทางวินัย” ต่อมาผู้อำนวยการเขตจึงได้มีคำสั่งสำนักงานแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงนาย ท. ซึ่งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้มีหนังสือเชิญผู้ร้องมาให้ข้อมูลข้อเท็จจริงกรณีข้าราชการประพฤติชั่ว รายนาย ท. ในวันที่ 1 ตุลาคม 2563 ต่อมาวันที่ 11 พฤศจิกายน 2563 ผู้ร้องได้มีหนังสือติดตามความคืบหน้าเรื่องร้องเรียนข้าราชการประพฤติชั่ว ซึ่งผู้ร้องได้รับคำชี้แจงเป็นหนังสือสำนักงานเขต ลงวันที่ 21 ธันวาคม 2563 เรียน ปลัดกรุงเทพมหานคร เรื่อง ติดตามความคืบหน้าเรื่องร้องเรียนข้าราชการประพฤติชั่ว ว่า ปัจจุบันอยู่ระหว่างการดำเนินการทางวินัย ซึ่งต่อมากลคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้มีหนังสือสำนักงานเขตลงวันที่ 21 ธันวาคม 2563 เชิญผู้ร้องมาให้ข้อมูลต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่มีร้ายแรงในวันที่ 23 ธันวาคม 2563 โดยหลังจากผู้ร้องมาพบและให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่มีร้ายแรงแล้ว ผู้ร้องได้มีหนังสือลงวันที่ 18 มกราคม 2564 เรียน ผู้ว่าราชการ

กรุงเทพมหานคร ความว่าขอให้พิจารณาทบทวนกระบวนการสอบสวนวินัยข้าราชการ เนื่องจากเกรงว่าจะไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการสอบสวนเพราะหนังสือเชิญมาให้ถ้อยคำอ้างถึงคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ทำให้ผู้ร้องเข้าใจว่าแนวทางการสอบสวนครั้งนี้กำหนดไว้แล้วว่านาย ท. กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ผู้ร้องจึงสงสัยว่าเป็นผลจากการสืบสวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการชุดแรกหรืออย่างไร จึงกำหนดแนวทางการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ซึ่งการสอบสวนก็จะดำเนินการภายใต้กรอบของความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ทำให้ผลการสอบสวนสรุปได้ว่านาย ท. มีความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และมีข้อสังเกตอีกว่าผู้ร้องไม่มีโอกาสทราบว่ นาย ท. ให้การและนำเสนอพยานหลักฐานประกอบข้อเท็จจริงอย่างไร ขณะที่นาย ท. ทราบข้อกล่าวหา ถ้อยคำข้อเท็จจริง และพยานหลักฐานที่ผู้ร้องให้แก่คณะกรรมการสอบสวนเพื่อให้การแก้ข้อร้องเรียน ทำให้ผู้ร้องเสียโอกาสในการหักล้าง ถ้อยคำที่นาย ท. อ้าง ซึ่งอาจส่งผลให้ข้อสรุปของคณะกรรมการสอบสวนแตกต่างไปจากความเป็นจริงที่คณะกรรมการสอบสวนพึงได้รับและใช้ประกอบการพิจารณากำหนดโทษ ต่อมาผู้อำนวยการเขตได้มีหนังสือลงวันที่ 24 มีนาคม 2564 เรื่อง การพิจารณาทบทวนกระบวนการสอบสวนวินัยข้าราชการ ถึงผู้ร้อง แจ้งว่าสำนักงานเขตพิจารณากระบวนการสอบสวนทางวินัยข้าราชการรายนาย ท. แล้วเห็นว่า เป็นไปตามมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ประกอบมาตรา 91 และมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กระบวนการดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาที่มีความยุติธรรม และโปร่งใส ซึ่งผลการดำเนินการทางวินัยพบว่า นาย ท. ได้กระทำความผิดจริง ในกรณีมีครอบครัวและบุตรอยู่ในความรับผิดชอบแล้ว ไปมีสัมพันธ์คบหากับหญิงอื่นอย่างลึกซึ้ง เป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมขัดต่อพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มาตรา 80 และมาตรา 82 (10) และได้ลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการร้อยละ 4 เป็นเวลา 3 เดือน

ผู้ร้องจึงได้มีหนังสือลงวันที่ 7 เมษายน 2564 อุทธรณ์ผลการดำเนินการทางวินัยกรณีนาย ท. ต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ว่า ผู้ร้องยังมีข้อสงสัยเคลือบแคลงในความยุติธรรม เป็นธรรม และโปร่งใส ด้วยเหตุว่าผู้ร้องได้ร้องเรียนข้าราชการประพฤติชั่วหลายประเด็น เช่น ช่มชู้ ทำร้ายร่างกาย ซึ่งมีพยานหลักฐานจากมูลคดีที่อัยการสั่งฟ้องเป็นคดีอาญาต่อศาลจังหวัดมินบุรี การฟ้องร้องคดีแพ่งฐานทำละเมิดต่อศาลจังหวัดมินบุรี ซึ่งศาลเห็นว่าคดีมีมูลและรับฟ้องแล้ว การเข้าไปสถานที่พักอาศัยของผู้ร้องในยามวิกาล ทำลายทรัพย์สิน เป็นเรื่องร้องทุกข์กล่าวโทษที่สถานีตำรวจนครบาล ซึ่งนาย ท. ได้เจรจาขอไกล่เกลี่ยชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ร้องแล้ว ตลอดจนความประพฤติที่ไม่เหมาะสมในสถานที่ต่าง ๆ เช่น ใช้อาวุธวะเพศในรถ ในสำนักงานของผู้ร้องขณะอยู่ในเครื่องแบบเจ้าหน้าที่เทศกิจ โดยข่มขู่ผู้ร้องให้ยอมจำนนตลอดมา ซึ่งข้อมูลเหล่านี้ผู้ร้องได้แจ้งแก่คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ซึ่งมีนาง ศ. เป็นประธานให้ทราบ แต่ผลการสอบสวนเป็นเพียงการกระทำที่ไม่เหมาะสม นอกจากนี้นาย ท. ได้เป็นโจทก์ยื่นฟ้องคดีอาญาต่อผู้ร้องฐานแจ้งความเท็จ หมิ่นประมาท โดยอ้างข้อความในหนังสือร้องเรียนของผู้ร้องตลอดทั้งสำนวน และนาย ท. ยืนยันบัญชีพยานระบุนาง ศ. เป็นพยานโจทก์ให้การในวันนัดไต่สวนมูลฟ้อง ซึ่งนาง ศ. มีฐานะเป็นประธานกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ทำให้ผู้ร้องเกิดความเคลือบแคลงสงสัยในความยุติธรรม โปร่งใส ในการดำเนินการทางวินัยกรณีนี้ ต่อมาผู้อำนวยการเขตได้มีหนังสือลงวันที่ 17 มิถุนายน 2564 แจ้งผู้ร้อง เรื่องการอุทธรณ์ผลการดำเนินการทางวินัย รายนาย ท. ว่า ผู้ร้อง

มิได้เป็นผู้ถูกลงโทษทางวินัยจึงถือว่ามิใช่ผู้มีสิทธิยื่นอุทธรณ์ผลการดำเนินการทางวินัย การยื่นอุทธรณ์ผลการดำเนินการทางวินัยกรณีนาย ท. จึงไม่อาจกระทำได้

ผู้ร้องเห็นว่าผู้ร้องเป็นประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนจากการกระทำของข้าราชการกรุงเทพมหานครสังกัดสำนักงานเขต ผู้ร้องได้ดำเนินการร้องเรียนตามสิทธิของประชาชนที่พึงได้รับความยุติธรรม เป็นธรรม และโปร่งใส แต่กลับไม่ได้รับความชัดเจนถึงผลการสอบสวนครบถ้วนทุกประเด็นที่ร้องเรียน มีผลเพียงการกระทำที่ไม่เหมาะสมเท่านั้น ไม่มีการพิจารณาการกระทำทางอาญาซึ่งเข้าข่ายความผิดต่อวินัยข้าราชการแต่อย่างใด ผู้ร้องไม่มีหนทางอื่นใด จึงต้องนำเรื่องทั้งหมดเสนอต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เพื่อขอได้โปรดมีคำสั่งให้ทบวงกระบวนการสอบสวนข้าราชการกรณีนี้ใหม่

คำวินิจฉัย

เรื่องนี้มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่า คำร้องนี้เป็นเรื่องร้องทุกข์ที่อยู่ในอำนาจการพิจารณาวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 มาตรา 37 บัญญัติว่า ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ (1) เสนอแนะต่อ ก.ก. เพื่อให้ ก.ก. ดำเนินการจัดให้มีหรือปรับปรุงนโยบายการบริหารทรัพยากรบุคคลของกรุงเทพมหานครในส่วนที่เกี่ยวกับการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (2) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ตามมาตรา 60 (3) พิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ตามมาตรา 64 (4) พิจารณาเรื่องการคุ้มครองระบบคุณธรรมตามมาตรา 66 (5) ออกกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ข้อบังคับ ระเบียบ หลักเกณฑ์ และวิธีการเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ กฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร และข้อบังคับเมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้ (6) แต่งตั้งบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร กำหนดเพื่อเป็นกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ กรุงเทพมหานคร หรือเป็นกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ กรุงเทพมหานคร (7) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของ ก.พ.ค. ทั้งนี้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ มาตรา 63 บัญญัติว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้ใดมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชา และเป็นกรณีไม่อาจอุทธรณ์ตามส่วนที่ 4 การอุทธรณ์ได้ ผู้นั้นมีสิทธิร้องทุกข์ได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในส่วนนี้ จากบทบัญญัติดังกล่าวผู้มีสิทธิร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จะต้องมิใช่สถานะเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร ตามมาตรา 63 เรื่องนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่านางสาว ธ. ผู้ร้องมีอาชีพเป็นพนักงานนิติบุคคลหมู่บ้านเศรษฐสิริ วงแหวน – สุขุมวิท 2 มิได้มีสถานะเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร จึงไม่มีสิทธิร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ตามนัยมาตรา 63 ดังนั้น เรื่องร้องเรียนดังกล่าวจึงไม่อยู่ในอำนาจที่ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จะพิจารณาวินิจฉัยได้ตามมาตรา 37 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จึงมีคำวินิจฉัยไม่รับเรื่องนี้ไว้พิจารณาและจำหน่ายออกจากสารบบ

เรื่องแดงที่ 32 (ร)/2564

ร้องทุกข์คำสั่งแต่งตั้งข้าราชการและคำสั่งช่วยราชการ

คำร้องทุกข์และคำขอ

ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนายช่างโยธาชำนาญงาน สังกัดสำนักงานเขต ได้ยื่นคำร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร สรุปรว่า เดิมผู้ร้องทุกข์ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนักจัดการงานโยธาชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่าย สังกัดสำนักงานเขต ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2562 เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการ ต่อมาคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้มีคำสั่งยกเลิกการแต่งตั้งดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ 18 มิถุนายน 2562 ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2564 เรื่อง ยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2562 และคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2562 (เฉพาะราย) ต่อมาคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้มีคำสั่งให้ผู้ร้องทุกข์ช่วยราชการ ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2564 เรื่อง ให้ข้าราชการช่วยราชการ และมีคำสั่งแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งนักจัดการงานโยธาชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่าย สังกัดสำนักงานเขต จำนวน 3 ราย ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2564 เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการ ซึ่งผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้นตามเดิมเช่นเดียวกับนาย ก. และนาย ข. อีกทั้งคำสั่งให้ข้าราชการช่วยราชการดังกล่าวข้างต้นไม่ได้ระบุสาเหตุและประโยชน์ที่จะได้รับการช่วยราชการในครั้งนี้อย่างชัดเจน ผู้ร้องทุกข์เห็นว่าผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงมีคำขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2564 เรื่อง ให้ข้าราชการช่วยราชการ และยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2564 เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการ และให้แต่งตั้งผู้ร้องทุกข์ นาย ก. และนาย ข. ดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้นดังเดิม

คำวินิจฉัย

เรื่องร้องทุกข์นี้มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า ผู้ร้องทุกข์ร้องทุกข์ว่าคู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2564 เรื่อง ให้ข้าราชการรักษาการในตำแหน่ง ย้ายผู้ร้องทุกข์ซึ่งดำรงตำแหน่งนายช่างโยธาชำนาญงาน ไปรักษาการในตำแหน่งหัวหน้าฝ่าย สังกัดสำนักงานเขต และได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2564 เรื่อง ให้ข้าราชการช่วยราชการ โดยให้ผู้ร้องทุกข์ไปช่วยราชการที่กอง สังกัดสำนัก ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2564 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2564 นั้น คำสั่งดังกล่าวขาดความชอบธรรม เนื่องจากไม่มีการระบุถึงสาเหตุและเหตุผลว่าเพราะเหตุใดจึงให้ไปช่วยราชการ และเมื่อครบกำหนดระยะเวลาการช่วยราชการตามคำสั่งแล้วจะดำเนินการอย่างไรต่อไป ทำให้ผู้ร้องทุกข์ขาดความเชื่อมั่น ขาดขวัญกำลังใจในการปฏิบัติราชการ และผู้ร้องทุกข์เสียสิทธิและความชอบธรรมในการครองตำแหน่งหัวหน้าฝ่าย จึงมีคำขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2564 เรื่อง ให้ข้าราชการช่วยราชการ

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ตามที่ผู้ร้องทุกข์ได้ร้องทุกข์ว่าผู้ร้องทุกข์เคยผ่านการคัดเลือกตามเกณฑ์การประเมินบนพื้นฐานและวิธีการว่าด้วยความอาวุโสในการดำรงตำแหน่งและได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่าย สังกัดสำนักงานเขต เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2562 แล้วเหตุใดในการพิจารณาแต่งตั้งครั้งนี้ผู้ร้องทุกข์ถึงไม่ได้รับการพิจารณาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งกลับคืนเช่นเดียวกับนาย ก. และนาย ข. และคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2564 เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้มีการดำเนินการเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการ กรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้น ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2564 เป็นลำดับ ดังนี้

คณะอนุกรรมการวิสามัญเกี่ยวกับระบบราชการ การจัดส่วนราชการและค่าตอบแทน ในการประชุม ครั้งที่ 1/2564 เมื่อวันที่ 13 มกราคม 2564 มีมติให้กรุงเทพมหานครพิจารณาดำเนินการตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ที่ให้ดำเนินการคัดเลือกใหม่เฉพาะผู้สมัครตามรายชื่อเดิมในตำแหน่งดังกล่าว คู่กรณีในการร้องทุกข์ จึงได้ดำเนินการคัดเลือกใหม่ โดยคณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร ในการประชุม ครั้งที่ 8/2558 เมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2558 มีมติอนุมัติการปรับปรุงคณะกรรมการคัดเลือกและประเมินบุคคลเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ หรือตำแหน่งประเภททั่วไป ระดับอาวุโส และ มติ ก.ก. ครั้งที่ 1/2560 เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2560 อนุมัติการปรับปรุงองค์ประกอบคณะกรรมการคัดเลือกเฉพาะ องค์ประกอบข้อ 3 จาก “หัวหน้าสำนักงาน ก.ก. หรือ ผู้ช่วยหัวหน้าสำนักงาน ก.ก. เป็นกรรมการ” เป็น “หัวหน้าสำนักงาน ก.ก. หรือผู้ช่วยหัวหน้าสำนักงาน ก.ก. หรือข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ประเภทบริหาร ระดับต้น ที่ปลัดกรุงเทพมหานครมอบหมายเป็นกรรมการ” ดังนั้น องค์ประกอบของคณะกรรมการคัดเลือก จึงประกอบด้วย

- 1) ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ประเภทบริหาร ระดับสูง ที่ปลัดกรุงเทพมหานคร เห็นสมควร เป็นประธาน
- 2) ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ประเภทบริหารหรือประเภทอำนวยการ ที่ปฏิบัติงานหรือเคยปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง จำนวน 1 คน เป็นกรรมการ
- 3) หัวหน้าสำนักงาน ก.ก. หรือ ผู้ช่วยหัวหน้าสำนักงาน ก.ก. หรือข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ประเภทบริหาร ระดับต้น ที่ปลัดกรุงเทพมหานครมอบหมาย เป็นกรรมการ
- 4) ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร หรือหัวหน้าฝ่ายในกองการเจ้าหน้าที่ สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร เป็นเลขานุการ
- 5) เจ้าหน้าที่ของกองการเจ้าหน้าที่ สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร ที่ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ สำนักปลัดกรุงเทพมหานครมอบหมาย จำนวน 2 คน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

สำหรับการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร คู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 17 มีนาคม พ.ศ. 2564 เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย รองปลัดกรุงเทพมหานคร เป็นประธานกรรมการ ผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร เป็นกรรมการ และผู้ช่วยปลัดกรุงเทพมหานคร เป็นกรรมการ คณะกรรมการคัดเลือกได้ดำเนินการตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 6/2554 เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2554 โดยใช้หลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กำหนดในหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708.1/ว 22 ลงวันที่ 30 กันยายน 2540 เป็นแนวทางประกอบการพิจารณาโดยอนุโลม และตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 ซึ่งกำหนดเกณฑ์การประเมินบุคคลโดยคำนึงถึงหลักการ มาตรา 41 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 และตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560 เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2560 เห็นชอบให้กรุงเทพมหานครโดยคณะกรรมการคัดเลือกดำเนินการเพิ่มเติมในการกำหนดแนวทางรายละเอียดการประเมินแต่ละองค์ประกอบโดยให้เป็นไปในแนวทางและมาตรฐานเดียวกันสอดคล้องกับองค์ประกอบตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 และมติ อ.ก.ก. ครั้งที่ 4/2561 เมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2561 เห็นชอบเป็นหลักการให้ดำเนินการคัดเลือกให้เลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ และตำแหน่งประเภททั่วไป ระดับอาวุโส กรณีที่มีผู้ครองตำแหน่งได้ โดยใช้หลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708.1/ว 22 ลงวันที่ 30 กันยายน 2540 และร่วมกันพิจารณาเกณฑ์การประเมินบุคคลเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ผลงาน 2) ศักยภาพ 3) ความประพฤติ และ 4) พฤติกรรมทางจริยธรรม พิจารณากำหนดน้ำหนักคะแนนในแต่ละองค์ประกอบให้ชัดเจนจากค่านิยามเกณฑ์การให้คะแนนแนบท้าย มติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2558 บางองค์ประกอบกำหนดให้พิจารณาจากเอกสารการสมัครคัดเลือกที่มีเกณฑ์การให้คะแนนกำหนดไว้แล้ว โดยองค์ประกอบด้านผลงานซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญควรมีแนวทางการพิจารณาที่ชัดเจน ส่วนข้อมูลอื่นที่ต้องนำมาพิจารณาประกอบอาจจะพิจารณาจากประวัติการรับราชการ เช่น การเข้าสู่ตำแหน่งการดำรงตำแหน่งสายงานที่สมัครคัดเลือกการดำรงตำแหน่งในสายงานต่าง ๆ ตามความเหมาะสม ประวัติทางวินัย เป็นต้น จึงมีมติเห็นชอบร่วมกันในการกำหนดน้ำหนักคะแนนแต่ละองค์ประกอบให้ชัดเจนเป็นมาตรฐานเดียวกันเพื่อใช้เป็นแนวทางการประเมินให้คะแนนในการคัดเลือก

จากพยานเอกสาร คณะกรรมการคัดเลือกได้ประเมินให้คะแนนผู้ร้องทุกข์และผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นดังนี้

1. รองปลัดกรุงเทพมหานคร ประธานกรรมการ

ชื่อ - สกุล	ผลงาน 50 คะแนน	ศักยภาพ คะแนนเต็ม 30 คะแนน				ความ ประพฤติ 10 คะแนน	พฤติกรรม ทางจริยธรรม 10 คะแนน	รวม 100 คะแนน
		ประสพการณั 10 คะแนน	ความรู้ ความสามารถ 10 คะแนน	ข้อเสนอ แนวคิต 5 คะแนน	ลักษณะ ที่จำเป็น 5 คะแนน			
นาย ข.	40	8	10	4	4	10	8	84
นาย ก.	40	6	10	4	4	10	8	82
นาย ฉ.	40	8	10	4	4	10	8	84
ผู้ร้องทุกซ์	40	6	10	4	2	10	8	80

2. ผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร กรรมการ

ชื่อ - สกุล	ผลงาน 50 คะแนน	ศักยภาพ คะแนนเต็ม 30 คะแนน				ความ ประพฤติ 10 คะแนน	พฤติกรรม ทางจริยธรรม 10 คะแนน	รวม 100 คะแนน
		ประสพการณั 10 คะแนน	ความรู้ ความสามารถ 10 คะแนน	ข้อเสนอ แนวคิต 5 คะแนน	ลักษณะ ที่จำเป็น 5 คะแนน			
นาย ข.	40	8	10	4	4	10	8	84
นาย ก.	40	6	10	4	4	10	8	82
นาย ฉ.	30	8	10	3	4	10	8	73
ผู้ร้องทุกซ์	40	6	10	4	3	10	8	81

3. ผู้ช่วยปลัดกรุงเทพมหานคร กรรมการ

ชื่อ - สกุล	ผลงาน 50 คะแนน	ศักยภาพ คะแนนเต็ม 30 คะแนน				ความ ประพฤติ 10 คะแนน	พฤติกรรม ทางจริยธรรม 10 คะแนน	รวม 100 คะแนน
		ประสพการณั 10 คะแนน	ความรู้ ความสามารถ 10 คะแนน	ข้อเสนอ แนวคิต 5 คะแนน	ลักษณะ ที่จำเป็น 5 คะแนน			
นาย ข.	40	8	10	2	5	10	8	83
นาย ก.	40	6	10	4	5	10	8	83
นาย ฉ.	30	8	10	3	5	10	8	74
ผู้ร้องทุกซ์	30	6	10	2	3	10	8	69

ตารางสรุปผลคะแนนของผู้ร้องทุกข์และผู้ได้รับการแต่งตั้ง

ชื่อ - สกุล	ผลงาน 50 คะแนน	ศักยภาพ 30 คะแนน	ความ ประพัตติ 10 คะแนน	พฤติกรรม ทางจริยธรรม 10 คะแนน	รวม 100 คะแนน
นาย ข.	40	25.67	10	8	83.67
นาย ก.	40	24.33	10	8	82.33
นาย ฉ.	33.33	25.67	10	8	77
ผู้ร้องทุกข์	36.67	22	10	8	76.67

คณะกรรมการคัดเลือกทั้ง 3 ราย ได้ให้ถ้อยคำไว้ ดังนี้

1. ปลัดกรุงเทพมหานคร ประธานกรรมการ ได้ให้ถ้อยคำว่า องค์ประกอบด้านผลงาน คะแนนเต็ม 50 คะแนน แยกตามองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ 1) ด้านคุณภาพ ดีมาก 20 คะแนน ดี 16 คะแนน ปานกลาง 12 คะแนน และน้อย 8 คะแนน 2) ด้านประโยชน์ ดีมาก 20 คะแนน ดี 16 คะแนน ปานกลาง 12 คะแนน และน้อย 8 คะแนน และ 3) ด้านความรู้ ดีมาก 10 คะแนน ดี 8 คะแนน ปานกลาง 6 คะแนน และน้อย 4 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560

การนำเสนอผลงาน มองว่าเป็นความสามารถในการเขียน ถ้านำเสนอผลงานที่เป็นงานประจำ จะให้คะแนนในระดับดี 40 คะแนน เพราะทุกคนทำงานอย่างเต็มที่ หากเป็นผลงานระดับชาติหรือระดับโลกจะให้คะแนนในระดับดีมาก 50 คะแนน

ผู้ร้องทุกข์นำเสนอผลงานเรื่อง การยุติอาคารที่ก่อสร้างผิดกฎหมายควบคุมอาคาร นาย ข. นำเสนอผลงานเรื่อง ผลการดำเนินการกับอาคารที่บุกรุกทางเท้า นาย ก. นำเสนอผลงานเรื่อง งานก่อสร้างสะพานทางเลี้ยวขวา ส่วนนาย ฉ. นำเสนอผลงานเรื่อง การแก้ไขปัญหาผลกระทบที่เกิดจากการก่อสร้าง ซึ่งทั้งหมดเป็นงานประจำ จึงให้คะแนนในระดับดี 40 คะแนนเท่ากัน คือ คุณภาพ 16 คะแนน ประโยชน์ 16 คะแนน และความรู้ 8 คะแนน

คะแนนศักยภาพ ด้านประสบการณ์ 10 คะแนน มีองค์ประกอบย่อย 3 ส่วน คือ 1) อายุราชการ 20 ปี ขึ้นไป 4 คะแนน และน้อยกว่า 20 ปี 2 คะแนน 2) การดำรงตำแหน่งระดับ 7ว หรือระดับ 6 สอบ 4 คะแนน และระดับ 6ว หรือระดับ 6 เลื่อนไหล 2 คะแนน และ 3) สายงานตรงครบ/เกิน 5 ปี 2 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560 ส่วนนี้ให้คะแนนตามเกณฑ์

คะแนนศักยภาพ ด้านความรู้ 10 คะแนน มีองค์ประกอบย่อย 3 ส่วน คือ 1) พัฒนาตนเองเพิ่มเติม มีมาก 4 คะแนน และมีน้อย 2 คะแนน 2) ความรู้มีมาก 4 คะแนน และมีน้อย 2 คะแนน และ 3) มีการรักษาการ

2 คะแนน และไม่มี 0 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560

คะแนนศักยภาพ ด้านข้อเสนอ แนวคิด 5 คะแนน พิจารณาจากวิสัยทัศน์ เป้าหมาย แนวทางดำเนินการ ความคิดสร้างสรรค์ และประโยชน์ ระดับดีมาก 5 คะแนน ดี 4 คะแนน ปานกลาง 3 คะแนน และน้อย 2 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560

คะแนนศักยภาพ ด้านคุณลักษณะที่จำเป็น พิจารณาจากภาวะผู้นำ ประสบการณ์ วุฒิการศึกษา การอบรม ความคิดริเริ่มของผู้สมัคร และข้อมูลอื่น ๆ จากเอกสารหมายเลข 1 ข้อ 7, 8, 9 และข้อ 12 ระดับดีมาก 5 คะแนน ดี 4 คะแนน ปานกลาง 3 คะแนน และน้อย 2 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560

ผู้ร้องทุกข้อมีความประพฤติที่ซัดจั่งว่าเรียกรับเงินจากประชาชน จึงให้คะแนนระดับน้อย 2 คะแนน

คะแนนความประพฤติ 10 คะแนน พิจารณาจากพฤติกรรมทางวินัย ไม่มีโทษทางวินัย 10 คะแนน ว่ากล่าวตักเตือนหรือภาคทัณฑ์ 8 คะแนน และลดขั้นเงินเดือนหรือตัดเงินเดือน 6 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560 ส่วนนี้ให้คะแนนตามเกณฑ์

คะแนนพฤติกรรม 10 คะแนน พิจารณาในเรื่องข้าราชการดีเด่นหรือได้รับคำชมเชยจากหน่วยงานภายนอก 10 คะแนน และทั่ว ๆ ไป 8 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560

2. ผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานคร กรรมการ ได้ให้ถ้อยคำว่า องค์ประกอบด้านผลงาน คะแนนเต็ม 50 คะแนน แยกตามองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ 1) ด้านคุณภาพ ดีมาก 20 คะแนน ดี 16 คะแนน ปานกลาง 12 คะแนน และน้อย 8 คะแนน 2) ด้านประโยชน์ ดีมาก 20 คะแนน ดี 16 คะแนน ปานกลาง 12 คะแนน และน้อย 8 คะแนน และ 3) ด้านความรู้ ดีมาก 10 คะแนน ดี 8 คะแนน ปานกลาง 6 คะแนน และน้อย 4 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560

กรรมการคัดเลือกแต่ละท่านจะให้คะแนนตามองค์ประกอบและรวมคะแนนตามเกณฑ์การประเมินบุคคล เพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ/ประเภททั่วไป ระดับอาวุโส หากผลงานที่มีความสำเร็จของงานจะได้คะแนนมาก

ผู้ร้องทุกข์นำเสนอผลงานเรื่อง การยุติอาคารที่ก่อสร้างผิดกฎหมายควบคุมอาคาร เป็นงานที่มีความชัดเจน มีความยุ่งยาก ต้องใช้ความรู้หลายด้านในการเจรจาเพื่อให้คดีเป็นที่ยุติ และมีการประสานงานแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อนจนงานสำเร็จ ถือว่าเป็นคนมีความสามารถมาก จึงให้คะแนนในระดับดี 40 คะแนน คือ คุณภาพ 16 คะแนน ประโยชน์ 16 คะแนน และความรู้ 8 คะแนน

นาย ข. นำเสนอผลงานเรื่อง ผลการดำเนินการกับอาคารที่บุกรุกทางเท้า เป็นผลงานที่ชัดเจนมีขั้นตอนการดำเนินงานและมีผลสำเร็จของงาน เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายเพื่อเจรจากับผู้ค้าที่สร้างร้านค้าบนทางเท้าให้รื้อถอนโครงสร้างร้านค้าออก จึงให้คะแนนในระดับดี 40 คะแนน คือ คุณภาพ 16 คะแนน ประโยชน์ 16 คะแนน และความรู้ 8 คะแนน

นาย ก. นำเสนอผลงานเรื่อง งานก่อสร้างสะพานทางเลีย่วขวา มีความสำเร็จของงานเป็นการแก้ไขปัญหาการก่อสร้างสะพานที่มีสิ่งสาธารณูปโภคต่าง ๆ กีดขวาง ต้องประสานงานให้รื้อย้ายสิ่งกีดขวางเหล่านั้นออกโดยเร็ว ทำให้สามารถก่อสร้างถนนได้สำเร็จภายในเวลาที่กำหนด แม้จะไม่ยุ่งยากมากแต่งานมีความสำเร็จ จึงให้คะแนนในระดับดี 40 คะแนน คือ คุณภาพ 16 คะแนน ประโยชน์ 16 คะแนน และความรู้ 8 คะแนน

ส่วนนาย ฉ. นำเสนอผลงานเรื่อง การแก้ไขปัญหาผลกระทบที่เกิดจากการก่อสร้าง เป็นการแก้ไขผลกระทบของพื้นที่เขตตจจรัลในภาพรวม เป็นงานประจำไม่โดดเด่น ขั้นตอนการดำเนินการเป็นเพียงการตรวจสอบซึ่งเป็นเรื่องทั่วไป เป็นการทำงานตามปกติไม่ได้แก้ปัญหา จึงให้คะแนนในระดับปานกลาง 30 คะแนน คือ คุณภาพ 12 คะแนน ประโยชน์ 12 คะแนน และความรู้ 6 คะแนน

คะแนนศักยภาพ ด้านประสบการณ์ 10 คะแนน มีองค์ประกอบย่อย 3 ส่วน คือ 1) อายุราชการมากกว่า 20 ปีขึ้นไป 4 คะแนน และน้อยกว่า 20 ปี 2 คะแนน 2) การดำรงตำแหน่งระดับ 7ว หรือ ระดับ 6 สอบ 4 คะแนน และระดับ 6ว หรือ ระดับ 6 เลื่อนไหล 2 คะแนน และ 3) สายงานตรงครบ/เกิน 5 ปี 2 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกฯ ประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560 ส่วนนี้ให้คะแนนตามเกณฑ์

คะแนนศักยภาพ ด้านความรู้ 10 คะแนน มีองค์ประกอบย่อย 3 ส่วน คือ 1) พัฒนาตนเองเพิ่มเติม มีมาก 4 คะแนน และมีน้อย 2 คะแนน 2) ความรู้ มีมาก 4 คะแนน และมีน้อย 2 คะแนน และ 3) มีการรักษาการ 2 คะแนน และไม่มี 0 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560

คะแนนศักยภาพ ด้านข้อเสนอ แนวคิด 5 คะแนน พิจารณาจากวิสัยทัศน์ เป้าหมาย แนวทางดำเนินการ ความคิดสร้างสรรค์ และประโยชน์ ระดับดีมาก 5 คะแนน ดี 4 คะแนน ปานกลาง 3 คะแนน และน้อย 2 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560 ส่วนนี้จะพิจารณาว่าข้อเสนอนั้นมีประโยชน์กับ

ทางราชการและสามารถนำไปปฏิบัติจริงได้หรือไม่ และพิจารณาจากภาวะผู้นำ ประสบการณ์ วุฒิการศึกษา การอบรม ความคิดริเริ่มของผู้สมัคร และข้อมูลอื่น ๆ จากเอกสารหมายเลข 1 ข้อ 7, 8, 9 และข้อ 12 ระดับดีมาก 5 คะแนน ดี 4 คะแนน ปานกลาง 3 คะแนน และน้อย 2 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560 ส่วนตัวแล้วไม่รู้จักผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกแต่จะพิจารณาจากเอกสารที่ผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกส่งมา

คะแนนความประพฤติ 10 คะแนน พิจารณาจากการพฤติกรรมทางวินัย ไม่มีโทษทางวินัย 10 คะแนน ว่ากล่าวตักเตือนหรือภาคทัณฑ์ 8 คะแนน และลดขั้นเงินเดือนหรือตัดเงินเดือน 6 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560 ส่วนนี้ให้คะแนนตามเกณฑ์และมีเจ้าหน้าที่ช่วยตรวจสอบอีกครั้ง

คะแนนพฤติกรรม 10 คะแนน พิจารณาในเรื่องข้าราชการดีเด่นหรือได้รับคำชมเชยจากหน่วยงานภายนอก 10 คะแนน และทั่ว ๆ ไป 8 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560

3. ผู้ช่วยปลัดกรุงเทพมหานคร กรรมการ ได้ให้ถ้อยคำว่า องค์ประกอบด้านผลงานคะแนนเต็ม 50 คะแนน แยกตามองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ 1) ด้านคุณภาพ ดีมาก 20 คะแนน ดี 16 คะแนน ปานกลาง 12 คะแนน และน้อย 8 คะแนน 2) ด้านประโยชน์ ดีมาก 20 คะแนน ดี 16 คะแนน ปานกลาง 12 คะแนน และน้อย 8 คะแนน และ 3) ด้านความรู้ ดีมาก 10 คะแนน ดี 8 คะแนน ปานกลาง 6 คะแนน และน้อย 4 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับ มติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560

พิจารณาตามลักษณะของผลงานที่เสนอโดยจำแนกตามลักษณะงานและจัดเป็นกลุ่มผลงาน ได้แก่ ผลงานเกี่ยวกับงานก่อสร้างอาคารหรือถนน ผลงานเกี่ยวกับการดำเนินคดีบุกรุกที่สาธารณะหรือการกระทำผิดตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร ผลงานเกี่ยวกับการดำเนินโครงการจิตอาสา เป็นต้น โดยจำแนกผลงานตามลักษณะงานที่คล้ายคลึงกันหรือประเภทเดียวกันแล้วพิจารณาเปรียบเทียบความยุ่งยากซับซ้อนของแต่ละผลงานที่เสนอซึ่งอยู่ในกลุ่มผลงานลักษณะเดียวกันเพื่อพิจารณาให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด

ผู้ร้องทุกข้เสนอผลงานเรื่อง การยุติอาคารที่ก่อสร้างผิดกฎหมายควบคุมอาคาร เป็นงานที่ดำเนินการต่อจากหัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคารคนเดิมซึ่งได้ดำเนินการออกคำสั่งให้ระงับการก่อสร้างอาคาร แต่เจ้าของอาคารยังไม่ดำเนินการแก้ไข โดยผู้ร้องทุกข้ดำเนินการตรวจสอบเอกสารหลักฐานและติดตามผลการดำเนินคดีอาญาของพนักงานสอบสวน แล้วรายงานความคืบหน้าไปยังสำนักเทคนิค ส่วนการรื้อถอนอาคารอยู่ระหว่างการดำเนินการ ลักษณะของผลงานจึงไม่ยุ่งยากซับซ้อนเพราะหัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคารคนก่อนได้ดำเนินการรวบรวมเอกสารหลักฐานแจ้งความดำเนินคดีอาญา ทั้งอาจต้องไปพบพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการหรือศาลในฐานะผู้เสียหาย (แทน

กรุงเทพมหานคร) หรือพยานบุคคล การดำเนินการทางปกครองโดยการออกคำสั่งต่าง ๆ ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร เป็นต้น จึงเห็นว่าการเริ่มต้นทางคดี หัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคารคนก่อนได้ดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องไปหมดแล้ว ส่วนผู้ร้องทุกข์ซึ่งได้รับช่วงงานต่อจากหัวหน้ากลุ่มงานอาคารคนก่อนเพียงแค่ว่าทำหน้าที่ติดตามความคืบหน้าทางคดีซึ่งโดยหลักปฏิบัติทั่วไป ก็คือการมีหนังสือติดตามความคืบหน้าไปยังสถานีตำรวจนครบาล หรืออาจติดตามเร่งรัดให้เจ้าของอาคารที่ผิดกฎหมายหรือเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษา ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้อยู่ในกระบวนการตั้งแต่เริ่มต้นทางคดีที่จะต้องจัดเตรียมเอกสารหลักฐาน พยานบุคคลที่เกี่ยวข้อง ไปพบพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการหรือศาลแต่อย่างใด ซึ่งลักษณะงานช่วงเริ่มต้นและระหว่างการดำเนินคดีในชั้นพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการและศาลจะมีความยุ่งยากซับซ้อนมากกว่า จึงเห็นว่า ลักษณะผลงานที่ผู้ร้องเสนอไม่ค่อยมีความยุ่งยากซับซ้อนแต่อย่างใด สมควรพิจารณาให้คะแนนผลงานของผู้ร้องทุกข์ในระดับปานกลาง 30 คะแนน คือ คุณภาพ 12 คะแนน ประโยชน์ 12 คะแนน และความรู้ 6 คะแนน

นาย ข. นำเสนอผลงานเรื่อง ผลการดำเนินการกับอาคารที่บุกรุกทางเท้าเพื่ออำนวยความสะดวกและความปลอดภัยแก่ประชาชนในการสัญจรไปมา ซึ่งนาย ข. ได้ดำเนินการตั้งแต่เริ่มต้นด้วยการตรวจสอบสภาพปัญหาการบุกรุกที่ราชพัสดุที่ใช้เป็นเส้นทางลัดจากถนนแจ้งวัฒนะสู่ศูนย์ราชการ โดยพบว่ามีการก่อสร้างโครงเหล็ก โครงไม้เพื่อใช้เป็นร้านขายอาหาร จำนวน 20 หลัง โดยไม่ได้รับอนุญาตและกีดขวางทางเดินเท้าที่ใช้เป็นทางสัญจรไปมาสร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชน ซึ่งนาย ข. ได้เริ่มตั้งแต่การตรวจสอบสภาพปัญหา สำรวจสิ่งปลูกสร้างที่ผิดกฎหมาย จัดประชุมผู้ค้าที่บุกรุก ออกคำสั่งตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร ลงพื้นที่เจรจากดดันให้ผู้ค้ายอมออกจากพื้นที่ทางเดินเท้าที่ผิดกฎหมายออกไป และบูรณาการการทำงานร่วมกับหลายหน่วยงาน เช่น ตำรวจ ทหาร เป็นต้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นาย ข. ได้ใช้ความรู้ทั้งด้านนิติศาสตร์และรัฐศาสตร์กับผู้ค้าที่บุกรุกจนได้พื้นที่ทางเท้าคืนแก่ประชาชนผู้สัญจรในบริเวณดังกล่าว จึงเห็นว่า นาย ข. ได้มีส่วนร่วมดำเนินการตั้งแต่เริ่มต้นจนเสร็จกระบวนการ ผลงานที่เสนอก่อให้เกิดประโยชน์กับประชาชนและส่วนรวม จึงเห็นว่า ลักษณะผลงานที่เสนอเข้าข่ายมีความยุ่งยากซับซ้อน สมควรพิจารณาให้คะแนนในระดับดี 40 คะแนน คือ คุณภาพ 16 คะแนน ประโยชน์ 16 คะแนน และความรู้ 8 คะแนน

นาย ก. นำเสนอผลงานเรื่อง งานก่อสร้างสะพานทางเลี้ยวขวาเพื่ออำนวยความสะดวกและความปลอดภัยในการเดินทางของประชาชนผู้ใช้นถนน ซึ่งนาย ก. ได้ดำเนินการตั้งแต่ก่อนเริ่มสัญญา จนกระทั่งเกิดสัญญาจนแล้วเสร็จตามสัญญาและอยู่ระหว่างการค้าประกันผลงานตามสัญญา โดยตรวจสอบพบปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับสิ่งสาธารณูปโภค กีดขวางแนวพื้นที่ก่อสร้างจึงดำเนินการแก้ไขปัญหา ประสานกับหน่วยงานเจ้าของสิ่งสาธารณูปโภค ควบคุมการปฏิบัติงานของผู้รับจ้างจนการก่อสร้างแล้วเสร็จตามสัญญา และติดตามงานซึ่งอยู่ในระหว่างการค้าประกันผลงาน เห็นว่า ลักษณะผลงานที่เสนอเข้าข่ายมีความยุ่งยากซับซ้อน สมควรพิจารณาให้คะแนนในระดับดี 40 คะแนน คือ คุณภาพ 16 คะแนน ประโยชน์ 16 คะแนน และความรู้ 8 คะแนน

นาย ฉ. นำเสนอผลงานเรื่อง การแก้ไขปัญหาผลกระทบที่เกิดจากการก่อสร้าง เป็นการนำปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่เพื่อไปสู่การจัดทำแผนการตรวจสอบโครงการก่อสร้างต่าง ๆ ในพื้นที่ โดยเสนอให้แต่งตั้งคณะทำงานตรวจสอบ

ร่วมกัน 3 ฝ่าย (ฝ่ายโยธา ฝ่ายเทคนิค ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ) จากนั้นจัดทำแผนการตรวจสอบโครงการก่อสร้างต่าง ๆ ในพื้นที่ บันทึกการตรวจสอบการดำเนินการของโครงการฯ จัดเจ้าหน้าที่เข้าพื้นที่รับทราบปัญหาและรายงานผู้บังคับบัญชา ประชาสัมพันธ์ให้ผู้รับผิดชอบโครงการก่อสร้างทราบวิธีการและข้อกฎหมาย เป็นต้น จึงเห็นว่าลักษณะผลงานไม่มีความยุ่งยากซับซ้อน ทั้งขาดความชัดเจนในผลงานที่นำเสนอไม่แน่ชัดว่าเป็นการนำเสนอโครงการที่จะดำเนินการหรือเป็นโครงการที่ได้ดำเนินการไปแล้ว สมควรพิจารณาให้คะแนนในระดับปานกลาง 30 คะแนน คือ คุณภาพ 12 คะแนน ประโยชน์ 12 คะแนน และความรู้ 6 คะแนน

คะแนนศักยภาพ ด้านประสบการณ์ 10 คะแนน มีองค์ประกอบย่อย 3 ส่วน คือ 1) อายุราชการ 20 ปีขึ้นไป 4 คะแนน และน้อยกว่า 20 ปี 2 คะแนน 2) การดำรงตำแหน่งระดับ 7ว หรือระดับ 6 สอบ 4 คะแนน และระดับ 6ว หรือระดับ 6 เลื่อนไหล 2 คะแนน และ 3) สายงานตรงครบ/เกิน 5 ปีขึ้นไป 2 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560 ส่วนนี้ให้คะแนนตามเกณฑ์จึงได้มอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการที่เป็นเจ้าหน้าที่ในสังกัด ซึ่งมีความเชี่ยวชาญด้านงานบุคคลเป็นผู้ตรวจสอบผู้สมัครคัดเลือกทุกราย ผู้ใดดำรงตำแหน่งเป็นสายงานตรงครบ/เกิน 5 ปีขึ้นไป และพิจารณาให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด

คะแนนศักยภาพ ด้านความรู้ 10 คะแนน มีองค์ประกอบย่อย 3 ส่วน คือ 1) พัฒนาตนเองเพิ่มเติม มีมาก 4 คะแนน และมีน้อย 2 คะแนน 2) ความรู้ มีมาก 4 คะแนน และมีน้อย 2 คะแนน และ 3) มีการรักษาการ 2 คะแนน และไม่มี 0 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือก ประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560

การพัฒนาตนเองเพิ่มเติม พิจารณาจากประวัติการศึกษา ประกอบกับการฝึกอบรมและดูงาน (ข้อ 2 และข้อ 4 ในเอกสารหมายเลข 1 ข้อมูลบุคคลเพื่อการพิจารณาเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ และประเภททั่วไป ระดับอาวุโส)

คะแนนศักยภาพ ด้านข้อเสนอแนวคิด 5 คะแนน พิจารณาจากวิสัยทัศน์ เป้าหมาย แนวทางดำเนินการ ความคิดสร้างสรรค์ และประโยชน์ ระดับดีมาก 5 คะแนน ดี 4 คะแนน ปานกลาง 3 คะแนน และน้อย 2 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือก ประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560 ซึ่งพิจารณาตามข้อเสนอแนวคิดที่เสนอวิสัยทัศน์ เป้าหมาย แนวทางดำเนินการ ความคิดสร้างสรรค์ และประโยชน์ที่ประชาชนหรือกรุงเทพมหานครจะได้รับ โดยได้จำแนกการเสนอวิสัยทัศน์ที่คล้ายคลึงกัน เพื่อพิจารณาเปรียบเทียบในการพิจารณาให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด ประกอบกับคำนึงถึงวิสัยทัศน์ที่มีข้อเสนออันเป็นประโยชน์แก่ประชาชนและเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชน รวมทั้งเป็นประโยชน์แก่กรุงเทพมหานครและสามารถนำไปปฏิบัติได้จริงหรือไม่ จะพิจารณาให้คะแนนระดับปานกลางถึงระดับดี กรณีการเสนอวิสัยทัศน์ในเชิงลักษณะของงานประจำที่พึงจักต้องปฏิบัติ ทั้งขาดความโดดเด่น ไม่มีแนวทางในการ

ประเมินผลที่ชัดเจนซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการพัฒนางานของฝ่ายโยธาจะสร้างความพึงพอใจให้แก่ประชาชนได้อย่างไร จะพิจารณาให้คะแนนระดับน้อย

แนวคิดของผู้ร้องทุกข์ เป็นการเสนอวิสัยทัศน์ในเชิงลักษณะของงานประจำที่พึงจกต้องปฏิบัติ ทั้งขาดความโดดเด่น ไม่มีแนวทางในการประเมินผลจากภาคประชาชนที่จะสะท้อนให้เห็นว่าแนวทางการพัฒนางานของฝ่ายโยธาได้สร้างความพึงพอใจให้แก่ประชาชนผู้ใช้บริการอย่างไร จึงพิจารณาให้คะแนนในระดับน้อย 2 คะแนน

แนวคิดของนาย ข. เป็นการเสนอวิสัยทัศน์ในเชิงลักษณะของงานประจำที่พึงจกต้องปฏิบัติ ทั้งขาดความโดดเด่น ไม่มีแนวทางในการประเมินผลการปฏิบัติงานในระดับบริหารและระดับปฏิบัติการที่ชัดเจน ทั้งขาดการประเมินจากภาคประชาชนผู้ใช้บริการที่จะสะท้อนให้เห็นว่าแนวทางการพัฒนางานของฝ่ายโยธาได้สร้างความพึงพอใจให้แก่ประชาชนผู้ใช้บริการอย่างไร จึงพิจารณาให้คะแนนในระดับน้อย 2 คะแนน

แนวคิดของนาย ก. เป็นการเสนอวิสัยทัศน์ในลักษณะการพัฒนาการให้บริการแก่ประชาชนผู้ใช้บริการ โดยมีเป้าหมาย แนวทางดำเนินการ คิตรีเริ่มสร้างสรรค์ที่ชัดเจน สามารถปฏิบัติได้จริง และให้ภาคประชาชนผู้ใช้บริการมีส่วนร่วมในการพัฒนางานหรือปรับปรุงงานของฝ่ายโยธา โดยการจัดทำแบบสำรวจความต้องการและพึงพอใจของประชาชน ซึ่งจะพัฒนาการให้บริการของฝ่ายโยธาตรงตามความต้องการของภาคประชาชนผู้ใช้บริการ และเป็นประโยชน์กับกรุงเทพมหานคร จึงพิจารณาให้คะแนนในระดับดี 4 คะแนน

ส่วนแนวคิดของนาย ฉ. เป็นการเสนอวิสัยทัศน์ในลักษณะการพัฒนาประสิทธิภาพของฝ่ายโยธาในการให้บริการแก่ประชาชนผู้ใช้บริการ โดยเสนอยุทธศาสตร์ SMART และวงจรการบริหารคุณภาพ PDCA ซึ่งเป็นทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหาร ทำให้ข้อเสนอแนวคิดมีความเป็นวิชาการ มีหลักการ แต่ขาดการประเมินจากภาคประชาชนผู้ใช้บริการที่จะสะท้อนให้เห็นว่าแนวทางการพัฒนาประสิทธิภาพการทำงานของฝ่ายโยธาได้สร้างความพึงพอใจให้แก่ประชาชนผู้ใช้บริการหรือไม่ อย่างไร จึงพิจารณาให้คะแนนในระดับปานกลาง 3 คะแนน

การให้คะแนนศักยภาพด้านคุณลักษณะที่จำเป็น พิจารณาจากสมรรถนะหรือคุณลักษณะของผู้สมัคร เข้ารับการคัดเลือกว่ามีความเหมาะสมกับตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้งเพียงใด เช่น มีคุณสมบัติของผู้บริหารที่ดี ได้แก่ ภาวะผู้นำ การตัดสินใจ การควบคุมตนเอง การมีความคิดริเริ่มและมีความยืดหยุ่นในการบริหารงาน (โดยพิจารณาจากคำสั่งรักษาการในตำแหน่งหัวหน้าฝ่าย ซึ่งจะมีโอกาสในการบริหารงาน บริหารคน บริหารการตัดสินใจ ฯลฯ ในฐานะหัวหน้าฝ่ายมากกว่าผู้ที่ไม่คำสั่งรักษาการหัวหน้าฝ่าย ทั้งพิจารณาถึงความซื่อสัตย์สุจริตในการปฏิบัติงานโดยพิจารณาจากมีเรื่องถูกร้องเรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือไม่ ซึ่งสะท้อนถึงความเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้อื่นด้วย) มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดีหรือไม่ มีทัศนคติที่ดี (คิดบวก) มีความตั้งใจปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต อุทิศเวลาให้กับงานในความรับผิดชอบเต็มกำลังความสามารถ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา ประชาชนผู้ใช้บริการ เป็นต้น โดยพิจารณาจากข้อมูลที่ปรากฏจากเอกสารหมายเลข 1 ข้อ 7, 8, 9 และข้อ 12 ระดับดีมาก 5 คะแนน

ดี 4 คะแนน ปานกลาง 3 คะแนน และน้อย 2 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือก ประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560

คะแนนความประพฤติ 10 คะแนน พิจารณาจากพฤติกรรมทางวินัย ไม่มีโทษทางวินัย 10 คะแนน ว่ากล่าวตักเตือนหรือภาคทัณฑ์ 8 คะแนน และลดขั้นเงินเดือนหรือตัดเงินเดือน 6 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือก ประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560 ส่วนนี้ให้คะแนนตามเกณฑ์และมีเจ้าหน้าที่ช่วยตรวจสอบอีกครั้ง

คะแนนพฤติกรรม 10 คะแนน พิจารณาในเรื่องข้าราชการดีเด่นหรือได้รับคำชมเชยจากหน่วยงานภายนอก 10 คะแนน และทั่วไป 8 คะแนน ตามแนวทางการประเมินในการคัดเลือกฯ ประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามเกณฑ์การประเมินบุคคลแนบท้ายมติ ก.ก. ครั้งที่ 5/2558 ประกอบกับมติ ก.ก. ครั้งที่ 12/2560 ส่วนนี้ให้คะแนนตามเกณฑ์

พิจารณาแล้วเห็นว่า การประเมินให้คะแนนของคณะกรรมการคัดเลือกทั้ง 3 ราย เป็นไปอย่างมีเหตุผลตามเงื่อนไขข้อกำหนดเป็นหลักเกณฑ์จากที่คณะกรรมการคัดเลือกได้ประชุมมีมติกำหนดขึ้น กล่าวคือ คะแนนองค์ประกอบหลักด้านผลงาน ซึ่งมีคะแนนเต็ม 50 คะแนน คณะกรรมการคัดเลือกได้มีการกำหนดน้ำหนักคะแนนของแต่ละองค์ประกอบย่อย แบ่งเป็นด้านคุณภาพ คะแนนเต็ม 20 คะแนน องค์ประกอบย่อยด้านประโยชน์ คะแนนเต็ม 20 คะแนน และองค์ประกอบย่อยด้านความรู้ คะแนนเต็ม 20 คะแนน โดยแบ่งระดับคะแนนออกเป็นระดับดีมาก ระดับดี ระดับปานกลาง และระดับน้อย มีการกำหนดน้ำหนักคะแนนในแต่ละระดับไว้ชัดเจน การประเมินให้คะแนนองค์ประกอบด้านผลงานของกรรมการทั้ง 3 ราย อธิบายการให้น้ำหนักคะแนนในแต่ละองค์ประกอบย่อยของผู้ร้องทุกข์และผู้ได้รับการแต่งตั้งได้อย่างมีเหตุผล ซึ่งถือเป็นการใช้อำนาจดุลพินิจโดยชอบแล้ว สำหรับคะแนนองค์ประกอบย่อยด้านศักยภาพ คะแนนเต็ม 30 คะแนน แบ่งเป็นองค์ประกอบย่อยด้านประสบการณ์ในการทำงาน คะแนนเต็ม 10 คะแนน พิจารณาจากประสบการณ์การดำรงตำแหน่งหรือประสบการณ์ในการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้งซึ่งพิจารณาจากประวัติการรับราชการตามข้อมูลบุคคลเพื่อพิจารณาเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง องค์ประกอบย่อยด้านความรู้ ความสามารถและทักษะในการทำงานตรงตำแหน่ง คะแนนเต็ม 10 คะแนน โดยพิจารณาจากความรู้ ความสามารถของผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกกว่ามีความรู้ความสามารถใดบ้างตามที่กำหนดไว้ ซึ่งพิจารณาจากข้อมูลบุคคลเพื่อพิจารณาเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง องค์ประกอบย่อยด้านข้อเสนอ แนวคิด วิธีการเพื่อพัฒนาหรือปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น คะแนนเต็ม 5 คะแนน โดยพิจารณาจากแนวคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป้าหมายและแนวทางการดำเนินการไปสู่เป้าหมาย รายละเอียดตามแบบแสดงข้อเสนอ แนวคิด วิธีการในการพัฒนางาน และองค์ประกอบย่อยด้านคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับตำแหน่ง คะแนนเต็ม 5 คะแนน โดยพิจารณาจากสมรรถนะหรือคุณลักษณะของผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกกว่ามีความเหมาะสมกับตำแหน่งที่จะเลื่อนและแต่งตั้ง เมื่อตรวจสอบแล้ว คณะกรรมการคัดเลือกทั้ง 3 ราย ให้คะแนนได้ตรงตามหลักเกณฑ์และข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามข้อมูลบุคคลเพื่อการพิจารณาเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ และประเภททั่วไป ระดับอาวุโส

องค์ประกอบหลักด้านความประพฤติ คะแนนเต็ม 10 คะแนน และองค์ประกอบหลักด้านพฤติกรรมทางจริยธรรม คะแนนเต็ม 10 คะแนน คณะกรรมการคัดเลือกได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการให้คะแนนเป็นมาตรฐานเดียวกันและเมื่อตรวจสอบแล้วคณะกรรมการคัดเลือกแต่ละรายให้คะแนนเป็นไปตามหลักเกณฑ์และสอดคล้องกับข้อเท็จจริงตามข้อมูลบุคคล ซึ่งเมื่อรวมคะแนนของผู้สมัครและผู้ได้รับการแต่งตั้ง ทั้ง 4 องค์ประกอบหลัก เห็นว่า การประเมินให้คะแนนของคณะกรรมการคัดเลือก ในองค์ประกอบหลักที่ต้องใช้ดุลพินิจ ได้แก่ องค์ประกอบหลักด้านผลงาน องค์ประกอบย่อยด้านข้อเสนอแนวคิด และองค์ประกอบย่อยด้านคุณลักษณะขององค์ประกอบหลักด้านศักยภาพ เป็นต้น ซึ่งมีเหตุผลอธิบายได้ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่มีเหตุผล ส่วนองค์ประกอบหลักด้านศักยภาพในองค์ประกอบย่อยด้านประสบการณ์ และด้านความรู้ องค์ประกอบหลักด้านความประพฤติ และองค์ประกอบหลักด้านพฤติกรรมทางจริยธรรมมีหลักเกณฑ์หรือองค์ประกอบย่อยกำหนดไว้เป็นหลักเกณฑ์ชัดเจน และการประเมินให้คะแนนสอดคล้องกับข้อเท็จจริงตามข้อมูลบุคคลของผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือก ดังนั้น การประเมินให้คะแนนของคณะกรรมการคัดเลือก จึงเป็นไปโดยถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายแล้ว

คณะกรรมการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้ดำเนินการประเมินและพิจารณาความเหมาะสมของผู้ซึ่งได้รับการเสนอชื่อทุกคนแล้วคัดเลือกให้เหลือผู้ซึ่งเหมาะสม ตามนัยหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708.1/ว 22 ลงวันที่ 30 กันยายน 2540 ซึ่งกำหนดไว้ตำแหน่งละไม่เกิน 5 คน แต่ไม่ควรน้อยกว่า 2 คน ต่อ 1 ตำแหน่งว่าง คณะกรรมการคัดเลือกได้พิจารณานำเสนอรายชื่อตามลำดับคะแนนรวมจากมากไปหาน้อย พร้อมเหตุผลในการพิจารณาเสนอต่อคุณกรณีในการร้องทุกข์ในฐานะผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง สำหรับตำแหน่งนักจัดการงานโยธาชำนาญการพิเศษ หรือตำแหน่งสถาปนิกชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่าย สังกัดสำนักงานเขต นำเสนอจำนวน 2 ราย ต่อ 1 อัตราว่าง มีจำนวน 17 รายชื่อ ที่คณะกรรมการคัดเลือกนำเสนอคุณกรณีในการร้องทุกข์ในฐานะผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งเพื่อพิจารณา

คุณกรณีในการร้องทุกข์ในฐานะผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง ตามมาตรา 52 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 ได้ใช้ดุลพินิจในการพิจารณาตามนัยหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0708.1/ว 22 ลงวันที่ 30 กันยายน 2540 ข้อ 8 “ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายพิจารณารายชื่อผู้ที่คณะกรรมการเสนอตาม 7.3 ว่าบุคคลใดในรายชื่อที่คณะกรรมการเสนอเป็นผู้เหมาะสมที่จะได้เลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น ก็ให้ดำเนินการตามขั้นตอนการออกคำสั่งแต่งตั้งต่อไป” ในการนี้คุณกรณีในการร้องทุกข์ในฐานะผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งได้พิจารณารายชื่อที่คณะกรรมการคัดเลือกเสนอตามแนวทางการประเมิน โดยใช้เกณฑ์ประเมินที่พิจารณาถึงผลงาน ศักยภาพ ซึ่งหมายถึงประสบการณ์ในการทำงาน ความรู้ ความสามารถ แนวคิด ตลอดจนความเหมาะสมในการดำรงตำแหน่ง เมื่อได้ผู้ที่เหมาะสมจึงดำเนินการตามขั้นตอนการออกคำสั่งแต่งตั้งต่อไป

คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2564 เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการ จำนวน 3 ราย ให้ดำรงตำแหน่งนักจัดการงานโยธาชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่าย สังกัดสำนักงานเขต โดยมีผลย้อนหลัง ไปนับตั้งแต่วันที่ 18 มิถุนายน 2562 จำนวน 2 ราย และมีผลตั้งแต่วันที่ 29 มิถุนายน 2564 จำนวน 1 ราย

จากข้อเท็จจริงข้างต้นจึงเห็นได้ว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้ดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการอันเป็น สาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดและได้ใช้ดุลพินิจโดยมีเหตุผลและถูกต้องแล้วคำสั่งดังกล่าว จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว คำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ในประเด็นนี้ จึงฟังไม่ขึ้น

ในประเด็นที่ผู้ร้องทุกข์ร้องทุกข์ว่าคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2564 เรื่อง แต่งตั้ง ข้าราชการ ขาดความชอบธรรมหลักการและเหตุผลในการแต่งตั้งข้าราชการ โดยไม่ได้มีการเปิดรับสมัครใหม่ นั้น

พิจารณาแล้วเห็นว่า การดำเนินการคัดเลือกครั้งนี้คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้ดำเนินการตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ที่ให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ดำเนินการคัดเลือกใหม่เฉพาะผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกตามรายชื่อเดิม ในตำแหน่ง 1.1.6 ตามประกาศกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 21 มกราคม 2562 ซึ่งผู้ร้องทุกข์รวมถึงผู้สมัครเข้ารับการ คัดเลือกที่มีรายชื่อเดิมทุกรายต้องเข้าสู่กระบวนการพิจารณาคัดเลือกใหม่ กล่าวคือ ต้องดำเนินการประเมินผู้สมัคร เข้ารับการคัดเลือกดังกล่าวใหม่ตามขั้นตอนและวิธีการตามที่ได้แจ้งไว้ข้างต้น โดยผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกตามรายชื่อเดิม ทุกคนย่อมได้รับความเสมอภาคและเป็นธรรมในการคัดเลือกเพื่อให้เป็นไปตามระบบคุณธรรมและเป็นไปตามคำวินิจฉัย ของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ดังนั้น คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้ดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการที่เป็นสาระสำคัญ ตามที่กฎหมายกำหนดโดยชอบแล้ว ไม่เป็นการขาดความชอบธรรม หลักการ และเหตุผลตามที่ผู้ร้องทุกข์กล่าวอ้าง แต่อย่างใด อีกทั้งผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกตามรายชื่อเดิมทุกรายย่อมได้รับความเสมอภาคและเป็นธรรมในการ คัดเลือกเพื่อให้เป็นไปตามระบบคุณธรรมและเป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ข้อกล่าวอ้างของ ผู้ร้องทุกข์ดังกล่าวไม่อาจรับฟังได้

ในประเด็นที่ผู้ร้องทุกข์ร้องทุกข์ว่า ผู้ร้องทุกข์เคยผ่านเกณฑ์การคัดเลือกและได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง หัวหน้าฝ่าย สังกัดสำนักงานเขต เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2562 มาก่อน แล้วเพราะเหตุใดในการพิจารณาแต่งตั้งครั้งนี้ จึงไม่ได้รับการพิจารณาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งกลับคืน และเหตุใดนาย ฉ. ซึ่งไม่เคยได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง หัวหน้าฝ่ายมาก่อนจึงได้รับการแต่งตั้งในครั้งนี้ นั้น

พิจารณาแล้วเห็นว่า คณะกรรมการคัดเลือกในการพิจารณาคัดเลือกครั้งนี้เป็นคณะกรรมการ คัดเลือก ที่ได้รับแต่งตั้งขึ้นใหม่โดยชอบและไม่ใช่คณะกรรมการคัดเลือกชุดเดิม การใช้ดุลพินิจในการประเมินจึงแตกต่างกัน ประกอบกับการประเมินและการพิจารณาคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ประเภทวิชาการ ระดับ ชำนาญการพิเศษ ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2564 เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการ เป็นการพิจารณา เปรียบเทียบข้อมูลบุคคลกับหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งเพื่อแต่งตั้งบุคคลให้เหมาะสมกับหน้าที่ ความรับผิดชอบ ลักษณะงานของตำแหน่งที่ได้กำหนดและความเหมาะสมกับลักษณะการปฏิบัติงานของแต่ละ

ส่วนราชการและพิจารณาถึงคุณลักษณะอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องปฏิบัติงานรวมทั้งคำนึงถึงระบบราชการและประโยชน์ที่กรุงเทพมหานครจะพึงได้รับเพื่อตอบสนองภารกิจของกรุงเทพมหานครในการจัดทำบริการสาธารณะประกอบหลักการบริหารงานบุคคลตามระบบคุณธรรมแล้ว ปรากฏว่านาย ก. นาย ข. และนาย ฉ. เหมาะสมที่จะได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนักจัดการงานโยธาชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่าย สังกัดสำนักงานเขต มากกว่าผู้ร้องทุกข์ ทั้งนี้ หลักเกณฑ์ตามองค์ประกอบหลักและองค์ประกอบย่อยโดยรายละเอียดการพิจารณาครอบคลุมถึงความรู้ ความสามารถ ความประพฤติ และประวัติการรับราชการ ซึ่งได้มีการประเมินตามหัวข้อครบถ้วนแล้ว และเป็นธรรมสอดคล้องตามมาตรา 41 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 แม้ว่าผู้ร้องทุกข์จะกล่าวอ้างว่าเคยได้รับการแต่งตั้ง ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2562 เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการมาก่อนก็ตาม แต่คำสั่งดังกล่าวถูกยกเลิกเพิกถอนและสิ้นผลไปแล้วตามกฎหมายจึงมีอำนาจผลการประเมินคัดเลือกในครั้งก่อนของคณะกรรมการคัดเลือก ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 15 มกราคม พ.ศ. 2562 เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้ง ของการพิจารณาตามคำสั่งที่ถูกยกเลิกเพิกถอนแล้วมาผูกพันในการดำเนินการคัดเลือกครั้งใหม่

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า คำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2564 เรื่อง ให้ข้าราชการช่วยราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2562 เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการ เป็นผลให้ข้าราชการที่ได้รับการแต่งตั้งตามคำสั่งดังกล่าวต้องกลับคืนสู่ตำแหน่งเดิม โดยดำเนินการด้วยวิธีการที่คู่กรณีในการร้องทุกข์กำหนดขึ้นรองรับ ตามมติ ก.ก. ครั้งที่ 9/2556 เมื่อวันที่ 23 กันยายน 2556 เรื่อง แนวทางการดำเนินการกรณี ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยหรือ ก.ก. มีมติให้ยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ เมื่อผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตามประกาศในครั้งใหม่จึงไม่อาจอยู่ในตำแหน่งที่ได้รับการแต่งตั้งไว้แต่เดิมได้ ประกอบกับสำนักงานเขตได้มีหนังสือ ลงวันที่ 18 มิถุนายน 2564 แจ้งว่า สำนักงานเขตได้รับเรื่องร้องเรียนจากนาย ช. กรรมการผู้จัดการบริษัทจำกัด ตามหนังสือ ลงวันที่ 8 มีนาคม 2564 ร้องเรียนผู้ร้องทุกข์ หัวหน้าฝ่าย สังกัดสำนักงานเขต ได้ลออกวงงโดยใช้อำนาจหน้าที่แนะนำเกี่ยวกับการปรับปรุงอาคาร ทำให้ผู้ร้องได้รับความเสียหาย สำนักงานเขตได้มีคำสั่ง ลงวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ. 2564 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและผลการสืบสวนสรุปได้ว่า มีมูลความผิดตามข้อร้องเรียนจึงได้มีคำสั่งสำนักงานเขต ลงวันที่ 21 พฤษภาคม พ.ศ. 2564 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งขณะนี้อยู่ในระหว่างการดำเนินการสอบสวนบุคคลที่เกี่ยวข้องและรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติม ซึ่งปัจจุบันผู้ร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งนายช่างโยธาชำนาญงาน ฝ่ายโยธา สังกัดสำนักงานเขต ดังนั้น เพื่อให้การสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงและการรวบรวมพยานหลักฐานของสำนักงานเขตเป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ ยุติธรรมและโปร่งใส จึงมีคำสั่งให้ผู้ร้องทุกข์ไปช่วยราชการ เป็นระยะเวลา 6 เดือน ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2564 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2564 ในระหว่างการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้พิจารณาถึงความเหมาะสม เหตุผล และความจำเป็นเพื่อให้การ

บริหารราชการของสำนักงานเขตเป็นไปด้วยความเรียบร้อย จึงเป็นการใช้ดุลพินิจตามอำนาจหน้าที่โดยมีเหตุผลและชอบด้วยกฎหมายแล้ว ร้องทุกข์ในประเด็นนี้ จึงไม่อาจรับฟังได้

ในประเด็นที่ผู้ร้องทุกข์ร้องทุกข์ว่า คำสั่งกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2564 เรื่อง ให้ข้าราชการช่วยราชการ ขาดความชอบธรรมไม่มีการระบุถึงสาเหตุและเหตุผลที่ช่วยราชการ และเมื่อครบกำหนดระยะเวลาการช่วยราชการตามคำสั่งแล้วจะดำเนินการอย่างไรต่อไป ทำให้ขาดความเชื่อมั่น ขาดขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติราชการ นั้น

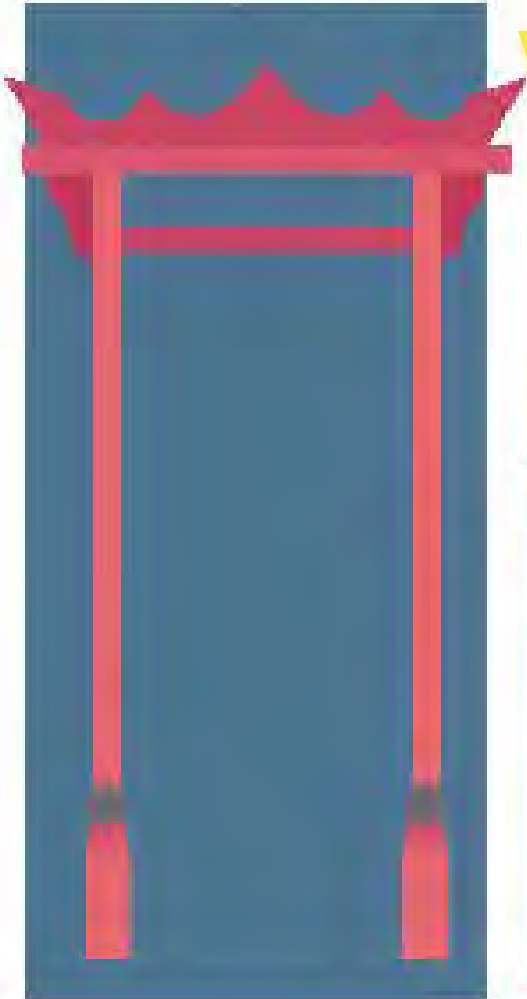
พิจารณาแล้วเห็นว่า เหตุอันเป็นเงื่อนไขของการออกคำสั่งให้ข้าราชการช่วยราชการตามคำสั่ง กรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2564 นั้น เนื่องมาจากสำนักงานเขตได้มีหนังสือแจ้งว่า สำนักงานเขต ได้รับเรื่องร้องเรียนจากนาย ช. กรรมการผู้จัดการบริษัทจำกัด ร้องเรียนผู้ร้องทุกข์หัวหน้าฝ่าย สังกัดสำนักงานเขต ได้ลบลกวงโดยใช้อำนาจหน้าที่แนะนำเกี่ยวกับการปรับปรุงอาคาร ทำให้ผู้ร้องได้รับความเสียหาย ขณะนี้อยู่ในระหว่างการดำเนินการทางวินัยกับผู้ร้องทุกข์ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ซึ่งผู้ร้องทุกข์รักษาการในตำแหน่งหัวหน้าฝ่าย สังกัดสำนักงานเขต ซึ่งเป็นพื้นที่ควบคุมดูแลของผู้ร้องทุกข์ในระหว่างนี้จึงจำเป็นต้องให้ผู้ร้องทุกข์ไปช่วยราชการ เพื่อประโยชน์ในการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมีความจำเป็นเร่งด่วนเพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ รวมทั้งเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบข้อเท็จจริงและดำเนินการทางวินัยต่อผู้ที่เกี่ยวข้องรวมถึงผู้ร้องทุกข์ด้วย ขณะมีคำสั่งดังกล่าว ผู้ร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งนายช่างโยธาชำนาญงาน ซึ่งเป็นประเภทและระดับเดียวกันโดยไม่มีผลกระทบต่อสิทธิหรือประโยชน์ของผู้ร้องทุกข์โดยตรง คู่กรณีในการร้องทุกข์สามารถใช้ดุลพินิจสั่งการตามที่เห็นสมควรได้ ตามมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 จึงเป็นเพียงมาตรการภายในฝ่ายปกครองที่มีคำสั่งให้ผู้ร้องทุกข์ไปช่วยราชการเท่านั้น ไม่ใช่คำสั่งทางปกครองตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ที่ต้องจัดให้มีเหตุผลประกอบคำสั่งตามมาตรา 37 แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน ทั้งในชั้นนี้ คู่กรณีในการร้องทุกข์ยังไม่จำเป็นที่จะต้องเปิดโอกาสให้ผู้ร้องทุกข์ชี้แจงในกรณีนี้ก่อน ประกอบกับการสอบสวนทางวินัยมีระยะเวลาดำเนินการตามกฎหมาย ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 ซึ่งคำสั่งช่วยราชการดังกล่าวได้กำหนดระยะเวลาไว้ 6 เดือน ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2564 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2564 เพื่อให้การดำเนินการสอบสวนวินัยกับผู้ที่เกี่ยวข้องรวมทั้งผู้ร้องทุกข์ให้แล้วเสร็จตามเจตนารมณ์ของกฎหมายโดยเร็วและเมื่อครบกำหนดเวลาข้างต้นหรือหมดความจำเป็นแล้วก็กลับไปปฏิบัติหน้าที่ตามสังกัดเดิมต่อไปเพื่อไม่ให้กระทบต่อสิทธิหรือประโยชน์ของผู้ที่เกี่ยวข้อง

ด้วยหลักเหตุผลตามข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายดังที่ได้วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น คำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ ฟังไม่ขึ้น

จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกคำร้องทุกข์และคำขอของผู้ร้องทุกข์ในทุกประเด็น

ขอขอบพระคุณ
www.canva.com

กองพิทักษ์ระบบคุณธรรม
สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร
44 อาคารศรีจุลทรัพย์ ชั้น 14
ถนนพระรามที่ 1 แขวงรองเมือง เขตปทุมวัน
กรุงเทพฯ 10330

โทร. 02-2146611-2
โทรสาร 02-2146613-4